

Giới thiệu Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần

Edit: Amelia, Lan Phuong

Số chương: 117c

Tiến độ edit: 1 tuần 3-4c

Thể loại: Cung đình hậu tước, trọng sinh, nữ phụ, ngọt văn

Nhân vật chính: Kỳ Dao, Dương Thiệu | phối hợp diễn: Kỳ Nguyệt, Kỳ Đình Nguyên, Tống Quân, Tạ Minh Kha, và những nhân vật khác

Kỳ Dao vốn là một nữ phụ cận bã, cho nên cực lực phát huy tính "tra" của mình, một bên thì trêu chọc tình cảm với tướng công Hầu gia, một bên thì cứ mơ mộng đến thái tử trong cung.

Sau khi trở thành vật hy sinh, mọi thứ đều bắt đầu trở lại.

Kỳ Dao triệt để thay đổi, giúp đỡ cả nhà yên bình sinh sống.

không ngờ tới, chồng trước trở thành quyền thần lấy thúng úp voi, nhất định làm chỗ dựa vững chắc cho nàng: "Theo bản hầu, vinh hoa phú quý tùy ý người hưởng."

Kỳ Dao:... Nhưng bây giờ ta đâu có cận bã a!

Chồng trước: Ha ha.

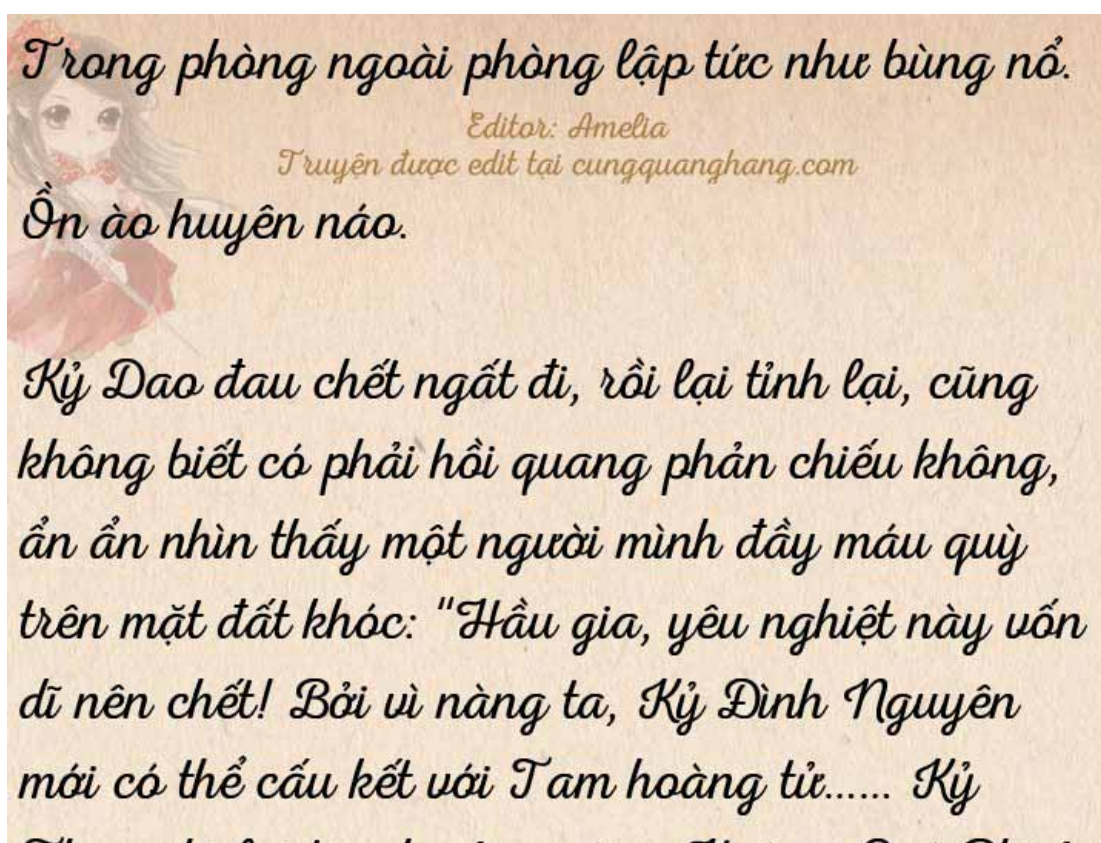
Kỳ Dao: Sợ quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thục phi lại tranh sung cùng Hoàng Quý Phi ở trong cung. Lưu trữ nàng ta, hầu phủ tất vong! Ai có thể chống lại Thái Tử....."

"Nô tì cũng là vì Dương gia, chỉ khi yêu nghiệt này chết đi, hầu phủ cùng Kỷ gia thoát ly quan hệ, mới có thể bảo toàn!"

"Chẳng lẽ không phải người muốn độc chết bản hầu?"

"Không, không, nô tì không biết hôm nay hầu gia sẽ đến, nô tì cũng có giải được....."

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Dem giải được giao ra đây!"

"Không, nô tì thà chết không đưa, nô tì nhận đại ân của thái phu nhân, nhận được sự quan tâm của Dương gia, nô tì nhất định phải bảo vệ Dương gia!"

Kỷ Dao bị nàng làm tức giận đến mức phun ra một búng máu, muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do, nàng biến thành họa thủy như vậy từ khi nào? Cần nàng ta phải "Trung tâm" tới diệt trừ như vậy? Tiện tì này thật sự là hồ ngôn loạn ngữ!

ngay:

Sao ca ca, có thể cấu kết cùng Tam hoàng tử?

Tỷ tỷ lại là.....

Không

Editor: Amelia

được edit tại cungquanghang.com

Đây đều là giả!

Nàng muốn bò dậy chất vấn, nhưng tử vong lập tức ập đến, Kỳ Dao không thể động dậy được nữa, nàng vươn tay lần cười, muốn chạm vào bóng lưng kia, muốn gọi hắn cứu nàng, nhưng lại không thể nói ra một chữ.

Nàng không có sức lực.

Cho dù nàng nhìn thấy Dương Thiệu đang bước nhanh về hướng nàng, nàng cũng không thể lại kêu một tiếng Hầu gia.

Đến cuối cùng, hồn phách nàng bay ra, trong mơ hồ, giống như đang nhìn thấy những trang sách đang thi nhau lật trước mắt nàng

.....

"A!"

Kỷ Dao đột nhiên mở mắt.

Dưới ánh sáng mờ mờ của buổi hoàng hôn, cái trán nàng ướt đầm, cả người khô nóng.

Mộc Hương nghe được tiếng động, vội vàng đi vào, đỡ nàng dựa vào gối mềm.

Kỷ Dao nhìn rõ ràng bài trí trong phòng, còn có Mộc Hương rõ ràng còn rất trẻ, sừng sốt sừng sốt, đuôi tay sờ sờ mặt..... Nàng cho rằng sẽ sờ phải lạnh như băng, lại không ngờ là một mảnh nóng bỏng.

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Trái tim nàng cũng đang nhảy dồn dập.

Nàng không chết, nàng thế nhưng không có bị độc chết!

Nhưng thứ vừa lướt qua ở trong đầu lại là cái gì? Trước khi chết, nàng rõ ràng nhìn thấy một quyển sách đang được giở từng trang, Kỷ Dao ngẩn ngơ, đột nhiên chợt hiểu.

Thì ra, nàng vốn là nữ phụ trong một quyển sách!

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lòng chỉ có Tống Vân, vì ngăn cản Chu Lương Âm gả cho hắn, không từ thủ đoạn, đến cuối cùng ngược lại thúc đẩy bọn họ lương tình tương duyệt, hữu tình thành thân thuộc, mà cái giá đắt mà nàng phải trả là —— Mạng sống của nàng.

Thậm chí là mạng của cả nhà bọn họ!

A..... Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ Dao bật cười trào phúng, cười đến run rẩy cả vai.

"Tiểu thư!" Mộc Hương sợ đến dờ người ra, hét lên, "Tiểu thư, người làm sao thế, người đừng dọa nô tỳ."

Kỷ Dao đột nhiên ngừng cười, giọng nói khản đặc: "Mộc Hương, mau lấy gương cho ta."

Mộc Hương vội vàng lấy tới.

Nàng nhìn một cái, nàng của hiện tại, hoàn toàn là bộ dáng lúc mười hai mười ba tuổi, tròn tròn khuôn mặt nhỏ, phấn điêu ngọc trác, một đôi mắt sáng ngời, đôi môi đỏ rực. Nàng chớp mắt, tiểu cô nương trong gương cũng chớp mắt, đáng yêu ghê!

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nàng đã quay về thời niên thiếu.

Đôi môi của Kỳ Dao lại chậm rãi nở nụ cười.

Nghĩ nhiều như thế làm gì, mặc kệ như thế nào, nàng không có chết, nàng vẫn còn đang sống, trên thế gian nàng còn có chuyện gì tốt hơn, quan trọng hơn chuyện vẫn còn sống sao? Không có.

Nàng vuốt ve gương mặt của mình, nhìn ánh chiều tà đang buông xuống bên ngoài, ngửi mùi hoa của mùa xuân thơm ngát, đột nhiên cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Mộc Hương lại sợ hãi, thấp giọng nói: "Tiểu thư, rốt cuộc người làm sao vậy? Hôm qua bị cảm lạnh, chẳng lẽ là nghiêm trọng? Nô tỳ, mặt của tiểu thư đỏ quá."

"Không có việc gì." Kỳ Dao xua xua tay, "Ta vẫn khỏe mà, có thể có cái gì?"

"Nô tỳ thấy vẫn nên thỉnh đại phu đến đi, sợ để đến ngày mai, tiểu thư sẽ chịu đựng không nổi."

Kỳ Dao còn chưa lên tiếng, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ồn ào, có một nam nhân trẻ tuổi đang đi đến.

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hắn mặc chiếc áo dài màu xanh mướt, đầu đội ô quan, giọng nói ồn ào: "Có bệnh không để đại phu đến khám, muội lại đang ương bướng gì nữa đó?"

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đừng nghĩ có nương nuông chiều muội, liền vô pháp vô thiên, có phải sợ uống thuốc hay không? Không biết nghĩ mà!"

Hắn đang răn dạy nàng, Kỳ Dao lại nở nụ cười ngọt ngào với khuôn mặt tươi tắn tú kia.

Nàng lại gặp được ca ca!

Editor: Amelia

Kỷ Đình Nguyên cả kinh, bước nhanh đến đặt tay lên trán nàng: "Chẳng lẽ là bệnh đến ngốc luôn rồi?"

Bàn tay lành lạnh dán lên trán, Kỷ Dao cảm thấy thật thoải mái, nghiêng người ôm lấy cánh tay của Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, ca để lên đó lâu lâu chút đi, ở đây chơi với muội đi."

Kỷ Đình Nguyên năm nay vừa mới hai mươi, lớn hơn Kỷ Dao bảy tuổi, tự cảm thấy mình và muội muội nhóc con này có gì đâu để nói nên ngày thường rất ít lại đây. Hiện tại bị làm nũng, mặt Kỷ Đình Nguyên ửng đỏ bừng, cố rút tay ra, trách mắng: "Muội làm gì đó? Buông tay!"

Ca ca vẫn luôn là loại thái độ này, nàng trước nay đều cho rằng ca ca không thương nàng. Nhưng mà không nghĩ tới, ca ca lại vì nàng mà đi đối phó Tống Vân, muốn giúp nàng trút giận.

Ca ca thật ngốc! Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ Dao ôm chặt hơn nữa: "Muội không bỏ, ta liền không bỏ."

Kỷ Đình Nguyên gõ từng ngón tay nàng ra.

Kỷ Dao hừ kêu lên: "Đau chết muối rồi."

Kỷ Đình Nguyên không dám lại dùng sức, ngồi ở mép giường tùy ý Kỷ Dao dựa vào, lại nổi giận mắng Mộc Hương: "Đồ vô tích sự, muối muối đều bệnh đến thành ngốc tử, người còn ở đó thất thần? Còn không mau đi tìm đại phu tới!"

Mộc Hương sợ tới mức thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, vọt chạy ra cửa.

"Ca ca, muối không có bệnh."

Editor: Amelia

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Bệnh của muối rất nguy kịch!" Kỷ Đình Nguyên liếc nhìn nàng đầy ghét bỏ, "Ôm ta làm gì, chẳng lẽ tay của ta có thể chữa bệnh cho muối được sao?"

Nhưng Kỷ Dao nhất quyết không buông, còn đem mặt dán vào trên cánh tay hắn.

Nàng nghĩ thầm, đời này nàng sẽ không đi làm việc ngốc gì nữa, cái gì Tống Vân, Chu Lương
Ôm đầu gối người đi thi, nàng muốn cùng người

Am, đều gặp quý di thời, hàng muôn cùng người
nhà sống chung hạnh phúc.

Kỷ Đình Nguyên đương nhiên không biết tâm tư
của nàng, chỉ cảm thấy cả người y nhột nhột,
nổi gai ốc khắp người, đang muốn co tay cú một
cái thì từ phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu
của

Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ Nguyệt: "Ca ca, ca cũng ở đây à."

Là tỷ tỷ của nàng tới. Editor: Amelia
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kiếp trước tỷ tỷ nàng vào cung, từ tiểu quý nhân
dần thăng lên đến đình đầu quý phi, còn sinh
hạ long tử cho hoàng đế, nàng nghe kia tiện tì
nói, tỷ tỷ tranh sủng với Hoàng Quý Phi, cũng
chính là mẹ của Tống Vân, nàng vốn dĩ còn
không tin, nhưng khi chết lại thấy được kết cục
của cả nhà bọn họ.

Cũng giống như ca ca, đối nghịch với Tống Vân
thì có thể có kết cục tốt gì?

Ai, Kỷ Dao thở dài.

Nhà bọn họ đúng là nhân vật phụ xui xẻo đến
không thể xui xẻo hơn!

Chương 2

Edit: Songanh

Bị Kỳ Nguyệt nhìn đến, Kỳ Đình Nguyên càng không được tự nhiên, đem cánh tay rút ra một chút.

“Muội bệnh đến choáng váng rồi à, sao cứ quần lấy ta, còn tưởng mình mới ba tuổi sao?”

Khi còn nhỏ, Kỳ Dao chính là như vậy, thích quần lấy hấn. hấn đi đến nơi nào, Kỳ Dao liền theo tới nơi đó. Khi đó bị cục thịt nho nhỏ, béo tròn này kêu réo tới đây, nhưng Kỳ Đình Nguyên đã sớm trưởng thành, cả ngày cùng bằng hữu lui tới, làm sao còn có thể cùng chơi đùa với muội muội, để cho bạn bè chê cười sao?

Kỳ Dao bĩu môi: “Ca ca đáng ghét nhất.”

Kỳ Đình Nguyên nhướn mày: “Muội biết thì tốt, không có việc gì đừng tới tìm ta.” rồi phát tay áo bỏ đi vừa nói “Chờ ta mang đại phu đến xem bệnh cho muội!” nói xong rồi đi sương phòng.

Kỳ Nguyệt ngồi ở đầu giường, quan tâm hỏi: “Như thế nào, còn khó chịu sao?”

“không có, chỉ là gặp ác mộng thôi.” Kỳ Dao nhào vào trong lòng ngực tỷ tỷ.

Kiếp trước, khi Kỳ Nguyệt còn con gái, nguyên là có thể tuyển một người chồng tốt bên ngoài, ai ngờ lại được tuyển vào trong cung làm phi. Sau đó, bởi vì nàng, Kỳ gia cùng Tổng Vân, chu lương âm kết thù. Dù muốn dù không, tỷ tỷ cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị cuốn vào hoàng quyền chi tranh, cuối cùng khi Tổng Vân đăng cơ liền bị ban cho ba thước lụa trắng.

Chỉ vì nàng không phải chu lương âm, nhất định phải trở thành người thua trận, nàng bại cũng không sao, do mệnh không bằng người, chỉ thương tiếc cho tỷ tỷ.

Kỳ Dao nghĩ càng đau lòng, càng gặt gao ôm lấy tỷ tỷ.

“Ai nha, rốt cuộc làm sao vậy?” Kỳ Nguyệt sốt ruột, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng nàng trấn an, “Dao Dao, đừng sợ, mộng đều là giả. Tỷ tỷ đợi chút cùng muội ngủ, được không?”

“Được”, Kỳ Dao gật đầu.

Kỳ Nguyệt xoa xoa đầu nàng như dỗ dành một đứa bé.

Mộc Hương mời đại phu đến, đã làm kinh động tới Kỳ phu nhân Liễu thị, bà bước nhanh cùng đại phu cùng vào nhà.

“không phải chỉ bị cảm lạnh sao? Như thế nào còn nghiêm trọng vậy?” Liễu thị từ trước đến nay đau lòng này con gái nhỏ này nhất, thúc giục nói, “Trương đại phu, phiền người mau chút xem cho nàng.”

“Đầu có nghiêm trọng, là Mộc Hương quá lo thôi, ca ca lại tin là thật, thế nào cũng phải muốn thỉnh đại phu.” Kỳ Dao rúc vào trong lòng ngực tỷ tỷ, càng ngày càng an tâm, hiện tại hết thấy đều còn kịp.

“không nghiêm trọng sao mặt đỏ hồng như thế?” Liễu thị la lên, “Ngoan, cho đại phu xem một chút.”

Kỳ Dao vươn tay cổ tay.

Trương đại phu cẩn thận bắt mạch sau, vân vân chòm râu nói: “Nhi cô nương không có việc gì, theo lão phu xem, hấn là lo lắng quá nên gặp ác mộng, bị bóng đè, nghỉ ngơi nhiều mấy ngày là được.”

Liễu thị yên tâm, ra lệnh cho Mộc Hương tiễn đại phu ra ngoài lĩnh bạc, ngay sau đó liền hỏi Kỳ Dao: “Con từ trước đến nay, hề dính vào gối đầu liền ngủ, như thế nào còn sẽ.....Đứa nhỏ này, có tâm sự gì phải không?”

“Con nào có tâm sự gì, có lẽ là vừa rồi ăn nhiều nên không tiêu.”

Lời này chọc Kỳ Nguyệt cười rộ lên, trấn an mẫu thân: “Nương, ngài đừng lo lắng, đêm nay để con ngủ cùng muội muội”

Con gái lớn tinh tế sẵn sàng, Liễu thị cũng tín nhiệm nàng: “Được, vậy con cùng Dao Dao ngủ đi,” rồi phân phó Mộc Hương, bạch quả, “Hai người các người đi chuẩn bị đệm chăn cho tốt, đừng làm cho Nguyệt Nhi cũng bị cảm lạnh đó.”

“Dạ.” Hai cái nha hoàn lĩnh mệnh.

Buổi tối, Kỷ Nguyệt tắm rửa sạch liền ngủ ở bên cạnh Kỷ Dao. Vốn là mỗi người một cái chăn, nhưng không nói lời nào, Kỷ Dao liền chui tọt vào trong chăn của tỷ tỷ.

Chờ đến lúc Kỷ Nguyệt ngủ rồi, dưới ánh trăng, Kỷ Dao lặng ngắm tỷ tỷ mình: một gương mặt trái xoan thanh tú, chân mày lá liễu, sóng mũi thẳng, đôi cánh môi hồng hồng. Nàng đang nhắm mắt tĩnh lặng, ôn nhu, trông giống như đóa hoa sen trong nước, trắng tinh không tì vết.

Tỷ tỷ như vậy, vào cung làm phi tần thật là đáng tiếc. Đương kim hoàng đế đã bốn mươi tuổi, cho dù bảo dưỡng thích đáng, phong độ nhẹ nhàng, thân thể kia so ra cũng kém người trẻ tuổi. Nghĩ đến tỷ tỷ về sau còn phải hầu hạ hần, phải sinh con cho hần, Kỷ Nguyệt đã cảm thấy cả người khó chịu, nghĩ thầm, kiếp trước nàng ngăn cản không được, lúc này nhất định không thể để việc này phát sinh.

Mang theo quyết tâm như vậy, Kỷ Dao đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng thức dậy, tinh thần sảng khoái.

“Quả nhiên tốt hơn.” Kỷ Nguyệt thực vui mừng, “Trương đại phu nói một chút không sai, sau này trước khi ngủ muội cũng không nên ăn đồ bày bệ nữa, kéo bụng nhỏ không thể tiêu hoá nổi.”

“Dạ.” Kỷ Dao đáp ứng.

Mộc hương cùng bạch quả bùng nổ ăn sáng tối, hai người cùng nhau dùng.

Năm nay, Kỷ Nguyệt đã mười sáu, đã là tuổi đính hôn. Gần đây càng ít ra cửa, thường xuyên ở sương phòng thêu thùa may vá, vẽ tranh. Kỷ Dao cũng không có quần lấy nàng, xoay người đi tìm mẫu thân.

Phụ thân nàng là Hộ Bộ lang trung, phẩm cấp không cao, lại là người chăm chỉ, cần cù, mỗi ngày đi sớm về trễ, một lòng đặt vào công vụ. Sáng hôm nay, Kỷ Dao lại không có nhìn thấy cha, chỉ có mình Liêu thị ở thư phòng đang tính sổ.

Nàng tuy rằng xuất thân từ thương hộ, nhưng khi xuất giá, nhà mẹ đẻ một phen cũng không cho. Liêu gia cảm thấy, dựa vào khuôn mặt, Liêu thị vốn có thể gả cho một hôn phu tốt hơn, kết quả, Liêu thị cố tình coi trọng tú tài nghèo Kỷ Chương này (toan hủ tú tài). Đừng nhìn Liêu thị có dung mạo xinh đẹp mà lầm, nàng hành sự lại rất dứt khoát. Dưới sự tức giận, nàng cùng nhà mẹ chặt đứt lui tới, toàn gia chỉ sống bằng bổng lộc của trượng phu, nên làm cái gì đều phải tính toán kỹ.

May mắn nhi tử có tiền đồ, ở việc đọc sách (niệm thư thượng) rất có thiên phú, hiện tại làm Lại Bộ chủ sự, có bổng lộc của hần trợ cấp thêm nên thoải mái hơn một chút (đỉnh đầu còn tính rộng thùng thình). Năm trước chuyển vào kinh, năm sau lại mua được thêm mấy nha hoàn, cô nương trong nhà đi ra ngoài cũng có thể diện hơn một chút.

“Nương,” Kỷ Dao ló đầu nhỏ vào, gọi: “Nương đang bận a?”

Trông nàng giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, Liêu thị cười: “Mau vào đây, vừa lúc phòng bếp đưa canh nấm tuyết tới, con ăn đi.”

“Con no rồi, không cần ăn, nương ăn đi.” Kỷ Dao ngồi ở bên người mẫu thân, mắt nhìn sổ sách, “Nương, nhà của chúng ta ngày thường đủ bạc để tiêu không?”

“Đương nhiên đủ rồi, còn có dư một ít.” Liêu thị cười tủm tỉm nói, “Tổ phụ con trước đó không lâu vừa gửi cho năm mươi lượng bạc.”

Kỷ gia tuy rằng không phải nhà cao cửa rộng, nhưng cũng có mấy phen ruộng màu mỡ. Kỷ lão gia từ lo cho con, mướn vài nông dân trồng trọt, lại nuôi heo nuôi gà, mỗi năm cũng thu được số tiền không nhỏ. Liêu thị thực cảm kích vị cha chồng này: “Chờ mùa hè, con cùng Nguyệt Nhi đi nông trang xem lão nhân gia, còn có thể tránh nóng, đáng tiếc phụ thân con bận quá, bằng không nương và hần cũng cùng đi.”

Kỷ Dao chớp chớp mắt: “Có thể đón tổ phụ lại đây a.”

“Ông không chịu, sợ làm phiền chúng ta.”

“Nếu là tỷ tỷ gả chồng, tổ phụ hẳn phải tới đi? Tỷ tỷ mười sáu tuổi rồi, nương, mau chút tìm nhà chồng tốt cho tỷ tỷ!”

Liêu thị bật cười: “Đưa nhỏ ngọc, chuyện này con khỏi lo. Cha con nói, sẽ giúp Nguyệt Nhi chọn phu quân thật tốt, xem ra con còn sốt ruột hơn cả chúng ta.”

“Cha bận rộn như vậy, nào có rảnh? Chờ cha thật sự nhàn rồi, lỡ tỷ tỷ bỏ qua nhân duyên tốt nhất thì sao. Kinh thành có không ít cô nương nha, tuổi trẻ tài tuấn đã sớm bị người đoạt hết cho rồi!” Nàng sâu kín thở dài, “ngày mai hoa úa, bướm cũng sầu, đến lúc đó cả nhà chúng ta đều không vui”.

Liêu thị kỳ thật cũng vì việc đó mà lo lắng. Tuy rằng trượng phu đã lên tiếng, nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, nàng đã có hơi bất mãn, hiện tại bị con gái nói động vài câu, nhẹn không được nóng lòng.

Đúng vậy, nhà bọn họ lại không phải danh môn vọng tộc như người ta, chờ những thanh niên tuổi trẻ tài tuấn đập vỡ ngạch cửa. Muốn tuyển cho nữ

nhi một mối hôn sự tốt cũng không dễ dàng. Chắc nàng phải để tâm thêm một chút, chứ không chỉ ngồi chờ trượng phu. Người này a, quá mức ngay thẳng đi, trong nhà môn, mọi việc luôn cứ thích ôm đồm vào người.

Liêu thị quyết định mang con gái lớn lộ diện nhiều hơn. Sau mấy ngày, vào buổi sáng lúc đi thỉnh an, Kỷ Dao liền nghe thấy Liêu thị dặn dò Kỷ Nguyệt.

“Tính tình con quá yên tĩnh, nếu có được một nửa hoạt bát của Dao Dao thì tốt rồi.”

Nàng rất không hài lòng Kỷ Nguyệt về phương diện này, các vị phu nhân thường thích các cô nương linh lợi hoạt bát, nhưng Kỷ Nguyệt ở bên ngoài lại không biết nói chuyện, cho nên khó được các phu nhân để ý.

Liêu thị hy vọng Kỷ Nguyệt có thể hơi chủ động một chút, đương nhiên, quá mức cũng không tốt, còn nương cũng phải nên e thẹn một chút nữa.

Kỷ Nguyệt nghiêm túc nói: “Nữ nhi nhớ kỹ.”

Liêu thị liếc nhìn nàng một cái, gật đầu.

Bất quá, nếu không so về gia thế, con gái lớn của mình tính tình ôn nhu, dung mạo thanh lệ, vẽ tranh không kém, nàng vẫn rất tin tưởng, nghĩ thâm rồi sẽ có người có ánh mắt nhận ra thôi!

“Nương, hôm nay chúng ta đi làm khách sao?”

“Đúng vậy, đi Thảm gia, Thảm phu nhân đưa thiệp tới, nói mời chúng ta đi thưởng mai.” Liêu thị nhìn đến con gái nhỏ, mười ba tuổi, ngũ quan còn chưa hoàn toàn phát triển, rất non nớt, nhưng về non nớt này lại làm cho nàng có vẻ đáng yêu. Liêu thị cười nói, “đi thôi, Thảm phu nhân nói Thảm cô nương rất nhớ con đó.”

Thảm cô nương đây chính là Thảm Nghiên.

Kỷ Dao cũng không lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ gật đầu.

Ba người ngồi một cỗ kiệu đi Thảm gia.

Thảm lão gia làm quan cùng triều với Kỷ Chương, là cấp dưới của Kỷ Chương, Thảm phu nhân chơi thân với Liêu thị nên hai nhà cũng thường lui tới. Bất quá so với Liêu thị, nhà mẹ đẻ Thảm phu nhân rất giàu có, nàng cũng càng thích giao tế, ở nhà hay tổ chức yến hội.

Lúc mẹ con Liêu thị đến, trong viện đã rất náo nhiệt.

Nhìn thấy hai cô nương Kỷ gia, Thảm phu nhân tươi cười, cùng Liêu thị nói: “Người cũng thật có phúc, Nguyệt Nhi cùng Dao Dao đều ngoan cực kỳ, không giống ta, nhà chỉ có một đứa, còn luôn là không nghe lời.”

“Nương,” Thảm Nghiên chu miệng, “Nào có ai như nương vậy? Cứ chê bai con! Chút con theo Dao Dao đi luôn, không về nữa”

Thảm phu nhân cười to: “Nhìn xem, nàng thích nhất nhà các người, liền ngay cả ta là nương cũng không cần.”

Thảm Nghiên là con gái duy nhất của Thảm gia, lớn lên xinh xắn lanh lợi, một gương mặt tròn tròn, mắt hạnh đen lúng liếng, hiền lành dễ thân cận, miệng nàng nói, lần đầu gặp Kỷ Dao đã yêu thích.

Lúc này gặp mặt, Thảm Nghiên kéo tay Kỷ Dao, ngọt ngào nói: “Dao Dao, ta nhớ người muốn chết, ta đi đến nhà người ở được không?”

không được! Kỷ Dao thiếu chút nữa liền nói thẳng ra.

Trước kia, nàng nguyện ý, là bởi vì Thảm Nghiên làm người quá khéo léo, biết lấy lòng người, người nói cái gì nàng đều có thể xuôi theo, khiến người ta rất thoải mái. Nhưng về sau Kỷ Dao biết, tất cả chỉ vì Kỷ Đình Nguyên, Thảm Nghiên muốn được gần cho ca ca cho nên mới tận sức lấy lòng nàng thôi.

Thảm Nghiên dưới sự trợ giúp của nàng, rồi cũng thực hiện được ý đồ, chỉ là sau khi gần cho ca ca, thường xuyên nháo đến gần bay chó sủa, sau lại còn cùng ca ca hòa li, khiến cho đứa cháu của nàng từ nhỏ liền không có mẹ chăm sóc, thật đáng thương.

Kỷ Dao nhú mày, một đôi oan gia như thế, cũng không biết trước kia nàng nghĩ như thế nào, lại chỉ vì một chút chỗ tốt, liền bán đứng ca ca.

Hai người kia, căn bản là không thích hợp!

Thảm Nghiên nhìn thấy ánh mắt nàng lãnh đạm, sùng sốt vội nói: “Dao Dao, người không phải thích quạt sao? Ta tìm được một cây thật xinh đẹp nè, người nhìn một chút xem”

Nàng từ bên hông lấy ra một cây quạt, xòe ra, một cây quạt hai mặt, họa mẫu đơn, thanh sơn đen mạ vàng, rực rỡ lung linh.

“Người thích không, ta tặng cho người.” Thảm Nghiên dụ dỗ nàng.

Kỷ Dao từ trước đến nay thích những gì tinh xảo, xa hoa, cho nên nàng mới chẳng e dè xuất thân, lòng thì ái mộ Tống Vân có thân phận hoàng gia, rồi lại

gả cho Hoài Viễn hầu Dương Thiệu, việc này cùng tính tình nàng không phải không có quan hệ, trời sinh nàng chính là tiểu cô nương thích hư vinh.

Thẩm Nghiên cũng đã sớm nhìn ra điểm này, còn có biện pháp giải quyết chỗ ngứa.

Ai ngờ Kỳ Dao chỉ thưởng thức một chút, liền nói: "Ta không cần, người giữ cho chính mình chơi đi."

Ca ca, hiện tại cây quạt chẳng thể quan trọng bằng ca ca được nha!

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Đình Nguyên: Người có ý là trước kia ta không quan trọng bằng cây quạt hả?

Kỷ Dao bĩu môi: với bánh bao còn hơn một chút.

Kỷ Đình Nguyên:..... (vén tay áo.)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Lan Duy

Thẩm Nghiên không nghĩ tới Kỳ Dao lại có thể cự tuyệt!

Nàng có chút hoảng.

Năm trước, nàng mười bốn tuổi, vừa thấy Kỷ Đình Nguyên liền thích. Người thiếu niên cao ráo, ánh mắt sáng ngời, cười lộ lên tựa mặt trời rực rỡ, nàng chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, thật giống như muốn bay ra ngoài.

Lần đầu tiên nàng có loại cảm giác này.

Hiện tại nàng mười lăm, muốn gả cho Kỷ Đình Nguyên, nhưng tính tình Kỷ Đình Nguyên không tốt, mặc kệ nàng gọi chuyện như thế nào thì hắn vẫn luôn không kiên nhẫn. Nàng chỉ có thể tìm biện pháp khác, tỷ như bắt đầu từ Kỳ Dao.

"Dao Dao, người nói lời khách khí với ta làm gì? Giữa chúng ta còn cần phân rõ của người, của ta sao?" Nàng đem cây quạt cố dúi vào tay Kỳ Dao.

"Ta nói không cần", Kỳ Dao nhú lông mày, "Thứ này quá quý trọng."

Tay Thẩm Nghiên cứng đờ.

Liêu thị có chút kỳ quái. Bà cũng rất thích Thẩm Nghiên, sợ nàng xấu hổ nên hoà giải: "Thẩm cô nương, Dao Dao luôn nhận đồ của người, nàng nương nung. Hơn nữa cây quạt này đúng là vật hiếm, vậy chắc tốn không ít bạc, Dao Dao hẳn khoản nàng không thể lấy ra vật tốt như vậy đến đáp lễ."

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân này? Thẩm Nghiên suy nghĩ một chút: "Vậy thì thôi đi, lần sau ta đưa cái khác cho người. Dao Dao, chúng ta đi ngắm hoa nhé?"

Kỷ Dao cũng không muốn lui tới nhiều cùng nàng, nhưng lãnh đạm như vậy sẽ làm cho người khác hoài nghi, nàng cười cười: "Được."

Liêu thị lại mang theo Kỷ Nguyệt cùng các phu nhân khác nói chuyện.

Kỷ Nguyệt nhớ rõ mẹ nhắc nhở, lần này đã chủ động hơn chút.

Liêu thị thật cao hứng.

Chờ Kỷ Chương trở về, nàng nói: "Có hai vị phu nhân rất thích Nguyệt nhi là Trương phu nhân và Chung phu nhân, muốn kết thông gia (1), nhưng tiếp không hiểu rõ lắm về công tử nhà bọn họ, lão gia thấy thế nào?"

Kỷ Chương bận rộn một ngày, thậm chí muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, hàm hồ nói: "Ta cũng không rõ lắm, chờ ngày mai..." Lời còn chưa dứt, trên đùi đã bị nhéo một cái.

Đau đến tan lòng nát dạ!

"Ồi!" Ký Chương ôm chân từ trên giường bật dậy, lập tức thanh tỉnh, nhìn đôi mày liễu đã thật thẳng của thê tử, nghi ngờ hỏi: "Tú nhi, nàng làm cái gì vậy?"

"Làm gì?" Liêu thị liền nói rõ cho hắn biết, "Chuyện của Nguyệt nhi nếu không thể bỏ qua thì chàng luôn miễn cưỡng có lẽ, vậy phải tới khi nào mới có thể chính đáng hợp tình chọn chồng cho Nguyệt nhi? Thiếp sợ chờ đến khi chàng thật sự rảnh rồi, Nguyệt nhi cũng già rồi!"

"Nàng gấp cái gì cơ chứ?" Ký Chương trấn an nàng, "Thời gian này ta có chút bận rộn. Đại Yên hai năm liên tục gặp nạn lụt, bạc tại Hộ bộ cũng rỗng, chờ chuyện này qua đi là tốt rồi."

"Thiếp không biết, chuyện của nữ nhi chàng phải phụ trách." Liêu thị cảm thấy Ký Chương là người vô cùng ngốc nghếch lại cố chấp, không đẩy hắn một cái hắn cũng không biết tự đi tiếp về phía trước. Nàng không thể tiếp tục đợi nữa.

"Được được được." Ký Chương hiểu thê tử gả cho hắn là ủy khuất. Hắn không thể cho nàng quyền thế, cũng không thể cho nàng phú quý, chỉ có thể tận tâm săn sóc. "Ta cam đoan, trong vòng hơn nửa năm nhất định sẽ đem chuyện của Nguyệt nhi định xuống."

Liêu thị lúc này mới vừa lòng.

Ký Chương bị nàng nháo một hồi, cũng không buồn ngủ nữa, ôm thê tử thân mật.

Trương phu nguyên ý xuất lực, thái độ Liêu thị cũng càng tích cực hơn, sang ngày thứ hai liền mang Ký Nguyệt đến miếu xin quẻ, xem xem nhân duyên của nàng như thế nào.

Ký Dao đương nhiên cũng cùng theo đi.

Chùa Bạch Mã ở ngoài thành. Liêu thị mướn một chiếc xe ngựa chỉ ngồi được dưới bốn người, cho nên nô tỳ bên người chỉ dẫn theo Chu ma ma. Bởi vì nàng không thể bỏ ra một khoản nữa để mướn một chiếc thuyền chờ nô tỳ được.

Ngồi trên xe, Liêu thị nhìn Ký Dao ăn bánh quýt, hỏi: "Dao Dao, con trước kia cùng Thẩm cô nương không phải là rất tốt sao? Làm sao lần trước lại không để ý nàng?"

"Sao lại không để ý, con cùng nàng đi ngắm hoa."

Chính là có vẻ có lẽ. Nàng muốn cho Thẩm Nghiên biết khó mà lui, không cần dây dưa với ca ca nữa.

"Ta chỉ là không muốn nhận đồ của nàng." Ký Dao nói, "Nương, nương cũng đã nói làm vậy con sẽ bán khoản, và lại nàng luôn như thế khiến con có chút khó xử."

Liêu thị ngẫm lại cũng phải.

Thẩm cô nương về điểm này đúng là quá nhiệt tình.

Có thể là bởi vì Thẩm gia có tiền, không coi một thỏi bạc là gì? Nhưng với của cải nhà bọn họ thì đúng là mua không nổi vật quý trọng gì để tặng lại. Nàng chỉ là chuẩn bị đồ cưới cho Ký Nguyệt cũng đã đem tiền tích trữ mấy năm nay tiêu bầy, tám phần, còn dư lại chỉ đủ chi phí hằng ngày, hơi có chút dư dả.

"Cũng được, chuyện này con hãy cùng nàng giải thích."

Ký Dao lên tiếng.

Xe ngựa chạy trên quan đạo nửa canh giờ đã tới chùa Bạch Mã.

Chùa tọa ở chân núi, không giống nơi khác thích xây ở đỉnh núi, khách hành hương mỗi nhóm khi lên đều đi đến thờ đóc. Chùa Bạch Mã rất thuận lợi, bước chừng mười thềm đá là thấy.

Liêu thị dẫn các nàng đi dâng hương, sau đó cho Ký Nguyệt rút quẻ.

Ký Dao nhìn có chút khản trương.

Nếu ở trước tết Trùng Cửu (2) tỷ tỷ không xuất giá, rất có khả năng sẽ phải vào cung, bởi khi đó Hoàng Thái Hậu vì áp chế Hoàng Quý phi, cũng chính là mẹ ruột của Tổng Quân đang quá mức được sủng ái nên đột ngột vì Hoàng Thượng tuyển phi. Mà Hoàng Thượng là người hiểu thuận, cũng không tiến hành ngăn cản.

hiện tại, mẫu thân coi trọng việc này hơn so với kiếp trước, chắc là không có chuyện gì đi?

Ký Nguyệt rút một quẻ đi ra.

Liêu thị vội vàng lấy xem, chỉ thấy mặt trên viết "Từ nha khí cung", lúc ấy đã cảm thấy không quá may mắn. "Khi" là vứt bỏ, "Cung" là hoàng cung, nàng nghĩ thầm chẳng lẽ là một quẻ thấp, liền có chút nôn nóng. Nhưng thấy nữ nhi cũng chưa biểu hiện gì ngoài mặt, cười nói: "Đợi lát nữa ta đi tìm người giải

quê hỏi một chút. Nguyệt nhi, con cùng Dao Dao đi dạo chung quanh một chút đi, thời điểm này là lúc chùa Bạch Mã đang đẹp nhất đó", lại phân phó Chu ma ma: "Người đi theo các nàng."

Có lẽ là không muốn các cô nương nghe được, Chu ma ma đề nghị: "Các tiểu thư đi phía đông xem hoa lan đi, nghe nói Minh Trí đại sư trồng rất nhiều hoa lan quý báu."

Kỷ Nguyệt lắc đầu: "Chỗ kia nhất định là đông nghịt người, hay là chúng ta tìm một chỗ thanh tịnh, chờ mẫu thân vấn an xong liền trở về."

Nàng luôn luôn không thích náo nhiệt.

Chu ma ma suy nghĩ một chút, mời các nàng đi tới rừng trúc: "Bên cạnh có một cái ao nhỏ, nghe nói bên trong nuôi vài con rùa lớn, cũng rất thú vị."

Ba người đi liền tìm rùa.

Nào ngờ vừa xuyên qua rừng trúc, Kỷ Nguyệt đã nhìn thấy trên mặt đất có vài giọt máu đỏ, nàng dừng bước lại, thấp giọng nói: "Chu ma ma, chúng ta hay là đi thôi."

Chu ma ma kỳ quái, cảm thấy Kỷ Nguyệt hôm nay có chút kén chọn, khuyên giải nói: "Đại cô nương, hoa lan người không nhìn thì thôi, nhưng thể nào ngay cả rùa lớn cũng không muốn xem? Nó tỷ thật sự không tìm thấy chỗ khác, hay là người nhường một chút, không chừng Nhị cô nương thích đấy."

Kỷ Dao tuổi còn nhỏ, đúng là rất hứng thú.

Kỷ Nguyệt đưa tay chỉ trên mặt đất: "Người xem, đây là cái gì? đi nhanh đi."

Chu ma ma cùng Kỷ Dao vừa cúi đầu, chỉ thấy toàn là vết máu. Kỷ Dao lấp bắp kinh hãi, Chu ma ma lại không thèm để ý: "Đại cô nương đừng kinh ngạc, có lẽ là vị tăng nhân nào không cẩn thận bị thương nhỏ xuống." Thấy đôi mi thanh tú của Kỷ Nguyệt khẽ nhăn, yếu đuối, lại an ủi: "Nếu Đại cô nương thực sợ, ta theo vết máu đi xem..."

Ai ngờ đi lên trước không đến năm bước, đột nhiên có một người đi ra, từ phía sau đem Chu ma ma đánh ngã xỉu.

Hai tỷ muội cái còn chưa kịp kêu to, chúi thủ trong tay người kia đã kề trên Kỷ Nguyệt cổ, trầm giọng nói: "Dừng lên tiếng."

Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi dáng cao thon, mặc bộ xuân bào xanh nhạt, tay áo bó chặt, trên mặt vết máu loang lổ, bên hông của hắn treo một khối ngọc dương chi cùng hai cái hũ bao.

Nàng hướng lên trên nữa, chờ khi chuyển đến gương mặt đó thì ánh mắt đã không nhìn được trọn tròn.

Người này mi dài mắt phượng, màu da như ngọc, tuấn tú giống như trong tranh. không có nhận sai mà nói, đây chính là Thủ Phụ tương lai, cũng là vây cánh của Tổng Quân sau này, phụ tá hắn lật đổ thái tử, vào ở Đông cung, cho đến khi hắn trở thành Hoàng Đế: Tà Minh Kha.

Kỷ Dao che miệng, ngăn chặn tiếng kinh hô của mình.

Nàng nhớ rõ ràng, Tà Minh Kha là người tàn phế. Những cô nương kia nhắc tới Tà Minh Kha luôn là vẻ mặt tiếc hận, nói hắn trước kia phong tư động lòng người như thế nào, còn nói cho dù hắn phế đi cũng có nhiều người yêu thương nhưng nhớ... Đồi trước gặp, hắn đúng là ngồi xe lăn bốn bánh, còn có hai gã sai vặt ở phía sau phụ giúp, sao hôm nay chân hắn vẫn rất tốt?

Lại còn không bị phế?

"Công tử", Kỷ Nguyệt lúc này lên tiếng, "Ta cùng với muội muội tuyệt không tiết lộ hành tung của công tử, xin thả chúng ta đi."

Nàng đã nhìn ra đây là tình huống gì.

Người đàn ông trẻ tuổi này khẳng định là gặp đuổi giết nên mới ẩn thân như thế. Hắn sợ các nàng tiết lộ hành tung, đưa tới sát thủ cho nên mới đem Chu ma ma đánh ngã xỉu bởi sợ bà là to. Đáng người Chu ma ma như vậy cũng không dễ khống chế.

Tà Minh Kha con người vừa động, chúi thủ càng gần sát: "Ta có thể tin tưởng lời các người nói sao?"

"Công tử muốn ta chứng minh như thế nào?" Kỷ Nguyệt lông mi khẽ run, làn môi trắng bệch, "Ta chỉ là một cô nương gia, lại mang theo muội muội, ta thật sự không muốn rước họa vào thân. Chỉ cần công tử thả chúng ta ra, ta có thể thay công tử che lấp vết máu..."

Tà Minh Kha không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra điều kiện trao đổi.

Hắn nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của nàng.

một cô nương gia gặp phải uy hiếp lại còn có thể trấn định như vậy rất hiếm thấy. hắn để cây chùy thủ lên cổ Kỷ Dao, nhìn Kỷ Nguyệt: "Che lấp vết máu dễ dàng nhưng vết thương trên người ta lại khó khép lại, không bằng người thay ta băng bó."

Máu của hắn một mực chảy, chống đỡ không được bao lâu nữa, sợ là không thể chịu đựng đến... hắn cần phải có một người thay hắn cầm máu!

hiện tại hai cô nàng này vô thanh vô tức (3), đúng là thích hợp.

yêu cầu như thế đối với Kỳ Nguyệt có chút khó khăn. Dù sao nàng cũng là cô nương gia, băng bó cho hấn nhất định sẽ tiếp xúc, đương nhiên là có chút băn khoăn.

Kỳ Dao nghe nói như thế, lại cảm tức, nhũ mầy nói: "Vị công tử này, ngươi không nên được voi đòi tiên!"

Tạ Minh Kha cũng không để ý đến nàng. Kỳ Dao dưới tay hấn chẳng qua là cá nằm trên thớt.

hấn động dậy chùi thủ, nhìn Kỳ Nguyệt: "Lại kéo dài thời gian, đối với ngươi cũng không có lợi. Nếu người nhà ngươi tìm đến đây, gây ra tiếng âm thanh lớn, những sát thủ kia cũng sẽ không để ý các ngươi là ai, đến lúc đó liền cùng ta đồng quy vu tận."

không muốn để cho tỷ tỷ làm, Kỳ Dao nói: "Ta thay ngươi băng bó..."

"không, Dao Dao." Kỳ Nguyệt ngăn cản.

Muội muội tính tình như nào nàng hiểu nhất, chẳng may không cẩn thận làm vị công tử này tức giận, có lẽ sẽ mang đến cho các nàng tai ương lớn.

Kỳ Nguyệt ngón tay hơi xiết chặt: "Công tử, ta nguyện ý giúp ngươi, nhưng..."

Nàng sợ bị người khác biết.

"Ngươi yên tâm, " Tạ Minh Kha cam kết, "Việc này ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Ngươi làm xong, ta thả lập tức các ngươi đi."

Đến lúc đó, máu hấn không chảy nữa, cũng có thể từ chùa Bạch Mã rời đi.

"Trong hà bao của ta có kim sang dược."

Kỳ Nguyệt nghe theo, đưa tay tới lấy.

Máu theo ống tay áo của hấn thấm ra, giống như một dòng suối quanh co, Kỳ Dao nhìn ở trong mắt, giận dữ nhưng không dám động. Tạ Minh Kha ở chỗ Tạ phụ thân sau khi biết tường tận sự việc, đã diệt sạch chi thứ hai của Tạ gia, làm cho Tạ lão phu nhân học máu mà chết. Người này tuyệt tình, hai tỷ muội các nàng nếu như bị hấn ghi hận, tương lai cũng không biết sẽ như thế nào.

Có thể sẽ giống con kiến bị giẫm chết...

Nhưng bị hấn uy hiếp thật sự cảm thấy khó nhin. Nghĩ đến Tạ Minh Kha về sau trở nên tàn phế, trong lòng mới thoải mái một chút. Bất quá nghĩ lại, nếu đúng như lời Tạ Minh Kha nói thì sát thủ đuổi theo kia e rằng chính là người phế đi chân hấn. Tạ Minh Kha kiếp trước cũng là khó khăn lắm mới nhặt được cái mạng nhỏ về, giờ các nàng cùng hấn ở chung một chỗ, có thể có kết quả gì tốt?

Kỳ Dao lập tức không thoải mái đứng dậy, chỉ hy vọng động tác của tỷ tỷ có thể nhanh chút!

Kỳ Nguyệt thay Tạ Minh Kha cời xuống đai lưng, lại đẩy ống tay áo ra, chỉ thấy tay trái hấn cùng trên vai có ba miệng vết thương, da thịt đã mất, thập phần dữ tợn, máu chính là từ giữa chảy ra, sâu thấy xương.

Ngón tay nàng hơi hơi phát run, do dự một lát, lấy khăn thấm kim sang dược hướng lên trên lau đi.

Cảm giác lạnh lẽo lại nhói đau như kim châm. Coi như trúng một kiếm ở ngực, Tạ Minh Kha cũng không gức chế được sự run run phía dưới, chùi thủ đảo qua cô Kỳ Dao, làm nàng cũng bị đâm đến, suýt nữa kêu một tiếng. Ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Minh Kha, muốn để hấn chú ý một chút, đã thấy hai má như ngọc của hấn thế nhưng lại nổi lên một màn màu đỏ.

Mà ánh mắt của hấn đang dừng ở trên người tỷ tỷ.

Kỳ Dao nhìn sang, tỷ tỷ lúc này có điểm rất đẹp, không chỉ vì sắc mặt nàng thanh lệ mà cũng bởi động tác nàng ôn nhu. Quanh thân nàng tỏa ra tia sáng, giữa chân mây cát giấu thương xót, như ánh mặt trời ngày xuân khiến tuyết cao nhất trên đỉnh núi cũng có thể bị hòa tan.

Nhưng mà, Tạ Minh Kha đây là có chuyện gì?

Ngươi đồ mặt cái gì!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tạ Minh Kha: Ha ha, ngươi suy nghĩ nhiều.

Kỳ Dao: Ha ha ha, người nào đồ người đó biết.

Kỳ Nguyệt:???

Chú thích:

(1) Nguyên mẫu là **Tần Tần chi hảo**: Xuất xứ từ "Tả truyện - Hi Công năm thứ 23" (theo <http://vietnamese.cri.cn/561/2011/02/28/1s152108.htm>). Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về nghĩa tình hôn nhân.

(2) **Tết Trùng Cửu** (còn gọi là tết Trùng Dương), theo phong tục của người Trung Quốc diễn ra vào ngày 9 tháng 9 âm lịch hàng năm. Tết Trùng Dương uống rượu cúc hoa, đeo cành thù du cũng có tác dụng giống như Tết Đoan Ngọ uống rượu hùng hoàng và treo cành xương bồ, trần ngải. Mục đích là phòng trừ bệnh tật, côn trùng.

(3) **Vô thanh vô tức** [无声无息]: không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Editor: Lan Duy

Chi cần hạ quyết tâm, chuyện gì Kỷ Nguyệt cũng có thể làm tốt, rất nhanh đã băng kỹ miệng vết thương.

Váy hơi bị tổn hại một chút, nàng sửa sang sơ qua.

"Công tử, có thể thả chúng tôi đi chưa?"

Nàng ôn nhu hỏi.

Mặt Tạ Minh Kha đã sạm không còn đỏ. Chỉ là vì chảy rất nhiều máu, lúc ngồi dậy đầu có chút choáng váng. Thân hình hắn lắc lắc, khuỷu tay nín lên vai Kỷ Nguyệt.

Tay chạm phải chỗ ẩm ướt, hắn thoáng phân tâm.

Kỷ Dao hoài nghi hắn cố ý sàm sỡ tỷ tỷ, trách mắng: "Người làm gì đó?"

Tạ Minh Kha cúi đầu, thấy mặt Kỷ Nguyệt có chút ửng hồng. Khí chất của nàng vốn dĩ trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng lúc này đây lại hiện ra một nét xinh đẹp khác biệt, làm hắn nghĩ tới hồng liên (1) mình đã từng nhìn thấy ở cánh đồng tuyết.

(1)Sen hồng

hắn nói tay: "Các người đi hay ở tùy ý, nhưng nhớ kỹ, không nên tiết lộ hướng đi của ta."

Kỷ Nguyệt nói: "Nếu lời nói của công tử đáng giá ngàn vàng, ta cũng sẽ không vi phạm."

Tạ Minh Kha liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người đi.

Kỷ Nguyệt thờ ơ hát ra, lau mồ hôi trên trán.

Từ đầu đến cuối tỷ tỷ đều rất bình tĩnh. Kỷ Dao mới nhớ nếu không phải nàng sống lại thì cũng sợ tới mức khóc, cũng bởi chính vì nàng biết Tạ Minh Kha làm người như thế nào, khóc lóc tuyệt đối không làm hắn mềm lòng. Nhưng tỷ tỷ cũng không phải sống lại lại có thể trấn định như vậy, khó trách nàng có thể trở thành một sủng phi, cùng Hoàng Quý phi tranh cao thấp.

Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ không sợ sao?"

"Sao lại không sợ chứ? Áo trong của ta đều ướt đầm. May mắn muối không lã to, bằng không là gặp rủi rồi. Dao Dao, muối làm rất khó." Nàng khen muối muối một câu rồi ngồi xuống kêu Chu ma ma.

Ai ngờ Chu ma ma bị đánh quá nặng, gọi kêu gì cũng không tỉnh.

không còn cách nào khác, Kỷ Nguyệt đành phải đi thỉnh tăng nhân. Chu ma ma đáng người cao lớn cường tráng. Sau đó có hai tăng nhân tới đem bà đưa đến phòng khách.

Liêu thị còn đang giải đoán quẻ.

Đây là một quẻ không tốt cũng không xấu, là tiên hạc ly lung chi tượng (2).

(2) *Tiên hạc ly lung chi tượng: chim hạc sổ lồng sẽ rơi xuống lưng voi, ý chỉ sau gian khổ sẽ được sung sướng, hạnh phúc*

Người giải quẻ nói, "Tựa như tiên hạc vượt ra khỏi lồng, vượt được thì lộ trình thuận lợi, từ Nam chí Bắc, từ Tây sang Đông không bị ngăn trở, lên thẳng chín tầng mây."

Trước hung sau cát.

Liêu thị không quá hài lòng. Nàng vốn hy vọng nữ nhi cầu được quẻ tốt nhất, bây giờ lại trúng quẻ như vậy, ngụ ý này rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Lúc nàng đang thấy phiền lòng thì có tăng nhân tới tìm, báo chuyện của Chu ma ma, nàng vội vàng đi theo đến phòng khách.

Chu ma ma còn chưa tỉnh. Liêu thị đóng cửa lại, dò hỏi: "Sao lại thế này? Các con không phải đi ngắm hoa sao, sao Chu ma ma lại té xỉu? Vừa rồi tăng nhân kia nói nàng bị thương ở sau cổ, nàng làm sao có thể bị thương ở đó?"

"Bị va trúng!" Kỳ Dao chớp mắt, "Chúng con đang đi thông thả, đột nhiên có một vật bay đến đập vào cổ ma ma"

"Cái gì?"

"Hình như là hòn đá."

Liêu thị không quá tin tưởng, cô con gái nhỏ này của bà trước nay tinh quái, bà nhìn về phía Kỳ Nguyệt.

Kỳ Nguyệt nói: "Là hòn đá."

Lần này Liêu thị không hoài nghi nữa.

Chu ma ma tỉnh lại, đầu tiên là la kêu to một tiếng: "Ôi, thật đau! Cổ của ta!" Tạ Minh Kha tập kích bà ấy từ phía sau nên bà không thấy gì cả, chỉ thấy đau.

"Ma ma, người bị tảng đá đập phải, mấy ngày tới hãy nghỉ ngơi cho tốt." Liêu thị trấn an, kéo nàng đứng lên, "Chúng ta trở về đi thôi."

"Hòn đá?" Chu ma ma kinh ngạc, "Hòn đá ở đâu ra?"

"Có thể là một đứa nhỏ búống binh nào đó ném." Kỳ Dao nói, "Ta nhìn thấy một đứa bé chạy ra ngoài, nhưng không đuổi theo."

Chu ma ma cực tức giận, lập tức ra sức mắng đứa nhỏ kia.

Kỳ Dao nghe xong khước miệng vênh vênh lên. Coi như là mắng Tạ Minh Kha đi, Chu ma ma phải mắng nhiều một chút mới tốt!

Bốn người đi tới chỗ xe ngựa ở ngoài chùa.

Xa phu luôn chờ ở đó, nhìn thấy Chu ma ma bước chân không yên đi ra, hơi hơi ngăn người.

"Hết sức xui xẻo," Chu ma ma nói, "Hôm nay có lẽ không phải ngày hoàng đạo."

Liêu thị nghĩ, cũng có thể không phải lắm, bằng không thì cũng không bốc phải quẻ đó.

Hai người đều không quá cao hứng.

Xe ngựa từ từ đi.

Vì băng bó, Kỳ Nguyệt đã xé đi một mảnh lót váy, sợ mẫu thân nhìn đến nên vẫn liên tục che, dáng ngồi vô cùng thận trọng. Kỳ Dao cũng mang tâm sự, đi được một lát, trong gió truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa ầm ầm, mơ hồ còn có tiếng nam nhân.

Kỳ Dao tò mò, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy được ba người lướt qua nhanh như bay, đi trước là một bóng người cao ngất, mặc xuân bào dài màu xanh đậm, cười trên một con tuấn mã đen sẫm. Kỳ Dao ngăn người, lập tức lắc đầu.

Tại sao có thể là hắn? Nhất định là nhìn lầm rồi.

Nàng còn đang hoài nghi, ba kỵ nhân kia đã đi xa.

Về đến nhà, Liêu thị nói chuyện giải quẻ với Kỳ Chương.

Kỳ Chương nói: "Nàng tin những việc này làm chi? Chớ có lo quá" lại nói cho thê từ một tin tốt, "Từ tam lão gia có ý định kết thân, con của hắn làm

Thông phán ở Thuận Thiên phủ."

"hắn?" Liều thị cau mày một cái, "Thiếp nhớ rõ diện mạo hắn có chút bình thường."

"Nam nhi thì cần gì diện mạo, ngũ quan đoan chính là được. Ta hỏi qua vài vị đồng nghiệp, đều rất tôn sùng Từ gia, Từ gia mấy đời đều làm quan, xem như trâm anh thế tộc. Nhưng đến đời Từ tam lão gia lại không phát triển nhiều, nhưng nhà chúng ta vốn cũng không phải thư hương môn đệ gì, nàng nói đúng không?"

Nhà bọn họ vốn cũng không phải dòng dõi lớn gì.

Nhắc đến lại còn là với cao, Liều thị nói: "Nhìn một chút cũng được, vậy hai vị công tử lúc trước thiếp nói thì sao?"

"Công tử của Trương gia không tệ, tuấn tú lịch sự như nàng mong muốn, chỉ là gia thế hơi kém một chút."

không quá thấp toàn thấp nữa nhưng vẫn chọn được hai người. Liều thị có chút cao hứng, gọi tới nữ nhi cùng nhi tử đến dùng bữa.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Có việc vui gì sao?"

"Thế nào, nhất định phải có việc vui sao?" Liều thị sợ con gái lớn thẹn thùng, không đề cập, "Người một nhà nên như thế. Đình Nguyên, con cũng đừng luôn đi ra ngoài ăn, cùng đám hồ bầy cầu hữu (3) lăn lộn với nhau làm gì?"

(3) *Hồ bầy cầu hữu: bạn bè xấu*

"Hồ bầy cầu hữu gì chứ? Bọn họ người nào không phải cừ nhân?" Kỷ Đình Nguyên nhìn phụ thân, "Phụ thân đều biết."

"Đúng vậy, nàng đừng lo lắng, trong lòng con đều biết, sẽ không làm bừa, cần quấy đâu." Kỷ Chương là người hiền lành, chưa bao giờ trách cứ con cái.

Liều thị đối với trượng phu đúng là bó tay.

Kỷ Dao ở dưới cười trộm, gấp một viên thịt viên lớn cho cha: "Phụ thân, sao người có thể gầy như vậy chứ? Ăn nhiều một chút."

"Dao Dao thực ngoan." Kỷ Chương mặt mày hớn hở, "Phụ thân là vì công vụ bề bộn, gần đây bạc ở Hộ bộ không đủ, đều dùng để đổi lương thực giúp nạn thiên tai hết, cứ từng nhóm một chuyến đi."

Gì mà đổi lương thực giúp nạn thiên tai chứ, tất cả đều bị tham quan nuốt trắng, chuyện này Kỷ Dao đã từng trải qua nên rất rõ ràng. Phụ thân mất ăn mất ngủ, một lòng vì nước vì dân nhưng tới nay đều không được hồi báo, chức quan không thăng nổi, bạc thưởng cũng không đến tay. Trước kia, chính bởi vậy mà nàng cảm thấy phẫn hận, cảm thấy phụ thân uất ức nên mới nghĩ cách để gả cho những quyền quý ấy, mong ước được sống ngày lành.

hiện tại nàng tỉnh táo, đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng vẫn rất đáng tiếc cho phụ thân.

Kỷ Dao nói: "Nhiều bạc như vậy nếu thực sự đều dùng để đưa đến nơi thiên tai, chúng quy lại làm sao có thể không đủ chứ? Phụ thân, người nên điều tra một chút mới được. Tựa như Chu ma ma đi chợ mua thức ăn, có lần nào quay về không tính rõ ràng? Mỗi một loại đồ ăn mua hết bao nhiêu tiền đều ghi rất chi tiết".

Kỷ Chương sừng sốt.

Liều thị lại quát lớn: "Dao Dao, đừng nói bừa, chuyện trong nhà môn con sao biết được? Cha con đã quá bận rộn, con còn khiến ông ấy phải đi tra này tra kia!"

Đều là rồi hoi, cũng đâu được lợi ích gì từ mấy chuyện đó.

Nếu cha không nắm được cơ hội lần này nữa thì sẽ thật sự trễ.

Đương kim hoàng đế coi như là một minh quân. Lúc này Đại Yên thế cục ổn định, chính là thuận tay muốn chinh đồn tác phong của quan lại, vừa vặn lấy một nhóm tham quan ra khai đao, lại phân công lại các quan thanh liêm, vì dân chúng tạo phúc. Nếu bây giờ phụ thân tham dự buộc tội, có lẽ có thể thăng quan.

Người nghe có lòng, Kỷ Đình Nguyên bỗng nhiên nghĩ tới tin tức hắn lấy được ở chỗ hồ bầy cầu hữu, nói với phụ thân: "Dao Dao nói rất có lý. Phụ thân, người nên suy tính một chút, những quan viên kia ngồi không ăn bám, ngay cả lương thực để cứu mạng dân chúng cũng muốn nuốt riêng, thiên lý bất dung! Phụ thân, con có thể giúp người."

Liều thị khoe miệng đều rút.

Mấy đứa nhỏ này!

Đội cho com nước xong, ba huynh muội cáo từ đi ra, Kỷ Dao giữ chặt tay áo Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, huynh nói chuyện giữ lời chứ, nhất định phải giúp phụ thân!"

Sơ với phụ thân, Kỷ Đình Nguyên hiền nhiên thông minh hơn, hai mươi sáu tuổi đã làm tới Tả thiêm đô Ngự Sử, nếu không phải vì nàng mà nhất thời hồ đồ...

Bàn tay nhỏ bé của Kỷ Dao càng dùng sức.

Kỷ Đình Nguyên cảm giác tay áo mình sắp bị kéo rách, quát: "Buông tay, còn ra thể thống gì nữa?"

"Muội không, huynh hứa với muội thì muội mới buông!"

thật giống với khi còn bé. Kỷ Đình Nguyên đau đầu, rõ ràng sau đó hấn cố ý lạnh nhạt với muội muội, nàng cũng lập tức xa lánh hấn, không hề quấn quýt lấy hấn, làm cho hấn không thể ra ngoài gặp bằng hữu như trước. không biết tại sao trong lòng lại xuất hiện vài phần mềm mại, nhớ lại thời ấu thơ.

"Được, ta hứa với muội, được chưa?" Kỷ Đình Nguyên cầm cổ tay nàng, "Lôi làm cái gì? Muội buông ra, ta cũng sẽ không chạy!"

Lúc này Kỷ Dao mới nói tay, nhìn huynh trưởng nhe răng cười.

"Ca ca, phụ thân ngọc, huynh phải cẩn thận chút đó."

Có con gái nói cha mình như vậy sao? Kỷ Đình Nguyên trầm nghĩ, tuy rằng sự thật đúng là như thế. hấn tự tay chọc nàng một cái: "Muội biết cái gì, còn ở đây nói chuyện nhảm nhí. Được rồi, ta sẽ nhìn mà làm."

Kỷ Nguyệt lúc này mới nói thêm vào: "Ca ca, huynh đừng coi chuyện này là trò đùa. Huynh phải thật chú ý đến phụ thân, đây không phải là chuyện thường đâu". Lại liếc mắt nhìn Kỷ Dao, "Lời của nhị muội là lời nói nhất thời của trẻ nhỏ, huynh nếu nghe lọt tai cũng không cần nóng vội làm gì, nhớ lại gây ra sơ suất!"

Ở nhà, nếu Kỷ Dao đại biểu cho nghịch ngợm bốc đồng thì Kỷ Nguyệt lại rất nghe lời hiểu chuyện. Thái độ Kỷ Đình Nguyên cũng thay đổi, nghiêm túc nói: "Ta biết, không có việc gì."

hấn nói xong liền muốn quay về phòng mình.

Kỷ Dao cố tình thân cận với hấn để gắn kết thêm tình huynh muội, đuổi theo nói: "Ca ca, chùa Bạch Mã nuôi thật nhiều rùa lớn, huynh cũng tìm cho muội một con đi, nuôi ở trong vại nước!"

"Cái gì, rùa lớn?" Kỷ Đình Nguyên đau đầu, "Ta biết đi nơi nào tìm rùa lớn?"

"không phải huynh có rất nhiều bằng hữu sao?"

"không có nghe nương nói sao, đều là hồ bằng cầu hữu!"

"không không không, bằng hữu của huynh đều là tài tử, là tuổi trẻ tài tử giống như ca ca! Huynh nghĩ biện pháp đi mà, muội chỉ muốn rùa lớn khoảng trăm tuổi".

Kỷ Đình Nguyên muốn đem Kỷ Dao ném ra xa, nhưng đối với ánh mắt trong veo như nước, tràn ngập ý làm nũng cùng ý lại của nàng, hấn lại mềm nhũn ra: "Được rồi, được rồi."

Kỷ Dao là người được một tác lại muốn thêm một thước, được ca ca đáp ứng, lại ôm lấy cánh tay hấn, quấn quýt lấy muốn đi thư phòng.

Hai người cãi nhau âm ỉ, dần dần đi xa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kính hi sao, khả khả, có ai phát hiện ra nam chủ không, giờ tay ~

Kỷ Đình Nguyên: Dao Dao, rùa lớn đến đây.

Kỷ Dao: Muốn một đôi.

Kỷ Đình Nguyên: Lão tử! (vén ống tay áo)...

(4)Lão tử = bố mày: là câu nói khi tức giận hoặc khi vui đùa

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Editor: Tâm Nhiên

Dưới sự thúc giục của Liêu thị, Kỳ Chương nhanh chóng an bài cho con gái lớn của mình và Lục công tử gặp nhau.

Từ gia bên ấy hình như cũng rất hài lòng về Kỳ Nguyệt.

Trong sân, Từ tam phu nhân vô cùng quan tâm kéo tay Kỳ Nguyệt, hỏi han ân cần. Liêu thị thì ngược lại, sőt sảng trong lòng bà từ từ biến mất.

Kỳ Dao không biết vì sao, nàng thấy Lục công tử cũng không tệ lắm, tính cách khá ôn hòa, hẳn là một người trượng phu biết quan tâm.

"Mẹ, Lục công tử không tốt ạ?" Nàng thử thăm dò.

Liêu thị thấp giọng trả lời: "Tiểu cô nương hỏi chuyện này làm gì?"

"Con cũng lo cho tỷ tỷ mà." Kỳ Dao chớp chớp mắt: "Hôm nay đến không phải vì để xem mắt Lục công tử ư? Mẹ nghĩ con không biết hả?"

"Lục công tử..." Liêu thị kiềm lại không nói tiếp. Bà vừa bảo Chu ma ma dùng bạc hối lộ cho ma ma của Từ gia để hỏi thăm. Té ra, Lục công tử có thông phòng, mười bảy tuổi đã bắt đầu ngủ bên ngoài. Liêu thị không thích, trượng phu của bà rất biết tự ràng buộc mình, không có thói quen này, bà muốn cô gia nhà mình cũng không được có.

Chuyện này mà đã bắt đầu, thì ai biết sau này y có nạp thiếp hay không?

Nhà bọn họ không có kiểu "*truyền thống*" này!

Bà không thể để con gái mình chịu uất ức.

Kỳ Chương chẳng hay biết gì, còn tưởng từ từ hài lòng. Sau khi về nhà, ông cười híp mắt nói: "Chỉ thiếu việc chọn ngày lành nữa thôi."

"Chọn ngày lành cái quái gì?" Liêu thị liếc xéo ông: "Quên chuyện này đi, Nguyệt nhi của chúng ta không thể gả đến nhà bọn họ. Lần sau đi xem mắt Trượng công tử lại thử xem, không, thiếp sẽ cho người thăm dò trước rồi nói tiếp, đỡ phải phí thời gian."

"Sao thế?" Kỳ chương không hiểu thế nào, hỏi.

"Lục công tử có thông phòng!"

"Thông phòng." Kỳ Chương hiểu ý, gãi đầu nói: "Rất nhiều công tử của những đại gia tộc ấy đều có thông phòng, hình như đây là chuyện bình thường..."

Câu nói này chọc phải tổ ong vò vẽ, Liêu thị cất cao giọng: "Gi chứ, chuyện bình thường? Đây gọi là chuyện bình thường à? không cần thận thì con thi thiếp có thể được sinh ra! Chẳng muốn để Nguyệt nhi làm mẹ cả của người ta đúng không? Đến lúc ấy, một nhà có đến vài thứ từ thứ nữ, đúng là cực kì náo nhiệt..." nói rồi, bà lại nhìn Kỳ Chương chăm chăm, hỏi tiếp: "Có phải trong lòng chàng cũng muốn có một thông phòng không?"

Kỳ Chương vội vàng giải thích: "không có, không có mà. Tú nhi, ta chưa từng có ý nghĩ như thế..."

"Ai biết chàng có nghĩ thế không, thiếp cũng chẳng phải sâu trong bụng chàng." Liêu thị rất thất vọng với thái độ vừa rồi của Kỳ Chương, sao ông có thể dễ dàng khoan nhượng cho việc cô gia có thông phòng thế chứ?

Thấy Liêu thị tức giận, Kỳ Chương rất bối rối, cũng rất uất ức.

Cho đến giờ, trong lòng ông chỉ có mỗi mình Lưu Tú. Những cô gái khác, đến một cái liếc mắt ông cũng không thèm nhìn. Chẳng qua là ông hơi sợ ý, không nghĩ thấu đáo như thế.

Kết quả lại bị Liêu thị quy chụp lung tung.

"Tú Nhi, ta nói những người đó có thông phòng là chuyện bình thường, nhưng không nói sẽ gả Nguyệt nhi cho hắn. Việc này là do ta sơ sót! Ta không thăm hỏi rõ ràng!" Ông kéo tay của Liêu thị: "Nuông tử, ta có thể thề với trời, nếu lòng ta có nửa suy nghĩ phản bội nuông tử, ta tình nguyện bị..."

Liêu thị vờn tay che miệng ông lại: "nói xàm gì đấy? Ai cho chàng thề?"

Giận thì giận, nhưng trượng phu của bà đúng là một người thành thật. Bà thấy ông gấp gáp như thế thì sőt đã tha thứ, sao còn bắt ông thề nữa chứ?

"Nếu chàng đã biết mình sơ sót, thì việc hôn sự này đừng nhắc lại nữa." Liêu thị thở dài: "Vốn nghĩ là đã có thể định được chuyện chung thân đại sự của Nguyệt nhi rồi chứ."

"Ta sẽ chú ý thay Nguyệt nhi." Kỳ Chương trấn an, cam đoan nói với bà: "Lần này nhất định sẽ không có thông phòng."

Có thể thấy, ông vẫn rất để tâm đến ý kiến của bà, Liêu thị nở nụ cười.

Nụ cười này làm cho bà cực kì quyến rũ.

Thực ra, Liêu thị cũng là một mỹ nhân hiếm có. Lẽ ra Liêu gia muốn để bà làm thị thiếp của nhà quyền quý hoặc thương nhân giàu có, nhưng Liêu thị cứ khăng khăng chọn ông, cùng nhau vượt qua cuộc sống gian khổ.

Tình nghĩa này, cả đời ông cũng sẽ không quên.

Kỷ Chương ôm bà thật chặt vào lòng.

Mối hôn sự này xong đời rồi.

Thấy thái độ của mẫu thân, Kỷ Dao đã xác định.

Vì rằng, tuy cha nàng là người đứng đầu gia đình, nhưng lại là một người sợ vợ. Tất nhiên, đánh giá này không phải lời sỉ nhục gì cả. Chẳng qua là, rất nhiều lúc sẽ do mẫu thân quyết định.

Cũng không biết Lục công tử không tốt ở chỗ nào?

Kỷ Dao ngồi trên xích đu đong đưa, ném một quả mận vào miệng.

Kỷ Nguyệt đang cúi đầu vẽ tranh.

Ngón tay nhỏ xinh cầm bút vẽ, động tác tựa nước chảy mây trôi.

Người tỷ tỷ này, trước đây nàng chưa bao giờ quan sát cẩn thận, lúc nào cũng nghĩ tỷ tỷ rất thủy mị, chưa bao giờ tranh chấp với người ta, chưa bao giờ gây rắc rối, cũng chưa bao giờ mắc sai lầm.

Hôm nay nghĩ lại, người như thế này há có thể dùng hai chữ "thủy mị" để miêu tả hết?

thật ra, trước giờ nàng vẫn không biết tỷ tỷ đang nghĩ gì. Tỷ tỷ cứ mãi quan tâm đến người khác, nhưng xưa nay không hề tiết lộ mình cần gì. không giống nàng, Kỷ Dao trầm nghĩ, ham muốn của nàng luôn bày trên mặt bàn, người ta chỉ cần liếc mắt là đã nhìn thấu.

Kỷ Dao thở dài: *thật là khờ mà!*

Nàng lại giải quyết tiếp một quả mận.

không biết, lần này tỷ tỷ sẽ gả cho ai. Lục công tử không ổn, vậy mẫu thân phải nghĩ cách khác rồi?

Đúng lúc này, Chu ma ma sai Hồng Hạnh tới truyền lời, bảo hai tỷ muội lên phòng.

Cả nhà Kỷ gia ở chung trong một viện nhỏ, gian phòng bên sườn nhà chính là của Kỷ Chương và Liêu thị, hai phòng cạnh bên cạnh là của Chu ma ma và năm nha hoàn. Kỷ Đình Nguyên ở gian phía đông, Kỷ Nguyệt và Kỷ Dao ở gian phía tây. Sau lưng viện là một dãy nhà, dựng bếp lò, trái phải hai bên là nơi ở của một đầu bếp và ba gã sai vặt.

Trông rất chật chội, nhưng gia tộc không phú quý, hay quan lại bình thường đều có điều kiện như thế.

Lúc đến nơi, Liêu thị đang dạo nhàn: "Hôm nay trời đẹp, phơi đệm chăn đi, mấy ngày nữa trời dễ mưa lắm." Thấy hai con gái của mình đến, bà cười cười: "đi, dẫn hai đứa đi mua vài tấm vải, rồi chọn thêm đồ trang sức."

Bà muốn gả Kỷ Nguyệt ra ngoài thuận lợi thì đồ đạc trên người không thể cầu thả. Nghĩ lại cũng đã một năm không mua thêm quần áo mới, sắp không còn gì để mặc nữa rồi.

Kỷ Nguyệt nói: "Chỗ đồ ấy của con đủ mặc rồi. Mẹ, mua cho muội muội là được rồi."

"Mua cho tỷ tỷ đi, con còn nhỏ!"

Thấy tỷ muội tình thâm, Liêu thị mừng trong lòng, mỗi tay kéo một người: "Hai đứa đừng quan tâm đến tiền bạc. Nếu không đủ, mẹ sẽ không đất bọn con đi mua, đi thôi."

Trông bà đầy phấn khởi, hai tỷ muội không tiện làm trái ý bà, bèn đáp ứng đi theo.

Ba người ngồi kiệu đi ra ngoài.

Đến đầu hẻm, một người kéo mũ rom trên đầu xuống, rồi bám theo.

Cửa hàng trang sức lớn nhất kinh thành tên là Ngọc Mãn Đường, chuông quĩ rất có bản lĩnh. Trước giờ, đồ của nhà bọn họ vừa quĩ vừa tốt, còn có rất nhiều món hiếm lạ. Trước đây, Kỳ Dao rất thích tới đây, thấy món nào vừa ý thì sẽ lưu luyến quên đường về, chỉ tiếc là túi tiền của mình không nhiều, không được như những người giàu có.

Nhưng lúc này gặp lại, nàng lại cảm thấy những món bảo ngọc chói mắt này không thể lọt vào mắt nàng. Liều thị thì ngược lại, ánh mắt của bà dừng trên chiếc vòng ngọc bích một hồi lâu, rồi mới gượng gờng dời mắt đi.

Kỳ Dao có phần xót xa.

"Nguyệt Nhi, cây trâm khảm đá màu đỏ này không tệ, con cái lên thử xem." Liều thị cái lên búi tóc cho nàng ấy.

Bảo thạch lóe lên ánh sáng nhè nhẹ, làm cho gương mặt của Kỳ Nguyệt càng thêm sáng lạn và nổi bật, rất động lòng người.

"Thế thì mua cái này nhé." (Truyện được chuyển ngữ bởi diễn đàn Cung Quảng Hằng.)

Liều thị vừa liếc mắt đã chọn xong, đưa tay sờ sờ tìm *hà bao* *.

Hà bao: Túi tiền thời xưa.

"Mẹ, nhìn cái này đi." Kỳ Nguyệt cầm một cây trâm ngọc màu vàng nhạt lên: "Con thấy cái này cũng không tệ."

"Như hàm răng vàng ý, trông ô uế quá, không được." Liều thị nói: "Mua cái này." Rồi bà lại cầm một cây trâm màu hồng nhạt đưa cho Kỳ Dao xem: "Dao Dao cái cái món dễ thương này lên! Lại đây, thử xem!"

Bà hoàn toàn không chọn cho bản thân mình món nào.

Kỳ Dao nặn ra một nụ cười, nói: "Xinh quá, mẹ mua cho con đi."

Nếu bảo "*không*" sẽ làm mẹ buồn. Chẳng phải tổ phụ mới chuyển đến năm mươi lượng sao? Nếu bà mua, chắc là nhờ có khoản bạc này.

Kỳ Nguyệt cũng không từ chối, nhưng lúc Liều thị định đi trả tiền, nàng ấy lấy cho Liều thị một đôi bông tai làm bằng ngọc trai, không đắt nhưng rất hợp.

Liều thị khen mắt nhìn của nàng tốt, đang định đeo lên thì nghe thấy âm thanh ông ọ từ ngoài cửa vọng vào: "Biểu ca, nếu không, huynh mua cho *biểu di mẫu** một bộ vòng tay ngọc bích đi, bà đeo cái này là hợp nhất, muội chẳng cần gì đâu. Nếu không phải biểu di mẫu bảo muội theo biểu ca, muội cũng sẽ không làm phiền biểu ca."

Biểu di mẫu: Di họ

Cái giọng điệu cổ lăm ra về kia, Kỳ Dao vừa nghe đã biết là ai.

Biểu muội của Dương Thiệu, cháu gái họ của thái phu nhân - Du Tổ Hoa. Thái phu nhân có ý định để thị làm thiếp của Dương Thiệu.

thật vậy, hai người từ ngoài bước vào, Du Tổ Hoa vẫn giống trước, thích dùng phấn hồng, mặc một chiếc *váy xuân** thêu hoa văn hình cây kim ngân uốn lượn, kết hợp với cái áo sát người, để lộ vòng eo thon thả của thị.

Váy xuân: Ý chỉ váy do người trẻ tuổi mặc.

Người sòng vai cùng thị bước vào, là Dương Thiệu.

Đó là Dương Thiệu mười chín tuổi, trước giờ Kỳ Dao chưa từng gặp. Lúc nàng quen biết Dương Thiệu, hắn đã hai mươi mốt tuổi. Sau khi dẹp loạn ở Vân Châu, hắn mới về kinh, là một thanh niên tràn đầy sức sống. Hồi ấy, bọn họ cũng gặp nhau ở Ngọc Mãn Đường. Thái phu nhân rất thích cửa hàng này, Dương Thiệu lại hiếu thuận, nên thường xuyên đi chung với nàng.

Kỳ Dao nhớ lại chuyện xưa, lòng hơi xúc động, nhưng lại nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác.

Gặp lại nhau, nhưng không quen biết, có gì phải nhìn, dù sao kiếp này sẽ chẳng có qua lại gì với nhau. Vì vốn dĩ, nàng không thích Dương Thiệu, cũng không muốn bị hạ độc chết. Kỳ Dao giục mẫu thân: "Mẹ, mẹ đeo chiếc khuyên tai này thử xem."

Giọng nói chứa chút ngọt ngào, nhưng lại không ngấy, bên trong âm thanh trong veo như nước ấy rải thêm chút đường.

Dương Thiệu nghiêng đầu.

Thấy Kỳ Dao chải tóc hình nụ hoa, da dẻ trắng mịn, khuôn mặt tròn như quả táo hồng, dù người tới gần. Đôi mắt vẫn như thế, mắt hạnh dài, đuôi mắt xéch lúc nào cũng mê hoặc người ta.

Tựa như một con hồ ly tinh nhỏ.

hắn dời ánh mắt.

Thân hình của chàng trai như ngọc, thắt lưng đeo bảo kiếm, quý khí khắp người, có cả mấy phần uy nghi. Liêu thị xuất thân từ nhà thương gia, gặp người phú quý thế này, bà có chút gò bó. Muốn trả lời cũng không biết nói từ đâu, thử khuyên tai, vội vàng trả tiền, rồi dắt hai đứa con gái ra ngoài.

Tới cửa, Kỷ Dao không kiềm được, dùng chân.

Nàng trông thấy Du Tổ Hoa cầm một cặp ly uống rượu bằng ngọc ẩm đưa cho Dương Thiệu xem: "Biểu ca, sinh thần của *biểu cữu phụ**, có thể tặng cái này không? Biểu cữu phụ thích uống rượu, vào đông mà dùng cái này chắc chắn rất vừa ý."

Biểu cữu phụ: Cậu họ

Thị dán người sát vào hắn. Mới mười bốn tuổi, nhưng thân thể rất đầy đặn. Kỷ Dao thu tầm mắt về, nhanh chóng bước đi.

Trước kia, Du Tổ Hoa là bại tướng dưới tay nàng. Thấy nàng gả cho Dương Thiệu, thị hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nhưng giờ, cứ để cho Du Tổ Hoa đắc ý đi, dù sao nàng cũng sẽ không gả cho Dương Thiệu nữa.

cô gái nhỏ nhún rùi khỏi cửa hàng, hình bóng xanh nhạt dần đi xa.

"Biểu ca?" Du Tổ Hoa gọi khẽ.

Dương Thiệu ngửi thấy mùi thơm nồng nặc, xoay người bỏ đi, lạnh lùng nói: "Hôm nay không mua nữa."

"Cái gì?" Du Tổ Hoa nhíu mày. rõ ràng, hắn nói muốn tới đây chọn quà sinh thần cho cữu phụ. Biểu đi mẩu biết tin, bảo thị đi theo chọn phụ, kết quả lại...

Thị đương nhiên không biết.

Dương Thiệu nhếch mày, hắn đến là để ngắm Kỷ Dao.

Kỷ Dao mười ba tuổi, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trông non nớt và đáng yêu hơn cô gái trưởng thành đầu óc hư hỏng kia nhiều. Nàng còn nhìn lên mình hai lần, Dương Thiệu cong khóe môi, mắt nhìn của Kỷ Dao bản con nít cũng không tệ lắm, không giống sau này...

Nhớ tới Tống Vân, sắc mặt của hắn bỗng trở nên vô cùng đáng sợ.

Kiếp này, hắn sẽ không để Kỷ Dao dẫm lên vết xe đổ lần nữa!

Tác giả phát biểu ý kiến:

Kỷ Dao: "Tự nhiên thấy lạnh quá..."

Mai nam chính sẽ tiếp tục lên sân khấu, xin ít hoa tươi lót đường...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Tầm Nhiên

Ở cửa hàng vải vóc, Liêu thị tốn thêm kha khá bạc.

Thấy đứa con gái nhỏ hơi lơ đãng, bà hỏi: "Dao Dao, con không thích những loại vải này hả?"

"Dạ thích, con chỉ cảm thấy mẹ tiêu tiền như nước thôi."

Nghe thế, Liêu thị không nhịn được, cười rộ lên, véo má nàng: "Con bé này, dám nói vậy với mẹ hả. Nhà mình, có ai tiêu tiền như nước giống con? Lần trước vì một chuỗi hạt châu đen mà lại lấy tiền mừng tuổi của ta và cha con dùng hết. Con nói thử xem, con dư tiền có phải không hả."

Kỷ Dao đỏ mặt, vội vàng xin tha.

Trước đây nàng đúng là một đứa con phá của!

Kỷ Nguyệt cũng cười theo: "Mẹ, muội muội hiểu chuyện rồi đó, biết phải tiết kiệm rồi."

Lần thay đổi này của muội muội, Kỳ Nguyệt trông thấy hết.

"thật à?" Liễu thị hỏi.

"Dạ!" Kỳ Dao gật đầu thật mạnh, sau này con sẽ không tiêu tiền lung tung nữa."

Con cái vâng lời, bậc làm cha mẹ vui mừng. Liễu thị càng thích đứa con gái nhỏ này thêm, bà xoa đầu của nàng, nói: "đi thôi, mẹ cất quần áo mới cho con!"

Các nàng rời khỏi cửa hàng vải vóc.

Rất nhanh đã đến tiết thanh minh.

Vì mộ phần tổ tiên của Kỳ gia không có ở kinh thành, Liễu thị không còn qua lại với nhà mẹ đẻ nữa, nên bọn họ không cần cúng tế ở đâu cả, chỉ cần đốt ít vàng mã vào thau đồng cho tổ tiên.

Vài ngày sau, đến khi trời hết mưa phùn, trời trong mây trắng, nhà nhà đều ra ngoài du xuân.

Liêu gia cũng không ngoại lệ.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc Kỳ Dao sống lại, cả nhà nàng ra ngoài *du ngoạn**.

Du ngoạn: Du lịch, thăm thú.

Nàng rất hưng phấn, đi theo phía sau Kỳ Đình Nguyên nói: "Mang theo vài cái cần câu, chúng ta đi câu cá, mang thêm chút gỗ than để nướng cá ăn! Muội còn muốn chơi điều nữa!"

đã biết mùi vị của cái chết, nên nàng cực kỳ quý trọng cuộc sống.

Kỳ Dao muốn ra ngoài chơi thật vui vẻ.

Trước đến giờ, Kỳ Nguyệt không nghịch ngợm. Nàng ấy lặng lẽ quan sát bên cạnh, nếu có chuyện gì sai, nàng ấy nhất định sẽ nhắc nhở. Ví dụ như phải mang theo dù, áo choàng, vân vân và mây mây...

Những việc khác Liễu thị không quan tâm, chỉ quan tâm chuyện ăn mặc của hai đứa con gái, nhất là con gái lớn. Dù sao, con gái nhỏ vẫn còn bé, những cô gái bình thường cũng phải đến mười lăm, mười sáu tuổi mới đính hôn; mười bảy, mười tám tuổi mới xuất giá.

Nàng nhìn chăm chăm Kỳ Nguyệt mặc quần áo mới, cài bảo trâm mới mua.

"Tỷ tỷ giống tiên nữ ghê!" Kỳ Dao kéo tay Kỳ Nguyệt, ngẩng đầu nhìn.

Thiếu nữ mười sáu tuổi da trắng nõn nà, lông mày như liễu, mắt sáng hẹp dài, dưới màu xanh nhạt non mềm càng làm nổi bật vẻ đẹp trong sáng. Thảo nào khi đó nàng bị hoàng đế nhìn trúng, giữ lại trong cung. Kỳ Dao nghĩ thầm, hôm nay đi du xuân, mẫu thân nhất định sẽ để mắt giúp đại tỷ, gả tỷ ấy sớm hơn một tí!

Cả nhà thuê hai chiếc xe ngựa đến núi Ngọc vùng ngoại ô.

Bên ngoài núi Ngọc, cây cối ôm lấy thôn làng; nước chảy đầy bên bờ sườn núi; hoa đào đỏ, hoa lê trắng, hoa cải vàng khoác những chiếc áo sắc xuân rực rỡ; làm cho *khách lữ hành** kéo đến đây đông như trẩy hội.

Khách lữ hành: Khách du lịch

Lúc bọn họ đến, nơi này đã vô cùng náo nhiệt.

Liêu thị lập tức kéo hai đứa con gái của mình đến thỉnh an những vị phu nhân có quen biết.

Dưới lớp trang phục, Kỳ Nguyệt xinh đẹp đến lóa mắt; Kỳ Dao trắng trẻo đáng yêu. Có một cặp nữ nhi thế này, Liễu thị cực kỳ tự hào. Nhưng nghĩ đến tình trạng trong nhà, không khí lại không được sung túc như vậy.

Trông thấy Kỳ Dao, Thẩm Nghiên nhanh chóng bước tới.

"Dao Dao, đã lâu không gặp nhau, ta rất nhớ ngươi, ta ở nhà rất cô đơn."

Hừ, rốt cuộc là nhớ ai đây, còn tới lừa nàng? Sắc mặt Kỳ Dao nhàn nhạt, nàng mở miệng: "Thẩm phu nhân mở nhiều tiệc gặp mặt cho ngươi như thế, ngươi cô đơn gì nào? Kết giao thêm vài người bằng hữu nữa đi."

Quả nhiên không còn giống ngày xưa nữa, Thẩm Nghiên kéo ống tay áo nàng: "Dao Dao, sao ngươi lại giận ta? Ta thật sự không biết ta đã đắc tội với

ngươi ở đâu. Ngươi nói đi, ta có thể thay đổi! Ngươi thế này, ta rất buồn."

Kỷ Dao lên tiếng: "Ngươi đừng lừa ta nữa, ngươi để ý ca ta phải không?"

Sắc mặt Thẩm Nghiên đỏ bừng: "Ngươi, ngươi nói cái gì?"

"Chẳng lẽ ngươi không nghe được à?" Kỷ Dao đưa mắt nhìn ca ca ở phía xa xa, thấp giọng nói: "Ngươi thích huynh ấy thì tự đi mà nói với huynh ấy, ta sẽ không giúp ngươi đâu."

Dù gì Thẩm Nghiên cũng chỉ là một cô gái nhỏ, tâm tư bị xuyên thấu hoàn toàn, làm nàng ấy nhất thời không biết trả lời ra sao.

Nhìn những giọt nước mắt đảo quanh hốc mắt của nàng ấy, Kỷ Dao quyết định không thêm quan tâm. Từ nhỏ đến lớn nàng đều bị người ta đánh giá bằng hai chữ "*tùy hứng*". Hôm nay, có cái danh này, nàng ăn hiếp Thẩm Nghiên thì thế nào? Cùng lắm thì bị mẫu thân mắng vài câu, nàng chỉ cần nói mình không thích Thẩm Nghiên nữa, mẫu thân cũng sẽ không phạt nàng. Vậy thì, Thẩm Nghiên và ca ca sẽ không bao giờ ở chung với nhau.

Tùy hứng: làm việc bừa bãi, tùy tiện.

Kỷ Dao phát ổng tay áo bỏ đi!

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng của nàng, òa khóc.

Thẩm phu nhân nghe thấy, vội vàng hỏi: "Nghiên nhi, con làm sao thế? Tự dưng khóc gì vậy?" Bà dắt nàng ấy đến chỗ khác. Nhiều vị phu nhân có ở đây, cô gái lớn thế này sẽ mất mặt.

Liêu thị cũng rất lo lắng, đến đây an ủi.

Thẩm Nghiên chỉ chảy nước mắt, không nói lời nào.

Nàng ấy không thể nói với Liêu thị, không thì Liêu thị sẽ trở về trách mắng Kỷ Dao, Kỷ Dao biết được sẽ càng ghét nàng ấy. Nàng ấy nhất định phải gả cho Kỷ Đình Nguyên, Kỷ Dao lại là em chồng tương lai, bây giờ mà đắc tội với nàng, sau này sao ở chung được? Về phần mẫu thân, bà biết nàng ấy thích Kỷ Đình Nguyên, nên lần trước mới có chuyện mời nữ quyến của Kỷ gia đến, định làm bà mối, mang đến một mối hôn sự cho Kỷ Nguyệt.

Kỷ phu nhân cũng nhận tình cảm này.

Thẩm phu nhân đã hiểu được ít nhiều, nói với Liêu thị: "Con bé cáu kỉnh ấy, đừng để ý đến nó! Để nó tự suy nghĩ một lúc là ổn thôi."

Là thế này phải không? Liêu thị nghĩ thầm, rõ ràng bà mới vừa trông thấy Thẩm Nghiên ở chung chỗ với Kỷ Dao.

Chẳng lẽ con bé này lại nói gì à?

Liêu thị không nói nhiều, an ủi Thẩm Nghiên vài câu.

Kỷ Dao đến chỗ Kỷ Đình Nguyên, lấy cần câu để ở chỗ Mộc Hương: "Ca ca, chúng ta ra bờ sông câu cá đi."

Kỷ Đình Nguyên lớn lên bên bờ sông từ tấm bé, vốn chính là một cao thủ câu cá, thấy muội muội thúc giục, y lập tức cầm lấy giỏ câu, bảo người hầu mang theo muội, theo nàng đến bên hồ Trần Châu cạnh núi Ngọc.

Hồ như tên, giữa trời đất trông giống như một hạt trần châu lớn khảm giữa vùng ngoại ô, ánh mặt trời chiếu rọi, tỏa sáng long lanh.

Phía tây của hồ có một *đồng* lau sậy lớn. Vào mùa thu, cỏ lau nở hoa, cả vùng trắng xóa như hoa tuyết bay lượn. Bây giờ, chỗ ấy nhuộm màu xanh biếc, đông đưa bông bành trong gió.

Trông thấy cảnh đẹp, Kỷ Dao thoải mái vui vẻ, nói với Kỷ Đình Nguyên: "Ca ca, lát nữa chúng ta thuê một cái thuyền, ở trên đó nướng cá ăn!"

"Chỉ có muội là lười thôi." Kỷ Đình Nguyên nhếch mi: "không biết bơi, mà còn không sợ rớt xuống sông."

"không phải ca ca biết bơi hả? Tới đó ca ca cứu muội, nói không chừng huynh còn có thể tiện tay tóm một con cá từ dưới hồ lên."

Kỷ Đình Nguyên không nói gì.

Y gắn mỗi câu vào lưỡi câu, quăng ra giữa hồ.

"Còn nữa, muội vẫn chưa nhìn thấy con rùa lớn nào cả."

"Cụ rùa trăm tuổi, muội tưởng dễ kiếm lắm hả?"

Vẫn còn tưởng là thật, Kỷ Dao khế cười: "Muội chỉ cần một con rùa nhỏ là được rồi."

Kỷ Đình Nguyên trừng mắt: "Có một cách, lát nữa muội đi chơi với ta. Ta sai người đi tìm cụ rùa."

Hình như y giận thật rồi, Kỷ Dao không dám làm bậy. Nếu không, rùa lớn hay rùa nhỏ gì cũng đừng mong chờ.

Thấy nàng rũ mắt không nhúc nhích, Kỷ Đình Nguyên nghĩ có phải âm thanh ban nãy quá lớn, dọa nàng sợ hay không? Haiz! Ai bảo nàng nhây như thế, mới cho chút màu mà đã muốn mờ phùng nhuộm!

Kỷ Đình Nguyên bình chân như vại câu cá.

Kỷ Dao là một người không có tính kiên trì cao. Tuy muốn ăn cá, nhưng nàng không đợi xem kết quả. Trông thấy Kỷ Đình Nguyên câu được ba con cá, nàng đứng dậy, định đi dạo quanh hồ.

Nàng nhớ, thường có *thủy điều** bay tới hồ này, không chừng nàng sẽ gặp được.

Thủy điều: các loài chim sống dưới nước: cò, vịt trời...

Ai ngờ đâu, vừa tới gần bụi lau sậy, đột nhiên có người chui ra từ bên trong. Nàng đi rất nhanh, không kịp thắng lại, đâm sầm vào lòng người nọ. Nơi ấy vô cùng cứng rắn, làm cho trán nàng đau nhói. Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng "rắc", giống như tiếng có thứ gì rơi vỡ.

"cô nương, người không sao chứ?" Mộc Hương định tiến lên đỡ nàng. Kết quả, khi đối diện với ánh mắt của người kia, thị sợ đến mức lạnh cả người, không dám động đậy.

Kỷ Dao vuốt trán, ngẩng đầu.

Đầu tiên, nàng trông thấy một bộ áo bào màu xanh đậm, thêu mây, hạc bằng chỉ bạc; phối hợp với kim tuyến dệt thành viền hoa văn, vô cùng tôn quý. Dời mắt lên phía trên, là một cái cổ màu nâu nhạt, hầu kết nhấp nhô, trông hơi quen quen. Lòng nàng đánh trống thùng thùng, thầm nghĩ, không phải là chàng ấy chứ? Đến khi ánh mắt dời lên thêm một chút nữa, Kỷ Dao đơ người.

Là Dương Thiệu thật!

Nam nhân ấy nhíu mày: "Nhìn đủ chưa?"

Giọng nói ấy rất lạnh, Kỷ Dao giật mình.

Người hầu bên cạnh - Trần Tổ nhặt một vật lên, bẩm báo: "Ngọc bội nát rồi ạ."

Lẽ nào chính là cái tiếng nàng vừa nghe thấy? Kỷ Dao lén nhìn sang, nàng phát hiện đây là một miếng ngọc bội khắc *tỳ hưu** hình vuông, to bằng bàn tay, đã vỡ thành ba miếng.

Tỳ hưu: Là một loài dã thú được nhắc đến trong sách cổ.

"Đưa cho nàng ấy xem." Dương Thiệu trầm giọng nói: "Nàng định bồi thường thế nào đây?"

Nàng bồi thường? (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

Kỷ Dao mở to đôi mắt: "Công tử, ta không có ý, là công tử..."

"Ý của ngươi, đây là lỗi của ta à?" hắn nói với giọng thông thả nhưng lại dọa người, từng chữ nói ra bốc lên khí lạnh.

Lòng Kỷ Dao cảm thấy khó chịu.

Kiếp trước ở Ngọc Mãn Đường, lần đầu thấy nàng, Dương Thiệu đã thích, muốn mua cây trâm quý nàng nhìn trúng để tặng nàng, nhưng bị nàng từ chối; nàng nghĩ, không thể để cho Dương Thiệu coi thường mình. Sau đó, Dương Thiệu nhớ thương nàng mãi không quên, nghĩ hết cách để kết thân với nàng. Khi ấy, Chu Lương âm đã gả cho Tổng Quân, không còn người nào tốt hơn Dương Thiệu, nên nàng ởm ờ đồng ý.

Thế mà bây giờ, hắn lại dữ với nàng như thế!

Chẳng lẽ là vì nàng chưa lớn, trông không đủ xinh ư?

Kỷ Dao cúi đầu nhìn trang phục của mình, đúng là không quá trau chuốt, hơn nữa cũng không có... Nhớ tới dáng người đầy đặn của Du Tổ Hoa, bây giờ đúng là nàng không lọt được vào mắt của Dương Thiệu.

Kỷ Dao cúi đầu nói: "Lúc này công tử bước ra, ta không quan sát kỹ nên mới tông trúng, mong công tử thứ lỗi." (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

"Thứ lỗi, nhưng ngọc bội thì lại không trở lại như lúc đầu." Dương Thiệu ngạo mạn nói: "Nàng có biết ngọc bội ấy trị giá bao nhiêu bạc không?"

Hoài Viễn Hầu là công danh cha truyền con nối, phủ đệ xa hoa thế nào, tất nhiên Kỷ Dao biết. Nàng cũng đã hưởng thụ hết hai năm, trong lòng biết là

mình chắc chắn không bồi thường nỗi miếng ngọc bội kia. Thấy Dương Thiệu chèn ép gắt gao, nàng vờ lau nước mắt, nức nở nói: "Công tử, nhà chúng ta rất nghèo, e là không bồi thường nổi, xin công tử đại nhân đại lượng... Nếu cứ cố chấp bắt ta đến nha môn thì cũng sẽ lãng phí thời gian của công tử thôi."

hắn thân nhiên nói: "Chuyện nha môn xử án, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của ta, ta thậm chí còn không cần bước vào nha môn nửa bước."

Trái tim Kỳ Dao rơi xuống đáy cốc.

Nàng thật sự không ngờ, Dương Thiệu tuổi mười chín chẳng thương hoa tiếc ngọc chút nào. Tuy trông tuấn tú không ai sánh bằng, khí phách thiếu niên tung bay, nhưng lại rất lạnh lùng!

Trước đây, hắn đối xử với nàng tốt lắm mà.

Thế mà hôm nay vừa mở miệng, hắn đã không còn là người nàng quen biết kia, Kỳ Dao thật sự rất sợ! Kiếp trước, nàng ý vào chuyện Dương Thiệu thích nàng, nên mới có thể nũng nịu khoe mẽ. Bây giờ... hắn không hề có tình cảm gì với nàng, là một Hầu gia cao cao tại thượng, còn nàng chỉ là con gái của *lang trung**. Nếu âm ý đến nha môn thật, chắc chắn sẽ xử nhà bọn họ phải bồi thường tiền.

Lang trung: Danh từ chỉ thầy thuốc ngày xưa.

Phù Hoài Viễn Hầu, trừ hoàng tộc trong cung, còn ai dám đắc tội? Dù đó cũng không phải lỗi của mình nàng. (Truyện được chuyển ngữ tại diễn đàn Cung Quảng Hằng)

Kỳ Dao không muốn nhà mình bị liên lụy, nàng run giọng nói: "không biết, phải như thế nào thì công tử mới có thể tha lỗi cho ta? Hay là, ta mang miếng ngọc kia đến cửa hàng trang sức khám bạc sửa chữa, sẽ đẹp như ban đầu..."

Hàng mi dày rủ xuống, trong đôi mắt nàng dâng lên ánh nước trong veo, trông rất đầm đìa, đáng yêu.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Thấy nàng thành tâm như vậy, cũng không phải là ta không thể tha thứ."

hắn thật sự cũng không muốn Kỳ Dao phải làm gì, chẳng qua hắn muốn tìm cơ để làm quen với nàng, thực hiện tốt dự định trong tương lai.

Sắc mặt của hắn dịu hơn đôi chút: "Nếu hôm nay nàng có thể câu giúp ta hai con cá, chuyện này coi như xong."

Kỳ Dao nghe thế, trong lòng đầy hứng khởi.

Nàng thấy ca ca câu cá từ tám bé, tuy không phải là cao thủ, nhưng câu mấy con cá thì không thành vấn đề. Có điều, nàng sợ Dương Thiệu nhận ra, nên phải giả vờ đắn đo: "Ta cũng không biết có thể câu được hay không, nhưng nếu công tử muốn ăn cá, ta sẽ cố hết sức, chỉ mong công tử có thể nhất ngôn cửu đỉnh."

Dương Thiệu chớp mắt.

Trần Tổ mang mỗi câu và cần câu tới để trước mặt Kỳ Dao.

Kỳ Dao gọi Mộc Hương, bảo Mộc Hương gắn mồi cho nàng.

Mồi câu toàn là sấu, uồn tới ẹo lui, nàng thấy rất khó chịu, chưa bao giờ dám động vào.

Dương Thiệu không cho phép: "Mượn tay của người khác, con cá được câu lên lần này không được tính."

Cực kỳ xấu tính!

Kỳ Dao đột nhiên nhớ đến lúc nàng sắp chết, Dương Thiệu yêu thương nàng, phần nộ vì nàng trúng độc... không ngờ, kiếp này này chàng ấy đối xử với nàng hoàn toàn khác trước.

Kỳ Dao giận đến mức chẳng thèm xin xỏ, nàng lấy dũng khí, vươn tay cho vào túi đựng mồi bắt cá.

Ai ngờ, lúc vừa mở ra, nàng chỉ thấy những con sấu màu xanh ở bên trong nhúc nháy lên các ngón tay. Sắc mặt nàng trắng bệch, hồn cũng bay mất, liên tục lui về sau. Va vào người của chàng trai ấy, người được hơi thở mát lạnh quen thuộc, làm lòng người yên tâm, nàng nhất thời hồ đồ, tay ôm eo hắn, rúc mặt vào trong ngực.

Dương Thiệu đỡ người.

Dựa theo tính toán ban đầu của hắn, Kỳ Dao sẽ phải cầu xin hắn, hắn có thể gắn thay nàng, không ngờ nàng lại... Động tác này cực kỳ giống Kỳ Dao kiếp trước, lúc nào cũng nhỏ nhen làm người ta yêu thương. Hắn chỉ nghe trong ngực mình có tiếng đập thình thịch.

Lúc ấy, hắn hi vọng Kỳ Dao có thể sống lại đến nhường nào.

Nhưng nếu nàng sống lại, chỉ sợ trong lòng nàng chỉ có một người là Tống Quân.

Lòng hần vừa lạnh vừa nóng một lúc, Dương Thiệu đột nhiên ngăn tay này, mắng: "Nàng làm gì vậy?"

Tác giả phát biểu ý kiến:

thật ra lòng Hầu gia nói là: Hôm nay vợ ta ôm ta đồ... đồ đồ đồ! A... không được, ta muốn giữ tôn nghiêm của Hầu gia!

Tác giả: Hầu gia, trước sau gì ngài cũng phải uống thuốc.

Hôm nay hai chương một ngày, mua đi mua đi, trợ cấp tiền thưởng đi mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Song anh

Vừa rồi chỉ là hành động theo bản năng của nàng.

Từ khi được gả cho Dương Thiệu, cứ mỗi lúc sợ hãi, nàng lại bỏ nhào vào trong lòng ngực hần, mà hần sẽ ôn nhu an ủi, nói đã có hần rồi, cái gì cũng không cần sợ.

Nhưng hiện tại.....

Đối diện với nam nhân vẻ mặt đầy mặt phần nộ này, nước mắt Kỳ Dao thiếu chút nữa tràn mi.

Nhưng nàng mau chóng liền tỉnh táo lại, nàng đã chết qua một lần, trở về năm mười ba tuổi, Dương Thiệu cũng không phải là Dương Thiệu kia, không phải là phu quân của nàng, không thể thân cận như vậy được.

Bất quá, nàng thật sự không dám đụng vào con sâu kia a, Kỳ Dao nghẹn khuất, nước mắt lại từng giọt, từng giọt to rơi xuống, đây thật là muốn lấy mạng của nàng mà, nàng không dám bắt con sâu này đâu!

Nhìn tiểu cô nương khóc đến nhũn người, Dương Thiệu liền nói với Trần Tổ: “Ngươi đi xuyên mũi câu đi.”

“Dạ” Trần Tổ động thủ.

Rốt cuộc không cần nàng phải làm, Kỳ Dao trộm ngắm Dương Thiệu, liếc mắt một cái nghĩ thầm, hần vẫn là mềm lòng với nàng, cuối cùng mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Chờ Trần Tổ chuẩn bị xong, nàng ngồi ở bờ sông, đem dây câu ném ra, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt nước. Cứ như thế, nàng cũng không nghĩ cùng Dương Thiệu nói chuyện nhiều. một đoạn nhân duyên kiếp trước kia là nghiệt duyên, đối với ai cũng đều không tốt, cho nên vẫn sớm một chút đem cá câu lên cho xong.

Nàng hết sức chăm chú, lại không biết Dương Thiệu cũng nhìn nàng chăm chăm.

Vừa rồi, trong nháy mắt kia lại khiến hần nhớ tới kiếp trước, xem ra, hiện giờ mười ba tuổi, lá gan Kỳ Dao càng nhỏ hơn, chỉ bị sâu dọa thôi, cứ nhiên có thể nhào vào trong lòng ngực người ta để trốn. Chuyện này cũng quá kỳ cục a, đổi thành nam nhân khác, không lẽ nàng cũng như thế? (hình như có mùi giấm đâu đây)

Trong lòng không vui, hần lấy ra túi rượu bên hông, uống một hớp lớn.

Mùi hương bốn phía.

Là ngự tửu trong cung hoàng đế thưởng cho Hoài Viễn hầu phu, hương vị phi thường mê người. Nàng nhớ mỗi lần uống, Dương Thiệu luôn chỉ cho nàng uống một chút, ngậm ở trong miệng đứt cho nàng.

Mặt Kỳ Dao mặt đột nhiên đỏ lên.

Sao lại nhớ chuyện đó làm chi?

Đều là chuyện quá khứ rồi!

Nàng lắc lắc đầu.

Lúc này, dây câu bỗng động đậy, nàng vội vàng kéo cần câu, có một con cá đang tung tăng nhảy nhót trên đó.

“một con” nàng nói, ý là câu một con nữa, nàng có thể đi rồi.

Trần Tổ đem cá gỡ xuống.

Dương Thiệu im lặng.

Trần Tổ lại giúp Kỳ Dao xuyên mỗi câu.

Vẫn rất thuận lợi, không cần đợi lâu, lại câu được một con khác còn lớn hơn con trước không ít.

Dương Thiệu nhướng mày, nhớ tới kiếp trước, bọn họ đi ra ngoài du ngoạn, lần nào Kỳ Dao cũng muốn hắn dạy câu cá, kết quả một con đều câu không được, lại liều mạng làm nũng, bắt hắn câu cho nàng ăn.

Nguyên lai, nàng biết câu cá.

Cũng là kiếp trước hắn ngốc, bị lừa đến xoay vòng vòng.

Dương Thiệu nói: “Xong rồi.”

Rốt cuộc không cần đền tiền, Kỳ Dao buông cần câu, hướng hắn thi lễ: “Hôm nay đa tạ công tử khoan thứ, tình này ta khắc trong tâm khảm.” Tóm lại là hầu gia, hắn cuối cùng cũng không có truy cứu, xem như tránh được một kiếp.

Dương Thiệu nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ xinh xắn, nhướng mày nói: “Tình này khắc trong tâm khảm? Vậy Bản hầu có ích lợi gì đây?”

Bản hầu?

hắn đưa thân phận ra, Kỳ Dao vội làm bộ khiếp sợ: “Hầu gia, tiểu nữ cũng muốn bồi thường, chỉ thật sự lấy không ra nhiều bạc như vậy, ngoài việc vì hầu gia câu mấy con cá, ghi nhớ kỷ ân tình này, tiểu nữ cũng không biết làm gì hơn.”

Có thể làm được nhiều lắm nha, nghĩ vậy nhưng Dương Thiệu không có nói ra, chỉ nhàn nhạt bảo: “Ngươi đi đi.”

hắn hoàn toàn không có sự ân cần với nàng như trong kiếp trước, chỉ một bộ dáng kiêu ngạo cao cao tại thượng, Kỳ Dao cắn môi nghĩ thầm, Dương Thiệu hiện tại quả đáng ghét, giống như đã thay đổi thành một người khác, bất quá dù sao nàng cũng không nghĩ sẽ gả cho hắn nữa, hà tất để ý thái độ của hắn làm chi?

Nàng thi lễ, rồi quay đầu rời đi.

Dương Thiệu nhìn theo bóng dáng nàng, sau đó đem hết cá trong sọt ném trở về hồ. Kiếp này, hẳn tuyệt sẽ không để lập lại giống như trước, mới lần đầu tiên gặp mặt Kỳ Dao đã thân thiện, khiến tiểu nha đầu vĩnh cái đuôi lên tận trời, không đem hắn để vào mắt, cuối cùng mọi yêu thương của hắn chỉ có đổi lấy được lừa gạt của nàng. Lần này, hắn muốn Kỳ Dao thích hắn trước, dâng ra tấm chân tình của nàng, trong mắt lẫn trong lòng nàng, vĩnh viễn chỉ có một mình hắn.

Đương nhiên, hôm nay chỉ là bắt đầu.

Bên cạnh, Trần Tổ hoàn toàn không rõ chủ tử muốn làm gì nữa. Ngay từ đầu nắp ở chỗ này không nói, cố ý cùng tiểu cô nương đụng vào nhau, huỷ hoại ngọc bội, bắt cô nương người ta câu cá, kết quả cá câu được lại không cần, đem thả hết xuống hồ.

Đây là chuyện gì a?

không phải coi trọng cô nương này chứ? Nhìn bất quá chỉ mới mười hai mười ba tuổi thôi mà? Lần trước ở ngọc mãn đường, cũng là chủ tử bảo hắn nhìn chăm chăm Kỳ gia, không lẽ vì đi xem Kỳ nhị cô nương này sao, Trần Tổ cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Lại nói đến Kỳ Dao, vội vàng vàng trở về còn dặn dò Mộc Hương: “Chuyện hôm nay không được nói ra, vừa rồi ta quá mức sợ hãi, đụng chạm thân cận cùng người nọ...quyết không thể lan truyền đi ra ngoài.”

Biết tiểu thư của mình cũng không có ý, Mộc Hương đương nhiên hiểu được, liền gật đầu.

Trở lại bên người ca ca, Kỳ Dao lau mồ hôi trên trán.

“Nãy giờ đi chơi nơi nào?” Kỳ Đình Nguyên nói, “Ta đã câu được hơn mười con cá rồi!”

Đừng nhìn hắn ngày thường thanh cao, không cùng muội muội thân thiết, lúc này còn không phải đang chờ nàng khen sao? Nam nhân a, Kỳ Dao cười tủm tỉm nói: “Ca ca thật lợi hại nha, muội ở bên kia xem những người khác câu cá, đều chỉ câu được một hai con, hoàn toàn không phải đối thủ của ca ca đâu.”

Khỏe miệng Kỳ Đình Nguyên giương lên, rất đắc ý.

Hai người đang nói chuyện thì Kỳ Nguyệt tới.

“Tỷ tỷ không ở cùng nương bồi tiếp các phu nhân nói chuyện sao?”

“Đến xem các người.” Kỳ Nguyệt cũng ứng phó đủ rồi, những phu nhân đó cũng không phải quý tộc gì, nhưng tầm mắt đều hướng lên trên, hy vọng tìm dòng dõi tốt hơn để kết thân. Mẫu thân cho rằng chỉ cần nàng tài giỏi, xinh đẹp, các phu nhân sẽ thích, nhưng hoàn toàn ngược lại, các nàng mới không coi trọng mặt này đâu.

Nếu là cùng các công tử gặp gỡ, còn có khả năng nhiều hơn.

Kỳ Nguyệt mang đến ghế con ngồi lên.

“Câu được mấy con rồi?” Nàng hỏi.

"Sắp ba mươi con rồi"

Vì muốn Kỳ Đình Nguyên cao hứng, Kỳ Dao lại nức nở khen thêm một hồi, “Nếu ca ca mỗi ngày ở chỗ này câu, sợ là cá trong hồ sẽ tuyệt chủng luôn.”

“Ai nha, nhiều như vậy rồi, sao không nghỉ ngơi đi?” Kỳ Nguyệt nói, “Nếu không, trước nường mấy con ăn thử?”

Kỳ Đình Nguyên đã kêu gã sai vặt chuẩn bị lửa than.

Nơi xa lại có người lại đây câu cá, lúc đi ngang qua, Kỳ Dao ngẩng đầu vừa vắn nhìn thấy, cứng người lại, nàng có chút muốn vả miệng mình, biết vậy không thèm tới đây câu cá làm gì.

Vừa rồi gặp được Dương Thiệu không nói, hiện tại lại gặp được một người còn đáng sợ hơn - Tạ Minh Kha.

Kỳ Dao gục đầu xuống, làm bộ không thấy hắn.

Nhưng Tạ Minh Kha mắt sắc, liền nhanh phát hiện ra hai chị em, bọn họ tựa hồ đang chuẩn bị cá nướng, có gã sai vặt ở trong hồ cầm cá rửa sạch.

Tạ Minh Kha thản nhiên đến bên cạnh đám người Kỳ Dao câu cá.

Kỳ Dao nhin không được, lên đến bên Kỳ Nguyệt thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, là người kia.”

Kỳ Nguyệt đương nhiên thấy được: “không cần lo, cũng không phải sợ, nên làm cái gì thì làm cái đó.”

“Ừ.” Kỳ Dao gật đầu.

Nhưng cố tình Kỳ Đình Nguyên lại quen biết Tạ Minh Kha, bởi vì hắn từng là Trạng Nguyên, hiện ở Hàn Lâm Viện dạy học, nhập vào Đông Cung ban, tính ra hai người là quan cùng triều.

“Tạ đại nhân.” Kỳ Đình Nguyên cung kính.

Thi đậu Trạng Nguyên là mộng của mỗi học sinh, bất quá mộng của Kỳ Đình Nguyên không thành, nên hắn rất kính nể những người có tài học.

“Tạ đại nhân cũng có nhã hứng tới câu cá?”

“Khó được lúc rảnh rồi thư giãn một chút,” Tạ Minh Kha nói, “Kỳ đại nhân, người đã câu được đầy sọt rồi à ”

Kỳ Đình Nguyên cười: “không biết Tạ đại nhân chịu cùng vui không”, rồi mời hắn ăn cá nướng.

Đại Yến chịu ảnh hưởng phong tục người Hồ, giữa nam nữ không cần quá nghiêm khắc, nữ tử ra cửa không cần mang mũ, thanh niên nam nữ ra ngoài du ngoạn cũng có thể cùng đi, chỉ là động tác không thể quá thân mật thôi.

Kỳ Dao nghe xong đầu đau.

Tuy rằng hiện tại Tạ Minh Kha còn chưa bị Tống Vân mời chào, nhưng tương lai, hắn là cánh tay trái bờ vai phải, mà ca ca nàng, kiếp trước chính là cùng Tống Vân đối nghịch! Nàng suy nghĩ, mắt nhìn Tạ Minh Kha, chán hắn còn tốt cũng không có phé, chẳng lẽ nói Tạ Minh Kha bởi vì gặp được các nàng, nên tránh được một kiếp? Ngày ấy ai cứu hắn?

thật tiện nghi cho hắn!

đang nghĩ ngợi, Tạ Minh Kha nói: “Kỳ đại nhân không cần khách khí.”

Rồi uyển chuyển từ chối, Kỳ Đình Nguyên đương nhiên không miễn cưỡng.

Mùi hương cá nướng nhanh chóng lan ra tứ phía.

Kỳ Nguyệt lúc này nhẹ giọng hỏi Kỳ Đình Nguyên: “Vị Tà đại nhân này là ai?”

“Là Hàn Lâm Viện học sĩ, bọn họ là Tà gia trăm năm vọng tộc, phụ thân hần là Lại Bộ Tả Thị Lang.....”

Tất cả đều là những từ ngữ khen ngợi, Kỳ Dao nghĩ thâm, loại người xấu này, có cái gì mà khen? Nàng cắt ngang lời hai người, duỗi tay nói: “Ta đói bụng.”

Kỳ Đình Nguyên vội cầm một con cá cho nàng: “Tiểu tâm năng.”

Ca ca cho, Kỳ Dao thối thối liền đưa vào trong miệng cắn: “Thơm quá a! Ca ca, cùng ăn đi.” Lại đưa cho Kỳ Nguyệt, “Tỷ tỷ!”

“Các người ăn trước,” Kỳ Nguyệt thanh âm mềm nhẹ, “Dao Dao, như thế nào, vừa ăn không, nếu lạt, ta lại cho người chút xíu muối.”

“Vừa rồi, trù nghệ của ca ca là nhất.”

Kỳ Nguyệt giật mình, cảm giác Kỳ Dao hiện tại quá thích nịnh nọt Kỳ Đình Nguyên.

Kỳ Đình Nguyên thực hưởng thụ, cười ha ha.

Kỳ Nguyệt đưa nước cho Kỳ Dao: “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Huỳnh muội ba người cười đùa không ngừng.

Tạ Minh Kha cảm cần câu tay nắm thật chặt, hần có chút hâm mộ, bởi vì hần không có thân huỳnh đệ, thân tỷ muội, hần hiện tại có được, chỉ có...

hần đứng lên, khi xoay người lại liếc mắt một cái liền thấy được người ngồi ở đối diện là Kỳ Nguyệt.

Mặt nàng dưới ánh lửa than nhiễm hồng, tươi đẹp như hoa, đôi con ngươi càng thêm trong trẻo, Tạ Minh Kha nghĩ đến âm thanh vừa rồi nghe được, nàng vẫn luôn chiếu cố ca ca cùng muội muội, hình như chính mình không có ăn được bao nhiêu.

Người này thực ôn nhu, nhưng cũng rất bình tĩnh.

Ít nhất ở thời điểm nàng gặp được hần, vẫn rất bình tĩnh.

hần chưa từng gặp qua nữ tử như vậy.

Lúc Tạ Minh Kha đang suy tư lại nhìn thấy ánh mắt Kỳ Nguyệt.

Nàng phảng phất không nhớ rõ sự tình ngày đó, ánh mắt trong trẻo, bình thản. Tạ Minh Kha đột nhiên có cảm giác nói không nên lời, hần bước tới:

“Kỳ đại nhân, cá nơi này chỉ sợ đều bị người câu hết, chắc ta phải đổi một chỗ khác vậy.”

“A,” Kỳ Đình Nguyên sững sốt, “Người không câu được gì sao? không bằng đừng câu nữa, trước ngồi xuống đây ăn cá đi.”

Thình thịch lúc này, Tạ Minh Kha lại không tiếp tục từ chối nữa.

hần đến ngồi cạnh Kỳ Nguyệt.

“Kỳ cô nương,” Tạ Minh Kha nói, “Có thể rải cho ta chút xíu muối không, ta thích mặn một chút.”

Kỳ Dao thấy hần tới ăn đã không được tự nhiên, không nghĩ tới da mặt Tạ Minh Kha còn dày như vậy, còn tự nhiên đến ngồi bên cạnh tỷ tỷ mình, hần không nhớ rõ chính mình trải qua sự tình gì sao? hần uy hiếp một thiếu nữ còn trong sạch (hoàng hoa khuê nữ) bằng bó miệng vết thương cho hần, nhìn thân thể hần! Chuyện này nếu như bị người khác biết, thanh danh tỷ tỷ khẳng định sẽ bị hủy hoại, hần còn không biết xấu hổ mở miệng nữa chứ.

Kỳ Dao đi tới, cầm một nắm muối lên hướng con cá của hần thả xuống.

Tạ Minh Kha giương mắt, cùng ánh mắt Kỳ Dao đối nhau.

Tiểu cô nương nhếch miệng cười: “Tạ công tử, như vậy đủ mặn chưa, nếu không đủ, ta còn có nữa” với một vẻ tự nhiên như không.

Kỳ Nguyệt nói: “Dao Dao, không được vô lễ.”

Lại hướng Tạ Minh Kha xin lỗi, “Tạ công tử, muội muội tuổi còn nhỏ, xin đừng để ý, ta đổi cho người con cá khác.”

Nàng đem con cá mình định ăn đưa cho hắn.

Ngón tay thon dài đưa cá tới trước mặt, tuyệt đẹp đến nỗi nói không nên lời, làm hắn liên tưởng tới hoa ngọc trầm mùa thu, Tạ Minh Kha nói: “Kỷ cô nương, cảm ơn.”

Lời nói thực bình thường, nhưng cùng ánh mắt hắn bất đồng, Kỷ Nguyệt nhìn ra, hắn nói cảm tạ vì sự tình lần trước.

“không cần khách khí.” Nàng vẫn an tĩnh như vậy, giống như mặt hồ ngày xuân.

Tạ Minh Kha không nói gì nữa, cúi đầu ăn cá.

Kỷ Dao rất không thích Tạ Minh Kha, bởi vì gia thế hắn quá phức tạp, tỷ tỷ cùng hắn ở chung không có chỗ nào tốt. Nàng chỉ muốn cả nhà bình an sinh sống qua ngày mà thôi.

Phụ thân thăng quan, không cần làm đến quá lớn, tam hay tứ phẩm được rồi, ca ca cưới một người vợ hiền, tỷ tỷ gả cho một phu quân tốt, như vậy cũng đủ để nàng vui mừng.

Mất thấy Tạ Minh Kha rời đi, Kỷ Dao nói nhỏ: “Tỷ tỷ, không nên để ý đến hắn, muội cảm giác cùng người này ở bên nhau sẽ rất nguy hiểm, lần trước khẳng định hắn bị người ám sát.”

Xác thật như thế, nhưng Kỷ Nguyệt cảm thấy bằng năng lực Tạ Minh Kha khẳng định vẫn có thể ứng phó nổi, bằng không hắn cũng không thể thoải mái tới đây đi câu cá, người bình thường gặp được loại sự tình này sớm đã sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Dao Dao, Tạ đại nhân kia thân phận là gì, chúng ta hiện tại đều đã biết, việc trước kia xem như xóa bỏ toàn bộ đi, muội chớ đắc tội với hắn, tỷ đương nhiên cũng vậy.”

Nàng nói một cách nhẹ nhàng.

Nhưng trên thực tế, sao có thể không tức giận? Nàng là một cô nương, lại bị Tạ Minh Kha ép buộc chà lau vết máu, rửa sạch miệng vết thương, đụng chạm vào thân thể hắn. Chuyện này, nàng vĩnh viễn đều quên không được, nhưng trừ bỏ nhẫn nhịn, không thể khác hơn. Kỷ gia không phải là danh môn thế gia, ở kinh đô có thể nói bước đi từng bước gian nan, cho nên rất nhiều chuyện, chỉ cần không phải quá phận, nàng đều có thể nhẫn xuống.

Nhưng hắn hôm nay lại tới nói một câu cảm ơn.

Ngược lại làm cho nàng có cảm giác hắn khinh người quá đáng, cứ xem như không chuyện gì, thậm chí nói cảm ơn cũng không rõ ràng là có thể bỏ qua chuyện này sao?

Kỷ Nguyệt khẽ phì phì tro bụi dính vào váy sam, lại không phải hết được oán giận đối với Tạ Minh Kha.

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Minh Kha: Vậy như thế nào người mới người giận?

Kỷ Nguyệt: Ta phải nghĩ kỹ lại đã.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Editor: songanh

Kỷ Dao ăn cá xong, nghiêng người qua một bên mớ màng sắp ngủ.

Kỷ Đình Nguyên nói: “Ăn no quá rồi hả?”

“không phải, muội chỉ thấy buồn ngủ.”

“Chính là ăn quá no đó” Kỷ Đình Nguyên kéo nàng lên, “Đứng dậy đi chơi một chút, đừng nằm yên như vậy sẽ khó tiêu.”

Kỷ Dao bị hắn dẫn tới trên bãi cỏ.

Kỷ Đình Nguyên gọi Mộc Hương: “không phải có mạng theo điều tới sao?”

Mộc Hương vội vàng đi lấy điều.

Kỷ Đình Nguyên đem con điều nhét vào trong tay Kỷ Dao: “đi thả điều đi.”

Khó được lúc ca ca chủ động chơi cùng nàng như vậy, trong lòng Kỷ Dao cao hứng, cầm điều chạy lên.

Ai ngờ, phía đó cũng có một cô nương đang thả điều, hai người thiếu chút nữa đâm vào nhau. Kỷ Dao bị đâm lên một góc váy, nàng xoay người nói: “yêu cầu ngươi.....”

Chưa nói xong, nàng nghẹn họng.

cô nương này lại là Du Tố Hoa!

Kiếp trước, nàng ta ý được thái phu nhân yêu thích, mỗi ngày ở Hoài Viễn hầu phủ, ở trước mặt Dương Thiệu lắc lư, chẳng qua Dương Thiệu không thèm liếc mắt nhìn một cái. Kỷ Dao đối với nàng ta thật sự không có hảo cảm gì, giọng nói cũng trở nên lãnh đạm: “Ngươi đâm lên váy ta.”

“Chẳng lẽ không phải ngươi đụng vào ta?” Du Tố Hoa nhướn mày, “Nơi này là ta thả điều trước, ngươi không thấy được sao?”

một cổ ngao khí bốc lên.

Du Tố Hoa này tính là cái gì chứ, Kỷ Dao cắn răng nghĩ thầm, bày đặt điệu võ dương oai, trước kia ở hầu phủ, một chữ cũng không dám nói động tới nàng. Vì muốn nịnh bợ Dương Thiệu, ngoài mặt nàng ta luôn giả bộ ôn nhu, mở miệng ngậm miệng đều kêu “Muội muội, muội muội”, nhưng trong lòng chỉ sợ toàn mắng gọi nàng là tiểu nhân đi.

Kỷ Dao đem góc váy kéo ra, hiện giờ nàng khinh thường không thèm nói cùng Du Tố Hoa.

Thấy muội muội bị khi dễ, Kỷ Đình Nguyên bước nhanh đến hỏi: “Dao Dao, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đừng xem thường phụ thân Kỷ Chương của nàng nha, tuy gia thế không được tốt lắm, nhưng con người lớn lên anh tuấn, Liều thị lại xinh đẹp như hoa, sinh hạ ba người con, dung mạo mỗi người đều xuất sắc. Hai nữ nhi, một thanh lệ, một dịu dàng, nhi tử cũng là anh tuấn vô song, nhất là con trai, giống hệt Kỷ Chương, dáng người thon dài, hiển nhiên là một mỹ nam tử.

Du Tố Hoa cảm thấy trước mắt sáng ngời, thanh âm liền trở nên nũng nịu: “Công tử, là ta không tốt, ta không phát hiện lệnh muội ở thả điều ở đây, thật xin lỗi.”

Kỷ Dao sớm hiểu được thủ đoạn của ả rồi, Du Tố Hoa bởi vì lớn lên không được xinh đẹp, cho nên chỉ có thể dùng công phu thanh âm lấy lòng người, chỉ cần vừa thốt ra lời, có thể ngọt chết người, thái phu nhân cũng chính là vì thế mới thích ả.

“Nàng ta đâm váy của muội” Kỷ Dao nói, “Bất quá muội không thèm so đo, ca ca, chúng ta đi nơi khác thả điều đi.”

Kỷ Đình Nguyên đại khái đã hiểu được chuyện gì, cười lạnh: “đi đâu? Có này cũng không có ghi dấu là của ai, nếu ai còn dám đâm người, ta liền tính sổ với người đó.”

Kỷ Dao thật sự kinh ngạc. Ca ca chắc rất đau lòng nàng, cho nên mới tỏ ra ngốc nghếch như vậy.

Nhưng một đời này, nàng không tham lam nhiều, chỉ cần người nhà bình bình an an, những việc khác, đều không cần tính toán.

Du Tố Hoa không nghĩ tới lại có vị công tử dám coi thường mình, nhất thời trong lòng nổi giận, chỉ vào nơi xa nói: “Biểu ca ta ở đó, biểu ca ta chính là Hoài Viễn hầu!”

Kỷ Dao giương mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Dương Thiệu đứng ở nơi xa, hắn đang cùng thái phu nhân nói chuyện. Thái phu nhân mặc áo thêu chữ vạn mỏng manh (vạn tự văn thu hương sắc mỏng??), vẫn như trước không hề sợ lạnh.

Nhớ tới kiếp trước, khi nàng mới gặp thái phu nhân, biểu tình trên mặt thái phu nhân đã lộ ra cho thấy, ngoại trừ Dương Thiệu, cả Dương gia, không có ai thích nàng, mà một đời đó, nàng lại cùng Dương Thiệu dây dưa không dứt.

Kỷ Dao lắc lắc đầu, kéo Kỷ Đình Nguyên đi.

Tiểu cô nương đi nhanh, góc váy cuộn cuộn, nhẹ nhàng giống như một con bướm, Dương Thiệu nhìn bóng dáng nàng, chợt nhớ tới trước kia, hắn muốn dẫn nàng thả điều, nàng luôn nói là không muốn, nói là chạy quá mệt mỏi. Nhưng rồi có một ngày, nàng lại ở lâm uyển thả điều, là bởi vì ngày hôm đó có Thái Tử Tổng Văn tới săn thú. Trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ nhiều, sau lại nghe nàng gọi tên Tổng Văn trong lúc bệnh, từng chuyện từng chuyện nhớ ra, hắn mới hiểu được Kỷ Dao thích người kia nhiều bao nhiêu.

Bất quá đời này, Tổng Văn còn có thể tiếp tục phong quang như vậy nữa sao?

Ngón tay Dương Thiệu xoa xoa chuôi kiếm, khóe môi lộ ra một nụ cười nhẹ.

Kỷ Đình Nguyên bị Kỷ Dao kéo đến nơi xa.

Sao hôm nay muội muội hiền vậy, một chút tính tình đều không có, hần như suy tư, nhìn Kỷ Dao: “Dao Dao, không nghĩ tới lá gan muội thu nhỏ lại rồi ha. Nếu là ngày thường, gặp được loại người này, chắc là muốn nháo một trận mới xong.”

Đúng vậy, như trước kia nháo một trận để rồi cuối cùng đều là chính mình chịu xui xẻo, tựa như ở kiếp trước, nàng đối phó với Chu Lương âm, không có một lần thành công, ngược lại đem Tổng Vân dần dần đẩy về phía Chu Lương âm, mà nàng lại càng bị chán ghét, triệt để trở thành kẻ thất bại.

hiện giờ trọng sinh, đầu óc nàng đã thanh tỉnh nhiều hơn.

Kỷ Dao cầm lấy điều cười, chạy đi thả.

Chơi một lát, mồ hôi đầy đầu.

Nàng đứng ở dưới bóng cây lau mồ hôi.

Kỷ Đình Nguyên hỏi: “Hôm nay sao muội chơi có một mình, cô nương vẫn luôn đi theo muội... Thầm Nghiên gì đó...đâu rồi?”

Kỷ Dao hoàn toàn không nghĩ tới ca ca sẽ hỏi nàng, ngăn người nói: “Ca ca, người muốn gặp nàng, nhớ nàng à?”

“Đâu có”

Tiểu cô nương kia thích nhìn chăm chăm hần, thấy hần nhìn sẽ ngây ngô cười, mỗi lần như vậy làm hần cũng ngại ngùng, nhưng thấy muội muội thường xuyên cùng nàng ta ở bên nhau riết cũng thành quen, cho nên khi không thấy thì mới hỏi một chút.

“Ta chỉ cảm thấy lạ thôi.”

Kỷ Dao gật gật đầu, đột nhiên nói: “Ca ca, về sau muội nhất định chọn cho ca một người vợ tốt!”

Kỷ Đình Nguyên nhếch miệng cười: “nói cái gì đâu không? Ai muốn thành thân chứ?”

“Ca còn không muốn thành thân, ca đã hai mươi rồi nha.”

“Gấp cái gì, chờ hai người các người đều già đi rồi lại nói.” Kỷ Đình Nguyên nói “Mỗi ngày ta còn phải đưa ngoài, cùng bằng hữu giao lưu, quá nhiều việc lo không hết.”

hần là một lãng tử, chỉ thích giao thiệp ở bên ngoài.

Kỷ Dao níu cánh tay hần: “Dù sao chuyện này muội nói cũng phải tính.”

“Trước tiên muội lo cho chính mình đi, với tính tình này của muội, ta thấy muốn tìm tương công cũng không dễ dàng đâu.”

Tức giận, Kỷ Dao lại cùng hần gây gổ một hồi.

Lúc huynh muội hai người nói chuyện, Kỷ Nguyệt còn ở Trần châu hồ, thấy Kỷ Đình Nguyên không hề lại đây, nàng bèn kêu gã sai vặt đem đồ đạc thu dọn lại.

Tạ Minh Kha ở đối diện câu cá, người vẫn bất động, yên tĩnh như tượng.

Kỷ Nguyệt nhìn thoáng qua, rồi rời đi.

Ai ngờ phía trước lại có một vị công tử đi tới, đến bên hồ kêu lên: “Đại ca, người câu cá cũng lâu rồi, tổ mẫu sai ta kêu người qua đó.”

Khi đang nói chuyện, đột nhiên hần nhìn thấy Kỷ Nguyệt, hai chân trở nên bất động, chỉ cảm thấy kia cô nương kia phảng phất như từ ánh trăng mà đến, thanh lãnh tựa tiên tử, mặt mày nhàn nhạt, không trang điểm, lại như ngưng tụ toàn bộ linh khí ngày xuân.

Cho đến lúc Kỷ Nguyệt đã đi xa, hần còn chưa có trở về.

Tạ Minh Kha nhìn thấy vậy, mở miệng hỏi: “Tổ mẫu tìm ta chuyện gì?”

“A!” Kia công tử như ở trong mộng mới tỉnh, xoay người lại trả lời, chỉ là tâm tư đã sớm bị Kỷ Nguyệt hấp dẫn đi.

Lúc này sắc trời đã không còn sớm, Liễu thị cùng các phu nhân cũng đã nói chuyện xong, liền kêu Kỷ Chương cùng ba hài tử ngồi xe về nhà.

trên đường, Liễu thị hỏi Kỷ Dao: “Có phải con cãi nhau với Thầm cô nương không?”

“Nàng cùng nương nói cái gì hả?” Kỷ Dao trầm nghĩ, Thầm Nghiên này đúng là xấu mà, mới đó đã dicáo trạng.

Ai ngờ Liêu thị nói: “Nàng cái gì cũng chưa nói, chỉ là khóc thôi, bắt quá ta thấy lúc đầu nàng cùng con ở bên nhau. Dao Dao, có phải con bắt nạt nàng không?”

Tính tình con gái mình, nàng biết rất rõ, Kỳ Dao thập phần tùy hứng, nhưng nàng luôn không nỡ trách mắng con dù chỉ một câu.

“Con không có khi dễ nàng,” Kỳ Dao bĩu môi, “là nàng lại muốn đưa đồ cho con, con nói không cần, nàng không chịu, con hiện tại hoài nghi nàng có phải có mục đích gì không, vì sao cứ luôn tặng đồ cho con vậy? Có câu nói "bắt người tay ngắn", còn nói "lễ nhẹ tình ý nặng", nàng luôn đưa cho con những đồ vật quý trọng, nương nói xem nàng rốt cuộc là có ý gì?”

Liêu thị nhất thời đáp không được.

“Tỷ tỷ, người nói đi?”

Kỳ Nguyệt suy nghĩ: “không việc gì mà tự nhiên ân cần, luôn là có ý đồ, nàng làm việc không quang minh lỗi lạc thì chúng ta không cần để ý tới.”

Liêu thị hơi nhíu mày: “Nương cảm thấy Thẩm cô nương không tồi, nhưng nếu các con đều không thích, vậy thì về sau bớt qua lại một chút.”

Cuối cùng đã thoát khỏi Thẩm Nghiên, Kỳ Dao cao hứng cực kỳ, lấy mút hoa quả mang bên người ra ăn.

Hôm nay có rất nhiều gia tộc ra ngoài du xuân, khi trở về, binh sĩ thủ thành binh sĩ phải kiểm tra từng hộ, làm tắc nghẽn cũng giống như khi đi.

Kỳ Dao ăn no, con buồn ngủ ập tới, trong lúc chờ đợi, liền dựa vào người Liêu thị ngủ gà ngủ gật.

“Đứa nhỏ này, ta đã nói, luôn luôn hãy dính gối đầu liền ngủ mà, lần trước đại phu lại nói nàng có tâm sự gì chứ.” Liêu thị buồn cười, đáp cho nàng một kiện áo choàng, lại nhẹ giọng cùng Kỳ Nguyệt nói chuyện, “Hôm nay mấy vị phu nhân đều rất thích người, bắt quá ta thấy Tướng phu nhân vừa lòng nhất, còn nói bọn họ sẽ đến phủ ta làm khách.”

Tướng gia phu nhân này là Liêu thị quen biết ở chỗ Thẩm gia, sau ở Ngọc Sơn lại gặp được, Liêu thị cảm thấy xem như hợp ý.

Kỳ Nguyệt nghĩ đến ánh mắt khắc nghiệt của Tướng phu nhân, thấp giọng nói: “Nương, con không quá thích Tướng phu nhân.”

“Vì sao?”

“Đường như bà quá nghiêm khắc.”

“Mẹ hiền con hư, Tướng phu nhân như vậy mới tốt, bằng không Tướng công từ làm thế nào có tiền đồ được”, Liêu thị khuyên nhủ, “Nguyệt Nhi, từ trước đến nay con luôn hiểu chuyện, như thế nào lại không hiểu đạo lý này?”

Mẫu thân ở trong nhà làm chủ đã quen, việc này nàng có muốn cãi cũng không được đành "dạ" một tiếng: “Con nghe theo nương.”

Trần an nữ nhi nhưng Liêu thị cũng tính toán sẽ đi tìm hiểu thêm về Tướng công tử, tránh cho về sau lại có gì bất trắc.

Nàng để ý trong lòng, sau đó mau chóng liền hỏi thăm cho rõ ràng.

Tướng công tử tính tình không tồi, bất kể xét nhân phẩm, tài hoa hay gia thế, đều xứng đôi cùng nhà bọn họ, thậm chí còn hơi cao hơn một chút. Liêu thị liền mời Tướng lão gia, Tướng phu nhân còn có Tướng công tử tới làm khách.

Kỳ Chương nói: “Lúc này là rõ ràng rồi, không có sai lầm nữa, Tướng công tử hẳn không có thông phòng đi?”

“Tướng công tử giữ mình trong sạch, Tướng phu nhân giáo dưỡng thích đáng, bên người hẳn nha hoàn thông phòng đều không có.” Liêu thị cười tủm tỉm, “Nếu thành, chàng cũng không cần lại tốn thời gian chọn lựa phu quân cho Nguyệt Nhi nữa rồi.”

Như vậy đương nhiên tốt nhất, Kỳ Chương cũng rất là chờ mong.

Liêu thị lại hỏi: “Xem chàng gần đây rất bận rộn, chẳng lẽ chuyện hài tử nói là thật? Tướng công, chàng cũng không nên quá phận, đừng đắc tội những quan viên đó a? Nhà của chúng ta không hề có chỗ dựa đâu nha!”

Nguyên bản Kỳ Chương là không nghĩ nhiều như vậy, nhưng Kỳ Đình Nguyên đặt ở trong lòng, cùng hấn thương lượng, còn cung cấp chứng cứ. Hai người theo hướng điều tra lên phía trên, càng tra càng kinh ngạc, cũng càng phẫn nộ. Các bá tánh đã khô, gập thiên tai, xác chết dúi đầy đất, những người đó lại còn giống như súc sinh, càng không hề có lòng thương hại, áp bức đủ điều. Kỳ Chương đã quyết định muốn thay các bá tánh đòi lại công bằng.

Bắt quá sợ thê tử giận, hẳn không dám nói thật, chỉ trả lời cho có lệ: “Ta làm gì có bản lĩnh đó, chỉ là bận việc trong nha môn”

Liêu thị đang lo chuyện của con gái nên cũng không có hỏi thêm.

Đến ngày tốt nàng mời Tướng gia lại làm khách, liền bảo Kỳ Nguyệt trang điểm cho thật đẹp.

Kỷ Dao cũng mong việc hôn sự này có thể thành, từ sớm liền tới chỗ Kỷ Nguyệt, vừa mới vào nhà, đã nghe đến một mùi hương ngọt lịm, nàng ngửi ngửi: “thật thơm, nghe tới trong bụng nôn nao! Tỷ tỷ dùng huân hương gì vậy?”

“Là vài vị trộn lẫn nhau” Kỷ Nguyệt vừa nói, vừa hướng trên búi tóc cài một cây trâm bộ điều được khảm ngọc thạch năm màu.

Kỷ Dao đứng ở bên nhìn tỷ tỷ, cảm thấy nàng hôm nay hết sức đẹp, so với ngày thường thanh tú thì hình như càng thêm kiều mị hơn nhiều

Có chút giống nàng ở kiếp trước!

Kiếp trước, Kỷ Dao thích trang điểm kiểu như vậy, nàng biết ưu điểm dung mạo của chính mình, ở đời mắt thường bỏ nhiều công phu, chỉ ánh mắt lưu chuyển đã có thể câu dẫn mắt tâm của nam nhân rồi, (chẳng qua, đối với Tống Văn trước nay đều không thành công, sau đánh bậy đánh bạ, vô tình lại câu tới Dương Thiệu,) có phong tư giống như một tiểu hồ ly tinh.

Đương nhiên, cách gọi này ở trong miệng người khác cũng không phải là cái gì tốt đẹp.

Kỷ Dao còn đang nghĩ ngợi, Kỷ Nguyệt đã trang điểm xong, liền quay đầu mỉm cười: “Thất thân làm gì, đi thôi, đừng để cho khách Tướng gia đợi lâu.”

“Ừ” Kỷ Dao cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không thể nói được.

Tướng công tử đã gặp qua Kỷ Nguyệt, mười phần hài lòng, đã sớm nhón chân mong chờ, vừa nghe nha hoàn thông báo, hần vội vàng nhìn về phía cửa, nhìn thấy một bóng người thướt tha đang đi đến.

Còn chưa đến trước người, một mùi hương sức nức đã xông vào mũi.

Tướng phu nhân cũng ngẩng đầu lên.

Nàng ngửi được mùi hương, đầu tiên là nhú nhú mảy, chờ khi Kỷ Nguyệt đến gần, liền kinh ngạc.

Vốn dĩ là một cô nương đoan trang, sao đột nhiên lại có khí chất của hồ ly tinh thế này?

Nhìn qua nhi tử mình, hôn đã bay đầu mất, lại xem trọng phu đang ngồi ở bên tay trái, thế nhưng cũng đang lom lom nhìn Kỷ Nguyệt, Tướng phu nhân đột nhiên liền không thích Kỷ Nguyệt chút nào nữa.

cô nương nhà đảng hoàng thì phải nên mặc mạc, trang điểm nhẹ nhàng, chứ ăn diện rực rỡ như vậy để cho ai xem đây? Về sau nhi tử cưới Kỷ Nguyệt rồi còn có tâm tư nào học hành nữa?

Loại cô nương thích trang điểm kiểu này tuyệt đối không thể cưới!

không bao lâu, Tướng phu nhân liền mượn cớ đi về, thậm chí cũng không ở lại dùng cơm.

Liêu thị không khỏi kỳ quái.

Làm mẫu thân, thường sẽ không nghĩ nữ nhi mình có liên quan đến cái gì hồ ly tinh, Kỷ Nguyệt ở trong lòng nàng lại cực kỳ hiểu chuyện, cho nên Liêu thị cảm thấy Tướng phu nhân hơi kỳ cục. rõ ràng lúc trước nàng ta có ý kết thân, mới dẫn đến chuyện mời đến nhà làm khách để hai nhà thương lượng tính toán chọn ngày tốt thành thân, nhưng bây giờ Tướng gia lại không nói gì lại bỏ về.

Liêu thị bực tức nói cùng Kỷ Chương: “Thôi, vẫn là tướng công giúp Nguyệt Nhi lưu ý tìm phu quân đi.”

Kỷ Chương lại cảm thấy áp lực rồi, nhưng dù sao đây cũng là chuyện hần cần phải làm.

Chỉ là không thể ngờ được, Kỷ Chương còn chưa chọn được người hợp ý, Tạ gia nơi đó đã đưa tới một phong thiệp mời, mời các cô nương qua nhà làm khách.

Tạ phủ chính là danh môn vọng tộc ở kinh đô, Kỷ gia nhà bọn họ từ năm trước nhập kinh đến nay, chưa bao giờ cùng Tạ phủ lui tới, cũng trào cao không nổi, không nghĩ tới.....

Liêu thị sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Editor: Tâm Nhiên

Vào ngày nghỉ, Kỳ Chương cũng ở đây.

Liêu thị hỏi: "Chàng và Tà lão gia có việc công phải gặp nhau hả?"

Kỳ Chương có phần lơ mơ: "Chưa lần nào cả. Tà lão gia bệnh nặng, sớm đã xin nghỉ, về *Uất huyện** đường bệnh. Nhị lão gia là quan *Tự khanh của Đại Lý Tự***, bình thường bọn ta không được gặp ông ấy."

Uất huyện: Là một huyện thuộc tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc.

Quan Tự khanh của Đại Lý Tự (Đại Lý Tự khanh): Là quan đứng đầu Đại Lý Tự.

Liêu thị càng thêm hồ đồ.

"Thế sao lại mời con gái chúng ta đến đây?" Bà đưa mắt nhìn tấm thiệp in chữ vàng kia: "Phần *lạc khoản** đề tên Tà đại tiểu thư. Thiếp không nhớ chúng ta từng gặp Tà đại tiểu thư lúc nào."

Lạc khoản: Dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, thư, đi câu đối, dựng bia, v.v., thường là ở góc phía dưới.

"Đề Nguyệt nhi và Dao Dao đi là biết, chúng ta ngồi ở nhà suy đoán cũng vô dụng."

Liêu thị thấy cũng phải, nở một nụ cười: "May mà không mời thiếp, không thì thiếp cũng không kịp chuẩn bị."

Trừ lúc chồng bà chỉ là quan tứ phẩm, gia thế không được cao, bà đều có thể ứng phó được với các vị phu nhân tiếp xúc với mình. Nhưng Tà gia lần này không giống thế, ba đời không ngã, đời nào cũng làm quan có tài. Tà lão gia là Lại Bộ Tả Thị Lang, nếu không bị bệnh nặng, sợ là ông ấy đã làm đến chức Thủ Phụ.

Nghe ra ý của thê tử, Kỳ Chương bức bối, càng thêm kiên định, quyết tâm lật đổ những tên tham quan ô lại kia. Dù không thể thắng quan thì cũng có được danh tiếng tốt, để thê tử có thể ngẩng cao đầu.

Ông lặng lẽ bước ra ngoài.

Liêu thị vẫn chưa chú ý, vội vàng gọi Chu ma ma đến báo cho hai đứa con gái của mình biết, chuẩn bị y phục thật tươm tất.

Bạc còn dư trong nhà, bà đã dùng hết trên người con gái rồi, cô gắng mua cho các nàng những món đồ tốt, đắt tiền. Còn phần bà, người đẹp hết thời, có được gì chứ?

Chỉ cần Kỳ Chương không chê là được.

Nghe thấy tin này, Kỳ Dao hơi kinh ngạc.

Sao Tà gia lại mời các nàng, người mời lại là Tà Minh Thù kia? Chuyện này rất kỳ lạ, nàng mặc đại một bộ đồ, rồi đến nhà trên.

Kỳ Nguyệt đã có mặt ở đấy, ăn mặc rất mộc mạc. Kỳ Dao nhìn sang, không biết nàng ấy có ý định gì.

Nhưng chuyện Tường gia lần trước, nàng vẫn còn nghĩ đến. Tỷ tỷ cố ý làm cho Tường phu nhân không thích, quấy tung mối hôn sự này, tỷ ấy chắc chắn không thích Tường gia. Có điều, Tường phu nhân thật sự cũng có hơi nghiêm khắc, đến cả chuyện cô nương nhà nào mặc đồ gì bà ấy cũng quan tâm? Quán quá nhiều chuyện! Hôm nay nghĩ lại, kiếp trước chắc chắn là vì tỷ tỷ không tìm được một vị hôn phu như ý, nên mới có thể kéo dài đến kì tuyển tú.

không biết kiếp này sẽ ra sao, nhưng Tà gia này...

Kỳ Dao nói: "Mẹ, nếu không thì con và tỷ tỷ không đi. Tà Minh Thù gì đấy, con không biết, không biết tại sao lại mời bọn con."

"nói bậy gì đấy?" Tuy Liêu thị thương yêu Kỳ Dao, nhưng không nuông chiều tới độ không có điểm dừng. Tà gia là ai, làm bộ không đi, sợ sẽ đắc tội họ, làm Kỳ Chương bị liên lụy. Liêu thị không có lá gan đó. Còn nữa, Tà Minh Thù là một cô gái thì có thể làm gì?

"Nếu Dao Dao khó chịu, để tỷ đi là được rồi."

Nghe tỷ tỷ nói thế, Kỳ Dao vội trả lời: "không, muội cũng đi!"

một mình tỷ tỷ đi, nàng không yên tâm.

Hai người ngồi kiệu đến Tà phủ.

Nghe nói muội muội đã gửi thiệp mời, Tà nhị công tử Tà Minh Thiệu mở cờ trong bụng.

Khi ấy, thấy Kỳ Nguyệt ở hồ Trần Châu, y lập tức để trong lòng, sai người đi tìm hiểu, biết nàng ấy là con gái lớn của Kỳ gia, y lập tức nấn nỉ muội muội mời nàng ấy tới đây.

Y đến để cảm ơn.

Tạ Minh Thù ngồi đối diện với gương trang điểm, nhếch mi nói: "Muội giúp huynh, nhưng huynh phải giữ lời đấy."

"Tất nhiên rồi, lần tới ta sẽ dẫn muội đến..." Tạ Minh Thiệu nhích lại gần, ngắm khuôn mặt của muội muội mình, mi dài mắt phượng, vô cùng xinh đẹp. Nếu Tổng Quân thấy, chắc chắn sẽ thích: "Đến Vân Hòa Cư, Sở vương điện hạ thích trà ở đó, tiếc là không thết đãi khách nữ. Đến lúc từ Linh Châu về, ngài ấy chắc chắn sẽ đến đấy, khi đó, muội cái trang là được."

Tạ Minh Thù đảo đôi mắt đẹp: "Hóa ra là Vân Hòa Cư." Nàng liếc xéo Tạ Minh Thiệu: "Ca ca xấu, đến cả muội muội mà cũng muốn gạt. Vì Kỳ đại cô nương kia, hôm nay mới đòi được một ân tình."

Tạ Minh Thiệu cười không nói.

"Có điều, ta phải nhắc nhở huynh một câu. Gia thế của Kỳ gia kia không xứng với Tạ phủ chúng ta, nàng ấy muốn làm thì cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp của huynh."

"Được rồi, ta tự có chừng mực."

Tạ Minh Thù hừ một tiếng, cắm một cây trâm quý lên đầu, cẩn thận quan sát trong gương. Tưởng tượng đến ngày nọ gặp Tổng Quân ở Vân Hòa Cư, thì nàng sẽ có bộ dạng thế nào.

Mặt nàng không tự chủ được mà đỏ lên.

Tuy nói, Đại Yến đã sớm lập thái tử. Nhưng địa vị cao nhất trong lòng hoàng đế là Hoàng quý phi. Trong các hoàng tử, Tổng Quân là người nổi bật, năng lực vượt trội, ngày thường trông y tựa tiên giáng trần. Có thể nói, Tạ Minh Thù thích y đến tận xương cốt, luôn nghĩ đến việc phải gả cho y.

Nàng ấy càng nghĩ càng xúc động, soi gương mơ mộng.

nói đến hai tỷ muội Kỳ gia, lúc này đã đến nơi.

Tạ gia là vọng tộc trăm năm, tòa phủ đệ này mang phong cách hơi hướng cổ xưa, xinh đẹp, tinh mịch, rõ nét; mỗi một đóa hoa, mỗi một nhánh cây đều được thi công tỉ mỉ, mỗi một bước đều làm nên cảnh. Bước đi trong đó giống như dạo chơi ở hoa viên, nhưng đây không phải là lần đầu Kỳ Dao đến đây, lần này không có chút hứng thú nào, nàng chỉ nghĩ đến mục đích của Tạ Minh Thù.

nói thế nào thì nàng ấy vẫn không nên mời vào lúc này.

Nàng chưa gặp Tạ Minh Thù, cũng chưa từng gặp Tạ Minh Thiệu.

Ôm suy nghĩ, đi tới phòng khách.

Từ xa xa đã nghe được một tiếng cười khe khẽ: "Đại cô nương, nhị cô nương, có thể coi là được gặp hai người rồi. Ta thường hay nghe nói tài về tranh của cô nương rất tốt, sớm đã muốn gặp."

Theo tiếng cười ấy, Tạ Minh Thù từ từ bước lại.

Lộ ra một khuôn mặt vui vẻ xinh đẹp của "*người vừa lấy chồng*". Đối với Kỳ Dao, khuôn mặt ấy đã rất quen thuộc. Tạ Minh Thù này cũng ái mộ Tổng Quân giống mình, gặp ai là độ nhan sắc với người đó. Tiếc là bối cảnh của nàng lại thế nào, so về ăn mặc và diện mạo: quần áo và trang sức còn kém xa. Nên cuối cùng, nàng không còn cách nào, chỉ có thể gả cho Dương Thiệu. Còn Tạ Minh Thù này tiếp tục phấn đấu, cuối cùng dồn mình đến đường chết.

Chết sớm hơn cả nàng!

Kỳ Dao nhìn Tạ Minh Thù, Tạ Minh Thù nhìn Kỳ Nguyệt.

Kỳ đại cô nương này quả thật không giống người thường, so với những cô gái bình thường khác, trên người nàng ấy mang một loại khí thế xuất trần. Chiếc váy màu xanh nhạt mặc trên người càng làm nàng ấy giống một đóa hoa cúc mùa thu. Ngay cả mình cũng không kiềm được mà nhìn thêm mấy lần. Thảo nào ca ca lại nhớ thương và gấp gáp đến thế.

Tạ Minh Thù thân mật kéo tay của Kỳ Nguyệt: "Nàng bắt đầu học vẽ từ khi nào."

Kỳ Nguyệt vừa đến kinh thành hồi năm ngoái. Tuy tài hội họa không tệ, nhưng vẫn chưa có danh tiếng gì, không biết Tạ Minh Thù nghe được từ đâu.

"Sáu tuổi đã học rồi."

"Chao ôi, thế thì giống ta rồi, lát nữa chúng ta phải luận bàn mới được."

Tạ Minh Thù mời các nàng ngồi xuống uống trà, ăn chút điểm tâm. Qua một lát lại mời hai nàng đến rừng hoa ngắm hoa.

"Hai nàng đợi ở đằng này một lát, ta đi bảo hạ nhân chuẩn bị bút vẽ. Lát nữa chúng ta sẽ vẽ những đóa hoa ở đây." Tạ Minh Thù tạm thời rời khỏi đó.

Kỷ Dao nói: "Lạ thật, không quen biết, hôm nay lại chỉ mời mỗi hai chúng ta. Tỷ tỷ, tỷ nói xem nàng ấy rốt cuộc muốn làm gì?"

Bóng dáng của Tạ Minh Kha lướt qua lòng Kỷ Nguyệt, tự hỏi không biết có phải là y hay không. Lần trước y muốn dùng hai chữ "cảm ơn" để vớt vát chuyện kia, cắt đứt quan hệ không gặp lại nhau nữa. Quả thật, nàng ấy nghĩ không ra: "Dù sao cũng đã đến đây một chuyến rồi." Nàng ấy bắt chuyện với Kỷ Dao: "Dao Dao, muội nhìn nhánh đồ quỳên này đi, nhiều cánh hoa thế này, có khoảng mười lóp, thật sự rất hiếm thấy."

Hoa, trước kia Kỷ Dao ở Hầu phủ đã từng thấy rất nhiều. Nàng đưa mắt nhìn qua loa lấy lệ, hoàn toàn không có tâm tư ngắm hoa. đang muốn hỏi nha hoàn Tạ phủ khi nào Tạ Minh Thù trở về thì nàng nghe được âm thanh của một vị công tử: "Hoa đồ quỳên này được gọi là đại phú quý, do ta đặc biệt chuyển tới từ Tài thành. Nếu cô nương thích, ta có thể tặng cho nàng một chậu."

Giọng chàng trai dễ nghe, bông bênh lướt nhẹ. Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn lại, thấy một chàng trai môi hồng răng trắng, mũi cao môi mỏng, kèm với một đôi mắt đào hoa đầy tình tứ. Y chính là Tạ nhị công tử Tạ Minh Thiệu.

Nàng vô thức lui về sau một bước.

Thoạt nhìn nhút nhát, nhưng ánh mắt đẹp vô cùng, tựa như ẩn dấu một lưỡi câu, làm cho người ta không kiềm được, cứ nhìn nữa, nhìn mãi. Tạ Minh Thiệu ngây người. Y nghĩ, Kỷ đại cô nương đã vô cùng xinh đẹp, không ngờ nhị cô nương cũng có thể làm cho y ngạc nhiên. Tuổi còn nhỏ, nhưng lại xinh đẹp như vậy...

Mắt y nhìn nàng chằm chằm.

Hàng mi thanh tú của Kỷ Dao nhếch lên. Kiếp trước, lúc tỷ tỷ vào cung, nàng đã gặp Tạ Minh Thiệu, nam nhân này cực kì lỗ mãng, không cao quý xuất trần như Tống Quân, cũng không tuấn tú, dịu dàng như Dương Thiệu, rất đáng ghét. Tạ Minh Thù luôn muốn diệt trừ đối thủ là nàng, giúp đỡ Tạ Minh Thiệu làm bá.

May mà Dương Thiệu cưới nàng, không để Tạ Minh Thiệu thực hiện được mục đích, không ngờ hôm nay...

không thể nào, trước đây Tạ Minh Thiệu chưa từng gặp nàng, cũng chưa từng gặp tỷ tỷ. Sao y lại xuất hiện, chẳng lẽ là vô tình gặp nhau?

"Tỷ tỷ, chúng ta đi!" Kỷ Dao lập tức lùi về sau, để nha hoàn che chắn ở phía trước.

Thấy bộ dạng phòng bị của nàng, Tạ Minh Thiệu nói: "Nhị cô nương, đừng sợ. Tại hạ là Tạ Minh Thiệu, là ca ca ruột của Minh Thù, ta muốn tặng hoa cho các nàng." Y di chuyển lòng chim trong tay, Bát ca bên trong kêu lên: "cô nương, vạn sự như ý."

Mang cái này đến dụ các nàng à?

Kỷ Dao trầm nghĩ, thật sự xem các nàng là con nít ba tuổi à!

Thấy muội muội không thích người đàn ông này, Kỷ Nguyệt cũng không vui, nàng ấy thân nhiên nói: "Chim của công tử rất có linh tính, nhưng chúng ta muốn tới trước ngắm hoa, xin được lĩnh ý tốt của công tử."

Này ấy vừa mở miệng, xung quanh tựa cảnh xuân, suối âm lòng người.

Điều này làm cho Tạ Minh Thiệu càng đặt sự chú ý trên người Kỷ Nguyệt. Tuy nhị cô nương cũng không tệ, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ. Đáng đáp không bằng Kỷ Nguyệt, muốn to có to, muốn nhỏ có nhỏ, hợp với khuôn mặt của tiên nữ hạ phàm. Tạ Minh Thiệu khó lòng kiềm nổi, hận không thể lập tức có được nàng.

Nếu đã mời tới, tất nhiên không thể để nàng chạy một cách dễ dàng.

Tạ Minh Thiệu đến gần hai bước, cười tà mị.

Y tự cho là nụ cười như thế có thể dễ dàng làm thiếu nữ rung động. Nhưng trong mắt Kỷ Dao, nó rất bi ối. Nàng tự nghĩ, không biết lấy tự tin ở đâu ra, với khuôn mặt này của y, chưa nói đến Tống Quân, ngay cả Dương Thiệu vẫn còn thua xa!

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Từ trong rừng hoa, thật sự có một người bước ra, nói với Tạ Minh Thiệu: "Hoa đại phú quý này không tệ, bản Hầu đang muốn tìm vài chậu cho mẫu thân, chỉ bằng người bán cho ta đi."

Kỷ Dao cảm thấy mình chắc chắn đã gặp phải quỷ. Vậy mà lại gặp Dương Thiệu đến lần thứ ba, hơn nữa còn gặp trong Tạ phủ.

Kiếp trước, Dương Thiệu và Tạ phủ không có quan hệ gì.

Chuyện tốt của Tạ Minh Thiệu bị phá, lòng y căm tức, nhưng người nợ lại là Hoài Viễn Hầu, là khách quý của Tạ Minh Kha, không thể đắc tội, y miễn

cường cười nói: "Hầu gia, sao lại nói là bán. Nếu ngài thích, ta sẽ tặng cho ngài.

"Vậy thì cảm ơn." Dương Thiệu đưa mắt nhìn các nàng, thân nhiên nói: "Bản Hầu muốn chọn hoa, hai vị công nương tránh mặt một lát đi."

"không quấy rầy Hầu gia và Nhị công tử nữa." Kỳ Nguyệt kéo tay Kỳ Dao rời khỏi rùng hoa.

Tạ Minh Thiệu thấy hai nàng bỏ đi, hận không thể đuổi theo, nhưng Dương Thiệu vẫn còn nhìn hẩnhầm chăm, không thể ra ngoài được.

Kỳ Dao đi được khoảng mười bước, nàng quay lại nhìn. Nghĩ tới hành động của Dương Thiệu, trong đầu nàng xuất hiện một suy nghĩ. Kiếp này hẳn không đề ý nàng, chẳng lẽ là đề ý tỷ tỷ ư? Nàng không tin Hoài Viễn Hầu phủ lại thiếu hai chậu hoa đồ quỳên. Với lại, thái phu nhân cũng không thích đại phú quý. Vậy... hẳn thật sự đề ý đến tỷ tỷ, làm một việc giống kiếp trước hẳn đã làm với nàng, anh-hùng-cứu-nữ-nhân?

Tác giả phát biểu cảm nghĩ:

Dương Thiệu... Nghĩ gì thế? Bản Hầu không muốn làm tỷ phu của nàng.

Kỳ Dao: Hừ, chàng xứng à?

Tạ Minh Kha: Ha ha, cướp đồ chơi của ta.

Kỳ Nguyệt: |||”...’ ▽ ˘) ˘

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Sắc mặt Kỳ Nguyệt tại trong chớp nhoáng này cũng có chút trắng bệch.

Rất hiển nhiên, nàng không nghĩ tới gã Tạ Minh Thiệu này lại đáng ghét như thế, tặng hoa thì cũng thôi, dù sao cũng không quá nhiều tiền, nhưng trân châu thì lại khác, loại Nam Châu mượt mà như thế này không biết gấp bao nhiêu năm lương bổng của phụ thân!

"Cái này..." Liêu thị cũng nhìn thấy, cầm lấy trân châu, "không phải đã tặng nhầm người chứ? không lý nào, cả một chuỗi trân châu." Chỉ cảm thấy phồng tay, ai nha một tiếng, "Có khi nào là tang vật gì, là ai đem nhét vào trong nhà của chúng ta hay không? không được, không được, ta phải tranh thủ thời gian nói với lão gia!"

Bà lập tức kêu gã sai vật đi truyền lời.

Kỷ Chương ngay lập tức liền chạy về nhà.

Liêu thị cũng gọi ba đứa con đến.

"Chàng nhìn thử trân châu này xem! Ta nghĩ tới nghĩ lui, không lẽ là có ai muốn hối lộ chàng? Nha môn gần đây có gặp chuyện gì không?"

Ông đang điều tra vụ án tham ô lương thực dành cho nạn dân gặp thiên tai, nhưng đều là bí mật tiến hành, chắc có lẽ không không ai biết đâu? Đây là chưa nói, một vị quan tếp riu như ông, thì làm gì có ai đến hối lộ chứ, đe dọa thì còn nghe tạm được. Kỷ Chương nhìn thoáng qua Kỷ Đình Nguyên, chuyện này chỉ có bọn họ biết rõ, không có nói với Liêu thị.

"Có lẽ là đưa nhầm thôi. " Kỷ Đình Nguyên làm việc sáng khoái, "hiện tại consẽ đưa đến Thuận Thiên phủ ngay."

Trong lòng Kỳ Dao lộp bộp một tiếng, nếu chẳng may Thuận Thiên phủ cho điều tra, phát hiện trân châu này là do Tạ Minh Thiệu mua, vậy có thể dẫn xuất ra mầm tai vạ gì hay không?

Nhưng đề ở trong nhà cũng không được.

Chuyện đã phát triển đến bước này, Kỳ Nguyệt cũng biết không thể giấu giếm thêm nữa, liền đem chuyện đã xảy ra mấy ngày trước đây ở Tạ phủ chuyện nói ra.

Liêu thị kinh ngạc nói: "Ý của con là, là Tạ nhị công tử tặng con hay sao?"

"Có lẽ thế." Kỳ Nguyệt gục đầu xuống, "Ngày đó đúng lúc con và muội muộiđang ngắm hoa Đồ Quyền, lúc ấy hẳn có nói muốn tặng một chậu cho chúng con."

Liêu thị cau mày thật chặt, thậm chí nói Tạ nhị công tử này thật sự quá dở hơi rồi, cho dù có vừa ý Kỳ Nguyệt, cũng không nên không thông báo liền tặng đồ đến tận nhà người ta.

Kỳ Chương nghe xong cũng rất phản cảm đối với gã tên Tạ Minh Thiều kia: "Tên dê xồm này, hiện tại ta lập tức đem mấy thứ này trả lại cho Tạ gia, quá không thể tưởng tượng nổi rồi, nếu hắn còn dám như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

"Đừng, phụ thân, " Kỳ Nguyệt ngăn cản, "Nếu chẳng may hắn chối bỏ không biết thì phải làm sao, cha sẽ như thế nào? Nếu bị người cố ý lợi dụng, không chừng còn nói chúng ta cố tình bảm vu Tạ phủ..."

Nàng có một loại cảm giác, Tạ Minh Thiều không phải loại người dễ đối phó như thế, phụ thân với tính cách đi thẳng về thẳng, tới cửa nhà người ta ăn thiệt thòi là chắc chắn.

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Vẫn là Kỳ Đình Nguyên linh hoạt nhất: "Con có ý này, gã tên Tạ Minh Thiều kia là đệ đệ của Tạ đại nhân Tạ Minh Kha, hay là con đem trân châu này giao cho Tạ đại nhân, để cho hắn tự xử lý, đến lúc đó cho dù có hiểu lầm, cũng dễ dàng giải quyết. Bọn họ dù sao cũng là huynh đệ, để nói chuyện hơn, như vậy cũng không gây náo loạn lớn, cũng có thể nhắc nhở gã Tạ Minh Thiều kia."

"Tạ Minh Kha?" Kỳ Chương sững sờ, "Các ngươi biết nhau hay sao?"

"Quen nhau ở Trân Châu hồ, còn cùng nhau ăn cá nướng, con cảm thấy tính cách người này cũng không tệ, có lẽ sẽ đồng ý giúp việc này."

Liêu thị không biết việc này, cực kỳ kinh ngạc: "Tạ Minh Kha, là Đại công tử của Tạ phủ sao? Đình Nguyên, sao con không nhắc qua với mẹ!" Bà cũng tán thành, "Nếu như con thực sự quen biết, thì không gì có thể tốt hơn rồi, đại lão gia của Tạ gia là Lại Bộ Tả Thị Lang, vẫn là thanh quan, cách đối nhân xử thế của con ông ấy nhất định sẽ không kém."

Kỳ Dao thật sự muốn thờ dài.

Tạ Minh Kha có thể không phải là người lương thiện gì, nhà của bọn họ càng bừa bãi lộn xộn hơn, nàng nói: "Con thấy là..."

"Thấy cái gì?" Kỳ Đình Nguyên liếc mắt nhìn nàng, "Hôm ấy muội cũng ở đó, " lại hỏi Kỳ Nguyệt, "Muội muội, muội nói xem, Tạ Minh Kha đấy cũng không tệ đúng không?"

Kỳ Nguyệt cắn cắn môi, hắn coi như chưa nói tới không tệ, nhưng nếu như thật sự có thể giúp đỡ giải quyết việc này, giữa bọn họ coi như là huê nhau: "Ca ca, vậy ca ca đi thử xem, cứ nói phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ trong lòng."

Ba người đều nói như vậy, Kỳ Dao cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể mặc cho Kỳ Đình Nguyên mang trân châu đến Tạ phủ.

Nghe được gã sai vặt bẩm báo, Tạ Minh Kha bảo cho Kỳ Đình Nguyên vào.

Nam nhân trẻ tuổi không chỉ là Trạng nguyên lang, cũng là thần tử rất được Hoàng Thượng yêu thích, thường xuyên đi theo bên người hoàng thượng, ghi chép lời nói và việc làm, nói một chút kinh sử, ngẫu nhiên có triều đình đại sự gì, Hoàng Thượng cũng bảo hắn nghĩ kế.

Đối mặt quan viên như vậy, Kỳ Đình Nguyên vẫn cung kính giống như gặp nhau lần trước tại trân châu hồ, nhưng liên quan đến muội muội, ngữ khí thủy chung vẫn có chút bất mãn.

"Tạ đại nhân, nếu như tại hạ đoán không nhầm, chuỗi Nam Châu này hẳn là thuộc về Nhị công tử, " Kỳ Đình Nguyên đưa Nam Châu lên, "Cũng không có thông báo, đã để lại tại cửa ra vào của nhà chúng tôi, ngoài chuỗi hạt châu còn có hơn mười chậu Đỗ Quyên... Cũng may chuyện hôm nay không ai biết được, nếu như bị truyền ra bên ngoài thì dù là Tạ gia hay muội ta, cũng không có ích lợi gì. Lần này, tại hạ muốn nhờ Tạ đại nhân khuyên nhủ Nhị công tử giúp, đừng tiếp tục làm ra loại chuyện khác người như thế này."

Tạ Minh Kha cầm Nam Châu lên, đưa tay vuốt nhẹ.

"Sao ngươi có thể xác định đây là đồ vật của Nhị đệ."

"Mấy ngày trước đây Tạ đại tiểu thư mời hai vị muội muội của tại hạ đến phủ làm khách, lúc ấy gặp được Nhị công tử, Nhị công tử nói muốn tặng hoa Đỗ Quyên..."

Việc này Tạ Minh Kha đương nhiên biết rõ, nhưng vì sao Kỳ Đình Nguyên lại nghĩ đến tìm hắn?

Là vì ngày đó ăn cá của hắn, nên hắn liền cảm thấy mình thiếu nhân tình gì sao? Tạ Minh Kha tính tình quanh quẩn, cũng không thích loại hành vi này, buông tay ra, hạt châu lăn xuống trên mặt bàn, phát ra thanh âm chói tai.

Kỳ Đình Nguyên thầm giật mình, cho rằng Tạ Minh Kha không muốn.

Hắn khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy người nam nhân ngồi sau án thư kia với vẻ mặt khó lường.

Ngon đèn lay động, gương mặt như ngọc của hắn, chiếu đến quang ảnh, biến thành một loại cao ngạo khó có thể thân cận.

Có lẽ mình là liều lĩnh, lỗ mắng một chút, Kỳ Đình Nguyên nghĩ thầm, dù sao chỉ là gặp mặt một lần, rồi lại tới yêu cầu Tạ Minh Kha đi quản đệ đệ của hắn, có lời đồn đại rằng, tình cảm của hai người bọn họ dường như cũng không được hoà thuận... Hắn đột nhiên có ý định lùi bước, có lẽ hôm nay mình không nên tới đây, cứ coi như mình thương thức Tạ Minh Kha, nhưng đối phương cũng chưa hẳn như thế.

đang lúc Kỳ Đình Nguyên muốn cáo từ, lại nghe Tạ Minh Kha nói: "Việc này ta sẽ khuyên bảo Nhị đệ, nhưng lần tới cũng thỉnh lệnh muội chú ý một chút, phạm là nơi có Nhị đệ ta xuất hiện, nên tránh đi, hắn ta cũng không phải là người lương thiện gì."

hắn đồng ý!

Kỳ Đình Nguyên mừng rỡ: "Vậy làm phiền Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha A... một tiếng, không nói thêm gì.

Vốn Kỳ Đình Nguyên còn muốn nói thêm vài lời, nhưng loại thần thái đó của Tạ Minh Kha, rõ ràng là có ý định tiễn khách, dù sao da mặt hắn còn không có dày như thế nên vội vàng cáo từ rồi đi.

Đợi đến lúc Kỳ Đình Nguyên rời đi, Tạ Minh Kha ngồi một lát, cầm lấy Nam Châu đi gặp Tạ Minh Thiệu.

Tuy rằng cùng sống tại Tạ gia, nhưng đôi đường huynh đệ này cũng rất ít khi gặp mặt nhau, cho nên nghe nói hắn đến thăm, Tạ Minh Thiệu có chút ngoài ý muốn, đứng dậy nghênh đón tận cửa: "Hôm nay ngọn gió nào thổi thế, đại ca?"

"Có chuyện tìm người."

"A, vậy sao? Mời ngồi."

Tạ Minh Kha cũng không khách sáo, ngồi xuống.

"Vật này là của người sao?"

Tạ Minh Thiệu nhìn thấy Nam Châu, ngần người, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi: "Đại ca, từ đâu huynh có được? Đột nhiên tới đây nói như thế?"

"Ta với Kỳ gia có chút quen biết." Tạ Minh Kha thản nhiên nói, "Nếu như người yêu thích Kỳ đại cô nương, có thể đến đó đề cầu hôn, hà tất phải dùng loại biện pháp này? Người ta nhận được, cũng không biết xử trí như thế nào, nếu lỡ như họ đi báo quan, sợ điều tra ra thì mặt mũi mọi người đều rất khó coi, không báo quan, nhận, thẹn trong lòng."

Những lời nói kia như lướt qua tai Tạ Minh Thiệu cũng không nghe chăm chú, hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở bên Trần Châu hồ ngày đó.

Ngay lúc hắn nhìn thấy Kỳ Nguyệt, Tạ Minh Kha cũng có mặt tại Trần Châu hồ, chẳng lẽ đã sớm phát hiện mỹ nhân này rồi!

Đúng rồi, sao hắn lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ? Hắn lạnh lạnh nở nụ cười: "Đây là chuyện giữa ta và Kỳ đại cô nương, huynh cũng đừng nhúng tay vào."

Tạ Minh Kha nhíu mày: "Người cho rằng ta muốn nhúng tay sao, ta chỉ muốn nhắc nhở người. Kỳ đại nhân tuy rằng xuất thân không cao, nhưng phụ tử hai người đều là quan viên trong triều, nếu như người gây ra họa gì, chưa chắc họ bỏ qua."

Nhưng chuyện này thì mắc mớ gì tới hắn?

nói thật, Tạ Minh Thiệu vốn luôn xem thường Tạ Minh Kha, đưa con được một gái lầu xanh sinh ra, hoàn toàn không xứng trở thành trưởng tử của Tạ gia, đều là đại bá cố chấp, cận kề cái chết nhưng vẫn muốn kết hôn, gây ra loại chê cười này!

hiện tại, còn ở trước mặt hắn làm ra dáng đại ca.

"Việc này tự ta có chừng mực, bất kể là cưới vợ nạp thiếp, người cũng đừng có quan tâm." Tạ Minh Thiệu khoát tay chặn lại, "Tiễn khách."

Chấp mê bất ngộ.

Tạ Minh Kha nâng chung trà lên uống một ngụm: "Người đừng hỏi hận."

Tạ Minh Thiệu sững sờ.

Tạ Minh Kha đã đứng dậy rồi đi.

Chỉ là ngắn ngủn bốn chữ, nhưng không hiểu sao lại làm trong lòng Tạ Minh Thiệu lạnh lẽo.

Người này, tuy rằng trên người có huyết mạch đệ tiện, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn luôn là người nói được thì làm được, hắn muốn đạt giải Nguyên, lập tức bắt được giải Nguyên, hắn muốn trúng Trạng Nguyên, lập tức bắt được giải trạng nguyên, hiện tại lại còn là sư phó giảng bài cho Thái

Từ.. khôngphải hẳn muốn làm chuyện bất lợi gì với mình đấy chứ?

Tạ Minh Thiều đột nhiên có chút lo lắng, vội vàng đi gặp Tạ Minh Thù.

Nàng ta cười to, có chút khinh thường: "Chẳng qua chỉ là một học sĩ thị giảng, người sợ cái gì? Đây là còn chưa kể, Thái Tử hiện nay lại không được thánh tâm, chờ sau này ta gả cho Tổng Quân, Tạ Minh Kha hẳn chết như thể nào còn không biết."

Trong lòng nàng ta, Thái Tử sớm muộn gì cũng sẽ bị phế, Tổng Quân sau này mới là thái tử.

"Ta cũng không phải là sợ, nhưng Ký gia đúng là không biết điều, dám đến câu Tạ Minh Kha!" Tạ Minh Thiều nghĩ thầm, hẳn vừa tặng hoa, lại vừa tặng Nam Châu, cũng là một mảnh tâm ý, Ký Nguyệt kia chắc chắn đã đoán được rồi, nhưng cố tình lại từ chối không nhận, "Nàng không nghe lời nhe thể, ta đúng là không thể bỏ qua cho nàng."

hắn từ trước đến nay luôn hoành hành ngang ngược, lại tự phụ, ý vào gia thế, cô nương thua trên thân hắn cũng không ít.

"Ca ca yên tâm, chỉ cần huynh có thể giúp ta, ta đều có chủ ý." Tạ Minh Thù hứa hẹn.

Muru toan xấu xa của muội muội từ trước đến nay nhiều, Tạ Minh Thiều cầm chặt tay của nàng ta: "Ta nghe nói Tổng Quân qua hai ngày nữa sẽ từ Linh Châu trở về."

Hoàng Thượng năm trước phái hắn đến Linh Châu xử lý công việcở noidó, trong mắt người khác đều là đang giúp Tổng Quân tích góp uy vọng, địa vị của Thái Tử tràn đầy nguy cơ.

"Đúng không?" Tạ Minh Thù cười thẹn thùng, "Ta đây phải trông chờ vào ca ca rồi."

Lại nói Ký Đình Nguyên trở lại Ký gia, báo cho biết Tạ Minh Kha nguyện ý giúp chuyện này, Liêu thị thở phào nhẹ nhõm: "Vây là tốt rồi, nhưng ta phảidẫn dò những người gác cổng, lần sau nếu còn có người mang đồ đến tặng, nhất định phải ngăn cản, bằng không thì cứ ném ra đường, nhất quyếtkhông cho bày ở cửa ra vào?"

"Chắc có lẽ không có thêm lần nào nữa đâu." Nếu như Tạ Minh Kha đã đáp ứng, dựa vào năng lực của hắn, nhất định có thể giải quyết, Ký Đình Nguyên vẫn là rất tin tưởng hắn.

Chuyện này Ký Dao cũng cực kỳ ngoài ý muốn, vốn cho là ca ca sẽ bị người ta đóng cửa cự tuyệt, không nghĩ tới, Tạ Minh Kha lại có thể đưa tay ra viện trợ, thật sự là quá kì quái.

Chẳng lẽ là bởi vì tỷ tỷ giúp hắn băng bó?

Vậy coi như còn có chút lương tâm!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương kế tiếp có cái nhân vật quan trọng xuất hiện, mọi người đoán là ai, đoán đúng có tiền lì xì a, hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chờ đến ngày nghỉ tám gọi tiếp theo, rốt cuộc Ký Đình Nguyên cũng được rảnh, Ký Dao liền quần lấy hắn đi mua lu nước.

đã nhiều ngày, lão rùa trăm năm chưa có chỗ ở, ủy khuất ở một cái trong bồn ngồi xổm, nhìn cũng cực đáng thương, Ký Dao kêu Chu ma ma mỗi ngày đi chợ mua thêm một chút tôm cá nhỏ để an ủi lão quy.

Đáp ứng rồi, Ký Đình Nguyên tự nhiên sẽ không đổi ý, cùng cha mẹ nói một tiếng, dắt Ký Dao đi chợ hoa.

Ở trên đường, Ký Dao hỏi chuyện điều tra lương thực cứu tế.

"Ca ca, chuyện này cũng không thể kéo lâu lắm, có chứng cứ, sớm chút buộc tội cho xong!"

Nàng nhớ rõ, tựa hồ sáu bảy tháng sau liền có đình luận, lúc ấy này án liên lụy đến trăm tên quan viên, bay mũ cánh chuồn, chỉ riêng quan viên tại kinh thành đã có mấy chục vị, cho nên mới có nhu cầu cấp bách nhân tài bổ sung vào chỗ trống, như vậy phụ thân mới có cơ hội được thăng quan.

Tiểu nha đầu thích đàm luận chính sự từ khi nào vậy? Ký Đình Nguyên buồn cười: "Muội thì biết cái gì, nào có dễ dàng như vậy liền buộc tội? nói đến buộc tội, cũng phải có đường lối có cách riêng, chứ không phải nói có chứng cứ là được." Trừ bỏ thuận theo thời thế, còn phải nghiền ngẫm thánh tâm nữa.

Hắn nói được đạo lý rõ ràng, so với nàng thì hiểu biết triều đình hơn, Kỳ Dao chỉ nhắc nhở: “Dù sao ca cũng không thể kéo chậm quá.”

“Vi sao?”

“Thần tiên báo mộng với muội, ca ca nhớ kỹ vậy được rồi!”

Kỳ Đình Nguyên một trận cười: “Được, ta nhớ kỹ, liền sau là Tết Đoan Ngọ sẽ làm.”

Ca ca vẫn là thực nhay bén, chỉ cần hắn có tâm, chắc chắn làm thành.

Kỳ Dao yên tâm

Chợ hoa ở kinh đô là một chỗ cực kỳ náo nhiệt, nhưng bình thường bá tánh rất ít đến, ngày ngày đều rộn rã vì kiếm miếng cơm, lấy đâu ra công phu mà hầu hạ hoa cỏ? Cho nên tới đây nhiều đa phần là những người gia đình phú quý, hoặc là giống như Kỳ gia, là loại công tử tiểu thư, ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại đây tự mình chọn lựa mấy bồn hoa tươi, một con hoạ mi.

Huynh muội hai người vừa đi vừa nhìn, Kỳ Đình Nguyên tương đối quen thuộc, dẫn nàng đi vào một cửa hàng tương đối yên tĩnh.

“Nơi này lu sứ dùng tốt, không dễ hư hao, bộ dáng còn xinh đẹp, người chắc chắn sẽ thích. Chính là giá cả đắt hơn một chút, bất quá ca ca còn mua nổi.”

Kỳ Dao trong lòng ấm áp, lấy túi tiền bên hông mình xuống: “Ta cũng có bạc nè, không cần tiền của ca ca, người giữ đó uống rượu đi.”

“Người là khinh thường ta hả? Đã nói ta mua, ta có bằng lộc.” Kỳ Đình Nguyên kéo nàng đi vào, “Chính người chọn một cái.”

trên giá gỗ, trên mặt đất bày đầy lu sứ, cái đồ án gì cũng đều có.

Kỳ Dao chọn loại lùn để lão quy có thể hít thở không khí nhiều hơn.

Bất quá, có quá nhiều dạng, nàng xem đến hoa cả mắt.

Lựa chọn gần nửa canh giờ, rốt cuộc gặp một cái hợp ý, đó là cái lu nước chừng mười tác, hơi đẹp, có hai người khoan, bên cạnh họa một cái tiểu oa nhi nằm trên hoa sen. Tiểu oa oa trông giống như tiểu Kim Đồng, nhắm mắt lại, khoe miệng kiêu, nói không nên lời rất đáng yêu.

Hoa sen bộ dáng cũng đẹp, sinh động như thật.

Nàng càng xem càng thích, đang muốn kêu Kỳ Đình Nguyên mua, lại nghe thấy một giọng trẻ con thanh thúy: “Biểu ca, người mua cho ta cái lu nước đi! Ta muốn nuôi cá!”

“Muốn nuôi cá gì?”

“Cá chép lớn, nuôi cho thật béo mập.”

Giọng tiểu hài tử thanh thanh, một giọng khác thanh âm lại réo rắt động lòng người, dường như xuyên qua rừng trúc phong. Kỳ Dao cả người cứng đờ, khó có thể tin. Thế nào lại gặp được hắn ở đây?

Nàng theo bản năng nghiêng mình.

“Dao Dao, có phải hay không muốn nó?” Kỳ Đình Nguyên cố tình đi lên hỏi, “Vừa rồi người nhìn chằm chằm hồi lâu, thế nào, quyết định rồi sao?”

hắn chỉ chỉ vào cái lu.

Nói lên đúng là hấp dẫn người ta chú ý, tiểu hài nhi kia nhìn thấy, vài bước nhảy đến, dương trong tay đường hồ lô: “Biểu ca, xem, cái này béo oa oa giống ta, ta muốn, cho ta mua!”

Tiểu tử thúy, cư nhiên muốn tới đoạt, Kỳ Đình Nguyên xem Kỳ Dao không phản ứng, giữ chặt nàng nói: “Dao Dao, người làm sao vậy? Có phải hay không muốn cái lu này? Nếu muốn, ta lập tức liền mua.”

Ca ca thanh âm vang ở bên tai, làm Kỳ Dao lấy lại tinh thần.

Kiếp trước, nàng ở trùng dương đăng cao mới gặp được Tống Vân, nhưng kiếp này trước mấy tháng, nàng không hề có chuẩn bị. Nhưng cũng đúng, đang ở kinh đô, sao có thể không gặp được? Chuyện gặp gỡ là bình thường thôi.

Kỳ Dao xoay người, đối diện là một gương mặt tuấn tú vô song, đã từng chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng đến chết khó quên, đó là Nhị hoàng tử, Sở Vương điện hạ.

hắn ăn mặc áo bào trong màu tím nhạt, vạt áo cùng cổ tay áo thêu hoa sen, bên ngoài phủ một kiện nguyệt bạch sa mỏng, may như hoành liễu, mắt tựa

thu thủy, tinh xảo phẳng phát giống cô nương, nhưng cái mũi hần lại rất thô to, môi mỏng hơi nhấp, liền có một loại uy nghiêm, không thể phủ nhận loại này bộ dạng vẫn là nàng thích.

Khi đó mới gặp, kinh hồng thoáng qua, cả người đều ném hồn bay mất, từ đó bước lên một con đường bế tắc, không còn lối về.

Nhưng hiện tại.....

Kỷ Dao nghĩ thông suốt rồi, Tống Vân có xuất chúng như thế nào, cũng chú định là Chu Lương âm phu quân, bọn họ đều là trung tâm, là nhân vật chính, cho mọi người vây quanh. Nếu không chịu vây quanh, cùng bọn họ đối nghịch, vậy thừa nhận sẽ là kết cục bi thảm.

Nàng tránh xa một chút, còn không được sao?

Kỷ Dao thu hồi ánh mắt: “Ca ca, là cái này, chúng ta mua liền đi thôi.”

Thanh âm ngọt, có điểm mát lạnh, Tống Vân nghe vào lỗ tai, nghĩ đến chén băng ngày mùa hè, bên trong bỏ chút đường, tí đậu đỏ, còn có hoa quế.

Nhưng bên cạnh tiêu biểu để lại rất không vui: “Biểu ca, ta cũng muốn cái lu này! Ngươi xem, họa chính là ta, kia không phải ta sao?”

Đứa nhỏ này quá chán ghét, Kỷ Đình Nguyên tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, kia chính là cái lu sứ muội muội muốn.

hần đi trả tiền.

Kia hài tử đem đôi tay vịn vào lu sứ, khóc kêu lên: “Biểu ca, biểu ca, ta muốn! Đây là lu sứ của ta!” chỉ còn thiếu chút lăn lộn ra đất thôi. Liền kềm đây đất lăn lộn.

Tống Vân thấy hần kỳ cục như vậy, quát lớn nói: “Thụy Nhi, không được vô lễ!”

Hài tử kia hần là Phan Văn Thụy, con trai độc nhất của chị ruột Hoàng Quý Phi, con trai duy nhất của Nghi Xuân hầu, nên được chiều quá đến nỗi tùy hứng, cho dù bị Tống Vân trách cứ, vẫn không chịu buông tay.

Kỷ Đình Nguyên sắc mặt đen lại, hận không thể đi lên đánh người.

Kỷ Dao vội nói: “Ca ca, cho hần đi, dù sao nơi này lu sứ cũng có nhiều.”

không đáng vì một cái lu đắc tội Phan gia a!

Phan Văn Thụy tuy rằng còn nhỏ cũng bá đạo, nhưng lại là hài tử thực thông minh, mắt thấy Kỷ Dao lớn lên tuyết ngọc đáng yêu, còn nguyện ý nhường lu, lập tức liền đi tới, giữ chặt váy nàng: “Tỷ là người nhà ai a? thật tốt, ta mời tỷ ăn đường hồ lô!”

Đồ vật bị hần nắm hồi lâu, nước đường đã sớm chảy xuống dưới, nhão dính dính, góc váy Kỷ Dao lập tức dính vào một mảnh ám màu vàng vết bẩn.

Váy mới của nàng!!!

Mẫu thân năm nay mới may cho, nàng mặc được có hai lần, Kỷ Dao sắc mặt phát giận, nhìn chằm chằm chỗ bẩn đó.

Nàng hiện tại ngũ quan còn không có nảy nở hết, khuôn mặt tròn tròn, trong trắng lộ hồng, cái mũi nhỏ thanh tú, đôi môi hồng hồng, lúc này xem ra, giống như bởi vì váy bị làm dơ mà khổ sở sắp khóc, trông thật đáng thương.

Nàng làm cho Tống Vân nhớ tới muội muội của mình, trong lòng mềm nhũn, từ trong tay áo móc ra một cái khăn đưa cho Kỷ Dao: “cô nương, ngươi lau đi, nếu không sạch, ta đền cho ngươi, được không?”

Thanh âm ôn nhu cực kỳ!

Nàng có từng nghe qua hần như vậy cùng nàng nói chuyện?

đã từng nàng hao tổn tâm cơ chỉ vì làm hần nhớ rõ nàng, kết quả đối lấy lại là vô tình thoáng nhìn, thậm chí về sau này nhìn cũng không thèm nhìn tới nàng.

Kỷ Dao khiếp sợ.

Như trước kia hần muốn đòi, đã sớm bị nàng thu đặt ở bên người, không chừng còn thường xuyên lấy ra ngắm.

Cùng một ý niệm, nhưng giờ chính nàng lại cảm thấy buồn nôn.

Kỷ Dao lắc đầu: “Vạn nhất làm dơ không tốt, ta dùng khăn của mình thôi.”

Nàng rút ra khăn, tỉ mỉ lau váy.

một câu trách móc nặng nề cũng không nói. Phan văn thụ, không giống ca ca hắn, đã trợn mắt nhìn. Tống Văn cảm thấy tiểu cô nương này thật là ôn nhu lại thiện lương, lớn lên..... Cũng khá xinh đẹp.

Tống Văn không muốn bày ra thân phận Sở Vương cũng không muốn thiếu nhân tình, liền lấy ra thỏi bạc nói: “Xem ra cũng lau không sạch, vậy đi may một cái váy mới đi.”

một thỏi bạc thật lớn, lấp lánh tỏa sáng, nhìn cũng phải mười lượng.

Sở Vương điện hạ quả nhiên xa hoa, Kỳ Dao nghĩ thầm, mua váy thôi cũng mấy trăm văn đi.

Tiểu hài tử tuy rằng đáng ghét, nhưng công tử kia lại cực kỳ lễ phép, Kỳ Đình Nguyên không muốn nói nữa.

Tống Văn nói: “Cầm lấy đi, bằng không trong lòng ta hổ thẹn, lu sứ này, các ngươi cũng không cần làm.”

Nghe được lời này, Phan văn thụ oa thanh lại khóc lên.

“Thụ Nhi, ngươi hôm nay thật sự quá nghịch ngợm” Lúc này, Tống Văn nhưng không bỏ mặc hắn, nhân nhạ nói, “hiện tại cùng ta trở về, lãnh hai mươi thước bằng.”

“A!” Phan văn thụ khóc đến càng vang lên.

Tống Văn không để ý tới hắn, kêu tùy tùng kéo theo Phan văn thụ, phiêu nhiên mà đi.

Kỳ Đình Nguyên nhìn hắn bóng dáng, khen không dứt miệng.

“Này công tử ôn tồn lễ độ, xuất trần thoát tục, cũng không biết là nhà ai?” Hắn mới đến kinh đô không lâu, Tống Văn phía trước ở Linh Châu, tự không quen biết.

Đây là Tống Văn, thật dễ dàng khiến cho người sinh ra hảo cảm, ca ca nàng cũng không ngoại lệ, bất quá đây là chuyện tốt, hơn là chán ghét Tống Văn, một lòng đối nghịch!

Kỳ Dao rên rỉ khi còn nóng: “Nếu ca ca cảm thấy hắn không tồi, kia về sau gặp được, nhất định phải hảo hảo ở chung.”

Kỳ Đình Nguyên kỳ quái: “Hôm nay chỉ là ngẫu nhiên gặp được, sau này chưa chắc nhìn thấy.”

“Ta chỉ là nhắc nhở ca ca.”

“Gần đây muội lại gặp thần tiên báo mộng?” Kỳ Đình Nguyên gõ gõ nàng đầu, “Còn luôn dạy ta, takea ăn muối còn nhiều hơn muội ăn cơm đó.”

Đây chính là nói bừa, nàng là có đời trước, còn hiểu được thiên đại bí mật, ca ca thúc ngựa không kịp!

Bất quá nàng cũng không chuẩn bị nói cho ai, cái gì thần tiên, trong sách có người, chính nàng đều cảm thấy vớ vẩn, chỉ là bên người có phụ thân mẫu thân, ca ca tỷ tỷ, chân thật như vậy, ấm áp như vậy thật tốt.

So với đã chết thì tốt hơn nhiều, loại cảm giác khó chịu, vắng lặng đó nàng không muốn lại trải qua nữa.

Lu sứ thực mau liền đưa tới Kỳ gia.

Kỳ Dao bảo Mộc hương đem ở lu sứ đặt trên một hòn giả sơn, đổ nước vào, sau đó vô cùng cao hứng thả lão quy vào, lại cân nhắc thả thêm ở bên trong vài cây sen.

Chờ đến mùa hè, nở hoa, khẳng định rất xinh đẹp.

Bất tri bất giác, đã tới tết Đoan Ngọ.

Kiếp trước, tết Đoan Ngọ này, nàng cảm nhiễm phong hàn, tỷ tỷ ở trong nhà chiếu cố nàng, cũng không có đi xem thuyền rồng, sau lại liền gặp gỡ tuyền tú, vào cung. Đời này rốt cuộc không có thể ra tới, chết ở trong cung, chưa bao giờ được xem qua cảnh sắc Bạch Hà.

Kiếp này, nàng đến bảo trọng hảo thân thể, không cần nhiễm bệnh!

Sau lại mấy ngày, Mộc Hương liền phát hiện Kỳ Dao luôn là ăn mặc tương đối nhiều, cũng không quá ra cửa, vẫn luôn ngao đến Đoan Ngọ, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Liêu thị cười tủm tỉm nói: “Tới, ăn hai cái mới mẻ nấu tốt bánh chưng, đợi lát nữa đi Bạch Hà xem thuyền rồng.”

thật nhiều nhân, đều là mẫu thân tự tay gói, Kỳ Dao thích nhất là ăn nhân táo đỏ.

Kỳ Nguyệt thích ăn gạo trắng bánh chưng.

Chu ma ma đưa cho các nàng một người lột một cái, lại lấy mặt đường tói.

Chờ Kỳ Đình Nguyên lại gần, Kỳ Dao đưa lên một cái túi thơm có thêu tỉ mỉ đồ án tứ quân tử. “Ca ca, hôm qua muội mới làm xong.”

“Nữ hồng như vậy, cũng không biết xấu hổ mà làm tặng người a?” Kỳ Đình Nguyên liếc mắt một cái, miệng đầy ghét bỏ.

Kỳ Dao giận dữ: “không cần thì thôi!”

Kỳ Đình Nguyên lại đoạt lấy tói: “Lấy của ta rửa đen, lu nước, làm túi thơm cũng nên.”

Rồi hần mang lên ở bên hồng.

Kỳ Dao hừ hừ, lại cười.

Kỳ Nguyệt nữ hồng rất khéo, làm cho trong nhà mỗi người một cái, lúc này cũng đưa lên, được những tràng khen ngợi, từng người đeo lên. Sau đó, cả nhà vô cùng cao hứng đi hướng Bạch Hà.

trên quan đạo xe ngựa nối liền không dứt, tiếng cười vui không ngừng, tới nơi đó, chỉ thấy hai bên bờ rộn ràng nhộn nhạo, Liễu thị từ trong xe xuống dưới, khắp nơi nhìn xung quanh, đều không biết nên đi nơi nào.

“Mẫu thân, an vị ở chỗ này đi.” Kỳ Đình Nguyên tìm một chỗ, kêu gã sai vặt sắp xếp trải chỗ ngồi (phô phóng cảm lốt.?)

Bọn họ cũng mang theo không ít thức ăn tói, đều mang ra bày biện ở trên.

Nơi xa đã có người ở hướng hần vẫy tay.

Kỳ Đình Nguyên mặt mày hớn hờ: “Ta đi cùng bọn hần uống rượu, ở trên cái thuyền hoa kia, nếu có việc gì thì lại đó nói một tiếng” hần bước nhanh đi qua.

“Lại đi gặp đám bạn hồ bằng cầu hữu,” Liễu thị tức giận, “Ngày lễ này cũng không chịu đi chơi cùng muội muội!”

“Nam nhi chí tại tứ phương, nàng vẫn nên để hần đi thôi.” Kỳ Chương vẫn là thích đùa con trai này, cũng thực vì hần mà kiêu ngạo. Minh ba mươi mới trúng cử, mà nhi tử mười chín tuổi liền trúng cử, trò giỏi hơn thầy, so sánh càng làm cho hần cao hứng hơn.

Liễu thị chế nhạo: “Vậy người như thế nào cũng không đi, chạy nhanh đi tứ phương đi.”

“Ta là già rồi, đi không nổi, vẫn là bồi nương tử thôi.” Kỳ Chương nhìn nàng cười.

Hai cái nữ nhi cũng cười.

Liễu thị mặt đỏ, trừng hần một cái.

Đúng lúc này, đột nhiên tới hai vị cung nhân.

“Phúc Gia công chúa cho mời kỹ đại cô nương đi thanh âm đình xem thuyền rồng.”

Thanh âm đình ở tiền triều liền đã có rồi, nhân tháng năm thái dương cực nóng, gieo trồng rất nhiều cây to có bóng mát, trải qua trăm năm, lá cây dài rộng, bao trùm tựa như nóc nhà, cực kỳ mát lạnh, tại đây xem thuyền rất thích. Nhưng người thường không được vào, chỉ có hoàng tộc, hoặc quyền quý, hoặc được mời, mới có thể vào.

Những người khác còn không gì phản ứng, Kỳ Dao lại là chấn động, Phúc Gia công chúa kia chính là muội muội của Tống Vân, căn bản không quen biết tý tít, như thế nào đột nhiên lại mời?

“không biết lý do vì sao công chúa cho gọi?” Nàng hỏi.

Hai vị cung nhân sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: “Chúng ta không biết, chỉ biết mời đại cô nương đi thôi.”

Kỳ gia không phải nhà quyền quý, nên không dám không nghe theo, Kỳ Dao cắn răng, giữ chặt tý tít tay: “Người phải cẩn thận.”

Kỳ Nguyệt gật gù đầu, theo cung nhân đi.

Kia là thanh âm đình nha, người khác nghĩ mọi cách cũng vào không được, nữ nhi được mời vào, vốn là một chuyện tốt, nhưng rốt cuộc là kỳ quái ở đâu, Kỳ Chương cùng Liễu thị nghĩ trăm lần cũng không ra.

Kỳ Dao càng là lo lắng, đứng ngồi không yên, cảm thấy có âm mưu gì.

“Ta đi tìm ca ca hỏi một chút.” Nàng tìm một cái cớ, một mình đi đến thanh âm đình phụ cận.

Kỳ thật, dù cho ca ca nàng, cũng không có khả năng đi vào, cửa có rất nhiều hộ vệ gác, muốn lẩn vào không dễ dàng. Nhưng là nàng không thể cái gì đều không làm a, dù sao cũng phải tìm cách gì đó mới được.

Khi Kỳ Dao đang loanh quanh dạo bước, lại thấy phía trước có một đám người đi tới.

Nhìn kỹ, là vài vị quan viên vây quanh Dương Thiệu, phảng phất chứng tình cùng nguyệt.

Hoài Viễn hầu là thừa kế hầu tước, thái phu nhân xuất từ danh môn vọng tộc, này phụ từng là thủ phụ, ca ca hiện giờ cũng là Công Bộ Thượng Thư, nhất phẩm quan to. Dương Thiệu mười bảy tuổi liền lập hạ chiến công, Dương gia ở kinh đô tất nhiên là có tầm ảnh hưởng lớn, hẳn giờ phút này chậm rãi mà đến, cùng người đàm tiếu, bình tĩnh.

Kỳ Dao muốn chạy, cũng không dễ, hơi hơi nghiêng người.

Nhưng Dương Thiệu lại liếc mắt một cái nhìn đến nàng, nói vài câu, bỏ qua một bên quan viên, đi hướng nàng.

“Người đang làm gì?” hắn hỏi.

Trầm thấp thanh âm, hơi mang một chút ách, nghe vào lỗ tai hơi ngứa, Kỳ Dao trốn bắt quá, đành phải cùng hắn hành lễ: “Gặp qua hầu gia, ta ở.....”

Chuẩn bị nói dối, nhưng nghĩ lại tưởng tượng, sự tình liên quan đến việc chung thân của tỷ tỷ, vạn nhất ở bên trong gặp được Hoàng Thượng, hoặc là Thái Tử, lại đem tỷ tỷ tiến cung thì làm sao bây giờ? Nàng khóc cũng không có chỗ khóc đi! Nếu gặp được Dương Thiệu, không ngại thử một lần, hẳn lần trước không phải thay các nàng giải vây sao?

“Vừa rồi Phúc Gia công chúa thỉnh tỷ tỷ tới thành ẩm đình, ta có điểm lo lắng, muốn đi xem.” Nàng thấp giọng thỉnh cầu, “không biết hầu gia có biện pháp gì không?”

Xem ra sau chuyện Tạ gia đó, nàng đối với chính mình cũng có hảo cảm đi, đương nhiên, vốn dĩ cũng là Dương Thiệu có ý làm, trong miệng lại nhân nhạ nói: “Ta có biện pháp lại như thế nào?”

Đem Kỳ Dao ghen đến nói không nên lời.

Thấy nàng cắn môi, tựa hồ thực đau đầu, hắn lại sửa lại lời nói: “Vốn một lời bản hầu tới nói, chỉ là việc rất nhỏ, nếu lần trước người câu cá bồi thường bản hầu, lần này, giúp người một hồi cũng không sao.”

Kỳ Dao đại hi: “Đa tạ hầu gia.”

“Trần Tổ, cho nàng một bộ quần áo gả sai vật.”

“A?”

“Bản hầu bên người không nha hoàn.”

hắn luôn luôn giữ mình trong sạch, bên người chỉ có gả sai vật, cũng là điều Kỳ Dao đã từng vừa lòng nhất. Nàng gật đầu nghe theo, chờ đến Trần Tổ đem ra quần áo, Dương Thiệu nói: “đi trên xe ngựa đôi, đỡ phải bị người thấy.”

Trần Tổ liền đem xe ngừng ở ẩn nấp chỗ, Kỳ Dao chui vào đi thay đổi quần áo, so với người có chút lớn, giày cũng không thích hợp, không quen, vừa bước ra liền té xuống đất.

Nàng kêu lên một tiếng.

“Nơi nào đau?” Dương Thiệu ngồi xổm xuống, kiểm tra.

Kéo ống quần, lộ ra chân nàng đã lâu không thấy ánh nắng, trắng như mỡ dê.

Kỳ Dao vội vã đi tìm tỷ tỷ, chỉ chỉ mắt cá chân: “Nơi này, không quá đau.”

Dương Thiệu ngón tay ấn xuống, xem nàng phản ứng đã biết nặng nhẹ.

“Người đừng cử động, ta xoa hai cái liền tốt.”

Nam nhân từ nhỏ học võ, mặc kệ lòng bàn tay đều thô ráp, xoa bóp nhẹ nhưng hắn vận dụng lực đạo thích đáng, lại rất thoải mái.

Kỳ Dao thiếu chút nữa hừ lên.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia hắn cũng như vậy xoa xoa, chẳng qua xoa xoa liền đi xoa nơi khác, Kỳ Dao mặt có điểm hồng, trộm liếc liếc mắt nhìn Dương Thiệu. Kết quả thể nhưng phát hiện mặt hắn mặt không có biểu tình gì, thần sắc so với ngày thường còn lạnh lùng hơn, giống như đụng chạm không phải da thịt cô nương, mà là một kiện vật chết, không có gì hứng thú.

ở kiếp trước, ngay cả chân nàng hẳn đều không buông tha!

Kỷ Dao cúi đầu nhìn một cái chính mình, muốn ngực không ngực, muốn chân không chân, khả năng ở trong mắt hắn, chính mình cũng bất quá chỉ là một đứa bé, nơi nào có một chút lực hấp dẫn?

Nàng rút chân về: “không đau.”

Mắt cá chân non mềm tuyết trắng trong tay thoát ly mà đi, Dương Thiệu ngăn ra, ý thức được Kỷ Dao hẳn là thẹn thùng, nói không chừng phương tâm thẳng nhảy dù sao cũng là cái cô nương gia, chân ngọc lại ở trong tay nam nhân như vậy.

hắn khước miệng nhếch lên: “không đau, vậy đi thôi.”

hắn cũng sợ chính mình tiếp tục xoa đi xuống, không chừng sẽ làm ra chuyện khác, khắc chế cũng rất mệt a. Kỷ Dao không thích nam nhân tùy tiện, không thể làm nàng sợ, lại muốn nàng một lòng đối với chính mình, thật quá khó khăn đi.

Nam nhân xoay người, hướng phía trước mà đi.

Kỷ Dao nhìn chằm chằm bóng dáng hắn suy tư, hôm nay sao đối đãi nàng tốt như vậy, thỉnh cầu gì đều đáp ứng, lại xoa chân cho nàng, lại quân tử như vậy, nhất định là bởi vì tỷ tỷ rồi.

Kiếp trước Dương Thiệu đối với nàng vừa gặp đã thương, hiện tại duy nhất bất đồng một chút, chính là nàng còn chưa có phát dục!!!

A, đồ nông cạn, chỉ biết xem đáng người!

Tác giả có lời muốn nói: Siêu phi một chương nga ~(chương quá dài thật)

Kỷ Dao: Có phải hay không chê ta ngực nhỏ?

Dương Thiệu:..... Đúng vậy.

Kỷ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chờ đến ngày nghỉ tám gỏi tiếp theo, rốt cuộc Kỷ Đình Nguyên cũng được rảnh, Kỷ Dao liền quần lấy hắn đi mua lu nước.

đã nhiều ngày, lão rùa trăm năm chưa có chỗ ở, ủy khuất ở một cái trong bồn ngồi xổm, nhìn cũng cực đáng thương. Kỷ Dao kêu Chu ma ma mỗi ngày đi chợ mua thêm một chút tôm cá nhỏ để an ủi lão quy.

Đáp ứng rồi, Kỷ Đình Nguyên tự nhiên sẽ không đổi ý, cùng cha mẹ nói một tiếng, dắt Kỷ Dao đi chợ hoa.

Ở trên đường, Kỷ Dao hỏi chuyện điều tra lương thực cứu tế.

“Ca ca, chuyện này cũng không thể kéo lâu lắm, có chứng cứ, sớm chút buộc tội cho xong!”

Nàng nhớ rõ, tựa hồ sáu bảy tháng sau liền có định luận, lúc ấy này án liên lụy đến trăm tên quan viên, bay mũ cánh chuồn, chỉ riêng quan viên tại kinh thành đã có mấy chục vị, cho nên mới có nhu cầu cấp bách nhân tài bổ sung vào chỗ trống, như vậy phụ thân mới có cơ hội được thăng quan.

Tiểu nha đầu thích đàm luận chính sự từ khi nào vậy? Kỷ Đình Nguyên buồn cười: “Muội thì biết cái gì, nào có dễ dàng như vậy liền buộc tội? nói đến buộc tội, cũng phải có đường lối có cách riêng, chứ không phải nói có chứng cứ là được.” Trừ bỏ thuận theo thời thế, còn phải nghiền ngẫm thánh tâm nữa.

Hắn nói được đạo lý rõ ràng, so với nàng thì hiểu biết triều đình hơn, Kỷ Dao chỉ nhắc nhở: “Dù sao ca cũng không thể kéo chậm quá.”

“Vi sao?”

“Thần tiên báo mộng với muội, ca ca nhớ kỹ vậy được rồi!”

Kỷ Đình Nguyên một trận cười: “Được, ta nhớ kỹ, liền sau là Tết Đoan Ngọ sẽ làm.”

Ca ca vẫn là thực nhảy bén, chỉ cần hấn có tâm, chắc chắn làm thành.

Kỷ Dao yên tâm

Chợ hoa ở kinh đô là một chỗ cực kỳ náo nhiệt, nhưng bình thường bá tánh rất ít đến, ngày ngày đều ồn ba vì kiếm miếng cơm, lấy đầu ra công phu mà hầu hạ hoa cỏ? Cho nên tới đây nhiều đa phần là những người gia đình phú quý, hoặc là giống như Kỷ gia, là loại công tử tiểu thư, ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại đây tự mình chọn lựa mấy bồn hoa tươi, một con hoạ mi.

Huỳnh muội hai người vừa đi vừa nhìn, Kỷ Đình Nguyên tương đối quen thuộc, dẫn nàng đi vào một cửa hàng tương đối yên lặng.

“Nơi này lu sứ dùng tốt, không dễ hư hao, bộ dáng còn xinh đẹp, người chắc chắn sẽ thích. Chính là giá cả đắt hơn một chút, bất quá ca ca còn mua nổi.”

Kỷ Dao trong lòng âm áp, lấy túi tiền bên hông mình xuống: “Ta cũng có bạc nè, không cần tiền của ca ca, người giữ đó uống rượu đi.”

“Người là khinh thường ta hả? Đã nói ta mua, ta có bỗng lộc.” Kỷ Đình Nguyên kéo nàng đi vào, “Chính người chọn một cái.”

trên giá gỗ, trên mặt đất bày đầy lu sứ, cái đồ án gì cũng đều có.

Kỷ Dao chọn loại lùn đẻ lão quy có thể hít thở không khí nhiều hơn.

Bất quá, có quá nhiều dạng, nàng xem đến hoa cả mắt.

Lựa chọn gần nửa canh giờ, rốt cuộc gặp một cái hợp ý, đó là cái lu nước chừng mười tắc, hơi đẹp, có hai người khoan, bên cạnh họa một cái tiểu oa nhi nằm trên hoa sen. Tiểu oa oa trông giống như tiểu Kim Đồng, nhắm mắt lại, khoe miệng kiêu, nói không nên lời rất đáng yêu.

Hoa sen bộ dáng cũng đẹp, sinh động như thật.

Nàng càng xem càng thích, đang muốn kêu Kỷ Đình Nguyên mua, lại nghe thấy một giọng trẻ con thanh thúy: “Biểu ca, người mua cho ta cái lu nước đi! Ta muốn nuôi cá!”

“Muốn nuôi cá gì?”

“Cá chép lớn, nuôi cho thật béo mập.”

Giọng tiểu hài tử thanh thanh, một giọng khác thanh âm lại réo rắt động lòng người, dường như xuyên qua rừng trúc phong. Kỷ Dao cả người cứng đờ, khó có thể tin. Thế nào lại gặp được hấn ở đây?

Nàng theo bản năng nghiêng mình.

“Dao Dao, có phải hay không muốn nó?” Kỷ Đình Nguyên cố tình đi lên hỏi, “Vừa rồi người nhìn chăm chăm hồi lâu, thế nào, quyết định rồi sao?”

hấn chỉ chỉ vào cái lu.

Nói lên đúng là hấp dẫn người ta chú ý, tiểu hài nhi kia nhìn thấy, vài bước nhảy đến, dương trong tay đường hồ lô: “Biểu ca, xem, cái này béo oa oa giống ta, ta muốn, cho ta mua!”

Tiểu tử thúy, cư nhiên muốn tới đoạt, Kỷ Đình Nguyên xem Kỷ Dao không phản ứng, giữ chặt nàng nói: “Dao Dao, người làm sao vậy? Có phải hay không muốn cái lu này? Nếu muốn, ta lập tức liền mua.”

Ca ca thanh âm vang ở bên tai, làm Kỷ Dao lấy lại tinh thần.

Kiếp trước, nàng ở trủng dương đăng cao mới gặp được Tống Vân, nhưng kiếp này trước mấy tháng, nàng không hề có chuẩn bị. Nhưng cũng đúng, đang ở kinh đô, sao có thể không gặp được? Chuyện gặp gỡ là bình thường thôi.

Kỷ Dao xoay người, đối diện là một gương mặt tuấn tú vô song, đã từng chỉ cần liếc mắt một cái, đã khiến nàng đến chết khó quên, đó là Nhị hoàng tử, Sở Vương điện hạ.

hấn ăn mặc áo bào trong màu tím nhạt, vạt áo cùng cổ tay áo thêu hoa sen, bên ngoài phủ một kiện nguyệt bạch sa mỏng, mềm như hoành liêu, mắt tựa thu thủy, tinh xảo phảng phất giống cô nương, nhưng cái mũi hấn lại rất thô to, môi mỏng hơi nhấp, liền có một loại uy nghiêm, không thể phủ nhận loại này bộ dạng vẫn là nàng thích.

Khi đó mới gặp, kinh hồng thoáng qua, cả người đều ném hồn bay mất, từ đó bước lên một con đường bế tắc, không còn lối về.

Nhưng hiện tại.....

Kỷ Dao nghĩ thông suốt rồi, Tống Vân có xuất chúng như thế nào, cũng chú định là Chu Lương âm phu quân, bọn họ đều là trung tâm, là nhân vật chính,

cho mọi người vây quanh. Nếu không chịu vây quanh, cùng bọn họ đối nghịch, vậy thừa nhận sẽ là kết cục bi thảm.

Nàng tránh xa một chút, còn không được sao?

Kỷ Dao thu hồi ánh mắt: “Ca ca, là cái này, chúng ta mua liền đi thôi.”

Thanh âm ngọt, có điểm mát lạnh, Tống Vân nghe vào lỗ tai, nghĩ đến chén băng ngày mùa hè, bên trong bỏ chút đường, tí đậu đỏ, còn có hoa quế.

Nhưng bên cạnh tiểu biểu đệ lại rất không vui: “Biểu ca, ta cũng muốn cái lu này! Ngươi xem, họa chính là ta, kia không phải ta sao?”

Đứa nhỏ này quá chán ghét, Kỷ Đình Nguyên tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, kia chính là cái lu sứ muối muối muốn.

hắn đi trả tiền.

Kia hài tử đem đôi tay vịn vào lu sứ, khóc kêu lên: “Biểu ca, biểu ca, ta muốn! Đây là lu sứ của ta!” chỉ còn thiếu chút lăn lộn ra đất thôi. Liền kềm đầy đất lăn lộn.

Tống Vân thấy hắn kỳ cục như vậy, quát lớn nói: “Thụy Nhi, không được vô lễ!”

Hài tử kia hẳn là Phan Văn Thụy, con trai độc nhất của chị ruột Hoàng Quý Phi, con trai duy nhất của Nghi Xuân hầu, nên được chiều quá đến nỗi tùy hứng, cho dù bị Tống Vân trách cứ, vẫn không chịu buông tay.

Kỷ Đình Nguyên sắc mặt đen lại, hận không thể đi lên đánh người.

Kỷ Dao vội nói: “Ca ca, cho hắn đi, dù sao nơi này lu sứ cũng có nhiều.”

không đáng vì một cái lu đặc tội Phan gia a!

Phan Văn Thụy tuy rằng còn nhỏ cũng bá đạo, nhưng lại là hài tử thực thông minh, mắt thấy Kỷ Dao lớn lên tuyệt ngọc đáng yêu, còn nguyện ý nhường lu, lập tức liền đi tới, giữ chặt váy nàng: “Tỷ là người nhà ai a? thật tốt, ta mời tỷ ăn đường hồ lô!”

Đồ vật bị hắn nắm hồi lâu, nước đường đã sớm chảy xuống dưới, nhão dính dính, góc váy Kỷ Dao lập tức dính vào một mảnh ám màu vàng vết bẩn.

Váy mới của nàng!!!

Mẫu thân năm nay mới may cho, nàng mặc được có hai lần, Kỷ Dao sắc mặt phát giận, nhìn chăm chăm chỗ bẩn đó.

Nàng hiện tại ngũ quan còn không có nảy nở hết, khuôn mặt tròn tròn, trong trắng lộ hồng, cái mũi nhỏ thanh tú, đôi môi hồng hồng, lúc này xem ra, giống như bởi vì váy bị làm dơ mà khổ sở sắp khóc, trông thật đáng thương.

Nàng làm cho Tống Vân nhớ tới muối muối của mình, trong lòng mềm nhũn, từ trong tay áo móc ra một cái khăn đưa cho Kỷ Dao: “cô nương, ngươi lau đi, nếu không sạch, ta đền cho ngươi, được không?”

Thanh âm ôn nhu cực kỳ!

Nàng có từng nghe qua hắn như vậy cùng nàng nói chuyện?

đã từng nàng hao tổn tâm cơ chỉ vì làm hắn nhớ rõ nàng, kết quả đối lấy lại là vô tình thoáng nhìn, thậm chí về sau này nhìn cũng không thèm nhìn tới nàng.

Kỷ Dao khiếp sợ.

Như trước kia hắn muốn đổi, đã sớm bị nàng thu đặt ở bên người, không chừng còn thường xuyên lấy ra ngắm.

Cùng một ý niệm, nhưng giờ chính nàng lại cảm thấy buồn nôn.

Kỷ Dao lắc đầu: “Vạn nhất làm dơ không tốt, ta dùng khăn của mình thôi.”

Nàng rút ra khăn, tỉ mỉ lau váy.

một câu trách móc nặng nề cũng không nói. Phan Văn Thụy, không giống ca ca hắn, đã tròn mắt nhìn. Tống Vân cảm thấy tiểu cô nương này thật là ôn nhu lại thiện lương, lớn lên..... Cũng khá xinh đẹp.

Tống Vân không muốn bày ra thân phận Sở Vương cũng không muốn thiếu nhân tình, liền lấy ra thỏi bạc nói: “Xem ra cũng lau không sạch, vậy đi may một cái váy mới đi.”

một thỏi bạc thật lớn, lấp lánh tỏa sáng, nhìn cũng phải mùi lượng.

Sở Vương điện hạ quả nhiên xa hoa, Kỳ Dao nghĩ thầm, mua váy thôi cũng mấy trăm văn đi.

Tiểu hải tử tuy rằng đáng ghét, nhưng công tử kia lại cực kỳ lễ phép, Kỳ Đình Nguyên không muốn nói nữa.

Tổng Vân nói: “Cầm lấy đi, bằng không trong lòng ta hổ thẹn, lu sứ này, các người cũng không cần làm.”

Nghe được lời này, Phan văn thụ oa thanh lại khóc lên.

“Thụ Nhi, người hôm nay thật sự quá nghịch ngợm.” Lúc này, Tổng Vân nhưng không bỏ mặc hắn, nhàn nhạt nói, “Hiện tại cùng ta trở về, lãnh hai mươi thước băng.”

“A!” Phan văn thụ khóc đến càng vang lên.

Tổng Vân không để ý tới hắn, kêu tùy tùng kéo theo Phan văn thụ, phiêu nhiên mà đi.

Kỳ Đình Nguyên nhìn hắn bóng dáng, khen không dứt miệng.

“Này công tử ôn tồn lễ độ, xuất trần thoát tục, cũng không biết là nhà ai?” Hắn mới đến kinh đô không lâu, Tổng Vân phía trước ở Linh Châu, tự không quen biết.

Đây là Tổng Vân, thật dễ dàng khiến cho người sinh ra hảo cảm, ca ca nàng cũng không ngoại lệ, bất quá đây là chuyện tốt, hơn là chán ghét Tổng Vân, một lòng đối nghịch!

Kỳ Dao rên rỉ khi còn nóng: “Nếu ca ca cảm thấy hắn không tồi, kia về sau gặp được, nhất định phải hảo hảo ở chung.”

Kỳ Đình Nguyên kỳ quái: “Hôm nay chỉ là ngẫu nhiên gặp được, sau này chưa chắc nhìn thấy.”

“Ta chỉ là nhắc nhở ca ca.”

“Gần đây muối lại gặp thần tiên báo mộng?” Kỳ Đình Nguyên gõ gõ nàng đầu, “Còn luôn dạy ta, takea ăn muối còn nhiều hơn muối ăn cơm đó.”

Đây chính là nói bừa, nàng là có đời trước, còn hiểu được thiên đại bí mật, ca ca thúc ngựa không kịp!

Bất quá nàng cũng không chuẩn bị nói cho ai, cái gì thần tiên, trong sách có người, chính nàng đều cảm thấy vớ vẩn, chỉ là bên người có phụ thân mẫu thân, ca ca tỷ tỷ, chân thật như vậy, ấm áp như vậy thật tốt.

So với đã chết thì tốt hơn nhiều, loại cảm giác khó chịu, vắng lặng đó nàng không muốn lại trải qua nữa.

Lu sứ thực mau liền đưa tới Kỳ gia.

Kỳ Dao bảo Mộc hương đem ở lu sứ đặt trên một hòn giả sơn, đổ nước vào, sau đó vô cùng cao hứng thả lão quy vào, lại cân nhắc thả thêm ở bên trong vài cây sen.

Chờ đến mùa hè, nở hoa, khẳng định rất xinh đẹp.

Bất tri bất giác, đã tới tết Đoan Ngọ.

Kiếp trước, tết Đoan Ngọ này, nàng cảm nhiễm phong hàn, tỷ tỷ ở trong nhà chiếu cố nàng, cũng không có đi xem thuyền rồng, sau lại liền gặp gỡ tuyến tử, vào cung. Đời này rốt cuộc không có thể ra tới, chết ở trong cung, chưa bao giờ được xem qua cảnh sắc Bạch Hà.

Kiếp này, nàng đến bảo trọng hảo thân thể, không cần nhiễm bệnh!

Sau lại mấy ngày, Mộc Hương liền phát hiện Kỳ Dao luôn là ăn mặc tương đối nhiều, cũng không quá ra cửa, vẫn luôn ngao đến Đoan Ngọ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Liêu thị cười tủm tỉm nói: “Tới, ăn hai cái mới mẻ nấu tốt bánh chưng, đợi lát nữa đi Bạch Hà xem thuyền rồng.”

thật nhiều nhân, đều là mẫu thân tự tay gói, Kỳ Dao thích nhất là ăn nhân táo đỏ.

Kỳ Nguyệt thích ăn gạo trắng bánh chưng.

Chu ma ma đưa cho các nàng một người lột một cái, lại lấy mặt đường tới.

Chờ Kỳ Đình Nguyên lại gần, Kỳ Dao đưa lên một cái túi thơm có thêu tỉ mỉ đồ án tứ quân tử. “Ca ca, hôm qua muối mới làm xong.”

“Nữ hồng như vậy, cũng không biết xấu hổ mà làm tặng người a?” Kỳ Đình Nguyên liếc mắt một cái, miệng đầy ghét bỏ.

Kỳ Dao giận dữ: “không cần thì thôi!”

Kỷ Đình Nguyên lại đoạt lấy tới: “Lấy của ta rửa đen, lu nước, làm túi thơm cũng nên.”

Rồi hắn mang lên ở bên hông.

Kỷ Dao hừ hừ, lại cười.

Kỷ Nguyệt nữ hồng rất khéo, làm cho trong nhà mỗi người một cái, lúc này cũng đưa lên, được những tràng khen ngợi, từng người đeo lên. Sau đó, cả nhà vô cùng cao hứng đi hướng Bạch Hà.

trên quan đạo xe ngựa nối liền không dứt, tiếng cười vui không ngừng, tới nơi đó, chỉ thấy hai bên bờ rộn ràng nhộn nhạo, Liễu thị từ trong xe xuống dưới, khắp nơi nhìn xung quanh, đều không biết nên đi nơi nào.

“Mẫu thân, an vị ở chỗ này đi.” Kỷ Đình Nguyên tìm một chỗ, kêu gã sai vặt sắp xếp trải chỗ ngồi (phô phổng cảm lót.?)

Bọn họ cũng mang theo không ít thức ăn tới, đều mang ra bày biện ở trên.

Nơi xa đã có người ở hướng hắn vẫy tay.

Kỷ Đình Nguyên mặt mày hớn hơ: “Ta đi cùng bọn hắn uống rượu, ở trên cái thuyền hoa kia, nếu có việc gì thì lại đó nói một tiếng.” hắn bước nhanh đi qua.

“Lại đi gặp đám bạn hồ bằng cầu hữu,” Liễu thị tức giận, “Ngày lễ này cũng không chịu đi chơi cùng muội muội!”

“Nam nhi chí tại tứ phương, nàng vẫn nên để hắn đi thôi.” Kỷ Chương vẫn là thực thích đưa con trai này, cũng thực vì hắn mà kiêu ngạo. Minh ba mươi mới trúng cử, mà nhi tử mười chín tuổi liền trúng cử, trò giỏi hơn thầy, so sánh càng làm cho hắn cao hứng hơn.

Liễu thị chế nhạo: “Vậy người như thế nào cũng không đi, chạy nhanh đi tứ phương đi.”

“Ta là già rồi, đi không nổi, vẫn là bồi nương tử thôi.” Kỷ Chương nhìn nàng cười.

Hai cái nữ nhi cũng cười.

Liễu thị mặt đỏ, trừng hắn một cái.

Đúng lúc này, đột nhiên tới hai vị cung nhân.

“Phúc Gia công chúa cho mời kỷ đại cô nương đi thanh âm đình xem thuyền rồng.”

Thanh âm đình ở tiền triều liền đã có rồi, nhân tháng năm thái dương cực nóng, gieo trồng rất nhiều cây to có bóng mát, trải qua trăm năm, lá cây dài rộng, bao trùm tựa như nóc nhà, cực kỳ mát lạnh, tại đây xem thuyền rất thích. Nhưng người thường không được vào, chỉ có hoàng tộc, hoặc quyền quý, hoặc được mời, mới có thể vào.

Những người khác còn không gì phản ứng, Kỷ Dao lại là chấn động, Phúc Gia công chúa kia chính là muội muội của Tống Vân, căn bản không quen biết tý tý, như thế nào đột nhiên lại mời?

“không biết lý do vì sao công chúa cho gọi?” Nàng hỏi.

Hai vị cung nhân sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: “Chúng ta không biết, chỉ biết mời đại cô nương đi thôi.”

Kỷ gia không phải nhà quyền quý, nên không dám không nghe theo, Kỷ Dao cắn răng, giữ chặt tỷ tỷ tay: “Người phải cẩn thận.”

Kỷ Nguyệt gật gật đầu, theo cung nhân đi.

Kia là thanh âm đình nha, người khác nghĩ mọi cách cũng vào không được, nữ nhi được mời vào, vốn là một chuyện tốt, nhưng rốt cuộc là kỳ quái ở đâu, Kỷ Chương cùng Liễu thị nghĩ trăm lần cũng không ra.

Kỷ Dao càng là lo lắng, đứng ngồi không yên, cảm thấy có âm mưu gì.

“Ta đi tìm ca ca hỏi một chút.” Nàng tìm một cái cớ, một mình đi đến thanh âm đình phụ cận.

Kỷ thật, dù cho ca ca nàng, cũng không có khả năng đi vào, cửa có rất nhiều hộ vệ gác, muốn lần vào không dễ dàng. Nhưng là nàng không thể cái gì đều không làm a, dù sao cũng phải tìm cách gì đó mới được.

Khi Kỷ Dao đang loay quanh dạo bước, lại thấy phía trước có một đám người đi tới.

Nhìn kỹ, là vài vị quan viên vây quanh Dương Thiệu, phảng phất chứng tình cùng nguyệt.

Hoài Viễn hầu là thừa kế hầu tước, thái phu nhân xuất từ danh môn vọng tộc, này phụ từng là thủ phụ, ca ca hiện giờ cũng là Công Bộ Thượng Thư, nhất phẩm quan to. Dương Thiệu mười bảy tuổi liền lập hạ chiến công, Dương gia ở kinh đô tất nhiên là có tầm ảnh hưởng lớn, hán giờ phút này chậm rãi mà đến, cùng người đàm tiếu, bình tĩnh.

Kỷ Dao muốn chạy, cũng không dễ, hơi hơi nghiêng người.

Nhưng Dương Thiệu lại liếc mắt một cái nhìn đến nàng, nói vài câu, bỏ qua một bên quan viên, đi hướng nàng.

“Người đang làm gì?” hán hỏi.

Trầm thấp thanh âm, hơi mang một chút ách, nghe vào lỗ tai hơi ngứa, Kỷ Dao trốn bắt quá, đành phải cùng hán hành lễ: “Gặp qua hầu gia, ta ở.....”

Chuẩn bị nói dối, nhưng nghĩ lại tưởng tượng, sự tình liên quan đến việc chung thân của tỷ tỷ, vạn nhất ở bên trong gặp được Hoàng Thượng, hoặc là Thái Tử, lại đem tỷ tỷ tiến cung thì làm sao bây giờ? Nàng khóc cũng không có chỗ khóc đi! Nếu gặp được Dương Thiệu, không ngại thử một lần, hán lần trước không phải thay các nàng giải vây sao?

“Vừa rồi Phúc Gia công chúa thỉnh tỷ tỷ tới thanh âm đình, ta có điểm lo lắng, muốn đi xem.” Nàng thấp giọng thỉnh cầu, “không biết hầu gia có biện pháp gì không?”

Xem ra sau chuyện Tạ gia đó, nàng đối với chính mình cũng có hảo cảm đi, đương nhiên, vốn dĩ cũng là Dương Thiệu cố ý làm, trong miệng lại nhàn nhạt nói: “Ta có biện pháp lại như thế nào?”

Đem Kỷ Dao ghen đến nói không nên lời.

Thấy nàng cắn môi, tựa hồ thực đau đầu, hán lại sửa lại lời nói: “Vốn một lời bản hầu tới nói, chỉ là việc rất nhỏ, nếu lần trước người câu cá bồi thường bản hầu, lần này, giúp người một hồi cũng không sao.”

Kỷ Dao đại hi: “Đa tạ hầu gia.”

“Trần Tổ, cho nàng một bộ quần áo gả sai vật.”

“A?”

“Bản hầu bên người không nha hoàn.”

hán luôn luôn giữ mình trong sạch, bên người chỉ có gả sai vật, cũng là điều Kỷ Dao đã từng vừa lòng nhất. Nàng gật đầu nghe theo, chờ đến Trần Tổ đem ra quần áo, Dương Thiệu nói: “đi trên xe ngựa đôi, đỡ phải bị người thấy.”

Trần Tổ liền đem xe ngựa ở ẩn nấp chỗ, Kỷ Dao chui vào đi thay đổi quần áo, so với người có chút lớn, giày cũng không thích hợp, không quen, vừa bước ra liền té xuống đất.

Nàng kêu lên một tiếng.

“Nơi nào đau?” Dương Thiệu ngồi xổm xuống, kiểm tra.

Kéo ống quần, lộ ra chân nàng đã lâu không thấy ánh nắng, trắng như mỡ dê.

Kỷ Dao vội vã đi tìm tỷ tỷ, chỉ chỉ mắt cá chân: “Nơi này, không quá đau.”

Dương Thiệu ngón tay ấn xuống, xem nàng phản ứng đã biết nặng nhẹ.

“Người đừng cử động, ta xoa hai cái liền tốt.”

Nam nhân từ nhỏ học võ, mặc kệ lòng bàn tay đều thô ráp, xoa bóp nhẹ nhưng hán vận dụng lực đạo thích đáng, lại rất thoải mái.

Kỷ Dao thiếu chút nữa hừ lên.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới trước kia hán cũng như vậy xoa xoa, chẳng qua xoa xoa liền đi xoa nơi khác, Kỷ Dao mặt có điểm hồng, trộm liếc liếc mắt nhìn Dương Thiệu. Kết quả thể nhưng phát hiện mặt hán mặt không có biểu tình gì, thần sắc so với ngày thường còn lạnh lùng hơn, giống như đụng chạm không phải da thịt cô nương, mà là một kiện vật chết, không có gì hứng thú.

ở kiếp trước, ngay cả chân nàng hán đều không buông tha!

Kỷ Dao cúi đầu nhìn một cái chính mình, muốn ngực không ngực, muốn chân không chân, khả năng ở trong mắt hán, chính mình cũng bắt quá chỉ là một đứa bé, nơi nào có một chút lực hấp dẫn?

Nàng rút chân về: “không đau.”

Mắt cá chân non mềm tuyết trắng trong tay thoát ly mà đi, Dương Thiệu ngẩn ra, ý thức được Kỳ Dao hẳn là thẹn thùng, nói không chừng phương tâm thẳng nhảy dù sao cũng là cái cô nương gia, chân ngọc lại ở trong tay nam nhân như vậy.

Hắn khước miệng nhếch lên: “không đau, vậy đi thôi.”

Hắn cũng sợ chính mình tiếp tục xoa đi xuống, không chừng sẽ làm ra chuyện khác, khác chế cũng rất mệt a. Kỳ Dao không thích nam nhân tùy tiện, không thể làm nàng sợ, lại muốn nàng một lòng đối với chính mình, thật quá khó khăn đi.

Nam nhân xoay người, hướng phía trước mà đi.

Kỳ Dao nhìn chăm chăm bóng dáng hắn suy tư, hôm nay sao đối đãi nàng tốt như vậy, thỉnh cầu gì đều đáp ứng, lại xoa chân cho nàng, lại quân tử như vậy, nhất định là bởi vì tỷ tỷ rồi.

Kiếp trước Dương Thiệu đối với nàng vừa gặp đã thương, hiện tại duy nhất bất đồng một chút, chính là nàng còn chưa có phát dục!!!

A, đồ nông cạn, chỉ biết xem dáng người!

Tác giả có lời muốn nói: Siêu phi một chương nga ~(chương quá dài thật)

Kỳ Dao: Có phải hay không chê ta ngực nhỏ?

Dương Thiệu:..... Đúng vậy.

Kỳ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sắp đến cửa đình Thanh Âm, Dương Thiệu dừng lại, liếc nhìn Kỳ Dao một cái.

Tiểu cô nương đáng người bằng phẳng (là chưa phát dục đó), đầu đội khăn trùm, mặc trang phục của gã sai vặt không hề bắt mắt, chỉ có khuôn mặt có chút trắng mịn quá mức, đặc biệt là đôi mắt không ngừng chuyển động, làm cho người ta cảm thấy vừa kiều diễm vừa mềm mại đáng yêu, nhưng tin rằng sau khi vào đình Thanh Âm, cũng không có ai nhìn chăm chăm một gã sai vặt làm gì.

"Đội lát nữa đi vào, đừng lên tiếng" hắn nhắc nhở.

Cái giọng nói ngọt ngào của nàng ấy, nói ra lập tức sẽ bị người khác phát hiện ra là một cô nương ngay.

Kỳ Dao gật gật đầu.

Dương Thiệu dẫn nàng vào đình.

Đối với Kỳ Dao mà nói, nơi này cũng không lạ lắm gì.

Trước đây, sau khi hai người thành thân, nàng cùng Dương Thiệu đã từng đến đây.

Mắt thấy bốn phía không người, nàng nhẹ giọng nói: "Hầu gia, hôm nay Hoàng thượng có đến hay không?"

"không"

Nghe vậy Kỳ Dao yên tâm rồi, nhưng rất nhanh nàng lại nghĩ đến việc Phúc Gia công chúa không nên mời tỷ tỷ nàng mới đúng, sao công chúa lại biết tên của tỷ tỷ nàng cơ chứ? Mới đến kinh thành mấy tháng, cho dù tỷ tỷ tài mạo song toàn, nhưng còn chưa biểu lộ ra mà, làm sao đã truyền đến tai của công chúa rồi?

"Phúc Gia công chúa ở đâu?"

"Người muốn làm gì?"

"Ta muốn đi xem xem, ta sợ tỷ tỷ gặp chuyện không hay, cái Phúc Gia công chúa kia không hiểu tại sao lại mời tỷ tỷ, lại không mời ta, lẽ nào không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Kỷ Dao vẫn luôn yêu thích Kỷ Nguyệt, kiếp trước Kỷ Nguyệt nhập cung làm phi tần, nàng thường xuyên lo lắng, sợ tỷ tỷ bị người bắt nạt.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Ta có thể cho người đi nhìn giúp ngươi."

Nhắc đến tỷ tỷ liền lập tức đồng ý, nàng biết ngay mình đoán không sai mà, nhưng trong lòng không biết là cảm giác gì, nàng thực sự không muốn gọi tỷ phu đâu!

"Đa tạ Hầu gia" Nàng có chút rầu rĩ.

Dương Thiệu thấp giọng phân phó Trần Tổ.

Kỷ Nguyệt đang ở phía Đông trong đình Thanh Âm.

Được Phúc Gia công chúa mời đến, nàng cũng rất buồn bực, nhưng khi nhìn thấy Tạ Minh Châu nàng liền hiểu rõ, e rằng là ả ta để cử mình trước mặt công chúa.

"Nghe nói ngươi vẽ rất đẹp, có thể vẽ một bức cho ta xem không?" Phúc Gia công chúa ngây thơ lãng mạn, mới mười hai tuổi, "Ta rất thích xem tranh, nhưng họa sĩ trong cung vẽ quá cứng nhắc, ta không thích, ta thích xem tranh của các cô nương vẽ."

"Công chúa thích xem, đó là vinh hạnh của thần nữ." Kỷ Nguyệt đương nhiên không ngốc đến mức đi cự tuyệt công chúa.

Phúc Gia công chúa ra lệnh cho người mang giấy và bút mực tới.

Kỷ Nguyệt hơi suy nghĩ một chút, liền bắt đầu vẽ. Vẽ một bức tranh Gà con mổ thóc, mặc dù đơn giản, nhưng vô cùng sinh động, một đàn gà con, đáng yêu đáng yêu, hoặc là vội vàng mổ thóc, hoặc là vẫy vẫy đôi cánh cụt ngủn, làm Phúc Gia công chúa xem đến vô cùng yêu thích, liền thanh khen Kỷ Nguyệt vẽ trang đẹp, ban thưởng một chiếc trăm thoa.

không ngờ Kỷ Nguyệt được người ta thích như vậy, Tạ Minh Châu cười cười: "Công chúa, xem ta nói không sai chứ, tài năng vẽ tranh của Kỷ cô nương đúng là nhất đẳng, xem xem chỉ là mấy con gà con cũng có thể vẽ tới xuất sắc như vậy."

Các quý nữ có mặt trong đình cũng lên tiếng khen theo.

Phúc Gia công chúa hỏi: "Sao lại nghĩ tới vẽ bức tranh này? Đây là lần đầu tiên ta được xem gà con đấy!"

"Trước đây còn ở trong Huyện, nhà bên cạnh có nuôi một đàn gà con, muối muối của ta rất thích, ngày ngày nói bên tai, ta bèn vẽ lại để tặng cho muối ấy."

"thì ra ngươi còn có muối muối, bộ dáng nhất định là cũng xinh đẹp như ngươi." Phúc Gia công chúa cười, mời mọi người ngồi xuống, vỗ vỗ tay, liền có cung nhân mang từng đĩa điểm tâm đi vào, có đồ ăn, còn có trà.

"Ta đặc biệt mang từ trong cung ra, các ngươi cùng nếm thử xem."

Mọi người đều cầm lên ăn. Chỉ có Kỷ Nguyệt rất cảnh giác.

Bởi vì không biết mục đích của Tạ Minh Châu là gì, đang êm đẹp, tiến cử mình làm gì chứ? Nghĩ đến Tạ Minh Thiệu đưa những đồ vật kia qua, nàng liền có chút đứng ngồi không yên.

Kỷ Nguyệt một miếng cũng không ăn.

"Kỷ đại cô nương, không hợp khẩu vị của ngươi sao?" Có một vị quý nữ cất câu hỏi, "Ngươi cũng đừng câu nệ quá, như vậy công chúa không thích đâu."

Phúc Gia công chúa cũng nhìn qua.

"Sao có thể như vậy, chỉ là nhìn đẹp quá, không nỡ ăn" Kỷ Nguyệt cầm điểm tâm lên cắn một miếng, phát giác ra ánh mắt với ý đồ xấu xa của Tạ Minh Châu, nàng không dám nuốt xuống.

Nhưng cố tình, vị quý nữ kia vẫn đang khuyên bảo, lại là tầm lòng của Phúc Gia công chúa, Kỷ Nguyệt chỉ có thể nuốt xuống, lại uống một ngụm trà.

không dễ gì mới tìm được cơ hội, Kỷ Nguyệt liền đi tới chỗ yên tĩnh, cầm khăn tay che miệng, vừa mới nôn ra một chút, liền nghe thấy giọng nam vang lên ở phía sau: "Ngươi không nên rời khỏi đình."

Kỷ Nguyệt giật mình, suýt nữa bị sặc, quay đầu lại nhìn thì thấy là một người đàn ông trẻ tuổi, dưới ánh mặt trời, đôi mắt hấn trong veo, cũng vô cùng bình tĩnh, rất giống tuyết trắng tinh trên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-2

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đó là Tạ Minh Kha, Kỳ Nguyệt rất ngạc nhiên.

"Tạ công tử....."

"Người đang làm cái gì?" Lúc này hắn mới chú ý tới chiếc khăn trong tay Kỳ Nguyệt.

Dù sao cũng là hành vi bất nhã, Kỳ Nguyệt thoáng đỏ mặt: "Vừa rồi ta có ăn một chút đồ, cảm thấy có thể không được sạch sẽ lắm."

Xem ra nàng vẫn rất cẩn thận, nhưng có điều thông minh quá bị thông minh hại, hai huynh muội kia chính là muốn nàng đi ra ngoài đình, như vậy Tạ Minh Thiều mới có cơ hội dễ dàng hạ thủ.

"Lát nữa người đừng tự mình rời khỏi" Tạ Minh Kha nhắc nhở, "Cứ ở bên cạnh công chúa sẽ tốt hơn."

Nghe ra được ý trong lời nói của hắn, Kỳ Nguyệt đáp: "Nhị công tử muốn đối phó ta?" Tạ Minh Châu ở trong đình, còn lại chính là Tạ Minh Thiều rồi.

"Đúng vậy." Tạ Minh Kha nhàn nhạt đáp, "Nhưng người cũng không cần quá lo lắng, hai người kia cũng không giám động vào đồ ăn, dù sao công chúa cũng có mặt, vạn nhất bị điều tra ra, thì chính là tội rơi đầu."

Vậy không phải là nàng đã làm điều thừa thải hay sao?

Kỳ Nguyệt nghĩ, nàng còn chưa có nôn hết ra đâu, làm sao bây giờ? không nôn, trong miệng khó chịu, nếu nôn ra, Tạ Minh Kha còn đang giục nàng quay trở lại trong đình đây này.

Ánh mắt mâu thuẫn đó có chút đáng yêu, khóe miệng Tạ Minh Kha vênh lên, quay lưng lại: "Người nôn sạch trước đi, dù sao bây giờ cũng không thể nuốt trở lại đi." Nghĩ nghĩ, lại gọi gã sai vặt bưng một chén trà cho nàng, "như vậy có thể nhanh hơn chút."

Xác thực là như vậy, Kỳ Dao uống ngụm nước, từ từ nôn ra, không phát ra một chút âm thanh nào.

"Xong rồi." Nàng lau khóe miệng.

Tạ Minh Kha quay người lại.

"Hôm nay đa tạ Tạ công tử nhắc nhở." Kỳ Dao thành tâm nói lời cảm tạ, nàng cảm thấy lần này nhờ có Tạ Minh Kha cứu nàng, dù sao Tạ Minh Châu dám lợi dụng cả công chúa, khẳng định là đã nắm chắc mười mươi.

"Đừng khách sáo, vốn dĩ là ta thiếu nợ người một ân huệ."

Là nói chuyện lần trước ở chùa Bạch Mã sao? Kỳ Dao cũng không biết nói gì mới tốt, chuyện này vốn dĩ không nên phát sinh, hai con người vốn dĩ không hề có một chút giao thoa nào.....

"Vậy ta trở lại trong đình đây." Kỳ Nguyệt hành lễ với hắn.

"Nếu công chúa có hỏi đến, người có thể nói là gặp ta, ta có việc muốn người chuyển lời cho Kỳ đại nhân nên nói chuyện vài câu. Dù sao người ra ngoài một thời gian, có thể dẫn tới sự hoài nghi của người khác."

hắn suy nghĩ cũng thật chu đáo, chẳng trách tuổi trẻ đã làm Học sĩ rồi, còn có thể giảng bài cho Thái tử, người như vậy, làm sao lại bị ám sát cơ chứ? Ngày đó thương thế rất nghiêm trọng, cũng không biết đã khỏi hẳn hay chưa.

Kỳ Nguyệt đột nhiên phát hiện bản thân quan tâm hắn, cau mày lại, thâm nghĩ đâu có liên quan gì tới nàng, giữa nàng và Tạ Minh Kha, cũng coi như là huê nhau rồi.

Nàng quay lưng rời đi.

Gió thổi bay tà váy, lộ ra vòng eo mềm mại như dương liễu, Tạ Minh Kha nhìn thấy, trong mắt đầy ám áp, nhưng dần dần lại biến lạnh, nói với Lý Ngọc: "Nếu đã tra ra thuốc mê ở trên người Từ Lộc, người lập tức cho người bắt hắn lại, ném đến trước mặt Nhị thúc, xem xem con trai của ông ta đang làm chuyện tốt gì!"

"Nếu như cần có chứng cứ thì sao ạ?"

"Chứng cứ? Ngươi cho rằng Nhị thúc không biết bản tính của Tạ Minh Thiệu hay sao, hiện tại hắn dám tùy ý làm bậy trong đình Thanh Âm, Nhị thúc hẳn là người tức giận nhất đi, ông ta vẫn còn muốn giữ chiếc mũ ô sa trên đầu đấy."

Mặc dù Nhị thúc cũng không thích hắn (Tạ Minh Kha), nhưng còn biết lấy đại cục làm trọng, không giống Tạ Minh Thiệu, làm việc gì cũng không mang theo não, chỉ có mỗi sắc tâm.

"Vâng." Lý Ngọc lập tức hành động.

Thấy Kỳ Nguyệt xuất hiện trở lại, Tạ Minh Châu vô cùng kinh ngạc, ả ta hí mắt lại, trong lòng nghĩ, tên ca ca vô dụng, đã tạo điều kiện tốt như vậy cho hắn mà cũng không thành công.

"Kỳ cô nương, sao ngươi ra ngoài lâu vậy?" trên mặt ả ta lại bày ra vẻ quan tâm, "Còn cho rằng ngươi cảm thấy không thoải mái ở đâu đấy."

Quả nhiên là đang đợi nàng, Tạ Minh Châu này đề cử nàng, vốn dĩ có mưu đồ khác, hiện nay thấy Tạ Minh Thiệu không đắc thủ, khẳng định là ả ta lại muốn nói xấu nàng trước mặt công chúa, khó khăn lắm công chúa mới thích nàng được một chút.

Kỳ Nguyệt cười: "Ta gặp Tạ công tử, hắn có lời muốn nói với ca ca của ta, cho nên có nói vài câu."

Tạ Minh Kha là tài tử nổi tiếng Kinh Thành, được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, cho nên mới được chọn làm thầy của Thái tử, mấy vị quý nữ nghe vậy, đều tỏ ra vô cùng đề ý.

Xem ra là Tạ Minh Kha cứu nàng ta! Tạ Minh Châu tức tới mức đâm véo lòng bàn tay, không biết việc ca ca bị thất bại có liên lụy tới ả ta hay không, đến lúc đó lại không đưa ả ta đến Văn Hòa Cư nữa.

Phúc Gia công chúa nói: "Đó không phải là ca ca của ngươi sao? thì ra hai nhà các ngươi có qua lại với nhau, chẳng trách ngươi nói chuyện về Kỳ cô nương với ta." Vừa nói vừa thân thiết nắm lấy tay Kỳ Nguyệt, "Tranh ngươi về ta càng xem càng thích, đợi ta hồi cung, ta có thể thường xuyên mời ngươi vào cung hay không? Ngươi vẽ những cái khác cho ta xem, có được không?"

Vào trong cung?

Kỳ Nguyệt sừng sốt, nhưng vẫn cười nói: "Đương nhiên là được, chỉ cần công chúa thích là được."

"Ngoài gà con ra, ngươi có biết vẽ vịt con không? Ta cũng chưa được xem vịt con thực sự bao giờ, lần tới ta phải bảo Phụ hoàng đưa ta đến nông trang xem xem!"

"Biết vẽ một chút." Kỳ Dao họa vài nét bút, liền vẽ ra một chú vịt con đáng yêu, giống như một quả cầu nhung, chọc cho Phúc Gia công chúa cười liên tục.

Thấy hai người nói chuyện hòa hợp, Tạ Minh Châu tức đến tái cả mặt.

Nếu như Phúc Gia công chúa thực sự thích Kỳ Nguyệt, vậy không phải là Kỳ Nguyệt sẽ có một chỗ dựa vững chắc hay sao, muốn tiếp tục đối phó nàng, cũng không dễ như vậy nữa.

đang nghĩ ngợi liền nghe thấy cung nhân vào bẩm báo: "Công chúa, Sở vương điện hạ tới rồi!"

Ca ca đến rồi, Phúc Gia công chúa vô cùng vui vẻ, vội đi ra ngoài đón, mà Tạ Minh Châu ở phía sau thì mặt đã đỏ ửng lên rồi, chỉ cảm thấy trái tim ả ta kích động tới mức muốn nhảy ra ngoài, ả ta vội vàng kiểm tra lại dung nhan của mình, thấy bản thân mình hoàn mỹ rồi mới bước ra khỏi đình.

Dương Thiệu cũng biết được tin tức, hắn cúi đầu nhìn Kỳ Dao một cái.

Cái gì phải đến rốt cục cũng sẽ đến, không có cách nào trốn tránh.

Mặc dù hắn mong rằng Kỳ Dao vĩnh viễn không bao giờ gặp người kia, nhưng, đây là chuyện không thể ngăn cản được.

Bởi vì rất nhanh thôi, hắn phải đi bình loạn Văn Châu, đến lúc đó không ở trong Kinh Thành, chuyện gì cũng có thể xảy ra, còn không bằng tận mắt chứng kiến, như vậy càng chắc chắn hơn.

hắn dẫn Kỳ Dao đi tới chỗ Tổng Vân.

hắn muốn xem phản ứng của Kỳ Dao như thế nào, có phải vẫn giống như kiếp trước, một lòng một dạ với Tổng Vân..... Nếu như không phải, đương nhiên là tốt nhất, nếu như vẫn như vậy, hắn cũng có biện pháp thu thập nàng.

Đột nhiên, Kỳ Dao cảm thấy có khí lạnh, từ bốn phương tám hướng bủa vây nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ Dao: Sợ quá đi

Dương Thiệu: Vậy thì đừng thích hấn, biết chưa?

Kỷ Dao: Cái này cũng khó nói lắm!

Dương Thiệu:.....hề hề*

*Nghĩa tiếng Việt là ha ha, nhưng mình thích cách đọc hura hura hơn, nghe có cảm giác châm biếm hoặc khinh thường ấy, sau này cứ ai có điệu cười kiểu này mình đều để hề hề nhé)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mọi người trong đình Thanh Âm đều lộ diện, tiếp đón Tống Vân.

Kỷ Dao cảm thấy lạnh, kéo kéo bọc lại trang phục của gã sai vặt, đi theo sau Dương Thiệu.

E sợ có người nhận ra, nên căn bản là nàng không nhìn Tống Vân.

Thấy nàng nép phía sau, Dương Thiệu liền túm lấy cánh tay nàng, nhướn mày nói: "Lén lén lút lút, càng làm người khác hoài nghi, ai thèm nhìn người chứ? Người ra đứng cùng bọn họ."

Hôm nay hấn mang theo bốn tùy tùng, Trần Tổ lớn tuổi nhất, tuổi sắp si hấn, đứng thứ hai là Hứa Như Nam, hai đứa còn lại càng nhỏ tuổi, một người tên Trần Liệt, một người tên Chu Dung, chỉ lớn hơn Kỷ Dao hai ba tuổi, chiều cao nhìn hơn nàng một chút.

"Vâng." Kỷ Dao đáp lời, đứng bên cạnh Trần Liệt.

Xem dáng vẻ giống như thiếu niên chưa thành niên, quả nhiên không ai chú ý tới.

Sau khi Dương Thiệu hành lễ với Tống Vân thì nhìn chăm chăm Kỷ Dao.

Phát hiện nàng liếc Tống Vân một cái, sau đó rời ánh mắt, cuối cùng không nhìn thêm cái nào nữa, cho dù nàng cách Tống Vân rất gần.

Kỳ quái.

Dương Thiệu có chút nghi hoặc.

Xem xem các cô nương trong đình Thanh Âm, có ai là không tâm niệm Tống Vân, trong lòng hận không thể vây quanh hấn ta, chỉ là phải duy trì dáng vẻ dè dặt của một cô nương, cho nên chỉ dám đỏ mặt, trộm ngắm hấn ta thôi.

hấn đi qua, thấp giọng nói: "Người quen hấn ta không?"

Kỷ Dao quen quá đi ấy chứ, nhưng khẳng định là nàng sẽ không biểu hiện điều đó ra ngoài, cho nên lắc lắc đầu.

"Đây là Sở vương điện hạ, con trai thứ hai của Hoàng thượng." Dương Thiệu làm như vì an toàn của nàng nên mới nhắc nhở, "người trong hoàng tộc, người nhớ cách xa một chút."

Kiếp này nàng nhất định sẽ tránh xa, Kỷ Dao dùng sức gật đầu: "Vâng ạ."

Ngoan như vậy à.....

Dương Thiệu vô cùng kinh ngạc, hồ nghi nhìn Kỷ Dao một cái: "Coi như người còn biết nghe lời của bổn hầu."

Trong đình Thanh Âm, từ đầu tới cuối nàng đều không tiện hành động, còn phải dựa vào Dương Thiệu tới bảo hộ tỷ tỷ, Kỷ Dao cười với hấn: "Đương nhiên, Hầu gia là người tốt, sẽ không hại ta."

Đôi mắt cong cong, rất là vui vẻ ngọt ngào.

Dương Thiệu cảm thấy nếu hấn còn nhìn nữa, liền hận không thể ôm nàng vào trong lòng, nên hấn nghiêng đầu sang bên cạnh: "Người biết là tốt rồi."

Ngữ khí không lạnh không nóng, nhưng tâm trạng của hắn thì tốt chưa từng có, có lẽ là Kỷ Dao quen biết hắn từ sớm, cho nên mới không thích Tổng Vân.

Khóe miệng hắn vênh lên, nỗi lo trong lòng được quét sạch sẽ.

Kỷ Dao không phát hiện ra, nàng chỉ lo lắng cho tỷ tỷ.

"Hầu gia, tỷ tỷ ta hiện tại thế nào?"

Vừa rồi Trần Tổ có đến bẩm báo, Dương Thiệu có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng là một chuyện tốt, hắn nói: "Tỷ tỷ ngươi suýt nữa thì trúng kế, nhưng được Tạ Minh Kha cứu, hiện tại đã không có vấn đề gì."

Cái gì!

Kỷ Dao cả kinh, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Khi nhìn tới hướng Tây, nàng nhìn thấy tỷ tỷ đang ở cùng Phúc Gia công chúa, bên cạnh còn có Tạ Minh Châu và các quý nữ, đúng là tỷ tỷ vẫn hoàn hảo không có chuyện gì xảy ra, chỉ là đầu hơi cúi, dường như không muốn người khác chú ý tới.

Tạ Minh Kha vậy mà ra tay cứu tỷ tỷ?

Lẽ nào.....

Bên tai đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tổng Vân.

"Hầu gia, vào lầu gác uống ly rượu đi."

Tổng Vân cất tiếng mời Dương Thiệu.

Kỷ Dao vội vàng cúi đầu.

Dương Thiệu bước lên trước một bước, ngăn trở nàng ở phía sau, cười nói: "Điện hạ đã có nhã hứng như vậy, vì thần đương nhiên phụng bồi."

Trong đình nhiều người như vậy, Tổng Vân cũng không phát hiện ra Kỷ Dao, sau khi mời Dương Thiệu liền cùng các quan viên khác đi vào lầu gác.

Dương Thiệu quay người dặn dò Kỷ Dao: "Ngươi lưu lại cùng Trần Liệt, đợi ta uống rượu xong, lại mang ngươi ra ngoài."

Kỷ Dao cầu còn không được, dù sao trước đây nàng có gặp qua Tổng Vân, mặc dù chưa chắc đã được hắn ta nhớ tới, nhưng cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nàng gật gật đầu, đưa mắt tiễn Dương Thiệu lên lầu.

Đình Thanh Âm là nơi cao nhất trên sông Bạch, gồm có ba tầng lầu, đứng ở cửa sổ lầu ba, có thể nhìn bao quát cả con sông Bạch, tự nhiên cũng có thể nhìn được toàn cảnh cuộc đua thuyền rồng.

Cùng đi vào, còn có hai vị Thượng thư đại nhân, Hạc Khánh Hầu, Hưng An Bá, Tạ Minh Kha và những người khác.

Mọi người trò chuyện, yến tiệc linh đình.

một lát sau, Thái tử và Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng tới, trong bốn vị hoàng tử chỉ có Tổng Vân đủ hai mươi tuổi, được phong làm Sở vương, rồi hoàng cung tự xây phủ đệ, Tam hoàng tử Tứ hoàng tử chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, vẫn ở trong cung.

Gặp Thái tử, các quan viên đều phải bái kiến.

Thái tử Tổng Diệm phát phát tay, cho mọi người ngồi, trên mặt cũng không có chút tươi cười nào.

Các quan viên thấy Tổng Vân đặc sắc, người người vội vàng nịnh hót, còn Thái tử như hắn ta cũng chỉ có hư danh, nhìn Tổng Vân, trong lòng Thái tử đều là oán hận. May mà Hoàng tổ mẫu yêu thương hắn ta, còn có một chút hi vọng, hiện tại liền để Nhị đệ đặc ý một thời gian, sớm muộn gì hắn ta cũng để Tổng Vân nếm thử một chút mùi vị của thất bại là như thế nào!

Thái tử không được lòng Thánh thượng, lại liên tiếp phạm sai lầm, đợi đến sang năm liền bị phế, Dương Thiệu bụng ly rượu uống một ngụm, trong lòng nghĩ, thực ra Thái tử cũng không phạm sai lầm to lớn gì, cũng chỉ là một đứa trẻ đáng thương mất đi tình thương của phụ thân mà thôi.

Thái tử không thấy rõ tình thế, hắn ta không biết rằng, chỉ cần làm đúng hai việc, đảm bảo vị trí Thái tử không bao giờ bị lật đổ.

hắn kính Tổng Diệm một ly rượu.

Trong lầu gác, Thái tử, Tổng Vân đều là người hoàng tộc, các quan viên lần lượt chúc rượu.

Tổng Diệm không cảm thấy Dương Thiệu kính rượu hắn thì có gì đặc biệt, nhưng Hoài Viễn Hầu cũng không phải là người phe Tổng Vân, hôm nay Tổng Vân mời hắn, nhất định là muốn lôi kéo vị Hầu gia này, thế thì tại sao hắn ta không chủ động một chút cơ chứ?

Thời điểm hiện tại cũng không phải là lúc có thể tự cao tự đại, thủ hạ bên cạnh hắn ta đã rời đi rất nhiều người, nếu như Mẫu hậu trên trời có linh, cũng không biết sẽ khổ sở như thế nào.

Tổng Diệm cười cười, uống cạn ly rượu này.

Dương Thiệu nhìn ra tâm tư của hắn ta, thần sắc chột lóe.

Hắn không chỉ trợ giúp Thái tử, còn là trợ giúp chính bản thân hắn nữa.

Sau khi Kỳ Dao chết, hắn bị một đạo thánh chỉ điều đi biên cương, nếu như đoán không sai, đó chính là chủ ý của Tổng Vân, muốn điều hắn rời khỏi Kinh thành để dễ đối phó Tam hoàng tử. Lúc đó, Tổng Vân trong thế như mặt trời giữa ban trưa, Hoàng Thượng bệnh nặng không khỏi, Hoàng thái hậu muốn nâng đỡ Hoàng tử của Kỳ Thục phi, mà Dương gia lại là thông gia với Kỳ gia, thế cho nên hắn bị điều đến biên cương, lâm vào trận chiến ác liệt, nhưng lại không có viện binh.....

Dương Thiệu cầm ly rượu uống cạn.

Đương nhiên, còn có một biện pháp khác, đó là đầu quân cho Tổng Vân, nhưng đó là điều mà hắn không thể khoan nhượng.

Đôi lời của editor:

Sau này mình edit khi nhắc đến Dương Thiệu sẽ gọi tên hoặc gọi "hắn", Kỳ Dao gọi là "nàng", Tạ Minh Kha gọi là "y", Kỳ Nguyệt gọi là "nàng ấy", còn các nhân vật nam khác thì gọi "hắn ta, ông, ông ta, lão, gã....", các nhân vật nữ khác gọi "nàng ta, à ta, ả, bà, bà ta...." nhé.

Tác giả viết truyện cổ đại nhưng giọng văn cũng khá hiện đại, hoặc là truyện cổ đại nhưng thuộc thời đại mọi người bình đẳng với nhau, đa số dùng danh xưng nữ võ chứ ít khi (rất hiếm) gọi chức danh, gọi ngài, xưng tiểu nữ, thiếp, vi thần, nô tài, nô tì.... các nhân vật nói chuyện với nhau cũng nói trống không. Nên mọi người đừng thắc mắc sao mình edit truyện cổ đại như hiện đại nhé, mà thực tế là mình cũng không edit theo giọng văn cổ đại được

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cuộc đua thuyền rồng lúc này bắt đầu.

Tiếng chiêng trống vang vọng trên mặt sông, Kỳ Dao ần ần nghe thấy tiếng hoan hô của bách tính, nhưng không ở trên lầu cao, nàng cũng không thấy được bao nhiêu, chỉ đứng ở trong đình, xa xa liếc nhìn một chút. May mà kiếp trước có thấy vài lần, nên cũng không cảm thấy mất mát.

không bao lâu sau, Dương Thiệu xuống lầu gác.

"đi thôi." hắn nói.

Kỳ Dao còn chưa muốn rời đi: "Ta sợ lát nữa tỷ tỷ lại gặp chuyện không may."

"Bồn Hầu đã cho người giám sát rồi."

"Hầu gia có thể đảm bảo tỷ tỷ được an toàn?"

"Ừ, đảm bảo một sợi tóc của tỷ tỷ người cũng không bị thiếu." không phải là có Tạ Minh Kha hay sao?

Ngồi khì chắc chắn, xem ra hắn rất thích tỷ tỷ, luôn luôn bảo hộ tỷ ấy, Kỳ Dao hiểu rõ năng lực của Dương Thiệu, trong lòng nghĩ vậy chắc là không có chuyện gì đâu, liền rời khỏi cùng hắn.

một hồi như vậy, cũng giày vò mất nhiều sức lực, buổi sáng Kỳ Dao cũng chỉ ăn một chiếc bánh ú, dự định vừa xem đua thuyền vừa đi ăn ở ven sông, mẩu thân cũng mang rất nhiều đồ ăn, nàng đi tới chỗ đậu xe ngựa, bụng đột nhiên vang lên tiếng kêu òng ọc.

Dương Thiệu liếc nhìn nàng một cái.

Kỷ Dao mặt hơi đỏ lên.

"Đói rồi?"

"Vâng," Kỷ Dao vào trong xe ngựa, "ta thay y phục xong liền trở về."

Dương Thiệu nói với Trần Tổ: "đi kiếm chút đồ ăn về đây."

"không cần." Kỷ Dao vội nói.

"Cho người ăn thì người ăn, không nhiều lời," Dương Thiệu nhướn mày, "vào trong thay y phục đi."

Đội Kỷ Dao thay xong, Trần Tổ cũng mang đồ ăn tới.

Mùi thơm nức mũi.

Kỷ Dao ngồi trong xe nhìn thấy, chỉ cảm thấy càng đói hơn.

nói thực lòng, tay nghề của đầu bếp Kỷ phủ đúng là không ra gì, cũng không biết phụ thân mời từ đâu đến nữa, so với đầu bếp trước đây trong Hầu phủ đúng là cách biệt một trời một vực, mấy đĩa đồ ăn này, nhìn thôi cũng biết là mỹ vị cực ngon rồi. hiện nay Kỷ Dao cũng không có gì phải dè chừng Dương Thiệu cả, dù sao cũng không chiếm được chỗ tốt gì từ nàng, không ăn quá lãng phí.

"Vậy ta không khách sáo nữa."

Nàng cười tít mắt hạ thủ với đồ ăn.

Dưới ánh mặt trời, con người của tiểu cô nương cực nhạt, giống như khối ngọc màu vàng óng ánh.

Khi ăn rất hưởng thụ, nụ cười của nàng làm hấn lại nghĩ tới Kỷ Dao của kiếp trước.

Còn nàng của hiện tại, mặc dù là nàng, nhưng cũng không phải là nàng.

hắn nói cái gì trừng phạt, cuối cùng cũng không vượt qua cái chết của nàng. Nàng vừa mất, nỗi hận gì cũng tiêu tan rồi, còn lại chỉ có hoài niệm, nhưng nếu nàng còn tại thế, hấn lại không chịu được sự phản bội của nàng.

Kỷ Dao của hiện tại có lẽ là tốt nhất, trắng tinh khôi như tuyết đầu mùa.

hắn ngồi xuống nhìn Kỷ Dao ăn.

Phát hiện ra Trần Tổ vậy mà lại mang món gà ướp rượu tới, hấn cười có chút ranh mãnh. Trong ấn tượng của hấn, Kỷ Dao tửu lượng kém, uống một chút rượu cũng có thể say, nhưng khi nàng say lại có chút đáng yêu không nói nên lời, cho nên hấn vẫn dứt cho nàng ăn, để gia tăng thú vui giường chiếu.

Hôm nay, nàng ăn món này.....

Nếu hấn đoán không sai thì Trần Tổ mua món này từ Vân Dương Lâu ở bên cạnh, món gà ướp rượu của tửu lầu này đều dùng rượu mạnh để ướp, có sức ngâm không nhỏ đâu.

Quả nhiên, Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc.

Cảm giác giống như là say rượu.

Nhưng mà không đúng, nàng đâu có uống rượu, chỉ ăn có mấy miếng gà ướp rượu, không đến nỗi chứ?

Ngón tay Kỷ Dao dần dần buông ra, buông tựa trên ghế dựa trong xe.

Dương Thiệu sai Trần Tổ dọn thức ăn đi.

Kỷ Dao đã say hoàn toàn rồi, trên gương mặt xuất hiện hai vầng ửng đỏ, giống như giáng chiều phía chân trời.

hắn nhẹ nhàng cúi người xuống, ôm nàng vào lòng.

Mặc dù khuôn mặt còn có chút non nớt, nhưng khi ôm nàng vào lòng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc, có thể là vì đôi mày ngài cong cong sớm đã có đường nét, có thể là vì chiếc mũi quỳnh duyên đáng, hoặc có thể là vì mùi hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể nàng.

Ngón tay hấn nhẹ nhàng mon trón gò má nàng.

Vô cùng mềm mại.

Kỷ Dao mười ba tuổi thật là đáng yêu, nếu như kiếp trước hẳn gặp nàng sớm hơn hai năm, cũng không biết sẽ có kết quả như thế nào? Có thể tránh khỏi kết cục cuối cùng hay không?

Có lẽ cũng không thể tránh khỏi.

Tất cả đều đã được định trước.

Nhưng hẳn không tin là không thể thay đổi vận mệnh của mình, còn có vận mệnh của Kỷ Dao.

Dương Thiệu nhẹ nhàng cúi đầu.

Lúc này hẳn thật sự không nhận được muốn hôn nàng.

Hôn một cái là được rồi.

.....

Lúc Kỷ Dao tỉnh rượu, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ, cuộc đua thuyền rồng đã sớm kết thúc, bên tai cũng không còn nghe thấy âm thanh ồn ào huyền ảo nữa, nàng giật thót, vội vàng ngồi dậy.

Nàng vẫn ở trong xe ngựa, kéo mình lên thấy bốn phía bên ngoài có chút mờ tối.

Nam nhân ngồi bên cạnh tựa hồ đang nghỉ ngơi.

"Hầu gia." Nàng nhẹ giọng gọi hắn.

Dương Thiệu mở mắt ra.

"Chúng ta hiện tại đang ở đâu?" Nàng rất lo lắng.

"đang trên đường trở về Kinh Thành."

Cái gì!

"Phụ thân và nương ta vẫn còn ở sông Bạch."

"Ta đã phái người đi thông truyền cho họ rồi."

"Ngài nói như thế nào?"

"nói sự thật, nói rằng bản hầu giúp người đưa người tới đình Thanh Âm, sau đó người ăn gà ướp rượu, bị say rượu, nên ta đưa người trở về Kỷ gia."

Lời nói dối hoàn mỹ nhất trên thế giới cũng không thể sánh bằng lời nói thật, Kỷ Dao trầm nghĩ, như vậy cũng được, nếu như mẫu thân hỏi nàng làm sao quen biết Dương Thiệu, liền nói chuyện lần trước ở Tạ phủ, là nhờ có Dương Thiệu giúp đỡ, giải thích như vậy liền trót lọt.

Nàng gật gật đầu.

Đến cửa lớn Kỷ gia, xe ngựa dừng lại.

Nàng nói: "Hôm nay đa tạ sự giúp đỡ của Hầu gia."

"Người ghi nhớ là được," tinh mâu (con ngươi sáng như sao) hẹp dài của hắn nhìn nàng, "đừng quên đấy."

nói đến cuối câu, dường như có thể nghe ra sự ôn nhu trong giọng nói của hắn, Kỷ Dao ngo ngoe, đột nhiên không hiểu tại sao lại nghĩ tới Dương Thiệu của kiếp trước, nhưng người này rốt cục cũng không hoàn toàn là hắn, nàng quay người bước xuống xe ngựa.

Bước đến đình viện, mới phát hiện ra môi nàng có chút khác thường, giờ tay lên sờ, cảm thấy có chút đau.

Lẽ nào là bị muỗi cắn?

Tháng năm, cũng là thời điểm có muỗi rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Có một con muỗi hầu gia.

Kỷ Dao: Là loài muỗi mới sao?

Dương Thiệu:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nghe nói Kỷ Dao đã về, đám người Liêu thị cũng vội vàng ngồi xe ngựa hồi Kinh Thành, trước đó họ đều đang tìm kiếm Kỷ Dao, lo lắng không biết nàng có xảy ra chuyện gì hay không.

"Nghe nói là Hoài Viễn Hầu đưa con về?" Liêu thị vừa về liền hỏi.

"Vâng." Kỷ Dao nói, "làm nương lo lắng rồi."

"Con đứa trẻ này, sao lại đi đình Thanh Âm?" Liêu thị chọc chọc cái đầu của nàng, "đó là nơi nào, hoàng tộc huân quý mới có thể tới, may mà gặp được Hầu gia, vừa này nương có nghe Nguyệt Nhi nói, ngài từng giải vây cho các con. Cũng nhờ vận khí của con tốt, nếu không hành xử lỗ mãng như vậy, không biết sẽ rước họa như thế nào nữa!"

Kỷ Dao nhẹ giọng nói: "Nương, sau này con không thể nữa, con chỉ là lo lắng cho tỷ tỷ."

"Có gì phải lo lắng, Nguyệt Nhi không phải vẫn đang tốt đẹp hay sao?"

Tất nhiên Liêu thị không biết.

Với tính cách của tỷ tỷ, tỷ ấy tuyệt đối không nói với người nhà, cũng giống như lần trước gặp Tạ Minh Kha trong chùa, tỷ ấy cũng không nói một câu nào, rất biết che dấu bí mật.

Nhưng hiện tại Kỷ Dao cũng giống vậy.

Liêu thị dạy bảo nữ nhi một hồi, mới rời đi cùng Kỷ Chương.

Kỷ Nguyên Đình nhìn nhìn Kỷ Dao: "Hoài Viễn Hầu kia thực sự tốt như vậy? hắn không làm gì chứ?"

Chuyện này nói lớn cũng lớn nói nhỏ cũng nhỏ, chỉ là mọi việc diễn ra ở góc khuất, cũng không có ai nhìn thấy, hơn nữa kiếp trước Kỷ Dao là thê tử của hắn, nên không để ý như vậy, ngược lại nàng còn cảm thấy Dương Thiệu quá quân tử đấy.

Nếu đổi thành cô nương khác, giờ khắc này khi nghĩ lại, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

Kỷ Dao lắc lắc đầu: "không có làm gì, ca ca, huynh nghĩ đi đâu vậy!"

"không làm gì thì tốt." Kỷ Nguyên Đình cũng rời khỏi viện của nàng.

Chỉ còn Kỷ Nguyệt ở lại.

"Dao Dao, làm khó muội rồi, lần sau đừng ngốc nghếch như vậy, tỷ lớn hơn muội ba tuổi, cho dù gặp chuyện tỷ cũng có thể ứng phó, muội không cần mạo hiểm như vậy." Nàng ấy vuốt đầu muội muội, "đã biết chưa? Vạn nhất muội xảy ra chuyện gì, cả đời này tỷ cũng không thể tha thứ cho chính mình."

Còn không phải vì chuyện của kiếp trước hay sao, nếu như nàng không đi thay đổi, tỷ tỷ sẽ giống như trong sách viết, lại tiến cung một lần nữa.

Đó là kết cục đã sớm định.

Nhưng Kỷ Dao lại không dám nói ra, nghe Dương Thiệu nói, là Tạ Minh Kha cứu tỷ tỷ, với tính cách lạnh nhạt của y, có thể giúp đỡ tỷ tỷ một lần hai lần, cũng khó nói lắm, không chừng y có tâm tư gì với tỷ tỷ, lại thêm Dương Thiệu.....cũng đủ để thấy sự suýt sặc của tỷ tỷ rồi.

Dựa vào điều kiện của tỷ ấy, muốn gả cho phu quân như ý không khó, chính là không biết tỷ ấy nhìn trúng ai.

Hai tỷ muội trò chuyện một lát, Kỷ Nguyệt liền cáo từ.

Gần đây thời tiết có chút nóng, xuất môn một lần, trên người cũng cảm thấy không thoải mái, Kỷ Dao tắm gội xong mặc áo trong trở về buồng ngủ, dặn

dò Mộc Hương: "Để ý một chút, đừng để muỗi chui vào mắt."

Muỗi rất hung ác đấy.

Mộc Hương đáp vâng, đi đuổi muỗi.

.....

Lúc này ở Tạ phủ.

Tạ Minh Thiều đang quỳ trước mặt Tạ Tri Kính, bị trượng gỗ đánh cho gào khóc thảm thiết.

Tạ nhị phu nhân khóc lóc bảo vệ nhi tử.

"Lão gia, người đánh nữa, có thể đánh chết nhi tử đó! Chúng ta chỉ có một mình nó, lẽ nào người muốn đoạn tử tuyệt tôn hay sao? Sao lão gia lại tin lời người khác, nhờ đâu nhi tử bị hãm hại thì sao?"

"Hãm hại?" Tạ Tri Kính cầm trượng gỗ đâm đâm xuống nền, vang lên tiếng bang bang, "đã bao nhiêu lần ngươi làm loại chuyện đó rồi? Đừng tưởng rằng nương ngươi và Tạ Minh Châu che dấu cho ngươi thì ta sẽ không biết! Bây giờ đúng là lá gan càng ngày càng lớn, muốn gây sự ở đình Thanh Âm! Hôm nay Thái tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Công chúa đều có mặt, có phải là ngươi muốn hại chết ta hay không?"

"Phụ thân, không phải con, là Tạ Minh Châu....."

"Ngươi câm miệng cho ta! Từ Lộc đã khai báo rõ ràng, nó chính là gã sai vặt của ngươi, lẽ nào lại hãm hại ngươi hay sao?" Tạ Tri Kính đáp nhi tử ngã xuống đất, "ngươi tự kiểm điểm cho tốt, lần này đừng hòng ra khỏi cửa, ngay cả Công Sỹ (Là học vị trong khoa thi Hương, thí sinh xếp thứ nhất trong các Công Sỹ khoa thi Hương gọi là Giải Nguyên) cũng không thi nổi, còn có mặt mũi nữa sao?"

Tạ Minh Thiều nằm rạp dưới đất động cũng không dám động.

Sau khi Tạ Tri Kính rời đi, Nhị phu nhân mới đỡ gã dậy, bà ta đau lòng nói: "Hôm nay phụ thân con uống nhiều rượu, chính là say rượu nói liên thiên, con đừng trách ông ấy."

Tạ Minh Thiều cười lạnh.

Phụ thân gã vẫn luôn bị Đại bá kim kẹp không ngóc đầu lên nổi, từ khi sinh ra cho tới nay chưa thắng Đại bá lần nào, cho nên từ nhỏ đã đối xử vô cùng nghiêm khắc với gã, muốn gã vượt qua Tạ Minh Kha.

Nhưng lại không được như ý nguyện, cho nên đem tức giận trút hết lên đầu gã!

Gã lau vết máu ở khóe miệng: "Nương, chính là Tạ Minh Kha hãm hại con, con căn bản là không mang theo thuốc mê gì hết. Là y nhìn trúng Kỷ đại cô nương, e sợ bị con cướp đi, mới ra ám chiêu hại con, nương, người phải tin con!"

Tạ Nhị phu nhân là nữ nhi của Văn An Bá, kể từ khi Tạ lão gia đem một nửa gia sản cho Tạ Minh Kha, bà ta đã vô cùng oán giận.

Chỉ là Tạ Minh Kha mệnh lớn, ngày đó lại có thể trốn thoát, nếu không chỉ cần y chết, Tạ Tri Thận lại một thân bệnh tật, nghe được tin giữ, không cần nghĩ cũng biết e rằng không sống thêm được bao lâu, đến lúc đó, tất cả những thứ của Đại phòng đều quy thuộc Nhị phòng bọn họ, tuyệt đối không rơi vào tay đứa con trai của loại phụ nữ bán hoa kia.

Có điều nhi tử cũng ngốc quá, Nhị phu nhân nói: "Lão gia đang tức giận, con đừng gây chuyện nữa, liền ở trong nhà nghiền ngẫm lỗi lầm của mình đi."

"Nương nhất định phải cầu xin phụ thân giúp con, cũng không thể mãi mãi không được ra ngoài chứ, sẽ bị người cười chê."

"Ồi chao, hiện tại con bị thương như thế này, ra ngoài sẽ không bị cười chê hay sao? Nương sẽ nói con bị bệnh, phụ thân con cũng tuyệt đối không tiết lộ tin tức ra bên ngoài. Lớn như vậy rồi còn bị đánh, con cho rằng Lão gia nguyện ý để cho người khác biết hay sao?"

Tạ Minh Thiều tức đến nổi không nói nên lời.

Nhị phu nhân hỏi gã: "Cái Kỷ đại cô nương gì đó, không phải là người được Minh Châu mời tới phủ một lần hay sao? Con nói thật đi, thực sự là bị Tạ Minh Kha nhìn trúng?"

"Đương nhiên, con dám lấy mạng ra bảo đảm, y nhất định là thích."

Gã vốn dĩ muốn hãm hại Kỷ Nguyệt, mượn cơ hội gọi nàng ấy tới đình Thanh Âm, khi nàng ấy tự ý rời đi một mình, câu dẫn các vị Hoàng tử, bị gã phá vỡ kế hoạch. Kỷ Nguyệt sợ hãi mọi chuyện bị lộ, tự thoát ý phục câu dẫn gã, ý đồ muốn gã đến Tạ phủ làm Nhị thiếu phu nhân, kết quả lại bị Tạ Minh Kha nhanh chân đến trước, cảnh báo cho Kỷ Nguyệt biết, thậm chí còn bắt trói Từ Lộc đi.

Tạ Minh Thiều càng nghĩ càng nổi cáu.

"Kỷ gia kia cũng không phải thế gia vọng tộc gì," Nhị phu nhân mỉm cười, "vậy mà y lại....."

Bà ta cho rằng Tạ Minh Kha mãi không thành thân, là vì muốn chọn một người môn đăng hộ đối, để dễ dàng nắm bắt đại cục của Đại phòng, không nghĩ tới, vậy mà lại là một tiểu bối nhân của một gia đình nhỏ.

Này ngược lại là một chuyện tốt, Nhị phu nhân không hỏi thêm nữa, chỉ dặn dò nhi tử đường thương cho tốt, liền rời đi.

.....

Tổng Diệm nhớ mãi chuyện hấn ta uống với Dương Thiệu một ly rượu tại đình Thanh Âm, nên lần này mời hấn tới Vân Hòa Cư uống trà.

Vân Hòa Cư này cũng là một địa điểm được các nhân vật quyền quý yêu thích trong Kinh Thành, không chỉ có các loại các hình thức sông bạc, có lá trà hiếm lạ, mỹ nhân xuất sắc, còn có cảnh sắc bên trong, cũng làm người ta vô cùng yêu thích. Cảnh sắc Lâm viên Giang Nam, vừa uyển chuyển hàm xúc vừa thanh tú xinh đẹp, lúc ấy tu sửa nơi này cũng mất thời gian tới năm năm, người phía sau đứng ra tru hoạch mới làm ăn này chính là đại phú thương Hứa Khâm phú khả địch quốc.

Dương Thiệu đúng hẹn mà tới, ngồi ở vườn Tường vi.

Nhà trúc lịch sự tao nhã, trên hàng rào bên ngoài được phủ kín bởi dây Tường Vi, đang nở rộ những bông hoa xinh đẹp điểm lẹ.

Tổng Diệm rót cho Dương Thiệu một ly trà, cười nói: "Dương đại nhân thao luyện binh mã, vất vả rồi."

"không dám," Dương Thiệu nói, "sao có thể phiền Điện hạ đích thân trà được."

"Ta là chủ, ngươi là khách, khách tùy theo chủ." Tổng Diệm kêu Dương Thiệu đừng khách sáo.

Cả người hấn ta đều hiện lộ ra vẻ hiền hòa.

Diện mạo của Thái tử so với Tổng Vân càng có nhiều nét giống Hoàng Thượng hơn, mày kiếm mắt sáng, có loại anh khí hào hùng, chỉ là nhiều lần gặp phải đã kích, dần dần mất đi sự tự tin, làm khuôn mặt mất đi thần thái, dáng vẻ của trử quân kế vị cũng mất đi, trách không được người khác không tin phục hấn ta.

Dương Thiệu biết mục đích của hấn ta, uống một ngụm trà rồi nói: "không biết hôm nay Điện hạ cho mời, là có việc gì?"

"Chỉ là cảm thấy rất hợp ý với ngươi, nghe nói Vân Hòa Cư mới nhập một loại trà mới, nên mời ngươi tới phẩm trà."

"Là trà ngon." Dương Thiệu không thích dài dòng không dứt khoát, hơn nữa việc hấn muốn làm cũng rất rõ ràng, nên thẳng thắn nói chuyện triều chính với Tổng Diệm, "Điện hạ có biết trong hai năm gần đây, lương thực cứu trợ thiên tai bị ngấm chiếm đoạt?"

hấn ta vẫn luôn chìm đắm trong ân oán, không thể tự mình thoát khỏi, Tổng Diệm cũng sờ: "Có chuyện này sao?"

Qua một thời gian nữa, chuyện này sẽ do Lại bộ Thượng thư Cố đại nhân dẫn đầu, xin Hoàng Thượng điều tra.....Đúng lúc vì thần có người quen, chuyện này tuyệt đối thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác)." Dương Thiệu nói, "nếu mấy ngày này Điện hạ có thời gian rảnh rỗi, không bằng cũng xuất ra một phần sức lực, chuyện liên quan tới muôn dân bách tính, lúc nào cũng là việc làm phúc đức."

hấn ta còn chưa mở miệng lời kéo Dương Thiệu, hấn đã tự mình ra chủ ý trước rồi.

Tổng Diệm có chút lúng túng không biết làm sao.

Dương Thiệu đoán ý qua lời nói và sắc mặt: "Vi thần lẩm lõi, nếu Điện hạ cảm thấy hạ quan....."

"không không không, ta không có ý như vậy." Bên người Tổng Diệm rất thiếu nhân tài, khó có được người chủ động như Dương Thiệu, là việc hấn ta cầu còn không được, bởi vì trong ấn tượng của hấn ta, Dương Thiệu là anh hùng hào kiệt tuổi trẻ tài cao, rất được Phụ hoàng tán thưởng, sao hấn ta lại có thể đẩy Dương Thiệu ra cơ chứ? Nhưng mà, đi làm chuyện này, thực sự đúng sao?

"Nếu Điện hạ không nguyện ý, phần công lao này sợ là sẽ rơi vào tay Sở vương điện hạ."

Trong lòng Tổng Diệm vang lên một tiếng trống.

Kẻ địch lớn nhất cuộc đời hấn ta chính là Tổng Vân!

Nếu là sự thật, vậy thì hấn ta nhất định không để Tổng Vân cướp đi cơ hội.

Xem ra, Tổng Diệm đã mắc câu rồi.

Cả cuộc đời hấn ta bị Tổng Vân dắt mũi dẫn đi, cả đời đều muốn đánh bại người đó, cho nên chỉ nghe thấy cái tên thôi, cũng dễ dàng bị kích động.

Dương Thiệu cười một cái: "Chúc Điện hạ mã đáo thành công."

Quả nhiên, rất nhanh trong triều liền nổi lên sóng gió, đầu tiên là Cố đại nhân tố cáo Tả Thị lang của Hộ bộ, sau đó một hệ thống quan viên của vùng Chiết Giang như Quan huyện, Tuần phủ, Bố Chính Tư và hơn mười vị quan viên khác lần lượt hưởng ứng, trong đó bao gồm cả Kỳ Chương cũng trình lên chứng cứ, Hoàng Thượng phẫn nộ, ra lệnh điều tra rõ ràng.

Mấy năm trước, giặc ngoại xâm lăng, Đại Yên liên tiếp mất đi thành trì, Hoàng Thượng vì muốn ổn định cục diện nên mắt nhắm mắt mở, đến khi quét sạch vùng biên cương, mới dự định chinh đồn triều chính.

Hoàng Thượng từ sớm đã có quyết định, Cố đại nhân thân là thần tử đặc lực, hiểu rõ thánh ý, liền đứng ra khỏi xướng vấn đề.

Sau buổi lâm triều, Hoàng Thượng trở về Minh Đức Điện phê duyệt tấu chương.

Sau khi phê duyệt mười mấy bản tấu chương, đột nhiên phát hiện ra bút tích của Tổng Diêm, ông hơi sững sờ.

"Trình lên từ khi nào?" Hoàng Thượng hỏi Thái giám chấp bút Lâm Phúc.

Lâm Phúc bẩm báo: "Là tối hôm trước dâng lên, đang lúc Hoàng Thượng nghỉ ngơi, Thái tử điện hạ không muốn quấy rầy ngài, nên ra lệnh cho nô tài đặt ở đây, đợi Hoàng Thượng có thời gian lại xem sau."

Hoàng Thượng không hỏi tiếp nữa, nhưng ông rất tỉ mỉ xem kỹ tấu chương đó.

Tổng Diêm là đích trưởng tử của ông, thư pháp của hắn ta là do ông đích thân dạy bảo, trước đây cũng từng kỳ vọng rất cao vào hắn ta, nhưng đáng tiếc, nhi tử này càng ngày càng không có tướng của trử quân kế vị, vừa không yêu quý huynh đệ, cũng không thể đảm đương việc lớn, không có chí tiến thủ.

Nhưng không ngờ tới, hắn ta lại quan tâm tới việc lương thực cứu trợ thiên tai, viết rằng nhìn thấy lưu manh trong Kinh Thành mới biết tới sự nghiêm trọng của thiên tai, bách tính phải rời xa quê hương, hắn ta cảm thấy cực kỳ hổ thẹn, chủ động xin chỉ thị được đi điều tra.

Đó chính là một củ khoai lang phòng tay, điều tra việc này nhất định sẽ đắc tội một số vọng tộc quyền quý, cũng chỉ có lão hồ ly Cố Diên Nhiên mới dám làm.

Trong lòng Hoàng Thượng thấy vui mừng, cuối cùng nhi tử này cũng nhớ tới lời dạy bảo của ông, vẫn còn chưa vứt hết đi.

Ông cười cười, đặt tấu chương xuống: "Ngày mai gọi Thái tử tới dùng thiện với Trẫm."

"Vâng." Lâm Phúc đáp lời.

.....

Thời tiết ngày càng nóng.

Kỳ Dao sợ lão rùa bị sinh bệnh vì ánh mặt trời gay gắt, nên gọi hai gã sai vặt chuyển lão rùa đến nơi râm mát, lại đến chỗ mẫu thân muốn mấy hạt sen về nuôi trong vại gốm sứ.

"Cũng không phải chuyện gì to tát, để Chu ma ma đi mua là được." Liêu thị cười nhìn nữ nhi, "bây giờ còn yêu thích chăm sóc hoa cỏ? Hải đường ở trong viện cũng giao cho con chăm sóc được không?"

Tất nhiên đó là lời nói đùa, Kỳ Dao nói: "Được ạ, con lập tức đi tưới nước cho nó!"

Hải đường đã nở hoa rồi, cũng là cây hoa duy nhất trong nhà.

Nàng đang định đi thực hiện, không ngờ Chu ma ma vội vàng chạy vào, bộ dáng bị kinh sợ: "Phu nhân, phu nhân, người trong cung tới, nói muốn mời Đại cô nương, Nhị cô nương tiến cung."

"Cái gì? Ma ma nói cái gì?" Kỳ Dao kinh ngạc, túm lấy ống tay áo của Chu ma ma, "người nói lại một lần nữa."

"Là Phúc Gia công chúa có lời mời." Chu ma ma thấy sắc mặt của Nhị cô nương cũng trắng bệch rồi, vội vàng trấn định lại, trấn an, "Nhị cô nương đừng sợ, khẳng định là công chúa yêu thích hai cô nương đấy."

Nàng còn nhỏ, có gì phải sợ, nàng là sợ tỷ tỷ bị Hoàng Thượng nhìn trúng!

Bài đăng trùng mình đã sửa bằng cách xóa hết chữ trong bài đăng rồi, mình hỏi để biết cách xóa bài nếu sau này có đăng bị trùng hoặc bị sai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Liêu thị cũng suýt nữa làm đổ chén trà.

Thực ra lúc còn ở trong đình Thanh Âm, Phúc Gia Công chúa có nói sẽ mời Kỳ Nguyệt tiến cung chơi, nhưng Kỳ Nguyệt ngay cả một câu cũng không nói với người nhà, nên đối với Kỳ gia mà nói, đương nhiên họ sẽ cảm thấy rất kinh ngạc.

Liêu thị vội vàng gọi Kỳ Nguyệt tới.

"Nguyệt Nhi, Phúc Gia Công chúa mời con và Dao Dao tới.....ngày đó, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Nếu không đang êm đẹp, vị Công chúa cao cao tại thượng đó làm sao sẽ mời hai tỷ muội vào cung chứ?

Lúc đó Kỳ Nguyệt cũng chỉ cho rằng đó là lời nói đùa, ai ngờ Công chúa lại làm thật.

"Con vẽ tranh cho Công chúa xem, người rất thích, hứa sẽ mời con vào cung."

Vậy thì chính là được Công chúa thực sự tán thưởng. Liêu nhị thở phào, trong lòng cũng có chút đắc ý, mặc dù trước kia bà không màng tất cả gả cho Kỳ Chương, nhưng sau khi sinh con, không thể tránh khỏi việc phải suy nghĩ cho các con. Trong mắt bà, ba người con đều xuất sắc, cũng chỉ có gia thế là kém một chút thôi.

Hiện nay Kỳ Nguyệt có thể vào cung bầu bạn cùng Công chúa, nói ra ngoài, cũng là vinh quang lớn lao.

"Nhanh, các con con đều về trang điểm cho tốt, đợi lát nữa liền đi, đừng để cho Công chúa phải đợi."

Bà vui vẻ tươi cười.

Kỳ Dao lại cảm thấy đáng như ăn phải Hoàng liên.

Ngàn tính vạn tính, cũng không tính được sẽ có ngày hôm nay!

Tỷ tỷ vậy mà còn vào cung sớm hơn cả kiếp trước, mặc dù không phải dịp tuyển phi, nhưng cũng rất nguy hiểm đi, sớm biết như vậy, ngày lễ Đoan ngo nàng già bệnh cho rồi.

Kỳ Dao than ngắn thở dài, nào có tâm tư trang điểm, qua loa đổi một bộ y phục, chải búi tóc nọ hoa, cài thêm một viên chân châu là xong việc.

Kỳ Nguyệt nhìn nàng, hỏi: "Sao vậy, Dao Dao?"

"không có gì, chỉ cảm thấy có chút phiền muộn."

Kỳ Nguyệt mỉm cười: "Tuổi còn nhỏ tỷ, phiền muộn cái gì? Lại có tâm sự gì à?"

"Cung cấm rất đáng sợ." Kỳ Dao kéo tay tỷ tỷ, "Tỷ tỷ, tỷ phải cẩn thận chút." Nàng muốn lấy một chiếc khăn che đi dung mạo thanh lệ của tỷ ấy.

Thông minh như Kỳ Nguyệt, tất nhiên có chút hiểu rõ tâm tư của nàng, khẽ cười nói: "Là muội lo nghĩ nhiều, chỉ là đi bầu bạn với Công chúa thôi, muội nghĩ đi đâu vậy? Chúng ta đến đó liền ở trong tầm điện, vẽ tranh xong liền trở về, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Chỉ hy vọng như thế.

Hai tỷ muội ngồi trên kiệu, đi tới Hoàng cung.

Phúc Gia Công chúa là Công chúa duy nhất trong cung, không có tỷ muội, các ca ca đều đã lớn tuổi, trò chuyện với nhau cũng không hợp ý, cho nên nàng ta thường cảm thấy cô đơn. Hoàng thượng lại sủng nàng ta, liền cho nàng ta một đặc quyền, có thể tùy thời mời các cô nương vào cung.

"Chuẩn bị nhiều thức ăn ngon một chút." Phúc Gia Công chúa phân phó cung nữ, ánh mắt trông ngóng chờ mong.

Lần trước Kỳ Nguyệt vẽ tranh, nàng ta càng xem càng thích, nhưng nếu tự mình vẽ, lại không giống chút nào, lệnh cho họa sĩ trong cung vẽ theo, cũng không vẽ ra được bức tranh có linh khí như vậy.

Kỳ Đại cô nương này đúng là nhân tài.

Phúc Gia công chúa rất mến mộ người tài.

Sau thời gian uống cạn một chung trà, hai tỷ muội ruột cục cũng tới.

Phúc Gia công chúa đích thân đón vào cửa.

"Hai người cuối cùng cũng tới rồi, làm ta phải chờ đợi đấy," nàng ta cười vẩy tay, "mau vào trong đi, trong điện rất mát mẻ."

Công chúa hiền hòa dễ gần, nhưng Kỳ Nguyệt và Kỳ Dao cũng không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ.

"không cần câu thúc (mắt tự nhiên) như vậy." Phúc Gia công chúa nhìn Kỳ Dao, "đây chính là muội muội của ngươi?" Nàng ta cười khanh khách, "nhìn không giống người lắm, nhưng lại giống ta, xem xem, lông mày của chúng ta giống nhau như đúc, nhưng đôi mắt của muội ấy xinh đẹp hơn ta."

Phúc Gia Công chúa là người như thế nào, Kỳ Dao biết rất rõ, chính là một cô nương đáng yêu, không có tâm cơ gì, cái kết của nàng ta cũng rất tốt, vài năm sau, liền gả cho Thế tử phủ Quốc Công văn võ song toàn.

Dù sao thì người bên cạnh Tống Vân, không ai là không có cái kết viên mãn cả.

Kỳ Dao cười cười, giả bộ thẹn thùng.

Nàng thực sự không muốn có ý đi lấy lòng khiến Phúc Gia công chúa yêu thích mình, đỡ phải rước lấy phiền phức.

Tiểu cô nương cúi đầu, một lời cũng không nói.

Phúc Gia công chúa không để ý nữa, nói về chuyện vẽ tranh với Kỳ Nguyệt.

"Ta còn mang tới cho Mẫu phi xem, Mẫu phi cũng rất thích.....Nếu không thì hôm nay, ngươi vẽ con thỏ cho ta, còn có cừu nữa!"

Kỳ Nguyệt cười: "Đương nhiên là được, nhưng phải mất nhiều thời gian công sức."

"không sao, ngươi có thể dùng ngọc thiện ở đây." Phúc Gia công chúa nói, "Ta mời các người ăn Ngự thiện, chuẩn bị một bàn thức ăn thật là lớn, có được không?"

thật là một vị Công chúa đáng yêu, từ nhỏ Kỳ Nguyệt đã chăm sóc muội muội, đối với các cô nương nhỏ tuổi có sự yêu thích hết sức tự nhiên, nàng ấy dịu dàng nói: "Được, đa tạ Công chúa, vậy hiện tại ta liền về tranh."

Phúc Gia công chúa ra lệnh đem giấy và mực đến.

Khi Kỳ Nguyệt vẽ tranh, nàng ta luôn riu rít vây quanh, hỏi ngắn hỏi dài, trong mắt Kỳ Dao, nếu cứ tiếp tục như vậy, Phúc Gia công chúa sẽ bị tỷ tỷ hoàn toàn mê hoặc mất. Vạn nhất muốn tỷ ấy ngày ngày tiến cung thì biết làm sao, hay đi bên sông liền không tránh khỏi bị ướt giày!

Kỳ Dao yên lặng ăn mấy miếng điểm tâm hương vị ngọt ngào, rồi đi qua chỗ tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, hay là lát nữa vẽ cụ rùa trăm tuổi, chính là loại rùa muội nuôi....."

Phúc Gia công chúa cảm thấy rất mới lạ: "Cụ rùa trăm tuổi?"

"Đúng vậy, to bằng này này." Kỳ Dao khoả tay múa chân miêu tả, "hoa văn trên mai rùa vô cùng xinh đẹp, bình thường cũng không thích cử động, nhưng khi nhìn thấy có người tới, liền thò đầu ra đòi ăn."

"Vậy sao?" Phúc Gia công chúa nổi lên hứng thú, "hó còn có thể nhận biết con người?"

"Đúng, Công chúa người có thể thử nuôi vài con, nuôi nhiều mới vui, loài vật này cũng không khó nuôi, chính là thả trong vại gốm sứ....."

Nàng phải tiến cử vài trò mới mẻ cho Phúc Gia công chúa, để nàng ta phí hết tâm tư đi quan tâm những chuyện đó đi, đỡ phải suốt ngày nhìn chăm chăm vào cô nương nhà người ta.

Phúc Gia công chúa nghe vậy vô cùng vui vẻ, lại nhìn Kỳ Dao, đột nhiên hỏi: "Ngươi có biết chơi cờ!"

"Biết" chơi cờ ai mà không biết, Kỳ Dao vô thức đáp lời.

"Vậy chúng ta đi chơi cờ đi?" Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "tranh của Kỳ đại cô nương cũng không biết phải vẽ tới khi nào, chúng ta ra ngoài chơi một lát."

A!

Kỳ Dao thấy đầu đau quá.

Nhưng dù sao cũng là Công chúa, muốn cự tuyệt cũng khó.

Kỷ Dao chỉ có thể tới Ngự hoa viên cùng nàng ta.

"Cô ở đây nhiều, chúng ta mỗi người tự ngắt cỏ, đều không được nhờ cung nhân trợ giúp, như vậy mới công bằng." Phúc Gia công chúa phổ biến quy tắc chơi cỏ cho nàng, "Sau nửa canh giờ, xem ai có nhiều loại cỏ nhất." nói xong, nàng ta cười hí hí chạy ra ngoài.

Kỷ Dao nghĩ, rốt cuộc vị Công chúa này phải cô đơn tới mức nào cơ chứ, tóm được một người chơi cùng liền điên cuồng như vậy, còn tự mình bắt cỏ, cũng không sợ bắt đến nổi đau tay hay sao.

Nàng quyết định lười biếng.

Đến lúc đó chính là thua bởi Phúc Gia công chúa là được, nếu thắng nàng ta, nói không chừng nàng ta càng thích, lại muốn chơi tiếp.

Kỷ Dao ngồi xổm xuống đất, chậm chậm bắt hai ngọn cỏ.

Trời nắng to, không lâu sau liền bị phơi tới mức vàng đầu hoa mắt, Kỷ Dao di chuyển tới chỗ râm mát, ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi, nhìn một cái đồng cỏ trong tay, đếm đếm, mới được mười cọng. Đường như có hơi ít, nàng cũng không muốn thua một cách quá rõ ràng.

Kỷ Dao thấy xa xa có mấy ngọn cỏ màu vàng, từng la hán, nàng đi qua đó, ngồi xổm xuống túm lấy vài cọng. Kết quả từng la hán còn chưa túm được, đã thấy một đôi giày màu đen đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Có người cất giọng hỏi: "Người đang làm gì?"

Kỷ Dao ngẩng đầu xem, Tống Vân đứng ở đó, hán ta không mặc y phục thông thường như ngày đó, lần này mặc triều phục màu đỏ tươi, mặc ngọc treo bên hông, màu sắc tươi sáng, càng làm hiển lộ ngũ quan tinh tế, giống như bạch ngọc điêu khắc nên.

Nàng ngơ ngác: "Ta đang bắt cỏ."

Nhìn rõ mặt của nàng, trong lòng Tống Vân nghĩ quả nhiên không nhận lầm, đúng là tiểu cô nương gặp ở chợ hoa ngày đó, sao nàng lại ở trong cung?

Cái tư thế này cũng thật là.....

Kỷ Dao đang ngồi chồm hổm một chỗ, hình tượng nhất định là bất nhã, nhưng vì lớn lên đáng yêu, nên nhìn như vậy có chút ngây thơ hồn nhiên.

"Bắt cỏ làm gì?" hán ta hỏi.

"Chơi cỏ với Phúc Gia công chúa, là công chúa mời ta tới." Kỷ Dao liếc nhìn hán ta, chẳng hề muốn có một chút dây dưa gì với hán ta hết, "hầu công tử đã ở trong cung, thiết nghĩ là có công vụ trong người, ta không làm lỡ thời gian của công tử nữa."

Hoàn toàn không nhắc tới chuyện vai gấm sứ.

Đuôi mày Tống Vân hơi nhướng lên.

Vậy mà nàng không nhận ra hán ta hay sao?

Ngày đó, hán ta đưa khăn tay cho nàng, còn cùng ở trong một căn phòng, hơn nữa hán ta tự nhận dung mạo của mình cũng không phải loại gặp một lần liền quên.

Nhưng có thể là cô nương này trí nhớ kém, Tống Vân cười khê: "Thực ra ta cũng là khách, vào cung tham gia yến tiệc (nguyên văn là ăn nhậu chơi bời)."

Cái gì?

Kỷ Dao liếc thấy hán ta cười, nàng có chút mờ mịt.

Tại sao Tống Vân phải lừa nàng? rõ ràng là Sở vương điện hạ, lại mặc triều phục, vậy mà còn che dấu thân phận, đây là tiết tấu xem nàng như kẻ ngốc không có kiến thức hay sao?

À, làm kẻ ngốc cũng được, chỉ cần đừng đến gây phiền phức cho nàng.

"Ừ." Kỷ Dao đáp, "vậy cũng giống ta, nhưng hiện tại ta rất bận, Công chúa còn đang đợi chơi cỏ với ta nữa, công tử xin cứ tự nhiên."

Nàng tiếp tục bắt cỏ.

Tay của tiểu cô nương trắng nõn, móng tay màu hồng phấn, nhìn vô cùng xinh đẹp, đáng tiếc bị dính bùn, đầu ngón tay có chút bẩn.

Muội muội của hán ta áy à, thật là tùy hứng, loại thời tiết này lại để cô nương nhà người ta đi bắt cỏ.

Tống Vân không hề động.

Tùy từng Thường Thanh cảm ô cũng nhìn thấy rõ ràng, đương nhiên là không dám rời đi.

Kỷ Dao bút một lúc, chỉ thấy góc y phục màu đỏ kia vẫn không di chuyển, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nghĩ rốt cuộc Tống Vân muốn làm gì?

Lẽ nào xem bút cỏ vui lắm sao?

Nàng hồ nghi liếc nhìn hán ta một cái, thực sự là không hiểu gì: "Công tử là khách của vị Điện hạ nào? Tại sao vẫn ở đây chưa rời đi? Đừng làm trễ thời gian, để Hoàng tử phải đợi lâu, cẩn thận tội tội huynh đó."

Còn biết nghĩ cho hán ta, Tống Vân cười rộ lên.

Nụ cười này, phẳng phát như hoa nở, trong con ngươi như phát tán ra ánh hào quang đầy màu sắc, làm Kỷ Dao tim đập loạn nhịp, nàng vội cúi đầu xuống, thầm nghĩ lần này quyết tâm không động tâm nữa, nếu không có chết như thế nào cũng không biết. Nàng chỉ là một nữ phụ, ở bên cạnh Tống Vân, sẽ không có kết quả tốt.

Thôi vậy, tẩu vi thượng sách.

Nàng đột nhiên đứng lên: "Ta bút cũng được tương đối rồi, Công chúa còn đang đợi, xin cáo từ." rồi nhanh chóng rời khỏi Ngự hoa viên.

Nhìn vạt váy tung bay, Tống Vân nói: "Tiểu cô nương cũng thật thú vị."

Thường Thanh thầm nghĩ, nhất định là vô cùng thú vị rồi, nếu không thì tại sao Điện hạ phải che dấu thân phận đi chiêu trọc người ta cơ chứ? Nhưng nhìn cũng có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu đó.....

Kỷ Dao chạy đi xa, không nhìn thấy thân ảnh Tống Vân nữa mới dừng lại bút thêm mấy cọng cỏ.

Đúng lúc này, nghe thấy giọng nói của Công chúa: "Nhị cô nương, ngươi bút xong chưa?"

"Xong rồi, xong rồi." Nàng đi về hướng phát ra âm thanh.

Phúc Gia công chúa giờ tay về hướng nàng: "Xem, chỗ ta bút được một bó to."

"Ồi chào, Công chúa thật lợi hại, ta tìm đi tìm lại, cũng chỉ có bấy nhiêu."

Phúc Gia công chúa liếc nhìn thấy: "Đó là do ta quen thuộc nơi đây, thế này đi, ta lại cho ngươi thêm thời gian một chung trà, ngươi lại đi bút thêm một chút."

Kỷ Dao:.....

Muốn thua một ván đấu phải là dễ dàng!

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Vân: Nữ nhân, nàng thành công gây sự chú ý với ta!

Kỷ Dao:.....

Dương Thiệu: Nữ nhân, từ kiếp trước nàng đã thành công gây sự chú ý với ta!

Kỷ Dao: {{({>_<)}}}

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Trở lại tâm điện.

Kỷ Nguyệt đã về xong mấy con thỏ.

Ba con thỏ, có hai con màu nâu, một con còn lại là màu tuyết trắng, lông mịn như nhung, rúc cạnh nhau phơi nắng, nhìn một cái thôi, trái tim đều tan chảy.

Phúc Gia công chúa nói: "Ta lập tức phải nuôi hai con, đáng yêu quá!"

Kỷ Nguyệt lại đi về cừu con.

Kỷ Dao và Phúc Gia công chúa chơi chọi cò.

Hao tâm tổn trí, vụng trộm tự bứt đứt vài cọng cỏ, cuối cùng cũng thua.

không chênh lệch quá nhiều, cũng coi như kỳ phùng địch thủ, cuối cùng cũng không phải đấu thêm một ván nữa.

Đội đến buổi trưa, quả nhiên có thức ăn Ngự thiện được mang lên.

Mỗi một món đều làm vô cùng tinh tế, bởi vì Công chúa cũng không phải người hay làm cao, cho nên mấy tỷ muội ăn uống rất tự nhiên, nhưng dù sao cũng là ở trong cung, Kỷ Dao không muốn ở lâu thêm một chút nào, quả thực là mong chờ từng phút, may mà đến giờ Thân, Phúc Gia công chúa chơi đủ rồi, cho người đưa hai tỷ muội nàng ra cung.

Phải có đặc quyền mới có thể ngồi kiệu, cười ngửa trong cung, từ đây đến cửa cấm cung còn phải đi bộ một đoạn, Kỷ Dao Kỷ Nguyệt sóng vai bước đi, chỉ cảm thấy cấm cung thực sự vô cùng rộng lớn, đôi mắt về phương xa, căn bản là không nhìn thấy điểm cuối, chỉ nhìn thấy cung điện cao vút trùng trùng điệp điệp, có một loại trang nghiêm đè ép lòng người, các nàng không giám tùy tiện nói chuyện.

Cung nữ cũng sẽ không mở miệng nói lung tung.

một đường bước đi cực kỳ yên tĩnh.

Cho đến khi đi đến một con đường nhỏ lát đá xanh, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, một vị cung nữ quay người lại nhìn, vội vàng nói: "Nhanh tránh sang một bên, đây là Phượng liễn của Thái hậu."

Hoàng Thái hậu?

Kỷ Dao vội vàng kéo Kỷ Nguyệt lùi lại phía sau, dựa gần vào bức tường của cung cấm, cúi đầu xuống.

Ai ngờ Phượng liễn đi tới gần bọn họ liền dừng lại.

Hoàng Thái hậu nghiêng đầu hỏi: "Đây là cô nương nhà ai? Lại là Yên Yên mới tới?" Tên của Phúc Gia công chúa là Tống Yên, trưởng bối của nàng ta liền gọi nữ danh như vậy.

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, là hai vị cô nương Kỷ gia."

Kỷ gia?

Hoàng Thái hậu nghĩ một lát, thực sự là không có ấn tượng gì, chắc không phải là vọng tộc trong Kinh Thành. Ánh mắt của bà dừng trên người Kỷ Nguyệt, thấy nàng ấy có một phong thái đặc biệt, liền sinh ra vài phần hứng thú, bà nói: "đều ngẩng đầu lên cho ta nhìn xem."

Hai người ngẩng đầu.

Kỷ Nguyệt có một đôi mày lá liễu, mắt phượng, dung mạo vô cùng thanh lệ, phảng phất như không nhiễm khói lửa nhân gian, Hoàng Thái hậu có chút xúc động, nhìn một lát liền chuyển ánh mắt nhìn Kỷ Dao, cô nương này tuổi vẫn còn nhỏ, dung mạo cũng rất xinh đẹp, bà gật gật đầu: "Chẳng trách Yên Yên lại thích các người, sinh ra cũng không tầm thường."

"Thường." Bà nói.

Cung nữ lập tức lấy ra hai túi hà bao, đưa cho mỗi người một túi.

Hai tỷ muội vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Hoàng Thái hậu phát tay, Phượng liễn lại tiếp tục đi về phía trước.

Trong trí nhớ, Hoàng Thái Hậu chính là người hào phóng, thường xuyên mang theo hà bao bên mình, bên trong đựng vài hạt lạc bằng vàng, mặc dù nhỏ, nhưng cũng đáng giá tới mấy chục lượng bạc, không nghĩ tới, hôm nay vừa mới gặp mặt, hai tỷ muội còn chưa nói một lời nào, đã được thưởng rồi.

Cũng không biết là có ý gì?

Kỷ Dao cau mày.

Trong Phượng liễn, Hoàng Thái hậu cũng có ngàn vạn suy nghĩ.

Vừa rồi gặp mặt Kỳ Nguyệt bà liền nghĩ tới một tiểu cô nương, tiểu cô nương đó lúc đầu cũng là thanh lệ thoát tục, mười sáu tuổi tiến cung, đáng tiếc bạc mệnh, ở trong cung hai năm liền buông tay mà ra đi, ngay cả một đứa con cũng không có, không thể so sánh với vận khí của Hoàng Quý phi, sinh cho Hoàng thượng một nam một nữ, phong quang vô hạn.

Hoàng Thái hậu nhắm mắt ngẫm nghĩ một lát: "đi điều tra Kỳ gia."

Thái giám ở bên cạnh vội vàng lĩnh mệnh.

Kỳ Dao và Kỳ Nguyệt về đến nhà, đã là thời điểm buổi chiều tối.

Kể với mẫu thân chuyện trong cung, Liễu thị cười nói: "Công chúa đúng là hợp ý với hai con, chắc hẳn sau này còn mời các con vào cung bầu bạn."

Mẫu thân đừng có miệng quạ đen, Kỳ Dao đau đầu, hôm nay may mà không gặp phải Hoàng thượng, thoát được một kiếp, nhưng mà sau này, cũng khó nói lắm.

Còn có Hoàng Thái hậu.....

Kỳ Dao cảm thấy tình thế cấp bách!

.....

Bởi vì vụ buộc tội lần trước, vụ án về lương thực trợ giúp thiên tai do Hình Bộ, Đô Sát Viện, Đại Lý Tự tam đường hội thẩm, thanh thế cực kỳ lớn.

Quan viên Kinh Thành người người bất an.

Nước trong quá ắt không có cá, con người có lúc nợ lúc kia, ai mà chưa từng phạm qua sai lầm cơ chứ? Mất thấy vụ án liên lụy cực rộng, rất nhiều quan viên đều không dám mở miệng, im lặng tới mức rơi một cái kim cũng có thể nghe thấy.

Hoàng Thượng nghĩ đến mấy năm nay ngài phải nhẫn nhịn, vì đại cục không biết đã nuôi dưỡng ra bao nhiêu sâu mọt béo ngậy, còn mệnh lệnh cho Tổng Diêm và Tổng Vân cùng tham gia điều tra.

một đạo thánh chỉ này, giống như sấm sét, đánh cho các quan viên choáng váng đầu óc, đoán không ra tâm tư thiên tử, Thái tử sớm đã mất đi sủng ái, sao đột nhiên lại ngóc đầu trở lại rồi? Hay là sự lạnh nhạt trong hai năm qua của Hoàng Thượng, chính là muốn mài giũa Thái tử? Vậy rốt cuộc bọn họ phải đứng về bên nào?

Lúc này, người vui vẻ nhất đương nhiên là Tổng Diêm, cảm thấy nở mày nở mặt, nhưng sau khi vui mừng, lại cảm thấy vô cùng lo lắng, hẳn ta không biết phải làm như thế nào, mới có thể khiến Phụ Hoàng vui.

Bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn ta làm cái gì liền sai cái đó, làm sao cũng không được Phụ Hoàng để mắt tới, trong mắt Phụ Hoàng chỉ có Tổng Vân, không có trường tử là hẳn ta. Mỗi lần nhìn thấy hai người kia phụ tử tử hiếu, hẳn ta đều cảm thấy như bị đâm một nhát dao đau đớn, hẳn ta muốn thay đổi, muốn lấy lòng Phụ Hoàng, muốn đối phó Tổng Vân.

Nhưng, từ trước tới nay chưa từng thành công.

Tổng Diêm đi đi lại lại trong tám điện, một lát sau, thấp giọng nói với tâm phúc của hẳn ta Khương Xuân: "Người lập tức đi một chuyến tới Hoài Viễn Hầu phủ, hỏi Dương đại nhân, xem hẳn có cao kiến gì."

"Vâng."

Khương Xuân nhận lệnh, rời khỏi hoàng cung, đi đến Hầu phủ.

Dương Thiệu vừa trở về từ doanh trại, cả người đều là mồ hôi, đang muốn đi tắm rửa, nghe tin Khương Xuân tới, liền mời hẳn ta tới thư phòng.

không lập tức đưa ra ý kiến gì, hẳn khuyên bảo trước: "Hi vọng rằng Thái tử điện hạ cẩn thận một chút về mối quan hệ giữa ta với người, sau này, nếu như có chuyện gì, dùng thư qua lại."

hắn nói ra một địa điểm.

Khương Xuân sùng sốt: "Tiểu nhân sẽ bẩm báo với Điện hạ."

Lúc này Dương Thiệu mới cầm bút, viết vài chữ trên giấy tuyên thành, đợi nó khô mới nói: "cầm về đưa cho Điện hạ."

Khương Xuân nhận lấy, nhét vào trong tay áo, cáo từ rồi đi.

Đông Cung.

Tổng Diêm vội vàng giờ tờ giấy tuyên thành ra, chỉ thấy trên đó viết bốn chữ: "Tuyệt không lưu tình."

Sắc mặt hần ta thay đổi, thăm nghĩ vậy phải giết rất nhiều quan viên đấy!

Nhờ có sự tương trợ của Dương Thiệu mà hần ta mới có cơ hội đứng trước mặt Phụ Hoàng một lần nữa, đã nếm được ngon ngọt, cho dù có chút lo lắng, cũng muốn chuẩn bị thử một chút.

Nhưng trong đó có Cổ đại nhân, phu nhân của lão ta là biểu muội của Mẫu hậu.

Đây là muốn hần ta đại nghĩa diệt thân mà!

Tổng Diệm vãi mồ hôi, từ từ ngồi xuống ghế dựa.

.....

Chu ma ma thực sự mua bình sen cho Kỳ Dao, bên trên còn có hai nụ hoa sen, sắp nở ra rồi.

Kỳ Dao rất thích, nhìn rồi lại nhìn, lại cho lão rùa ăn một ít thịt vụn tươi mới.

Lão rùa ăn xong, liền bò lên trên tảng đá lim dim.

Lão thọ tinh này cũng không biết có thể sống được bao lâu, Kỳ Dao nghĩ, sẽ không phải là đợi đến khi nàng quy thiên rồi, lão rùa vẫn còn sống tốt đấy chứ? Vậy thì phải xem như bảo vật gia truyền truyền cho đời sau mới được, đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy giọng nói rụt rè ở ngoài cửa viện: "Dao Dao."

Vừa ngẩng đầu xem, là Thảm Nghiên đến.

Kỳ Dao lập tức đứng lên, muốn vào phòng.

Thảm Nghiên lao đến, kéo tay áo nàng: "Dao Dao, muội còn giận ta sao?"

Kỳ Dao mím môi.

"Tết đoàn ngộ ta đã nhịn không đi tìm muội, chính là sợ muội tức giận, nhưng hiện tại cũng đã trôi qua nhiều ngày, sao muội vẫn còn giận?" Á đó nhất, nhẹ giọng nói, "ta, ta thực sự thích ca ca của muội, Dao Dao, ta không giấu muội nữa, ta không tặng đồ cho muội nữa, không tính kể để muội giúp ta nữa, có được không? Muội đừng bỏ mặc không để ý tới ta!"

Á kêu than cầu xin.

Kỳ Dao thở dài.

Hà tất gì phải như vậy?

Cho dù sau này ả gả cho ca ca, cũng không có được trái tim của huynh ấy, chỉ biết cả ngày khóc lóc kể khổ với người nhà, nói ca ca không thích ả, ca ca cả ngày không ở nhà, ca ca không quan tâm ả, ca ca thế này, ca ca thế nọ.....sau đó còn không phải là đau thấu tâm can, hòa ly hay sao, ngay cả nhĩ tử của ả ả cũng nhẫn tâm vứt bỏ.

Cần gì phải như vậy chứ?

Ai cũng không giúp được ả, còn không bằng quên ca ca đi, tìm một người khác để gả.

Kỳ Dao kéo lại tay áo của mình, lạnh giọng nói: "Ta không ngại nói cho tỷ biết, ca ca ta vĩnh viễn đều không thích tỷ, tỷ liền chết tâm đi!"

Thảm Nghiên sắc mặt trắng bệch: "Dao Dao, muội không giúp ta thì thôi, sao còn nói như vậy? Ta, ta lớn lên cũng không kém, trong nhà ta cũng có tiền, ta có thể mua rượu, mua tranh cho ca ca của muội, chỉ cần huynh ấy muốn, ta đều có thể mua cho huynh ấy.....Như vậy, huynh ấy cũng không thích ta sao?"

Giọng nói của tiểu cô nương nghe có vẻ ngây thơ lại đáng thương.

Kỳ Dao nghĩ, ả có lẽ là bị chấp mạch nào đó, suy nghĩ không thông, dù sao không phải ai cũng giống nàng, có thể có cơ hội làm lại từ đầu, Kỳ Dao nói: "Vậy tỷ thử đi, xem ca ca có chấp nhận hay không, dù sao ta cũng không quản."

Thảm Nghiên thở phào một hơi, cười nói: "Vậy có phải muội vẫn giống như trước đây, tiếp tục chơi với ta? Ta đáp ứng muội, sẽ không nhắc tới ca ca của muội trước mặt muội nữa, có được không?"

Cũng đã nói đến như vậy rồi, thực ra Kỳ Dao cũng không có hận thù gì với Thảm Nghiên, nói tới sai lầm kiếp trước, có một nửa trách nhiệm là do nàng, mới làm cho Thảm Nghiên lầm đường lạc lối.

"Được rồi, ta xem biểu hiện của tỷ trước đã." Kỳ Dao ngẩng đầu, rất là kiêu căng.

Thẩm Nghiên bật cười, trong lòng rất thích.

À gật gật đầu: "Vậy được, muội nhìn cho tốt.....nhưng hôm nay ta phải thẳng thắn nói ra một chuyện, ta mua một vò rượu ngon, đợi một lát đi tặng thử, muội không cần giúp ta."

Thẩm Nghiên nắm chặt nắm tay nhỏ: "Ta cũng phải thử xem, ta không tin, ca ca của muội lại ghét ta đến như vậy."

Kỷ Dao không đành lòng nhìn.

Đội Kỷ Nguyên Đình trở về, Thẩm Nghiên liền đi tìm huynh ấy.

Vô cùng hiếu kỳ kết quả sẽ như thế nào, Kỷ Dao nhẹ tay nhẹ chân, đi theo sau.

Ca ca mặc áo bào màu xanh nhạt đi tới, nhìn từ xa, vóc dáng thon dài, có chút ngọc thụ lâm phong, chính là lúc này, Thẩm Nghiên chạy tới trước mặt huynh ấy, sau khi nói vài câu, liền đưa vò rượu qua.

Kỷ Dao khản trương tới nỗi trái tim nhảy vọt lên cổ họng.

Kiếp trước, nhiều lần thì Thẩm Nghiên chỉ dám nhìn trộm ca ca mà chảy nước miếng, căn bản là không dám bày tỏ cái gì, đều dựa vào sự giúp đỡ của nàng, hiện tại.....

Nàng nhìn chăm chăm vào ca ca, trong chớp mắt, huynh ấy giơ tay, một chưởng hất văng vò rượu xuống đất, khuôn mặt trở nên vô cùng lạnh lẽo, là loại lạnh lẽo từ trước tới nay nàng chưa từng thấy.

Huynh ấy thậm chí còn đạp vò rượu một phát, nghênh ngang rời đi.

Kỷ Dao không biết tâm tình của Thẩm Nghiên như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng khóc, nhìn thấy ả ngồi xuống, đập vào mảnh vỡ của vò rượu, chậm rãi rời đi.

Bóng lưng kia có vẻ vô cùng đáng thương.

Kỷ Dao thờ dãi một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Dao: Ca ca, muội cảm thấy huynh có khả năng độc thân cả đời.

Kỷ Nguyên Đình: Ha, huynh có mỹ tửu, huynh có bằng hữu.

Kỷ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện này rất nhanh đã truyền tới tai Liêu thị, bà liền gọi Kỷ Nguyên Đình tới.

Nghe hạ nhân nói, Kỷ Nguyên Đình chộc cho Thẩm Nghiên khóc.

"Nàng ta tặng rượu, lẽ nào con phải nhận hay sao, để bị người khác nói là trao nhận tín vật? Con chỉ là cự tuyệt nàng ta." Kỷ Nguyên Đình mặt trầm như nước, mẫu thân không biết mục đích của Thẩm Nghiên, cô nương gia không biết liêm sỉ, xem hấn thành cái gì, muốn uống rượu, hấn không thể tự mua được hay sao? còn phải xin tiền của một nữ nhân?

Nhưng cho dù là như vậy, nói cho rõ ràng là được rồi.

Dù sao cũng không phải sai lầm gì lớn, hai nhà bọn họ thường xuyên qua lại, mối tình đầu của cô nương gia mới vừa chớm nở, đem lòng mến mộ hấn, cũng không phải chuyện gì lạ, có loại cự tuyệt nào như hấn hay sao?

Liêu thị nói: "Vậy con không nhận là được, còn đập một cước làm gì? Truyền đến tai Thẩm phu nhân, chỉ cảm thấy là con khinh thường người ta! Thẩm cô nương dù sao cũng là nữ nhi nhà quan, lần này hành sự có chút lỗ mãng, nhưng con lớn hơn nàng ta sáu tuổi, không thể bao dung một chút hay

sao, đây là rượu cũng không phải loại đồ vật khác!"

Kỷ Nguyên Đình cau mày, nhưng không nói gì.

Liêu thị nói: "Con còn không biết sai lầm của mình?"

"Làm sai chỗ nào? Nếu con nói đạo lý, nói không chừng lần sau nàng ta còn muốn dây dưa thêm, vạn nhất bị người khác nhìn thấy, truyền ra tin đồn, liền có hại cho thanh danh." Kỷ Nguyên Đình nói, "chuyện này, mẫu thân không cần nói nữa, con tự biết đúng mực."

Đúng mực cái gì, quả thực là muốn Thảm phu nhân hận thấu nhà họ mà!

Liêu thị cũng có nữ nhi, nếu như nữ nhi đi tặng rượu, lại bị người ta đối xử như vậy, trong lòng cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu.

Bà thờ dài.

Kỷ Nguyệt cũng rất quan tâm, hỏi Kỷ Dao: "Hôm qua Thảm cô nương tới gặp muội, chuyện với ca ca, là thật?"

"Là thật, muội tận mắt chứng kiến, ca ca rất hung dữ, không nhận liền không nhận, vậy mà còn hất đồ vò rượu xuống đất, dùng sức dẫm lên."

Kỷ Nguyệt ngờ ngẩn: "Huynh ấy tuyệt tình như vậy?"

"Vâng."

"Vậy thì sợ rằng Thảm gia cô nương sau này sẽ không tới nữa."

Kỷ Dao cũng nghĩ như vậy, dù sao thì Kỷ Nguyên Đình quen biết ả, trong lòng Thảm Nghiên, ả tự cho rằng Kỷ Nguyên Đình sẽ nể mặt hai nhà, kết quả hoàn toàn ngược lại.

Nhưng như vậy cũng tốt, nàng đỡ phải để tâm vào chuyện này nữa.

.....

Thời gian này, Thái tử có chút thay đổi, Tạ Minh Kha phát hiện hắn ta không còn ngẩn ngơ như đi vào cõi thần tiên, mặt ủ mày chau nữa, ánh mắt cũng dần lấy lại thần thái, nghĩ đến hắn là vì đạo thánh chỉ kia của Hoàng thượng, tro tàn lại dần bốc cháy.

Nhưng y cũng không có ý muốn làm thân.

Mặc dù y nhậm chức giảng bài cho Đông cung, nhưng nội tâm lại khinh thường Thái tử, Thái tử người này không màng đại cục, thích dùng kẻ gian nịnh, thủ đoạn vụng về không đáng nhắc tới, ngược lại Tống Văn có tướng đế vương hơn, học thức uyên bác, suy nghĩ chu toàn quyết định đúng đắn. Nhưng nếu Thái tử thật sự có tiến bộ, cũng không phải là chuyện xấu.

Y giảng bài xong, Tống Diễm tiến lên nói: "Tạ đại nhân vất vả rồi."

Hắn ta vẫn luôn muốn lôi kéo Tạ Minh Kha, nhưng đáng tiếc tính cách của y lạnh nhạt, bất luận hắn ta ra ám hiệu như thế nào, đều bất vi sở động, dần dần cũng chết tâm.

Tạ Minh Kha đáp: "không dám, đây là bổn phận của vi thần."

Vẫn giống như trước đây, cũng không nhiều lời, Tống Diễm hết cách, đành để y rời đi.

Thời tiết tháng sáu nóng bức, không mát mẻ như ở trong điện, đi bộ một lát, sau lưng liền đổ mồ hôi, Tạ Minh Kha đi tới nơi râm mát, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

Bên cạnh có một tiểu thái giám cũng tới tránh nắng, nhìn thấy y, liền cúi người vái chào: "Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha biết nhóc: "Tiểu Lâm tử, ngươi không hầu hạ ở Từ Tâm điện, đến đây làm gì?"

"Đến kho phòng tìm tranh," Tiểu Lâm tử hướng miệng vào bức tranh đang vắt trên tay, "chính là bức này, Thái hậu đột nhiên muốn xem, cũng kỳ lạ....."

Tranh được bảo quản rất tốt, bên ngoài còn bọc một lớp vải tơ lụa, Tạ Minh Kha liếc mắt nhìn: "Vậy sao, vậy ngươi nhanh mang về cho Thái hậu đi."

Tiểu Lâm tử nói: "đang định trở về, nhưng thời tiết này, làm cho nô tài mồ hôi đầy đầu, sợ rằng làm bẩn bức tranh, nên phải lau trước đã."

Nhóc đặt bức tranh trên phiến đá.

Trong chớp mắt, Tạ Minh Kha phát hiện ra đây là bức họa chân dung, trong tranh là một cô nương mặc y phục màu đỏ của hoa Hải đường, mơ hồ lộ ra khuôn mặt, lại làm y cảm thấy có chút quen mắt.

Y sừng sốt, hỏi: "Người trong tranh là ai?"

Tiểu Lâm tử lắc đầu: "Nô tài cũng không biết."

Nhóc mới gần mười tuổi, nhưng bức họa này chỉ nhìn giấy thôi, liền biết đã lưu giữ rất nhiều năm, so với tuổi của Tiểu Lâm tử còn lớn hơn, không biết cũng là bình thường.

Tạ Minh Kha không hỏi thêm nữa, đi về phía cửa cung.

Cho tới khi ngồi lên kiệu hồi phủ, y mới nghĩ ra, cô nương trong tranh vậy mà có chút giống Kỳ Nguyệt.....Hoàng Thái hậu đột nhiên xem tranh, rốt cuộc là vì sao?

Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng mẫu tử từ hiếu, được mọi người ca tụng, nhưng sau khi Hoàng hậu qua đời, quan hệ của hai mẫu tử này lại trở nên có chút vi diệu.

Bởi vì Hoàng hậu là biểu chất nữ (cháu gái họ) của Hoàng Thái hậu, lúc trước cũng do bà chỉ định làm thê tử của Hoàng thượng, Thái tử Tống Diễm không chỉ là cháu trai của bà, còn là tương lai, là gốc rễ quyền lực của toàn gia Triệu gia bọn họ, hiện nay vị thế Thái tử bị lay động, Hoàng Thái hậu sao có thể vừa lòng?

Bà không thích Tống Vân, cũng không thích Hoàng Quý phi.

Tạ Minh Kha âm thầm cân nhắc, ần ần cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Mà giờ khắc này, tại Kỳ gia, Kỳ Dao đang thúc giục mẫu thân, nhanh chóng gả tỷ tỷ ra ngoài.

Liêu thị mặc dù cũng nóng vội, nhưng không thể chọn bừa một người con rể được.

"Tốt xấu cũng phải đợi lão gia xem người có nhìn trúng ai....." Liêu thị liếc ngang nữ nhi một cái, "con cũng rảnh rồi không có việc gì, mỗi ngày chơi cùng lão rùa còn không đủ, còn quản đến tận chỗ của nương? Ta xem nên mời một nữ sư phò cho con, dạy con nữ hồng, viết chữ, quản thúc con mới tốt."

"Viết chữ còn cần nữ sư phò dạy hay sao, phụ thân từ nhỏ đã dạy con, hơn nữa, còn có ca ca mà." Kỳ Dao đứng trước mặt Liêu thị, "huong, tỷ tỷ thực sự không còn nhỏ nữa, người phải nói với phụ thân, để ông ấy nhanh lên."

"Nhanh như thế nào? Con không biết chuyện trong triều chính, đừng có càn quấy!" không phải là Liêu thị chưa từng thúc giục, thực sự là vì có vụ án lớn như vậy, người người đều sợ mất mũi ô sa, ai còn có tâm trạng để tâm những việc khác, "đợi qua một thời gian nữa, à, con trở về đi, vì nương còn phải tính toán số sách."

Kỳ Dao gấp đến độ không biết làm sao.

Đúng là xui xẻo, đúng lúc đụng phải vụ án lương thực cứu trợ thiên tai.....

Nhưng nàng vẫn muốn thúc giục tiếp, ăn vạ không đi.

Đợi đến chiều tối, Kỳ Chương trở về.

Kỳ Dao lại nói một lần nữa.

Tâm tình Kỳ Chương tốt, xem tình hình, những tham quan kia ắt sẽ bị trừng trị, ông cười híp mắt nói: "Biết rồi, vì phụ chọn một người tốt cho Nguyệt Nhi, con không cần lo lắng."

Chỉ nói bằng miệng thì có tác dụng gì, đợi nữ nhi phải tiến cung mới biết thế nào là thảm, lẽ nào nàng lại phải lấy lý do có thần tiên báo mộng? Kỳ Dao đang định trở về, lên kế hoạch thật là tốt, lại nghe thấy mẫu thân thương lượng một chuyện với phụ thân, làm cho nàng rất là ngạc nhiên.

Kỳ Dao lại không rời đi nữa, giả bộ sửa sang lại hà bao, đứng ở một bên nghe lén.

"Hoài Viễn Hầu có ân với nữ nhi của chúng ta, Tạ đại nhân cũng vậy, không bằng chúng ta tìm cơ hội mời họ, tướng công thấy thế nào? Mặc dù chúng ta không phải vọng tộc quyền quý như họ, nhưng không thể nọ ân tình người ta một cách đương nhiên như vậy được, hay là đợi đến ngày hưu mộ, cùng mời hai người tới, tạ ơn một phen."

Kỳ Chương có chút chột dạ: "Chúng ta có thể lấy cái gì tạ ơn?"

"Lễ nhẹ tình nghĩa nặng, hai người đều không thiếu bạc, chúng ta chính là thể hiện một chút tâm ý, bày một bàn tiệc thịnh soạn là được."

Liêu thị cũng có chút tâm tư nho nhỏ, bình thường nghĩ mọi biện pháp cũng không thể thân cận quý nhân, khó có được cơ hội, làm sao có thể không kết giao một chút cơ chứ, đối với trượng phu, đối với nhi tử đều có ích."

Nếu không, không biết với cái tính thật thà của trượng phu, phải trải qua bao nhiêu năm nữa mới được thăng tiến.

Kỷ Chương còn đang do dự không quyết: "Đề nghị của nàng mặc dù tốt, nhưng cũng không biết bọn họ có tới hay không. Quý nhân bận việc, xã giao cũng nhiều, vị Tạ công tử kia thường xuyên đi Đông Cung, Hoài Viễn Hầu cũng phải thao luyện binh mã, ta là sợ mất công đưa thiệp mời, lại bị họ trả về."

Cho nên người nhà mẹ đẻ của bà mới nói Kỷ Chương là một tú tài nghèo kiết hủ lậu, ông không muốn bám vào ai, cũng ưa sĩ diện.

Liêu thị vẫn kiên trì: "Đưa đi rồi nói tiếp, dù sao cũng phải thử xem."

Nghe xong rồi, Kỷ Dao nhẹ nhàng từ cửa rời đi.

Nếu như nàng đoán không sai, mẫu thân đây là muốn mời hai tình địch tới nhà đó, nàng không biết nên nói gì đây!

Nhưng có lẽ là chuyện tốt? mặc dù hai người kia, một người là Thủ phụ tương lai tâm ngoan thủ lạt, giết người giết tộc, một người là phu quân kiếp trước của nàng, nhưng tỷ tỷ gả cho một trong hai người bọn họ cũng tốt hơn là tiền cung làm phi.....

Vài ngày trôi qua, hai thiệp mời đồng thời được đưa tới Hoài Viễn Hầu phủ và Tạ phủ.

Vì tiếp đãi hai vị quý nhân, Liêu thị đích thân đi chợ, mua một đồng đồ vật, từ sáng sớm, trong nhà bếp đã phát ra mùi thơm ngào ngạt.

Đó là canh vịt nấu với ốc loa, cũng là loại canh mà nhà bếp Kỷ gia nấu ngon nhất, miễn cưỡng coi như có chút bản lĩnh. Liêu thị vẫn còn lo lắng, thường xuyên đến nhà bếp, dặn dò nhà bếp nhất định phải nấu thật sạch sẽ, làm ra món ăn ngon nhất, nói hai vị khách ngày hôm nay là người tôn quý nhất mà họ từng tiếp đãi.

Đầu bếp bị dọa tới mức làm rơi hai cái bát.

Kỷ Chương nói: "Nương tử, nhà chúng ta chỉ có điều kiện như vậy, sao lại làm khó bọn họ? đừng để đến lúc đó nấu tới mức cháy khét, làm khách nhân mất hứng."

Liêu thị không thêm đề ý: "Ông đừng có lãng phí thời gian ở đây, đi nghỉ xem lát nữa nên nói cái gì mới tốt."

".....Có thể nói cái gì."

Liêu thị lại chỉ thị: "Thư phòng cũng nên sắp xếp lại một chút."

Hai người như lâm đại địch, Kỷ Nguyên Đình đứng ở cửa, tươi cười thông thả: "Người ta nguyện ý đến, đã sớm có chuẩn bị, phải ăn thức ăn khó nuốt rồi, lại thêm, đầu bếp có nấu thế nào cũng không thể so sánh với hầu môn vọng tộc được, vẫn là thuận theo tự nhiên, nếu trang trọng quá mức, Tạ đại nhân và Hầu gia ngược lại lại cảm thấy không thoải mái."

"Vậy sao?" Liêu thị gạt mình, đột nhiên nói, "Chu ma ma, mau gọi Nguyệt Nhi, Dao Nhi tới, hai vị đại nhân là trợ giúp hai đứa nó, nói thế nào cũng phải đích thân chính diện nói lời cảm tạ mới tốt."

Chu ma ma bước nhanh rời đi.

Cửa lớn, một chiếc xe ngựa dừng lại, Lý Ngọc vén màn xe, Tạ Minh Kha hơi khom lưng, bước từ trên xe xuống.

Tường trắng ngói đen, một tòa viện nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy có hai nhánh cây Hải đường vươn ra khỏi tường viện, nở đầy những bông hoa nhỏ màu hồng.

Y đang muốn tiến tới gõ cửa, lại nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên ở phía sau, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con tuấn mã đen sẫm, người trên ngựa mặc áo bào màu xanh đậm, tư thế oai hùng.

hắn xoay người xuống ngựa, đem dây cương vứt cho gã sai vặt, khẽ cười nói: "không ngờ tới, Dục Thiện người cũng ở đây."

Còn cho rằng chỉ mời mỗi mình hắn, vậy mà Kỷ gia còn mời cả Tạ Minh Kha.

"Hầu gia." Dương Thiệu trực tiếp gọi tên tự của y, nhưng Tạ Minh Kha lại không tùy ý như vậy, trong lòng cũng thấy kỳ lạ, Kỷ gia sao lại mời Dương Thiệu, nhưng nghĩ tới chuyện tại vườn hoa trong phủ nhà y, liền có chút hiểu rõ.

Dương Thiệu nhớ nhung tiểu cô nương kia, cười một cái nói: "Vốn dĩ muốn mời người uống rượu, đúng lúc hôm nay gặp mặt, đi vào thôi, đừng để Kỷ đại nhân đợi lâu."

hắn đang định đi gõ cửa, thì người gác cổng đã mở cửa ra rồi: "Hầu gia, Tạ đại nhân, lão gia và phu nhân mong đợi đã lâu, mời vào."

Tác giả có lời muốn nói:

Kỷ Dao: Lau sạch con mắt, chọn một tỷ phu.

Dương Thiệu.....(Sau này thu thập nàng!)

Tạ Minh Kha: Cái này còn phải chọn.

Kỷ Nguyệt:.....Chỉ có ta là không biết chuyện gì đang xảy ra hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lời mời của phụ mẫu, Kỷ Nguyệt cho rằng vốn sẽ thất bại, không nghĩ tới Tạ Minh Kha vậy mà lại nguyện ý tới, làm nàng ấy cảm thấy rất bất ngờ.

rõ ràng giữa hai người bọn họ cũng chưa tới mức ai thiếu nợ ai.

Kỷ Nguyệt cài một chiếc trâm bạch ngọc, đi ra ngoài.

trên đường gặp được Kỷ Dao.

Hai tỷ muội cùng sóng vai mà đi.

Kỷ Dao lắc đầu: "Vì bữa cơm này, mẫu thân tự giã vò đến khổ, nghe nói trong phòng bếp tình cảnh hỗn loạn, chính là cũng chỉ có trình độ như vậy, không biết có hợp khẩu vị của bọn họ hay không nữa."

Kỷ Nguyệt nói: "Khó nói lắm, đã ăn quen sơn hào hải vị, khó có được bữa cơm canh đậm bạc, có khi cũng không tệ đâu."

"Nhưng mà, lần này mẫu thân cũng không chuẩn bị cơm canh đậm bạc mà!" Nghe nói là phải mất không ít ngân lượng, gà vịt bò dê đều có cả.

Kỷ Nguyệt mỉm cười.

Khi tới cửa phòng tiếp khách, thì thấy Tạ Minh Kha và Dương Thiệu cũng vừa mới tới.

Hai nam nhân trẻ tuổi, một người trầm tĩnh tuấn tú, như tùng như trúc, một người uy phong tuấn mỹ, long chươg phượng tư (phong thái của rồng phượng), Liễu thị nhìn thấy, liền cảm thấy bản thân mình nằm mơ, trong lòng không khỏi vụt qua một ý nghĩ, đây nếu là con rể của bà thì tốt biết bao! Vậy thì hai nữ nhi của bà, nửa đời còn lại không cần phải lo âu nữa.

Nhưng nghĩ xong, lắc lắc đầu, thực sự là cảm thấy hoang đường vô vắn, với loại gia thế như người ta, dựa vào đâu mà cưới nữ nhi của bà, có thể kết giao với nhi tử, đã là niềm vui bất ngờ rồi.

"Nguyệt Nhi, Dao Dao, mau tới gặp Hài gia, Tạ đại nhân." Bà vội vàng vẫy tay.

Hai tỷ muội tiến vào hành lễ.

"Chuyện của tiểu nữ, may nhờ có Hài gia, Tạ đại nhân mới thoát khỏi tai họa." Liễu thị nói, kéo kéo tay áo của Kỷ Chương.

"Hôm nay mời hai vị tới là muốn đáp tạ đại ân." Kỷ Chương cứng nhắc nói câu tiếp theo.

Đây vốn là nhạc phụ nhạc mẫu của hắn, Dương Thiệu đã quá quen thuộc rồi, hắn khẽ cười nói: "Chỉ là chuyện nhắc tay chỉ lao, sao lại là đại ân được, ngược lại hôm nay đến quấy rầy, gây thêm phiền toái cho mọi người rồi."

Ánh mắt hắn nhìn tới Kỷ Chương, làm cho Kỷ Chương có loại quần bách như nghèo đói gặp phú quý.

Liễu thị là phụ nữ, nhiều tâm tư, đánh giá Dương Thiệu một chút, cứ cảm thấy như đã từng nhìn thấy ở đâu, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới Ngọc Mãn Đường.

Lúc đó liền cảm thấy quý khí bức người, không dám bắt chuyện, không ngờ tới hôm nay bà còn có thể mời người ta tới nhà.

Lúc này Kỷ Nguyên Đình nói: "Mẫu thân, cứ đứng nói chuyện mãi, ngay cả một chén trà nóng cũng không có."

"Ồi chào!" Liễu thị hồi thần, vội vàng mời hai người ngồi xuống, "nhất thời quên mất, xin đừng trách tội." Lại gọi Chu ma ma mang trà lên.

Lá trà là loại Bích Loa Xuân tốt nhất, chỉ mua được có một lạng trà, muốn mua nhiều hơn nữa không có tiền.

Mùi thơm ngát xông vào cánh mũi, Tạ Minh Kha uống một ngụm nói: " Tây Sơn nhất tuyết, phu nhân có tâm."

Quả nhiên là công tử thế gia, ném thư đồ tốt, liền biết xuất sứ từ đâu, Liễu thị cười rộ lên: " Hai vị là khách quý, nên như vậy."

Bọn họ vừa tới, căn nhà nhỏ này cũng trở nên rực rỡ.

Đợi đến lúc dùng cơm, nam nhân ngồi ở chính đường, hai tỷ muội và Liễu thị ngồi ở gian kế bên ăn cơm.

So với ngày thường, bữa cơm hôm nay ngon hơn rất nhiều, Kỳ Dao liếc nhìn bộ ngực vừa mới bắt đầu nảy nở của mình, quyết định ăn thêm nửa bát cơm nữa.

Cơm no rượu say.

Liêu thị để Kỳ Nguyên Đình bồi tiếp hai vị đại nhân.

Tuy nhiên Kỳ gia thực sự nhỏ, có thể đi đến đâu, cũng chỉ có một cái đình viện, đi một lát, ba người liền tới nơi Kỳ Dao đặt vai gổm sứ, trên tầng đá có một lão rùa, đang lim dim ngủ.

"Đây là rùa Nhị muội nuôi," Kỳ Nguyên Đình giới thiệu, "cụ rùa trăm tuổi, là ta nhờ người mới mua được."

Dương Thiệu kinh ngạc, từ khi nào Kỳ Dao có cái sở thích này? Lúc nàng ở Hầu phủ, nhiều lần cũng chỉ nhìn cá, cũng không thích nuôi dưỡng động vật nhỏ.

hắn nhắc lão rùa lên quan sát: "Là một con rùa đực."

Vừa rồi nghe thấy tiếng nói, Kỳ Dao đã chú ý tình hình bên ngoài rồi, nghe Dương Thiệu nói là đực, nhìn không được bước ra: "Sao ngài biết nó là con đực? Ta hỏi ca ca nó là đực hay cái, huynh ấy sống chết đều không nói với ta."

Tiểu cô nương mặc váy sam màu hồng, ngẩng đầu lên, khuôn mặt hiếu kỳ đầy thắc mắc.

Dương Thiệu nói: "Người xem mai rùa của nó, đường vân ở giữa dài và mảnh, chính là con đực, nếu là con cái, đường vân đó sẽ to hơn, hơn nữa đuôi của chúng cũng khác nhau, đuôi rùa đực hơi thô ráp."

hắn chỉ cho nàng xem.

Bởi vì chênh lệch chiều cao, nên hắn cúi người xuống.

Kỳ Dao xem tỉ mỉ, bưng tỉnh đại ngộ: "thì ra là như vậy, con rùa này của ta là con đực."

Dương Thiệu vậy mà hiểu biết cái này!

"Người có thể mua thêm một con cái," hắn nghiêng đầu nhìn nàng, "hai con ở cùng nhau sẽ không cô đơn nữa, dù sao tuổi thọ của chúng rất dài."

Cách gần như vậy, hơi thở mát lạnh trên người nam nhân như gió nhẹ phất tới, Kỳ Dao và hắn mắt đối mắt, nghe thấy câu này, trái tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn. Nàng thu lại ánh mắt, kết quả lại phát hiện, Tạ Minh Kha không ở bên cạnh, nhìn về phía trước, hình như y đang nói chuyện với tỷ tỷ ở phía xa xa.

Kỳ Nguyên Đình cũng chú ý tới, Nhị muội còn nhỏ, nói với Dương Thiệu vài câu thì không sao, nhưng phía Đại muội muội, lại là chuyện gì đây? Tạ Minh Kha vô thanh vô tức rời đi, là có việc gì quan trọng cần thương lượng với Đại muội muội hay sao?

Kỳ Nguyên Đình quay người đi tới hướng đó.

Nhưng Dương Thiệu lại không đi theo, hắn đem lão rùa đặt vào trong vai gổm sứ, thông thả ung dung, lấy khăn tay ra lau tay.

Kỳ Dao càng cảm thấy kỳ lạ.

Lẽ nào hai người này không phải tình địch hay sao? Tạ Minh Kha đều đi tiếp cận tỷ tỷ rồi, sao hắn còn dậm rề ở đây? Trừ khi muốn nàng nói lời hay ý đẹp thay cho hắn, cũng giống như tâm tư của Thẩm Nghiên? Nhưng dường như không giống với tác phong của hắn, kiếp trước hắn thích nàng, đều biểu đạt rất trực tiếp, thích liền trực tiếp đến cầu thân.....

Chuyện này quá nhiều nàng khá lâu, Kỳ Dao đảo con mắt, thử nói: "Nhìn mà xem, tỷ tỷ và Tạ đại nhân có chút xứng đôi đấy chứ."

Dương Thiệu đáp: "Tài tử tài nữ, duyên trời tác hợp."

Cái gì!

Kỳ Dao có chút không theo kịp suy nghĩ của hắn.

"Ngài," nàng nhìn chăm chăm Dương Thiệu, "ngài không phải là....."

Dương Thiệu nhìn xuống nàng: "Bản Hầu làm sao?"

Kỷ Dao lấy lại bình tĩnh: "Lời nói vừa rồi của ngài là thật lòng? nói bọn họ duyên trời tác hợp?"

"Tạ đại nhân là bằng hữu của bản Hầu, bản Hầu đương nhiên là thành tâm chúc phúc," Dương Thiệu liếc thấy mặt nhỏ của nàng có chút hồng, "chủ đề này không phải do người gọi ra hay sao? Có gì không đúng?"

Hoàn toàn không đúng!

Đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, Dương Thiệu cư nhiên vì tình bạn với Tạ Minh Kha mới giúp đỡ hai tỷ muội nàng! Vậy mà nàng còn nghĩ đi tận đâu, còn vì chuyện phải gọi hắn là tỷ phu mà phát sầu.

thật là một câu chuyện cười.

Kỷ Dao có chút dở khóc dở cười.

Bên tai đột nhiên nghe thấy Dương Thiệu hỏi: "Muốn một con rùa cái không? Bản Hầu tặng người."

"Hả?" Kỷ Dao sững sờ, lập tức lắc đầu, "không cần, loại rùa trăm tuổi này cũng không dễ tìm, không muốn làm phiền Hầu gia."

thật là một cô nương ngoan ngoãn, không giống Kỷ Dao của kiếp trước, miệng thì nói không cần, nhưng trong lòng lại ham muốn phú quý của Hầu phu, cho dù là không thích hắn, cũng muốn gả cho hắn.

Dương Thiệu nói: "Xem như là tạ lễ.....nếu như người có thể tác hợp cho Dục Thiện với tỷ tỷ của người, ta còn có phần thù lao khác cho người nữa." Vừa vặn Kỷ Dao nhắc tới, đúng là một lí do sẵn có.

hắn cũng có nghĩa khí quá đi, vì Tạ Minh Kha, giúp đỡ đến mức này, nếu nói như vậy, Tạ Minh Kha thực sự thích tỷ tỷ? Bởi vì lo sợ nguy hiểm đến từ trong cung, Kỷ Dao rất muốn tỷ tỷ sớm gả cho người, nhưng cũng không thể đáp ứng như này được.

"Ai biết tỷ tỷ gả cho y sẽ như thế nào, hơn nữa ta cũng không biết tâm ý của tỷ tỷ....."

"Nếu tỷ tỷ người gả vào Tạ gia, tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng người có thể suy nghĩ thêm một chút," kiếp trước Kỷ Nguyệt tiến cung, Kỷ Dao rất đau lòng, hiện nay có thể tránh khỏi chuyện đó, Dương Thiệu nói, "hai ngày nữa ta đưa lão rùa tới."

Kỷ Dao vội đáp: "Ta còn chưa đáp ứng đâu."

Giọng nói mềm ngọt mềm ngọt, gọi tức mức Dương Thiệu muốn tiến lên đè ép nàng, lúc nàng muốn, nữ nhân này thường xuyên khơi dậy ham muốn nói, "Hầu gia, ta còn chưa đáp ứng đâu."

Toàn thân nhịn không được có chút khô nóng.

"Cho dù không đáp ứng, cũng chỉ là một lão rùa, tặng cho người có là gì?" Ánh mắt hắn rủ xuống, nóng bỏng giống như ánh nắng gay gắt mùa hè, khóe miệng mang theo ý cười, mỉa hoặc lòng người.

Kỷ Dao bị hắn nhìn tới mức khuôn mặt nóng bừng, trái tim nhỏ bùm bùm loạn nhịp, đang muốn nghĩ ngợi lung tung, thì nam nhân lại quay người bước đi.

Cũng đúng, cũng chỉ là một con rùa, đối với Dương Thiệu mà nói, còn không bằng một cái móng tay của hắn! Cho thì nhận, còn về chuyện của Tạ Minh Kha, chủ yếu vẫn là phải xem tỷ tỷ.

Dương Thiệu đi thẳng ra khỏi tiểu viện mới dừng lại.

Hồi ức trong đầu về Kỷ Dao quá nhiều, nhìn thấy nàng mà nghĩ tới, có chút không kiềm chế được, nhưng hiện tại Kỷ Dao còn nhỏ, hắn còn phải bảo trì một mặt quân tử.....may mà sắp phải tới Vân Châu rồi, lần này, hắn sẽ thuận buồn xuôi gió đi xa vạn dặm.

Đợi đến khi trở về, Kỷ Dao cũng lớn hơn một chút.

.....

Ở bên cạnh Đông sương phòng.

Kỷ Nguyệt bị Tạ Minh Kha gọi lại.

Vốn dĩ nàng ấy đi Đông sương phòng để lấy vài quyển sách, kết quả Tạ Minh Kha nói muốn đơn độc nói chuyện với nàng ấy, Kỷ Nguyệt liền cho nha hoàn lui.

"không biết Tạ đại nhân có gì chỉ bảo?"

"Người đã từng vào cung chưa?"

Thần sắc Tạ Minh Kha nghiêm túc, Kỷ Nguyệt cảm thấy có lẽ xảy ra chuyện gì đó, nghiêm mặt nói: "đã từng đến."

"Là chuyện gì?"

"Cùng muội muội vào cung bầu bạn với Công chúa, ta vẽ tranh cho Công chúa, muội muội chơi chọi gà cùng Công chúa, cũng không có gì đặc biệt.....nhưng lúc sắp rời cung, có gặp Thái Hậu nương nương." Kỷ Nguyệt lấy hà bao ở bên hông ra, "là nương nương ban thưởng, bên trong có vài hạt lạc bằng vàng, những chuyện khác thì không có."

nói rất tường tận tỉ mỉ.

Mi tâm của Tạ Minh Kha nhíu lại.

Kỷ Nguyệt hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có một hôm ta nhìn thấy một bức họa, là Thái Hậu nương nương ra lệnh cho người đi lấy về, ta vô ý nhìn thấy, phát hiện người trong bức họa giống người," Tạ Minh Kha nói, "ta cảm thấy nên nhắc nhở người một chút."

Kỷ Nguyệt vô cùng kinh ngạc.

Nàng ấy nghĩ tới ban thưởng lần trước của Hoàng Thái hậu.

thì ra không phải là vô duyên vô cớ!

Nhưng là vì sao? Người có dung mạo giống nàng ấy là ai?

Trong lòng Kỷ Nguyệt rối loạn, cắn môi nói: "Tạ đại nhân, cho dù ngài nhắc nhở ta, nhưng ta cũng không hiểu rõ, cũng không biết làm sao để hóa giải, đó dù sao cũng là Hoàng Thái hậu, nếu như bà lại muốn mời ta tiến cung, ta cũng không thể kháng chỉ." Nàng ấy cảm thấy áp lực cực lớn khó mà chống cự lại được.

Sắc mặt cô nương hơi trắng bệch, làm người ta sinh lòng thương tiếc.

Mặc dù Tạ Minh Kha cảm thấy là y xen vào việc của người khác, nhưng cũng đã xen vào rồi, làm người tốt thì làm đến cùng, y nói: "Nếu lại có việc như vậy xảy ra nữa, người cho người đến báo cho ta biết."

Kỷ Nguyệt đang muốn nói được, thì Kỷ Nguyên Đình tới.

Tạ Minh Kha cũng không muốn che giấu, lần trước Kỷ Nguyên Đình tới Tạ phủ, y có thể nhìn ra, Kỷ Nguyên Đình là người yêu thương muội muội, có huynh ấy truyền lời, hành sự càng thuận tiện.

"Hoặc là nói với Kỷ đại nhân, để huynh ấy nói lại với ta, như vậy cũng được."

Kỷ Nguyên Đình mờ mịt: "đã xảy ra chuyện gì?"

Hai huynh muội cần nói chuyện, Tạ Minh Kha liền quay người rời đi.

Kỷ Nguyệt đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho huynh trưởng nghe, Kỷ Nguyên Đình nhíu đầu, vẫn cảm thấy như lọt vào trong sương mù, nhưng có thể xác định đây là một chuyện phiền phức: "Huynh biết rồi, đến lúc đó nhất định đến tìm Tạ đại nhân." Huynh ấy nhìn Tạ Minh Kha ở phía xa, "Tạ đại nhân làm người không tệ, nếu là người khác, e rằng sẽ không chú ý tới những việc này, cũng sẽ không nhúng tay xen vào chuyện trong cung, tránh cho rước họa vào thân."

Kỷ Nguyệt giật mình.

Nàng ấy nhìn bóng đánh thon dài đã đi xa, nghĩ tới lần đầu gặp mặt, y cầm dao đặt trên cổ nàng ấy, ép buộc nàng ấy bằng bó cho y.....

Nhưng hiện tại.

hiện tại gặp phải chuyện như vậy, đến cuối cùng, e rằng sẽ ngược lại, chính nàng ấy lại thiếu nợ người ta.

Nàng ấy làm sao đáp tạ đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Minh Kha: Nàng thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ ra.

Kỷ Nguyệt:.....

Chương 20

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Vụ án lương thực cứu trợ thiên tai, bởi vì có sự tham gia của Tổng Diệm và Tổng Vân, các quan viên đều vô cùng nghiêm cẩn, ai cũng không dám đắc tội. Nhưng hai vị Hoàng tử lại dốc hết sức lực, thúc đẩy tiến trình vụ án, đối với ai cũng không hả thủ lưu tình, những quan viên bị tra ra, tội đáng chém liền chém, đáng cách chức liền cách chức, phút chốc bầu không khí trong Kinh Thành mây đen phủ kín, lòng người hoảng sợ.

Trong Minh Đức Điện, Hoàng thượng xem xong một bản tấu chương, ánh mắt nặng nề.

Đây cũng là việc mà ông không ngờ tới.

một vụ án, vậy mà lại kéo ra nhiều người như vậy, có thể thấy triều đình là nơi ẩn dấu nhiều tội ác dơ bẩn như thế nào, ông vẫn luôn bị che mắt không hay biết gì, không ngờ đã hủ bại tới mức như thế này!

Dù sao cũng cách chức quá nhiều, Hoàng thượng nghĩ, tuyên Lại bộ Thượng thư Cố Diên Nhiên tới.

"Người nhanh chóng đề bạt quan viên, đừng làm chậm trễ chuyện quốc sự, tránh cho không thể vận hành."

"Tuân chỉ." Cố Diên Nhiên trình lên một danh sách, "thực ra trước khi vi thần điều tra vụ án này, đã sớm có dự tính, mời Hoàng thượng xem qua."

Đúng là một lão hồ ly, suy nghĩ chu toàn hơn bất cứ ai.

Cố Diên Nhiên là thư đồng từ nhỏ của ông, mặc dù làm người quá mức thông minh nhanh trí, nhưng Hoàng thượng chưa từng hoài nghi, ngược lại cảm thấy có lão hồ ly bên cạnh, càng thoải mái hơn.

Ông xem lướt qua một lượt: "Người xem mà làm." Lại hỏi, "Lần này Diệm nhi, Vân nhi biểu hiện thế nào?"

"Sở vương điện hạ từ trước tới nay đều nhìn rõ mọi việc, chú ý đến mọi mặt, vi thần là không ngờ tới Thái tử điện hạ....." Cố Diên Nhiên cười cười, "vô cùng công chính nghiêm minh, tra đến Cổ đại nhân, mặc dù bị làm khó, nhưng vẫn giải quyết mọi việc theo việc công, khiến người ta bội phục."

Thế ư, xem ra nhi tử này thật sự thay đổi rồi.

Hoàng thượng ừ một tiếng: "Rất tốt."

Cố Diên Nhiên cáo lui.

Bước ra mái hiên, khẽ lắc đầu, loại thay đổi này lão chưa từng nghĩ tới, vốn dĩ cho rằng Tổng Vân khẳng định sẽ đoạt được vị trí Thái tử, nhưng hiện nay, xem ra Thái tử đang giãy dụa lúc sắp chết, mà lần giãy dụa này còn có tác dụng không nhỏ đâu, dù sao cũng là đích trưởng tử, Hoàng thượng đích thân giấy bảo tới lớn, cảm tình cũng không phải là bình thường.

E rằng Sở vương điện hạ còn phải cố gắng thêm một thời gian nữa.

.....

Lúc này ở Tạ phủ, Tạ Minh Châu vô cùng tức giận, vốn dĩ cho rằng Thái tử không đáng nhắc tới, kết quả vậy mà lại cướp được cơ hội, cân sức ngang tài với Tổng Vân, nghe phụ thân nói, lỗi gì cũng không mắc phải, nếu không tùy tiện bầm báo với Hoàng thượng lỗi sai của hắn ta, cũng đủ để Thái tử ăn hành.

Tạ nhị lão gia là Đại Lý Tự Khanh, lần này cũng tham gia vào vụ án điều tra.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, khi nào Tổng Vân mới có thể tiến nhập Đông cung đây!

Tạ Minh Châu muốn làm thái tử phi.

À ta trong lòng đầy áp tâm sự, đi thăm Tạ Minh Thiệu.

Vết thương của Tạ Minh Thiệu vừa mới khỏi, nhưng vẫn bị Tạ Tri Kính cấm túc không cho ra ngoài.

"Làm muối tức chết đi được," Tạ Minh Châu nói, "không biết Thái tử có chuyện gì, vậy mà lại có thể hòa với Tống Văn một lần."

"Dù sao cũng chỉ là côn trùng mùa thu đông, nhảy nhót không được bao lâu nữa." Tạ Minh Thiệu dựa vào đầu giường, trong lòng nghĩ tới Kỳ Nguyệt, "lần trước thất thủ, đúng là tiện nghi cho Tạ Minh Kha, e rằng y muốn cưới Kỳ đại cô nương kia."

"Cưới về không phải càng tốt hay sao?" Tạ Minh Châu nhướn mày, "Loại cô nương xuất thân từ môn hộ nhỏ, đúng là hợp với y, chung quy còn tốt hơn khi chọn nữ nhi của danh môn vọng tộc. Huynh cứ xem đi, mẫu thân cũng sẽ thành toàn cho y." Tạ Minh Kha như vậy là chủ động từ bỏ trợ lực từ việc liên hôn, nói cho cùng còn có thể mong Kỳ gia giúp đỡ thế nào, tự nhiên là có lợi cho Nhị phòng bọn họ, ả ta an ủi ca ca, "đợi khi gả tới, nàng ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ca ca còn sợ không chiếm được nàng ta hay sao? Đến lúc đó nàng ta cũng không dám nói ra, nếu thực sự để cho người khác biết, truyền đến tai Tạ Minh Kha, còn có thể tiếp tục làm thiếu phu nhân của Đại phòng hay sao? không thể nào."

Cuối cùng Kỳ Nguyệt cũng chỉ có thể nén giận nhẫn nhịn!

Cũng đúng, cho dù Tạ Minh Kha cướp được, ánh mắt Tạ Minh Thiệu âm lãnh, nhưng sẽ có một ngày gả ta hủy hoại Tạ Minh Kha.

"Đợi khi ta được ra ngoài, sẽ dẫn muội đi gặp Tống Văn."

Bám víu vào Sở vương điện hạ, tương lai lại phụ tá Sở vương làm Thái tử, đẳng vị, Nhị phòng bọn họ tự nhiên là thăng quan tiến chức như điều gặp gió, muốn đối phó một Tạ Minh Kha còn không phải làm chuyện dễ dàng hay sao? Chẳng qua chỉ là dẫm chết một con kiến mà thôi!

Tạ Minh Châu cười: "Chính là đang đợi huynh, ca ca."

.....

Quả nhiên, Dương Thiệu nói được làm được, rất nhanh đã cho người mang lão rùa tới.

nhỏ hơn so với con đực một chút, nhưng lại đẹp hơn, đường vân trên lưng rất sâu, giống như một đồng tiền mai rùa, ngay cả cái đầu nho nhỏ, cũng có vẻ tương đối xinh xắn.

Liêu thị nghĩ là Dao Dao đòi hỏi, cau mày nói: "Dao Dao, sao lại đòi Hầu gia tặng rùa?"

"Con không có!" Kỳ Dao oan uổng, "là ngài tự tặng cho con."

"Vậy sao?" Liêu thị kinh ngạc, xoay chuyển suy nghĩ, có thể là vì ngày đó nhìn thấy vai gấm sừ trong đình, lại thấy tiểu nữ nhi đáng yêu, nên mới mang tới tặng, liền không hỏi thêm nữa.

Kỳ Dao cảm lão rùa trở về, đặt trong vai gấm sừ.

Rùa đực thấy có một con rùa cái tới, vốn dĩ lười biếng, liền ngay lập tức trở nên hưng phấn, thò đầu ra, mài đến mài đi vào mai rùa cái, giống như đang chào hỏi.

Rùa cái nhỏ cũng bùng bùng khí thế từ từ bò tới, hai con rùa dựa vào nhau, không biết có phải là đang tâm sự với nhau hay không nữa.

Kỳ Dao nhìn thấy rất thích, giơ tay ra sờ mai rùa một cái, nghĩ Dương Thiệu tặng nhanh như vậy, có thể thấy hẳn rất muốn tác hợp cho hai người kia.

Nhưng kiếp trước nàng thực sự không biết Dương Thiệu có người bạn là Tạ Minh Kha, cũng cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào bởi vì nàng trùng sinh, cho nên rất nhiều chuyện cũng thay đổi? Ví dụ như Dương Thiệu gặp nàng sớm hơn, ví dụ như tỷ tỷ gặp Tạ Minh Kha ở chùa Bạch Mã, hơn nữa hai tỷ muội nàng còn nhận được sự triệu kiến của Công chúa, còn có Tống Văn, vậy mà nàng lại gặp hắn ta ở chợ hoa.....hết thấy đều trở nên không thể đoán trước được.

Điều này làm nàng càng thêm lo lắng cho Kỳ Nguyệt, nàng dự định đi gặp tỷ tỷ, ai ngờ đúng lúc này, Bạch Quả chạy tới: "cô nương, nô tỳ đi múc nước, có gặp người gác cổng, hắn ta nói có hai thái giám, thỉnh Đại cô nương vào trong cung."

Kỳ Dao cả người cứng nhắc: "thật hay giả, thái giám?"

"Là thật, cô nương, nô tỳ đúng lúc gặp được người gác cổng vội vã chạy đi bẩm báo."

Kỳ Dao vừa nghe, liền nhanh chân chạy tới nhà chính.

Liêu thị đang ngạc nhiên, nhìn thấy nữ nhi, liền nói: "Lần này là do Hoàng Thái hậu mời, Dao Dao.....đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Quý nhân trong cung thích Nguyệt Nhi như vậy?"

Cho dù là vinh dự, nhưng tần suất cho mời nhiều như vậy, Liêu thị cũng có chút nghi hoặc.

Hoàng Thái hậu!

Kỳ Dao mím môi, xem ra ngày đó Hoàng Thái hậu thực sự có ý đồ gì đó, vốn dĩ nàng luôn kiêng kỵ Hoàng thượng, kết quả một kiếp này, Hoàng Thái hậu lại chen một chân vào.

đang nghĩ ngợi, Kỳ Nguyệt tới.

Nhìn thấy mẫu thân và muội muội, nàng ấy thu lại thần sắc lo lắng: "Lần trước Hoàng Thái hậu ban thưởng hà bao cho chúng con, nhìn người cũng rất hòa ái, có lẽ là Công chúa nhắc tới chuyện con vẽ tranh, nên Hoàng Thái hậu cũng muốn xem tranh."

Liêu thị thở phào một hơi: "Vậy con đi đi, quý trọng cung con còn biết nhiều hơn nương, vì nương ở nhà đợi con."

Kỳ Nguyệt gật gù đầu, nhỏ giọng nói với Kỳ Dao: "Tỷ đã cho người đi nói với ca ca, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ca ca sẽ mời Tà đại nhân giúp đỡ."

So với mẫu thân, muội muội này còn suy nghĩ nhiều hơn.

Nhất thời Kỳ Dao cũng không có biện pháp gì, bởi vì sự việc đến quá nhanh, ánh mắt của nàng hơi chưa sót: "Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải bảo trọng!"

nói giống như đi vào đầm rồng hang hổ vậy, Kỳ Nguyệt vỗ vỗ tay nàng, đi ra ngoài ngồi lên kiệu.

Lần này, nhất định là lành ít dữ nhiều!

Kỳ Dao nghĩ thế nào cũng thấy bất an, nàng đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên linh cơ nghĩ tới, không phải Dương Thiệu muốn tác hợp cho tỷ tỷ và Tà Minh Kha hay sao? Nếu bị Hoàng thượng nhìn trúng, vậy mối hôn sự này liền không thành rồi, mặc dù tỷ tỷ nói sẽ nhờ Tà Minh Kha giúp đỡ, nhưng dù sao đi nữa thêm một người thêm một sự trợ giúp.

Kỳ Dao nắm chặt nắm đấm, nhân lúc người trong cung tới, trong nhà có chút hỗn loạn, liền chuồn ra ngoài từ cửa sau.

Cổ kiệu chờ Kỳ Nguyệt đi trên đường.

Bên ngoài rất ồn ào náo nhiệt, nhưng nàng ấy lại không nghe thấy gì.

So với lần vào cung trước, tâm trạng lần này của Kỳ Nguyệt đương nhiên trầm trọng hơn, bởi vì không biết Hoàng Thái hậu sẽ làm gì, hai vị thái giám vừa rồi lại rất nghiêm túc, nàng ấy nghĩ, cho dù có hỏi, e rằng họ cũng không nói cho nàng ấy biết.

Ngón tay trong tay áo bị Kỳ Nguyệt siết chặt, lo lắng không yên.

Nếu như đến lúc đó thực sự xảy ra chuyện gì, nàng ấy phải giải quyết như thế nào? Dù sao nàng ấy cũng chỉ là một nữ tử, cho dù có là nam nhân đi chăng nữa, trong Kinh Thành này, liền có thể tùy tâm sở dục hay sao? không, ai cũng không thể, ngoại trừ một người tôn quý nhất trong thiên hạ, Hoàng thượng, những người khác cũng chỉ có thể vâng mệnh.

Sau lưng Kỳ Nguyệt đã đổ mồ hôi lạnh.

Chính là lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, từ xa tới gần, giống như đang chạy như bay.

trên đường, rất ít khi có người cưỡi ngựa mà đi, Kỳ Nguyệt cảm thấy có lẽ nàng ấy nghe sai rồi, ai ngờ tới cái kiệu đột nhiên bị lắc mạnh, thái giám ở bên ngoài cũng phát ra tiếng thét chói tai.

"Tránh ra, tránh ra!" cũng không biết là ai kêu lên.

Kỳ Nguyệt kinh hoàng bám chắc vào kiệu, đầu ngón tay cũng trắng bệch. Sau đó nghe thấy "đùng" một tiếng, cả cỗ kiệu rơi bịch xuống đất, chắc là kiệu phu bị va chạm, căn bản là không thể giữ vững cỗ kiệu.

trên đùi cảm thấy đau đớn, Kỳ Nguyệt cau mày, giờ tay ra sờ, cảm giác đau đớn liền đi qua.

Dù sao cũng không phải rơi từ trên tầng lầu xuống, chỉ là rơi kiệu, cách mặt đất rất gần.

Nàng ấy từ từ đứng lên, vén màn kiệu, chỉ thấy hai tên thái giám nằm ngang nằm dọc trên đất, nàng ấy hỏi thăm: "Hai vị công công không sao chứ?"

"Kỷ cô nương, đây đúng là tai bay vạ gió mà." một thái giám trong đó xoa chân, "không biết ngựa điên từ đâu tới, lúc này cũng không thấy đâu nữa, nếu không ta nhất định phải bắt lấy giết không tha.....cô nương chắc là cũng bị thương, cô nương cứ đi khám đại phu trước, hiện nay cũng không thể lập tức tiến cung, ta phải nghỉ ngơi một lát đã, ôi chào!"

Thái giám còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Vốn Kỳ Nguyệt muốn nói bản thân nàng ấy không bị thương, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống, đây là một cơ hội tốt, nếu như bản thân bị thương, có khi lại tránh được một kiếp. Nàng ấy khập khiễng bước ra khỏi kiệu, đi tới bên cạnh hai vị thái giám, mắt nhìn xung quanh, thấy có một y quán gần đây, liền đi tới đó.

Đội lát nữa nói tình trạng vết thương của mình cho đại phu, để đại phu phán định nàng ấy phải mất mấy tháng mới khôi phục, nàng ấy nhắc vạt váy lên, dường như có chút khó khăn khi bước qua bậc cửa.

Chính là lúc này, có người đỡ nàng.

Chuyện xảy ra bất ngờ, Kỷ Nguyệt thật sự bị dọa chết khiếp, đứng không vững, cái trán đập phải ngực y.

Chóp mũi người thấy mùi huân hương nhàn nhạt, bên tai nghe thấy giọng nói quan tâm của nam nhân: "Thương thể có nghiêm trọng không?"

Nàng ấy ngẩng đầu lên xem, phát hiện ra là Tạ Minh Kha.

Y nắm lấy cánh tay nàng ấy, khoảng cách vô cùng gần gũi, lại hơi hơi cúi đầu, hai người chỉ cách nhau gần trong gang tấc.

Kỷ Nguyệt mặt đỏ bừng.

Nhưng rất nhanh đã đoán được là chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng đáp: "Là ngài?"

"Mặc dù là hạ sách, nhưng có tác dụng, nếu không một khi vào trong cung, ai cũng không thể ngăn cản." Dám bày trò trong cung, có thể phải trả giá bằng tính mạng của cả nhà, Tạ Minh Kha tạ lỗi, "nhưng làm người bị thương rồi, có nặng không?"

"không nặng," đúng là một biện pháp tốt, Kỷ Nguyệt cười, nhẹ giọng đáp, "ta già vò đó."

Bình thường nhìn nàng ấy lúc nào cũng là đoan trang dịu dàng, nhưng lúc này trong mắt lại có chút giao hoạt, giống như ngọn sóng trên mặt hồ yên ả, đẩy ra bên ngoài, lay động tới tận đáy lòng của y.

Y cười khẽ.

Kỷ Nguyệt nói: "Tạ đại nhân, ngài không cần đỡ ta."

Nếu đã không bị thương thì cũng không cần phải đỡ, nhưng không biết vì sao, liếc nhìn khuôn mặt thanh lệ của nàng ấy, nghĩ tới cảm giác bị đâm vào ngực lúc nãy, giờ khắc này y vô cùng không muốn buông ra.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoán xem Tạ công tử có buông tay hay không? Ha ha~

Dương Thiệu: Đồ ngốc mới buông tay.

Tạ Minh Kha:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Loại cảm giác này từ trước tới nay chưa từng có, giống như pháo hoa nở ra rồi vụt tắt, trong lòng cảm thấy có chút nóng nực.

Nhìn cô nương gần ngay trước mắt, y không buông tay ra, mặc dù mặt của y có chút nóng.

"Liên đỡ đến chỗ đại phu đi, tránh cho bị nhìn ra sơ hở." Ngữ khí của Tạ Minh Kha rất thân nhiên.

Thực ra nàng ấy cảm thấy nam nữ thụ thụ bất thân, đỡ như vậy có chút không thỏa đáng, nhưng ý của Tạ Minh Kha, hình như là cảm thấy nàng ấy giả bộ không giống, sợ bị lộ tẩy. Kỷ Nguyệt liền không cự tuyệt nữa, dù sao thì hôm nay cũng là y cứu nàng ấy.

Y đến kịp thời như vậy, chỉ cần muộn một chút thôi, nàng ấy liền phải vào cung rồi.

Kỷ Nguyệt nói: "Vậy thì đa tạ."

Tạ Minh Kha đỡ nàng ấy tiến vào trong.

Y quán này nhìn rất vắng vẻ, trong y quán chỉ có ba bệnh nhân, Kỷ Nguyệt đợi ở chỗ xa một chút, thấp giọng nói: "Ta nhân cơ hội này bị thương, liệu có ảnh hưởng gì tới ngài?"

Nàng ấy không muốn liên lụy tới y.

Tạ Minh Kha nghe ra sự quan tâm trong lời nói của nàng ấy, khóe miệng giương lên: "không sao, cho dù có tra ra, cũng không thể tra đến ta được, hơn nữa, bên đó sẽ không nghĩ tới có người cố ý phá hoại."

Chuyện của Kỳ Nguyệt chỉ có Hoàng Thái hậu mới biết rõ là chuyện gì, bọn họ cũng chỉ suy đoán, chứ hoàn toàn không biết dự định của Thái hậu, vậy thì Thái hậu đương nhiên sẽ không hoài nghi người khác. Dù sao Kỳ Nguyệt chỉ là một cô nương gia, sao có thể to gan như vậy được, cũng sẽ không vô duyên vô cớ cự tuyệt lời mời của Thái hậu, đó là điều các quý nữ mong còn không được cơ mà.

Mặc dù như vậy, cũng là vô cùng nguy hiểm, Kỳ Nguyệt cảm thấy nàng ấy thực sự nợ ân tình của Tạ Minh Kha.

"Tạ đại nhân, đa tạ ngài." Nàng ấy ngẩng đầu, nghiêm túc nói, "Ân tình này, ta nhất định ghi nhớ."

"Ta đã hứa với ngươi, nhất định sẽ làm được, hơn nữa, nếu như không có ngươi, ta còn có thể đứng ở đây hay sao, việc này cũng khó nói lắm." Lần đó may mà có Kỳ Nguyệt băng bó giúp, mới có thể làm cho máu ngừng chảy.

Khuôn mặt nam nhân rõ nét, tuấn tú vô song, lần đầu gặp mặt thấy vô cùng đáng sợ, nhưng hôm nay, ánh mắt y nhìn vào nàng ấy, giống như ánh trăng dịu dàng, nhẹ nhàng hạ xuống.

Cô nương gia vốn đã miễn cảm, trong lòng Kỳ Nguyệt vừa động, liền cúi đầu xuống.

Đại phu khám cho hai bệnh nhân xong, Tạ Minh Kha liền đỡ Kỳ Nguyệt đi tới ngồi xuống trước mặt đại phu.

Kỳ Nguyệt nói rằng mình bị thương ở cẳng chân, đại phu bảo nàng kéo y phục lên để kiểm tra xem.

Nàng ấy cúi người, kéo lộ ra một chút, có lẽ là chưa từng lộ ra dưới ánh mặt trời, trắng như tuyết, Tạ Minh Kha nhìn thấy, vội quay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú không thể che dấu nổi có chút đỏ lên. Nghĩ tới chuyện ở chùa Bạch Mã, y từng bắt Kỳ Nguyệt động vào vết thương của y, hôm nay chỉ cảm thấy việc đó vô cùng quá đáng. Y chỉ nhìn thấy có một chút, liền cảm thấy mất tự nhiên, hướng chỉ là cô nương gia như nàng ấy phải đối mặt với một nam tử xa lạ.

Nếu như có thể trở về ngày đó, y nhất định sẽ không đối xử với nàng ấy như vậy.

trên chân của Kỳ Nguyệt cũng không có vết thương, nhưng động vào chút, liền cảm thấy vô cùng đau đớn, đại phu cảm thấy là bị trật khớp, kê đơn thuốc dặn dò: "Nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, mỗi ngày bôi thuốc, một đến hai tháng sẽ khỏi hoàn toàn."

Kỳ Nguyệt cảm tạ, lấy tiền từ trong hà bao ra trả.

Lúc này Tạ Minh Kha vẫn chưa quay người lại, y nhìn đường phố bên ngoài, phát hiện hai thái giám kia đã đứng dậy được, đang đi tới bên này, liền nói với Kỳ Nguyệt: "Ta phải đi trước rồi, chuyện này có lẽ sẽ dừng lại ở đây."

Kỳ Nguyệt hiểu rằng y không nên đụng mặt hai thái giám kia, liền gật gật đầu: "Đa tạ."

Tạ Minh Kha nhìn khuôn mặt nàng ấy một lát, liền quay người rời đi.

Lúc thái giám tới, y đã rời đi rồi.

"Kỳ cô nương sao rồi?" Thái giám vừa cất tiếng hỏi, vừa nhìn đại phu, "Ngươi chữa trị cho nàng ấy, ngươi nói."

"Thương gân động cốt, sợ rằng phải nghỉ ngơi một thời gian mới khỏi."

Thế này làm sao có thể tiến cung? Thái giám vội sai kiệu phu đi bẩm báo chuyện này, quả nhiên Thái hậu nương nương truyền lời, nói Kỳ Nguyệt không cần tiến cung nữa, trở về nhà dưỡng thương cho tốt.

"Đa tạ nương nương." Kỳ Nguyệt tạ ân.

Kiệu phu lại nâng kiệu, đưa nàng ấy trở về Kỳ gia.

.....

Trong khi đó, Kỳ Dao trốn ra khỏi nhà nên hoàn toàn không biết gì, nàng đến Hoài Viễn Hầu phủ, để cho người gác cổng vào bẩm báo, kết quả người gác cổng nói Dương Thiệu không ở trong phủ.

Kỳ Dao sốt ruột lo lắng: "Vậy Hầu gia đang ở đâu? Có thể nói cho ta biết hay không, ta có chuyện rất quan trọng."

"Chuyện này....."

Người gác cổng còn chưa trả lời, đã thấy một cỗ kiệu nâng ra từ bên trong, hai bên đứng hai nha hoàn, không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là khách nhân của Hầu phủ, Kỳ Dao tránh sang một bên.

Ai biết được người trong kiệu đã sớm phát hiện ra nàng, chính là lúc Kỳ Dao hỏi người gác cổng, ở cách một tấm màn đã chú tới tiểu cô nương này.

Ngày đó thả điều ở núi Ngọc Sơn, khi cô nương này biết được ở ta là ai, liền chạy trốn, nhưng ca ca của nàng lại không thức thời, ác ngôn ác ngữ, sắc mặt thối hoắc, còn nói cái gì mà "ai đâm chân mũi mũi của hân, liền đánh người đó", Du Tổ Hoa nhớ rất rõ ràng, khiến trách người gác cổng: "Làm cái gì? Người linh tinh, cũng không đuổi ra ngoài, để người này đứng đây làm gì, cản trở đường đi."

Vậy mà lại là Du Tổ Hoa.

Kỳ Dao tức tới mức cắn chặt răng, trong lòng nghĩ đúng là chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng!

Nhưng hiện nay nàng không rảnh mà đi tính toán với ở ta, nàng còn phải đi cứu tỷ tỷ, Kỳ Dao liền xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Du Tổ Hoa hỏi người gác cổng: "Nàng ta đến có việc gì?"

"nói muốn gặp Hầu gia, có chuyện quan trọng."

Nàng ta quen biết Hầu gia?

Du Tổ Hoa kinh ngạc, sao ở ta lại không biết chuyện này?

Trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, Du Tổ Hoa bảo kiệu phu đuổi theo, giả vờ rất bất ngờ: "Ý, người không phải là cô nương ở núi Ngọc Sơn lần trước hay sao? Đến đây làm cái gì? Sớm biết là người, ta sẽ không đuổi người đi, nghe nói người muốn tìm biểu ca?"

Tìm ai cũng chẳng liên quan tới ở ta, Kỳ Dao cũng không muốn nói chuyện, bước nhanh rồi đi.

Du Tổ Hoa rất tức giận, nàng biết rõ thân phận của ở ta, còn dám chậm chễ như vậy, đúng là cho người thể diện người còn không thêm nhận! Cho rằng quen biết Dương Thiệu, liền không để ở ta vào mắt hay sao? Cũng không nghĩ xem, cô nương trong thiên hạ, có ai có quan hệ thân thiết với Dương Thiệu hơn ở ta cơ chứ, bọn họ là cùng nhau lớn lên trong một phủ đệ.

Du Tổ Hoa quyết định phải giáo huấn Kỳ Dao một chút, ra hiệu một ánh mắt, nha hoàn bên cạnh kiệu đột nhiên đụng vào Kỳ Dao một cái, Kỳ Dao đứng không vững, cả người đổ về phía trước, ngã trên đất.

Xem nàng chật vật, Du Tổ Hoa vô cùng đắc ý, lạnh giọng nói: "Ta sớm đã nói người cản trở lối đi, nghe không hiểu lời nói của người khác hay sao?" Phát phát tay, cổ kiệu tiếp tục đi về phía trước.

Kỳ Dao không nghĩ tới ở ta lại ác như vậy, bởi vì trong trí nhớ, mặc dù Du Tổ Hoa hận nàng, nhưng vì cố kỵ Dương Thiệu, ở trước mặt hân còn khắc chế vài phần, thì ra sau lưng ở ta lại là người như vậy, nhìn nàng không có gia thế tốt, cũng không có chỗ dựa, liền xuất ra loại thủ đoạn như thế này.

Đúng là làm người ta chán ghét!

Nàng mà gặp được Dương Thiệu, nhất định sẽ cáo trạng, để hân gây đổ Du Tổ Hoa cho cẩn thận, nhưng Dương Thiệu liệu có nghe nàng....hiện tại hân cũng không thích nàng a.

Kỳ Dao có chút ảo não, đang định đứng dậy, bên cạnh liền có một đôi tay đỡ nàng: "Người không sao chứ?"

"không sao, tạ....." Kỳ Dao đang định cảm tạ, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt của người đó, trong lòng nàng nhảy dựng, nàng tự nhiên lại gặp được Tổng Vân, nhưng vẫn giả bộ không quen biết, "tạ công trừ trợ giúp."

Dựa vào tay hân ta để đứng dậy, khom lưng vỗ vỗ bụi bẩn trên váy.

Cũng không nói thêm một lời thừa thãi nào, trong lòng Tổng Vân nghĩ, tiểu cô nương này nhất định là người có trí nhớ kém nhất mà hân ta từng gặp, nếu không gặp mặt ba lần rồi, tại sao vẫn không nhận ra? Nàng cũng không bị hân ta ảnh hưởng một chút nào, thậm chí một ánh mắt cũng không nhìn tới, chỉ chăm chú phui bụi đất trên cơ thể.

Tổng Vân thấy nàng đã phui xong: "Hình như vừa rồi ta thấy người bị người ta đẩy, xảy ra chuyện gì?"

"không có chuyện gì," Kỳ Dao không muốn nói nhiều, nếu không lại phải kể tới Hoài Viễn Hầu phủ, kể đến bao giờ mới xong, "là ta không cẩn thận bị ngã."

rõ ràng là hân ta tận mắt nhìn thấy, nhưng.....

Tiểu cô nương đúng là độ lượng, đều bị người ta ức hiếp thành ra như vậy, còn nói không có việc gì, ngược lại không biết cô nương nhà ai kiêu căng như vậy, mi tâm Tổng Vân khẽ cau lại, hoặc là cô nương này sợ hãi, không dám nói ra? đang lúc suy nghĩ, bên tai liền nghe thấy giọng nói của Kỳ Dao: "Vừa rồi đã tạ công trừ, nhưng ta đang có việc gấp, xin cáo từ."

không đợi Tổng Vân kịp phản ứng, đã chạy nhanh như chớp.

Mỗi lần đều rồi đi nhanh như vậy, tránh hân ta như tránh tà vậy.

Việc này làm Tống Vân nghĩ tới con thỏ có lá gan nhỏ, nhưng, sao có thể, ngay cả hấn ta là ai nàng cũng không biết, cũng không nhận ra hấn ta, vậy đó khẳng định là ảo giác. Khóe miệng hấn ta giương lên, đúng là rất thú vị, không biết lần sau gặp mặt, nàng có nhận ra hấn ta?

hấn ta nghĩ chân chốc lát liền đi tới nha môn Hộ bộ.

Kỷ Dao thoát khỏi Tống Vân, đứng trong một con hẻm nhỏ, lại nghĩ ngợi, cảm thấy khẳng định là Dương Thiệu đang ở trong quân doanh, hấn am hiểu thao luyện binh mã, am hiểu đánh trận, trong trí nhớ, hỗn loạn ở Vân Châu phát sinh vào tháng bảy, chính là do hấn lãnh binh.....Kỷ Dao lập tức mướn một cỗ xe, đi tới quân doanh bên ngoài thành.

Cách cũng không xa, rất nhanh liền tới, Kỷ Dao đi tới cửa quân doanh, cầu khẩn binh sĩ bẩm báo giúp.

"Làm ơn giúp đỡ, ta có việc rất quan trọng," nàng chấp tay thi lễ, "vị đại ca này, cầu xin huynh, nhất định phải nói với Hầu gia!"

Nàng vốn dĩ đáng yêu, động tác này làm binh sĩ không khỏi mềm lòng: "Hầu gia thực sự quen biết người?"

"Thiên chân vạn xác, ngài từng tới nhà ta dùng cơm, đối xử rất tốt với ca ca của ta."

Nhìn tiểu cô nương cũng không giống nói dối, hơn nữa, lời nói dối kiểu này, vừa đi hỏi liền lộ tẩy, binh sĩ căn dặn người bên cạnh vài câu, liền đi vào quân doanh.

Trần Tổ nghe thấy Kỷ Nhị cô nương tới, lấp bắp kinh hãi: "Ồ bên ngoài quân doanh?"

"Vâng."

Trần Tổ lập tức đi gặp.

Xem ra tiểu cô nương này đúng là người quan trọng, Trần Tổ ở bên cạnh Dương Thiệu, mỗi ngày đều tiếp xúc với quan lại quyền quý, còn chưa thấy ai được Hầu gia xem trọng như vậy, binh sĩ cảm thấy có chút kỳ lạ, tiểu cô nương kia, lẽ nào là thiên kim nhà quyền quý?

Thấy binh sĩ có chút nghi hoặc, trong lòng Trần Tổ nghĩ, già thì biết cái gì, cô nương kia tám phần chính là Hầu phu nhân tương lai, Hầu gia vì nàng, làm những chuyện hết sức kỳ quái!

"Nhị cô nương." Trần Tổ mời nàng vào, sắp xếp nàng đợi ở một nơi yên tĩnh, "Hầu gia còn đang bận, xin hỏi cô nương có việc gì mà phải tới đây?"

Kỷ Dao không nói, chỉ muốn nói với Dương Thiệu.

Thấy nàng ngậm chặt miệng, Trần Tổ thức thời không hỏi nữa, rót cho nàng một chén trà: "cô nương đợi một lát."

không đợi cũng không được, chỉ là hi vọng hấn tới nhanh một chút, nếu không tỷ tỷ sẽ rất nguy hiểm.

May mà, rất nhanh liền nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, Kỷ Dao đứng lên ra ngoài cửa đón, nhưng lại nhìn thấy Dương Thiệu cư nhiên không mặc áo trên, lộ ra bả vai rộng lớn, lồng ngực rắn chắc, còn có làn da bị gió thổi bị phơi nắng, gần giống màu lúa mạch, bên trên còn lưu lại từng giọt từng giọt mồ hôi, thuận chiều chảy xuống dưới thắt lưng eo hẹp.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, mặc dù kiếp trước đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng lúc này, lại không dám nhìn thẳng, nghiêng người lấp bắp nói: "Ngài, ngài, ngài sao lại.....như vậy."

Có chút ý tứ trách cứ, Dương Thiệu nghĩ, ai bảo nàng đến đây, còn trách hấn sao? Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tiểu cô nương đỏ bừng, loại thẹn thùng đó làm hấn cảm thấy vui vẻ.

Cả hai kiếp, hấn cũng chỉ bị tiểu cô nương này nhìn thấy.

Dương Thiệu lấy nước ở trong thùng nước đặt cạnh cửa tạt vào người, lau khô, nhận ý bảo sạch sẽ từ tay Trần Tổ, khoác lên người, đi vào trong.

"Sao người lại tìm tới đây?"

"Hầu gia không phải là tướng quân hay sao, vậy thì quá nửa là ở trong quân doanh," Kỷ Dao nói, "ta cũng là thử vận may."

không nghĩ tới Kỷ Dao sẽ tới tìm hấn, xem ra sau này phải căn dặn người gác cổng trước rồi, tránh cho nàng phải chạy tới quân doanh. Ở đây toàn là nam nhân, khắp nơi đều có thể nhìn thấy nam nhân sau khi thao luyện xong liền thoát y tắm rửa.

Dương Thiệu buộc chặt đai lưng: "Nếu đã có chuyện gấp, liền nói trên dọc đường đi." Cũng đúng lúc hấn muốn trở về nhà.

Nàng nghiêng đầu, phát hiện hấn đã mặc xong, cảm bào có hoa văn mây màu xanh (lá cây) thẫm che đi sự anh tuấn bên trong, một chút hình dáng cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy thân hình phác họa thon dài, phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ, giống như châu ngọc.

không biết tại sao, nàng đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Dương Thiệu: Thèm muốn sao, lớn lên cho nàng xem đủ.

Kỷ Dao: Hừ, sớm đã xem đến chán rồi!

Dương Thiệu: Ha.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

âm thanh rất nhỏ, chỉ có nàng nghe thấy.

Dương Thiệu dẫn nàng rời đi.

đi tới bên ngoài, đặt tay lên giữa môi thở một tiếng, chỉ thấy một con tuần mã màu đen sẫm phi nhanh mà tới, trong chốc lát đã tới trước mặt.

Đó là ngựa yêu của hắn, toàn thân không có một cọng tạp lông (lông khác màu), nghe nói là mua từ Tây Tạng, giá trị ngàn vàng, kiếp trước Kỷ Dao cũng nhìn thấy, khen ngợi nói: "ngựa tốt."

Nàng cũng biết xem ngựa? Có lẽ là thấy con ngựa này có bộ lông xinh đẹp đi? Dương Thiệu nhảy lên lưng ngựa, tư thế tiêu sái, đồng thời phân phó Trần Tổ: "Đưa nàng đi ngồi xe ngựa."

Trần Tổ đáp một tiếng, lập tức đi chuẩn bị.

So với chiếc xe ngựa nàng tự thuê, xe ngựa của Dương Thiệu ngồi thoải mái hơn nhiều, bên trong không chỉ trải thảm họa lệ, còn có một chiếc bàn vuông, đặt điểm tâm, trái cây, rượu ngon ở trên đó.

hắn đúng là rượu không rời thân, Kỷ Dao nghĩ, chắc là vì tông quân sớm nên học được, nàng ngửi bầu rượu một chút, chỉ cảm thấy mùi thơm nức mũi, suýt nữa muốn uống trộm một ngụm, nhưng nghĩ tới tư lượng của mình, vẫn là nhịn xuống, đừng để đến lúc vào thành rồi, bị say đến mức cái gì cũng không biết, vậy mới là mất hết mặt mũi.

Tiểu cô nương xem trộm hình dáng của bầu rượu, lại liếc nhìn Dương Thiệu ở bên ngoài đi song song với xe ngựa, khoe miệng nhếch lên vui vẻ.

hắn cho ngựa đi chậm lại, gõ gõ cửa sổ xe ngựa: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Kỷ Dao nhìn thấy hắn, vội vàng tiến sát lại: "Hầu gia, vừa rồi Hoàng Thái hậu phái hai thái giám tới, đem tỷ tỷ ta vào trong cung rồi."

"Chính là chuyện này?" Dương Thiệu nhướng mày, có chút kỳ quái.

Phúc Gia công chúa hay mời các cô nương tiến cung bầu bạn, Hoàng Thái hậu thỉnh thoảng cũng như vậy, theo lý mà nói, đối với Kỷ gia, đây là chuyện tốt.

Nàng vì sao lại cảm thấy sợ hãi?

Ánh mắt nam nhân đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén.

Kỷ Dao hoảng loạn, vội giải thích: "Lần trước ở đình Thanh Âm, không phải là Công chúa cho mời tỷ tỷ hay sao, sau đó rất thường thức tỷ tỷ, có lần mời ta và tỷ tỷ tiến cung bầu bạn, không ngờ tới trên đường trở về gặp phải Hoàng Thái hậu..... Thái hậu nương nương nhìn chăm chăm tỷ tỷ, lại ban thưởng một chút đồ vật, cách có vài ngày, lại cho mời, Hầu gia ngài nói xem, chuyện này bình thường sao?"

thì ra có chuyện như vậy xảy ra.

Dương Thiệu híp mắt.

Kiếp trước, cả hoàng cung chỉ có Kỷ Nguyệt có thể đối kháng với Hoàng Quý phi, về phần nguyên nhân, hắn từng nghe nói là Kỷ Nguyệt giống với một thiếp thị trước đây của Hoàng thượng, Hoàng thượng vô cùng yêu thích, nhưng thiếp thị kia bạc mệnh, đã sớm quy tiên rồi. Sau khi Kỷ Nguyệt tiến cung, Hoàng Thái hậu vẫn luôn xuất lực trợ giúp, lúc Kỷ Nguyệt sinh ra Ngũ hoàng tử, Thái tử vì bị cấm túc mà phát điên cuối cùng tự sát, Hoàng

Thái hậu liền muốn nâng nhĩ tử của Kỷ Nguyệt lên làm Thái tử, bọn họ với Tống Văn như nước với lửa.

Có lẽ kiếp này cũng giống vậy, nhưng Hoàng Thái hậu gặp Kỷ Nguyệt sớm hơn, liền muốn lợi dụng nàng ấy để đối phó với Hoàng Quý phi, từ đó trợ giúp Thái tử.

Vậy thì đúng là nguy hiểm, nếu như muộn một chút, dựa vào tốc độ sấm rền gió cuốn của Hoàng Thái hậu, có lẽ sẽ lập tức để Kỷ Nguyệt tiến cung làm phi. Dù sao lúc đầu cũng nhờ có Hoàng Thái hậu mà Hoàng thượng mới có thể đăng cơ, ông vẫn luôn rất hiểu thuận, cho nên dù ông có sủng ái Hoàng Quý phi, nhưng cũng không lập tức phế bỏ Thái tử, cho đến khi Thái tử làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn!

Dương Thiệu nói: "Người đừng gấp, chúng ta lập tức về thành."

hắn kẹp chặt bụng ngựa, tuấn mã chạy như bay, xe ngựa cũng gia tăng tốc độ, giống như một trận gió thổi tới công thành.

Đợi đến khi đến cửa Hầu phủ, Dương Thiệu sai Trần Tổ đi thăm dò tin tức, dù sao chuyện có liên quan tới Hoàng Thái hậu chứ không phải người bình thường, không phải lộ cái mặt là có thể giải quyết.

Kỷ Dao rất lo lắng: "Hầu gia, ngài nói tỷ tỷ có xảy ra chuyện gì hay không?"

Dương Thiệu cũng không dám bảo đảm, bởi vì hắn trở về quá muộn, nếu như hắn về sớm một chút, ra tay trước khi Kỷ Nguyệt tiến cung, có lẽ tương đối dễ dàng: "Xem tình hình trước xem sao đã."

Đáp án này có chút cẩn thận, Kỷ Dao nói: "Trước khi tỷ tỷ rời đi, có bảo ca ca đi tìm Tà đại nhân, có phải thương lượng với Tà đại nhân một chút sẽ có phần nắm chắc hơn không?"

Tà Minh Kha? Dương Thiệu nhếch mép, vậy thì không có chuyện gì rồi.

Sau khi trùng sinh, hắn quyết định phò tá Thái tử, lúc đó người đầu tiên nghĩ tới chính là Tà Minh Kha, còn vì chuyện đó mà có ý tới Lạc Nguyệt Đàm cứu y, chính là muốn lôi kéo vị mưu sĩ này của Tống Văn, người như vậy thích Kỷ Nguyệt, nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho nàng ấy.

Nếu như hắn đoán không sai, nàng ấy đã sớm bình an vô sự rồi.

Hai người đang nói chuyện, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nữ: "Biểu ca, không phải huynh ở trong quân doanh hay sao, sao lại về sớm như vậy?"

Vừa rồi Du Tổ Hoa ra ngoài đặt mua vài thứ đồ trang sức, không nghĩ tới mới về đến cửa phủ mà lại gặp được Dương Thiệu, hơn nữa hắn còn cười ngựa, xe ngựa thì để cho người khác ngồi.

À ta vô cùng hiểu kỳ, bước từ trên kiệu xuống.

"Biểu ca, ai ở trong xe ngựa vậy?"

Dương Thiệu nói: "không có chuyện của người, đi vào đi."

Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, sắc mặt Du Tổ Hoa thay đổi.

À ta cảm thấy biểu ca này không phải là biểu ca trước đây nữa, không biết bắt đầu từ khi nào, tính cách của huynh ấy trở nên vô cùng lạnh lẽo, ngoại trừ Thái phu nhân, không thêm để ý tới bất kỳ nữ nhân nào khác. Nhưng vừa rồi rõ ràng à ta nhìn thấy biểu tình của Dương Thiệu khi nói chuyện với người trong xe vô cùng ôn hòa, đã lâu rồi à chưa thấy thái độ của hắn tốt như vậy.....bên trong, lẽ nào là một cô nương?

Trong đầu có suy nghĩ này, Du Tổ Hoa hải hùng khiếp vía, vội bước tới cửa sổ xe ngựa, nhìn vào trong.

Màn xe cũng không bị kéo lên, tiểu cô nương ngồi trước cửa sổ xe ngựa, da trắng môi đỏ, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ cần người khác nhìn thấy ngũ quan của nàng một lần, liền ghi nhớ mãi!

Du Tổ Hoa kinh hô: "Là người, vậy mà lại là người!"

Giọng nói của à ta dẫn tới sự chú ý của Dương Thiệu, nhưng mà nói: "Người quen biết nàng?"

"Muội," trên mặt Du Tổ Hoa vụt qua chút hoảng loạn, phủ định nói, "không phải, muội không quen, muội chỉ cảm thấy hình như đã gặp qua ở đâu đó."

Đúng là tự chui đầu vào rọ!

Kỷ Dao nghĩ tới chuyện xấu à ta vừa làm, liền cáo trạng với Dương Thiệu: "Nàng ta lại có thể là biểu muội của Hầu gia ư? Vừa rồi, nàng ta cho người....."

"Vị cô nương này," Du Tổ Hoa cắt ngang lời nàng, "chỉ là hiểu lầm, sao phải nhắc lại, sớm biết người quen với biểu ca của ta, ta liền mời người vào trong phủ ngồi, nhiệt tình tiếp đón rồi."

Đúng là nói dối không chớp mắt, nhưng giờ này khắc này, với quan hệ của nàng và Dương Thiệu, không thích hợp để châm ngòi ngay trước mặt, vạn

nhất Dương Thiệu bảo vệ biểu muội của hắn, vậy nàng liền lúng túng rồi, Kỳ Dao có chút do dự, vô tội nhìn Dương Thiệu một cái.

Tuy nhiên Dương Thiệu không tin lời nói của Du Tổ Hoa, chất vấn: "Rốt cuộc ngươi đã làm gì?"

"Muội, muội không có làm gì, biểu ca," Du Tổ Hoa vô cùng ủy khuất, thấp giọng nói: "một cô nương gia như muội còn có thể làm gì?"

Kiếp trước, à ta luôn dùng bộ mặt này lừa gạt mẫu thân, ở li trong Hầu phủ không đi, trong lòng Dương Thiệu đã vô cùng chán ghét rồi, nhân cơ hội này, đương nhiên không thể bỏ qua.

"Tốt, ngươi không nói phải không?" hắn nhìn vào một nha hoàn của Du Tổ Hoa, lấy roi da quất vào à, "thật thà khai báo, bản Hầu tha cho ngươi một mạng."

Nha hoàn kia đau tới mức run rẩy, sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống đáp: "Hầu gia, nô tỳ không biết, xin Hầu gia tha mạng!"

Dương Thiệu lại gờ roi lên.

"Biểu ca" Giọng nói của Du Tổ Hoa run rẩy, lệ nóng doanh trùng, "Sao huynh lại làm khó bọn họ, là lỗi của muội, đã được chưa? Muội liền đi vào nhận lỗi với dì, đều là muội không tốt! Muội không nên chậm trễ không tiếp đón vị cô nương này....." À ta lấy khăn tay ra che mặt, nghẹn ngào chạy vào trong phủ.

Muốn chạy trốn sao? Dương Thiệu đảo qua khuôn mặt của bốn nha hoàn kia: "Cho dù chủ nhân của các ngươi có như thế nào thì vẫn có Du gia bảo hộ, còn các ngươi thì sao? Nghĩ cho kỹ, trong đầu rốt cuộc có não hay không!"

hắn thường xuyên thao luyện binh mã, giọng nói cũng như sấm đánh bên tai, những nha hoàn còn ở lại đều nhũn cả chân, tất cả đều ngồi phịch xuống đất.

Mắt thấy roi da chạm đất như một con rắn độc, một trong bốn nha hoàn run run rẩy rẩy nói: "Bẩm, bẩm Hầu gia, vừa rồi cô nương ra lệnh cho Quế Chi đẩy ngã vị cô nương này xuống đất."

Người tên Quế Chi vội vàng xin tha mạng: "Hầu gia, nô tỳ cũng không có cách nào, là cô nương ra lệnh, nô tỳ không dám không vâng theo."

Dương Thiệu trầm mặt, phân phó Hứa Như Nam: "Đem tới chỗ mẫu thân."

Hứa Như Nam lúi cúi mấy nha hoàn đi.

"Bị đẩy ngã, sao không sớm nói?" Dương Thiệu thu lại roi da, nhìn Kỳ Dao, "Ngươi lại độ lượng như vậy hay sao?"

Kỳ Dao của kiếp trước xấu xa như thế nào, hắn đã được lĩnh giáo qua, Kỳ Dao hiện tại lại đơn thuần như vậy, còn để cho người khác ức hiếp, hắn có chút không quen.

Kỳ Dao cũng giật mình, nàng không ngờ Dương Thiệu sẽ coi trọng chuyện này như vậy, đương trường liền điều tra rõ ràng, nhất thời giật mình, dường như Dương Thiệu này vẫn là Dương Thiệu nàng biết, sẽ che mưa chắn gió cho nàng, không màng tất cả.

Nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, nàng dường như bị hấp sâu vào trong đó, cho đến khi nghe thấy giọng nói của người đó: "Ngốc rồi à? đang hỏi ngươi đó."

"À," Nàng hồi thần, "dù sao cũng là biểu muội của ngài, ta cảm thấy cũng nên cho nàng ta một cơ hội, có lẽ còn có thể thay đổi."

Cư nhiên có suy nghĩ như vậy, Dương Thiệu cười: "Nếu sau này nàng ta còn như vậy nữa, ngươi nói lại cho ta biết."

Kỳ Dao gật đầu.

Trần Tổ lúc này lên tiếng: "Hầu gia, hôm nay Kỳ Đại cô nương không tiến cung."

"Cái gì?" Kỳ Dao nghe thấy, kinh ngạc hô lên, "rõ ràng ta nhìn thấy tỷ ấy ra ngoài, sao có thể không tiến cung được, đã điều tra kỹ chưa?"

"trên đường bị ngựa làm cho kinh sợ, bị thương, Thái Hậu nương nương liền lệnh cho Kỳ Đại cô nương về nhà dưỡng thương cho tốt."

Quả nhiên là như vậy, Dương Thiệu nghĩ nhất định là kế sách của Tạ Minh Kha.

"đã nghe thấy chưa,"hắn nói với Kỳ Dao, "ngươi không cần lo lắng nữa."

"Vâng," Kỳ Dao thở phào một hơi, "chỉ là không biết tỷ tỷ bị thương có nghiêm trọng hay không."

Khẳng định là nàng rất lo lắng, Dương Thiệu phân phó xa phu: "Đưa nàng về Kỳ gia."

Xa phu lĩnh mệnh, lập tức lái xe ngựa đi.

Kỳ Dao vốn muốn nói một tiếng xin lỗi, làm Dương Thiệu mất công chạy về một chuyến, kết quả nhanh như vậy hắn đã cho người đưa nàng về nhà rồi,

nàng khẽ thở dài, hần quả nhiên không phải Dương Thiệu kia.

Trong lòng cảm thấy có chút phiền muộn.

Khuôn mặt của tiểu cô nương bên cạnh cửa sổ xe cứ nhìn hần mãi, rất lâu cũng không rời ánh mắt, xem ra nàng đối với hần đã có chút lưu luyến không rời, trong lòng Dương Thiệu vui mừng.

"Hầu gia, Thái phu nhân mời ngài vào trong."

Màu sắc con ngươi trở về lạnh nhạt, Dương Thiệu lập tức đi vào.

Du Tổ Hoa còn đang khóc lóc kể lể.

"Mẫu thân, người đã nghe thấy lời nói của Quế Chi hay chưa?" Dương Thiệu nhướn mày, "cô nương gia ức hiếp người khác ngay trên đường phố, truyền ra ngoài, chỉ e rằng sẽ gây tổn hại cho danh tiếng của Du gia. Con xem, nương vẫn là đưa biểu muội trở về đi, tránh cho nàng ta ở lại đây, tương lai gả cho phu gia lại gây họa cho phu gia, Du gia còn đem hết mọi tội lỗi đẩy lên người mẫu thân đây."

Thái phu nhân không ngờ nhi tử nói lời độc ác như vậy: "Con nói linh tinh cái gì, vừa rồi Tổ Hoa nói, là do cô nương kia nói lời ác ý, biểu muội con không nhận được, nhất thời xúc động."

"Người tin đó là sự thật?" Dương Thiệu nhìn Du Tổ Hoa, "Nàng nói lời ác ý gì với người?"

Du Tổ Hoa cắn môi, ấp a ấp úng: "Muội sợ nói ra, làm cho di tức giận, tổn thương thân thể."

"Sợ rằng là người không bịa được đi!" Dương Thiệu nghiêm giọng nói, "cô nương kia là Kỳ gia nhị cô nương, nếu mẫu thân không tin, có thể đi điều tra, Kỳ gia gia thế trong sạch, môn phong thuần phác, con cũng có quen biết Kỳ công tử, Kỳ nhị cô nương nhất định không nói những lời vô lễ, ngược lại biểu muội đã từng dẫm phải vấy của Nhị cô nương khi thả điều ở núi Ngọc Sơn, còn đuổi nàng ra khỏi bãi cỏ..."

Ngày đó hần nhìn Kỳ Dao thả điều, sao có thể không nhớ cho được?

Du Tổ Hoa hết lần này tới lần khác ức hiếp Kỳ Dao.

"thật có chuyện này?" Thái phu nhân nhìn Du Tổ Hoa, bởi vì Dương Thiệu nói năng lý lẽ có chứng cứ, không có một chút do dự nào, bà hiểu rõ tính cách của nhi tử, không đến mức phải hãm hại một cô nương, "Tổ Hoa, con mau nói cho ta, lời Thiệu Nhi nói là thật sao?"

Sắc mặt Du Tổ Hoa càng trắng, không ngờ tới chuyện ngày đó lại bị Dương Thiệu nhìn thấy.

"Dì, con, con không phải cố ý..." À ta nắm lấy tay áo của Thái phu nhân, "là con thả điều trước, cô nương đó tới sau, lại muốn cướp nơi đó để thả điều, con chỉ nói phải có thứ tự trước sau, kết quả cô nương đó liền rời đi, không phải là con đuổi người đi, đi à!"

Lần thứ nhất, à ta nói là người khác buông lời ác ý, vậy lần thứ hai vẫn nói như vậy, Thái phu nhân đều có chút không thể tin tưởng, hơn nữa còn có Dương Thiệu làm chứng, bà thở dài một tiếng: "Tổ Hoa, ngày thường ta dạy dỗ con như thế nào? Phải có lòng trắc ẩn, nhân ái đoan trang, trái tim lương thiện, có tình có nghĩa. Bất kể là Du gia, hay là Hầu phủ chúng ta, đều không được ỷ thế hiếp người."

"Dì," Du Tổ Hoa khóc lóc kịch liệt, "xin di tha thứ cho con một lần, Tổ Hoa biết sai rồi, sẽ không làm di thất vọng nữa."

"Lời nói không không có bằng chứng, sao mẫu thân phải tin người? Lẽ nào còn để người phạm sai lầm một lần nữa, đuổi người về hay sao?" Dương Thiệu trào phúng.

Xem ra nhi tử rất không thích Du Tổ Hoa, nếu không cũng sẽ không vì chuyện này, cố ý muốn đưa người ta rời đi, Thái phu nhân nói: "Tổ Hoa, con tạm thời trở về, nếu cứ ở đây mãi, nương con cũng sẽ nhớ con lắm đấy," không đợi Du Tổ Hoa cầu xin thêm nữa, bà phản phác, "thu dọn hành lý cho biểu cô nương."

Thấy di kiên quyết như vậy, Du Tổ Hoa biết dù có cầu xin thêm nữa, cũng chỉ làm di càng thêm chán ghét, không bằng nhẫn nhịn một chút, đợi bà hết giận lại nói.

Du Tổ Hoa quỳ xuống, đoan đoan chính chính vái lạy Thái phu nhân, liền rời khỏi Hầu phủ.

Cuối cùng cũng rời đi, phủ đệ này cũng có thể thanh tịnh một chút, Dương Thiệu nói: "Mẫu thân, nhi tử còn có chuyện..."

"Đem Du Tổ Hoa đuổi đi rồi, con cũng vội rời đi đúng không?" Thái phu nhân còn không nhìn ra ý muốn của hần hay sao, lạnh giọng hừ một tiếng, "đời này ta không sinh nổi một nữ nhi, Du Tổ Hoa được ôm đến để bầu bạn với ta, không xem mặt tăng cũng phải nể mặt phật, con lại vô tình như vậy."

"Như thế này mà gọi là vô tình? Nếu không phải là do nàng ta làm xằng làm bậy, nhi tử sẽ không thêm đề ý, cũng chỉ là thêm một đôi dưa mà thôi, không phải là mẫu thân cũng không chịu được loại ngôn từ hành vi của nàng ta hay sao?"

Thái phu nhân xoa bóp mi tâm: "Tổ Hoa từ trước tới nay đều có chừng mực, sao lại như vậy!" nghĩ nghĩ lại liếc nhìn Dương Thiệu, "Kỳ Nhị cô nương gì đó, con quen lúc nào? có phải là vì nàng, con mới đối xử với Tổ Hoa như vậy?"

"Cũng không hoàn toàn là vì nàng, nếu biểu muội ức hiếp người khác, nhi tử cũng sẽ đứng ra ngăn cản."

"Vậy sao?" Thái phu nhân đánh giá nhi tử từ trên xuống dưới.

Nhi tử cũng sắp hai mươi rồi, gia tộc muốn kết thân cũng không ít, nhưng hắn chọn đến chọn đi, lấy hết lí do này tới lí do khác để thoái thác, không phải là vì có người trong lòng rồi đấy chứ? Là Kỷ Nhị cô nương kia? Thái phu nhân nghĩ, đó là nhà nào, bà chưa từng nghe tới, lẽ nào là tiểu bích nhân gia đình nhỏ?

"Nếu con đã nói Kỷ gia gia môn trong sạch, môn phong thuần phác, không bằng ngày nào đó mời Kỷ Nhị cô nương tới làm khách, ta muốn nhìn xem xem"

Mẫu thân là muốn chia rẽ, không, cũng không phải là chia rẽ, chỉ là...Kỷ Dao còn nhỏ quá, hắn cũng ngại không dám thừa nhận, nhưng cũng nên để mẫu thân biết trước có một người như vậy tồn tại, sau này có sự chuẩn bị, Dương Thiệu cười: "Mẫu thân, Kỷ Nhị cô nương mới mười ba tuổi, con là vì ca ca của nàng, có tới Kỷ gia ăn cơm một lần, cho nên quen biết."

Mười ba tuổi?

Thái phu nhân chau mày, vậy nhi tử không phải bởi vì yêu thích, Thái phu nhân tương đối yên tâm, dù sao bà cảm thấy dòng dõi Kỷ gia không cao, nhưng nếu như vậy, nhi tử vẫn chưa có người trong lòng, vậy phải làm sao mới tốt.

Bà con đang đợi ôm cháu đấy!

nói nhảm: Ngày càng không thích nữ chính...

Hai nhân vật chính suốt ngày kiếp trước thế này, kiếp trước thế nọ, nghe mà mệt, biết là hai người trùng sinh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lại nói Kỷ Dao vừa xuống xe ngựa, liền chạy thẳng vào trong nhà.

Liêu thị đang ở chỗ Kỷ Nguyệt, nhìn thấy nhị nữ nhi, nhìn không được quả trách: "Dao Dao, rốt cuộc là con đi đâu? Nguyệt Nhi bị thương, con thì không thấy bóng dáng đâu, làm ta sợ chết khiếp, suýt chút nữa thì cho người ra ngoài đi tìm con."

Kỷ Dao thành thật nói: "Con sợ xảy ra chuyện, đi tìm Hào gia giúp đỡ."

"Hả?" Liêu thị cảm thấy nữ nhi rất kỳ lạ, "có thể có chuyện gì xảy ra, còn đi tìm Hào gia. Con sao có thể đi làm phiền người ta như vậy? Vậy có tìm được không?"

"Tìm được rồi, Hào gia nói tỷ tỷ không tiến cung, con liền trở về."

Liêu thị lắc lắc đầu: "Cũng may mà Hào gia độ lượng, không có so đo, còn nghe ngóng giúp con, con phải cảm ơn người ta cho tốt."

"Nữ nhi biết rồi ạ."

Liêu thị nói: "Con ở cùng với Nguyệt Nhi, nương còn có chút chuyện."

"Vâng."

Đợi mẫu thân rời khỏi, Kỷ Dao liền hỏi tỷ tỷ.

Kỷ Nguyệt cũng không che giấu: "Là kẻ sách của Tà đại nhân, sau đó Hoàng Thái hậu biết tỷ bị thương, miễn cho tỷ không phải tiến cung nữa, nếu không sợ rằng đến bây giờ còn chưa trở về..."

không hổ là Thủ phụ đại nhân tương lai, nghĩ ra kế này.

Tỷ tỷ vừa không phải tiến cung ngay, cũng có thể kéo dài một thời gian, đúng là nhất cử lưỡng tiện. Xem ra y đúng là rất thích tỷ tỷ, mới có thể hao tâm tổn sức như vậy, nếu không sao phải mạo hiểm đối đầu với Hoàng Thái hậu, xen vào việc này?

Nhưng mà, tỷ tỷ có thích Tạ Minh Kha không?

Nếu như lưỡng tình tương duyệt còn tốt, mặc dù Tạ gia có Nhị phòng đáng lo ngại, tương lai nhất định là người sống ta chết, nhưng cuối cùng vẫn là Tạ Minh Kha đại thắng, phát lên như điều gặp gió, nếu như tỷ tỷ gả cho y, so với tiền cung thì tốt hơn nhiều.

Kỷ Dao thăm dò: "Tạ đại nhân ba lần bốn lượt trợ giúp, có phải là bởi vì thích tỷ tỷ hay không."

"Cái gì..." Kỷ Nguyệt không ngờ nàng đột nhiên nói như vậy, vội đáp, "Y vì chuyện ở chùa Bạch Mã mới tương trợ, muội nghĩ đi đâu vậy?"

Nàng mới không nghĩ linh tinh đâu, Kỷ Dao cười híp mắt: "Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy Tạ đại nhân là người thế nào?"

Lúc đầu nàng ấy có chút oán giận Tạ Minh Kha, nhưng y cứu nàng ấy hết lần này tới lần khác, đã sớm hòa nhau rồi, nghĩ tới ánh mắt ôn hòa của nam nhân ngày hôm nay, Kỷ Nguyệt đỏ mặt, trách mắng: "cô nương gia sao có thể hồ ngôn loạn ngữ, còn nói linh tinh nữa, tỷ không tha cho muội."

Tỷ tỷ tức giận rồi.

Tỷ tỷ là một người tính tình nội liễm, sợ rằng không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, Kỷ Dao kéo tay áo nàng ấy lắc lắc: "Được rồi, tỷ tỷ, muội không nói nữa, tỷ nghĩ ngợi đi." Buông màn giúp Kỷ Nguyệt, lại nhìn một lượt xung quanh xem có muỗi không, "một con cũng không có, tỷ sẽ không bị muỗi đốt."

Lời nói khéo léo, làm Kỷ Nguyệt vui vẻ nhếch khóe miệng.

Muội muội này ấy à, đúng là hết cách với nàng!

Kỷ Dao dỗ tỷ tỷ xong, liền lui ra ngoài.

Gặp Kỷ Nguyên Đình ở cửa.

"Đại muội muội sao rồi?"

"Ngủ rồi," Kỷ Dao nói, "không bị thương, là giả vờ đó, vì sợ vẫn còn phải tiến cung."

Biện pháp của Tạ Minh Kha đúng là hữu dụng, nhưng vết thương này cũng không thể cứ giả vờ mãi được, cũng phải có lúc khỏi hẳn chứ, đến lúc đó Hoàng Thái hậu triệu kiến, phải làm sao? Kỷ Nguyên Đình cau mày: "thật không biết Hoàng Thái hậu nghĩ như thế nào, đang yên lành, sao phải làm khó Nguyệt Nhi?"

Phải nhắc nhở ca ca một chút, Kỷ Dao đảo mắt: "Thái hậu có lẽ là nhìn trúng tỷ tỷ, muốn tỷ ấy ở mãi trong cung."

"Sao muội ấy có thể ở mãi trong cung được..." Kỷ Nguyên Đình đang nói thì ngừng lại, một cô nương ở trong cung không ra ngoài, chỉ có ba con đường, một là làm phi tần của Hoàng thượng, một là làm Thái tử phi, còn một con đường nữa là làm cung nữ, hầu hạ chủ tử! Nhưng phụ thân và mình đều làm quan, Kỷ Nguyệt không thể nào vào cung làm cung nữ được, vậy chỉ còn hai con đường.

trên trán Kỷ Nguyên Đình đỏ mồ hôi lạnh.

"Ca ca, huynh đang nghĩ cái gì?" Kỷ Dao giả bộ không biết, nhìn chằm chằm Kỷ Nguyên Đình đặt câu hỏi.

Kỷ Nguyên Đình phát phát tay: "không có gì."

Muội muội còn quá nhỏ, không muốn thương lượng với muội ấy về chuyện này, hẳn ta phải đi nói cho phụ thân, mẫu thân biết.

Kỷ Nguyên Đình lập tức đi tới chính phòng.

Đội Kỷ Chương trở về, ba người ngồi xuống cùng nhau thương lượng.

Liêu thị nói: "Tuyệt đối không để Nguyệt Nhi tiến cung, ta mặc kệ cái gì mà Hoàng thượng, Thái tử, bất kể là con đường nào, Nguyệt Nhi mà tiến cung, chúng ta liền không thể gặp nữa! Lão gia, ông nhanh chóng tìm cách để Nguyệt Nhi gả đi."

Kỷ Chương cũng phát sầu, đi lại trong phòng: "Ta nghĩ, có thể tùy tiện chọn được hay sao? Tướng công từ lần trước đã không thành, Từ lục công tử cũng không thành, đến nay chuyện tình cấp bách, càng không thể chớ cùng..." suy nghĩ nửa thì nói thành chó cùng dứt gấu, ông vuốt mồ hôi ở hai bên tóc, "vạn nhất chọn sai người, cũng làm lỡ dở chuyện chung thân đại sự của Nguyệt Nhi!"

Cái này không được, cái kia không được, Liêu thị lau nước mắt: "Vậy phải làm sao mới tốt?"

"Có lẽ không được chọn lựa quá khắt khe," Kỷ Chương thở dài, "ví dụ như gia thế, có thể thấp một chút, gia cảnh cũng không cần phải giàu có..."

Liêu thị nghe thấy trong lòng chua xót, cắn răng nói: "cũng không thể không xứng đôi với Nguyệt Nhi được, đáng tiếc không thể lại tìm Thẩm phu nhân, bà ấy giao tiếp rộng, quen biết nhiều người," nói rồi lại như lảng trí mà liếc nhìn nhi tử, "đều là do con không tốt!"

Kỷ Nguyên Đình nhướn mày: "Thẩm phu nhân có thể tìm được con rể tốt hay sao? Còn không bằng dựa vào con, nương người yên tâm, con nhất định sẽ chọn thay cho muội muội một người thập toàn thập mỹ."

"Con thực sự có thể tìm được?"

"Nương xem con là kết bạn như không hay sao? Người đợi tin tức là được." Kỷ Nguyên Đình vỗ ngực bảo đảm.

Liêu thị nhìn hần ta không giống nói dối, liền tạm thời tin tưởng.

Nhưng nói đến Thẩm gia, sáng sớm ngày thứ hai Liêu thị liền bảo Chu ma ma đi mua chút hoa quả, còn có lá trà, điểm tâm, đích thân mang đến Thẩm gia, dự định bồi tội.

Vốn dĩ ngày đó nên đi, nhưng sợ Thẩm phu nhân quá mức tức giận, nên đợi bà ấy tiêu giận đi một chút.

Nhưng ai ngờ, Thẩm phu nhân nhìn thấy bà vẫn giống như trước đây, tươi cười tiếp đón: "Ôi chào, sao lại khách sáo như vậy? Còn mua đồ, đúng là tốn kém."

Có chút không đúng, Liêu thị hồ nghi: "Còn không phải Kỷ Nguyên Đình nhà ta..."

"Kỷ công tử làm sao?" Thẩm phu nhân kỳ quái, "có quan hệ gì tới hần sao?"

Vậy mà bà ấy lại không biết?

Liêu thị ghen lời, nếu chuyện này bà phải đích thân nói ra, có chút khó khăn, chính là lúc này, Thẩm Nghiên xuất hiện: "Kỷ phu nhân, người tới rồi! Điều là con không tốt, lần trước con không nên làm đồ rượu của Kỷ công tử, đồ ra đầy đất, làm bẩn đình viện, người sẽ không trách con chứ?"

Đúng là đổi trắng thay đen, rõ ràng là nhi tử của bà làm đồ rượu của Thẩm Nghiên, lại bị ả ta nói ngược lại, nhưng Liêu thị cũng hiểu rõ tâm tư của Thẩm Nghiên, ả ta giấu điểm Thẩm phu nhân, không có nói ra.

Tiểu cô nương này tốt biết bao, trong lòng Liêu thị nghĩ, nếu như đổi thành người khác, đã sớm hận nhi tử đến chết rồi.

Bà lập tức trả lời: "Nào có, là nhất thời không cẩn thận, Nguyên Đình tính khí cũng không tốt, còn vì chuyện đó mà nói con, con đừng để trong lòng."

Sao có thể không để trong lòng?

Thẩm Nghiên than thở, ngày đó ngay cả cái chết ả ta cũng đã nghĩ tới, bởi vì sự tuyệt tình của Kỷ Nguyên Đình, nhưng sau đó ả ta hiểu ra, là ả ta tự mình thích Kỷ Nguyên Đình, Kỷ Nguyên Đình lại không thích ả ta, sao có thể ép buộc? nói đi nói lại cũng là do ả ta sai, cho nên mới giấu giấu kìm kìm, không có nói ra, sợ phá hỏng mối quan hệ của hai nhà.

Thẩm phu nhân nghe thấy Liêu thị nhắc tới Kỷ Nguyên Đình, biết được nữ nhi thích hần ta, liền liếc nhìn nữ nhi một cái, cười nói: "Nghiên Nhi từ trước tới nay đều ngang bướng, sao bà còn nói giúp nó được cơ chứ? Đến đến đến, vào trong ngồi, bên ngoài quá nóng."

Thẩm gia bọn họ có tiền dùng băng, trời ngày hè, trong phòng vẫn mát như ngày xuân.

Thẩm phu nhân vì nữ nhi mà dò hỏi Liêu thị: "Nhắc tới Kỷ công tử, hình như vẫn mãi mà chưa định thân?"

"Đừng nhắc nữa," Liêu thị nói, "mỗi lần ta nhắc tới chuyện đó, nó liền chạy mất tăm mất tích, ta cũng không dám gây họa cho cô nương nhà nào."

Thẩm phu nhân nghe vậy cảm thấy buồn cười, tính cách Kỷ Nguyên Đình không đủ trầm ổn, thường ở bên ngoài gọi bạn gọi bè, nhưng được cái thông minh, biết cách thay đổi theo tình thế, ngược lại nữ nhi còn nhỏ, còn có thể đợi thêm vài năm nữa, nói không chừng đến lúc đó Kỷ công tử cũng muốn thành thân.

"Sao lại không mang hai cô nương tới?"

Liêu thị thờ dãi: "Nguyệt Nhi bị thương ở chân, trên đường gặp phải ngựa điên, Dao Dao đang ở cùng tỷ tỷ."

"Chuyện xảy ra khi nào?" Thẩm phu nhân vô cùng kinh ngạc, "ta đều không biết."

"Chính là ngày hôm qua, bà không biết là bình thường, vốn là một chuyện ngoài ý muốn."

"Có nghiêm trọng không?"

"không nghiêm trọng, đại phu có xem qua, nói nằm một hai tháng là khỏi."

Thẩm phu nhân thở phào: "Vậy thì tốt."

Vì hồ thẹn với Thẩm Nghiên, lại thêm, chuyện lần trước với Trương gia không thành, sau đó Liêu thị vẫn là ngại không dám nhắc chuyện với Thẩm phu

nhân muốn bà lưu ý tìm giúp một chàng rể cho Kỳ Nguyệt.

Ngược lại Thẩm Nghiên biết tin Kỳ Nguyệt bị thương, ngày hôm sau lại tới thăm hỏi.

Hai tỷ muội đều rất kinh ngạc.

Thẩm Nghiên biết hai tỷ muội nghĩ gì, liền nói với Kỳ Dao: "Đó là chuyện của ta với ca ca muội, ta không muốn mất đi một người bạn như muội." Á ta đặt hộp thức ăn lên bàn, "ta mua ở Thiên Vị Trai, có bánh đậu xanh, bánh xốp hoa sen, bánh mã đề, cũng không đáng giá, cái này muội và Nguyệt Nhi tỷ tỷ bị thương, cho nên tới thăm tỷ ấy."

không đợi Kỳ Dao nói chuyện, Kỳ Nguyệt đã cười nói: "Đa tạ muội, Thẩm cô nương, ta và Dao Dao đều thích ăn."

Vừa rồi Thẩm Nghiên nói chuyện rất thấu tình đạt lý, mặc dù Kỳ Dao không muốn á ta có liên quan gì tới ca ca nữa, nhưng Thẩm Nghiên hành xử như vậy, thực sự không thể cự tuyệt được.

Cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nên làm, nên nói, nàng đều tận sức rồi, cũng không có biện pháp nào tốt hơn cả.

Sau khi Thẩm Nghiên thăm hai tỷ muội xong, liền rời khỏi Kỳ gia.

Từ đại môn đi ra, trực diện nhìn thấy Kỳ Nguyên Đình.

Nam nhân trẻ tuổi hiển nhiên là trở về từ nha môn, mặc quan phục màu xanh lá cây, trước ngực có thêu cò trắng, thần thái phàn phàn, nhưng vừa nhìn thấy á ta, cả khuôn mặt liền trầm xuống, lạnh giọng nói: "Ngươi tới đây làm gì?"

Biểu tình giống với lúc đánh đổ vò rượu của á ta, vô cùng đáng sợ, Thẩm Nghiên rút người lại, muốn chạy đi, nhưng trong lòng lại yêu thích nam nhân này, làm á ta nhẫn nhịn chịu đựng loại hàn khí đập thẳng vào mặt này, cười khề: "Ta nghe nói Nguyệt Nhi tỷ tỷ bị thương, cho nên tới thăm tỷ ấy."

Da mặt đúng là dày hơn cả tường thành, Kỳ Nguyên Đình nói: "Sau này ngươi không cần tới nữa."

Thẩm Nghiên nói: "Vì sao? Kỳ phu nhân không cấm ta tới đây, còn có Nguyệt Nhi tỷ tỷ, Dao Dao cũng không nói là ta không được tới." Á ta tươi cười càng sáng lạn, "Kỳ công tử, sau này còn gặp."

nói xong, liền rời đi, đi sát qua người hán ta.

Cánh mũi người thấy một mùi thơm nhàn nhạt, Kỳ Nguyên Đình cau mày, thầm nghĩ, đúng là chưa từng gặp qua cô nương nào không biết xấu hổ như vậy, đã cự tuyệt rồi, còn dám nhảy nhót ở trước mặt hán ta!

Chính là người như vậy, còn muốn gả cho người ta?

hán ta nhắc chân đi vào nhà.

đang lúc cả nhà Kỳ gia phát sầu vì chuyện chung thân đại sự của Kỳ Nguyệt, ở chỗ Hoàng Thái hậu cũng động chút tâm tư.

Kế hoạch ngày đó bị hủy, mặc dù đã bắt được chủ nhân của con ngựa, nhưng tra đi tra lại chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng đành thôi, Hoàng Thái hậu lại có dự định muốn tuyển phi cho Hoàng thượng.

Gần đây tâm ý của Hoàng thượng có chút chuyển biến, Thái Hậu nhìn ra manh mối, bà vẫn luôn cảm thấy Hoàng Quý phi là giả bộ ngây thơ, kỳ thực là kẻ tâm cơ thâm trầm, mà nay Thái tử không bị phế, trong lòng Hoàng Quý phi nhất định rất sốt ruột, nếu lại xuất hiện một người có thể tranh sủng với á, đến lúc đó nhất định sẽ lộ rõ bộ mặt thật, làm cho Hoàng thượng chán ghét.

Mẫu thân không được sủng ái, đương nhiên nhi tử cũng thất sủng theo, liền không có năng lực cạnh tranh với Thái tử nữa!

Hoàng Thái hậu nhẹ giọng phân phó Thái giám bên người.

"Đội Kỳ cô nương dưỡng thương xong, liền chọn nàng ta, những cô nương khác, ngươi phải nhìn cho rõ, nhất định phải kiểu kiêu kiêu xuất sắc, vạn dặm mới có một. Nhớ kỹ, không được lộ ra tin tức, trước tiên để họa sĩ vẽ xong đưa ta xem qua rồi nói."

Bà muốn đánh cho Hoàng Quý phi trở tay không kịp.

Thái giám lĩnh mệnh.

Vì chuyện của Kỳ Nguyệt, Tạ Minh Kha rất chú ý đến chuyện ở trong cung, mấy ngày nay ở Đông cung giảng bài cho Thái tử, sau khi giảng xong cũng không rời đi ngay, Tổng Diêm âm thầm vui mừng, cho rằng Tạ Minh Kha nguyện ý đầu quân cho hán ta, liền thường xuyên uống trà cùng y. Thực ra Tạ Minh Kha chỉ muốn lợi dụng khoảng thời gian đó, phân phó Lý Ngọc đi thăm dò tin tức.

Hôm nay quả nhiên là có thu hoạch.

Cách màn kịch, Lý Ngọc nói: "Nghe nói Thái hậu nương nương thích xem tranh, mấy ngày nay có rất nhiều họa sĩ vẽ tranh mang tới Từ Tâm Điện."

"Tranh gì?"

"Điểm kỳ quái chính là, tranh này người khác chưa từng được xem, cũng không nghe thấy Thái hậu nương nương bình phẩm xấu đẹp, nếu là trước đây, nếu là danh họa hoặc chữ đẹp, đều nhìn không được mà ban thưởng."

Vậy thì không phải danh họa, Tạ Minh Kha nghĩ, có thể giống với bức tranh lần trước y thấy ở trong đình, là tranh vẽ các cô nương.

Nếu đoán không sai, thì Hoàng Thái hậu muốn tuyển phi cho Hoàng thượng.

Mà những phi tử đó, nhất định sẽ có Kỳ Nguyệt ở bên trong.

Lần trước nàng ấy tránh được một kiếp, lần này, y phải làm sao để giúp nàng ấy đây? Tạ Minh Kha nhắm mắt suy nghĩ.

Khi kiệu đi đến ngõ nhỏ Bách Phúc, y phân phó Lý Ngọc: "Người tới Kỳ gia xem xem, Kỳ công tử có ở nhà không?" Dù sao Kỳ Nguyệt cũng là một cô nương, không tiện gặp mặt, liền muốn gặp Kỳ Nguyên Đình nói một chút.

Lý Ngọc lĩnh mệnh.

Kỳ gia chính là ở bên trong ngõ nhỏ này, Lý Ngọc trở về rất nhanh, bẩm báo: "Kỳ công tử không có ở trong nhà, nghe nói là đang ở Xuân Phong Lâu."

Cách cũng không xa, Tạ Minh Kha cho kiệu phu nâng kiệu tới Xuân Phong Lâu.

Từ Lâu này nổi tiếng trong Kinh thành vì rượu ngon, là địa điểm mà nhiều công tử yêu thích tụ tập, Kỳ Nguyên Đình thường xuyên tới đó, lúc này đang mời vài vị công tử cùng nhau uống rượu, còn mời nhạc công kéo một bài trợ hứng. Ở dưới lầu, cũng có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng của hắn ta, Tạ Minh Kha ngẩng đầu lên nhìn, mi tâm hơi nhũn lại.

Chủ tử rất ít khi tới những nơi như thế này, trừ những trường hợp không thể thoái thác, Lý Ngọc nghĩ, rốt cuộc là đại sự gì, mà hôm nay nhất định phải đến đây?

đang nghĩ ngợi, Tạ Minh Kha đã bước lên cầu thang.

Lý Ngọc vội vàng theo sau.

Đợi khi đến lầu hai, Tạ Minh Kha còn chưa mở miệng, đã thấy có vị công tử ngồi cùng bàn với Kỳ Nguyên Đình kêu lên: "Đó không phải là Tạ đại nhân hay sao?"

Tài danh của Tạ Minh Kha nổi tiếng khắp Kinh thành, rất được các quan viên trẻ tuổi và học sĩ ngưỡng mộ, đều xem y là tấm gương sáng, nhìn thấy tất nhiên là nhận ra. Công tử kia vừa kêu lên, dẫn tới những người khác đều nhìn tới, trong đó gồm có cả Kỳ Nguyên Đình, đầu tiên Kỳ Nguyên Đình có chút kinh ngạc, sau đó nhanh chóng đứng lên, đi về phía y.

"Tạ đại nhân, ngài có hẹn tới Xuân Phong Lâu sao?"

"không phải," Tạ Minh Kha đáp, "Ta nghe nói người đang ở đây, cho nên tới xem."

Lời này làm cho một đám công tử hâm mộ ước ao.

Có một vị Tô công tử nói: "Tán Minh, người cư nhiên quen biết Tạ đại nhân, sao không nói với chúng ta? Sớm biết như vậy, hôm nay liền mời Tạ đại nhân cùng nhau uống cho thống khoái."

Kỳ Nguyên Đình lại nghĩ, hắn ta mới gặp qua Tạ Minh Kha mấy lần, cũng không tính là có giao tình, bị Tô công tử kia nói như vậy, ngược lại giống như hắn ta cố ý giấu diếm vậy, liền giải thích: "Chỉ là có duyên gặp mặt vài lần, ta không dám mời ngài tới."

"Vậy sao?" Mọi người không tin, Tô công tử nói: "Bất kể như thế nào, nếu Tạ đại nhân đã tới, liền mời ngài ngồi cùng bàn với chúng ta, ta kính ngài một ly trước."

Gã rót rượu cho Tạ Minh Kha.

Tạ Minh Nha nhấp thử một chút: "Tư lượng của ta không tốt, xin hãy thông cảm."

Ai dám nói gì thêm nữa, có vị Lý công tử trêu ghẹo: "không bằng mời Tán Minh uống thay, hắn chính là ngàn chén không say đấy."

Kỳ Nguyên Đình đáp: "Cũng không phải là không được," liền rót một ly rượu, "ai muốn kính rượu Tạ đại nhân, đều tới đây đi."

Mọi người đều cười ầm lên.

không khí vô cùng náo nhiệt, mọi người nâng ly cạn chén, vui vẻ chơi đùa, trong lầu đầy ắp tiếng cười của những người đàn ông trẻ tuổi, Tạ Minh Kha nhìn Kỳ Nguyên Đình một ly lại một ly uống cạn, khuôn mặt cũng không đỏ lên tí nào, không khỏi nghĩ tới Dương Thiệu, hắn uống rượu cũng

rất hào sảng, không biết hai người này ai uống lợi hại hơn?

đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Tô công tử kia bịch một tiếng làm rơi ly rượu, ánh mắt nhắm nghiền, đổ rạp xuống bàn.

Đó là vị công tử cuối cùng rồi.

Những người khác đã sớm bị Kỷ Nguyên Đình hạ gục, có người được gã sai vặt nâng về nhà, có người say tới mơ mơ hồ hồ, tự mình nói lời say.

Khó có khi Tạ Minh Kha nhìn thấy cảnh tượng như thế này, cũng có chút hứng thú.

"Người sao rồi?" Y hỏi Kỷ Nguyên Đình.

Kỷ Nguyên Đình đáp: "không sao."

Gương mặt của Kỷ Nguyên Đình vẫn rất trắng.

Tạ Minh Kha đánh giá hẳn ta một chút: "thật sự không say?"

"không say, chính là uống no quá, trướng bụng khó chịu." Kỷ Nguyên Đình đứng lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ một cái, chỉ thấy bầu trời đã tối om rồi, đã sắp giờ hội, khẽ cười nói: "Tạ đại nhân là có lời muốn nói với ta sao?" không uống rượu lại đến Xuân Phong Lâu, không tin là y chỉ tới xem hán.

"Xuống lầu rồi nói."

Hai người rời khỏi Xuân Phong Lâu, đến một nơi yên tĩnh.

Tạ Minh Kha nói: "Hôm nay ta đến gặp ngươi, là muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, e rằng Thái Hậu nương nương muốn tuyển phi cho Hoàng thượng, Kỳ cô nương cũng nằm trong đó."

Nếu là trước đây, Kỷ Nguyên Đình sẽ rất kinh ngạc, nhưng vì đã đoán ra nên hẳn ta tỏ ra rất bình tĩnh: "Đa tạ đại nhân, lần trước sau khi muội muội vào cung, chúng ta liền có chút đoán ra. Hôm nay ngài cũng thấy rồi, ta mời vài vị công tử, chính là muốn chọn vị hôn phu cho muội muội." nói xong lại có chút sáng kiến, "Tạ đại nhân ngài không uống rượu, ắt sẽ nhìn thấy tình hình rõ ràng hơn, theo như ngài thấy, vị công tử nào xứng đôi với muội muội nhà ta?"

Tạ Minh Kha sững sờ.

"Tô công tử gia thế tốt, lại có công danh trên người, nhưng làm người lại quá khéo đưa đẩy. Lý công tử xuất thân hàn môn đương nhiệm chức viên ngoại lang Lễ bộ, lại là con một, có tài có mạo, Chu công tử..." hẳn kể ra lần lượt từng người, lại nhìn Tạ Minh Kha, "Tạ đại nhân, ngài nói xem?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đại khái đây là câu trả lời khó nhất trong cuộc đời của y.

Thần sắc Tạ Minh Kha lãnh đạm: "Ta cũng chỉ gặp mấy người đó lần đầu tiên, thực sự khó mà nhìn ra ưu khuyết điểm của họ, ngươi vẫn là tự mình định đoạt đi."

Y gật đầu: "không còn sớm nữa, cáo từ."

Kỷ Nguyên Đình vốn dĩ còn muốn hỏi thêm hai câu, kết quả Tạ Minh Kha cứ như vậy rời đi, liền chỉ có thể dõi mắt nhìn y rời đi.

Bóng đêm vắng lặng, không có ồn ào huyền ảo như ban ngày, chỉ nghe thấy tiếng của một vài loài côn trùng, vô cùng yên tĩnh.

Tạ Minh Kha ngồi trong kiệu, lại cảm thấy có chút phiền muộn không nói nên lời, loại cảm giác này y rất ít có, y một đời sông sè, ngoài việc mẫu thân mất sớm ra, gần như không có tiếc nuối gì, có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng giờ khắc này, trong lòng lại có cảm giác giống như bị mèo cào.

Là bởi vì nghe thấy Kỷ Nguyên Đình nói muốn tuyển phu cho Kỷ Nguyệt hay sao?

Mấy vị công tử vừa rời trên bàn rượu, thực ra y có chú ý tới, có hai người nổi trội hơn cả, rượu phẩm (cách uống rượu và hành xử sau khi say rượu) tốt,

lời nói vẫn nhả, xem trang phục của bọn họ, có thể nhìn ra gia thế không tệ, nhưng khi Kỷ Nguyên Đình hỏi ý kiến của y, y lại không thể nói ra lời.

Đây là vì sao?

Tại sao y lại không biết?

Tạ Minh Kha hạ mi mắt, nhưng mà, Kỷ Nguyệt, nàng ấy nghĩ như thế nào...

Vậy mà y lại có cảm giác khó mà có thể nảy sinh trên người y, cảm giác không nắm chắc.

.....

Chiều tối ngày hôm sau.

Kỷ Nguyên Đình từ nhà môn trở về liền trực tiếp đi tới chỗ Kỷ Nguyệt.

Tối hôm qua, nghĩ đi nghĩ lại, khó mà chọn lựa, hẳn ta nghĩ vẫn là hỏi ý kiến của muội muội xem sao, xem muội ấy thích ai.

Kỷ Dao cũng ở đó, nàng ngắt hoa Hải đường mang tới, đang cắm hoa, bởi vì tỷ tỷ "bị thương" không thể xuống giường, nên nàng hái hoa để cho tỷ tỷ đỡ buồn.

đang lúc cười nói, Kỷ Nguyên Đình tiến vào.

"Ca ca," Kỷ Nguyệt hơi ngồi dậy, "sao lại tới vào giờ này?"

"Đến xem muội," Kỷ Nguyên Đình ngồi ở mép giường, nhìn muội muội một cái, nhìn gần thì thấy làn da của muội muội trắng mịn, như tuyết như ngọc, một đôi đồng tử sáng như nước mùa thu, càng xem càng thấy mấy công tử tối hôm qua chẳng ra làm sao, nhưng thời gian cấp bách, không tiện kéo dài thêm nữa, "Nguyệt Nhi, ca ca có lời muốn hỏi muội, đừng trách ca ca lỗ mãng."

Kỷ Nguyệt sững sốt, chậm rãi nói: "Ca ca muốn hỏi điều gì?"

"Muội thích nam tử như thế nào?"

Kỷ Nguyệt đỏ mặt: "Ca ca!"

Cái kéo trong tay Kỷ Dao cũng suýt bị rơi, thầm nghĩ có thể hỏi trực tiếp như vậy sao? Ca ca đúng là muốn ăn đòn, tỷ tỷ còn không chịu nói cho nàng xem tỷ ấy có thích Tạ Minh Kha hay không, sao có thể trả lời loại câu hỏi như thế này.

Quả nhiên Kỷ Nguyệt cau mày: "Ca ca, huynh như vậy là không đúng đắn."

"Ta là vì tốt cho muội," Kỷ Nguyên Đình cũng rất bất đắc dĩ, mặc kệ Kỷ Dao còn ở bên cạnh, phải nhanh chóng đem chuyện này quyết định cho xong, "nói thật cho muội biết, muội còn không gả cho người khác, sớm muộn gì cũng sẽ phải vào cung làm phi..."

Mặc dù Kỷ Nguyệt tự có suy đoán, nhưng không nghĩ tới chuyện này lại rõ ràng tới như vậy: "Ca ca sao lại nói như vậy? Hoàng Thái hậu có hành động gì hay sao?"

"Đúng vậy, hôm qua Tạ đại nhân nói cho huynh biết, tin tức vô cùng xác thực, Hoàng Thái hậu đang bắt tay chuẩn bị rồi."

Tạ Minh Kha đã gặp ca ca hay sao? Ngón tay Kỷ Nguyệt nắm chặt lại.

Kỷ Dao đứng ở bên cạnh nghe, cũng không có động tác gì, cho tới khi Kỷ Nguyên Đình nói, "cho nên tối hôm qua huynh có mời và vị công tử tới Xuân Phong Lầu uống rượu, chính là muốn chọn một người trong đó, nếu muội nói ra muội yêu thích loại người như thế nào, ca ca có thể chọn thay muội một người hợp ý, đợi thời cơ thích hợp, mời hẳn ta tới nhà, Nguyệt Nhi, muội xuất sắc như vậy, bất luận là nam tử nào cũng đều yêu mến muội, chuyện này liền thành công rồi."

hắn ta nói tiếp: "Tạ đại nhân cũng ở đó, huynh cũng hỏi thử ý kiến của ngài."

Rốt cuộc Kỷ Dao không nhịn được nữa: "Tạ đại nhân trả lời như thế nào?"

Nhìn thấy nhị muội muội nhìn chăm chăm vào mình, Kỷ Nguyên Đình nói: "Muội còn nhỏ, tham gia vào làm gì? Đợi muội lớn lên rồi, ca ca bảo đảm tìm người như ý nguyện của muội."

Ý nguyện cái gì?

Đúng là mắt mù, rõ ràng gần ngay trước mắt, thế mà lại phóng mắt tìm kiếm trong đám hồ cầu bằng hữu của huynh ấy, còn hỏi thăm ý kiến của Tạ Minh Kha, Kỷ Dao đặt kéo xuống, nhanh chóng bước tới trước giường: "Rốt cuộc Tạ đại nhân nói gì?"

Kỷ lạ, hỏi cái này làm gì? Kỷ Nguyên Đình cau mày, khi ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của Kỷ Nguyệt, lại phát hiện ra ánh mắt của muội ấy giường như

rất chăm chú. hần ta nói: "Tạ đại nhân nói ngài nhìn không ra ưu khuyết điểm của bọn họ, để huynh tự ra quyết định."

Tạ Minh Kha này!

không phải là y thích tỷ tỷ hay sao, sao không nhân cơ hội đó nói rõ với ca ca? Nếu như vậy, không phải tất cả đều như ý rồi hay sao.

Kỷ Nguyệt buông mi mắt xuống, thần sắc khó dò.

"Nguyệt Nhi, muội mau nói cho huynh biết đi," Kỷ Nguyên Đình nói, "chuyện này rất gấp, bắt buộc phải có một kết quả."

"Toàn bộ do ca ca làm chủ," Nàng ấy nói, "muội cũng không biết mình thích loại nam tử như thế nào."

Kỷ Nguyên Đình nghe xong, một hơi nghẹn ở trong cổ họng, muốn trách cứ, nhưng lại không nỡ: "Muội nghĩ cho kỹ, ngày mai huynh lại tới, nếu vẫn không biết, huynh liền tự mình làm chủ." nói xong liền đứng dậy rời đi.

Kỷ Dao đuổi theo ra ngoài kéo người lại: "Ca ca, huynh đừng gấp, lại đợi thêm một chút, có lẽ sẽ có bước ngoặt, dù sao tỷ tỷ đang bị thương, Thái Hậu nương nương cũng biết, sẽ không nhanh như vậy." Nàng cảm thấy người như Tạ Minh Kha nếu đã động tâm, nhất định sẽ không ngồi yên thờ ơ mà nhìn!

Kỷ Nguyên Đình liếc xéo nàng: "Lại là thần tiên báo mộng cho sao?"

"Đúng đó!" Kỷ Dao chớp chớp mắt, "ca ca, huynh tin muội một lần đi."

"thật không?" Kỷ Nguyên Đình nói, "vậy cho muội ba ngày, xem xem có bước ngoặt gì không, sau đó huynh sẽ thương lượng chuyện này với phụ thân mẫu thân, nhanh chóng để Nguyệt Nhi thành thân."

Ba ngày...

Cũng được, dù sao nàng cũng có biện pháp để ca ca thay đổi chủ ý.

Kỷ Dao gật gật đầu.

Mà trên thực tế, không cần đợi tới ba ngày.

Ngày thứ hai, Kỷ gia liền có khách tới.

Liêu thị kích động chạy tới phòng của Kỷ Nguyệt: "Nguyệt Nhi, Tạ đại nhân tới... vậy mà ngài lại thỉnh cầu nương, nói muốn xin được gặp con một lần, đúng là kỳ quái, nương hỏi ngài lý do tại sao, ngài nói có chuyện muốn thương lượng với con."

"Nguyệt Nhi, con có muốn gặp hay không?"

Kỷ Nguyệt sững sờ, trong đầu hiện ra lời nói ngày hôm qua của ca ca.

Tạ Minh Kha đến nhất định là có chuyện gì đó? Nhưng mà, y hoàn toàn có thể nói với ca ca, sao nhất thiết phải gặp mặt nàng ấy? Nhưng Kỷ Nguyệt vẫn nói: "Mẫu thân, xin hãy cho con và ngài ấy gặp mặt."

Phẩm hạnh của Tạ Minh Kha ra sao, Liêu thị tự nhiên là tin tưởng, chỉ là trong lòng đầy nghi vấn: "một nam nhân như ngài ấy, rốt cuộc có chuyện gì mà phải thương lượng với con?"

Kỷ Nguyệt nói: "Gặp mặt mới biết được."

"Cũng đúng, nương sẽ sai hạ nhân rồi đi." Liêu thị nhìn khuôn mặt thanh lệ của nữ nhi, nghĩ tới lần trước Tạ Minh Kha tới phủ làm khách, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm, có chút mong đợi khó nói thành lời, loại mong đợi đó làm bà cảm thấy có chút kích động, vỗ vỗ bả vai nữ nhi, "đến lúc đó con và Tạ đại nhân hảo hảo thương lượng."

"Đa tạ mẫu thân." Kỷ Nguyệt gật đầu.

Đợi đến khi Liêu thị rời đi, Kỷ Nguyệt ngồi từ trên giường dậy, liếc nhìn bản thân mình trong gương, tâm tình có chút phức tạp.

Nàng ấy nghĩ tới câu hỏi lần trước của muội muội, vậy "Tạ đại nhân thì thế nào", lúc đó nàng ấy ngại không đáp lời, bởi vì ngay lúc đó, nàng ấy cũng không hiểu rõ, cho đến ngày hôm qua, ca ca lại nhắc tới ngài, nàng ấy mới phát hiện ra mình rất muốn biết ý kiến của Tạ Minh Kha...

Hôm nay y muốn gặp nàng, không biết sẽ nói gì.

Liêu thị nhanh chóng điều hết những hạ nhân ở quanh sương phòng của Kỷ Nguyệt rời đi, Kỷ Nguyệt đổi một bộ váy sam, chải lại tóc một chút, đi tới cửa phòng đợi.

Quả nhiên nhìn thấy Tạ Minh Kha đi đến.

Dưới mái hiên, cô nương mặc váy sam màu xanh nhạt, bay bay như tiên, giống như muốn đạp gió rời đi, mấy ngày không gặp, nàng ấy lại gần hơn một chút, có lẽ là vì lo lắng sợ hãi.

"Kỷ cô nương." Y tiến tới, "hôm nay mạo muội bái kiến, xin đừng trách tội."

Loại chuyện này, là lần đầu tiên y làm, hoang đường đến mức chính bản thân y cũng không tin. Y vậy mà có thể ở trong nhà người khác, nói với trưởng bối trong nhà muốn đơn độc gặp mặt cô nương nhà họ.

Nhưng mà, cô nương này lại đồng ý.

Trong lòng y cảm thấy vui mừng.

"Tạ đại nhân không cần như vậy, nếu không có ngài, sợ rằng hiện nay ta vẫn hăm sâu trong đầm lầy." Kỷ Nguyệt chân thành nói, "cho nên mẫu thân mới đồng ý." Nàng ấy dừng lại một chút, "Tạ đại nhân, ta nghe ca ca nói, ngài vì chuyện tuyển phi trong cung mà tới?"

"Đúng vậy, Kỷ đại nhân đã biết, ta liền không nói nhiều lời nữa, chỉ là...Hoàng Thái hậu trời sinh ngang ngược kiêu ngạo, nếu là chuyện mà bà đã quyết định, sợ rằng sẽ không từ thủ đoạn, cho dù người có định thân, cũng khó mà tránh được."

Kỷ Nguyệt chân động.

"Hơn nữa chuyện định thân rồi cũng sẽ truyền ra ngoài, bất kể là gia đình nào cũng sẽ không định thân và thành thân ngay trong vòng một tháng. Nếu như trong khoảng thời gian đó có gì bất trắc, nên làm thế nào? Gia đình người cũng không thể thúc giục, nếu như nhà trai biết được ý đồ của Kỷ gia các người, có mạo hiểm mà cưới người hay không? Những thứ này, đã từng nghĩ qua hay chưa?"

Đúng là nàng ấy chưa từng nghĩ tới, cho dù là ca ca cũng vậy, cho rằng chỉ cần chọn một vị hôn phu cho nàng ấy là xong.

Đúng thế, người kia là Hoàng Thái hậu, chỉ cần bà hạ lệnh, hoặc là tùy tiện nói một câu ra ngoài, có gia đình nào nguyện ý kết thân sao? Chỉ sợ rằng dù có định thân rồi cũng sẽ bị từ hôn!

Sắc mặt nàng ấy có chút trắng bệch.

thì ra Tạ Minh Kha tới nhắc nhở nàng ấy.

"Đa tạ đại nhân, chuyện này ta nhất định sẽ thương lượng với người nhà." Trong lòng Kỷ Nguyệt đã cảm thấy tuyệt vọng rồi, nếu như thực sự không có biện pháp, nàng ấy liền vào cung, như ý nguyện của Thái hậu.

nói thế nào cũng là một phi tần, chỉ trừ không được gặp mặt người nhà, cũng không phải là quá thê thảm, dù sao nàng ấy ở đâu cũng có thể trôi qua, chỉ cần nhẫn nhịn một chút.

Thấy lòng mi của nàng ấy nhẹ nhàng lay động, Tạ Minh Kha nói: "Kỷ cô nương..."

Giọng nói đó giương lên như có chút khác lạ, Kỷ Nguyệt ngẩng đầu nhìn y.

"Nàng đã có người trong lòng chưa?" Y hỏi.

Kỷ Nguyệt sững sờ, không biết tại sao y lại hỏi như vậy, có phải y cảm thấy nếu không có người trong lòng, vậy thì vào cung cũng không có gì vương bận, hay là y có biện pháp nào khác?

Nàng ấy lắc đầu.

Gánh nặng trong lòng Tạ Minh Kha như được giải thoát, nàng ấy không có người trong lòng, vậy thì dễ giải quyết.

"Nếu như nàng nguyện ý, gả cho ta," Y nói, "bất kể Hoàng Thái hậu có giở thủ đoạn như thế nào, ta đều có thể bảo đảm bình an cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Từng lời nói của nam nhân rơi và tai nàng ấy, Kỷ Nguyệt khiếp sợ nhìn y, nhất thời không thể phát ra âm thanh gì.

Nàng ấy hoàn toàn không nghĩ tới Tạ Minh Kha sẽ nói ra những lời như vậy.

Mặc dù gần đây y tỏ ra rất quan tâm nàng ấy, nhưng đột nhiên trực tiếp nói tới chuyện cưới gả...Nàng ấy nói: "Lời nói vừa rồi của ngài, là thật sao?"

"Thiên chân vạn xác," Tạ Minh Kha hỏi nghiêm túc, "Nàng có đồng ý không?"

Bị nam nhân nhìn như vậy, Kỷ Nguyệt không khỏi đỏ mặt.

Nếu như Hoàng Thái hậu thực sự đáng sợ như vậy, vậy đây đúng là một biện pháp tốt, nàng ấy biết năng lực của Tạ Minh Kha, cũng biết đến danh vọng của Tạ gia, nhưng nàng ấy làm sao có thể nói ra được, hơn nữa, ân tình này, ân tình mà nàng ấy nợ cũng quá lớn, Kỷ Nguyệt cắn môi, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nếu ngài chỉ vì ân tình..."

"Ân tình của ta không phải đã sớm trả hết rồi hay sao?"

Vậy là vì y thích nàng ấy? Giống như muối muối nói? Kỷ Nguyệt cảm thấy trái tim mình đột nhiên nhảy lên bùm bùm, tai cũng có chút nóng.

Ánh mắt của nam nhân đứng đối diện vô cùng ôn nhu, hàm chứa ý cười nhìn nàng ấy.

Nàng ấy càng không biết phải nói gì.

rõ ràng là lúc y cầm dao uy hiếp, nàng ấy còn có thể đàm phán với y, nhưng hiện tại..

Tiểu cô nương xấu hổ rồi, dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự, lệnh của cha mẹ lời của mai mối, để cho nàng ấy mở lời, giống như là tự định chung thân, Tạ Minh Kha nghĩ, nhưng trong lòng nàng ấy khẳng định là đồng ý, nàng ấy thông minh như vậy, còn không biết cách cự tuyệt như thế nào hay sao?

Tạ Minh Kha như mở cờ trong bụng: "Qua vài ngày nữa ta liền tới cầu hôn."

"Tạ đại nhân..." cuối cùng Kỷ Nguyệt cũng mở miệng, "chuyện lớn như vậy, đâu phải là chuyện ta với ngài có thể quyết định?"

"Ta đương nhiên sẽ hỏi Kỷ đại nhân, Kỷ phu nhân," Tạ Minh Kha cười nói, "Nàng không cần lo lắng, đợi tin tức tốt đi."

Về mặt nam nhân bùm bùm phấn chấn, vậy mà y lại vui mừng như vậy sao, Kỷ Nguyệt nhìn bóng lưng rời đi của y, khuôn mặt lại đỏ bừng, nhưng mà, hình như y quá tự tin rồi, nói như đơn giản lắm. Khoảng cách giữa hai gia đình rất xa, Tạ lão phu nhân, Tạ lão gia sẽ đồng ý sao?

Nàng ấy đột nhiên cảm thấy chuyện này chưa chắc đã thành công.

Kỷ Nguyệt bình tĩnh lại, suy nghĩ xa hơn, nhưng Liễu thị nghe thấy ý của Tạ Minh Kha lại vui đến mức quên đi hết thảy, đợi đến khi hai cha con Kỷ Chương từ nhà môn trở về, liền nói: "Chuyện hôn sự của Nguyệt Nhi xem như ổn rồi!"

Kỷ Nguyên Đình mờ mịt, ngày hôm qua hẳn ta đi hỏi ý muối muối, còn chưa nhận được đáp án, sao mọi chuyện đã ổn rồi? Lẽ nào là phụ thân chọn được vị công tử nào? Hẳn ta nhìn Kỷ Chương, nhưng Kỷ Chương cũng là một khuôn mặt mờ mịt: "Nuông tử, lời này có ý gì?"

"Tạ đại nhân sẽ ngay lập tức tới cầu hôn."

"Tạ đại nhân nào?" Hai phụ tử đồng thời hỏi.

"Tạ Minh Kha Tạ đại nhân!" Liễu thị vui vẻ không thể tự kìm chế, tay khoát lên tay áo của trượng phu, "hôm nay ngài đến thăm Nguyệt Nhi, đích thân nói với ta, ngài muốn cưới Nguyệt Nhi làm thê."

Kỷ Chương tròn mắt há hốc mồm.

Đầu tiên Kỷ Nguyên Đình cũng rất ngạc nhiên, nhưng nghĩ tới chuyện lần trước, Tạ Minh Kha không chỉ ra tay ngăn cản Hoàng Thái hậu, còn đích thân tới Xuân Phong Lâu nhắc nhở, liền bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Tạ Minh Kha nhìn trúng muối muối của hẳn ta, khó trách!

"Nếu là Tạ đại nhân đích thân nói, vậy phụ thân, mẫu thân chuẩn bị đồ cưới đi thôi." Tạ Minh Kha tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Nhắc đến đồ cưới, Liễu thị cứng người, tay nắm chặt khăn tay, khuôn mặt có chút khó xử: "Vốn dĩ đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng ai ngờ được Nguyệt Nhi sẽ gả vào vọng tộc, sợ rằng... trời ơi, ta phải chuẩn bị thêm, không thể để người khác chê cười." Bà vội vội vàng vàng đi vào sương phòng tìm ngân lượng.

Lúc này Kỷ Chương mới hồi thần, nhìn thê tử động tác rối loạn, nhẹ giọng hỏi nhi tử: "Đình Nhi, con cảm thấy Tạ gia sẽ đồng ý sao? Gia đình chúng ta địa vị như thế này, thực sự không dám trèo cao."

Kỷ Nguyên Đình lại không chút hoài nghi, đây là xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tạ Minh Kha, nhưng lại không có bằng chứng xác thực: "Phụ thân, sao phải đoán già đoán non, qua vài ngày nữa liền biết thôi."

.....

một ngày trước khi hưu mộ, Tạ Minh Kha không trở về nhà.

Nghe nói y tới Uất huyện (ở tỉnh Hà Bắc, TQ), Tạ lão phu nhân nói với Nhị phu nhân: "Nó đi thăm phụ thân, vậy mà cũng không thèm nói với ta một tiếng, đúng là không thèm để tổ mẫu như ta vào trong mắt."

Đột nhiên đi gặp Tạ Tri Thận, nhất định là chuyện quan trọng!

Nhị phu nhân đảo mắt, nghĩ tới Kỳ Nguyệt, cười khẽ nói: "Mẫu thân, có lẽ Minh Kha vì chuyện hôn sự của hần, nên đi cầu Đại bá đồng ý."

"Cái gì?" Lão phu nhân kinh ngạc, "Con là nói, nó có người trong lòng rồi? Sao ta không biết?"

"Con cũng chỉ là nghe nói, hình như là cô nương của Kỳ gia." Nhị phu nhân nghiêng người, "Mẫu thân, không phải người đang phiền não về chuyện này hay sao, đến nay Minh Kha nguyện ý thành thân, cũng xem như giải tỏa được nỗi lòng."

Nhưng lão phu nhân rất là buồn bực, trước đây Lão phu nhân giới thiệu không ít cô nương cho Tạ Minh Kha, nhưng y làm như không nhìn thấy, hiện nay vô thanh vô tức, tự mình định ra chuyện hôn nhân, Lão phu nhân cảm chèn trà lên uống một ngụm, giống như muốn dập tắt ngọn lửa tức giận: "Kỳ gia nào?"

"Là từ huyện nhỏ chuyển đến, tổ tiên làm nghề nông, nhưng hai phụ tử nhà đó đều làm quan trong triều, Kỳ cô nương đó nghe nói là người dịu dàng thanh lệ, nhan sắc tuyệt đỉnh." Nhị phu nhân khuyên giải, "Người cũng đừng tức giận, dù sao Minh Kha cũng muốn thành thân rồi, Kỳ gia đôn hậu thuần phác, quả thực là không tệ."

Xuất thân này đúng là cực thấp, chỉ hơn nữ tử bán hoa (gái thanh lâu) một chút.

Lão phu nhân nhìn nhìn Nhị phu nhân, nói cái gì mà nghe nói, lời nói vừa rồi của Nhị phu nhân, hiển nhiên là đã cho người điều tra Kỳ gia.... Cũng được, Tạ Minh Kha không nhìn trúng người mà bà ta chọn, vậy liền để nó cưới nữ nhi Kỳ gia đi, dù sao cũng không phải là một chuyện xấu.

Tiểu cô nương xuất thân từ gia đình nhỏ, dù sao cũng dễ nắn bóp.

Lúc này, Tạ Minh Kha đã tới Uất huyện.

"Phụ thân," y hành đại lễ, "thân thể phụ thân gần đây thế nào?"

"Vẫn tốt." Tạ Tri Thận dựa vào ghế mềm, đánh giá nhi tử, "sao con có thời gian tới đây? Trong thư không phải ta đã nói rồi hay sao, không cần nhớ nhưng nếu có chuyện gì, ta sẽ cho người tới Kinh Thành truyền tin." Dứt lời, chỉ chỉ bàn cờ ở đối diện, "nhưng nếu đã đến rồi, thì đánh cờ cùng ta."

"Vâng." Tạ Minh Kha ngồi xuống đối diện.

Hai phụ tử im lặng đánh cờ, ngơ ngác đến ta đi.

Mất thấy quân cờ của nhi tử càng ngày càng ít, Tạ Tri Thận nói: "Còn không nói đến đây có chuyện gì hay sao?"

Tạ Minh Kha dừng tay một chút: "Nhi tử muốn cưới thê tử."

"Ừ?" Tạ Tri Thận sừng sốt, sau đó liền lập tức nở nụ cười, "tuổi của con cũng nên cưới thê tử rồi, là cô nương nhà nào? Ta có quen không?"

"Người không quen biết, là Đại cô nương của Kỳ gia, Kỳ đại nhân nhậm chức tại Hộ bộ."

Tạ Tri Thận à một tiếng: "Là cô nương mà con thích?"

Mặt Tạ Minh Kha có chút nóng: "Vâng."

"Vậy thì được, lập tức tới cầu hôn." Tạ Tri Thận đi thêm vài quân cờ đen, "nhớ để Minh quản sự chuẩn bị sinh lễ... người mai mối đã có chưa? Nếu con đã nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, không bằng đến lúc đó mời con đầu trưởng của Từ đại học sĩ trong Hàn Lâm Viện tới Kỳ gia một chuyến."

Trượng phu của Từ đại thiếu phu nhân tên Từ Lâm, là môn sinh đặc ý của Tạ Tri Thận, nếu như nhờ giúp đỡ, nhất định họ sẽ đồng ý, vị Thiếu phu nhân kia cũng xuất thân từ dòng dõi thư hương thế gia, hai người đã có một nam một nữ, phúc khí tràn đầy.

Tạ Minh Kha nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cực tốt, cười nói: "Đa tạ phụ thân nhắc nhở." đang định hạ cờ, lại không biết bắt đầu từ khi nào, thế cờ phía y đã thất bại thảm hại rồi.

"Con thua rồi." Y nói.

trên mặt Tạ Tri Thận lộ ra chút ranh mãnh: "phân tâm trong khi đánh cờ là tối kỵ, sau này đừng phạm phải nữa."

Nhưng rõ ràng là phụ thân hỏi y giữa chừng, khoe miệng Tạ Minh Kha nhếch lên: "Lời dạy bảo của phụ thân, nhi tử ghi nhớ trong lòng."

"Ừ." Tạ Tri Thận phát phát tay, "được rồi, con trở về đi, chuyện thành thân là đại sự, cần chuẩn bị rất nhiều, nếu đã muốn cưới cô nương nhà người ta, không thể qua loa đại khái."

"Phụ thân..." Tạ Minh Kha nhẹ giọng nói, "ngày đó, phụ thân có về Kinh Thành không?"

"Đương nhiên, con thành thân, lẽ nào ta lại không tham dự?"

Tạ Minh Kha yên tâm: "Vây nhi tử xin phép rời đi, phụ thân bảo trọng," lại nói, "nếu ở đây không thoải mái, vẫn là trở về Kinh Thành ở lâu dài thôi."

Tạ Tri Thận ừ một tiếng, đợi đến khi nhi tử rời khỏi viện, mới cúi đầu ho mạnh một cái. Mặc dù thân thể ngày một yếu đi, nhưng nghĩ đến dáng vẻ thanh lãnh của nhi tử, vậy mà lại có người trong lòng, nhất thời cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nhận được sự đồng ý của phụ thân, Tạ Minh Kha trở về Tạ phủ, lập tức ra lệnh cho Minh quân sự chuẩn bị sinh lễ, sau đó đi tới chỗ Lão phu nhân.

Quả nhiên tôn tử này muốn thành thân rồi, trước đó Lão phu nhân đã thảo luận qua chuyện này với con dâu, lúc này cũng không ngăn cản, lập tức đồng ý ngay.

Cho dù Lão phu nhân không đồng ý, nhưng có Tạ Tri Thận, bà ta có thể làm chủ được sao?

Rất nhanh Tạ Minh Kha liền tới cầu thân, Liêu thị mở cờ trong bụng, Kỳ Chương ngậy ra như phồng, vậy xem ra Tạ gia đã đồng ý, giống như đang nằm mơ vậy!

Kỳ Chương nói chuyện có chút lắp bắp, Liêu thị lại nhìn chăm chăm con rể tương lai, càng nhìn càng thích.

Chuyện của tỷ tỷ cuối cùng cũng được giải quyết, Kỳ Dao cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, trêu ghẹo Kỳ Nguyệt trong khuê phòng: "Còn nói muội nói linh tinh, tỷ tỷ, lần này liền tin muội chưa? Tạ đại nhân đang ở chính phòng đó."

Kỳ Nguyệt không thêm đề ý đến nàng: "Ồ thì ở chứ sao."

"Tỷ tỷ, tỷ phải làm nữ hồng cho tốt."

"Nữ hồng cái gì?"

"Làm giầy cho tỷ phu a! Nếu không Tạ đại nhân tới đưa sinh lễ, tỷ lấy cái gì ra trao đổi?"

Khuôn mặt Kỳ Nguyệt rốt cuộc không chịu nổi mà đỏ lên, cắn môi nói: "Muội vậy mà hiểu biết nhiều nha, nhưng còn nhắc tới những chuyện này với ta nữa, thì đừng trách ta đuổi muội đi."

"Tỷ tỷ xấu hổ rồi à?" Kỳ Dao nâng hai tay bưng lấy mặt, nháy mắt, "có phải tỷ tỷ thích Tạ đại nhân không?"

Lần này Kỳ Nguyệt không nói nữa, trực tiếp gơ tay ra cù lét nàng.

Kỳ Dao lăn lộn trên giường thành một cục, trực tiếp kêu tha mạng.

Lúc hai tỷ muội nào động, loạn Vân Châu đã bùng phát.

Nguyên nhân là do Hoàng thượng muốn đoạt binh quyền từ tay Tần vương, Tần vương này trời sinh dũng mãnh thiện chiến, binh mã hùng mạnh, trước đây Hoàng thượng suy nghĩ về đại cục nên nhẫn nhịn, mà nay giặc ngoại xâm đã dẹp yên, bốn biển yên bình, ông liền muốn động thủ với Tần vương. Ai ngờ Tần vương lại lãnh binh tạo phản trước, đợi đến khi tin tức truyền tới Kinh Thành, Tần vương đã đoạt được hai thành trì rồi.

Hoàng thượng nổi giận lôi đình, ra lệnh cho Tổng đốc Vân Xuyên điều binh tới ngăn cản Tần vương đánh lên hướng Bắc.

Chuyện này rất nhanh đã truyền khắp Kinh thành.

Buổi tối, Kỳ Chương lo lắng không yên: "Đúng là sóng gió từng đợt từng đợt kéo tới, khó khăn lắm mới ngừng chiến tranh, Tần vương này lại nổi lên tà tâm."

"Cũng không thể trách Tần vương, tho không có thể tránh thoát vuốt chó săn, Tần vương đã từng lập nên chiến công hiển hách, bảo vệ biên cương, Hoàng thượng có chút đề phòng..."

Ca ca đúng là to gan, chẳng trách kiếp trước dám cầu kết với Tam hoàng tử đầu lại Tổng Vân, lời như vậy cũng dám nói ra, Kỳ Dao thầm lắc đầu, nhưng đúng là Hoàng thượng có ý như vậy, chỉ là bị Tần vương chớp thời cơ hành động trước, bố trí cạm bẫy, làm cho Tổng đốc Vân Xuyên liên tiếp bại trận, thế cho nên khi Hoàng thượng phái Dương Thiệu đi trợ giúp, cũng phải mất đến một năm, mới bình định được.

đang nghĩ ngợi liền nghe thấy một tiếng "cộp", ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là ca ca bị phụ thân gõ cho một cái.

Kỳ Chương nói: "Lời này không thể nói ở bên ngoài!"

"Phụ thân, con cũng không phải kẻ ngốc." Kỳ Nguyên Đình nói, "chỉ nói ở trong nhà thôi."

"Cũng ít nói trước mặt Nguyệt Nhi, Dao Dao đi" Liêu thị trừng mắt nhìn hai phụ tử, "Nguyệt Nhi sắp phải gả đi rồi, chuyện đại hi, các người nói đánh trận cái gì mà đánh trận? đúng rồi," Bà cười tít mắt, "mọi người cảm thấy ngày lành nên định vào tháng tám hay tháng chín thì tốt hơn?"

"Đương nhiên là tháng tám" Kỳ Dao nói, "càng nhanh càng tốt!"

Như vậy mới có thể chân chính thoát khỏi nguy hiểm, Tạ Minh Kha chắc chắn cũng nghĩ như vậy, cứ xem đi, nhất định là tháng tám.

Nghe thấy lời đó, Kỳ Nguyệt lại đỏ mặt.

"Vậy đến lúc đó liền đề nghị tháng tám." trên mặt Liêu thị nở nụ cười tươi như hoa, nữ nhi của bà vậy mà lại có thể gả tới danh môn vọng tộc, đúng là giống như nằm mơ vậy.

Chỉ là bà không nghĩ tới, chuyện vui không chỉ có một, ngày hôm sau, trong cung hạ một đạo thánh chỉ, đề bạt một số quan viên, mà Kỳ Chương cũng nằm trong số đó, được thăng chức thành Tri phủ Thuận Thiên Phủ.

Lúc đầu Kỳ Chương tham gia buộc tội đã dẫn tới sự chú ý của Cố Diên Nhiên, lão ta lật xem hồ sơ quan viên, phát hiện người này tính cách cương trực, cần cù chịu khó, đoạn chính nghiêm minh, đúng là một thanh quan, liền đề bạt ông làm tri phủ. Tri phủ của Kinh Thành so với phủ doãn của nơi khác, phẩm cấp cao hơn một bậc, là chính tam phẩm.

Liêu thị biết tin, chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngất.

Đương nhiên là vì quá vui mừng.

Bởi vì bà vốn dĩ đã kiên định chắc chắn sẽ trôi qua cuộc sống khổ cực với Kỳ Chương, ai nghĩ tới có một ngày bà có thể làm phu nhân tam phẩm, trước mặt hai nữ nhi, bà nhận không được vui mừng tới phát khóc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện vui trong nhà luân phiên tới, nữ nhi trở thành thiếu phu nhân Tạ phủ, tướng công lại thăng quan, Liêu thị vô cùng vui mừng lại có chút sợ hãi, vì có câu "Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục" (chuyện vui có thể dẫn tới kết quả xấu, chuyện xấu có thể dẫn tới kết quả vui), trăng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ tràn, bà nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đến chùa thắp một nén hương, bẩm báo đã nhận được phúc lộc trời ban.

Bởi vì Kỳ Nguyệt vẫn phải giả vờ bị thương, không tiện xuất môn, liền chỉ có Kỳ Dao và Liêu thị đi tới chùa Bạch Mã.

Trong xe ngựa, trong lòng Liêu thị tính toán.

Bởi vì Kỳ Chương thăng quan, chuyện thêm của hồi môn không sợ nữa, chính là chuyện tổ chức tiệc mừng có chút....Liêu thị phiền não, đến lúc đó phải chuẩn bị cái gì mới tốt, nhân khẩu Kỳ gia ít người, lão gia tử lại là độc đinh, cho nên chuyện Kỳ Chương thăng quan, cũng không có họ hàng thân thích gì tới chúc mừng hay gửi quà mừng, chỉ có một vài vị đồng liêu và bạn bè của Kỳ Nguyên Đình, nhưng trong số những người tặng quà, nổi bật nhất chính là lễ vật của Tạ phủ và Hoài Viễn Hầu phủ.

Quà tặng như vậy, cho dù nhà bọn họ có lấy tất cả đồ vật tích góp trong phủ cũng không trả nổi, miễn bàn tới chuyện mời com hồi báo, Liêu thị đau đầu, nhìn nữ nhi đang ăn bánh mứt táo: "Dao Dao, con có hiểu rõ Hoài Viễn Hầu không?"

Quá hiểu rõ ấy chứ, Kỳ Dao gật gật đầu.

Nhìn nữ nhi nghĩ cũng không thêm nghĩ liền gật đầu, giống như không để ý lời bà hỏi vậy, Liêu thị sắc giọng: "Sao còn ăn đồ ăn, nhanh nhanh nói sự thật cho nương biết."

Sao nàng lại không ăn cho được, đang thời kỳ phát dục, khẳng định là phải tắm rửa cho tốt, Kỳ Dao liếc một cái bộ ngực của mình, lại nhét một khối điểm tâm vào miệng, mới nói: "Nương, con nói thật mà."

"Vậy con nói, đồ vật Hầu phủ mang tới tặng, làm sao để đáp lại? Hầu gia có tức giận hay không?"

Tạ phủ thì thôi không nói đến, dù sao sau này cũng là con rể tương lai, nhưng Hoài Viễn Hầu lại khác, cho dù Dương Thiệu nguyện ý kết giao cùng nhi tử, Liêu thị vẫn cảm thấy không thể nhận nổi lễ nặng như vậy.

thì ra là vì cái này, Kỳ Dao nói: "Nương không cần quan tâm, lần trước con tới tìm Hầu gia, nghe nói quan hệ của ngài và Tạ đại nhân vô cùng tốt, cho nên phần lễ vật này mặc dù tặng cho nhà chúng ta, nhưng thực tế là vì nể mặt Tạ đại nhân."

Đối với hai gia tộc đó thì chút quà này không đáng là bao, cũng chỉ có nhà bọn họ mới sợ này sợ nọ.

Liêu thị sùng sốt: "Hai người họ là bạn tốt?"

"Đúng vậy." Nếu không tại sao Dương Thiệu phải quan tâm tỷ tỷ như vậy, đương nhiên là vì Tạ Minh Kha.

Liêu thị hiểu rõ, gật gật đầu: "Vậy thì thôi, nói với Tạ đại nhân một chút, để ngài biết có phần quà tặng này. Nhưng có điều, nói tới Hầu gia, con làm phiền ngài ấy nhiều lần như vậy, lần sau nương mời tới nhà, con nhớ phải cảm tạ cho tốt."

Nàng có thể lấy cái gì ra để tạ ơn cơ chứ? Cũng chỉ nói một câu cảm ơn bằng miệng, hơn nữa, sau này cũng không làm phiền được nữa, Dương Thiệu ngay lập tức phải đi đánh giấc rồi, rất lâu sẽ không gặp lại.

Kỳ Dao dựa vào vách xe, thở dài một hơi.

Xe ngựa dừng trước núi, hai mẹ con xuống xe vào chùa thấp hương.

Liêu thị rất hào phóng quyên tặng mười lạng bạc, nếu là ngày thường, nhiều nhất cũng chỉ hai ba lạng.

Kỳ Dao đứng ở bên cạnh nhìn, nhìn thấy có người cầu bùa bình an, nghĩ nghĩ, nhân lúc mẫu thân không để ý, đi cầu một cái, giấu trong tay áo.

Liêu thị thành kính lễ bái Bồ tát xong, dẫn Kỳ Dao trở về.

.....

Trong cung.

Mấy ngày gần đây Hoàng Thái hậu xem rất nhiều bức họa, trong đó không thiếu người có sắc đẹp tuyệt trần, nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, không được hợp ý như Kỳ Nguyệt. Dù trong cung này có bao nhiêu cung phi, nếu nói là thiếu mỹ nữ, đó là chuyện không thể nào, nhưng nhi tử Hoàng thượng của bà lại chỉ sủng ái một mình Hoàng Quý phi.

Bà đặt bức họa sang một bên, đang định hỏi chuyện của Kỳ Nguyệt, lại nhìn thấy thái giám bước vào bẩm báo: "Thái hậu nương nương, Kỳ đại cô nương kia đã đính hôn vào mấy ngày trước rồi."

"Sao?" Thái hậu kinh ngạc, "Đính hôn với nhà nào?"

không phải nàng ấy bị thương hay sao, sao lại đính hôn rồi? Lẽ nào trước đây đã có người thích hợp rồi? Nhưng chuyện này cũng không làm khó được bà, Hoàng Thái hậu híp đôi mắt.

Ai ngờ thái giám bẩm báo rằng: "Là Tạ gia, Tạ Minh Kha Tạ đại nhân."

Tạ Minh Kha?

Hoàng Thái hậu hoàn toàn không ngờ tới sẽ là y.

Bà nhú mày.

Thời gian cũng có chút trùng hợp, Kỳ Nguyệt vừa bị thương, không tới mấy ngày liền đính hôn với Tạ phủ, sẽ không phải là.... Bà nghĩ tới chuyện ngựa nổi điên, Tạ Minh Kha từ trước đến nay nổi tiếng vì tài trí hơn người, nếu như kế hoạch đó do y nghĩ ra, cũng không phải là không có khả năng, nhưng, y to gan như vậy sao?

Y lại biết rõ suy nghĩ của bà hay sao?

không, đó là chuyện cũ từ hai mươi năm trước.

Hoàng Thái hậu nói: "Tạ đại nhân có ở trong Đông cung không? đi xem xem, nếu ở đó, mời y tới đây."

Thái giám lĩnh mệnh.

một lát sau, Tạ Minh Kha liền tới Từ Tâm Điện, nhưng không phải chỉ có một mình y tới, Tống Diễm vậy mà lại đi cùng với y.

Hoàng Thái hậu nhìn thấy cháu yêu của mình, ngăn người ra: "Diễm Nhi, sao con lại tới?"

"Hoàng Tổ mẫu, lúc ngài cho người đến mời Tạ đại nhân, y đang phẩm trà cùng con, đang nói tới lá trà của núi Vân Khê, Tạ đại nhân nói nó có một mùi vị đặc biệt." Gần đây khí sắc của Tống Diễm cực tốt, bởi vì hẳn ta cảm thấy phụ thân lại dần dần coi hẳn ta là con trai của ông rồi, giọng nói dường như

cũng vang dội hơn trước.

Tạ Minh Kha này lại hợp ý với tôn tử nhà bà như vậy, Hoàng Thái hậu cảm thấy bất ngờ.

"Hoàng Tổ mẫu, người đột nhiên mời Tạ đại nhân tới, là có chuyện gì sao?"

Hoàng Thái hậu dùng nụ cười che đậy đi mục đích thật sự của bà: "Có lần Yên Yên mời Kỳ cô nương tiến cung làm khách, ta nhìn thấy cũng rất thích nàng, đến hôm nay mới biết, thì ra Tạ đại nhân đã đính hôn với Kỳ cô nương đó rồi." Bà nhìn về phía Tạ Minh Kha, "trai tài gái sắc, ta cũng vui thay cho các người, nhưng ta rất hiếu kỳ, người quen biết Kỳ cô nương từ lúc nào?"

Ngồi vững chắc trên Phượng ý hơn mười năm, lại được Thiên tử hiếu thuận như vậy, há có thể là người bình thường?

Tạ Minh Kha đáp: "Hồi nương nương, hai chúng thần quen nhau từ đầu mùa xuân năm nay, lúc đó vì thần bị kẻ cướp đâm trọng thương, là Kỳ cô nương cứu vì thần...."

"A, thì ra tháng ba người xin nghỉ, là bởi vì kẻ cướp đâm trọng thương? Sao không nói sớm," Tống Diễm ở bên cạnh nhin không được chen lời: "Kỳ cô nương đó vậy mà lại là ân nhân của người, thú vị thú vị! Có phải là, vì thế mà người đối với cô nương đó nhớ mãi không quên? Nếu truyền ra ngoài, đúng là một giai thoại," vỗ vỗ bà vai Tạ Minh Kha, "ngày người thành thân, ta nhất định sẽ tặng hậu lễ."

"Đa tạ Điện hạ." Tạ Minh Kha vội vàng tạ ơn.

Hỏi rồi, còn không bằng không hỏi, tôn tử đã đem câu chuyện lấp kín đến mức không có cách nào nói tiếp được nữa, Hoàng Thái hậu nghĩ, xem ra tôn tử rất thích Tạ Minh Kha, muốn lôi kéo y. Cũng được, nếu như có thể nhận được sự ủng hộ của Tạ gia, vậy Kỳ Nguyệt, liền từ bỏ thôi, lại thấy hai người đã sớm đậm sâu rễ tình, thiết nghĩ dù có tiến cung cũng sẽ không hầu hạ tốt cho Hoàng thượng.

Hoàng Thái hậu không nói thêm nữa.

Sau lần đính hôn, Tạ phủ có đưa cỗ giày tới, mấy ngày hôm nay Kỳ Nguyệt đều ở trong nhà làm giày, Kỳ Dao thường xuyên tới chỗ tỷ tỷ, đợi đến khi giày làm xong, Tạ Minh Kha sẽ cho người đến nhận.

Bên ngoài khuya chiêng gõ trống, tiếng pháo nổ liên hồi, Kỳ Dao chạy vào trong viện xem, chỉ thấy từng hòm từng gỏ lim nôi đuôi nhau tiến vào, giống như một con rồng dài, nàng vui rạo rực chạy tới khuê phòng của tỷ tỷ.

"Đừng nói tới sinh lễ, tỷ có biết Tạ đại nhân mời ai tới? Trừ bà mối quan gia, có Công bộ thị lang Thường đại nhân, Quang Lộc Tự thiếu khanh Hứa đại nhân, còn có Đại thiếu phu nhân Từ gia!" Đây là người không phú thì quý, hơn nữa người bình thường muốn mời cũng không mời được, Kỳ Dao cảm thấy vui thay cho tỷ tỷ, xem ra Tạ Minh Kha đối với tỷ tỷ đúng là một tâm chân tình.

Kỳ Nguyệt cười khê, lấy giày ra: "Muội mang tới đưa cho mẫu thân."

Bên phía nhà trai đưa sinh lễ, nhà gái cũng phải hồi lễ, ví như như văn phòng tứ bảo, lá trà, long nhãn... còn có đồ vật làm cho phu quân tương lai, thông thường đều là giày, để thể hiện trình độ nữ hồng.

Kỳ Nguyệt tất nhiên là rất khéo tay, làm giày còn đẹp hơn giày mua ở ngoài tiệm, Kỳ Dao nhìn thấy, có chút đố kỵ: "Những đôi trước kia tặng muội đều không đẹp như vậy, tỷ tỷ bất công."

Kỳ Nguyệt cau mày: "Dao Dao, muội lại nói linh tinh..."

Miệng cũng thật là chặt, Kỳ Dao nghĩ, rõ ràng hai người đã sắp thành thân, tỷ tỷ lại một câu cũng không tiết lộ, cũng không biết rốt cuộc tỷ ấy có thích hay không, nhưng nếu như không thích, tỷ tỷ cũng sẽ không làm đôi giày tinh tế như vậy, nàng chính mắt nhìn thấy Kỳ Nguyệt mỗi một mũi kim mỗi một sợi chỉ, từ từ thêu nên.

Kỳ Dao ôm giày đi tới chính phòng.

Hai bên đang thương nghị ngày lành để thành thân, nghe ý của Từ đại thiếu phu nhân, quả nhiên Tạ Minh Kha muốn thành thân vào tháng tám, cũng chính là một tháng sau, tháng đó có hai ngày đại cát, hai phu thê Kỳ Chương chọn ngày hai mươi sáu tháng tám, như vậy thời gian dần ra, những gì cần chuẩn bị cũng có thể chuẩn bị tốt.

Kỳ Dao đem giày mang tới.

Từ đại thiếu phu nhân nhìn thấy, kinh ngạc nói: "Nữ hồng của Đại cô nương thật là tốt, ta đến bao nhiêu nhà làm mối, nữ hồng này đúng là tiêu chuẩn."

Liêu thị tất nhiên là nói vài câu khiêm tốn, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ, bởi vì các mặt của nữ nhi đều xuất sắc, cho nên Tạ Minh Kha mới nguyện ý cưới, hôm nay con rể trông thấy đôi giày này, có lẽ cũng sẽ thích đi?

Bàn xong chuyện tốt, hai phu thê đích thân tiễn vài vị khách ra cổng, lúc trở về nhìn thấy sinh lễ đầy ắp trong viện, hai người có chút phát sầu, nhà bọn họ thực sự là rất nhỏ, Liêu thị nghĩ tới nghĩ lui, đặt hết vào Đông sương phòng: "Xem ra phải đổi một chỗ ở."

Kiếp trước sau khi nàng gả cho Dương Thiệu, trong nhà rất nhanh chuyển tới một trạch viện khác, nhưng hiện nay chuyển sớm hơn hai năm, Kỳ Dao giờ

hai tay tán thành: "Tốt tốt tốt, con muốn ở đại viện!"

Đứa trẻ này, Liễu thị cười, lại thương lượng với Kỷ Chương: "Nguyệt Nhi lập tức phải gả cho người ta, ông lại thăng quan, có phải nên mời Lão gia từ tới ở một thời gian không?"

Phụ thân nhất định rất thích, Kỷ Chương nói: "Ta lập tức cho gã sai vặt đi đón ông ấy."

Có thể gặp Tổ phụ rồi, Tổ phụ nhất định sẽ mang rất nhiều đồ vật tới, Kỷ Dao vội nói: "Phải nhiều gã sai vặt một chút, tránh cho Tổ phụ tự làm mình mệt mỏi, nào là gà vịt cá thịt, hoa quả khoai lang."

Kỷ Chương, Liễu thị đều cười ra tiếng, nhất trí đồng ý ý kiến của Kỷ Dao: "Đúng đúng đúng!"

Lúc này Tổng đốc Vân Xuyên đã đánh bại trận, tổn thất cực lớn, sau khi Hoàng thượng suy nghĩ cẩn k, lệnh cho Dương Thiệu kiểm duyệt binh mã, mưu định sách lược, năm ngày sau lãnh binh tới Vân Châu.

Nghe được tin tức này, người lo lắng nhất trong Kinh Thành không phải là Thái phu nhân, mà là Thái tử Tổng Diệm.

Trong lòng hấn ta, Dương Thiệu chính là nhân vật như thần, nếu Dương Thiệu rời đi rồi, hấn ta phải làm sao đây!

Tổng Diệm gấp đến độ hận không thể ngay lập tức tới Minh Đức Điện, quỳ xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh, nhưng hấn ta không giám để lộ ra quan hệ của hấn ta với Dương Thiệu, chỉ có thể lén lút lút lút chuồn ra khỏi cung, vô cùng lo lắng tới Hoài Viễn Hầu phủ một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Trước đây, Dương Thiệu đã từng báo cho hấn ta biết một địa điểm, nói có chuyện thì qua lại bằng thư từ, kết quả Tổng Diệm lại đích thân tới Hầu phủ, mặc dù đã đổi trang phục, nhưng cũng khó có thể bảo đảm sẽ không bị người khác nhận ra.

Dương Thiệu cảm thấy không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại là Tổng Diệm sợ hấn tức giận, liền giải thích: "Ta thực sự không đợi được, cũng sợ làm lỡ dở chuyện trong quân của người, cho nên tới đây một chuyến."

"Điện hạ mời ngồi," Dương Thiệu châm trà cho hấn ta, "rót rượu Điện hạ đợi không kịp cái gì?"

"Dương đại nhân," Tổng Diệm không có tâm tư uống trà, "nếu như người không muốn đi đánh trận, ta có thể thỉnh cầu Phụ hoàng, để người ở lại. Đây dù sao cũng không phải một chuyện tốt, người nghĩ xem, Tổng đốc Vân Xuyên là ai, ông ta là lão tướng quân thân kinh bách chiến, đến nay còn ngã quỵ, nếu như người tới đó...."

"Thần nhất định phải đi," Dương Thiệu cắt ngang lời hấn ta, "Dương gia tuyệt đối không phải loại tham sống sợ chết."

Đối diện với ánh mắt kiên nghị của nam nhân, Tổng Diệm ngượng ngùng: "Ta không phải là coi thường người."

Đương nhiên không phải, Dương Thiệu còn không biết ý đồ của hấn ta hay sao? hấn ta là sợ hấn rời đi rồi, khó mà đối phó được Hoàng thượng và Tổng Vân, lại trở về tình cảnh trước đây.

Dương Thiệu nói: "Thời gian vì thần không ở đây, Điện hạ chỉ cần nhớ rằng, mọi chuyện đều lấy bất biến ứng vạn biến là được."

Vậy nghĩa là hấn ta chuyện gì cũng không phải làm, Tổng Diệm do dự: "Thời gian trước Phụ hoàng cắt cử Nhị đệ giám thị Hộ bộ, đến lượt ta, lại chỉ phân phó cho ta ôn luyện sách vở." Mặc dù Phụ hoàng đối tốt với hấn ta hơn trước đây, nhưng từ đầu tới cuối đều không giống Tổng Vân, hấn ta nhìn thấy, vẫn là nhân nhện.

Băng dày ba thước há có thể tan trong một ngày, trong thời gian ngắn làm sao có thể khiến Hoàng thượng triệt để thay đổi cách nhìn? Nhưng Dương Thiệu vẫn phải cố vũ Tổng Diệm, hấn ta thiếu nhất chính là tự tin: "Những gì Điện hạ học tập đều là thuật Đế vương, sao có thể so sánh với Sở vương Điện hạ, mặc dù Sở vương rèn luyện ở nhà môn, tương lai cũng chỉ có thể cung phụng Điện hạ, sao phải để ý?"

Phụ hoàng cũng có dụng ý như vậy sao, Tổng Diệm không nhịn được nở nụ cười.

Dương Thiệu nhìn thấy, thầm nghĩ Thái tử điện hạ đúng là rất ngây thơ, càng ngây thơ càng dễ làm những chuyện xúc động, nhưng bản tính của hấn ta không xấu, nếu như biết nghe lời hay lẽ phải, trọng dụng thần tử có năng lực, Đại Yến này vẫn có thể phồn thịnh như cũ.

Nhưng mà....

Vẫn phải chuẩn bị vẹn toàn, Dương Thiệu trầm ngâm: "Điện hạ có lẽ nên thành thân rồi."

Tổng Diệm sững sốt.

hắn ta lớn hơn Tổng Văn hai tuổi, vẫn luôn tìm kiếm nhân tuyển thích hợp, theo như yêu cầu của Thái hậu, vậy gia tộc phía sau nhất định phải là gia tộc quyền quý cha truyền con nối tay nắm binh quyền, hoặc lại thế gia vọng tộc hô phong hoán vũ trong triều.

Suy đi nghĩ lại, Tổng Diệm cũng rất phiền não.

Kiếp trước, cuối cùng hắn ta cưới nữ nhi của Diên An Hầu, dã tâm của Diên An Hầu không nhỏ, Thái tử vốn muốn mượn lực của Diên An Hầu, nhưng cuối cùng lại bị liên lụy, Dương Thiệu nói: "Điện hạ có nhớ Thái tử Tề Tức? Lúc đầu ngài cưới nữ nhi của Ngụy Quốc Công, ý đồ mưu toan lợi dụng Ngụy Quốc Công, củng cố địa vị của mình, kết quả lại làm cho Quang Tông Đế nghi ngờ, bị Tư Đồ Trung chằm ngòi li dấn, biến thành thứ dân."

Ngữ khí nhàn nhạt, giống như chỉ nói một câu chuyện cũ của triều đại trước, nhưng Tổng Diệm lại đứng ngồi không yên, thậm chí sau lưng còn toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì trong chớp mắt, hắn ta cảm thấy mình chính là Thái tử Tề Tức đó.

hắn ta lau mồ hôi trên trán: "Dương đại nhân... vậy theo ngài thấy, ta nên lấy cô nương của nhà nào?"

Dương Thiệu nói: "Vi thần làm sao có thể làm chủ thay cho Điện hạ? Nhưng, vi thần cảm thấy, Điện hạ cưới một người mình thích là được, sớm ngày sinh hạ quý tử, cũng để Hoàng thượng sớm có thể hưởng thiên luân nhi nhạc (phúc con cháu)."

Thiên luân chi nhạc?

Tổng Diệm sáng mắt, có một loại cảm giác hiểu rõ.

"Dương đại nhân, ngài nói rất đúng, ta nên thành thân rồi," hắn ta cười, "ta lập tức chọn một cô nương để thành thân!"

"Lập tức?" Dương Thiệu khẽ nhướng mày: "Lẽ nào trong lòng Điện hạ đã có sẵn nhân tuyển?"

"Nếu ngài nói là người mình thích, vậy thì có một người...." trên mặt Tổng Diệm lộ ra một chút sắc đỏ, chỉ là dòng dõi hơi thấp, vốn dĩ hắn ta muốn nạp thành tiểu thiếp, nhưng hiện tại bưng tỉnh đại ngộ, theo lời Dương Thiệu, lúc này hắn ta nghĩ mình tỏ ra không tranh giành cạnh an toàn, cũng có thể nhận được sự tín nhiệm của Phụ hoàng.

Nhìn thần sắc của hắn ta, Dương Thiệu nghĩ tới một người - Kiều An.

Kiếp trước khi Thái tử bị giam lỏng, đó là thiếp thị duy nhất còn ở bên cạnh hắn ta, sau đó Thái tử tự vẫn, nàng ta cũng tự tử mà chết, Thái tử từng viết một bài thơ tặng nàng ta, năm đó lưu truyền ra ngoài, người người thôn thức.

Nếu thực sự là nàng ta, vậy cũng không tệ.

Hai người nói chuyện trong nửa canh giờ, Tổng Diệm đứng dậy cáo lui, lúc sắp rời đi lại quay người nhìn Dương Thiệu một cái: "Dương đại nhân, ngài nhất định phải bình an trở về."

Người mà hiện tại hắn ta tín nhiệm nhất chính là Dương Thiệu, bởi vì hắn ta cảm thấy, Dương Thiệu thật lòng muốn tốt cho hắn ta, sẽ phụ tá hắn ta đi tới cuối cùng, kiên định không rời, hắn ta đương nhiên không muốn mất đi một người như vậy, nếu như có thể, hắn ta hận không thể cùng tới Vân Châu với Dương Thiệu.

Dương Thiệu ngó người, khẽ cười nói: "Vâng, điện hạ."

Trong nụ cười đó có hứa hẹn, Tổng Diệm yên tâm, quay người rời khỏi.

Đến khi ngồi trên kiệu trở về, trong lòng lại lo lắng, không biết mình ra quyết định như vậy, Hoàng Tổ mẫu sẽ thấy thế nào, bà khẳng định sẽ cực lực phản đối đi?

Nàng ấy chỉ là tiểu bích nhân gia tộc nhỏ, không thể đem tới trợ giúp gì cho hắn ta, nhưng lúc nàng ấy cười, thật xinh đẹp, ngọt ngào như vậy, ảm áp như vậy, Tổng Diệm nghĩ, hoặc là hắn ta nên trực tiếp đi cầu Phụ hoàng ban hôn, như vậy dù Hoàng Tổ mẫu có biết, cũng không thể ngăn cản.

hắn ta nắm chặt tay.

.....

Khi Kỷ lão gia tử tới Kỷ gia, quả nhiên mang tới rất nhiều thứ, trái cây rau dưa trồng trong thôn trang cũng phải một xe, lại thêm gà sống vịt sống, nhốt trong viện kêu các các cạc cạc.

Nghe nói Tô phụ tới rồi, Kỷ Dao nhanh chóng chạy tới, nhào vào lòng Tô phụ: "Tô phụ, con rất nhớ người, người nên sớm đến Kinh Thành ở mới đúng!"

Lão gia từ bóp bóp khuôn mặt nằng: "Kinh Thành có gì tốt, lúc nào con về thôn trang, không phải điều gì ở thêm vài ngày hay sao? Nếu không phải cha con thăng quan, Nguyệt Nhi gả chồng, ta mới không đến đâu."

Tô phụ này à, chính là yêu thích phong cảnh đồng ruộng, nhưng đúng là thú vị, thỉnh thoảng ở một chút, đúng là không nỡ rời đi, nhưng nếu ở lâu vẫn là cảm thấy có chút vắng vẻ, Kỷ Dao kéo tay áo của Lão gia từ: "Chân của tỷ tỷ còn chưa khỏi, Tô phụ, chúng ta đi thăm tỷ tỷ thôi."

"Được được được." Lão gia từ cười.

Hai ông cháu liền đi tới Tây sương phòng.

Liêu thị nhìn thấy một xe đồ vật, ngược lại rất vui vẻ: "Sáng mai liền dùng để làm tiệc, tươi ngon biết bao, còn có những con gà con vịt, nuôi rất tốt, làm ra món ăn nhất định rất ngon, đồ phải đi chợ mua đồ ăn." Giờ tay ra gọi mấy gã sai vặt tới, "mang tới nhà bếp, bảo bọn họ sắp xếp cho tốt, nên ướp thì ướp, nên rửa thì rửa, đừng để đến ngày mai bận không làm kịp."

"Vâng." Gã sai vặt lĩnh mệnh.

Kỷ Chương nói: "Ngày mai liền mở tiệc đãi khách?"

"Muộn nữa, Hầu gia liền phải xuất chinh rồi," Liêu thị vẫn là rất thích vị Hầu gia trẻ tuổi này, "đương nhiên phải nhanh chóng mời ngài ấy tới nhà ăn một bữa cơm, nếu không còn phải đợi tới ngày tháng năm nào? Ông nói có đúng không?"

"Vẫn là nàng suy nghĩ chu đáo." Kỷ Chương nắm bốp tay của thê tử, "ta hiện tại liền đi viết thiệp mời, lập tức gửi đi."

Thư pháp của ông đúng là rất đẹp.

Liêu thị dịu dàng nói: "Vâng, Tri phủ đại nhân."

Trượng phu của nàng là quan chính tam phẩm rồi, Liêu thị gọi một tiếng, trong lòng liền cảm thấy thoải mái.

Thê tử tươi cười như hoa, Kỷ Chương yếu lòng, suýt chút nữa thì hôn một cái trước mặt hạ nhân, nhưng da mặt của ông từ trước tới nay không dày như vậy, cười cười, đi tới thư phòng.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm phòng bếp đã truyền ra mùi thơm, bay tới mũi Kỷ Dao, nàng ở trên giường trở mình, lầu bầu nói: "Cái gì mà thơm vậy..."

"Canh gà nhân sâm," Mộc Hương nhỏ giọng nói, "hình được nửa canh giờ rồi."

Kỷ Dao mở mắt ra, chỉ thấy sắc trời đã sáng tỏ.

Nàng thức dậy rửa mặt.

Bên tai nghe thấy thanh âm âm âm bên ngoài truyền tới.

"Sao vậy?" Nàng hỏi.

"Nghe nói hôm nay có mấy chục vị khách tới, phu nhân đang kêu gã sai vặt di chuyển đồ đạc, để lấy không gian đặt bàn ghế."

Khách nhân? Vậy Dương Thiệu cũng ở trong đó rồi.

Kỷ Dao đột nhiên nhớ tới lá bùa bình an mà nàng cầu được, tìm một vòng nhưng không thấy: "Trời ơi, ta để ở đâu nhỉ? Sao lại không thấy!"

Mộc Hương hỏi: "Là đồ gì vậy ạ?"

"Bùa bình an, to như thế này, màu vàng" Kỷ Dao khoa tay múa chân miêu tả, "tối hôm qua ta vẫn còn thấy, sao lại không thấy rồi."

Mộc Hương mím môi cười, đi tới bên giường, lật gối giường lên: "cô nương, là cái này đi, tối hôm qua rơi từ trên giường xuống, nó thì liền nhặt lên để ở đây."

"A." Kỷ Dao thở phào một hơi, gật gật đầu để vào trong tay áo.

Mộc Hương lấy cho nàng một bộ váy sam: "Hôm nay có khách nhân tới, phu nhân nói không thể ăn mặc tùy tiện được."

Bởi vì còn chưa tới một tháng, tỷ tỷ vẫn phải "đường thương", hơn nữa, Tạ Minh Kha cũng tới làm khách, trước khi thành thân không được gặp mặt, cho nên chỉ có Kỷ Dao lộ mặt.

Liếc nhìn chiếc váy vô cùng tươi sáng, nàng nghĩ, lẽ nào chuyện hôn sự của tỷ tỷ đã định rồi, mẫu thân bắt đầu lo lắng chuyện hôn sự của nàng? không đến nỗi đi, nàng mới bao nhiêu tuổi chứ? Ít nhất cũng phải đợi đến sang năm.

Năm sau, nàng cũng không phải bộ dáng này nữa, Kỳ Dao sờ sờ cằm, chỗ này sẽ nhọn hơn, mà không phải tròn tròn nữa, nghĩ tới bộ dáng tươi đẹp trong tương lai, bản thân nàng cũng có chút mong đợi. Còn hiện tại ấy à, mặc cái gì cũng như nhau, dù sao người khác nhìn vào đều thấy nàng chính là một tiểu cô nương.

Nàng thay váy sam, cài hai đóa châu hoa, đi ra bên ngoài.

Liêu thị nhìn thấy nàng, vội vàng dặn dò: "Đợi các cô nương đến, con tiếp đón cho tốt, mang các nàng tới sương phòng chơi, đồ ở phòng bếp đã chuẩn bị xong hết rồi, muốn ăn cái gì liền gọi đem tới."

"Vâng." Kỳ Dao gật gật đầu.

Đợi đến giờ Tý (9 giờ sáng), khách nhân lần lượt tới, trong các cô nương, ngoài Thẩm Nghiên ra, còn có cô nương gia của bảy nhà Lưu gia, Chương gia, Khúc gia..., phụ thân của bọn họ đều là đồng liêu của Kỳ Chương, đều quen biết tỷ muội Kỳ gia.

Bởi vì Kỳ gia nhỏ, không có chỗ để dạo chơi, Kỳ Dao liền làm theo lời mẫu thân dặn dò, mời bọn họ tới sương phòng của mình ngồi chơi, còn các phu nhân thì do Liêu thị tiếp đón.

Hoài Viễn Hầu phủ.

Dương Thiệu vừa trở về từ quân doanh, còn hai ngày nữa hẳn phải xuất chinh rồi, hắn tẩy rửa một chút, tiếp nhận y bào mà Trần Tổ đưa qua, phát hiện ra là bộ màu xanh cỏ, lại vứt trở về.

Trần Tổ một mặt ngờ ngạc không hiểu: "Hầu gia..."

"Cầm một kiện màu lam đậm tới." hắn đi tới gian nhà bên cạnh, mở một chiếc hộp đen nhánh có sơn thiếp vàng, lấy ra một khối dương chi bạch ngọc, và một dây đai ngọc khóa vàng.

Đợi mặc xong cẩm bào liền đeo ngọc bội lên, thắt đai lưng ngọc, ngọc quan trên đầu đổi thành màu tử kim, chân đi đôi giày màu đen, còn cạo râu sạch sẽ. Trần Tổ ở bên cạnh nhìn, cảm thấy Hầu gia nhà hắn ta giống như đi nghênh đón nương tử vậy, chỉ thiếu mỗi bắn pháo hoa ở bên ngoài thôi.

Sau khi mặc đồ xong, Dương Thiệu nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền lập tức đi tới Kỳ gia.

Lúc này Kỳ Dao cũng đang kêu gọi các cô nương đi nhập tiệc.

Vừa mới đi đến Đình, liền thấy Dương Thiệu từ đường nhỏ đi tới, hắn bước đi như gió, dáng người thẳng tắp, bước đi dưới ánh mặt trời, còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời chói chang.

Cẩm bào màu lam sẫm như làm nền cho ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ, màu da dường như cũng không tối như vậy, một đôi mắt giống như sao trời, kim quan trên đầu lóe sáng, ngọc bội bên hông tròn bóng mượt mà, Kỳ Dao nhìn tới mức tròn mắt há hốc mồm, các cô nương ở bên cạnh cũng đỏ mặt, tâm hồn thiếu nữ nhảy loạn.

Mắt thấy hắn thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người, Kỳ Dao nghĩ, Dương Thiệu rốt cuộc muốn làm gì, trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lẽ nào trước khi đi đánh trận, hắn muốn tìm một cô nương để thành thân?

không thể đi, còn có hai ngày nữa thôi mà!

Về kinh ngạc đến ngây người của tiểu cô nương rơi vào trong mắt hắn, Dương Thiệu nhếch khóe miệng, mặc dù sẽ không phải cách xa quá lâu, nhưng hắn hi vọng Kỳ Dao nhớ kỹ hắn của ngày hôm nay.

Kiếp trước, nàng đã từng nói, hắn mặc y bào màu lam đậm là đẹp nhất.

Nam nhân trực tiếp đi qua ngay trước mặt Kỳ Dao, đi tới chỗ đám người Kỳ Chương, Kỳ Nguyên Đình đang hàn huyên, rất nhanh đã bị người vây quanh đi vào chính phòng.

Bởi vì sự xuất hiện của Dương Thiệu, các cô nương đều có chút tâm tư nhỏ, khách nhân hôm nay của Kỳ gia chỉ có Tạ Minh Kha và Dương Thiệu là tôn quý nhất, nhưng Tạ Minh Kha đã định thân với Kỳ Nguyệt, còn lại, đương nhiên chỉ có Dương Thiệu.

Sau khi nhập tiệc, Khúc cô nương là người đầu tiên không nhịn được, hỏi Kỳ Dao: "Người vừa rồi là Hoài Viễn Hầu phải không?"

không đợi Kỳ Dao trả lời, Lưu cô nương đã nói: "Đương nhiên là phải, có một lần ta thấy ngài ở thọ yến của Du đại nhân." Người được nhắc đến chính là cậu của Dương Thiệu, ca ca của Thái phu nhân Công bộ Thượng thư đại nhân, trước đây Lưu gia có thể đi dự, Lưu cô nương cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

Đúng là Hoài Viễn Hầu, chẳng trách tư thế oai hùng như vậy, khí vũ hiên ngang. Khúc cô nương hơi đỏ mặt hỏi: "Kỳ cô nương, từ khi nào nhà muội đi lại gần với Hầu gia như vậy?"

Các cô nương cũng dừng tai lên nghe ngóng.

Ai ai cũng cảm thấy hứng thú với phu quân trước đây của nàng. Kỳ Dao nghĩ, không phát hiện ra Dương Thiệu được mọi người yêu thích ngưỡng mộ như vậy, kiếp trước, nàng chỉ biết Du Tổ Hoa ngấp nghé Dương Thiệu, những người khác đứng là không chú ý tới, có lẽ là vì toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Tổng Vân.

Nàng đáp: "Hầu gia là bạn tri kỷ của Tạ đại nhân." không thân với nhà nàng, cho nên, thật sự không nên thăm dò tin tức từ nàng.

Lưu cô nương bật cười khúc khích: "Còn gọi Tạ đại nhân, không phải đã trở thành tỷ phu của ngươi rồi hay sao? giao hảo với tỷ phu của ngươi, đương nhiên đối với nhà ngươi cũng không xa lạ gì." Nàng ta nâng má, "Hầu gia lập tức phải xuất chinh tới Vân Châu rồi, nếu có thể đánh bại Tần Vương, nhất định sẽ được trọng thưởng, thăng quan phát tài."

Kiếp trước, Dương Thiệu đúng là thăng quan, kiêm thêm chức chính nhị phẩm Đô đốc, còn về phần phát tài, Hoài Viễn Hầu phủ cũng không thiếu chút bạc mà Hoàng thượng ban thưởng, đang nghĩ lại nghe thấy tiếng Lưu cô nương nói tiếp: "Nhưng nếu như bại trận, Hoài Viễn Hầu phủ cũng sẽ rút xuống ngàn trượng, ta nghe nói, Tổng đốc Vân Xuyên đã bị áp giải đang trên đường hồi kinh, sớm muộn gì cũng sẽ bị rơi mũ ô sa. Tần Vương khí thế to lớn, Hoài Viễn Hầu cũng không nhất định..."

"Ngài mới không bị bại trận đâu," Kỳ Dao cắt ngang lời nói của nàng ta, "tam quân kinh thành bình hùng tướng mạnh, Tổng đốc Vân Xuyên chỉ là nhất thời thất thủ, Hầu gia tuyệt đối sẽ không như vậy."

Bị bác bỏ ý kiến trước mặt mọi người, Lưu cô nương trong lòng có chút không vui.

Vốn dĩ Kỳ Chương là thủ hạ dưới trướng của phụ thân nàng ta, kết quả không tới một tháng nữa, liền thăng lên làm quan chính tam phẩm, phẩm cấp còn cao hơn cả phụ thân của nàng ta. Nàng ta liếc nhìn Kỳ Dao, không có ý tốt mà nói: "Kỳ cô nương bảo vệ như vậy, chẳng lẽ là âm thầm thích Hầu gia rồi? Chẳng trách không nói với chúng ta nguồn gốc sâu xa về mối quan hệ giữa gia đình ngươi và Hoài Viễn Hầu phủ."

Kỳ Dao cười.

Nàng thích Dương Thiệu?

Kiếp trước Dương Thiệu yêu thích nàng tới tận cùng, kiếp này, cũng chỉ vì nàng chưa lớn lên thôi, cho nên hẳn mới không động tâm.

hiện nay Lưu cô nương muốn lợi dụng Dương Thiệu, lại để các cô nương khác cho rằng nàng có tư tâm giấu giếm điểm điểm, Kỳ Dao nhướn mày: "Hoài Viễn Hầu còn chưa xuất chinh, ngươi đã giương cao uy phong của nghịch tặc, phỏng đoán tương lai của Hầu phủ, lời này, ngươi có dám nói cho phụ thân của ngươi là Lưu đại nhân nghe hay không?"

Thẩm Nghiên cũng hást đem: "Lưu cô nương, ngươi đúng là nên cẩn thận về lời nói, chúng ta đều là nữ nhi nhà quan, từ nhỏ đã được học chữ nghĩa, sao lại học được cách nói chuyện không che đậy của kẻ ba hoa vậy?"

hiện nay không giống lúc trước, Kỳ Chương làm Tri phủ phủ Thuận Thiên, lại có mối hôn sự với Tạ gia, các cô nương chẳng có ai bảo hộ nàng ta, ngược lại còn bị chỉ trích.

Lưu cô nương sắc mặt tái xanh, mắt thấy bản thân một thân một mình, tìm một cái cớ liền rời đi.

Kỳ Dao nhếch nhếch khóe miệng.

Thẩm Nghiên kéo kéo tay nhỏ của nàng:" Lưu cô nương này đúng là tự rước lấy nhục, làm khách cũng không có quy củ của khách nhân." Làm gì có khách nhân nào tới nhà người ta, khắp nơi nói lời thị phi như vậy?

"Đúng vậy, đợi lát nữa mẫu thân có hỏi, muội sẽ nói đúng tình hình thực tế." Kỳ Dao cười nhìn Thẩm Nghiên, "tỷ gấp thức ăn đi, đừng khách sáo, những đồ ăn này đều do Tổ phụ của muội mang từ thôn trang tới."

"Ừ." Thẩm Nghiên gật đầu, nhìn các cô nương ở đối diện đang thầm có những suy nghĩ xấu, thấp giọng nói, "bọn họ đều nhìn trúng Hoài Viễn Hầu, nhưng mà Hầu gia đúng là rất anh tuấn."

Kỳ Dao nói: "Tỷ cũng..."

"không, ta đương nhiên chỉ thích ca ca của muội." Thẩm Nghiên nháy mắt.

Được rồi, Kỳ Dao càng không biết nên nói cái gì.

Đợi đến khi yến tiệc kết thúc, bởi vì Kỳ gia cũng không có chỗ nào để đi dạo, các cô nương liền lần lượt rời đi cùng các phu nhân, sau đó Liễu thị kéo Kỳ Dao tới một chỗ rồi hỏi: "Có chuyện gì vậy, sao Lưu gia cô nương rời đi giữa chừng? không phải bảo con tiếp đón cho tốt hay sao?"

"Nàng ta ăn nói linh tinh," Kỳ Dao bĩu môi, "nói con thích Hầu gia, còn nói nhờ đâu Hầu gia đánh bại trận, Hầu phủ sẽ như thế nào như thế nào."

Liễu thị sùng sốt: "Cái gì?" Chuyện này đúng là có chút quá đáng, nhưng người tới là khách, Lưu đại nhân và Kỳ Chương ở nhà môn ngừng đầu không thấy cúi đầu thấy, "sao con phải so đo, không để ý là được, sao lại để người ta tức giận bỏ đi?"

"Là nàng ta tự rời đi, sao lại là con làm cho nàng ta tức giận rời đi rồi?" Kỳ Dao sờ hà bao ở bên hông, khuôn mặt vô tội.

Nha đầu này vẫn luôn miệng lưỡi bén nhọn không buông tha người, không phải nó còn có thể là ai? Liễu thị chọc đầu nàng: "Con ấy à!" Nhưng cuối cùng cũng không nói lời chỉ trích, ngược lại đánh giá nữ nhi một chút, "vậy rồi cuộc con..." bà muốn hỏi có thích Dương Thiệu hay không, bởi vì Kỳ Dao không phải là có mấy lần đơn độc gặp mặt hân hay sao, so với quan hệ bình thường thì tốt hơn một chút.

Nhưng chưa hỏi ra miệng, bà đã cảm thấy mình được voi đòi tiên lòng tham không đáy.

Có Tạ Minh Kha làm con rể đã đủ hài lòng, còn hi vọng tiểu nữ nhi làm Hầu phủ phu nhân? Cũng không xem xem, đại nữ nhi tốt xấu cũng là người tài mạo song toàn, Kỳ Dao mới bao lớn, còn tùy hứng ngang bướng, Dương Thiệu nhìn trướng nàng mới là lạ, cũng chỉ có bản thân mình là coi con cái của mình như bảo bối.

Liễu thị lắc lắc đầu.

Kỳ Dao không hiểu tại sao đột nhiên có một loại cảm giác bị ghét bỏ nồng đậm.

"Nương, người nhìn cái gì vậy?" Nàng cúi đầu, "con có chỗ nào mặc không thỏa đáng?"

"không có gì." Liễu thị chỉnh lại châu hoa của nàng, dặn dò, "Hầu gia lập tức phải tới Vân Châu rồi, nhớ đi cảm ơn một tiếng, nói vài lời may mắn."

Kỳ Dao đáp: "Vâng."

Nàng đứng ở xa quan sát chính phòng, chỉ thấy các nam nhân uống rượu xong cũng bắt đầu cáo từ rồi, nhưng Tạ Minh Kha và Dương Thiệu là người đi ra cuối cùng, hai người họ vẫn luôn nói chuyện với phụ thân và ca ca. Sau đó Tạ Minh Kha dừng lại ở cửa, nhìn về hướng sương phòng của tỷ tỷ, ngừng chân bất động.

Nhất thời còn cho rằng tỷ tỷ ra ngoài nhìn y, Kỳ Dao quay đầu nhìn mới phát hiện tỷ tỷ cũng không xuất hiện, chỉ thấy một cái bóng của góc váy lộ ra bên ngoài dưới mái hiên nhà, dường như có một người ở đó.

Nàng ấy hẳn là đứng ở cửa hông.

Tạ Minh Kha nghĩ tới đôi giày đi vô cùng thoải mái ấy, tươi cười trên mặt tràn ra.

Lúc này Dương Thiệu nói lời cáo từ, đi tới bên cạnh y, Tạ Minh Kha hỏi: "Hầu gia là đi tới quân doanh, hay là hồi phủ?"

"Đều không phải." Dương Thiệu nhìn thấy Kỳ Dao, khẳng định nàng thò đầu ra nhìn hân, "Dục Thiệu, người rời đi trước, ta ở đây còn có chuyện."

Có chuyện ở Kỳ gia?

Tạ Minh Kha thuận theo ánh mắt của hân, phát hiện ra tiểu cô nương, cảm thấy có chút kỳ quái nhưng không hỏi nhiều, cáo từ rời đi.

Dương Thiệu đi tới chỗ Kỳ Dao.

một thân trang phục đẹp đẽ quý giá, sáng rực lấp lánh, sáng chói lóa mắt.

Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Lưu cô nương, nói nàng thầm thích Dương Thiệu, trong lòng Kỳ Dao liền cảm thấy không vui, nếu như nàng lớn hơn hai tuổi, Lưu cô nương còn có thể nói ra lời như vậy hay sao? Dương Thiệu đã sớm theo đuôi không bỏ nàng rồi, đâu có giống hiện tại... Kỳ Dao cắn cắn môi, tiến lên hành lễ: "gặp qua Hầu gia."

Tiểu cô nương mặc một bộ váy sam mùa hè màu vàng nhạt thêu cỏ huyền, trên đầu mang hai đóa châu hoa màu vàng nhạt, giống như nhụy hoa hải đường đã từng nở rộ trong đình viện, có chút tươi mát của ngày xuân.

Dương Thiệu cảm thấy nàng có chút thay đổi, bên hông buộc đai thêu hoa lan bằng chỉ bạc, nhìn thấy được vòng eo tinh tế, lại nhìn xuống, đã thấy có chút đường cong.

Có lẽ gần đây ăn không ít đâu?

hắn nói: "Trong nhà liên tục có chuyện vui, chắc là rất vui mừng?"

"Đương nhiên, nhờ phúc của Hầu gia." Kỳ Dao cười một cái, "nếu như không có ngài, tỷ tỷ chưa chắc có thể gả cho Tà đại nhân, nhưng vẫn mong Hầu gia nhớ kỹ những lời đã nói lúc đầu, tỷ tỷ sẽ không hối hận."

Ngược lại cũng rất thông minh, còn muốn hắn đảm bảo cho tương lai của Kỳ Nguyệt, Dương Thiệu hơi nhướn mày: "Người đợi bản Hầu, chỉ vì muốn nói chuyện này?"

"không phải." Kỳ Dao lấy bùa bình an ở trong tay áo ra ngoài, "biết Hầu gia phải đi đánh trận, ta đặc biệt cầu được, mang cái này theo có thể bảo vệ bình an."

Tấm bùa giấy màu vàng trên tay nàng như được mạ thêm một lớp màu vàng, Dương Thiệu nhìn chăm chăm lên đó, liếc nhìn ngón tay tuyết trắng bên dưới, hận không thể bắt lấy đưa lên môi hôn một cái.

Từ trước đến nay khi trượng phu xuất chinh, thê tử đều tặng bùa bình an, hôm nay Kỳ Dao trông mong tặng cho hắn, có thể thấy được trong lòng nàng rất lo lắng.

"Đa tạ." hắn nhìn Kỳ Dao, giọng tay ra nhận.

Nàng đưa về phía trước, ai ngờ tay của nam nhân nắm lại, nắm cả đầu ngón tay nàng vào lòng bàn tay.

Kỳ Dao bị dọa giật mình, bật thốt lên: "Hầu gia..."

Cảm giác đó rất quen thuộc, khô ráo ấm áp, nhưng hắn đột nhiên đối xử với mình như vậy, Kỳ Dao bị mê hoặc, đang định nghĩ linh tinh, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của nam nhân: "sao lại nghĩ tới việc đi cầu bùa bình an?"

"Vì muốn đáp tạ Hầu gia," Kỳ Dao thành thật đáp, "Hầu gia giúp đỡ ta nhiều lần, ta không có gì báo đáp, cho nên..."

Chỉ vì như vậy sao? hắn có chút không tin, nếu là quan hệ bình thường, cô nương gia sẽ không tặng loại đồ vật như thế này, Dương Thiệu mở tay ra, hắn sẽ đợi được đến ngày Kỳ Dao nói thích hắn.

Nắm rồi lập tức buông ra, Kỳ Dao càng thêm mơ hồ không hiểu rõ, lẽ nào vừa rồi chỉ là hắn gấp gáp muốn cầm bùa bình an nên lỡ tay? Nhất định là như thế, bây giờ hắn cũng không thích mình, nắm ngón tay của mình làm cái gì cơ chứ?

Dương Thiệu cất bùa bình an vào hà bao mang bên hông: "Ta sẽ mang theo bên người."

Nghe có vẻ trịnh trọng, Kỳ Dao ngẩng đầu đánh giá, ngũ quan của nam nhân như được điêu khắc, nếu như mặc lên áo giáp, nhất định vô cùng uy phong. Nhưng chiến trường hung hiểm, có khi lại thêm mấy vết sẹo, nàng thật tâm nói: "Mong rằng Hầu gia đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, khai hoàn trở về."

Dương Thiệu buông mắt xuống nhìn tiểu cô nương: "sẽ có ngày đó."

Lần này hắn sẽ nhanh chóng bắt được Tần Vương, không tốn nhiều thời gian như kiếp trước, nhưng mà, thời gian đi đi về về cũng phải mấy tháng.

Kỳ Dao sẽ nhớ hắn sao? hắn nhìn thấy ánh mắt phức tạp của tiểu cô nương, giống như cát giấu rất nhiều lời muốn nói, khóe miệng giương lên: "Kỷ cô nương, tạm biệt."

Đợi khi trở về, bọn họ từ từ nói chuyện.

Nam nhân cáo từ rồi đi.

Kỳ Dao chậm rãi thở ra một hơi, kiếp trước Dương Thiệu phải mất một năm rưỡi mới đánh bại Tần Vương dừng mãnh thiện chiến, kiếp này có rất nhiều chuyện thay đổi, nói không chừng thời gian càng dài, đợi hắn hồi kinh, e rằng nàng đã sớm gả cho người khác rồi. Dù sao nàng cũng không ngốc như kiếp trước, một lòng tâm niệm Tống Vân, hiện nay phụ thân là Tri phủ phủ Thuận Thiên, tỷ phu lại là Tà Minh Kha, đợi nàng lớn lên một chút, nhất định sẽ có rất nhiều bà mối tới cửa đề thân...

Nhìn bóng lưng đã đi xa của nam nhân, nàng nghĩ, lúc gấp gáp lại, bản thân có lẽ đã trở thành phụ nữ có chồng rồi, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một câu nói, "Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị giá thời." (Đại ý: Thấy người hai hàng lệ rơi, hận không thể gặp người khi chưa gả)

Nghĩ nghĩ liền ngây ngẩn, nàng nhất định là bị ngốc rồi, cho dù nàng gả cho người khác, Dương Thiệu sao phải để ý?

Tên trướng thối đó đã không còn là nam nhân thích nàng đến chết nữa rồi.

Cho nên, nàng cũng sẽ không tâm niệm hắn, kiếp này, không gả cho Dương Thiệu, nàng phải chọn một phu quân thích nàng, nàng cũng thích người đó, có thể sống bạch đầu giai lão!

Chương 29

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi chuyện mở tiệc đãi khách qua đi, lập tức đến chuyện Kỷ Nguyệt phải gả cho người khác rồi, cho nên Kỷ lão gia tử vẫn ở Kỷ gia.

Bởi vì bận rộn chuẩn bị chuyện hôn sự của nữ nhi, chuyện mua trạch viện chỉ có thể gác lại, nhưng cho dù như vậy, Liêu thị vẫn bận đến tối tắm mặt mũi.

Hôm nay, Kỷ Chương từ nha môn trở về, thấy thê tử lại cầm cúi tính toán, ông lén lút đi tới chỗ Kỷ Dao.

"Dao Dao" ông vẫy tay, "tới đây."

Phụ thân lại lén lút vụng trộm như vậy, Kỷ Dao hồ nghi, đi tới chỗ ông.

"Hôm nay vì phụ nhận được bổng lộc rồi, Dao Dao, con có biết..." Kỷ Chương có chút đỏ mặt, ho nhẹ một cái, "Nương con thích trang sức gì không?" một nam nhân như ông thực sự là không hiểu biết, nhìn đồ trang điểm gương lược liền đau đầu.

thì ra là muốn tặng quà cho mẫu thân!

Kỷ Dao liếc nhìn phụ thân, cười lộ răng: "Phụ thân, con dẫn người đi mua."

"Được được được." Kỷ Chương vội vàng theo chân nữ nhi rời phủ.

Hai người đi tới Ngọc Mãn Đường, Kỷ Dao nhìn một vòng, bất ngờ phát hiện ra vòng tay ngọc bích lần trước mẫu thân nhìn trúng, mẫu thân rất thích, nhưng tiếc không dám mua.

"Phụ thân, cái này." Kỷ Dao chỉ chỉ.

Người làm trong tiệm muốn mời chào hàng, vội vàng cầm tới cho bọn họ xem: "Lão gia, không phải tiểu nhân khoác lác, vòng tay này ngài đi nhà khác sẽ không mua được đâu, ngài nhìn màu sắc bích ngọc xanh biếc này."

Giống như chiếc lá xanh ngày hè trên cây, có cảm giác thấm vào lòng người, nhưng rất đắt, Kỷ Chương có chút do dự, cắn răng một cái, vẫn quyết định mua. Thê tử ở cùng với ông chịu bao nhiêu vất vả, hôm nay khó khăn lắm mới khiến thê tử nở mày nở mặt, cái này thì tính là gì.

Người làm trong tiệm gói đồ lại, giao cho Kỷ Chương.

"Dao Dao, con thích gì, phụ thân mua cho con."

Kỷ Dao lắc đầu: "Đợi con lớn lên một chút hãy mua."

hiện nay nàng vẫn còn nhỏ, đeo cái gì cũng giống nhau, hơn nữa, đợi đến sang năm, những trang sức này cũng đổi kiểu dáng mới.

Kỷ Chương không miễn cưỡng, kéo nữ nhi trở về nhà.

không ngờ vừa mới đến cửa, đã thấy người gác cổng đem một đồng đồ vật ném ra ngoài, rơi xuống trước mặt hai người.

Ông ngờ ngác một chút, tiến lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Người gác cổng còn chưa đáp lời, một người phụ nữ đã nhìn chằm chằm ông nói: "Cô gia, người không nhận ra ta hay sao? Ta là nương của Tú nhi đây, cô gia*."

*Cách gọi con rể

Ngoại tổ mẫu của nàng!

Kỷ Dao tròn mắt nhìn bà ta.

Đúng rồi, thiên chân vạn xác, đúng là bà ta, kiếp trước sau khi nàng gả cho Dương Thiệu, Liêu gia mới xuất hiện, hiện tại vậy mà xuất hiện trước! Có phải bọn họ biết tin phụ thân thăng quan, tỷ tỷ lại gả tới Tạ gia, nghe tin mà đến muốn chiếm chỗ tốt?

Lẽ nào lại như vậy.

Kỷ Dao kéo Kỷ Chương đi vào bên trong.

Phụ nhân trước mặt mặc một bộ váy có vạt áo bằng nhau, tay áo hẹp, màu vàng cam mùa thu thêu bảo bình, mái tóc hoa râm chải gọn gàng kỷ lưỡng, ánh mắt vẫn tinh tường như trong trí nhớ. Kỷ Chương nghĩ tới ngày trước mình tới Liêu gia cầu thân, Liêu thái thái này chỉ vào mũi ông nói: "Dựa vào người mà cũng xứng sao, quả thực là làm nhục Tú Nhi nhà chúng ta!"

Ông xấu hổ không còn mặt mũi.

Nhưng Liêu thị lại không màng tất cả, có một hôm bà đem hành lý tới tìm ông, ở nhà ông rồi không rời đi nữa.

Liêu thái thái tức tới mức đánh nữ nhi, nhưng cũng không thể xoay chuyển.

Cuối cùng hai người họ cũng thành thân, chỉ là Liêu Tú không phải gả từ Liêu gia được kiêu khiêng đi, mà tìm một gian nhà khác làm nơi xuất giá.

Chẳng trách thế tử không gặp Liêu thái thái và ca ca của nàng.

"Văn Chiêu." Liêu Thái nhiệt tình gọi tên tự của Kỷ Chương, "bao nhiêu năm trôi qua rồi, dù sao cũng là người một nhà, sao phải đối xử với nhau như vậy, có đúng hay không? Thực ra chúng ta vẫn luôn nhớ Tú Nhi, chỉ sợ muội ấy tức giận chưa tan, cho nên mới kéo dài tới ngày hôm nay, Văn Chiêu, chúng ta cũng mở cửa tiệm ở Kinh Thành, sau này...."

"rõ ràng các người bởi vì phụ thân thăng quan nên mới đến nhận thân, nếu không sao trước đây không thấy các người tới?" Kỷ Dao thực sự không nghe nổi nữa, quát mắng, "da mặt dày như vậy, đúng là hiếm có trên đời!"

Bị một tiểu cô nương mắng mỏ như vậy, sắc mặt Liêu Thái có chút đỏ, nhìn Kỷ Chương: "Đây là Dao Dao à? Tính khí lớn như vậy, Văn Chiêu, người phải dạy dỗ cho tốt mới đúng."

Nghe thấy lời này, sắc mặt Kỷ Chương lạnh tanh, mặc dù ông thành thật, nhưng sao lại không biết tâm tư của hai người này? Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng vào tháng này, hiện tại còn chỉ trích Dao Nhi. Ông không biết cãi nhau mắng người, nhưng không phải là không biết cự tuyệt, Kỷ Chương lạnh giọng nói: "nhiều năm không qua lại, đã sớm thành thói quen rồi, sao phải thay đổi? Mời các người về cho."

Ông không nói thêm lời nào nữa, đi vào cùng Kỷ Dao, sai người gác cổng đóng cổng vào.

Liêu Thái tức đến mức đâm một phát vào tường.

không ngờ người thành thật như Kỷ Chương cũng thay đổi rồi, Liêu thái thái nghĩ tới trước đây, bộ dạng cúi thấp đầu cầu xin trong nhà bà ta, không khỏi cau mày, bà ta ngồi xuống nhặt đồ đạc lên: "Thôi, chúng ta trở về."

"Nương, cứ như vậy liền rời đi rồi hay sao? nói thế nào đi chẳng nữa, Tú Nhi cũng là người Liêu gia chúng ta, chúng ta nuôi dưỡng nó mười mấy năm, trước đây để mặc nó gả cho Kỷ Chương, cũng không có ngăn trở, đáng nhẽ nó phải cảm động nhớ rõ phần ân tình đó mới đúng! Nếu không muốn bắt nó trở về nhà còn không phải là chuyện dễ dàng hay sao? Mệnh lệnh của cha mẹ, ai dám ngỗ ngược không nghe theo?"

Liêu thái thái thở dài một hơi: "Còn có thể làm sao? đi thôi, hiện nay nó đã là phu nhân tam phẩm rồi."

Mẫu tử hai người rời khỏi Kỷ gia.

Kỷ Chương vào trong nhà liền gặp Kỷ lão gia tử.

Kỷ lão gia tử nói: "Oan gia nên hóa giải chứ không nên kết thù, tốt xấu cũng là thông gia, nếu như bọn họ thật lòng, con khuyên Tú Nhi xem sao, dù sao cũng là mẹ đẻ của nó."

Kỷ Dao không vui, thầm nghĩ Tổ phụ quá thiện lương rồi, Liêu gia có thể thật lòng sao? Khi nhà bọn họ nghèo khó, Liêu gia làm ăn phát đạt, nhưng chưa từng nghĩ tới việc trợ giúp nhà bọn họ, đến nay có gì tốt mà qua lại? Nhưng lời trưởng bối nói, nàng không có chen mồm vào, nên đi gặp tỷ tỷ.

Liêu thị ở bên trong lau nước mắt, phát hiện Kỷ Chương đi vào thì vội vàng che mặt.

"Tú Nhi, vừa rồi ta gặp..."

"Tướng công, không cần nhắc tới bọn họ nữa," Liêu thị nói, "kiếp này ta không muốn gặp bọn họ nữa."

Khi còn nhỏ bà vẫn luôn cho rằng mẫu thân thương yêu bà, nhưng sau khi gặp được Kỷ Chương bà mới biết, mẫu thân chỉ xem bà như một quân cờ mà thôi, chỉ vì muốn Liêu gia tiến xa hơn, vì ca ca, vì muốn mở rộng kinh doanh.

Bà không có một mẫu thân như vậy.

Kỷ Chương biết bà khó chịu, đã sớm quên đi lời dặn của phụ thân, tiến lên ôm thế tử: "Nàng không muốn gặp, vậy thì không gặp nữa, đợi lát nữa ta ra ngoài nói với người gác cổng, nếu như bọn họ lại tới nữa, liền trực tiếp cự tuyệt."

Liêu thị tựa vào vai ông, ừ một tiếng.

Kỷ Chương đợi bà bình ổn, liền cầm ra một tráp vuông: "Tú Nhi, ta vừa mới mua, nàng xem có thích hay không?"

Bà ngẩn người, nhìn trượng phu, đón lấy chiếc hộp mở ra xem, chỉ thấy bên trong đựng một đôi vòng tay ngọc bích, xanh biếc óng ánh, thông thấu trong veo.

Đó là đôi vòng tay bà từng nhìn thấy ở Ngọc Mãn Đường!

Liêu thị vô cùng yêu thích, ngón tay chạm nhẹ vào vòng tay: "Chàng mua cho ta? Chàng lấy ngân lượng ở đâu ra?" Tất cả ngân lượng trong nhà đều ở trong tay bà, từ trước đến nay Kỷ Chương chưa bao giờ hỏi tới, chỉ mang một chút bên người thỉnh thoảng đi uống trà.

"Nhận được bổng lộc," Kỷ Chương nắm bà vai của bà, trong mắt đầy hồ thẹn, "những năm này chưa mua gì cho nàng, ủy khuất nàng rồi, Tú Nhi..."

Lời còn chưa nói xong, nữ nhân đã ngẩng đầu ngăn chặn miệng ông.

Cả đời này, bà có một trượng phu như Kỷ Chương là đủ rồi!

Chớp mắt đã tới tháng tám, bởi vì Kỷ Nguyệt ngay lập tức phải thành thân rồi, không thể ra khỏi nhà, tết Trung thu Kỷ Dao cũng không đi thả đèn lồng, ở trong nhà với tỷ tỷ, đúng lúc Kỷ lão gia từ ở đây, một nhà đoàn viên trải qua tết Trung thu.

Đội đến ngày 26 tháng 8, cuối cùng Kỷ Nguyệt cũng xuất giá.

Nghĩ tới nữ nhi lập tức phải gả đi làm vợ người khác, mấy hôm trước khi xuất giá Liêu thị lên lút khóc mấy lần, mặc dù là chuyện tốt, nhưng dù sao sau này cũng ít gặp mặt, bà sao có thể nở lòng? Buổi tối trước khi xuất giá chải đầu cho Kỷ Nguyệt, dặn dò mọi việc, lại nhìn không được mà bật khóc, ngược lại Kỷ Dao không buồn khổ như vậy.

Trải qua kiếp trước, nàng cảm thấy tỷ tỷ thay đổi vận mệnh, nhất định sẽ có cuộc sống viên mãn.

Đội đến buổi chiều ngày xuất giá, rất nhiều phu nhân và các cô nương đều tới, thêm đồ cưới cho Kỷ Nguyệt, toàn phúc phu nhân (phụ nữ có nhiều phúc) vẫn là Từ đại thiếu phu nhân, được Tạ Minh Kha mời tới đón Kỷ Nguyệt.

Chu ma ma xe lông mặt cho Kỷ Nguyệt, khiến cho khuôn mặt sạch sẽ, giống như trứng gà bóc, Kỷ Dao ngồi cùng Thẩm Nghiên, đồng thời nhìn chăm chú.

Kỷ Nguyệt bị bọn họ nhìn tới mức đỏ mặt, sảng giọng: "Cũng không đi nói chuyện với các cô nương khác, nhìn cái gì?"

"Nếu không nhìn nhiều thêm một chút, sau này sẽ phiền phức lắm, muốn nhìn còn phải hỏi ý kiến tỷ phu." Kỷ Dao hài hước nói.

Muội muội này đúng thật là... Kỷ Nguyệt càng đỏ mặt.

Sau đó Bạch Quả cầm giá y tới, Từ đại thiếu phu nhân chỉ điểm mặc vào, Thẩm phu nhân để cho Chu ma ma chải tóc đơn giản cho Kỷ Nguyệt, để dễ đội mũ phượng.

Trang điểm xong rồi, đúng là diễm quang chiếu rọi từ phía, màu đỏ nổi bật làm nàng ấy trông như một đóa hoa mẫu đơn phú quý xinh đẹp.

Trong nháy mắt, Kỷ Dao nghĩ tới kiếp trước tỷ tỷ tiến cung căn bản không được mặc giá y, thì ra mặc lên sẽ thành bộ dáng như thế này.

Nàng lau lau mắt.

Kỷ Nguyệt nhìn thấy, trong lòng cũng có chút buồn.

"Dao Dao, sau này muội phải chăm sóc tốt cho bản thân..." Nàng ấy nắm tay Kỷ Dao, "Tỷ không ở nhà nữa, nếu muội cảm thấy cô đơn, có thể kết giao nhiều bạn bè."

không nói còn tốt, vừa nói xong, Kỷ Dao liền không nhịn nổi nữa.

Hai tỷ muội khóc thành đoàn, Thẩm Nghiên cũng chảy nước mắt theo.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, Từ đại thiếu phu nhân vội khuyên: "Ngày đại hỉ, đừng khóc, Tạ đại nhân thông tình đạt lý, các người muốn gặp mặt còn không phải là chuyện dễ dàng hay sao? đi thôi, đừng làm lỡ giờ lành."

Từ đại thiếu phu nhân đỡ Kỷ Nguyệt đi ra ngoài để ngồi lên kiệu hoa.

Ngoài cửa, Kỷ Đình Nguyên đang đợi, nhìn thấy mấy cô nương đi ra, Thẩm Nghiên bất ngờ cũng ở trong đó, mặt lem nhem như mèo con, hần ta quay đầu đi không nhìn, đi tới trước mặt Kỷ Nguyệt khom lưng: "Nguyệt Nhi, huynh công muội ra."

Kỷ Nguyệt ghé lên lưng hắt ta.

Kỷ Đình Nguyên cao to, cồng nằng ấy không tốn một chút sức lực nào: "Tạ gia mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, tốt nhất muối ăn vào để mình béo thêm một chút."

"Ca ca" lúc này còn nói giỡn, Kỷ Nguyệt không biết nên nói gì nữa, nhẹ giọng nói, "ca ca, sau này huynh ở nhà nhiều một chút, không nên ở bên ngoài mãi, nương sẽ không vui. Còn có Dao Dao, muối ấy còn nhỏ, huynh phải chăm sóc cho muối ấy...."

Trước đây Kỷ Đình Nguyên nghe lời này sẽ không để trong lòng, nhưng hôm nay lại nghiêm túc lắng nghe.

Muối muối sớm chiều chung sống với mình phải gả cho người khác rồi, tương lai một muối muối khác cũng như vậy, đều là hắt ta công ra ngoài, giao vào tay một nam nhân khác, trong nhà sẽ ngày càng vắng vẻ đi? Kỷ Đình Nguyên trong lòng buồn bã, liền nói: "Nếu Tạ đại nhân ước hiệp muối, hoặc Tạ phủ có vấn đề gì, muối nhất định phải nói với huynh."

"Vâng." Kỷ Nguyệt đáp ứng.

Bóng lưng hai người càng ngày càng xa, Kỷ Dao đứng bên cạnh phụ thân mẫu thân cũng dõi mắt nhìn theo, trong lòng vạn phần cảm khái, quay đầu nhìn thì thấy mẫu thân khóc nức nở, phụ thân mặc dù là nam nhân, không dễ rơi nước mắt, nhưng ánh mắt cũng là vạn phần không nỡ.

"Qua ba ngày tỷ sẽ về nhà, lại có thể gặp mặt!" Nàng an ủi.

Kỷ Chương xoa xoa đầu nữ nhi: "Đúng vậy, chúng ta không cần lo lắng, Nguyệt Nhi thông minh như vậy, ở đâu mà chẳng sống tốt?" Nắm lấy bả vai của thế tử, "Tú Nhi, đừng khóc nữa."

.....

Khăn voan che kín mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, Kỷ Nguyệt ngồi lên kiệu hoa, chỉ nghe thấy tiếng pháo chấn động bên ngoài, tiếng chiêng trống, còn có sự náo nhiệt phía trước, là vì bách tính xung quanh nhận được tiền mừng, ai ai cũng nói lời chúc mừng.

Đợi đến khi kiệu hoa dừng ở cửa thùy hoa của Tạ phủ, tay nàng ấy bị nhét vào một dải lụa đỏ, Kỷ Nguyệt nắm chắc, liền cảm thấy một lực kéo, nhẹ nhàng kéo nàng ấy tiến về phía trước.

Đầu bên kia là Tạ Minh Kha đi? Trong lòng nàng ấy như có nai con nhảy loạn.

Tạ Minh Kha nhìn nữ tử đáng người yếu điệu trước mặt, khuôn mặt như ngọc cũng có chút đỏ bừng, y vẫn luôn mong chờ ngày này, chính là giống như giờ phút này, dẫn Kỷ Nguyệt tiến vào Tạ gia, đi bên cạnh y, từ nay về sau ở đây mãi mãi không rời đi.

Bên tai ầm ầm náo nhiệt, không biết có bao nhiêu khách nhân, mặc dù ngày thường Kỷ Nguyệt thông minh, nhưng giờ khắc này cũng giống như con ruồi không đầu, không biết nên làm cái gì, chỉ biết nghe theo chỉ lệnh, hành đại lễ với Tạ Minh Kha. Nhưng lúc bái cao đường, nàng ấy chú ý có nghe thấy thanh âm tương đối trầm thấp, có lẽ là Tạ lão gia.

Nghe nói ông bị bệnh nặng, cũng không biết lần này vội tới Kinh Thành, có làm thân thể bị tổn thương? đang nghĩ ngợi, bên tai liền nghe thấy Từ đại thiếu phu nhân ra lệnh cho nha hoàn đưa nàng ấy vào động phòng.

Động phòng có nghĩa là gì, hôm qua Kỷ Nguyệt đã nghe Chu ma ma dạy bảo, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng như bị thiêu đốt.

Đợi đến khi vào phòng, lại nghe thấy tiếng của nữ quyến, dưới sự chú ý của bọn họ, Kỷ Nguyệt tiến vào ngồi trên giường hi, chớp mũi ngửi thấy một mùi hương hơi lạ, tinh tế cảm nhận một chút, dường như là mùi long nhãn, đậu phộng.

Thấy Kỷ Nguyệt ngồi đoan đoan chính chính, Tạ Minh Châu nghĩ tới không lâu trước đây Kỷ Chương được thăng quan thành quan tam phẩm, thầm nghĩ chắc vì vậy mà thăng lưng rồi, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, Kỷ gia cũng chẳng là cái thứ gì, nguồn gốc xuất thân vẫn còn đó, à ta cười tùm tùm thúc giục Tạ Minh Kha: "Đại ca, nhanh cho bọn muội xem đại tẩu, rốt cuộc là mỹ nhân như thế nào, có thể làm cho Đại ca gấp gáp cười về."

Bình thường bọn họ rất ít khi qua lại, hôm nay là ngày đại hi, giả bộ cho có mặt mũi.

Tạ Minh Kha nhận căn bạc từ Từ đại thiếu phu nhân, đi tới trước mặt Kỷ Nguyệt, đem khăn voan đỏ vén lên.

Trong ấn tượng, khuôn mặt Kỷ Nguyệt vô cùng thanh lệ, người đậm như cúc, nhưng giờ khắc lại có một loại phong vị khác, là loại xinh đẹp duyên dáng bức người, Tạ Minh Kha ngần ngại một chút, rất nhanh liền nở nụ cười, Kỷ Nguyệt đứng là trang điểm như thế nào đều xinh đẹp.

Nam nhân vừa cười, Kỷ Nguyệt cũng ngại không dám nhìn y, hơi cúi thấp đầu, ngón tay nắm vào nhau, ngồi càng đoan chính.

Nữ quyến xung quanh thi nhau khen ngợi.

Từ đại thiếu phu nhân bưng rượu hợp cần tới đưa cho hai người uống, sau đó lại ăn canh hạt sen.

Bởi vì tính cách của Tạ Minh Kha lãnh đạm, các nữ quyến cũng hiểu rõ, náo nhiệt một lát, liền lần lượt cáo từ rồi đi.

Trong phòng chỉ còn hai người mặt đối mặt, Kỳ Nguyệt đột nhiên cảm thấy nàng ấy ngồi cũng không được, đứng cũng không được, mặc dù Tạ Minh Kha cứu nàng ấy vài lần, nhưng nói cho cùng, hai người vẫn rất xa lạ, nàng ấy hoàn toàn không biết gì về y cả.

"Tạ đại nhân," Kỳ Nguyệt nghĩ một chút rồi nói, "có phải ngài vẫn phải ra ngoài hay không..."

"Còn gọi đại nhân à?" Tạ Minh Kha ngồi xuống bên cạnh nàng ấy.

Rất gần, Kỳ Nguyệt ngửi thấy mùi huân hương nhàn nhạt trên người y, nàng ấy thấp giọng nói : "Phu quân."

Hai chữ đó đúng là ngọt tới tận tim, khóe miệng Tạ Minh Kha vênh lên, nhìn khuôn mặt diễm lệ của Kỳ Nguyệt, muốn hôn lên đó, nhưng từ trước tới nay y chưa từng đụng tới nữ nhân, có chút không biết phải làm như thế nào, cho nên vẫn không động, chỉ nói: "Ta phải đi xã giao một lát, nếu nàng đói, để cho nha hoàn đi nói với phòng bếp một câu."

"Vâng."

Giọng nói êm dịu, Tạ Minh Kha cúi đầu nhìn tay nàng ấy đang đặt trên đầu gối, liền phủ bàn tay lên.

Có chút lạnh, nhưng ngón tay rất nhỏ rất dài, y nắm trong lòng bàn tay.

Lông mi Kỳ Nguyệt khẽ run, muốn rút tay lại nhưng không rút, đây là trượng phu của nàng ấy, nàng ấy không cảm thấy chán ghét, chỉ là có chút không quen....

Trái tim Tạ Minh Kha đập nhanh dồn dập, cảm thấy lòng bàn tay phát sốt, rất nhanh liền thả tay ra, đứng lên đi ra bên ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa y quay đầu lại: "Ta sẽ cố gắng trở về sớm nhất có thể."

Kỳ Nguyệt đáp lại một tiếng: "vâng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tạ Minh Kha ra ngoài rồi, Kỳ Nguyệt mới gọi nha hoàn Trần Hương ở bên ngoài vào.

Vừa rồi Trần Hương xem nào nhiệt, vui rạo rức nói: "Phu nhân, nghe nói Thái tử điện hạ còn tặng quà đến đó, một cái hòm lớn đựng đầy đồ!"

Tạ Minh Kha thường xuyên giảng bài cho Thái tử, có lẽ vì vậy mà qua lại gần gũi nhau.

"Còn có Phúc Gia công chúa."

Kỳ Nguyệt sửng sốt, trong đầu hiện ra bộ dáng của vị tiểu công chúa đó, nhẹ nhàng cong môi cười, đúng là có tâm, nếu lần sau công chúa lại mời nàng ấy tiến cung, phải vẽ thêm một bức tranh mới được.

Nàng ấy tháo mũ phượng xuống: "đi chuẩn bị chút nước, ta muốn tắm rửa."

"Vâng, nô tì đi ngay đây ạ." Trước khi rời đi, Trần Hương để Từ Bình tiến vào trong hầu hạ.

Kỳ Nguyệt ngồi trước gương chải tóc.

Bóng hình xinh đẹp chiếu lên cửa sổ, chỉ nhìn thấy mỗi đường nét hình dáng thôi đã đủ động lòng người, nhưng Tạ Minh Thiệu không nhìn thấy, hẳn ta quanh quần ở bên ngoài tường.

Tạ Minh Kha ở Xuân Lâm Các, không có sự cho phép không ai được tiến vào, y còn đề phòng sâm nghiêm hơn trước đây, không biết đào đâu ra nhiều hộ vệ như vậy nữa, ai ai nhìn cũng có vẻ là người võ công cao cường. Tạ Minh Thiệu hí hóp, đột nhiên nghĩ tới Dương Thiệu, hiện nay hẳn đi đánh giặc rồi, nhưng trước đây thường xuyên tới đây, không phải là Tạ Minh Kha mượn người từ Hầu phủ đấy chứ?

hắn ta giận giữ phẩy tay áo bỏ đi.

sự ưu ái của Thái tử điện hạ làm Tạ Minh Kha có chút khó xử, nhưng thời gian trước vì lo chuyện của Kỳ Nguyệt, y ít nhiều có lợi dụng Tổng Diệm...

Tạ Minh Kha nâng ly rượu uống cạn.

Từ lượng của y rất thấp, các đồng僚 cũng biết việc này, mới uống được mấy ly đã có người tới uống giúp, cho nên lúc trở về, y cũng không bị say rượu.

Kỷ Nguyệt không ngờ y về sớm như vậy, nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, trong lòng liền hỗn loạn.

"Phu nhân đâu?" Tạ Minh Kha hỏi.

"Ở gian nhà bên tắm rửa." Từ Bình đáp lời.

Quả nhiên có nghe thấy một chút âm thanh của tiếng nước truyền tới, Tạ Minh Kha nghĩ tới cái gì đó, hai má hơi hồng, nghiêng đầu hỏi Từ Bình: "Sao người không vào trong hầu hạ?"

"Trầm Hương tỷ tỷ ở trong đó rồi."

Tạ Minh Kha lại hỏi: "Phu nhân đã ăn gì hay chưa?"

"Chưa ạ."

Tạ Minh Kha gật gù đầu: "Được rồi, người không cần ở đây nữa, ra ngoài đi."

Từ Bình hành lễ rồi lui ra ngoài.

Trầm Hương đỡ Kỷ Nguyệt xuất hiện.

Giả y đã cởi ra, chỉ mặc một bộ trung y màu đỏ tươi, trên mặt cũng sạch sẽ trắng mịn như những lần trước đây gặp y, nhưng hoàn toàn lộ ra dáng người, hình dáng lung linh. Khuôn mặt Tạ Minh Kha càng đỏ, may mà vừa mới uống rượu, nên nhìn không ra, y ho nhẹ một cái: "Hiện tại toàn thân là mùi rượu, ta cũng phải đi tắm rửa một lát, nàng đợi ta." nói xong thì kêu gã sai vặt đi chuẩn bị nước, đi vào gian nhà bên.

Bên trong ngửi thấy mùi hương của nữ tử, y ngồi yên tĩnh một lát, đợi nước mang đến mới tắm rửa.

Kỷ Nguyệt ngồi trên giường, tâm thần không yên.

Đợi đến khi Tạ Minh Kha xuất hiện, nàng ấy đứng lên.

rõ ràng là rất khàn trương, y cũng vậy, mặc dù đạo lý đều hiểu, nhưng trước đây hai người tiếp xúc quá ít, hiện tại đột nhiên phải động phòng, nên có chút không được tự nhiên.

"Ngồi đi." Tạ Minh Kha nói, "ta nghe nha hoàn nói nàng chưa ăn gì?"

"Vâng, ở nhà có ăn một chút, không đói." Nàng ấy nhìn nam nhân.

Y cũng chỉ mặc một bộ trung y, chiếu lên khuôn mặt tuần tú như ráng chiều, không phải loại trắng bóc như ngày thường, Kỷ Nguyệt nói: ".....Sức khỏe của phụ thân sao rồi? Thiếp nghe nói trước đây ông ấy dường bệnh ở Uất huyệt."

"Đúng vậy." Tạ Minh Kha cảm thấy ấm lòng, "Kinh Thành khô ráo, bệnh của phụ thân thích hợp dưỡng ở nơi ẩm ướt, như vậy có thể thoải mái hơn chút. Có điều dường như cũng không có tiến triển gì, nhưng cũng không bị nghiêm trọng thêm, phụ thân nói đã mãn nguyệt rồi."

Kỷ Nguyệt từng nghe danh tiếng của Tạ Tri Thận, rất là ngưỡng mộ: "Ngày mai thiếp có thể gặp rồi, không biết ông ấy...."

"sẽ thích nàng." Tạ Minh Kha kéo tay nàng ấy, dịu dàng nói: "Phụ thân nói, chỉ cần ta thích là được."

Kỷ Nguyệt nghe vậy khuôn mặt liền đỏ bừng, nhin không được cúi đầu xuống, bởi vì câu nói vừa rồi của y rất trực tiếp.

Ngón tay Tạ Minh Kha vuốt ve mu bàn tay nàng ấy, đột nhiên kéo nhẹ.

Kỷ Nguyệt thuận thế liền ngã vào lòng y.

Y cúi đầu, hôn lên khóe miệng nàng.

Nam nhân vừa mới tắm rửa, trên người có mùi vị sạch sẽ, Kỷ Nguyệt chỉ cảm thấy trái tim muốn nhảy ra ngoài, không dám nhìn y mà nhắm mắt lại.

Y dịch chuyển lên môi nàng, nhẹ nhàng hôn.

Cả người nàng ấy run lên.

"Nguyệt Nhi..." Y nói, "có phải nàng sợ không?"

Kỷ Nguyệt lắc đầu, đều là những việc bắt buộc phải trải qua, sợ cái gì chứ, chỉ là có chút căng thẳng.

"Thực ra ta cũng không biết." Tạ Minh Kha trấn an nói, "vạn nhất có chỗ nào không tốt, nàng nói cho ta biết."

Y rất dịu dàng, Kỷ Nguyệt mở mắt ra, đỏ mặt nói: "Thiếp chỉ là không quen."

"Sớm muộn rồi cũng sẽ quen." Y nắm tay nàng ấy đặt trước ngực mình, "nàng đựng nhiều một chút là được, sau này chúng ta là phu thê, ngày ngày đều ngủ chung một chỗ."

Kỷ Nguyệt nghĩ cũng phải, ngón tay nàng ấy động một chút, đột nhiên nghĩ tới vết thương của y, liền hỏi: "đã khỏi hẳn hay chưa?"

"đã sớm khỏi rồi." Y coi bỏ đai lưng, để lộ ra cho nàng ấy nhìn.

Bên trên chỉ còn một vài vết sẹo hồng nhạt, Kỷ Nguyệt giờ tay sờ lên, nghĩ tới tình hình ngày đó, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Đúng là không nghĩ tới, cuộc gặp gỡ ngày hôm đó sẽ tạo nên nhân duyên của bọn họ, nàng ấy cảm khái: "Nếu ngày hôm đó không đi tới chùa Bạch Mã, cũng không biết sẽ như thế nào."

"Vậy thì ta nhất định sẽ hồi hận." Tạ Minh Kha nói, "ta nguyện mình bị thương, cũng muốn gặp được nàng."

Lời nói của nam nhân làm Kỷ Nguyệt đỏ mặt.

Y lại đem nàng ôm vào lòng một lần nữa, cúi xuống hôn nàng.

Kỷ Nguyệt không còn cứng ngắc như trước nữa, nàng ấy cũng dần dần hồi đáp, cánh tay vòng lên cổ y. Cho tới khi thân thể cảm nhận được ý lạnh, khi nụ hôn của y rơi xuống dưới lại trở nên nóng bỏng, nàng ấy lại tiếp tục cảm thấy căng thẳng.

May mà nam nhân đủ ôn nhu, khi phủ lên cũng không quá khó chịu, ngược lại nhìn y cứ phải dừng lại suốt, trên khuôn mặt anh tuấn hình như có chút khó nhin, nàng ấy giả vờ không cảm thấy đau đớn chút nào mới thuận lợi vượt qua.

Tạ Minh Kha ngồi dậy, nhìn thấy trên trán nàng ấy có chút mồ hôi, nhẹ giọng nói: "Nàng vất vả rồi."

Kỷ Nguyệt không biết nên nói cái gì.

"Muốn tắm rửa hay không? Ta giúp nàng...."

"không cần," Kỷ Nguyệt xấu hổ, "thiếp tự đi là được."

Khi đứng dậy, phát hiện trên ngực có vài đóa mai, nghĩ tới dáng vẻ vui đùa vừa rồi của y, Kỷ Nguyệt đỏ mặt mặc lên áo yếm, để Trầm Hương hầu hạ nàng ấy tới gian nhà bên cạnh.

Tạ Minh Kha cầm khăn nghiệm trình, đưa cho ma ma ở bên ngoài.

Bởi vì có chút mệt, sau đó hai người đều không nói nhiều lời, cùng ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Kỷ Nguyệt bị Tạ Minh Kha gọi tỉnh.

"Trầm Hương đâu, nàng ta cư nhiên..." Nàng ấy vội thức dậy, "có phải đã rất muộn rồi hay không?"

"không, còn sớm, đợi nàng mặc đồ xong vừa đúng lúc đi sang bên kia, sẽ không bị muộn."

"Vâng." Kỷ Nguyệt xuống giường, vừa mới bước ra mới phát hiện lạnh lẽo, đứng rồi, nàng ấy không mặc gì, vội vàng rút người về.

Tạ Minh Kha cười khế, gọi Trầm Hương mang váy vào, y liền đi ra bên ngoài đợi.

Hai người đi tới chính phòng.

Đám người Tạ lão phu nhân, Tạ Tri Thận... đều ở đó.

Tạ Minh Kha dắt tay Kỷ Nguyệt, cùng nhau quỳ xuống kính trà.

Liếc nhìn tư thái của cháu dâu, đều không giống như xuất thân từ gia đình nhỏ, vậy mà không kém so với nữ nhi thế gia vọng tộc chút nào, Lão phu nhân cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Tạ Tri Thận đương nhiên là càng vui mừng, con dâu này, nhìn liền thấy vô cùng xứng đôi với nhi tử.

Ông tặng một phong bao đỏ thật dày: "Chẳng trách Minh Kha phải chạy tới Uất huyện, xem ra ta đã hiểu rồi, sau này Minh Kha do con quản lý, ta cũng yên lòng."

Xem ra ông rất vừa lòng đối với nàng ấy, liếc nhìn khuôn mặt gầy gò của ông, Kỷ Nguyệt nhận lấy hồng bao, cung kính nói: "Đa tạ phụ thân, mong phụ thân thân thể an khang."

Con dâu này đúng là một người ôn nhu, thanh âm như gió xuân, Tạ Tri Thận cười: "Hi vọng như vậy," ông đưa tay ra nâng, "đứng lên đi."

Tạ Minh Kha đỡ Kỷ Nguyệt, cùng đứng lên với nàng ấy.

Trước đó, Lão phu nhân có tặng hai chiếc trâm dài, khi hai người họ hành lễ với cặp vợ chồng Tạ Tri Kính, Nhị phu nhân tặng một đôi ngọc bội thượng phẩm.

Cuối cùng là Tạ Minh Châu và Tạ Minh Thiều, đồng bối phận nên không tặng lễ, chỉ là chào hỏi bằng miệng, đợi đến khi nói chuyện với Tạ Minh Thiều, Tạ Minh Kha căn bản không để cho Kỷ Nguyệt mở miệng, nắm lấy tay nàng ấy dẫn đi, đồng thời nhắc nhở: "Sau này nếu như Nhị phòng có mời, không cần đi, nếu thực sự phải đi thì mang theo mấy hộ vệ."

Tạ Minh Thiều kia xác thực không phải người tốt lành gì, Kỷ Nguyệt gật đầu.

Nhìn bóng dáng thân mật của hai người, Tạ Minh Thiều nuốt nửa thì đập đổ cái ghế bên cạnh, vừa rồi ngay cả mặt của Kỷ Nguyệt hấn ta còn chưa kịp nhìn kỹ!

"Ca ca an tâm chứ vội nóng này, Đại bá còn ở đây đấy, nhẫn nhịn một chút, sau này còn nhiều thời gian." Tạ Minh Châu nhắc nhở, "khi nào thì đưa muội đi gặp Sở vương điện hạ?"

"Ta có tai mắt ở Vân Hòa Cư, nếu Điện hạ tới, ta tất sẽ nói với muội."

Thực sự là Tống Vân rất ít lộ mặt, cũng không thích đến nhà ai dự tiệc, ngoài Vân Hòa Cư ra hấn ta khó mà tìm được cơ hội nào khác, cũng không dám cho người theo dõi Tống Vân.

Trong lòng Tạ Minh Châu có chút sốt ruột, qua năm mới à ta liền mười bảy rồi.

.....

Dương Thiệu tới Vân Châu không bao lâu liền truyền tới tin chiến thắng, đoạt được quan khẩu quan trọng bị Tần Vương chiếm đóng, là quan khẩu Thiên Lan, Hoàng Thượng quét bỏ u sầu trước đây, long tâm vui mừng, Tống Diễm thấy vậy liền xin Hoàng Thượng ban hôn.

Nghe thấy cái tên Kiều An, Hoàng Thượng vô cùng kinh ngạc: "Là nữ nhi của Lễ bộ ngoại lang Kiều đại nhân?"

"Vâng, Nhi thần đối với nàng nhân kiến chung tình, Kiều cô nương cũng chưa từng định thân, xin Phụ hoàng thành toàn."

Trước đây nghe nói hấn ta liền tiếp xúc qua lại với các nhà quyền quý trong Kinh Thành, nghĩ rằng vì muốn liên hôn, không nghĩ tới cuối cùng lại cưới một nữ nhi gia đình nhỏ, Hoàng Thượng hơi nhũn mảy, trừ phi trước đây có người truyền sai tin? Đứa trẻ này thực sự đã hấn toàn sửa đổi một cách triệt để? Hoặc là muốn thăm dò ông?

Hừ, nó không có gan lớn như vậy!

Hoàng Thượng nói: "Chuyện này đã nói với Hoàng Tổ mẫu của con chưa?"

Tống Diễm úp úp mở mở: "Chưa từng, đợi Phụ hoàng ban hôn, Nhi thần sẽ tự mình nói với Hoàng Tổ mẫu... Nhi thần thực sự rất thích Kiều cô nương."

Hoàng Thượng híp mắt, vậy chuyện liên hôn với quyền thần quá nửa là chủ ý của Thái Hậu, nhi tử này bị bức không biết phải làm sao, cho nên cầu xin tới trước mặt mình.

Mẫu Hậu ấy à, thò tay quá dài, những năm này trưởng tử thường xuyên tới Từ Tâm Điện, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, mới làm nhiều chuyện làm cho người khác lạnh tâm như vậy. Đến nay khó có khi trưởng tử muốn cầu cưới một cô nương, ngược lại là một tấm lòng son, Hoàng Thượng nói: "Trẫm lệnh cho Lễ bộ bắt tay vào làm, nếu đức hạnh Kiều cô nương tốt đẹp, Trẫm sẽ ban hôn."

"Tạ Phụ Hoàng!" Tống Diễm mừng rỡ.

Hoàng Thượng nhìn hấn ta, bỗng nhiên cười: "Diễm Nhi, nghe vài vị đại nhân nói, mấy ngày này con nghe giảng rất nghiêm túc, Trẫm cảm thấy rất vui mừng."

"Nhi thần càng lớn càng cảm thấy mình nông cạn ít trải nghiệm, đến nay thành ra mất bò mới lo làm chuồng."

"Con hiểu rõ được như vậy là tốt," Hoàng Thượng phát tay, "lui xuống đi."

Lại được Phụ Hoàng khen, Tống Diễm tâm hoa nộ phóng, một đường tươi cười ra ngoài, ai ngờ gặp Tống Vân ở ngay cửa, sắc mặt hấn ta cương cứng. Nếu là trước đây, nhất định sẽ lạnh mặt lướt qua, tuyệt đối không chào hỏi gì hết, nhưng hiện tại, hấn ta cảm thấy bản thân mình phải thay đổi một chút.

"Nhị đệ!" hấn ta chủ động nói, "đệ đến bẩm báo chuyện ngân khố Hộ bộ sao?"

Tống Vân sững sốt, sau đó liền cười: "Vâng."

"Vất vả cho đệ rồi." Tống Diễm vỗ vỗ bả vai Tống Vân, "làm cho tốt, nếu cảm thấy chỗ nào khó khăn, nhất định phải nói với vi huynh, vi huynh nhất định sẽ giúp đệ."

"Vâng, đa tạ Đại ca."

Tống Diễm cười cười, đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng đó, Tống Vân đột nhiên hoảng hốt, dường như lại nhìn thấy bộ dáng đường đường tự tin của Tống Diễm khi Hoàng Hậu chưa mất.

Thường Thanh nói: "Điện hạ, dường như Thái tử điện hạ biến thành một người khác, có phải Thái tử gặp được cao nhân chi điểm?"

E rằng là vậy, gần đây hẳn ta làm chuyện gì cũng được lòng Phụ hoàng, thực sự vô cùng quý dị, Tống Vân nhướn mày: "Người đi điều tra xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Ba ngày sau, phu thê lại mặt.

Tạ Minh Kha chuẩn bị rất nhiều đồ, Kỳ Nguyệt nhìn thấy vội nói: "Ngàn vạn lần đừng mang đi."

"Vì sao?" Tạ Minh Kha cảm thấy kỳ quái, "phu thân còn chê ít."

Bao nhiêu năm tích lũy của Tạ phủ, Đại phòng chiếm quá nửa, mấy đời dùng cũng không hết, cho nên Tạ Tri Thận vừa ý con dâu này, xuất ra rất hào phóng.

Kỳ Nguyệt nói: "Mang tới rồi, mẫu thân lại phát sầu, lần trước đồ cưới đã chiếm cả một căn phòng, mà hiện nay vẫn chưa đổi chỗ ở, sợ rằng không có chỗ để đồ, cũng không thể chất đống trong khuê phòng của thiếp được."

thì ra là như vậy.

Tạ Minh Kha cười nói: "Vậy không bằng tặng một trạch viện?"

"không cần, quà tặng đã quá nhiều rồi." Tùy tiện lấy những thứ này để dùng, đều dùng không hết, Kỳ Nguyệt nói, "chỉ cần đem chút đồ ăn là được."

Đúng là không tham, Tạ Minh Kha nói: "Nghe nàng."

Hai người ngồi xe ngựa tới Kỳ gia.

Tạ Minh Kha nhìn thấy Kỳ Nguyệt ngồi cách xa mình, liền kéo nàng ấy ngồi gần một chút, nắm lấy tay thê tử.

Kỳ Nguyệt hơi đỏ mặt, nhưng không rút tay lại.

"Phụ thân có phải trở về Uất huyện nữa hay không? Nếu có thể, thật không muốn để ông ấy rời đi." Nàng ấy cảm thấy Tạ Tri Thận là người rất tốt.

"Để phụ thân rời đi thôi, đừng miễn cưỡng." Tạ Minh Kha thờ dãi, kể từ khi mẫu thân qua đời, phụ thân vẫn luôn không vui, Nhị phòng lại có bộ dáng kia. Phụ thân do Tổ mẫu nuôi lớn, có phần tình nghĩa này liền không dễ đoạn tuyệt với Nhị phòng, thực sự là ở bên ngoài mới có thể thanh tịnh một chút.

Kỳ Nguyệt nhìn ra chút manh mối, đột nhiên hỏi: "Lần trước rốt cuộc chàng bị ai truy sát?"

Tạ Minh Kha thần sắc lạnh lùng.

Xem ra khó mà mở miệng nói ra lời, nàng ấy nói: "Nếu như không muốn...."

"nói cho nàng cũng được," ngón tay Tạ Minh Kha nắm chặt, "nếu như đoán không sai, có lẽ là Nhị thẩm, bà ta xuất thân nhà tướng, ghi hận ta, là người có khả năng làm việc đuổi tận giết tuyệt nhất. Ngược lại Nhị thúc sẽ không như vậy, dù sao thì phụ thân đã rút khỏi triều đình, nếu như ta cũng rời đi, thì sức ảnh hưởng của Tạ gia sẽ sụt giảm, đối với ông ta không có lợi."

"Vậy mà Nhị thẩm lại độc ác như vậy?" Đôi mi thanh tú của Kỳ Nguyệt dương lên, "chàng là chất nhi của bà ta cơ mà, bà ta một chút cũng không bận

tâm đến hay sao?"

Tạ Minh Kha nhướn mày: "Văn An Bá phủ nhà bà ta suy thoái, e rằng nợ nhiều ngân lượng, ta chết rồi, phần tài sản kia tự nhiên là thuộc về Nhị phòng."

Kỷ Nguyệt lắc đầu, không ngờ một người nhìn rất hòa ái thân thiện như Nhị phu nhân lại đáng sợ như vậy.

"Cho nên ta mới bảo nàng cẩn thận, không nên thân cận bọn họ."

"Nhưng dù sao cũng chung sống trong một phủ đệ," Kỷ Nguyệt nói, "chàng chưa từng nghĩ tới chuyện chuyển nhà?"

"Đó là nhà ta, cũng là nơi thuộc về phụ thân, muốn chuyển đi cũng là bọn họ chuyển đi," Tạ Minh Kha có sự kiêu ngạo của riêng y, cũng có những việc bất đắc dĩ, "Chỉ là phụ thân do Tổ mẫu một tay nuôi lớn, thiếu nợ ân tình không thể xé rách mặt, dạn dỏ ta chung sống hòa bình với Nhị phòng."

Kỷ Nguyệt hiểu rõ, trầm ngâm không nói.

Đợi đến khi tới Kỷ gia, liền thấy phụ thân và những người khác đã đứng đón ở cửa.

Liêu thị tiến lên nắm lấy tay của nữ nhi, không ngừng đánh giá, chỉ thấy nữ nhi cũng không khác gì so với lúc ở nhà, lúc này mới yên tâm, nhưng liếc nhìn bộ dáng tuấn tú của con rể, bà lại nghĩ bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Người ta là người phú quý nhường nào, con rể đích thân tới cầu thân, còn có thể đối xử tệ bạc hay sao?

Kỷ Đình Nguyên nói: "Muội phu, hôm nay nhất định phải uống cùng ta vài ly, đừng giống như lần trước ở trong tủi lâu, đều do ta chặn rượu."

Tạ Minh Kha cười: "được."

Ai ngờ Kỷ Nguyệt cau mày nói: "Tướng công không giống huynh, đừng chuốc say chàng."

Kỷ Đình Nguyên cười ha ha: "Ái chà, nhanh như vậy đã bảo vệ trượng phu của muội rồi!"

Kỷ Dao thấy hấn ta trêu ghẹo tỷ tỷ, hừ một tiếng nói: "không bảo vệ trượng phu, chẳng lẽ lại bảo vệ huynh? Ca ca đừng mất hứng, sớm ngày cưới thê tử, tự nhiên sẽ có thê tử bảo vệ huynh rồi."

Mọi người đều cười.

Chỉ có Kỷ Đình Nguyên bị ghen tới mức trợn mắt, liếc xéo Kỷ Dao: "Ca ca thương muội vô ích rồi, cứ nhiên dám đối phó huynh như vậy?"

"Ngày tỷ tỷ, tỷ phu lại mặt là ngày vui, ai bảo huynh muốn chuốc rượu, ca ca, nếu là ngày thường muội nhất định sẽ giúp huynh!"

Tiểu trướng thối, Kỷ Đình Nguyên nheo mắt nhìn một cái.

Cả gia đình đi ăn cơm, vui vẻ ấm áp hòa thuận.

Vài hôm sau, Kỷ lão gia tử thương nhớ thôn trang ở dưới quê, rốt cuộc cáo từ trở về.

Liêu thị thì bắt đầu tìm kiếm trạch viện.

Dù sao thì nhi tử cũng phải cưới thê tử, sau này còn phải sinh con dưỡng cái, khẳng định không thể ở lại đây, bà dự định mua một trạch viện ba tiến (chắc là có ba cửa ra vào), nhờ phúc của Tạ Minh Kha, mới có ngân lượng, tìm đến tìm đi, tìm được một chỗ trong ngõ nhỏ Hoàng Dương, sau khi thương lượng với Kỷ Chương, rất nhanh liền quyết định chuyển đến đó.

Thời gian này sửa chữa nhà mới, sắp xếp đồ đạc, bận đến tối tăm mặt mũi, mặc dù đồ đạc không nhiều, Kỷ Dao vẫn tỉ mỉ thu dọn, nghĩ tới việc có thể ở trong viện rộng lớn, sau này trước phòng sau phòng đều có thể bày vài chực bồn hoa, nàng vô cùng mong đợi.

Đợi đến tết Trung thu (ngày 9 tháng 9), Thẩm Nghiên hẹn nàng leo núi.

"Ta mang bánh hoa cúc, đợi đến lúc đó chúng ta ngồi trong đình trên đỉnh núi rồi ăn, còn có rượu hoa cúc, nhưng muội không được uống." Nàng ta hỏi, "khi nào chuyển nhà vậy?"

"Tháng sau, trạch viện đó có chút cũ kỹ, vẫn chưa sửa xong." Kỷ Dao cầm một cây trầm ngọc lên tóc, lại treo thêm ngọc trụ trên eo.

Thẩm Nghiên nhìn nàng: "Hình như muội cao lên một chút."

Đương nhiên, gần đây nàng ăn nhiều, Kỷ Dao nói: "Đâu chỉ có mỗi việc tăng chiều cao."

"A, nơi khác cũng lớn hơn chút," Thẩm Nghiên thẳng ngực, "nhưng vẫn không bằng ta...."

Kỷ Dao không phục: "Tỷ lớn hơn ta một tuổi có thừa đó!"

"Đứng đứng đứng, muội lớn dần dần," Thẩm Nghiên khoác tay nàng đi ra ngoài, "ta đã thuê xe ngựa, đang đợi ở bên ngoài rồi."

Hai tỷ muội hi hi ha ha xuất hiện.

Gặp Kỷ Đình Nguyên ở bên ngoài cổng, Thẩm Nghiên cười với hắn ta: "Kỷ đại ca, huynh cũng muốn đi leo núi sao?"

Kỷ Đình Nguyên cảm thấy đau đầu.

Thẩm Nghiên này đúng là không phải người thường, sau khi bị hắn ta nói vào mặt, không những không thấy khó mà lui, ngược lại còn ân cần hơn so với trước đây, hắn ta lạnh mặt nói: "Người coi đây là nhà ngươi hay sao, suốt ngày đến?"

"Muội đến gặp Dao Dao," Thẩm Nghiên nói, "chỉ cần muội chưa gả cho người khác, liền có thể ngày ngày tới."

"Người!" Kỷ Đình Nguyên giận dữ mắng mỏ, "Người không cần thanh danh, cũng đừng làm hư Dao Dao."

"Sao muội lại không cần thanh danh rồi?" Thẩm Nghiên thấy hắn ta nói chuyện cay nghiệt, xiết chặt ngón tay, "Kỷ Đình Nguyên, muội cũng chưa từng nói muội thích huynh..."

"Câm miệng!" không ngờ trước mặt Kỷ Dao, nàng ta còn dám nói, Kỷ Đình Nguyên cũng không biết là do tức giận hay vì lý do gì, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhìn chằm chằm Thẩm Nghiên, có chút muốn tóm chặt nàng ta trừng phạt thật nặng, kêu nàng ta đừng tới đây nữa, nhưng dù sao nàng ta cũng là một cô nương gia, hắn ta không tiện ra tay.

Sau một lúc đối mặt, Kỷ Đình Nguyên phát tay rời đi.

Trong nháy mắt, Kỷ Dao như chứng kiến bộ dáng bất hòa của hai người họ trong kiếp trước, đều là mới nói mấy câu, ca ca liền không muốn nói nữa, quay đầu rời đi, Thẩm Nghiên lại bụm mặt khóc lóc.

Nàng cau mày: "A Nghiên, sao tỷ phải cứng đối cứng với ca ca? Thực ra huynh ấy chỉ là cứng miệng nhưng mềm lòng, tỷ càng như vậy, huynh ấy càng không vui."

Thẩm Nghiên lau lau mắt, thực ra nàng ta muốn khóc, chỉ là cố gắng nhẫn nhịn: "Tỷ cũng không bám chặt huynh ấy nữa, chỉ là muốn nhìn huynh ấy, huynh ấy đối với tỷ vẫn ác ngôn ác ngữ như vậy."

Kỷ Dao thở dài: "Cho nên muốn tỷ mềm xuống một chút."

"Vậy tỷ lại tặng đồ cho huynh ấy?"

"Ừm!"

"Vậy tỷ...." Thẩm Nghiên không có kinh nghiệm, "vậy tỷ phải làm sao?"

Kỷ Dao cũng khó xử, bởi vì nàng chưa từng thấy ca ca thích một người nào, cũng không biết huynh ấy thích người như thế nào.

Cuối cùng cũng không có được đáp án, hai người im lặng ngồi lên xe ngựa.

Dù sao Kỷ Đình Nguyên cũng là ca ca nàng, vì lo sợ Kỷ Dao trên đường gặp chuyện nguy hiểm, nên vẫn đi bên cạnh hộ tống.

U sầu của tiểu cô nương đến nhanh đi cũng nhanh, rất nhanh lại nói chuyện vui cười.

Giọng nói của muội muội ngọt mà mềm, giọng nói của Thẩm Nghiên có chút cao, rất trong sáng, không ngừng chui vào lỗ tai hắn ta.

Nghĩ tới câu "muội thích huynh", Kỷ Đình Nguyên cảm thấy phiền, không phải hắn ta không muốn cười thê tử, chỉ là thê tử lý tưởng của hắn ta phải là người yên tĩnh, ôn nhu, lúc hắn ta uống rượu thì ở bên cạnh bồi hắn ta, rót rượu cho hắn ta, cũng có thể phá giải nỗi sầu của hắn ta, mà không phải loại hình như Thẩm Nghiên, xông lên phía trước nói lời yêu thích với nam nhân.

Sao lại có loại gia giáo như vậy?

Kỷ Nguyên Đình cau mày.

Núi Ngọc Sơn ngày thu rất đẹp, lá phong đỏ khắp nơi, nhưng vẫn còn có nhiều lá màu vàng, màu sắc giao thoa.

Kỷ Dao bước lên thêm đá, xem phong cảnh lá phong ở hai bên, mắt thấy mấy đứa trẻ cầm cành trúc rượt đuổi nhau, nàng nghĩ tới có một lần mình đến đây chơi với Dương Thiệu, nàng muốn ngắt lá phong, hắn không nói lời nào liền ôm nàng, nâng lên cao, dọa nàng một trận, nhưng thực sự vẫn chưa hái được lá phong.

Khóe miệng dương liên, trong lòng lại không biết là mùi vị gì, cũng không biết hắn ở Vân Châu sao rồi? Kiếp này gặp nhau quá sớm, kết quả hoàn toàn tương phản.

Thẩm Nghiên đẩy đẩy nằng: "Dao Dao, muội phát ngốc cái gì vậy?"

"không có gì." Kỳ Dao nhìn đỉnh núi, còn cách rất xa, "chúng ta liền ngồi một chút ở lưng núi đi, ở đó cũng có một cái đình."

Kiếp trước nàng quen biết Tống Vân vào ngày hôm nay, chính là ở trên đỉnh núi, cho nên hôm nay không muốn lên đó, người trên đỉnh núi cũng nhiều, đều là quyền quý vọng tộc, kiếp trước nàng cũng mang tâm tư nhỏ nhỏ, mới xán lại góp vui.

Thẩm Nghiên không phản đối: "Vậy liền dừng ở lưng núi thôi, ở đây gió cũng nhỏ."

Thấy hai người đi vào trong đình, Kỳ Đình Nguyên không muốn canh giữ ở bên cạnh nữa, khỏi phải bị Thẩm Nghiên kia nhìn chăm chăm, hắn ta dặn dò hai nha hoàn: "Có chuyện gì thì tiến về phía trước tìm ta."

Nha hoàn đáp vâng.

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng của Kỳ Đình Nguyên, tức tới mức hừ một tiếng, nói: "hắn không có lộc ăn, Dao Dao, nhà tỷ đổi đầu bếp mới, lần này làm bánh hoa cúc rất ngon, vừa ngọt vừa thơm."

"Tốt quá, đợi lát nữa muội phải nếm thử." Kỳ Dao nhìn vào trong đình, chuẩn bị tìm một chỗ để ngồi, kết quả phát hiện ra trong đình đã có vài cô nương, nổi bật ở giữa chính là Phúc Gia công chúa, nhất thời cảm thấy đầu óc tê dại.

Nàng thực sự rất sợ vị tiểu công chúa này!

không muốn bồi nàng ta thì sợ đắc tội, bồi nàng ta thì lăm chuyện.

"Chúng ta đổi một chỗ khác." Kỳ Dao vội vàng quay người, đi theo một phía khác.

Thẩm Nghiên mờ mịt không hiểu, đi phía sau gọi: "Dao Dao, muội đợi một chút, đi nhanh như vậy làm gì? không thích đình nghỉ chân, chúng ta có thể tìm một chỗ khác."

"Tỷ đi theo muội, muội nhớ ở lưng núi phía Tây có một chỗ có cọc gỗ lớn, có thể xem như cái bàn, bên cạnh còn có nước suối có thể ngắm cảnh...." Nàng quay đầu nói với Thẩm Nghiên, kết quả chưa nói xong liền cảm giác mình đụng vào lồng ngực của ai đó.

Tay nàng còn đặt lên trang phục của hắn ta, cảm thấy một loại mềm mại lạnh lẽo.

Kỳ Dao cứng người, vội vàng quay lại xin lỗi.

"Xin lỗi, ta không phải cố ý!"

"Cũng do ta đi nhanh," giọng nói đó rất ôn hòa, giống như tiếng suối róc rách trong rừng rậm, "ngươi không sao chứ?"

Kỳ Dao đối diện với ánh mắt của hắn ta, phải dùng sức nhéo lòng bàn tay của chính mình mới khiến mình không hét lên: "...Ta không sao, công tử."

Nàng lại gặp Tống Vân!

Tống Vân thấy môi nàng run run: "Ngươi thực sự không sao?"

"Vâng," Kỳ Dao hỏi, "Công tử thì sao? Ta không đâm làm ngài bị thương đấy chứ?" Lễ phép hỏi một câu, nàng muốn chuồn đi cho nhanh.

"không hề," trực giác của Tống Vân nói cho hắn ta biết nàng lại muốn chạy đi như lần trước, liền nhịn không được tâm tư bốn cột, cười khề một tiếng, "có điều vị cô nương này, ngươi vừa mới nói đến cọc gỗ lớn ở đâu, có thể dẫn ta đi xem được không? Ta đến Núi Ngọc Sơn nhiều lần, chưa từng nhìn thấy."

Kỳ Dao:.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mỗi lần gặp Tống Vân, phản ứng của hắn ta đều nằm ngoài dự đoán của nàng, lần này cũng vậy.

Vậy mà hán ta lại muốn cùng đến chỗ có cọc gỗ với nàng!

một lần lại một lần, Kỳ Dao nhìn không được mà hoài nghi, không phải là Tống Vân nhìn trúng nàng đấy chứ? Nhưng nghĩ nghĩ lại không có khả năng, với số tuổi của nàng, đáng người của nàng, Dương Thiệu còn không có hứng thú, huống chi là Tống Vân? Vậy thì, rốt cuộc hán ta muốn làm gì? Kỳ Dao đảo mắt: "được thôi, ta dẫn công tử đi, chính là ở bên đó."

Nàng phải làm rõ ý đồ của Tống Vân.

Lúc này Thẩm Nghiên cũng đuổi kịp tới, chỉ thấy vị công tử trước mặt tuấn tú cao ngất, giống như lan chi ngọc thụ, không khỏi ngẩn ngơ, nhẹ giọng nói: "Dao Dao, đây là ai vậy?"

"Muội không biết," Tống Vân vẫn luôn dấu giếm thân phận, muốn đùa nàng, Kỳ Dao nảy sinh ý xấu, quay đầu nhìn Tống Vân, "nói ra cũng không biết quý tính đại danh của công tử, là nhân sĩ trong Kinh Thành hay sao?"

Tống Vân nhếch khóe miệng, rốt cuộc nàng cũng có hứng thú hỏi tới những việc này rồi, không giống trước đây cứ nói một hai câu là bay mất dạng.

"Ta họ Tống, là nhân sĩ trong Kinh Thành."

không có nói dối, Kỳ Dao đi về hướng Tây: "Cọc gỗ này nguyên bản là một cây đại thụ trăm tuổi, đáng tiếc là ba năm trước bị cuồng phong bẻ gãy, bị gãy một đoạn dài hơn hai thước. Nhưng cũng rất ly kỳ, bên cạnh lại có con suối xem rất vui mắt." Đó là do Dương Thiệu dẫn nàng tới, trước đây nàng cũng không biết.

(Cũng chắc biết tác giả chém cái gì nữa)

Tiểu cô nương nói chuyện chậm rãi, Tống Vân đi bên cạnh nàng, phát hiện nàng cao hơn một chút, đã cao đến bả vai của hán ta rồi, khuôn mặt trắng hồng, dưới ánh mặt trời nhìn tinh tế nhắn nhụy như ngọc.

Tống Vân nói: "Ta xem cô nương hình như rất quen mắt."

Kỳ Dao kinh ngạc: "Vậy sao? Công tử gặp qua ta ở đâu?" Nếu đã giả vờ thì giả vờ đến cùng.

Quả nhiên không có một chút ấn tượng nào? Trí nhớ của tiểu cô nương này cũng quá kém đi, Tống Vân nói: "có thể là ta nhớ nhầm." Lần này hán ta ở bên cạnh nàng một thời gian dài, xem nàng có nhớ hay không.

hán ta mang theo tâm tư như vậy, đi theo nàng tới chỗ cọc gỗ, quả nhiên nhìn thấy cách không xa có một dòng suối trong veo chảy từ trên cao xuống, va vào vách núi, hạt nước như hạt châu bắn ra tứ phía.

"Dao thước cắt ra lụa giao trắng như tuyết" (Trích thơ "Bạch Thủy nam bộc bố" của Nghiêm Toại Thành) Tống Vân đứng thẳng trong gió, khen ngợi một câu, "cảnh đẹp."

hán ta nghiên người nhìn nàng, để lộ ra đường cong ưu mỹ của khuôn mặt, khuôn mặt đó, mắt mũi đó không hề có một chút tỳ vết nào, Kỳ Dao nghĩ, chẳng trách trước đây nàng bị mê muội, Tống Vân thực sự lớn lên xuất sắc, ngoài khuôn mặt ra, thân hình của hán ta cũng rất thon dài, giống như cây trúc.

Nhưng cũng chỉ nhìn vậy thôi, nàng sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Lúc này Thẩm Nghiên sai nha hoàn bày bánh hoa cúc lên trên cọc gỗ, nhỏ giọng nói: "Vị công tử này xem ra gia thế bất phàm, cứ cảm thấy dường như có chút quen mắt."

"Quân hán ta làm gì, dù sao hán ta sẽ rời đi ngay lập tức." Phúc Gia công chúa cũng có mặt, còn có một đám người trên đỉnh núi đều muốn kết giao với Tống Vân, đều đang đợi hán ta đó, hán ta có thể không rời đi hay sao? Kỳ Dao nói, "chúng ta chơi của chúng ta."

Cánh mũi đột nhiên ngửi thấy mùi thơm, Tống Vân quay đầu, chỉ thấy không biết Kỳ Dao tìm chỗ cọc gỗ để ngồi từ lúc nào, tư thái nhàn nhã, miệng ăn bánh hoa cúc, có thể vô cùng ngây thơ.

hán ta đi tới: "Hôm nay đa tạ cô nương dẫn đường, xin cô nương cho biết phương danh, nếu ngày sau gặp lại, Tống mỗ cũng có thể đáp tạ."

Tay Kỳ Dao cứng ngắc, suýt nữa làm rơi bánh hoa cúc.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tống Vân.

Đôi mắt nàng vốn dĩ đã câu nhân, giống như nước xuân nhẹ nhàng, vô cùng linh động, nhưng giờ khắc này, giống như cát chứa sóng lớn kinh hải có chút bén nặng, Tống Vân hơi giật mình, lúc nhìn lại, nàng đã hạ mắt xuống, đôi lông mi dài mà cong, màu sắc đen nhánh.

"Ta gọi là Kỳ Dao, là nữ nhi của Tri phủ phủ Thuận Thiên trong Kinh Thành."

Tống Vân muốn biết, nàng liền nói cho hán ta biết, dù sao cũng là Hoàng đế tương lai, sao có thể giấu được hán ta? Chỉ là, sao hán ta muốn biết?

Kiếp trước, một ánh mắt của hắn ta cũng khó cầu, muốn để hắn ta nhìn nàng nhiều hơn một chút cũng không được, nhưng hiện nay lại rất kỳ lạ, trừ khi bộ dáng không lớn không nhỏ của nàng hấp dẫn Tống Văn? Vậy thì hắn ta đúng là đặc biệt đấy.... Nhưng, cũng không đúng, nếu như thích nàng, lẽ nào không nên bộc lộ thân phận Sở vương điện hạ hay sao? Thân phận cao quý biết nhường nào?

Càng nghĩ càng thấy hồ đồ, Kỳ Dao dứt khoát không nghĩ tới nữa.

Vậy mà nàng lại là muội muội của Thiếu phu nhân Tạ gia, Tống Văn nghĩ tới điều tra trước đây của thủ hạ, nói Thái tử và Tạ Minh Kha qua lại gần gũi, hắn ta cũng không quá tin tưởng, dù sao thì Tạ Minh Kha đã giăng bẫy cho Thái tử từ lâu, không đến nỗi phải đợi đến khi Thái tử thất thế mới ra tay trợ giúp.

Tống Văn suy tư trong chốc lát: "Kỷ cô nương, Tống mỗ xin cáo từ trước, ngày khác lại gặp." Vốn dĩ muốn lưu lại thêm một lúc, nhưng muội muội còn đang đợi hắn ta, sợ nàng ta hồ nháo, còn có mấy vị quan viên muốn gặp mặt hắn ta nữa.

"Được." Kỳ Dao gật đầu, chiếu theo tình hình quý dị của kiếp này, nàng dám khẳng định, bọn họ nhất định sẽ còn gặp mặt.

không ngờ trước khi rời đi, Tống Văn quay người lại nói: "Người có nhớ họ của ta không?"

Kỳ Dao: "....Họ Tống?"

Nhớ rồi.

Khóe miệng Tống Văn dương lên, nụ cười dần lan tỏa, nhất thời giống như hoa lê nở rộ trên ngàn vạn cành cây.

Đợi đến khi nam nhân đi xa, Kỳ Dao mới phát hiện bánh trong tay bị rơi xuống vấy.

Là bị Tống Văn dọa!

"Dao Dao," bên tai truyền tới tiếng nói của Thẩm Nghiên, "sao tỷ lại cảm thấy hắn ta quen biết muội vậy?"

"không biết nữa," Kỳ Dao nói, "có lẽ vậy."

Nàng nhìn bánh hoa cúc trên vấy.

Thẩm Nghiên đưa khăn tay qua, cười nói: "Muội cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, sao ăn đồ ăn còn làm rớt nữa chứ?"

Hết cách, ai bảo Tống Văn kỳ quái như vậy.

Kỳ Dao cầm khăn tay lau.

Nhưng đồ ăn này đặc quánh, cả khăn tay và tay đều bị bẩn rồi.

"đi đến dòng suối dưới chân núi rửa cho sạch." Thẩm Nghiên đề nghị.

Hai người liền rời khỏi đây, kết quả vừa mới tới chân núi, liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa chạy như bay tới, bởi vì chạy nhanh, bụi đất dưới chân ngựa bay lên cuốn cuộn.

Khi xe ngừng lại, nha hoàn vén màn lên, một cô nương từ bên trong đi ra, nàng ta mặc một bộ váy sam mùa thu thắt eo màu hoa anh đào thêu chỉ vàng, bên dưới mặc một chân váy thập phúc nguyệt hoa, khi đi chuyển để lộ đôi giày thêu màu xanh ngọc bích, có điểm chân châu, một thân trang phục vô cùng tinh mỹ.

Kỳ Dao hiếu kỳ, ánh mắt chuyển tới khuôn mặt ả ta, cười lạnh một tiếng.

Còn tưởng là ai, thì ra là Tạ Minh Châu!

Xem ra là nghe được tin tức Tống Văn ở núi Ngọc Sơn, mới vội vội vàng vàng tới.

Chỉ là, có tác dụng gì sao, Tống Văn căn bản là không thèm nhìn ả ta, kiếp trước Tạ Minh Châu còn điên hơn cả nàng, tốt xấu gì nàng cũng lùi một bước gả cho Dương Thiệu, Tạ Minh Châu này thì là đi theo con đường hắc ám tới cùng, vì muốn gả cho Tống Văn, cư nhiên muốn đốt chết Chu Lương âm, sau đó Chu Lương âm được Tống Văn cứu, Tạ Minh Châu vì chuyện đó mà bị hủy mặt, bị thương trong biển lửa, sau đó cho dù có được cứu ra ngoài, không lâu sau cũng là đi đời nhà ma.

Kỳ Dao nhìn ả ta bước lên thềm đá, quay đầu rời đi.

Hai huynh muội Tạ Minh Châu còn sống một ngày, thì tỷ tỷ liền nguy hiểm một ngày, nàng mới không thèm quan ả ta đâu.

Tạ Minh Châu cũng không chú ý tới Kỳ Dao, vội vàng đi lên đỉnh núi.

Tạ Minh Thiều đã đợi từ trước, nhìn thấy ả ta thì nhỏ giọng nói: "Chính là ở đây, còn có vài vị đại nhân cũng ở, những thứ khác phải dựa vào chính muội rồi."

"Huynh cứ nhìn mà xem." Tạ Minh Châu sửa sang lại váy áo, ngồi trước gốc cây tùng thấp bé.

Đợi tâm trạng bình ổn một chút, lệnh cho nha hoàn mang cổ cầm tới, ả ta đương nhiên không ngu ngốc tới mức đi tới trước mặt Tống Văn ngã một cái để Điện hạ đỡ mình đứng dậy, ả ta phải làm cho Tống Văn kinh diễm.

Tạ Minh Châu bắt đầu đánh đàn.

Xuất thân vọng tộc, từ nhỏ ả ta đã học cầm kỳ thi họa, kĩ thuật tự nhiên là thành thực, nhưng cũng chỉ khiến Tống Văn nhìn qua một cái, những cái khác thì không có.

Đàn xong một khúc, nhận được sự khen ngợi nhiệt liệt từ các công tử.

cô nương duy nhất của Tạ phủ, người muốn liên hôn đếm không hết, nhưng Tạ Minh Châu chẳng nhìn trúng một ai, ả ta cảm thấy chỉ có Tống Văn mới có thể làm phu quân của ả ta, mà điều ả ta hướng tới, cũng là ngồi lên phượng ý trở thành mẫu nghi thiên hạ, những thứ khác, ả ta chẳng thèm ngó tới.

Nhưng Tống Văn lại thờ ơ không chút động lòng, chỉ nói chuyện phiếm một lát với mọi người, liền xuống lưng núi, lúc rời đi có đi qua ả ta, nhưng cũng không nhìn ả ta một chút nào.

Tạ Minh Châu chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh buốt.

Trong chớp mắt, không biết nghĩ đến cái gì liền vội vàng đứng lên, đi theo đường nhỏ đầy bùn đất trên núi, tìm được Phúc Gia công chúa, bên người công chúa đã có mấy cô nương vây quanh rồi.

"Tạ cô nương?" Phúc Gia công chúa nâng mắt, "ngươi cũng đến rồi?"

"Vâng, sớm biết công chúa cũng ở núi Ngọc Sơn, ta nên sớm qua đây mới phải."

"Cũng là ý nghĩ nhất thời, vốn dĩ ta cũng không định đến," Phúc Gia công chúa cười vui vẻ, "mẫu phi đột nhiên nhắc tới lá phong, ta liền muốn đến đây ngắt một ít mang về cho người xem."

Giỏ trúc ở bên cạnh chân cung nữ, quả nhiên đựng đầy lá phong.

"Nếu nói xinh đẹp, vẫn là màu sắc lá phong của tháng 10 càng đậm hơn." Tạ Minh Châu đỡ trái cây đầu bị lệch một chút vì vừa rồi vội vàng đi tới, "nếu tháng sau công chúa lại tới, ta nhất định sẽ phụng bồi."

Ả ta vừa tiến lên, mấy vị cô nương liền nhường vị trí cho ả ta.

Phúc Gia công chúa đáp: "được."

Lúc này Tống Văn cũng dừng ở trước đình, chỉ thấy một đám cô nương vây quanh muội muội cười nói, nhưng hắn ta vừa lộ mặt, những cô nương kia liền chỉ chú ý tới hắn ta, trong tối ngoài sáng, giống như trận gió ngày đông thổi tới làm người ta không thể thích nổi. hắn ta không đi tới gần, chỉ nhàn nhạt nói: "Yên Yên, nên rời đi rồi, qua đây."

"Mới tới bao lâu chứ, đã rời đi rồi sao?" Phúc Gia công chúa chu môi, "muội còn chưa chơi xong đâu."

"Trở về muộn rồi, lần sau lại muốn tới, ta sẽ không nói chuyện giúp muội nữa."

Phúc Gia công chúa lập tức đứng lên: "Vâng, vậy chúng ta về thôi."

"Công chúa cẩn thận." Tạ Minh Châu giả vờ như sợ công chúa bị ngã, hơi dúi công chúa đi tới chỗ Tống Văn.

Như vậy dễ khiến cho Tống Văn nhìn thấy khuôn mặt trang điểm tinh tế kĩ lưỡng của ả ta.

Phúc Gia công chúa nói: "Đa tạ người, Tạ cô nương."

"Ta là sợ công chúa bị thương..." Tạ Minh Châu cười ôn nhu, "trong nhà ta không có muội muội, vẫn luôn muốn có một muội muội như công chúa liền tốt rồi."

Nghe thấy lời này, rốt cuộc Tống Văn cũng nhìn ả ta, chỉ có điều ánh mắt của hắn ta lạnh lẽo như băng.

Trong lòng Tạ Minh Châu đột nhiên nảy dựng, hơi hơi cúi thấp đầu.

"đi thôi." Tống Văn kéo Phúc Gia công chúa.

Hai người đi xuống núi.

Kỷ Dao rửa sạch tay, đang nghịch nước bên suối với Thẩm Nghiên, nói: "Chúng ta đi tìm ca ca, đợi lát nữa liền trở về."

"Được." Thẩm Nghiên gật đầu.

Bọn họ đi lên núi.

Mới đi lên không đến mười bậc đá, chỉ thấy trước trước mặt xuất hiện hơn hai mươi hộ vệ, nhìn dáng vẻ chính là người trong cung, phía sau hộ vệ chính là sáu vị cung nữ, có người xách giỏ trúc, có người xách hộp đồ ăn, nhìn đội hình chính là Phúc Gia công chúa, Kỷ Dao thầm nghĩ không tốt, vội vàng lùi lại.

Ai ngờ Phúc Gia công chúa ở trên cao, liếc nhìn liền nhận ra thân ảnh màu xanh nhạt ở dưới, giọng lên gọi: "Kỷ nhi cô nương!"

Kỷ Dao cả người cứng ngắc.

Phúc Gia công chúa đặng đặng chạy xuống dưới: "Đúng là người à, người cũng đến leo núi? Đúng rồi, đại cô nương có tốt không? Nàng thành thân ta có tặng quà tới đó! Vẫn dĩ muốn mời tiến cung, nhưng sợ làm phiền tỷ tỷ người, dù sao cũng vừa mới gả vào nhà phụ gia, người nói có đúng hay không, Kỷ nhi cô nương?"

Nhảy nhót như hạt đậu.

Kỷ Dao chỉ cảm thấy trán mình nhẩn lại, cổ nặn ra nụ cười: "Công chúa điện hạ đúng là quan tâm chu đáo, ta thay tỷ tỷ cảm tạ Công chúa."

"không cần khách khí," Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "hôm nay có chút muộn rồi, nếu ta nói thêm nhiều lời với người, ca ca nhất định sẽ...." nói xong liền nhìn ra sau một cái, đột nhiên phát hiện không thấy Tổng Vân đâu, rõ ràng hắn ta ở đây mà, "ý, ca ca đâu rồi!"

Vừa rồi nhìn thấy muội muội chạy tới chỗ Kỷ Dao, Tổng Vân liền cảm thấy bản thân mình có khả năng bị bại lộ. Nhưng hắn ta không hề muốn chuyện đó xảy ra, khó có người thú vị như Kỷ Dao, khó có người vẫn luôn không nhớ được Sở vương điện hạ, nếu dám thung thì chẳng có ý nghĩa gì?

hắn ta lựa chọn tránh đi.

Nhìn thấy cử động của chủ tử, Thường Thanh suất nữa thì rút con mắt.

Đây là chuyện gì vậy?

Đường đường là Sở vương điện hạ cư nhiên phải trốn tránh một tiểu cô nương!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

không tìm thấy ca ca, Phúc Gia công chúa cũng có chút ngờ ngác, nói với Kỷ Dao vài câu liền lệnh cho hộ vệ đi tìm, Kỷ Dao nhân cơ hội liền rời đi cùng Thẩm Nghiên.

Mất thấy bọn họ rời đi rồi, Tổng Vân lại xuất hiện.

"Ca ca, huynh đi đâu vậy?" Phúc Gia công chúa nói, "giục muội trở về, bản thân huynh lại chạy mất dạng."

"không có gì." Tổng Vân đương nhiên sẽ không nói ra, ngồi xe ngựa cùng trở về với Phúc Gia công chúa.

Đợi đến khi vào trong cung, có thái giám tiến tới nói mấy câu vào tai Tổng Vân, hắn ta có chút kinh ngạc: "Chuyện này là thật?"

"Thiên chân vạn xác, Thái tử điện hạ đang quỳ ở Từ Tâm Điện, Thái hậu nương nương đại nộ, hình như làm rơi một bình ngọc."

không giống chuyện bình thường, Tổng Vân nghi hoặc lại cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn ta cũng không tiện tới Từ Tâm Điện thăm dò, hắn ta đã mờ phủ đệ ở bên ngoài, không thể di chuyển tự do trong cung như lúc còn là Hoàng tử, hơn nữa, với quan hệ của Tổng Diêm và Thái hậu, hắn ta cũng không tiện xen vào, chỉ dặn dò thái giám đó mấy câu, đưa Phúc Gia công chúa trở về cung điện xong liền rời đi.

Ngược lại Tam hoàng tử Tổng Thụy lại vội vàng chạy tới Minh Đức Điện cầu xin Hoàng Thượng đi giúp đỡ, Tổng Thụy này là một người khéo đưa đẩy, thấy Thái tử có xu thế phát lên, nên có ý muốn qua lại gần với Thái tử để áp chế Tổng Vân.

Bởi vì Tống Thụy cảm thấy nếu Thái tử bị phế, Tống Văn tiến nhập Đông cung, hẳn ta liền khó sống, còn Tống Diễm ấy à, sau này cũng khó nói lắm.

Hoàng thượng đi tới Từ Tâm Điện.

Quả nhiên nhìn thấy Tống Diễm quỳ trên đất, mà Hoàng Thái hậu lại có vẻ mặt giận dữ.

"Chuyện của Diễm nhi là do Trẫm đồng ý," Hoàng thượng tiến lên đỡ Thái hậu, "Trẫm đã cho người điều tra qua Kiều cô nương kia, xuất thân thanh bạch, thiện lương đoan trang, lại là người trong lòng của Diễm nhi, tại sao người phải tức giận? Diễm nhi không nói cho người biết, chính là sợ người giống như hôm nay vậy."

"Tốt, người và nó cùng nhau giấu diếm ta, nói chuyện đúng là vân đạm phong khinh, lẽ nào ta không nên tức giận!"

"Tức giận là đương nhiên, Diễm nhi không phải đã bị người mắng cho một trận rồi hay sao, cũng phạt quỳ rồi," Hoàng thượng cười một cái, "nếu không, người lại cho người đánh nó một trận? Người đâu, mang trượng...."

"Thôi!" Mặc dù Hoàng Thái hậu tức giận việc Tống Diễm cưới Kiều An, nhưng cũng không nỡ thực sự đánh hấn ta, bà chỉ không quen Tống Diễm tự ý làm chủ thôi, "Diễm nhi, con có Phụ hoàng nói giúp nên hôm nay ta tha cho con, ngày sau nếu còn như vậy, con cũng đừng gọi ta là Tổ mẫu nữa!"

Thái hậu vốn là chỗ dựa duy nhất của hấn ta, nhưng dần dần Tống Diễm cảm thấy cách hành sự của Thái hậu cũng không chính xác, nếu không thì tại sao hấn ta lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay? Con đường này ngay từ đầu đã đi sai, may mà gặp được Dương Thiệu, mới có thể dừng cương trước bờ vực thẳm.

Tống Diễm nói: "Ân tình của Hoàng Tổ mẫu, tôn nhi ghi nhớ trong lòng."

Hoàng Thái hậu thấy vậy liền không muốn nhìn thấy hấn ta nữa, phát phát tay: "Lui xuống đi."

"Vâng, Hoàng Tổ mẫu." Tống Diễm đứng dậy, lui ra bên ngoài.

Hoàng thượng phân phó ma ma trong cung: "Nhanh cho Thái hậu dùng một viên định tâm đan."

"Ăn cái gì cũng vô dụng." Thái Hậu quá mức tức giận, bà vốn hi vọng Tống Diễm có thể cưới một thiên kim quyền quý, có thể giúp hấn ta ổn định địa vị, kết quả lại là nữ nhi vô dụng của Kiều gia! Bà có thể không tức hay sao, hơn nữa Hoàng thượng đã đồng ý ban hôn, bà nhượng mảy, "Diễm nhi là dòng dõi hoàng tộc, đường đường là Thái tử lại cưới nữ nhi thương gia, tổ tiên của Kiều gia không phải là người làm kinh thương hay sao? Sau này các vương phi khác cũng phải như vậy, không được cao hơn Thái tử phi."

Đúng là cố tình gây sự, Hoàng Thượng nghĩ, cho dù bà muốn bảo đảm vị trí của Thái tử cũng không được nói như vậy, nhưng Hoàng thượng vẫn hiểu thuận, cũng không phản bác ngay trước mặt, cười nói: "Chuyện này về sau lại nói."

Nhìn là biết muốn lờ đi cho qua, Hoàng Thái hậu lại nảy sinh ra một kế: "Vậy thì để nói sau, nhưng hiện tại có một chuyện không thể kéo dài nữa, Hoàng thượng nhìn xem hiện tại trong cung có mấy phi tần, lại có bao nhiêu con nối dõi? Ta gần đây hay nằm mơ thấy liệt tổ liệt tông trách móc ta, nói ta không chăm sóc tốt cho Hoàng thượng, hoàng gia chúng ta nhiều con nhiều cháu mới gọi là phúc khí!"

Hoàng thượng bóp mí mắt: "Vậy theo ý Mẫu hậu phải làm sao?"

"Đương nhiên là tuyển phi, Hoàng thượng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ làm tốt!" Hoàng Thái hậu vỗ vỗ tay của nhi tử, "Vi nương vì muốn tốt cho Hoàng thượng, cũng muốn có thêm vài công chúa bầu bạn với ta, hưởng nhiều phúc con cháu...."

"Vâng vâng vâng, làm cho mẫu thân phải lo lắng." Chuyện này đã nói mấy năm, lần này vì Thái tử đối nghịch bà, nếu lại cự tuyệt, cũng không biết sẽ bị nói cảm rằm tới bao giờ nữa.

Thấy nhi tử đồng ý, Hoàng Thái hậu rốt cuộc nở nụ cười.

Cuối tháng 9, có hai chuyện trọng đại, một là Hoàng thượng ban hôn cho Thái tử và Kiều An nữ nhi Kiều gia, hai là trong cung bắt đầu tuyển tú.

Tuyển tú thì Kỳ Dao biết, kiếp trước cũng giống vậy, Thái hậu chuẩn bị mấy vị nữ tử tư thái xuất chúng tiến cung, chính là muốn họ tranh sủng với Hoàng Quý phi, nhưng Thái tử.... sao hấn ta lại thành thân với Kiều cô nương? Kỳ Dao có đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra, chỉ cảm thấy bản thân càng ngày càng mơ hồ.

Đợi đến tháng 10, rốt cuộc phòng ở cũng sửa sửa xong, bởi vì Kỳ gia đã sớm thu dọn đồ đạc, cho nên việc chuyển tới nhà mới diễn ra nhanh chóng.

Nhạc phụ thăng quan lại dời nhà đến chỗ khác, lẽ nào không tặng lễ vật? Tạ Minh Kha đã sớm chuẩn bị xong lễ vật, trước khi đi nói với Kỳ Nguyệt: "Đợi hạ triều ta liền qua, nàng qua trước đi."

Kỳ Nguyệt gật gật đầu.

Tạ Minh Kha cúi đầu hôn nàng ấy: "Nhớ mang theo mấy hộ vệ."

"Chàng suốt ngày dạo dò không một sao?" Kỳ Nguyệt cười, giờ tay phủ thêm áo khoác cho y, "hiện nay trời lạnh, đừng để mình bị lạnh."

Tạ Minh Kha nắm tay nàng ấy: "Nàng cũng vậy." Đem lò sưởi trên bàn cho nàng ấy xong, mới ra ngoài.

Kỳ Nguyệt cầm lò sưởi đi gặp Tạ lão phu nhân.

"Hôm nay nhà mẹ đẻ chuyển nhà, cháu dâu muốn trở về một chuyến."

Mấy ngày này, Kỳ Nguyệt đúng là một lỗi nhỏ cũng không phạm phải, làm cho người ta không thể bới móc, lão phu nhân nhân nhật nói: "Nên như vậy, ở đây ta cũng có một phần lễ vật, người cùng đem đi đi."

"Đa tạ Tổ mẫu."

Thấy nàng ấy muốn rời đi, lão phu nhân nói: "Minh Kha để người chủ trì việc bếp núc, một gia nghiệp lớn như vậy, có quen không? Nếu có chỗ nào không hiểu, liền hỏi Nhị thẩm của người nhiều một chút. Dù sao trước đây cũng chưa từng tiếp xúc, nếu có một chút sai lầm, tổn thất trong tương lai e rằng sẽ không gánh chịu nổi."

Ý trong lời nói này Kỳ Nguyệt nghe hiểu, nàng ấy cười khẽ nói: "Tổ mẫu nhắc nhở, cháu dâu xin ghi nhớ, nhưng xin Tổ mẫu đừng lo lắng, trong nhà mẫu thân có dạy cháu dâu tính toán sổ sách, mặc dù Kỳ gia không thể so sánh với nhà ta, nhưng về cơ bản những thứ đó vẫn giống nhau, chỉ cần nắm được cốt lõi liền không có vấn đề gì, hơn nữa, còn có Minh quân sự nữa."

một giọt nước cũng không lọt, lão phu nhân càng ngày càng hoài nghi Kỳ Nguyệt là một người độc ác tàn nhẫn, liền không nói nữa.

trên đường, các hộ vệ vây xung quanh, Tạ Minh Thiệu đứng ở xa nhìn thấy, trong lòng biết không thể tiến lại gần, nhất thời cũng chỉ có thể nhìn cho đỡ nguyền, chỉ tiếc muối muối vẫn chưa có biện pháp, cũng không biết tới lúc nào Tổng Vân mới nhìn trúng muối muối? Muối muối không thể trở thành Sở vương phi, thì hẳn ta không đối phó được Tạ Minh Kha!

Hoặc là, phải nghĩ ra một cách khác.

.....

Trạch viện mới của Kỳ gia vô cùng rộng lớn, sau khi tiến vào trong ở, Kỳ Dao vạn phần yêu thích.

Mặc dù kiếp trước cũng đôi trạch viện mới, nhưng bởi vì nàng đã gả ra ngoài, cho dù có trở về nhà mẹ đẻ cũng không có loại tâm tình như hiện tại, nàng ngay lập tức bảo Chu ma ma đi chợ hoa mua vài bồn hoa, lại trồng cây trong viện, nhưng hiện nay đang lúc mùa đông, ở đâu ra hoa tươi với cây non chứ?cũng chỉ có thể ngồi xôm trong viện nhìn đôi rùa.

Nhưng không ngờ, Dương Thiệu người tặng rùa cái cho nàng, truyền tới tin chiến thắng từ Vân Châu, Tần Vương liền tiếp lui bại, những thành trì đã chiếm được phải nộp ra toàn bộ.

Kỳ Đình Nguyên nói tới mức mặt mày hớn hờ: "Gần như không hề tổn hại một chút binh mã nào, Hoàng thượng nghĩ tới chiến bại của Tổng đốc Vân Xuyên, vậy mà lại triệu ông ta tiến cung mừng cho một trận."

Kỳ Chương nói: "Con lại nghe ngóng chuyện này từ đâu?"

Niệm công lao trước đây của Tổng đốc Vân Xuyên, Hoàng thượng không tước mũ ô sa mà chỉ giáng chức ông ta, lưu lại trong Kinh Thành làm một viên ngoại lang.

Kỳ Đình Nguyên nói: "Con quen biết một vị cấm quân."

Ca ca đúng là bạn bè khắp thiên hạ, Kỳ Dao nói: "Ca ca, huynh nói thật sao?"

Nàng thực sự không dám tin Dương Thiệu lợi hại như vậy, Tần Vương kia thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú không nói, còn chiếm được địa thế thuận lợi, Dương Thiệu dẫn quân tới Vân Châu, binh mã mệt mỏi, sao có thể đoạt được thành nhanh chóng như vậy? hẳn nghĩ ra được diệu kế hay sao?

"Đương nhiên là thật," Kỳ Đình Nguyên nghe được tin tức này, vô cùng sùng bái Dương Thiệu, "vừa mới bắt đầu liền chặt đứt lương thảo, lại dùng kế phản gián, trận pháp mỗi một chỗ đều khắc chế kẻ địch...đến nay Tần Vương đã bị bắt, Hầu gia lập tức sẽ trở về Kinh Thành."

không phải chứ?

Lẽ nào không phải mất hơn một năm hay sao? rõ ràng nàng đã tính qua, Dương Thiệu trở về thì nàng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi, mà không phải là nửa năm ngắn ngủi! Kỳ Dao hoàn toàn không tin lời nói ma quỷ của ca ca.

Nhưng sau khi qua năm mới chưa tới ba ngày, bên ngoài liền truyền tới từng trận âm thanh ầm ầm, còn có tiếng pháo đốt rung trời, nàng nghiêng tai lắng nghe một lát, hình như truyền tới rất nhiều lời nói giao nhau, vô cùng huyền ảo.

"Mộc Hương, đi xem xem là chuyện gì?"

không phải là nhà nào thành thân đấy chứ, bây giờ đúng là thời điểm chiều tối.

Mộc Hương nhanh chân chạy đi, qua một lát liền chạy về: "cô nương, người đoán xem là chuyện gì?"

"Ta làm sao có thể đoán ra?" Kỳ Dao cau mày.

"cô nương, rất dễ đoán đó!"

Kỳ Dao nói: "...nhanh nói."

"Là Hầu gia hồi Kinh rồi!" Mộc Hương nhướn mày nói, "pháo hoa bên ngoài do binh mã tư đốt theo lệnh của Hoàng thượng chào đón Hầu gia khai hoàn trở về. cô nương, người mau đi nhìn xem, bên ngoài vô cùng náo nhiệt."

Kỳ Dao ngậy ra như phỗng.

Ca ca cư nhiên nói đúng? Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không dám tin, vội vàng lấy một chiếc áo khoác lông cáo, theo Mộc Hương chạy tới đầu đường xem.

Đến muộn quá, các tướng sĩ đã vào thành rồi, đương nhiên không phải tất cả binh lính đều vào, các binh sĩ đi đánh trận gần như đều trở về doanh trường ngoài thành, người có thể tiến cung yết kiến, được Hoàng thượng ban thưởng chỉ có Đại tướng quân và vài vị phó tướng tham tướng.

Dẫn đầu đương nhiên là Dương Thiệu.

hắn vẫn cười bảo mã đen sẫm đỏ, điều khác biệt duy nhất là trang phục, lúc trước hắn mặc một bộ y bào màu lam đậm, tuấn mỹ vô song, nhưng lúc này lại mặc khôi giáp màu bạc, bên ngoài khoác một kiện áo choàng dài màu đỏ tươi, ngồi trên lưng ngựa, giống như kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, có một loại ngạo khí phá tan trời đất.

Từ trước tới nay Kỳ Dao chưa từng nhìn thấy Dương Thiệu như vậy.

Trong trí nhớ dài đằng đẵng của nàng, ấn tượng của hắn lưu lại cho nàng, vẫn là bộ dáng khi ở Ngọc Mãn Đường, là nam nhân khi nhìn thấy nàng liền mỉm cười đến vô cùng ôn nhu.

Nàng cảm thấy trái tim mình đập nhanh hai nhịp, muốn giơ tay lên làm cho hắn chú ý tới, nhưng không cử động, lại buông tay trở về. Vạn nhất hắn phát hiện ra nàng, lại có thể nói gì đây, làm sao cũng cảm thấy kì kì quái quái! Nàng chỉ là không tin lời ca ca nói, đến đây xác nhận thôi.

Thực tế chứng minh, kiếp này Dương Thiệu phát huy ngoài ý muốn, cư nhiên đánh thắng trận nhanh như vậy, như có thần trợ giúp... đang lúc suy nghĩ linh tinh, nàng nhìn thấy ngựa của Dương Thiệu chậm chậm đi tới, đi tới trước mặt nàng, dừng lại trước một đám người.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen kịt của hắn.

Lúc này ánh nắng chiều rơi vào ánh mắt hắn, càng làm cho con ngươi óng ánh, đoạt tâm hồn người khác, trong sự quan sát im lặng, đột nhiên hắn cười.

Ôn nhu như gợn sóng lăn tăn dập dờn, lan tỏa trong không trung.

Kỳ Dao ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy mặt hơi nóng, nhưng rất nhanh đã nhìn trái nhìn phải, hoài nghi Dương Thiệu cười với người khác.

Dù sao nhiều người như vậy, hắn làm sao có thể phát hiện ra nàng? Nàng cũng không cao, phía trước có nhiều người đang đứng, nhưng đợi đến khi nàng quay đầu nhìn lại, lại thấy Dương Thiệu đã đi xa rồi, dường như nụ cười vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Buổi tối, Kỳ Dao nằm mơ.

Trời ngày hè, ve sầu trên cây kêu râm ran, nàng ngồi trước gương trang điểm, vẽ mày tô môi, mặc bộ váy sam màu vàng tơ, dưới sự thúc giục của Mộc Hương, nàng nhanh chóng chạy ra ngoài.

một nam nhân cười tuấn mã đứng đợi ở đó, vừa nhìn thấy nàng liền cúi người ôm nàng lên lưng ngựa.

Tuần mã chạy như bay trong gió, váy nàng bay bay, nam nhân dừng cương ngựa, nói bên tai nàng: "Dao Dao, muốn học không? Học xong chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa."

Nàng ôm chặt eo hắn, lắc đầu liên tục: "Ta không học, chàng biết cưỡi ngựa là được rồi, ta muốn ngồi thoải thoải mái mái như thế này thôi!"

Hắn cười với nàng, cúi đầu xuống.

Bên môi nóng lên, là do nam nhân cúi xuống hôn nàng.

Sau khi buông dây cương, ngựa lại tiếp tục chạy, hắn hôn nàng thật sâu, ôm nàng thật chặt, lồng ngực rộng lớn mà rắn chắc, hai cánh tay hữu lực mạnh mẽ, nàng chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, chẳng có hơi để mà hít thở, liền giờ tay ra liều mạng đẩy hắn....

"cô nương...." bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Mộc Hương, "cô nương làm sao vậy, thời tiết như vậy, cứ nhiên đem chăn đắp roi hết rồi, như thế lạnh lắm."

Kỷ Dao bừng tỉnh mở choàng mắt.

thì ra là nằm mơ!

Sao lại mơ một giấc mơ như vậy cơ chứ? Nàng vội vàng kéo chăn lại: "có chút nóng, ngại đi rót cho ta chút nước."

"Vâng." Mộc Hương đáp lời.

Nhìn bóng lưng Mộc Hương, Kỷ Dao cảm thấy mặt nóng bừng, có lẽ vì hôm nay gặp mặt Dương Thiệu nên mới nằm mơ, nàng sờ sờ mặt mình, nụ cười của nam nhân khi ở cổng thành rất giống kiếp trước, khơi dậy hồi ức của nàng.

Chỉ là, những hồi ức đó đến nay chỉ thuộc sự sờ hữu của một mình nàng, Dương Thiệu không hề biết một chút nào, nếu hắn cũng là kiếp trước....

Nghĩ vậy liền ngẩn người, sao có thể như vậy? Nếu như đúng, hắn nhất định sẽ đối với nàng ôn nhu trăm nghe ngàn thuận ngay từ lần đầu gặp mặt, mặc dù lần đánh trận này có chút kỳ quái, trở về trước một năm, nhưng có thể vì vận khí của hắn tốt, dù sao thì có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nói không chừng là do Tần Vương trở nên ngu xuẩn cũng nên.

nói chung, hắn không phải Dương Thiệu kia.

Mộc Hương rót nước đến, nàng uống xong lại tiếp tục giấc ngủ.

Dương Thiệu lập được đại công, bắt sống Tần Vương, nhanh chóng ngăn chặn sự mở rộng của chiến tranh, tránh cho dân chúng Đại Yến rơi vào cảnh sinh linh đồ thán, Hoàng thượng long tâm vui mừng, trực tiếp thăng quan cho hắn trở thành Tổng đốc của Đô đốc phủ ngũ quân, trưởng quân binh mã trong Kinh Thành, lại ban thưởng hoàng kim châu báu, nhất thời vị Hầu gia trẻ tuổi trở thành nhân vật nóng bỏng tay.

Phù đệ lúc nào cũng đông như trẩy hội, xe đến xe đi, nhưng đa số đều bị Dương Thiệu cự tuyệt.

Thái phu nhân lại khuyên bảo: "Càng được Hoàng thượng xem trọng, càng phải cẩn thận hành sự."

"Nhi tử đã biết."

Thái phu nhân lại nói: "Có điều nhân lúc này con thành thân, ngược lại là thời điểm tốt." Dựa vào điều kiện hiện nay của hắn, muốn chọn cưới các cô nương càng dễ dàng, bà đã có một số nhân tuyển rồi.

Nếu như chọn liên hôn, tương lại địa vị của Hầu phu ở trong Kinh Thành càng vững chắc.

Dương Thiệu bóp bóp mi tâm: "Nhi tử đánh trận trở về, vô cùng mệt nhọc, chuyện này để sau hãy nói."

"Được rồi, vậy 'sau này nói'," lời nói của Thái phu nhân có chút chế nhạo, "sau này không có chiến sự, con ngày ngày ở trong Kinh, ta xem con có thể kéo dài tới khi nào." một người nam nhân, bà không tin, hắn thực sự không muốn cưới cô nương bầu bạn, hồng tỵ thêm hương.

Dương Thiệu có khổ mà không thể nói.

Đáng tiếc Kỷ Dao còn nhỏ, nếu không sớm đã cưới nàng về phù rồi.

Nhưng nghĩ tới ngày đó nàng đứng ở cổng thành, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, nếu như không phải vì lo lắng, Kỷ Dao khẳng định sẽ không đi ra đón hắn, nàng nhất định là rất nhớ hắn.

Phải tìm một cơ hội để gặp nàng!

.....

Mùng năm tết.

Kỷ Nguyệt ngồi trước cửa sổ xem sổ sách, giống như Lão phu nhân nói, Tạ phủ gia nghiệp to lớn, nội tình thực sự là rắc rối phức tạp, không chỉ có lương thực trồng ở các thôn trang, thuê mướn nông dân, chính là những chương mục sổ sách trong các cửa hàng, cũng phải mất rất nhiều sức lực để xem

Thấy nữ nhân hơi cau mày, Tạ Minh Kha bỏ cuốn sách trong tay xuống, đi tới hỏi: "Có phải xem đâu đâu hay không?"

"Ừm, cũng không biết Minh quản sự trước đây quản lý như thế nào, thực sự là quá mệt mỏi." Kỷ Nguyệt ngẩng đầu, "Chàng thành thân, người vui mừng nhất không phải là Minh quản sự đây chứ?"

Tạ Minh Kha không nhịn được cười: "Nếu như đúng, Minh quản sự thực sự phải tặng một phong bao đỏ thật dày, đợi lát nữa ta đi hỏi ông ấy."

Y ngồi xuống, ôm Kỷ Nguyệt ngồi lên đùi: "Chỗ nào xem mệt mỏi."

"không biết trên đồng ruộng nên trồng những gì, họ hỏi ý kiến của thiếp." Kỷ Nguyệt lắc đầu, "mặc dù lúc nhỏ thiếp sống ở trong huyện, Tổ phụ cũng là nông dân, nhưng cũng không hiểu rõ."

"Vậy thì hỏi Minh quản sự," Tạ Minh Kha ôm eo nhỏ của nàng ấy, "không cần để ý nhiều như vậy, khi nàng chưa gả vào Tạ phủ, ông ấy cũng quản lý ngay ngắn rõ ràng, hiện tại muốn trộm lười biếng. Hơn nữa, qua loa một chút cũng không sao, cũng không phải chuyện gì to tát, nàng không phải chuyện gì cũng tự mình làm."

"Tổ mẫu nói một chút sai lầm có thể dẫn tới tổn thất to lớn, cái này còn không tính là chuyện lớn hay sao?" Kỷ Nguyệt cười, "vậy cái gì mới tính là chuyện lớn, Tạ đại nhân?"

"Chuyện lớn ấy à," Tạ Minh Kha cúi đầu hôn lên môi nàng ấy, "cái này là chuyện lớn, còn có," nụ hôn lại rơi xuống thùy tai, "cái này cũng là chuyện lớn...."

Khi nhẹ khi nặng, làm Kỷ Nguyệt cảm thấy ngứa, dựa vào trong lòng y, dùng tay để đỡ.

đang lúc hai người thân mật, Trầm Hương ở bên ngoài bấm báo, nói là Trần lão phu nhân tới, còn mang con dâu theo đang nói chuyện ở chỗ Lão phu nhân.

Đều là các gia tộc thường xuyên qua lại với Tạ gia, Tạ Minh Kha dùng tay, giúp Kỷ Nguyệt kéo lại vạt áo.

Khuôn mặt Kỷ Nguyệt vẫn còn đỏ, đứng dậy từ trên người Tạ Minh Kha, có chút kì quái nói: "không biết là chuyện gì."

"Có lẽ gọi nàng tới đánh bài diệp tử, Trần lão phu nhân thích nhất trò đó...." Tạ Minh Kha nhìn nàng một cái, "Nàng có biết không? Sau này xã giao với các phu nhân, phải sử dụng tới."

Kỷ Nguyệt lắc lắc đầu.

Tạ Minh Kha liền dạy nàng ấy một chút.

Đợi đến khi tới chính phòng, quả nhiên có vài người ngồi trong đó, Kỷ Nguyệt cũng không câu thúc, thành thạo chào hỏi mọi người.

Quả nhiên Trần lão phu nhân thích đánh bài Diệp tử, Lão phu nhân liền gọi Kỷ Nguyệt ngồi xuống, còn để Tạ Nhị phu nhân ngồi bên cạnh nàng ấy chỉ điểm, sợ Kỷ Nguyệt không biết chơi.

Kết quả nàng ấy học rất nhanh, không những khiến Trần lão phu nhân thắng đến vui vẻ, bản thân nàng ấy cũng không thua tiền, ngược lại là Tạ Nhị phu nhân không nói được mấy câu, Kỷ Nguyệt liền đánh bài ra rồi, không đánh sai con nào hết. Sắc mặt Nhị phu nhân khó coi, bà ta vốn muốn nhân cơ hội này để thân cận Kỷ Nguyệt, nhưng hiện nay xem tình hình, căn bản là không cần bà ta trợ giúp.

Lúc này Tạ Minh Thiệu đi tới, hành lễ với mọi người.

Ánh mắt rơi trên người Kỷ Nguyệt, liền giống như dính vào đó không dứt ra được, làm nàng ấy cảm thấy rợn người, như bị độc xà nhìn trúng.

Kỷ Nguyệt hơi ngồi thẳng người, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Tạ Minh Thiệu một chút cũng không phát hiện ra, còn xán lại gần hỏi: "Mẫu thân, người chỉ điểm Đại tẩu như thế nào rồi? Liếc xem hình như cũng không thắng, con đến xem xem"

Kỷ Nguyệt cau mày: "không cần, vốn dĩ cũng chỉ là muốn bồi Trần lão phu nhân và Tổ mẫu chơi một chút thôi, vui vẻ là được."

"Vậy Đại tẩu càng phải để cho Trần lão phu nhân và Tổ mẫu vui vẻ hơn nữa."

Lão phu nhân từ trước đến nay vẫn yêu quý cháu trai này, cười mắng hằn ta: "Ngươi xán lại xem náo nhiệt cái gì? Ngươi đánh bài lợi hại như vậy, là muốn dạy Nguyệt Nhi đánh thắng hết ngân lượng của chúng ta hay sao?"

Trần lão phu nhân cũng cười: "Cũng đúng, đi đi đi."

"Ta cũng chỉ tùy tiện nói hai câu, lập tức liền đi." Tạ Minh Thiều đã đi đến bên cạnh Kỷ Nguyệt, ngửi thấy mùi thơm trên người nàng ấy, hắn ta cảm thấy Kỷ Nguyệt dường như càng động lòng người hơn so với trước đây, nhất định là vì mùi vị quả chín sau khi gả cho người khác, nhưng thứ quả đó đã bị Tạ Minh Kha chạm qua....nghĩ tới kẻ vẫn luôn đề đầu cười cổ hắn ta, Tạ Minh Thiều càng muốn chiếm được Kỷ Nguyệt, hung hăng trả thù Tạ Minh Kha.

hắn ta tiến tới càng gần.

Kỷ Nguyệt trong lòng chán ghét, đang muốn mượn cớ đứng dậy, liền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo từ phía sau truyền tới: "Nhị đệ, ta có lời muốn nói với đệ, đệ ra đây."

Là Tạ Minh Kha tới, cả người nàng ấy thả lỏng.

Tạ Minh Thiều lại cứng ngắc, quay đầu cười: "Đại ca có gì muốn nói, nói ở chỗ nào mà chẳng được?"

"Ra ngoài." Tạ Minh Kha nói.

Những người trong phòng có chút kinh ngạc, nhìn về bọn họ.

Tạ Minh Thiều chỉ có thể đi ra ngoài.

Kết quả vừa mới ra đến cửa, liền bị Tạ Minh Kha nắm lấy cổ áo, đẩy hắn ta lên tường: "Sau này ngươi còn dám tới gần nàng, cẩn thận mạng của ngươi!"

Tạ Minh Thiều ngoài cười trong không cười: "Người một nhà, cái gì mà gần với không gần? Ta chỉ là," lời còn chưa nói xong, trên mặt đã bị đánh một quyền, hắn ta khễn trách nói, "Ngươi đánh ta...."

Hai hộ vệ tiến lên bịt mồm hắn ta lại, lôi đi ra xa.

Còn về phần gã sai vặt của Tạ Minh Thiều, tự nhiên không phải là đối thủ.

"Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi," Tạ Minh Kha lạnh giọng nói, "nếu còn có lần sau, bất kể là ai ra mặt, đều không thể cứu ngươi đâu."

Tạ Minh Thiều cảm thấy giờ khắc này, nam nhân trước mặt đáng sợ vô tình, hắn ta bỏ chạy nhanh chóng chạy trốn.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng của hắn ta, sắc mặt của Tạ Minh Kha lạnh như băng sương.

Trước đây Kỷ Nguyệt chưa gả cho y, Tạ Minh Thiều động tâm mà không được đáp lại, đến nay đều đã trở thành Đại tẩu của hắn ta rồi, cư nhiên còn dám nhân cơ hội đâm chọt, cất giấu loại tâm tư bẩn thỉu!

Y tuyệt đối không bỏ qua cho Tạ Minh Thiều.

"Nhìn chăm chăm cho ta, bất kể có hành động nào đều phải bẩm báo." Tạ Minh Kha phân phó hộ vệ, y cảm thấy dựa theo tính cách của Tạ Minh Thiều, hôm nay ăn đòn hắn ta nhất định sẽ kích động, nghĩ hết mọi biện pháp để đối phó y, vậy thì nhất định sẽ gây nên tai họa.

Hộ vệ lĩnh mệnh.

.....

Tết Nguyên Tiêu đến rồi.

Vốn Kỷ Dao hẹn Thẩm Nghiên cùng nhau đi ngắm đèn hoa đăng, ai ngờ đến chiều tối nhận được lời mời của Phúc Gia công chúa, muốn nàng buổi tối tới Minh Nguyệt Lâu, nghe nói còn có các cô nương của gia đình khác.

Kỷ Dao cảm thấy đau đầu.

Mặc dù Minh Nguyệt Lâu là nơi thường thức đèn lồng bạc nhất, nhưng đối mặt với tiểu rắc rối là Phúc Gia công chúa, nàng thực sự không dậy nổi hứng thú, nhưng mệnh lệnh của công chúa không thể cãi lại, cũng chỉ có thể đi tới đó. Lúc sắp đi, Liễu thị đi tới phòng nàng, sai Chu ma ma trang điểm cho nàng, còn ý vị thâm trường nói: "Con cũng không còn nhỏ nữa!"

Kỷ Dao năm nay mười bốn, nàng không phản đối.

Ý của mẫu thân, có lẽ là nên triển lộ ưu thế của cô nương, vậy thì biểu hiện trực tiếp nhất chính là dung mạo rồi, làm cho người khác ấn tượng với mình.

"Con ở bên ngoài phải thu liễm tính tình, đừng có tùy hứng, học hỏi Nguyệt Nhi một chút, ngoan một chút, đến nay nương cũng chỉ lo lắng chuyện của con thôi." Tính cách của hai nữ nhi nếu như có thể lấy thừa bù thiếu cho nhau, vậy thì tốt rồi, Liễu thị vuốt đầu nàng, than thở một câu, "Ca ca con, ta không dám mong đợi!"

Kề lảng tử như ca ca, trước đây là do nàng trợ giúp Thảm Nghiên, ở trước mặt ca ca nói lời tốt đẹp, Thảm Nghiên vĩnh viễn xấu hổ trốn ở sau lưng nàng, lại thêm nẫu thân cũng thích Thảm Nghiên, ca ca mới cưới nàng ta. Lần này nàng không nhiều chuyện, ca ca có ý định cả đời bầu bạn với rượu, thịt, bằng hữu.

Kỷ Dao gật gật đầu: "Nương, con biết rồi."

Minh Nguyệt Lâu này là nơi tụ tập của các thế gia công tử, những người có năng lực mà nàng biết cũng không ít, dù sao cũng phải gả cho người, sớm một chút lưu ý cũng không có gì, cũng không phải thành thân ngay lập tức.

Kỷ Dao khoác áo khoác đi ra ngoài.

Minh Nguyệt Lâu nằm ở trung tâm của Kinh Thành, đi lên tầng cao nhất, có thể thu hết cảnh tượng đèn đuốc vào trong mắt, cho nên nơi này bình thường cũng không được coi là hiếm lạ, nhưng vừa đến Tết Nguyên Tiêu liền bị các nhân vật quyền quý đặt hết chỗ, bách tính bình thường khó mà kiếm được chỗ ngồi. Kỷ Dao đứng ở trước lầu, ngẩng đầu nhìn lên, hỏi Mộc Hương: "Ở lầu mấy ấy nhỉ?"

"Lầu ba."

Kỷ Dao gật gật đầu, nhắc chân đi vào, đứng vào lúc này, phía sau truyền tới giọng nói trầm thấp của nam nhân: "Kỷ cô nương."

Nàng quay đầu lại nhìn, đúng là nam nhân nàng từng mơ đến vào mấy ngày trước, hấn mặc cẩm bào ngũ sắc màu lam, khoác áo lông chồn màu đen, bên eo đeo ngọc bội, mang một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, dáng vẻ ung dung.

"Gặp qua Hầu gia." Kỷ Dao hành lễ, "ngài cũng tới Minh Nguyệt Lâu sao?"

Ngày đó cách khá xa nên nhìn không rõ, hôm nay nhìn thấy phát hiện ra nàng cao lên không ít, giống như búp hoa sen nhô lên trong ngày hè, duyên dáng yêu kiều.

Thấy hấn đánh giá mình, nghĩ tới trước đây mình muốn cái gì cũng đều không có (chỉ đáng người), Kỷ Dao tự tin ưỡn thẳng ngực.

Nàng hiện nay cũng không phải trẻ con nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Dáng người tiểu cô nương thẳng đứng, khăn choàng lông cáo màu trắng vòng quanh cổ nàng, càng làm tôn lên màu da tuyết trắng, cánh môi hồng nhuận, giống như một chiếc đèn hoa đăng trong đêm tối, phát tán ra ánh sáng ấm áp nhu hòa.

thật đúng là cao hơn một chút, nhưng so với Kỷ Dao mười sáu tuổi, vẫn còn kém xa, Dương Thiệu đã từng nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp nhất của Kỷ Dao, đi tới gần nàng thêm hai bước, trong lòng nghĩ nàng vẫn còn có thể cao hơn một chút nữa, có thể cao tới bả vai hấn.

"Sao người lại tới đây?" Dương Thiệu hỏi.

Về mặt của hấn cũng không có gì thay đổi, Kỷ Dao cau mày, thầm nghĩ quả nhiên hấn không nhìn trùng nàng, nàng đã thay đổi rồi, không phát hiện ra sao?

Thôi bỏ đi, Kỷ Dao cảm thấy khó mà đoán được tâm tư của Dương Thiệu, nhàn nhạt nói: "Là Phúc Gia công chúa mời ta tới."

Cư nhiên là nàng ta.

Vậy không phải là Kỷ Dao lại gặp mặt Tống Văn hay sao? Dương Thiệu nói: "Đúng lúc, ta cũng tới Minh Nguyệt Lâu, cùng nhau đi lên thôi."

Kỷ Dao không cự tuyệt.

Hai người sống vai mà đi, tiểu cô nương an an tĩnh tĩnh không nói một câu, Dương Thiệu cảm thấy có chút kì quái, trong lòng nghĩ không phải là nàng đang xấu hổ đấy chứ? Lần trước ra cổng thành đón hấn, đến nay lại đi cùng nhau, nàng ngược lại không hề hỏi về chuyện đánh giặc.

"Con rùa ta tặng người vẫn tốt chứ?" hấn hỏi.

"Ừ, phải trải qua mùa đông, ca ca chuẩn bị cát rồi, bọn chúng đều chui vào cát để ngủ, ta ngày ngày đều xem chúng."

Hình như rất thích, Dương Thiệu nhếch khóe miệng: "Ta nghe nói nhà ngươi chuyển nhà rồi? Chuyển đến đâu vậy?"

"Ngõ Hoàng Dương." Kỳ Dao nghĩ, kiếp trước nhà mình chuyển tới đường Thanh Ngọc, kiếp này bởi vì chuyển nhà trước thời gian, trạch viện ở đường Thanh Ngọc kia vẫn chưa được giao bán, nếu không có lẽ mẫu thân cũng nhìn trúng căn nhà đó.

Dương Thiệu cũng nghĩ giống nàng.

"Ngõ Hoàng Dương đó rất thanh tịnh và đẹp đẽ, ta nhớ có một khu rừng cây bạch quả...." đi vào Minh Nguyệt Lâu, chỉ thấy mọi người đi lại trong lầu, hần hơi nắm lấy cánh tay Kỳ Dao, kéo nàng đi sát bên người, "nhà ngươi ở bên hướng đông hay hướng tây?"

Dựa gần y bào của nam nhân, nàng cảm thấy một luồng ấm áp: "Hướng đông," nhưng nàng cố ý cách xa, không nhìn trúng nàng thì lôi kéo nàng làm gì?

Nam nhân lại dùng sức.

Kỳ Dao nghiêng đầu nhìn hần, lông mày nhếch lên vô cùng câu hồn.

hần nắm chặt tay: "không được chạy loạn."

Giọng nói ra lệnh, con người thâm trầm, loại cường thế này làm cho Kỳ Dao ngẩn ra.

Hai người đối mặt, phía trước lại truyền tới giọng nói sang sảng của nam tử: "Dương Đô đốc, người cũng ở đây, thật trùng hợp."

Kỳ Dao nghiêng đầu nhìn, phát hiện người tới mày dài mắt tuấn tú, mũi cao thẳng, môi đầy đặn, trong lòng giật mình, cư nhiên là Thái tử điện hạ Tổng Diệm! Nhưng nàng không thể biểu hiện ra vẻ quan biết hần ta được, cho nên lộ ra thần sắc hiểu kì.

"Gặp qua Thái tử điện hạ." Dương Thiệu thả tay, hơi hơi khom lưng.

Giả vờ rất kinh ngạc, Kỳ Dao vội vàng hành lễ theo.

"Vị cô nương này..." Tổng Diệm hỏi.

"Hồi Thái tử điện hạ, tiểu nữ họ Kỳ, là nữ nhi của Tri phủ phủ Thuận Thiên."

"Ồ, người là tiểu nữ nhi của Kỳ đại nhân!" Tổng Diệm kinh ngạc, Tạ Minh Kha cưới vợ là đại nữ nhi của Kỳ Chương, hần ta còn tặng lễ vật tới. Đánh giá trên dưới một lượt, nghĩ tới bộ dáng vô cùng thân cận của nàng và Dương Thiệu lúc vừa rồi, hoài nghi đây có lẽ là người trong lòng của Dương Thiệu.

Ngược lại lớn lên không tệ, nhưng nhìn đáng vẻ có chút nhỏ tuổi.

Tổng Diệm nhìn Dương Thiệu: "Dương Đô đốc, cho mời không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, đi uống một ly không?"

Kỳ Dao chớp mắt.

Thái tử vậy mà cũng tới Minh Nguyệt Lâu, còn mời Dương Thiệu, trừ phi nhìn trúng Dương Thiệu đang thế như mặt trời giữa ban trưa nên muốn lôi kéo hần? Có điều Dương Thiệu có lẽ không đồng ý, kiếp trước hần chẳng chọn ai, bất kể là Thái tử điện hạ hay là Tổng Vân, chỉ an an ổn ổn làm Hoài Viễn Hầu của hần, Kỳ Dao nghĩ vậy không khỏi cau mày, nàng dường như không biết kết cục của Dương Thiệu ra sao.

Có điều sau khi nàng bị độc chết, Dương Thiệu không còn quan hệ gì với Kỳ gia, nghĩ ắt hần là bình yên vô sự.

"Nếu Điện hạ đã quen biết Hầu gia, tiểu nữ liền không là phiền nữa, cáo từ." Kỳ Dao hành lễ, đi lên trên lầu.

Theo cử động của nàng, áo choàng hơi lay động.

Dương Thiệu thu hồi ánh mắt, hỏi Tổng Diệm: "Hôm nay chỉ có Điện hạ tới sao?"

"không, ba vị Hoàng đệ cũng tới, còn có Yên Yên, đúng rồi..." Tổng Diệm cười cười, "vị Kỳ cô nương kia có phải là người mà Yên Yên mời tới?" Đó mặc dù là muội muội của Tổng Vân, nhưng bởi vì trong cung chỉ có một mình nàng ta là công chúa, hoạt bát đáng yêu, Tổng Diệm cũng không ghét nàng ta.

"Đúng, Điện hạ đoán không sai." Dương Thiệu đã sớm nói với Tổng Diệm không được làm lộ quan hệ của hai người, nhưng ngày lễ tết như hôm nay, bất kể là Hoàng tộc hay quyền quý, đều có thể đụng mặt nhau, ngược lại không cần cố ý tránh mặt, nếu không càng làm người khác hoài nghi, "nếu các Điện hạ đều tới, tự nhiên phải đi bá kiến mới phải."

Hai người đi tới nhã gian.

Kỳ Dao một đường đi lên, đã nhìn thấy mấy vị công tử, trong đó không thiếu những người anh tuấn xuất sắc, dựa vào địa vị của Kỳ gia, muốn gả cho những người có tiền đồ này cũng không khó, có điều, nếu muốn hai người lưỡng tình tương duyệt... dường như cũng không dễ dàng như vậy.

Nàng từ từ đi lên lầu ba.

không ngờ vừa nhìn liền thấy tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ!" Nàng lập tức nhào tới, nàng cứ nhiên quên mất, Phúc Gia công chúa thích tỷ tỷ như vậy, sao có thể không cho mời?

Phúc Gia công chúa cười: "Ai nha, hai người các người đứng là tỷ muội tình thâm, ta nhìn thấy cũng thấy ngưỡng mộ, Mẫu phi của ta lại không sinh thêm cho ta một muội muội nữa." nói xong thần sắc nàng ta có chút âm trầm, có phải vì như vậy nên Hoàng Tổ mẫu mới tuyển nhiều phi tử tiền cung, muốn bọn họ sinh con cho Phụ hoàng.

Phúc Gia công chúa thở dài một hơi.

"Công chúa, sao phải đau buồn, có chúng ta bầu bạn với người." không đợi tỷ muội Kỷ gia mở miệng, Tạ Minh Châu đã cướp lời trước, "ta có thể thường xuyên bầu bạn cùng công chúa."

Tạ Minh Châu này đúng là càng ngày càng mặt dày, Kỷ Dao nghĩ, tại sao Chu Lương âm còn chưa xuất hiện vậy? Cũng là kì quái, trong trí nhớ của nàng, Tống Vân đã quen nàng ta rồi mới đúng.

Nàng dõi mắt nhìn bốn phía, nhưng không nhìn thấy Chu Lương âm.

Kiếp này sẽ không phải vì thế sự biến đổi, làm cho Chu Lương âm biến mất rồi đấy chứ?

Kỷ Dao ngẩn ngơ.

Dường như Phúc Gia công chúa được Tạ Minh Châu逗 vui, cười nói: "Người nói cũng đúng, nhưng thường xuyên bầu bạn thì không được, cho dù ta nguyện ý, Tạ đại nhân Tạ phu nhân cũng sẽ không đồng ý, người cũng phải ở bên người bọn họ tận hiếu."

Lời này nói ra, các cô nương không nhịn được cười.

Sắc mặt Tạ Minh Châu hơi thay đổi, cảm thấy bản thân ả ta hơi gấp gáp rồi, ả ta là cô nương xuất thân từ vọng tộc, tuyệt đối không được quên thân phận của mình làm trò cười cho người khác. ả ta nhanh chóng nở nụ cười: "Công chúa nói rất đúng, là ta nhất thời nói lỡ lời."

Kỷ Dao nhỏ giọng nói với Kỷ Nguyệt: "Tỷ tỷ, Tạ Minh Châu kia có từng ức hiếp tỷ không?"

"không có." Kỷ Nguyệt kéo tay muội muội, "ta thường không qua lại với Nhị phòng, dù có đi, cũng là mang theo hộ vệ."

Nghe có vẻ như không phải chịu một chút ủy khuất nào, Kỷ Dao nhìn tỷ tỷ, so với lúc ở nhà, khuôn mặt của tỷ tỷ hơi đầy đặn hơn một chút, ánh mặt ôn nhu như nước, nghĩ tới chắc là rất ân ái với Tạ Minh Kha, nàng vô cùng vui mừng.

Phúc Gia công chúa nói chuyện một lát với mọi người, liền mời mọi người tới bên cửa sổ xem hoa đăng.

Bên người lại bày rất nhiều đồ ăn, điểm tâm, hoa quả, muốn gì có nấy, thậm chí còn có rượu ngon, mọi người vừa ăn đồ ăn vừa ngắm hoa đăng, nói cười vui vẻ, không khí hòa hợp.

Chỉ có điều đó chỉ là bề ngoài thôi, hôm nay các Hoàng tử tôn quý, các công tử xuất sắc nhất trong Kinh Thành đều tụ tập ở Minh Nguyệt Lâu, trong lòng các cô nương đều có suy nghĩ riêng, mắt thấy trên đường phố có sư tử nhảy múa, Phúc Gia công chúa nổi tình trẻ con "thùng thùng thùng" chạy xuống dưới lầu, bọn họ cũng nhân cơ hội này lấy cớ để chạy xuống theo. Đương nhiên, các cô nương xinh đẹp rất được hoan nghênh, các công tử cũng giống vậy, đều không an phận.

Ví như Tạ Minh Kha, rất nhanh liền tìm tới Kỷ Nguyệt.

Y muốn dẫn kiều thê đi đoán câu đố đèn.

Nhìn Tạ Minh Kha ở phía xa, Kỷ Nguyệt đỏ mặt, nhẹ giọng nói: "Dao Dao, muội cũng đi cùng đi."

Nàng mới không đi theo đâu, đợi lát nữa nói không chừng trong lòng tỷ phu ghét bỏ nàng, Kỷ Dao nói: "Muội ở đây xem hoa đăng, rất tốt, " nàng đẩy Kỷ Nguyệt, "tỷ nhanh đi đi."

Kỷ Nguyệt do dự một lát, mới đứng dậy đi tới chỗ Tạ Minh Kha, lập tức liền bị nam nhân nắm lấy tay.

Hai người nhìn nhau cười một cái, đi xuống dưới lầu.

Kỷ Dao nhìn thấy vậy, trong lòng không khỏi chua chua.

Đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ tỷ tỷ!

Nàng kiếp này phải làm sao đây?

Kiếp trước thích Tổng Vân cầu mà không được, Dương Thiệu sủng ái nàng, nàng lại cô phụ tình ý của hắn, đến kiếp này.... cũng không biết nàng sẽ thích ai.

Nhìn ánh đèn sáng óng ánh bên dưới, trong lòng cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên trước mặt có một chiếc đèn hoa đăng, Kỳ Dao ngo ngác, nhìn thấy hoa đăng này là hoa đăng hoa sen, hình bát giác, mỗi một mặt đều vẽ hoa sen, nhưng dáng vẽ khác nhau, màu sắc của hoa cũng khác nhau, màu trắng, màu đỏ, màu tím, màu vàng....nàng đếm một chút, nghiêng đầu nhìn, liền thấy một đôi mắt phượng hẹp dài, sáng lấp lánh giữa ánh đèn.

"Người," Kỳ Dao kinh ngạc, "là người?"

Tổng Vân!

Vừa rồi rất nhiều cô nương đi trước, duy chỉ không thấy Kỳ Dao, hắn ta nhớ rằng muội muội nói chuyện với mẫu phi về việc mời khách vào ngày tết Nguyên Tiêu, có nhắc qua tên của Kỳ Dao. Kết quả đến đây, thấy Kỳ Dao ngồi một mình trước cửa sổ không biết đang nghĩ cái gì, vẻ mặt vô cùng cô đơn.

hắn ta liền cầm hoa đăng đến dụ dỗ nàng.

Tiểu cô nương quay đầu lại, so với hoa đăng còn xinh đẹp hơn, khuôn mặt nàng trở nên nhọn hơn, nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay, lông mày nhỏ dài, dưới lông mi cong cong, là đôi mắt trong suốt đầy nước, như chảy thẳng vào trong tim hắn ta.

"Người quen ta?"

"Tổng công tử?" Kỳ Dao nghĩ, gặp nhau quá nhiều lần, cũng nên dừng lại, cũng không thể cứ mãi bày ra bộ dáng không nhớ ra được, chỉ có người ngốc mới như vậy.

Cuối cùng cũng nhớ ra hắn ta, Tổng Vân vô cùng vui vẻ: "Đúng, Kỳ cô nương."

"Tổng công tử cư nhiên cũng ở trong Minh Nguyệt Lâu," Kỳ Dao nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện xung quanh vắng vẻ, "sao chẳng có một ai vậy."

Toàn là những kẻ tâm nghĩ mưu mô, chỉ có nàng là ngây thơ, Tổng Vân nói: "Ắt hẳn là có chuyện khác." nói xong liền đưa hoa đăng cho nàng, "sắc trời đã tối, người không nên đơn độc ở đây, đèn hoa đăng này cầm lấy, kêu nha hoàn đưa người hồi phủ đi."

Kỳ Dao ngẩn ngơ.

Tổng Vân cư nhiên tặng nàng hoa đăng!

"Người nói thật?" Con người của nàng hơi hơi trừng to.

"không thích sao?" Tổng Vân cười, vừa rồi để trước mặt nàng, ánh mắt nàng không hề di chuyển, "nếu thích, đương nhiên có thể tặng cho người."

hắn ta cười rất ôn hòa, dường như có chút thích nàng, đó là điều Kỳ Dao từng mơ ước, nàng hơi do dự, rốt cuộc có nên nhận hay không...

Chính vào lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa tới gần, nàng nâng mắt lên nhìn, cư nhiên là Dương Thiệu, hắn đi rất nhanh, áo khoác lông chồn màu đen bay bay trong gió, giống như một đám mây đen.

Kỳ Dao đột nhiên cảm nhận được một luồng hàn khí.

"thì ra Điện hạ ở đây." Dương Thiệu thấy Tổng Vân rời đi, lặng lẽ theo đuôi, không nghĩ tới hắn ta vậy mà lại đến gặp Kỳ Dao, xem bộ dáng hình như còn muốn tặng hoa đăng cho nàng, trong lòng hắn dâng lên cơn giận khó mà áp chế được.

Dương Thiệu vừa đến, liền vạch trần thân phận của hắn ta!

Ánh mắt Tổng Vân hơi ngưng lại, hắn ta giấu diếm rất lâu, vốn muốn tiếp tục dùng thân phận "Tổng công tử" để gặp Kỳ Dao, đến nay không thể giấu tiếp được nữa rồi.

"Kỳ cô nương," nhưng hắn ta không muốn Kỳ Dao hiểu lầm, đang muốn giải thích, lại bị Dương Thiệu cắt ngang, "còn không đi, ngo ngắc ra đó làm gì? Phúc Gia công chúa đã sớm xuống dưới lầu ngắm hoa đăng, người không phải nên bầu bạn bên cạnh hay sao? Lại dám ở đây làm phiền Điện hạ xem hoa đăng."

Ngữ khí lạnh như băng, Kỳ Dao cắn môi, trong lòng nghĩ ai làm phiền Tổng Vân, là Tổng Vân đến làm phiền nàng có được không? Nhưng nàng không dám đầu khẩu với Dương Thiệu, chỉ có thể nói: "Điện hạ, tiểu nữ cáo từ."

Xem ra tâm tình rất tệ, có thể là vì nàng hiểu lầm hắn ta có ý lừa gạt, Tổng Vân muốn giải thích, nhưng trước mặt Dương Thiệu, thực sự là khó mà mở miệng ra được, chỉ có thể trở mặt nhìn Kỳ Dao rời đi.

Váy áo của tiểu cô nương bay bay, giống như một con bướm.

Hai người nam nhân đồng thời nhìn bóng lưng nàng, trong lòng suy nghĩ khác nhau, Tống Vân đột nhiên đi về phía trước, Dương Thiệu nói: "Điện hạ, vì thần có chuyện không hiểu, vừa rồi Điện hạ nói, ngân lượng Hộ bộ...." hần cố ý kéo chân Tống Vân, Tống Vân dừng một chút, chỉ có thể quay đầu lại.

Có thể là bản thân mình nghĩ nhiều, trước đây Kỷ Dao căn bản không nhớ rõ hần ta, vậy thì lần mạo danh là khách ở trong cung, chưa chắc nàng đã nhớ tới, mà lúc ở núi Ngọc Sơn, hần ta nói mình họ Tống, nghiêm túc mà nói thì cũng không tính là lừa gạt, nàng có lẽ cũng chỉ có chút kinh ngạc thôi.

Tống Vân nói chuyện chính sự với Dương Thiệu.

Kỷ Dao trong lòng không vui, tự nhiên bị Dương Thiệu mắng cho một trận, làm sao có thể vui được? Nàng vừa thăm mắng Dương Thiệu, vừa đi xuống lầu, kết quả vừa định ngồi vào trong kiệu, trước mặt liền lóe lên một bóng người, bên eo bị buộc chặt, cảm giác sau lưng chạm vào tường, bên tai nghe thấy giọng nói trầm thấp của nam nhân: "Ta đã sớm nói với ngươi cách xa người Hoàng tộc ra một chút, đều quên rồi sao?"

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi con ngươi, cho dù được ánh đèn chiếu rọi, nhưng lại đen tối như ban đêm, dường như có thể hút nàng vào trong đó

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao bị dọa đến ngây người.

Nàng chưa từng nhìn thấy một Dương Thiệu âm u lạnh lẽo như vậy, trừ một lần ở kiếp trước, sau khi nàng sinh bệnh, lúc thanh tỉnh đối mặt với Dương Thiệu, thần sắc của hần chính là như thế này. Nàng vẫn luôn không biết bản thân mình làm sai cái gì để Dương Thiệu phải đối xử lạnh lùng như vậy, nhưng sau đó hần lại mang bánh tói đồ nàng, nên hồi phục lại như lúc ban đầu.

Con mắt tiêu cô nương trùng to, như một dòng suối trong xanh, bên trong hàm chứa kinh hoàng sợ hãi.

Dương Thiệu lúc này mới phát hiện mình thất thố.

Nàng không phải Kỷ Dao của kiếp trước, nàng không sai, nếu có sai là Tống Vân sai, rõ ràng hần ta không hề để ý tới Kỷ Dao, sao đột nhiên lại này sinh hứng thú với nàng cơ chứ.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Sợ dọa hòng Kỷ Dao, Dương Thiệu buông tay ra: "Ta là sợ ngươi không biết lợi hại trong đó, đặc tội hoàng tộc, nhẹ thì đầu thân một nơi, nặng thì liên lụy cửu tộc, Sở vương điện hạ này từ trước tới nay không thích nữ nhân bám lấy làm phiền, ngươi hôm nay...."

"Ai bám lấy hần ta?" Kỷ Dao nghe thấy lời này như bị đâm phải chân, suýt nữa thì nhảy dựng lên, "ta đang xem hoa đăng, là hần ta tự tìm tới, nói muốn tặng đèn hoa đăng cho ta!"

Lòng tự trọng còn rất cao, Dương Thiệu nhếch khóe miệng, xem ra nàng không thích Tống Vân, vậy Tống Vân tại sao... ánh mắt hần híp lại: "Ngươi rốt cuộc đã gặp hần ta mấy lần?"

Giọng điệu có chút chất vấn.

Kỷ Dao nghĩ, nàng vì sao phải nói cho Dương Thiệu biết? Miệng thì muốn nói "ngươi quản làm gì", nhưng đó là Đồ đốc, một tiểu nữ nhi như nàng đặc tội không nói.

"Hai ba lần," Kỷ Dao buồn bực trả lời, nàng quay người muốn đi, "hầu Hầu gia không còn chuyện gì nữa, ta nên trở về rồi."

hần vì muốn đuổi kịp nàng, vội vàng nói với Tống Vân vài câu, nhảy từ trên lầu hai xuống nóc nhà mà xuống, không thể để nàng rời đi dễ dàng được. Dương Thiệu giờ tay ra ngăn cản: "Vừa rồi dọa đến ngươi, ta là sợ ngươi gây họa nguy hiểm cho Kỷ gia, đèn nay mới biết là do hiểu lầm, xin Kỷ cô nương đừng trách."

Thái độ lại trở nên tốt rồi, Kỷ Dao cảm thấy thoải mái một chút.

"Muốn ta bồi thường thế nào cho ngươi?" Nam nhân nói, "một năm có mỗi một cái tết Nguyên Tiêu, nếu không ta tặng ngươi một chiếc đèn hoa đăng?"

Hầu gia chính là Hầu gia, đánh một gậy xong liền cho một quả táo, nhưng nếu đã cho không ăn thì lãng phí, hôm nay bị hần nói vô cớ, dựa vào cái gì mà không cần bồi thường?

Thấy tiểu cô nương không mở miệng, Dương Thiệu dụ dỗ nói: "một tiệm đèn hoa đăng mới mở, có rất nhiều hoa đăng, chế tác tinh xảo có thể so sánh với đèn hoa đăng trong cung đình."

Kỷ Dao đảo mắt: "Được!"

Hai người đi tới tiệm hoa đăng gần đó.

Bên cạnh cửa sổ của Minh Nguyệt Lâu, Tam hoàng tử Tống Thụy nhìn thấy bóng lưng dần đi xa của hai người, nghĩ tới tình cảnh nhìn lên ở lầu ba vừa rồi, thầm nghĩ cô nương này không đơn giản, cư nhiên đồng thời có thể câu dẫn Tống Vân và Dương Thiệu, một người buồn bã thất vọng, một người thì vội vàng đuổi theo.

Đúng là kỳ thú vị.

hắn ta rót một ly rượu, chậm rãi thưởng thức.

Tiệm hoa đăng liền ở gần đó, đi vào trong, chỉ thấy hoa đăng ở bên trong mỗi chiếc một kiểu, so sánh với những hoa đăng bình thường treo ở bên ngoài, bất kể là chất liệu giấy hay màu sắc, đều thể hiện rõ sự cao nhã quý phái.

Kỷ Dao nhìn khắp bốn phía, chỉ vào một chiếc hoa đăng vô cùng bắt mắt: "Ta muốn chiếc này."

Chiếc hoa đăng đó gồm có bốn mặt, trong đó có hai mặt giấy vàng, hai mặt còn lại vẽ Hằng nga bay lên cung trăng, phải biết rằng hoa đăng cũng chỉ cao hơn một thước, muốn vẽ lên đó vô cùng khó khăn, mà Hằng nga lại được vẽ sinh động như thật, mái tóc lông mi từng đường nét đều nhìn thấy rõ, dường như thật sự sắp bay lên vậy.

Đương nhiên, cũng rất đắt đỏ.

Dương Thiệu chẳng thèm chớp mắt lấy một cái liền mua, tặng cho Kỷ Dao.

Quả nhiên xa xỉ.

Kỷ Dao đảo mắt, thăm dò: "Ta còn muốn cái kia."

Nàng lại chỉ chiếc đèn treo trên cao, so với chiếc đèn Hằng nga bay lên cung trăng, càng thêm tinh xảo, ngoại trừ màu sắc đa dạng phức tạp, trên đỉnh đèn còn treo bảo ngọc.

Dương Thiệu lại mua, không hề có một chút do dự nào.

Kỷ Dao có chút ngơ ngác, bồi thường này của hắn đúng là đủ thành ý.

"Còn muốn cái khác không?" hắn đi phía sau nàng.

Kỷ Dao ngoái đầu liếc Dương Thiệu một cái, thanh thanh giọng nói: "Có phải là ta thích cái gì, Hầu gia liền mua cái đó?"

"Đúng, hôm nay mạo phạm ngài, đương nhiên phải bồi thường cho tốt." Ngay từ khi bắt đầu Dương Thiệu đã trăm phương ngàn kế hi vọng khiến Kỷ Dao thích hắn, đương nhiên không thể thất bại trong gang tấc được.

Thực sự quá tốt đi, Kỷ Dao đánh giá hắn, dưới ánh đèn ban đêm, ngũ quan của nam nhân càng thêm thâm thúy, so với ban ngày còn anh tuấn hơn, nàng hơi hoảng hốt.

Dương Thiệu buông mi mắt: "Nhìn cái gì?"

Kỷ Dao nói: "không nhìn cái gì, chỉ cảm thấy Hầu gia hào phóng, làm ta có chút được sủng mà sợ."

Cái này liền sợ rồi, nếu như hắn nói hắn thích nàng, còn không phải dọa nàng phát ngất hay sao? Dương Thiệu hơi cười cười: "Vậy ngài tha thứ cho ta chưa?"

"Ừm..." Kỷ Dao kéo dài âm, "có thể tha thứ cho ngài, nhưng nếu sao này Hầu gia còn dọa người như vậy, vậy thì khó nói lắm."

Vậy còn phải xem biểu hiện trong tương lai của nàng, nếu như vẫn qua lại không rõ với Tống Vân, hắn không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu. Nhưng Kỷ Dao của hiện tại xem ra rất ngoan, gương mặt ngẩng lên trắng noãn như tuyết, có loại cảm giác muốn đụng vào nhưng sợ đụng hỏng, Dương Thiệu nhìn chằm chằm nàng, nhận ra có chút khổ cực.

hắn nghiêng đầu đi, hiện nay chuyện gì cũng không thể làm.

Đúng vào lúc này, giọng nói của Kỷ Nguyệt từ phía sau truyền tới: "Dao Dao, sao muội lại ở đây? không bầu bạn bên người Phúc Gia công chúa sao?"

"Công chúa đi xem múa sư tử, muội mới đi từ Minh Nguyệt Lâu xuống," Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới trong tay còn cầm hoa đăng, "sau khi xuống

lầu thì gặp Hầu gia, Hầu gia thật tốt, tặng hoa đăng cho muội!"

Nhìn hoa đăng liền biết rất đắt, Kỷ Nguyệt vội nói: "Hầu gia, sao có thể không biết ngại mà nhận được?"

"không sao, đúng lúc gặp phải, xem như lễ vật của ngày hôm nay đi."

Tạ Minh Kha nghe vậy, nhìn Dương Thiệu một cái.

Hoài Viễn Hầu đang lúc tiếng tăm lừng lẫy, hôm nay có bao nhiêu người muốn mời hắn uống rượu, hắn cứ nhiên lại đi xem đèn hoa đăng với một tiểu cô nương. Y là bởi vì thích Kỷ Nguyệt, còn Dương Thiệu thì sao? Bất kỳ nam nhân nào, đều không nguyện ý bỏ thời gian vào một người phụ nữ không quan trọng, hơn nữa Dương Thiệu còn bỏ ra không hề ít, y nhớ năm ngoái, trước khi Dương Thiệu xuất chinh, còn đơn độc gặp mặt tiểu cô nương ở Kỷ gia.

Ánh mắt của Tạ Minh Kha trở nên có chút cổ quái.

Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ và tỷ phu sao lại tới chỗ này?"

"Đến ăn đồ ăn...." Kỷ Nguyệt cười, "muội luôn luôn tham ăn, có đói hay không?"

Vừa nói như vậy, Kỷ Dao thực sự ngửi thấy mùi thơm.

Hôm nay là ngày Tết Nguyên Tiêu, ngoại trừ việc khắp nơi đều treo đèn hoa đăng, bốn phía cùng bày đủ sạp hàng. Từ cổ dân dĩ thực vi thiên, càng là ngày tết, càng nhiều đồ ăn ngon, bên đường bán cá viên, bán bánh tiêu, súp gừng, bánh bách quả, muốn gì có nấy, trong ngày tháng chạp mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt, món ăn bốc hơi nóng nghi ngút, làm người ta bịn rịn không muốn bỏ qua.

"Bị tỷ tỷ nói tới mức đói bụng luôn rồi," Kỷ Dao đi tới trước sạp bán bánh tiêu, "muội muốn ăn cái này."

Kỷ Nguyệt nhìn muội muội giống như một đứa trẻ, vuốt vuốt tóc nàng: "vậy thì mua cái này," nàng ấy lấy ra ngân lượng, "bán cho ta bốn chiếc."

Tạ Minh Kha sợ Kỷ Nguyệt bị bóng, chiếc của y y cũng không ăn, mà cầm giúp nàng ấy, hắn không thể bỏn tùng miếng cho Kỷ Nguyệt ăn, thân mật như vậy làm cho Kỷ Dao vô cùng giật mình. Nàng thật sự không ngờ sau khi cưới thê tử Tạ Minh Kha sẽ có bộ dáng như thế này, Tạ đại ngân nguyên bản ngồi xe lăn có bao nhiêu đáng sợ, ngay cả cười cũng chưa từng nhìn thấy y cười.

Còn hiện tại, thật sự biến thành một tướng công tốt.

Kỷ Dao hơi quay lưng, sợ tỷ tỷ cảm thấy ngại ngùng, làm phiền đến hai người bọn họ, tự mình từng miếng nhỏ ăn bánh tiêu.

Vừa rồi ở Minh Nguyệt Lâu, mọi người liên tiếp mời rượu, Dương Thiệu cũng không đói, cho nên cũng không ăn mà giao cho Lý Ngọc. Quay đầu nhìn Kỷ Dao, nàng giống như con mèo nhỏ hơi cúi đầu, bởi vì sợ bóng, thỉnh thoảng chu môi thò một cái, lại há miệng ra, chậm chậm cắn hai miếng bánh, đầu lưỡi màu hồng phấn như ả như hiện.

hắn đột nhiên nghĩ tới ngày đó hắn hôn trộm nàng, nàng một chút cũng không phát hiện ra, có khi còn hỏi đáp lại một chút theo bản năng....

Loại tư vị tuyệt vời đó, cứ dày vò hắn.

Dương Thiệu nghiêng người không nhìn Kỷ Dao nữa.

Nhưng tiểu cô nương ăn được một nửa, lại không vừa ý, lắc đầu nói: "Bánh tiêu này khô tới mức cho chút ghen, nếu như có thêm một bát súp gừng làm ấm bụng thì tốt rồi!"

không ngờ lúc nhỏ nàng có thể ăn nhiều như vậy, chẳng trách sau này cao vút, Dương Thiệu thầm cười một cái: "Muốn ăn súp gừng, Mai gia trang là chính tông nhất, sợi mảnh mềm mại, hương vị mát táo thơm ngọt, dưới đáy bát canh là nước gà hầm, bào ngư, sườn heo, hầm trong ba canh giờ, lại rắc thêm sợi gừng, mơ, quất vàng...."

Giọng nói của nam nhân chậm rãi, trầm như tiếng cổ cầm, Kỷ Dao bị hắn nói tới mức có chút thèm, súp gừng của Mai gia trang thực sự là nhất tuyệt, trước đây Dương Thiệu cũng có đưa nàng tới đó.

Nhưng, muốn như thế này rồi, còn có sao?

Nàng nhìn Dương Thiệu, hỏi hắn bằng ánh mắt.

Khỏe miệng tiểu cô nương có chút vụn bánh, bản thân nàng còn chưa phát hiện, nhìn có chút ngốc, nhưng là ngốc kiểu đáng yêu, Dương Thiệu lấy ra chiếc khăn tay trắng xoa lên, nhẹ nhàng lau đi.

Kỷ Dao cứng đờ người.

Đầu ngón tay nam nhân ấm áp, gò má nàng có chút lạnh, loại ấm áp đó giống như lửa nóng, đột nhiên đốt cháy lên.

"Ngài..." Nàng cảm thấy cổ họng có chút khàn khàn mất hơi.

Dương Thiệu thu tay lại, giống như chuyện bình thường, cup mắt nhìn nàng: "hiện tại sạch sẽ rồi."

Mặt nàng đột nhiên rất nóng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Bởi vì trong ánh mắt hấn phảng phất như chứa đựng sự cung chiều, giống y như kiếp trước, chỉ là lúc đó nàng làm ngo, chưa từng để ý tới, Kỳ Dao sờ mặt mình, nghiêng đầu nhìn hấn.

Tiểu cô nương xấu hổ rồi, Dương Thiệu cong khóe miệng.

Động tác vừa rồi bị thân hình cao to của hấn che đi, phu thê Tạ Minh Kha lại đang bận ân ái, cho nên không ai phát hiện ra, chỉ nghe thấy muội muội muốn ăn súp gừng, Kỳ Nguyệt ngăn cản nói: "Ăn bánh tiêu là được rồi, cẩn thận ăn nhiều quá tới lại không ngủ được." Trước đây muội muội cũng từng bị như vậy, Kỳ Nguyệt sợ nàng không thoải mái.

Kỳ Dao nghe lời tỷ tỷ, không đi ăn nữa.

Sắc trời ngày càng tối, Kỳ Nguyệt nói: "Dao Dao, tỷ đưa muội về, tránh cho cha nương lo lắng."

"không cần, cũng không xa, muội ngồi kiệu một lát là về đến nơi rồi." Kỳ Dao khoát tay, "tỷ tỷ và tỷ phu trở về nhà thôi, cẩn thận trời lạnh."

Kỳ Nguyệt vẫn còn muốn nói tiếp, Dương Thiệu đã mở lời: "Ta thuận đường, để ta đưa Kỳ cô nương trở về."

Nghe thấy lời này, ánh mắt Kỳ Dao lập tức nhìn mặt Dương Thiệu, thực sự rất hoài nghi có phải hấn có ý đồ gì với nàng hay không, nếu không sao lại kì lạ như vậy, tự nhiên hung dữ với nàng, lại mua hoa đăng bồi thường, còn lau miệng cho nàng, hiện tại muốn đưa nàng về....

Bởi vì Dương Thiệu đã tới nhà mình hai lần, là bạn tốt của Tạ Minh Kha, Kỳ Nguyệt liền nói: "Làm phiền Hầu gia."

Dương Thiệu gật đầu.

Kỳ Nguyệt và Tạ Minh Kha cũng không ngồi xe, hai người tay nắm tay từ từ mà trở về.

Kỳ Dao ngồi trên kiệu, lại nhìn Dương Thiệu một cái.

Từ sau khi hấn chạm vào môi nàng, tiểu cô nương liền cứ trộm đánh giá hấn mãi, Dương Thiệu tự nhiên cũng có chú ý tới điểm này, hấn nghiêng mắt nhìn Kỳ Dao: "Kỳ cô nương có lời muốn nói sao?"

Cho dù nàng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, vạn nhất là sai thì mất mặt biết bao? Kỳ Dao không để ý tới hấn, trốn ở sau màn kiệu.

đi tới trước cửa Kỳ gia, giọng nói nhàn nhạt của tiểu cô nương truyền ra: "Đa tạ Hầu gia đưa tiễn."

Dương Thiệu đáp: "đừng khách sáo."

Kiệu liền được nâng vào trong.

Vừa rồi trên đường trở về, Kỳ Dao vẫn luôn không nói chuyện, có lẽ là cảm thấy ngại ngùng, hấn cảm giác được nàng ở trong kiệu vẫn luôn quan sát hấn, khóe miệng Dương Thiệu nhếch lên, theo tình hình tiếp diễn sớm muộn gì hấn cũng chiếm được trái tim của Kỳ Dao, đợi khi nàng vừa cập kê, liền tới Kỳ gia cầu thân.

hấn quay người rồi đi.

Liêu thị thấy nha hoàn xách hai chiếc hoa đăng vô cùng đẹp đẽ, ôi chao một tiếng: "Cái này mua ở đâu vậy, chắc là tốn không ít ngân lượng phải không?" Tiểu quỷ tinh nghịch này, lại phá sản rồi.

Mộc Hương nói: "Là Hầu gia tặng cho cô nương ạ."

"Hoài Viễn Hầu sao?" Liễu thị kinh ngạc, "sao ngài phải tặng hoa đăng?"

Mộc Hương ngỡ ngàng, nghĩ tới bộ dáng cô nương bị Dương Thiệu áp lên trên tường, nhất thời không biết trả lời như thế nào, ấp a ấp úng, bởi vì Nhị cô nương tùy hứng nên nàng ta không dám đắc tội.

Kỷ Dao thấy thế vội vàng bước từ trên kiệu xuống: "trên đường gặp được Hầu gia, ngài nói tặng cho con chơi." không thể để mẫu thân biết chuyện đó được.

không có lý do gì mà tặng hoa đăng đắt như vậy, Liễu thị nhìn không được có chút suy nghĩ lệch lạc, nhìn nữ nhi một cái.

So với năm ngoái, dáng người của nữ nhi hình như uyển chuyển cao hơn một chút, khuôn mặt cũng càng ngày càng xinh đẹp, trừ phi Dương Thiệu có ý với nó? Con người đều tham lam, có một con rể tốt, liền muốn có người thứ hai, bà cười híp mắt nói: "Hầu gia và con thực sự có duyên, hôm nay có bao nhiêu người trên đường, đều có thể gặp được nhau."

Nghe liền biết bà đang nghĩ tới cái gì.

Kiếp trước khi Dương Thiệu tới cầu hôn, không biết mẫu thân vui mừng đến nhường nào, bà rất vừa lòng đối với Dương Thiệu, đương nhiên, đến nay người không vừa lòng với Dương Thiệu đã ít lại càng ít.

Chỉ là, có phải mẫu thân nghĩ hơi xa rồi hay không, chỉ là hai chiếc hoa đăng mà thôi, đối với Dương Thiệu cũng chẳng là gì, có thể hẳn xem nàng như tiểu hài tử, hoặc là tiểu muội muội... Kỷ Dao cắn cắn môi, nàng thực sự không muốn tự mình đa tình, dù sao Dương Thiệu cũng rất khác so với kiếp trước, nàng đã không còn hiểu rõ con người ấy nữa.

Kỷ Dao chuyển chủ đề nói: "Nương, ca ca đã về chưa?"

"Chưa, cả cái bóng cũng không thấy đâu, không biết lại đi uống rượu với ai rồi, con cứ xem đi, nhất định là nửa đêm mới về." Liễu thị thờ dãi, "ta không quản được nữa rồi, phụ thân con lại dung túng cho nó, liền truyền ra danh tiếng tham rượu ham chơi, có cô nương nhà nào nguyện ý gả tới chứ?"

"Cái này ngược lại khó nói lắm, ca ca sinh ra đã thông minh, còn viết chữ rất đẹp."

"Được rồi, con không phải an ủi ta, ta chính là muốn xem nó có thể trải qua như vậy tới khi nào, đợi đến khi mấy đứa bạn thịt rượu của nó đều thành thân, xem nó có thể đi uống rượu với ai!"

Kỷ Dao trầm nghĩ, vậy nương thực sự nghĩ sai rồi, đợi thêm ba năm năm nữa, ca ca vẫn tiêu dao trong thiên địa như vậy, huynh ấy muốn kết bạn, thì bạn bè đều đếm không hết, nếu không sao kiếp trước còn có thể mắc nối với Tam hoàng tử được?

Nàng lắc lắc đầu.

Sau Tết Nguyên Tiêu, thời tiết vẫn cực lạnh, mãi đến tháng hai mới có chút ấm áp, Kỷ Dao ở trong nhà bận tới mức bắt diệc nhạc hồ, sai gã sai vặt trồng cây trồng hoa ở trong viện, lại sai Chu ma ma đi mua rất nhiều bồn hoa đã nở hoa về, bày ở dưới mái hiên nhà.

Sợ bên muội muội còn chưa đủ náo nhiệt, Kỷ Đình Nguyên còn mang tới cho nàng hai chú chim hoàng oanh, cả ngày đều kêu hót véo von dễ nghe.

Đầy vẻ vui sướng phồn thịnh.

Đợi đến đầu tháng ba Thái tử thành thân, Kinh Thành lại được dịp náo nhiệt, Kiều gia vì sinh ra một vị Thái tử phi nên được mọi người cực kỳ hâm mộ, chỉ có Kỷ Dao là trăm mối không có cách giải. Tổng Diệm này vốn cưới nữ nhi Hầu phủ, từ đó một đường đi xuống, đợi đến giữa năm liền bị phế, kết quả kiếp này hẳn ta cưới Kiều An vốn dĩ chỉ là một thiếp thất, nàng đều có chút hoài nghi Tổng Diệm cũng giống nàng, đều là trùng sinh!

Nếu không sao lại thay đổi lớn tới như vậy? Nhưng cũng không có liên quan gì tới nàng, dù sao Kỷ gia tuyệt đối không bị cuốn vào vòng tranh đấu này.

.....

Kiều An nữ nhi gia đình nhỏ, bởi vì gặp mặt Thái tử mấy lần, chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể được ban hôn trở thành Thái tử phi, nàng ta cũng có chút lo ngại không hiểu, nhưng Thái tử vô cùng anh tuấn, lần đầu tiên gặp mặt nàng ta liền cảm động tâm, chỉ là lúc đó không dám nghĩ tới trào cao, đến nay vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Thấy nàng ta cúi đầu, dịu ngoan như một con nai nhỏ, Tổng Diệm nắm lấy tay nàng ta nói: "Đừng sợ, cứ giống như trong nhà là được."

Giọng nói của Thái tử ôn hòa, khuôn mặt Kiều An hơi đỏ: "Thiếp sợ Thái Hậu nương nương không thích..."

"Nên gọi là Hoàng Tổ mẫu rồi."

"Vâng, Hoàng Tổ mẫu."

Nàng ta vô cùng ngoan ngoãn, làm người ta sinh ra dục vọng muốn bảo vệ, nghĩ tới vẻ nhu thuận yếu đuối vào buổi tối của tiểu cô nương, Tổng Diệm nói: "Nàng rất tốt, không nên tự coi nhẹ mình, Hoàng Tổ mẫu nhìn thấy nàng nhất định sẽ thích."

Trước khi tới, phụ mẫu đã dặn nàng ta phải đề phòng Hoàng Thái hậu, bởi vì nghe nói Hoàng Thái hậu không vui đối với việc Thái tử cưới mình làm thê, trong lòng Kiều An thấp thỏm bất an, nhưng lời của Thái tử làm nàng ta cảm thấy rất an tâm, nàng ta tiếp thêm dũng khí gật gật đầu: "Thiếp thân đã rõ."

Hai người nắm tay nhau đi gặp Thái Hậu.

Tiểu cô nương nhỏ nhắn yếu ớt đơn thuần, bề ngoài cũng không làm người khác chán ghét, nhưng nghĩ tới xuất thân Thái Hậu liền không thích, cho nên sắc mặt cũng không ôn hòa, chỉ lệnh cung nữ đưa một chiếc hộp coi như là quà gặp mặt.

Kiều An quỳ xuống tạ ơn.

Tổng Diễm nắm lấy cánh tay nàng ta, cổ vũ nàng ta không cần sợ hãi.

Kiều An hơi hơi gật đầu, lại tiếp tục tươi cười.

Ngày tân hôn đầu tiên của Thái tử, đám người Tổng Vân đều vào cung chúc mừng, ăn một bữa cơm đoàn viên, thấy Tổng Diễm quan tâm chăm sóc cho tiểu thê tử, Tổng Thụy cười cười, nhìn về Tổng Vân: "Đại hoàng huynh đã thành thân rồi, tiếp đến, là đến lượt Nhị hoàng huynh rồi?"

Tổng Vân đáp: "Ta và đệ tuổi tác không hơn kém nhau bao nhiêu, Tam đệ đã hỏi, trừ khi Tam đệ cũng có ý này?"

Tổng Thụy cười ha ha: "Đệ phải đợi huynh thành thân xong, từ lượng của đệ tốt, đang đợi căn rọu cho huynh đấy. Đại Hoàng huynh thành thân, cũng không có đất dụng võ của đệ, đệ phải cúc cung tận tụy với huynh."

Mọi người nghe thấy như vậy liền cười to một trận.

Hoàng thượng nói: "một từ quý cũng dám mở miệng tự khoe khoang? Người ấy à, phải học tập Đại ca, Nhị ca người nhiều vào, đừng có suốt ngày ăn không ngồi rồi."

"Vậy Phụ hoàng giao việc cho Nhị thần mới được!"

Hoàng thượng nhìn Tam hoàng tử, trầm ngâm: "Năm nay Khánh Châu lại có nạn hạn hán, phải trợ cứu lương thực, Người và Diễm nhi giám sát thật tốt cho Trẫm, nếu như có kẻ to gan dám nuốt vào bụng, giết không cần hỏi!"

Hai vị Hoàng tử lĩnh mệnh.

Xem Hoàng thượng khó có khi phân việc cho Thái tử, trong lòng Hoàng Thái hậu không khỏi vui mừng, liếc xéo Tổng Vân một cái, nhưng thấy hán ta mặt mày hàm chứa ý cười, dường như vui thay cho hai vị Hoàng tử, sắc mặt của bà ta lại trở nên lạnh lùng. Trong lòng nghĩ đứa trẻ này thực đáng sợ, chẳng trách Hoàng thượng sẽ yêu thương hán ta, thực sự là tìm không ra một khuyết điểm nào của Tổng Vân, nếu như có, vậy có lẽ là hán ta đối xử với người khác quá mức ôn hòa.

Mà trên thực tế, ai biết được trong lòng hán ta nghĩ như thế nào!

Ăn sáng xong, mọi người rời đi.

Tổng Vân và Phúc Gia công chúa đi gặp Hoàng Quý phi.

trên đường, Phúc Gia công chúa nói: "Hoàng tẩu thật đáng yêu, động một chút liền đỏ mặt, chẳng trách Đại ca thích như vậy, cuối cùng cũng xem như có người chơi với muội!"

Muội muội ngây thơ đơn thuần, từ trước đến nay không hề biết lòng người hiểm ác, nhưng Kiều An thực sự không tệ, Tổng Vân khuyên bảo: "Muội cũng đừng cả ngày từ sáng đến tối đi quấy rầy, chọc cho Đại ca không vui."

"Đại ca sao lại không vui?" Phúc Gia công chúa cảm thấy kì quái, "ba người cùng nhau không phải càng náo nhiệt hay sao?"

Ba người cùng nhau?

Tổng Vân ho nhẹ một cái, hán ta có chú ý tới ánh mắt Tổng Diễm nhìn Kiều An, hai người ở trong cung điện nhất định là keo sơn gắn bó, nếu muội muội thường đi tới đó, sợ là sẽ khiến Tổng Diễm tức giận, hán ta vuốt vuốt đầu của Phúc Gia công chúa: "Chín quá hóa nẫu, cũng giống như việc đối nhân xử thế vậy, nếu như có người thường xuyên tới làm phiền muội, muội cũng sẽ tức giận, không phải sao?"

"Muội sẽ không." Phúc Gia công chúa lắc đầu, "tốt nhất là có người ngày ngày bầu bạn với muội, đáng tiếc ca ca xuất cung rồi, chỗ Mẫu phi, Phụ hoàng lại thường xuyên tới, suốt ngày đuổi muội ra ngoài."

Tổng Vân cảm nín.

"Ca ca, nếu không huynh cũng sớm lấy thê tử, như vậy muội có thể đón tẩu tử vào cung rồi." So với Thái tử phi, quan hệ giữa nàng ta và Sở vương phi đương nhiên là càng thân mật hơn.

Cái này....

Tổng Vân đau đầu.

Phúc Gia công chúa lôi kéo tay áo hấn ta: "Vừa rồi không phải Tam ca đã nói rồi sao, đợi ca ca thành thân đó, ca ca, huynh đã có cô nương mà mình thích chưa? Dù sao chúng ta cũng đi gặp Mẫu phi, ca ca có thể nói với Mẫu phi, Mẫu phi sẽ cầu Phụ hoàng ban hôn."

cô nương mà mình thích?

Trong đầu Tổng Vân xẹt qua một bóng người, khuôn mặt trắng nõn, mắt mũi long mày.... hấn ta không biết mình thích cô nương nào, nhưng làm hấn ta cứ luôn nhớ đến thì có một người, lần trước sau khi thân phận hấn ta bị bại lộ, vẫn luôn muốn gặp Kỳ Dao, nhưng mãi chưa có cơ hội.

Loại ý nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt.

.....

Lại tới thời tiết đẹp thanh.

Tâm tình hiện tại của Liễu thị hoàn toàn khác so với năm ngoái.

Trượng phu thăng quan, nữ nhi lại gả vào vọng tộc, gần đây đến dự tiệc ở các nhà không còn lo lắng thấp thỏm như trước nữa, đến nay chỉ có hai chuyện làm bà lo âu, một là nhi tử không nghe lời, chuyện khác chính là tiểu nữ nhi. Kỳ Đình Nguyên kiệt ngạo bất tuân, bà không có biện pháp quản thúc, cho nên tất cả tinh lực đều đặt lên người Kỳ Dao.

Sáng sớm, Liễu thị sai Chu ma ma trang điểm từ đầu tới chân cho Kỳ Dao, cho dù là Kỳ Dao yêu thích cái đẹp, trong lòng lại có chút mâu thuẫn, dưới sự cực lực phản đối của nàng, rút đi những trang sức phức tạp.

Kỳ Đình Nguyên liếc nhìn muội muội: "Mới mười bốn tuổi, làm thành một con bướm hoa hoét, nương làm cái gì vậy?"

Liêu thị liếc xéo hấn ta: "Ta không ôm được cháu nội, có thể có biện pháp gì, chỉ có thể nghĩ tới chuyện khác."

Kỳ Chương nói: "Đúng đấy, Đình Nguyên, hôm nay trên núi Ngọc Sơn có nhiều cô nương như vậy, con nhìn nhiều một chút, nếu có người vừa ý sớm cưới về nhà, cũng tránh cho nương con suốt ngày than ngán thờ dài."

Kỳ Đình Nguyên không để ý, chỉ coi như gió thoảng bên tai.

Liêu thị tức giận, hất tay mà đi, Kỳ Chương vội đi theo an ủi.

Kỳ Đình Nguyên cúi đầu, nhìn muội muội không nói gì, liền hỏi: "Muội ngược lại không giục ta?"

Thúc giục có tác dụng gì đâu, hơn nữa, vạn nhất giục gấp, miễn cưỡng cưới một thê tử về cãi nhau tới nghiêng trời lệch đất, còn không bằng để ca ca sống một mình, nàng không tin huynh ấy có thể cả đời không lấy thê tử, sớm muộn gì ngày đó cũng tới.

"Muội không giục huynh," Kỳ Dao nháy mắt, "ca ca, xem muội thương huynh chưa này?"

Kỳ Đình Nguyên nhu nhu mặt nàng: "thật ngoan, hôm nay ca ca cầu thêm mấy con cá cho muội ăn!"

"Được."

Hai huynh muội vui vui về về ngồi lên xe ngựa.

Liêu thị thấy hai huynh muội hòa thuận vui vẻ, vừa tức vừa buồn cười, lúc ngồi lên xe thì nói với Kỳ Dao: "Con với Đình Nguyên quan hệ tốt như vậy, nên giúp vi nương khuyên nó mới phải!"

"Nương, thuận theo tự nhiên thôi." Kỳ Dao nói, "tính tình của ca ca ra sao người còn không biết hay sao? Đợi qua hai năm liền đổi ý thôi, không phải nương tự mình nói, đợi bạn bè của ca ca đều thành thân rồi ca ca liền không có chỗ nào để đi hay sao."

Cũng chỉ có thể như vậy, Liễu thị thờ dài một hơi, may mà có hai đứa con gái tốt.

Đợi đến núi Ngọc Sơn, bà hành diện mang theo Kỳ Dao đi gặp mặt các vị phu nhân, hôm nay không giống trước đây, các phu nhân nhìn thấy Kỳ Dao, đều khen ngợi, cho dù không nể mặt mũi Liễu thị, cũng phải nể mặt mũi Tạ phủ.

Cho nên mới nói, trước mặt các phu nhân, lớn lên xinh đẹp thì có ích gì? Còn phải xem xuất thân phía sau, trong lòng Kỳ Dao vô cùng rõ ràng, nếu như tỷ tỷ không gả cho Tạ Minh Kha, tình hình sẽ không thay đổi nhiều như vậy. Dù sao thiên tư của phụ thân còn bày ra đó, làm đến chức Tri phủ Thuận Thiên phủ e rằng là điểm cuối rồi, ca ca còn trẻ, hiện nay cũng không phải lúc thể hiện.

Kỳ Dao xã giao với mọi người một lát, đột nhiên Mộc Hương ở sau lưng nàng nói khẽ: "cô nương, vừa rồi có một nha hoàn tới, chuyển lời cho cô nương."

Chuyện lời? Kỳ Dao tìm có cáo từ các phu nhân, đi xa vài bước liền hỏi: "Lời gì?"

Mộc Hương lại gần nói một câu.

Kỳ Dao ngẩn người, ngẩng đầu lên xem.

Chỉ thấy cách đó không xa, dưới gốc cây bạch quả, Tống Vân đang đứng ở đó, hần ta mặc cẩm bào màu nguyệt bạch thêu hoa lan bằng chỉ bạc, đầu đội ngọc quan, nhẹ nhàng như tiên.

Nghĩ tới lúc hần ta đưa đèn hoa đăng tới trước mặt mình nói: "Nếu thích, đương nhiên có thể tặng cho ngươi."

Hôm nay, Sở vương điện hạ cư nhiên tự hẹn gặp mặt nàng, trong lòng Kỳ Dao hỗn loạn phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cũng không biết nàng có tới hay không?

Tống Vân đối với mọi chuyện đều nắm chắc, khó có khi sinh ra sự dao động không chắc chắn như thế này, hần ta đi qua đi lại vài bước.

Mộc Hương nhìn chủ tử ngưng định bất động, nhỏ giọng nói: "cô nương, có đi không?"

Kỳ Dao trầm ngâm: "đi, nhưng ngươi phải nhớ, chuyện này không được nói cho ai biết."

Mộc Hương gật đầu.

Nàng ta là một nha hoàn tốt, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, khó có người trung thành với nàng như vậy, Kỳ Dao quay đầu nhìn mẫu thân đang nói cười với các phu nhân, lén lút đi theo ven, dọc theo rừng cây đi tới chỗ cây bạch quả kia.

Nếu Tống Vân đã muốn gặp, tránh được lần này không tránh được lần sau, hơn nữa nàng cũng rất nghi hoặc không biết Tống Vân sẽ nói chuyện gì.

Tiểu cô nương đi tới, mặc một chiếc áo xuân màu đỏ của quả vải, quần tử trắng tinh như tuyết, tươi mát như sáng sớm đầu xuân.

Tống Vân trong lòng vui mừng: "Kỳ cô nương."

"Gặp qua Điện hạ." Kỳ Dao đương nhiên sẽ không giả bộ nữa, bất kể là ai nếu gặp phải chuyện hôm đó đều không thể quên, đó là Hoàng tử tôn quý, nàng cong lưng hành lễ, nhìn vào Tống Vân: "không biết Điện hạ gặp ta, là có chuyện gì muốn hỏi?"

Biểu tình của nàng không hoảng hốt, cũng không có một chút kinh hi nào, thực ra vẫn giống như trước đây, có thể thấy thân phận của hần ta, đối với nàng chẳng quan trọng chút nào. Thời khắc này, Tống Vân không biết mình nên vui vẻ, hay là thất lạc nữa, tinh tế suy ngẫm một chút, hình như vui vẻ chiếm phần nhiều hơn.

Nếu thái độ hôm nay của Kỳ Dao hoàn toàn thay đổi, hần ta có thể sẽ thất vọng.

"Chuyện lần trước, không kịp nói lời xin lỗi, cho nên muốn gặp mặt ngươi." Tống Vân nhìn chằm chằm Kỳ Dao, "còn mong Kỳ cô nương lượng thứ."

Xin lỗi? Kỳ Dao có chút kinh ngạc: "không biết Điện hạ xin lỗi về chuyện gì?"

"Tết Trùng cửu năm ngoái, khi ngươi hỏi ta nên nói rõ thân phận, như vậy cô nương cũng không đến nỗi không biết gì."

Là vì chuyện hần ta đùa bỡn nàng.

Thực ra Kỳ Dao không quá hiểu tại sao Tống Vân lại như vậy, đúng là có chút nghịch ngợm của tiểu hài tử, nhưng đùa cũng đã đùa rồi, một cô nương gia như nàng có thể làm sao, còn dám tức giận đối với Hoàng đế tương lai hay sao?

Kết quả đường đường là Sở vương điện hạ lại tự mình xin lỗi.

hần ta sẽ không thực sự đối với nàng....

Kỷ Dao không dám nghĩ.

Nàng cũng nghĩ không thông, kiếp trước thì thôi không nói đến nữa, là do nàng mặt dày vô sỉ, nhưng kiếp này nàng chẳng làm chuyện gì mà!

Kỷ Dao thực sự là cảm thấy kì quái đến tột cùng.

Thấy nàng đột nhiên trầm mặc, Tống Văn nói: "Kỷ cô nương..."

Kỷ Dao hồi thần, vội nói: "Thực ra là do tiểu nữ ánh mắt vụng về, căn bản không thể trách Điện hạ được, ngài cũng không thể gặp người nào, liền bộc lộ rõ thân phận của mình được? Chuyện này sao có thể xảy ra được? Cho nên Điện hạ không cần để ý, còn đặc biệt làm sáng tỏ thực sự là lãng phí thời gian của Điện hạ."

"Người không trách ta?"

"Đúng!" Nàng cũng không có lá gan đi trách cứ, Kỷ Dao nói: "Nếu Điện hạ không còn chuyện gì khác, xin cho tiểu nữ được cáo lui."

Tống Văn thấy nàng vội vàng muốn rời đi, hoàn toàn không lưu luyến, nghĩ tới lần nào nàng cũng giống như thỏ, gặp hấn ta liền trốn rất nhanh, bỗng nhiên hấn ta có một suy nghĩ, nhướn mày nói: "Kỷ cô nương, mấy lần trước đây, người thực sự không nhớ ra ta?"

Kỷ Dao trong lòng lộp bộp một tiếng, thân hình hơi cương cứng, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu nữ không biết ý của Điện hạ là gì."

Lẽ nào thực sự không nhớ?

Ánh mắt Tống Văn lướt qua người nàng, có chút sắc bén.

Quả nhiên là người thông minh, cư nhiên hoài nghi bản thân nàng có ý giả vờ, trán Kỷ Dao chảy mồ hôi, muốn lập tức rời khỏi đây.

Nhưng cố tình vào lúc này có mấy người cùng đi tới đây, dẫn đầu là hai người, nữ là Phúc Gia công chúa, nam vậy mà lại là Tam hoàng tử Tống Thụy, hấn ta cười một tiếng: "Nhị ca, đệ còn cho rằng đệ nhìn nhầm rồi, không ngờ tới huynh thực sự đang nói chuyện với một cô nương."

"Đây là Kỷ cô nương," Tống Văn không hề bối rối, "hàng quen biết với Yên Yên, gặp được liền nói mấy câu."

Phúc Gia công chúa đã đi tới bên cạnh Kỷ Dao: "Kỷ cô nương, người vậy mà cũng tới đây, cùng ta đi xem cò trắng đi! Chính là ở chỗ hồ Chân Châu, ta cho người mai phục ở đó rồi, chuẩn bị bắt vài con mang về cung nuôi dưỡng."

Phiền toái nhỏ lại tới rồi, Kỷ Dao nói: "Công chúa, gia mẫu ở bên kia, e rằng..."

"không sao, ta cho người đi nói một câu." Phúc Gia công chúa kéo tay nàng, "đi thôi, đi thôi, đi mau," lại gọi mấy cô nương ở phía sau, "các người cũng nhanh lên!"

Kỷ Dao:....

Nhìn thấy Kỷ Dao có chút đau đầu, Tống Văn nhìn không được cong khóe miệng, ngược lại là chuyện tốt, ít nhất Kỷ Dao không thể lập tức rời đi.

Tươi cười của nam nhân rất nhạt, nhưng lại động lòng người, Tạ Minh Châu nhìn thấy, vô cùng chán kinh. Vừa rồi ả ta phát hiện Tống Văn đang nói chuyện với Kỷ Dao, đã có chút không dám tin rồi, không nghĩ tới-----tỷ muội Kỷ gia này đúng là hồ ly tinh, một kẻ câu mắt hôn ca, một kẻ khác cư nhiên câu được Tống Văn, số tuổi còn nhỏ như vậy!

Tạ Minh Châu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Kỷ Dao, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Kỷ Dao vẫn không hề biết gì, bị Phúc Gia công chúa kéo tay, một đường đi tới hồ Chân Châu.

Quả nhiên nhìn thấy công chúa đã ra lệnh cho người mai phục ở đó.

Sợ làm kinh động tới cò trắng, Phúc Gia công chúa nhỏ giọng nói: "Chúng ta trốn ở đây, đừng để bị phát hiện."

Tiểu cô nương này ngoại trừ việc có chút phiền ra, thì cũng rất đáng yêu, Kỷ Dao gật gật đầu.

Các cô nương khác cũng như vậy, ai ai cũng nín thở tập trung, nhưng vì có Sở vương điện hạ và Tam hoàng tử ở phía sau, cho nên tất cả các cô nương đều rất chú ý đến tư thái, sợ mình lộ ra cái xấu, cho nên tư thái đều rất ưu mỹ, Tạ Minh Châu đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là nhìn thấy Kỷ Dao, khó tránh khỏi có chút nóng nảy phập phồng.

Tiểu cô nương đứng sau người Phúc Gia công chúa, dáng người đã cao hơn nhiều so với năm ngoái, nàng nghiêng đầu, có thể nhìn thấy lông mày đen nhánh, sống mũi, còn có đôi môi hơi đầy đặn, có loại cảm giác mềm mại của cánh hoa đào, Tạ Minh Châu thầm nghĩ, nếu như Tống Văn nhìn trúng nàng, có thể là vì nhìn trúng một khuôn mặt mịn màng kia, ngoài cái này ra, Kỷ Dao còn có cái gì khác sao?

Muốn gia thế không có gia thế, tài hoa cũng không thấy đâu, cũng chỉ có dựa vào danh vọng của tỷ phu nàng Tạ Minh Kha! Nhưng nếu như

nàng không có khuôn mặt này, Tống Văn còn có thể bị nàng câu dẫn hay sao? Cũng quá kì lạ, à ta rõ ràng vô cùng xinh đẹp, so với Kỳ Dao chưa thành niên không biết xuất sắc hơn bao nhiêu lần, tại sao Tống Văn không nhìn à ta một chút nào?

Tạ Minh Châu thực sự cảm thấy vô cùng khó hiểu.

trên trời đột nhiên xà xuống vài bóng dáng, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một hàng cò trắng bay tới, Phúc Gia công chúa làm một thủ thế, muốn mọi người im lặng.

Người đã mai phục sẵn từ trước cũng vận sức chờ phát động.

Lúc này Dương Thiệu vừa mới tới núi Ngọc Sơn, khi bước từ trên xe ngựa xuống, dặn dò Trần Tổ: "Xách cho tốt, đừng làm đổ."

Theo tính cách yêu thích chơi đùa của Kỳ Dao ở kiếp này, biết được cả nhà bọn họ tới đây đập thanh, tối hôm qua Dương Thiệu đã phận phó Trần Tổ hôm nay tới Mai gia trang mua súp gừng, đợi nấu xong liền mang tới, lúc ở trên xe thì dùng vài bông bọc lại, vẫn còn tản ra khí nóng.

Ai ngờ xung quanh đều không nhìn thấy Kỳ Dao đâu, người lại phụ thê Liêu thị lại có mặt, hần tiến lên hỏi thăm.

Liêu thị nhìn thấy Dương Thiệu, mặt mày hớn hờ, quả nhiên Hầu gia đối xử đặc biệt với nữ nhi, nếu không sao lại quan tâm như vậy? Bà nói: "Dao Dao được Phúc Gia công chúa mời tới hồ Chân Châu rồi, nói muốn xem thủy điều. Công chúa rất thích Dao Dao, rất hay mời nó."

Tống Yên sao?

Kiếp trước Công chúa này căn bản không thêm để ý tới Kỳ Dao, sao kiếp này lại nhìn nàng với cặp mắt khác rồi? Nhưng Kỳ Dao của hiện tại thực sự rất tốt, vừa không tham mộ hư vinh, vừa khiến người khác thích, cho dù có chút tính tình cũng rất đáng yêu, Dương Thiệu nói: "Đa tạ phu nhân cho biết."

không nói thêm những lời khác nữa, chỉ hàn huyên vài câu liền rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của vị Hầu gia trẻ tuổi, Liêu thị đẩy đẩy Kỳ Chương: "Tướng công, ông nói xem có phải ngài thích Dao Dao nhà chúng ta hay không?"

Kỳ Chương ngưng ngẩn, lập tức nói: "Nàng ấy à, thấy Nguyệt Nhi gả tốt, liền hồ đồ rồi? Đó là Đồ đốc đại nhân, còn là Hầu gia, làm sao có thể nhìn trúng Dao Dao? Nó mới bao lớn!"

"Mười bốn tuổi thì làm sao?" Liêu thị liếc xéo ông một cái, "khi ông nhìn trúng ta, ta cũng mười bốn tuổi, ta xem ông đến đi đường cũng không cất nổi bước."

Kỳ Chương mặt già đỏ lên, bị chặn tới mức không có cách nào phản bác.

Bên hồ, cò trắng xà xuống, đậu ở chỗ nước nông, tìm kiếm cá nhỏ tôm nhỏ để ăn.

Vì muốn làm Công chúa vui vẻ, các hộ vệ chuẩn bị tùy thời tập kích.

Mắt thấy cò trắng dần dần buông lỏng cánh giác, hộ vệ dần dần phát tay, bọn họ lập tức khởi động bấy rập đã chuẩn bị từ trước, hoặc là dùng ám khí công kích cò trắng, nhưng phải khống chế sức lực thật tốt, tuyệt không thể ra tay quá nặng, khiến cò trắng không thể bay lên là được.

Bầy cò trắng bị kinh sợ, lần lượt bay lên.

Chỉ nghe thấy âm thanh "phần phật phần phật" vang lên ở bên hồ, còn có các loại thủy điều khác cũng bị ảnh hưởng bay lên theo, phát ra tiếng kêu sắc nhọn, thậm chí chúng còn đầu đá lung tung.

Chính vào lúc này, một mùi thơm tập kích cánh mũi Kỳ Dao, mùi hương sâu kín, hơi chứa sự thanh lịch, kiếp trước nàng từng ngửi qua, gia tộc trên đỉnh như Tạ gia, các vật phẩm sử dụng đều rất xa xỉ, huân hương cũng không phải loại thường, Kỳ Dao vẫn nhớ mùi hương này, là Tạ Minh Châu sử dụng. Nàng lập tức đề phòng, trong lúc mọi người đều bị thủy điều thu hút sự chú ý, cánh tay kia đã đẩy tới rồi.

Bên cạnh chính là hồ Chân Châu, nếu như ngã về phía bên trái, nói không chừng liền rơi xuống hồ, xung quanh đều là hộ vệ, ngày xuân trang phục mỏng manh, sợ rằng sẽ tổn hại thanh danh, nói không chừng người khác còn đoán rằng nàng vì muốn câu dẫn Tống Văn hoặc Tống Thụy, cho nên cố ý làm vậy.

Kỳ Dao trong lòng lạnh lẽo, xuất phát từ bản năng mà đẩy cánh tay kia đi, kẻ xấu vốn dĩ muốn đẩy ngã về phía bên trái, tất cả sức lực đều dùng vào đó, nhưng người kia bị nàng kéo một cái, đột nhiên nghiêng về phía trước, mà Kỳ Dao không thể khống chế nổi ngồi bệt trên đất.

Chính vào giờ phút này, Tạ Minh Châu đã kêu lên, trừng mắt nhìn Kỳ Dao: "Kỳ cô nương, ta với người không thù không oán, sao người lại hại ta?"

rõ ràng là à ta đánh lên, Kỳ Dao nhướn mày: "Trong lòng người hiểu rõ, nếu không phải người đẩy ta...."

"Ngậm máu phun người," Tạ Minh Châu lời nói chính nghĩa, "ai đẩy người cơ chứ? Là người muốn nhân dịp hỗn loạn muốn làm ta xấu mặt, kết quả bản thân người không cẩn thận ngã một cái, đến nay còn dám thay đổi trắng đen, thực đúng là ác độc,"à ta nhìn vào một vị cô nương trong đám người, "Văn

Huệ, người khẳng định là nhìn thấy, là nàng đẩy ta đứng không?"

Người tên Văn Huệ kia sắc mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: "Hình như, hình như là vậy."

Dựa vào xuất thân của Tạ Minh Châu, rất nhiều cô nương ở đây đều không dám đắc tội, Kỳ Dao cũng biết rõ điểm này, nhưng nàng có điều không rõ, sao Tạ Minh Châu đột nhiên làm khó, nàng cũng không tranh Tông Vân với ả ta mà!

"Người còn muốn giao biện?" Tạ Minh Châu nhìn Kỳ Dao một cái, trên mặt lộ ra vẻ thương tiếc, "khó có khi Công chúa yêu thích người như vậy, người cư nhiên làm ra loại chuyện như thế này...."

"Câm miệng," lúc này Tông Vân đi lên, "Kỳ cô nương không làm gì sai, bốn vương nhìn thấy rõ ràng."

"Điện hạ," Tạ Minh Châu sắc mặt trắng bệch, không ngờ hẳn ta sẽ nói giúp trước mặt bao nhiêu người như vậy, "Điện hạ, rõ ràng là nàng hại ta...." ả ta để lộ ra ông tay áo bị rách, "mời Điện hạ xem, ta bị oan uổng."

Cánh tay trắng nõn nà lộ ra, giống như mỡ đặc.

Vậy mà dám nhân cơ hội này đề câu dẫn, Tông Vân lạnh giọng: "Người đừng ép bản vương phải nói ra sự thật, đi nhanh đi, giữ lại chút mặt mũi cho Tạ phủ của người!"

Lời này nói ra, cả người Tạ Minh Châu run rẩy, cái này còn không phải trực tiếp nói đây là lỗi sai của ả ta hay sao, ả ta rơi lệ: "Xin Điện hạ minh giám...."

Tông Vân không vui, chỉ nhìn ả ta.

Tạ Minh Châu không dám nói tiếp nữa, quay người lui xuống, ai ngờ vẫn chưa đi được mấy bước, liền bị một bóng dáng cao lớn chặn đường, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra là Hoài Viễn Hầu Dương Thiệu, vẻ mặt như sắt thép.

không hiểu sao tự nhiên cảm thấy rung mình, Tạ Minh Châu lùi về sau một bước, tránh hẳn mà rời đi.

Phúc Gia công chúa đã cho người đỡ Kỳ Dao đứng dậy, cau mày nói: "Đều giải tán đi...Kỳ cô nương, người xem có bị thương ở đâu hay không."

Các cô nương đều lần lượt rời đi.

Vừa rồi Kỳ Dao mượn lực của Tạ Minh Châu, không bị thương ở đâu cả, chỉ là lúc lòng bàn tay chống lên mặt đất, bị đá vụn đâm rách da.

Lòng bàn tay có chút bị rách da.

Phúc Gia công chúa thờ phào: "Còn tốt!" lại khiển trách một câu, "không nghĩ tới Tạ Minh Châu lại xấu xa như vậy, đều là ta hại người."

"Công chúa người tin tưởng ta sao?"

"Đương nhiên, ta đã sớm biết Tạ Minh Châu có vấn đề, chỉ là muốn xem xem nàng ta rốt cuộc xấu xa tới mức nào, kết quả...." Phúc Gia công chúa lấy ra khăn tay đưa cho Kỳ Dao lau lòng bàn tay, lại thở thối, "đau không?"

Bàn tay của tiểu cô nương mở ra, trắng nõn như ngọc, chỉ có lòng bàn tay lộ ra vết máu lớn bằng hạt đậu, giống như chu sa vậy, hiển nhiên có chút đau, mày liễu cau lại, môi đỏ mím chặt, thoát nhìn chọc cho người ta thương tiếc.

Dương Thiệu đứng ở bên cạnh nhìn thấy, nghe thấy nàng rên rỉ một tiếng, hận không thể biến mình thành Phúc Gia công chúa kia, nâng niu bàn tay nàng, cẩn thận bôi thuốc cho nàng.

Đương nhiên trong tình huống như thế này chỉ có thể nghĩ mà thôi, quay đầu nhìn, lại thấy Tông Vân đang nhìn chăm chăm không chuyển mắt, nam nhân đối với nam nhân là hiểu rõ nhất....

Dương Thiệu híp mắt lại.

Trần Tổ ở bên cạnh trầm nghĩ, ai nha, bát súp gừng này đều nguội hết rồi, rốt cuộc tặng hay không tặng đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Đại nam nhân không tiện nhìn chăm chăm cô nương.

Tổng Vân thu hồi ánh mắt, hỏi thăm Dương Thiệu: "Dương đô đốc cũng có nhã hứng tới xem thủy điều?"

"Đúng vậy, vì thần ngẫu nhiên sẽ tới, chỉ không ngờ năm nay lại náo nhiệt như vậy, Công chúa đã bắt được cò trắng chưa?" Lúc thu lưới hân ở gần đây, đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.

Tổng Thụy vẫn luôn xem kịch hay, trong lòng thầm nghĩ nhất định là Dương Thiệu tới đây vì Kỳ Dao, trong lòng hân ta đương nhiên sẽ có tính toán.

Mấy năm gần đây, Tổng Vân ngoại trừ được Hoàng thượng yêu thích, còn nhận được sự ủng hộ trong triều, hiển nhiên là một đối thủ vô cùng mạnh. Mà Dương Thiệu là người trẻ tuổi nổi bật xuất sắc trong đám đại thần, giả sử hai người này kết oán, nhất định là một phen tranh đấu, bản thân mình lại có thể ngư ông đắc lợi.

hân ta cười chỉ vào hộ vệ trước mặt: "Bọn họ dùng lưới bắt được hai con, lần này Yên Yên có đồ chơi thú vị rồi."

"Vậy sao? Có hai con à!" Phúc Gia công chúa vô cùng vui vẻ, nhảy cẫng lên, "ta phải đi xem xem", lại dặn dò Kỳ Dao, "Kỳ cô nương, người bị thương rồi phải nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải bồi ta, lần sau ta mời người tiến cung xem cò trắng."

Loại cò trắng này bay trên trời, làm sao để nuôi dưỡng, trừ khi buộc nó lại? Kỳ Dao cảm thấy căn bản không thể nuôi được, đương nhiên nàng cũng không nhiều lời, chỉ đáp ứng một tiếng.

Phúc Gia công chúa nhanh bước đi về phía trước.

Lúc này bên hồ chỉ còn lại Kỳ Dao, Tổng Thụy đánh giá một chút, phát hiện tiểu cô nương này có vài phần tư sắc, đứng gần bờ hồ, gió thổi váy áo bay bay, ần ần có thể nhìn thấy eo thon, hai chân thon dài, nếu như qua hai năm nữa, nhất định là kiều diễm động lòng người.

hân ta tiến lên hai bước: "Kỳ cô nương, thương thế của người thế nào?"

Cử động này liền hấp dẫn sự chú ý của hai người khác.

Dương Thiệu sắc mặt âm trầm, thầm nghĩ một Tổng Vân còn chưa đủ, lẽ nào Tổng Thụy cũng muốn đạp một chân hay sao? Sao trước đây hân không hề phát hiện ra Kỳ Dao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy!

"không sao." Kỳ Dao đương nhiên không thêm đề ý tới Tổng Thụy, kiếp trước ca ca bắt tay với Tổng Thụy đối phó Tổng Vân, kết quả thất bại thảm hại, kiếp này đương nhiên phải cách càng xa càng tốt.

"Ta thấy vẫn nên chú ý một chút, hơi chút sợ ý..." Tổng Thụy cố ý làm ra bộ dáng của kẻ ăn chơi đàn đúm mà tiến lên, cách gần như vậy, mùi thơm trên người tiểu cô nương lập tức truyền tới, hình như là mùi hoa quế, có chút ngọt.

Các Hoàng tử đều chảy dòng máu Tổng gia, tổ tiên chính là mỹ nam tử nhẹ nhàng, Tổng Thụy này cũng lớn lên vô cùng anh tuấn, nhưng cử chỉ như vậy đúng là dọa Kỳ Dao sợ chết khiếp, vội vàng lùi ra phía sau.

Bên hồ nguy hiểm, rất có khả năng bị trượt ngã, Tổng Thụy vốn dĩ chỉ muốn kích thích mâu thuẫn giữa Tổng Vân và Dương Thiệu trở nên gay gắt mà thôi, nhưng thấy Kỳ Dao tránh né, hình như rất không thích hân ta, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phản tức giận, thầm nghĩ Kỳ Dao này cũng giống như các cô nương khác, đều chỉ ái mộ Tổng Vân?

hân ta kém Tổng Vân ở điểm nào? Tổng Vân chỉ là chiếm trước tiên cơ, lại có mẫu thân Hoàng Quý phi trợ giúp, hân ta thì sao, mẫu phi của hân ta đã sớm tạ thế, không giống Thái tử điện hạ còn có Thái hậu yêu thương.

hân ta gờ tay giữ chặt Kỳ Dao: "Kỳ cô nương cẩn thận, đừng để rớt xuống hồ, nếu không thành lỗi của ta rồi."

Trong mắt nam nhân như có ánh lửa vụt qua, giống như độc xà ẩn nấp, trước đây Kỳ Dao chưa từng tiếp xúc với Tổng Thụy, lúc này lại cảm thấy cả người lạnh buốt, bật thốt ra: "Ngài buông tay..." lại sợ làm hân ta tức giận, nhỏ giọng nói, "Điện hạ, ta đứng rất vững, sẽ không rơi xuống nước, xin hãy buông tay."

Cánh tay trong tay hân ta tinh tế tới mức dường như chỉ cần bẻ liền gãy, cách lộp áo có thể cảm nhận được làn da mượt mà ở bên dưới, hân ta vẫn không buông tay ra, mà đợi cá cắn câu.

Dương Thiệu và Tổng Vân gần như là tiến tới cùng lúc.

Tổng Vân nói: "Tam đệ, người làm gì vậy? Còn không buông Kỳ cô nương ra!"

Tiếng gào thét đó, mùi phản uy nghiêm, hiển nhiên là vô cùng tức giận, Dương Thiệu thầm nghĩ, rốt cuộc là vì hành động hoang đường của Tổng Thụy, hay là vì Kỳ Dao bị nam nhân khác đụng vào? Nhưng hân không có thời gian suy nghĩ, bước lớn tiến lên, một phát tách tay của Tổng Thụy ra: "Tam điện hạ ực hiếp kẻ yếu như vậy, truyền tới tai Hoàng thượng, không biết ngài sẽ giải thích thế nào?"

Hay cho một Đô đốc, ngông cuồng hơn cả những gì hân ta nghĩ, nhưng Tổng Thụy nhẫn nhịn, nhướn mày nói: "ngạc nhiên như vậy làm chi, ta chỉ là lo

lắng cho Kỳ cô nương, còn có thể làm gì nàng sao?" Nhìn Tống Vân một cái, "Nhị ca, nếu phía trước có cô nương ngã ra đất, huynh đều mắt đét tai ngơ, sao hôm nay lại khác thường như vậy?"

Vì muốn trở thành Sở vương phi, một vài cô nương chính là giờ trăm loại thủ đoạn, Tống Thụy nhìn thấy cũng được đại khai nhãn giới.

Sắc mặt Tống Vân hơi đỏ: "Ta là sợ đệ hành vi không đoan chính, rước lấy chê trách, bình thường Phụ hoàng dạy bảo đệ như thế nào, đệ đều quên rồi hay sao?"

Che dấu cũng không có tác dụng gì, Tống Thụy cười cười, xin lỗi Kỳ Dao: "Kỳ cô nương, xin thứ lỗi ta đã mạo phạm."

Chẳng có một chút chân thành nào, Kỳ Dao nghĩ tới thần sắc vừa rồi của hắn ta, ần ần có chút bất an, không biết Tam hoàng tử có chú ý gì, đang định đáp lại vài lời khách sáo, lại nghe thấy Dương Thiệu nói: "Át hẳn hai vị Điện hạ có chuyện nhà muốn nói, vì thân xin cáo lui trước."

Kỳ Dao ngơ ngác, lại thấy Dương Thiệu nhìn về phía nàng: "trước khi tới đây có gặp Kỳ phu nhân, đang đợi Kỳ cô nương qua đó, hãy rời đi cùng ta thôi."

"Vâng." Kỳ Dao đương nhiên là cầu còn không được, vội vàng cáo từ hai vị Điện hạ.

Hai bóng dáng dần dần đi xa, Tống Thụy tầm tắc hai tiếng: "Dương đô đốc dường như đối xử rất khác biệt với Kỳ cô nương này."

Lẽ nào bản thân Tống Vân còn không nhìn ra sao?

Tống Vân trầm mặc không nói.

Dương Thiệu chân dài bước đi rộng, rất nhanh Kỳ Dao đã bị hắn bỏ lại phía sau, nam nhân đứng đợi một lát, đột nhiên quay người nắm lấy cánh tay nàng.

Kỳ Dao kinh ngạc: "Hầu gia...."

Giọng nói ấy mềm mại lại ngọt ngào, nghe được liền cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng Dương Thiệu lại không có tâm trạng thương thức, chỉ muốn hung hăng trừng phạt Kỳ Dao một trận.

Sắc mặt của nam nhân khó coi, trong lòng Kỳ Dao thùng thùng như trống đánh, nghĩ tới bộ dáng đáng sợ lần trước của hắn, nàng hoàn toàn không dám đi về phía trước.

"Sao vậy? Luyến tiếc?" hắn nhưong mây.

"Cái gì?" Kỳ Dao cảm thấy ù ù cạc cạc, nàng luyến tiếc cái gì, "là ngài, ngài làm đau ta rồi." Nàng giả vờ như không thoải mái, "Hầu gia, không bằng ngài đi trước đi."

Tiểu cô nương vừa kêu đau, hỏa khí của Dương Thiệu liền bị áp chế xuống, hắn cũng không thể thực sự trừng phạt Kỳ Dao được, như vậy thì sau này Kỳ Dao nhìn thấy hắn chỉ có nước chạy xa thôi, còn thích hắn, gả cho hắn được nữa sao? Ngoài nhần nhin, hắn cũng không có biện pháp nào khác.

hắn kéo Kỳ Dao vào chỗ yên tĩnh, mở bàn tay nàng ra xem.

một vết thương nhỏ như vậy, đối với hắn thì không được coi là vết thương, nhưng nàng lại yếu điệu nũng nịu như vậy, một chút cũng không chịu nổi, Dương Thiệu nói: "Người nhin một chút."

hắn lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc.

Nam nhân trẻ tuổi đã chinh chiến bốn phương, lại thường xuyên thao luyện binh mã, loại thuốc này là không thể thiếu, lúc nào cũng tùy thân mang theo.

Kỳ Dao ngửi thấy một mùi hương gay mũi, trong lòng nghĩ nàng vốn dĩ không cảm thấy quá đau, nếu như bôi cái này ngược lại lại cảm thấy đau thì làm sao? Vậy còn không phải là tự mình chịu khổ hay sao?

Nàng rút tay: "Ta cảm thấy không đau."

Dương Thiệu nhưong mây, có loại cảm giác như Kỳ Dao đang đùa bỡn hắn.

Bị nam nhân nhìn chăm chăm, Kỳ Dao buông mi mắt xuống: "Có lẽ là vừa rồi Hầu gia niết chặt, cho nên mới cảm thấy đau."

Dương Thiệu hơi buông tay ra.

Loại hùng hoàng bạch ngọc cao này bôi lên vết thương sẽ có cảm giác đau nhói như kim đâm, đánh giá Kỳ Dao một chút, hắn cất thuốc trở về.

Kỳ Dao thu tay lại: "Mẫu thân thực sự đang đợi ta sao?"

"không có, ta nói vậy đương nhiên vì giúp người thoát thân."

"Đa tạ Hầu gia." Kỳ Dao cong khóe miệng, nếu như tình hình vừa rồi mà không có Dương Thiệu, nàng thực sự có chút không biết phải làm sao, cũng không biết Tống Thụy bị làm sao, cư nhiên động tay động chân với nàng, giả sử vì chuyện đó, Tống Vân và hấn cùng xông lên, nàng bị kẹp ở giữa xấu hổ biết nhường nào.

Nhưng có lẽ Dương Thiệu vì nàng, đã đắc tội Tống Thụy.

"Về sau Hầu gia nên cẩn thận Tam điện hạ." May mà không phải là đắc tội Tống Vân, nếu không sau này hấn ta làm Hoàng đế, Dương Thiệu ắt sẽ gặp tai ương, bởi vì kiếp trước những người đối đầu với Tống Vân đều đầu lia khỏi cổ, càng thâm hơn chính là chu di cửu tộc, Tống Vân cũng chỉ đối xử ôn nhu với một mình Chu Lương âm mà thôi.

Cho dù là Hoàng Thái hậu, có thể có kết quả tốt đẹp hay sao?

Thấy nàng quan tâm mình, Dương Thiệu nói: "Ta sẽ không có chuyện gì, ngược lại là ngươi," ánh mắt hấn nặng nề, "ngươi tốt nhất nên cách xa bọn họ một chút, bất kể là Sở vương điện hạ hay là Tam hoàng tử."

Tống Vân kiếp này cũng không biết là bị làm sao, vậy mà lại nhìn trúng Kỳ Dao, nếu cứ như vậy, hấn càng không thể để Tống Vân đăng vị được!

Kỳ Dao ngoan ngoãn gật đầu, bản thân nàng cũng cảm thấy nên như vậy.

Lúc này Dương Thiệu ra hiệu cho Trần Tổ, Trần Tổ vội vàng bụng hộp đồ ăn tới.

"Đây là cái gì?" Kỳ Dao hiếu kỳ.

Dương Thiệu mở nắp hộp ra, một mùi hương nồng đậm phiêu tán ra, trộn lẫn một chút mùi vị chua ngọt.

Kỳ Dao kinh ngạc: "Là súp gừng sợi vàng kim à."

"Lần trước không phải là chưa được ăn sao? Ngày đó bản Hầu hứa với ngươi, muốn cái gì có cái đó, nếu đã thiếu ngươi một lần, đương nhiên phải bồi thường rồi." hấn đưa một đôi đũa bạc cho nàng, "nếm thử xem, nếu như bị ngộ độc, có thể đun nóng lên một chút."

Đây được xem như quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy hay sao?

một bát súp gừng, đến bây giờ vẫn nhớ?

Kỳ Dao dù cảm thấy tâm tư Dương Thiệu khó đoán tới mức nào, cũng không quá tin lời nói này của hấn.

Nếu như không phải bởi vì yêu thích, sẽ có nam nhân tốt như vậy hay sao, đặc biệt ngồi xe ngựa tới chỉ vì đưa đồ ăn? Còn là một nam nhân quyền cao chức trọng như vậy!

Cho nên, hấn thực sự yêu thích nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Từ lúc nào mà hấn thích nàng?

rõ ràng vừa mới bắt đầu đối xử với nàng rất lạnh lùng, đậm hồng ngọc bội còn bắt nàng đền, sau đó thái độ cũng không nóng không lạnh, cho dù có trợ giúp nàng, cũng là vì nể mặt Tạ Minh Kha.

Nhưng ngày đó nàng đi tới quân doanh tìm hấn, trước cửa Hầu phủ hấn trừng phạt Du Tô Hoa.

Là từ lúc đó hay sao? Lúc đó nàng vẫn còn rất nhỏ nhắn, Kỳ Dao nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết Dương Thiệu bắt đầu sinh ra tâm tư từ lúc nào.

Tiểu cô nương lại phát ngọc rồi, Dương Thiệu thấy đũa bạc trong tay nàng dần dần trượt xuống, trong lòng thầm nghĩ có lẽ ăn thế này bất tiện, liền lệnh cho Trần Tổ đi xung quanh tìm một chiếc bàn lùn tới, lại trải lên một tấm đệm bằng gấm.

"Ngồi xuống đi."

"Đa tạ Hầu gia." Thế này thoải mái hơn nhiều, Kỳ Dao thưởng thức vài miếng, nở ra nụ cười, loại đồ ăn này có thể làm tới mức không có chút mùi tanh nào thực sự rất khó, hơn nữa lại có thể tươi ngon thơm ngọt như vậy, liền tiếp khen ngợi, "Chẳng trách Mai gia trang sinh ý tốt như vậy."

"Nếu người thích, lần sau ta mang người đi ăn cái khác, thịt chưng ướp rượu, cua hoàng đế, canh cá chấy thường....nhà bọn họ đều làm không tệ."

Kỳ Dao ngơ ngẩn: "Sao ngài lại biết?"

"Lời này có ý gì?" Dương Thiệu biết rõ nhưng cố ý hỏi.

"Những món này, ta đều rất thích ăn."

"Vậy chỉ có thể nói ta và Kỳ cô nương có chung sở thích," nam nhân nhìn nàng, "lần sau có muốn đi cùng ta không?"

Ý cười trong mắt sáng như sao, lấp lánh lấp lánh.

So với hân ở kiếp trước thân thiện trực tiếp, lại có thêm một loại phong vị đặc biệt khác, Kỳ Dao cảm thấy mặt mình rất nóng, cúi đầu xuống: "Sợ rằng không thỏa đáng, nương cũng sẽ không đồng ý, ta hôm nay...ăn cái này, đã là không nên rồi."

Nàng chống không được sự tham lam, hân lại nói đường đường chính chính như vậy, cái gì mà bồi thường vân vân và mây mây.

Kỳ Dao buông đĩa bạc xuống: "Ta phải đi rồi, Hầu gia."

cô nương gia rụt rè là điều đương nhiên, Dương Thiệu nói: "Ta đưa người đi." Như vậy tương đối an toàn, vạn nhất trên đường lại gặp phải Tống Văn và Tống Thụy thì sao, nàng phải đối phó như thế nào?

Kỳ Dao cũng nghĩ như vậy, nên không cự tuyệt.

Hai người sóng vai mà đi.

Nam nhân không nói nhiều lời, nhưng rõ ràng đã thả chậm bước chân hơn so với ngày thường, vì vốn dĩ nàng không đi theo kịp.

Nếu như ở kiếp trước, hân nhất định sẽ nắm tay nàng mà đi, lòng bàn tay hân dày rộng mà khô ráo, nàng có thể hồi tưởng được loại cảm giác ấm áp đó một cách rõ ràng, trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì. Hai người bọn họ, kết cục đều không tốt, kiếp này, có nên ở bên nhau không?

Nghĩ tới các chuyện trước đây, Kỳ Dao đột nhiên có chút mê mang.

một đôi bóng người thu vào đáy mắt, Du Tổ Hoa hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì muốn làm Thái phu nhân vui vẻ, ả từ nhỏ đã bị người ôm tới Hoài Viễn Hầu phủ, bởi vì Du gia không phú quý bằng Hầu phủ, các trưởng bối đều hi vọng ả có thể gả cho Dương Thiệu. Nhưng những năm này trôi qua, người nam nhân kia chưa từng nhìn ả, vì một nữ nhi Kỳ gia, nhục nhã ả trước mặt Thái phu nhân.

Thái phu nhân vậy mà lại giúp đỡ nhi tử, đem ả đuổi ra khỏi nhà.

Mẫu thân quả mắng ả, nói ả quá ngu xuẩn.

Phụ thân cũng ghét bỏ ả, nói ả vô dụng.

Du Tổ Hoa nắm chặt ngón tay, chỉ cảm thấy một trận đau nhức, giờ lên nhìn, cư nhiên phát hiện có máu chảy ra.

Mấy ngày trước, vì muốn theo "Diệu pháp liên hoa kinh" lên trên tơ lụa mà cảm thấy mệt mỏi, ả không cẩn thận đâm rách da vài chỗ, nhưng nhất định là đáng giá, biểu di mẫu nhìn thấy nhất định sẽ thích, cũng sẽ vì tâm huyết của ả mà tha thứ.

Du Tổ Hoa lại cười.

Thấy Kỳ Dao đi tới, Liêu thị tiến lên đón: "Dao Dao, không phải con bầu bạn bên người Công chúa hay sao, có chuyện gì vậy?"

"Công chúa bắt được cò trắng đang vội chơi với chúng, cho nên con trở về." Kỳ Dao cũng không nói ra chuyện vừa rồi, nhìn Dương Thiệu một cái, "giữa đường gặp được Hầu gia, Hầu gia đưa con một đoạn."

"Làm phiền Hầu gia." Liêu thị có chút hiểu rõ ý đồ của Dương Thiệu, nhưng cũng không chọc thủng, dù sao cũng chưa tới bước đó, lại đợi thêm một thời gian xem sao. Nhưng bà đã rất vừa lòng rồi, thử hỏi trong Kinh Thành này có ai xứng làm rể hiền hơn so với Dương Thiệu hay sao? Dù sao với gia thế nhà mình, không thể trào cao.

Dương Thiệu cười nhẹ nhàng: "Chỉ là thuận đường."

"Nhanh tạ ơn Hầu gia." Liêu thị thúc giục nữ nhi.

"Đa tạ Hầu gia," Ký Dao liếc Dương Thiệu một cái, "Hầu gia đi thông thả."

Ăn đồ ăn của hắn, vậy mà lại thúc dục hắn rời đi? Dương Thiệu nhướn mày, thật sự có loại xúc động muốn bắt Ký Dao yêu thương cho thật tốt.

Ánh mắt nam nhân u tối, hiển nhiên là có bất mãn.

Ký Dao giả bộ không phát hiện ra, nàng còn chưa nghĩ xong đâu.

Dương Thiệu đương nhiên chỉ có thể rời đi, chẳng lẽ trước mặt Liễu thị còn dám quán quýt si mê hay sao?

Đợi đến khi hắn rời đi, Ký Dao mới nâng mắt nhìn theo.

Bóng lưng nam nhân cao ngất thẳng tắp, đi lại như gió, một thân cảm bào mặc trên người hắn cực kỳ dễ nhìn.

Từ xa Ký Đình Nguyên đi tới, cao giọng nói: "Người cuối cùng cũng trở lại rồi, đi, ca ca câu cá cho người ăn!"

đã nói từ trước rồi, kết quả Ký Dao phải đi bồi Công chúa gì đó, Ký Đình Nguyên suốt nửa không đợi nổi.

"Vâng, ca ca!" Ký Dao đáp ứng một tiếng, lại nghĩ nghĩ, Tống Vân và Tống Thụy có lẽ vẫn còn ở bên hồ Chân Châu, vội nói: "Chúng ta tới hồ bên cạnh câu cá, có được hay không? Hồ Chân Châu đều xem đến ngán rồi."

Ký Đình Nguyên cảm thấy kì quái, nhưng cũng không phản đối: "đi chỗ nào ta cũng có thể câu được cá."

Liễu thị thấy vậy thì dặn dò: "Đừng câu muộn quá."

Ký Đình Nguyên đáp ứng, kéo muối muối, kêu gã sai vặt chuẩn bị dụng cụ đi tới bên hồ.

Gần núi Ngọc Sơn, hồ Chân Châu là đẹp nhất, nhưng bên cạnh cũng có vài hồ nhỏ rải rác, có một số hồ không thích hợp câu cá, mọc đầy cỏ và bèo, một số hồ lại có thể câu.

Ký Đình Nguyên vừa mới tìm được một chỗ ngồi xuống, liền nghe thấy một trận tiếng cười thanh thúy: "Dao Dao, muối đến rồi, hôm nay ta vẫn luôn đợi muối, kết quả muối trở thành người bận rộn rồi."

Là Thẩm Nghiên, Ký Dao nhìn về phía ca ca, cười nói: "Ta cũng không muốn mình bận như vậy, thực sự là mệt chết, hiện tại rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút rồi." Đánh giá Thẩm Nghiên một chút, phát hiện nàng ta ăn mặc vô cùng giản dị, không giống như trước đây trang điểm lộng lẫy, trang sức, váy áo đều điểm xuyết chân châu bảo ngọc.

Hôm nay thực sự ăn mặc quá đơn giản.

Ký Dao kì quái: "Tỷ làm gì mà ăn mặc trang điểm như thế này?"

Muốn gặp ca ca, lẽ nào không nên làm đẹp một chút hay sao?

Thẩm Nghiên nhỏ giọng nói: "Thay đổi phong cách, nói không chừng hắn sẽ thích."

Ký Dao co rút khóe miệng.

"Nếu như không được, lần sau ta lại đổi phong cách khác."

"Ồ." Ký Dao có chút không biết nên phản ứng như thế nào, thầm nghĩ quân bộ họ lẩn lộn qua lại như thế nào, dù sao cho dù có tệ đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể tệ hơn kiếp trước được.

Ký Đình Nguyên mắc mòi vào câu thả xuống hồ, ngồi xuống câu cá.

Ký Dao đợi ăn, cho nên kêu gã sai vặt nhóm lửa.

"Dao Dao, sao Nguyệt Nhi tỷ và Tà đại nhân không tới?" Thẩm Nghiên cảm thấy kì lạ.

Nhưng Ký Dao một chút cũng không cảm thấy kì lạ, tỷ tỷ từ trước tới nay đều an tĩnh, còn tỷ phu, cũng giống vậy, không đến là bình thường, hai người ở trong nhà đánh đàn đôi thơ, cũng không có gì là không tốt.

Thẩm Nghiên gật gật đầu: "Ngược lại cũng đúng, cho nên cưới thê tử lập gia đình cần có sở thích giống nhau, như vậy mới thoải mái."

"Đúng vậy," Ký Dao nhân cơ hội khuyên bảo hai câu, "nếu tỷ đã hiểu được đạo lý này, thì nên...."

"Nên cái gì? Ta và ca ca muối cũng có chung sở thích, hắn thích câu cá, ta cũng thích, hắn thích uống rượu, ta, ta cũng thích."

Ký Dao than nhẹ một tiếng.

Thẩm Nghiên tìm một chỗ tốt nhất, nhìn trộm Kỳ Đình Nguyên.

Công tử bên hồ mặc áo xanh đi giày đen, thần sắc thanh nhàn, càng nhìn càng thấy anh tuấn, hai tay nàng ta không tự chủ được đưa lên nâng má phẩn.

một người to như vậy, cho rằng cô lau có thể che khuất hay sao? Kỳ Đình Nguyên liếc ngang thấy cô nương kia, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên, suýt nữa đem cần câu vớt vào trong nước.

Nhưng như vậy thì không câu được cá, Kỳ Đình Nguyên rời tầm mắt, xem như không nhìn thấy.

Thế nhưng bóng dáng tiểu cô nương phản chiếu xuống mặt nước, áo trắng quần trắng, theo từng làn nước dập dờn, cứ nhiên có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, hẳn ta rút cuộc không thể nhịn nổi nữa, quát: "đi xa một chút, ở đây làm cái gì?"

Thẩm Nghiên bị dọa giật mình.

hắn ta sao có thể phát hiện ra mình?

Nàng ta vội vàng đứng lên, đi tới chỗ Kỳ Dao.

Vậy mà lại không đầu khẩu với hắn ta, Kỳ Đình Nguyên ngờ ngác, quay đầu lại nhìn, tiểu cô nương đã ngồi xuống rồi, yên yên tĩnh tĩnh, dường như vô cùng nghe lời.

hắn ta cau mày.

Thẩm Nghiên đương nhiên là nhẩn nhện, lần trước Kỳ Dao bảo nàng ta mềm một chút, nàng ta trở về liền nghĩ không nên đổi nghịch với Kỳ Đình Nguyên. không phải là nàng ta thích Kỳ Đình Nguyên hay sao, đương nhiên phải thuận theo hắn ta một chút, nếu như vậy mà Kỳ Đình Nguyên vẫn không thích nàng ta, nàng ta liền không có biện pháp nào khác.

Nhưng trước đó, nàng ta khẳng định phải thử xem sao.

Sau đó Kỳ Đình Nguyên câu được rất nhiều cá, thắng lợi trở về.

.....

Vừa mới lập hạ.

Kỷ Nguyệt thấy bắt đầu có muỗi, sai nha hoàn đổi sang rèm cửa sổ mỏng, đệm chăn dày nặng cũng bị đổi thành loại nhẹ mỏng.

Thấy trong phòng bận rộn, Tạ Minh Kha cười cười đi vào: "Đừng làm mình mệt quá."

"không mệt," Kỷ Nguyệt đưa cho y một danh sách, "muốn mang đi tặng cho phụ thân, chàng xem xem, có thích hợp không?"

Rất nhiều đồ dùng hàng ngày, còn có điểm tâm đặc sản trong Kinh Thành, còn có lá trà, linh chi, nhân sâm trăm năm, Tạ Minh Kha cười, trong lòng cảm thấy ấm áp: "Phụ thân biết được nàng quan tâm như vậy, nhất định sẽ thích, vậy liền cho người đưa đi, mặc dù có lẽ phụ thân không dùng tới."

Kỷ Nguyệt liền phân phó xuống, lại nhìn Tạ Minh Kha một cái: "Có chuyện gì sao?" Mặc dù là ngày hưu mộc, nhưng Tạ Minh Kha rất bận, vào thời điểm này thường sẽ không về phòng.

"thật thông minh, Sở vương điện hạ mời ta tới Vân Hòa Cư uống trà."

"Vân Hòa Cư?" Kỷ Nguyệt nghe thấy cái tên này, "hình như là một nơi rất thú vị, thiếp ngược lại chưa từng tới đó."

"Nàng chưa từng tới?" Tạ Minh Kha ngờ ngẩn, nhưng một lát sau liền hiểu rõ, năm trước Kỷ gia mới chuyển tới Kinh Thành, Kỷ Nguyệt rất nhanh liền gả cho y, chưa từng tới cũng là bình thường, y nắm lấy tay nàng ấy, "nếu không thì nàng đi cùng ta? Trà của Vân Hòa Cư uống rất ngon, không có quán trà nào có thể so sánh, cho nên trà sư ở đó còn được phái vào cung."

"Nhưng thiếp nghe nói, hình như chỉ có nam nhân mới có thể tới."

"Mới đầu là như vậy, nhưng danh tiếng càng ngày càng lớn, các vị phu nhân và cô nương cũng ngưỡng mộ mà tới, cũng không thể thực sự ngăn cản được? Chỉ cần nữ giả nam trang, Vân Hòa Cư liền không quản, cứ lâu dài như vậy, còn chuyên môn ngăn cách dành một chỗ cho khách nữ, các cô nương cũng xem như một lạc thú khác lạ."

"Vậy sao?" Kỷ Nguyệt có chút động tâm, "nhưng không phải là chàng phải cùng Sở vương điện hạ...."

"Vậy không bằng mời Dao Dao cùng đi, nàng cũng có bạn?" Tạ Minh Kha nói, "chỗ đó không những có trà ngon, cũng có danh họa xuất sắc để thưởng thức." Thế tử của y yêu thích sự tao nhã, những nơi thanh u.

Kỷ Nguyệt rút cuộc cũng bị thuyết phục: "Thiếp cũng lâu rồi chưa gặp Dao Dao, nó lại ham chơi, khẳng định còn muốn tới đó hơn thiếp."

Tạ Minh Kha liền ra lệnh cho người đi kiếm hai bộ y bào thích hợp với hai tỷ muội Kỳ Nguyệt.

Khi đưa trang phục tới Kỳ gia, Liễu thị cảm thấy đầu đầy mơ hồ, ngược lại Kỳ Dao nghe thấy có thể đến Vân Hòa Cư, vô cùng hưng phấn, lập tức liền thay trang phục.

"Đứa trẻ này." Liễu thị dờ khóc dờ cười, "đi rồi đừng có gây thêm phiền phức cho cô gia và Nguyệt Nhi đấy."

"Đương nhiên sẽ không, chỉ là đi uống trà, sao con có thể gây phiền phức được?" Kỳ Dao cũng rất nhớ tỷ tỷ, lại có chỗ chơi vui như vậy, đúng là vô cùng hợp ý.

Nàng lập tức ngồi kiệu tới Tạ phủ.

Ai nghĩ tới, vừa mới đi cùng Tạ Minh Kha và Kỳ Nguyệt tới Vân Hòa Cư, liền đối diện trực tiếp với Tổng Vân.

Kỳ Dao suýt nữa thì trốn ra sau lưng tỷ tỷ.

không phải là uống trà cùng tỷ tỷ hay sao, sao lại đụng mặt Tổng Vân vậy?

Bên tai nghe thấy giọng nói trong trẻo của Tổng Vân: "Tạ đại nhân, người đến thật sớm, ta suýt nữa thì thất lễ...." nói xong ánh mắt rơi xuống người Kỳ Dao, mâu quang hơi động.

Vừa mới nhìn còn nghĩ Tạ Minh Kha mang theo hai người bạn, muốn giới thiệu với hắn ta, nhưng thiếu niên thanh tú như mỹ ngọc thể này hiển nhiên là tiểu cô nương!

Bởi vì nàng có một đôi lông mày, một đôi mắt phảng phất như chứa đầy cảnh xuân.

Tổng Vân cong khóe môi.

Nhân sinh nơi nào cũng có thể tương phùng.

Nhưng hắn ta cũng không nhìn nhiều, nếu không đoán sai, vị công tử thanh tú còn lại chính là Kỳ Nguyệt thê tử của Tạ Minh Kha, hắn ta hơi gật đầu.

Kỳ Nguyệt không cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, kéo Kỳ Dao đi sang một bên.

Kỳ Dao nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ không nói với muội là Sở vương điện hạ mời tỷ phụ?"

Kỳ Nguyệt sững sờ: "Sao vậy, muội quen biết ngài ấy sao?"

"Dạ, xem như vậy đi." Kỳ Dao có chút ảo não, bởi vì khó mà giải thích, cũng không thể nói Tổng Vân có ý nghĩ với nàng, mà nàng không có ý gì với hắn ta đi?

"Muội là cảm thấy loại người trong Hoàng tộc, chúng ta tiếp xúc ít thì tốt hơn."

Muội muội này, sao nhiều ý nghĩ như vậy, Kỳ Nguyệt cười nói: "Tướng công là quyền thần, tránh không được, còn về phần chúng ta, vốn dĩ cũng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi."

Thực sự không thể nói rõ.

Kỳ Dao trầm nghĩ, hôm nay Tổng Vân mời Tạ Minh Kha, khẳng định là muốn lôi kéo y, đến nay Thái tử vẫn mãi mà chưa bị phế, ắt hẳn trong lòng Tổng Vân gấp gáp, có thể rất nhanh sẽ có hành động.

Thái tử e rằng bị xui xẻo rồi....

không đúng, Thái tử có khả năng là trùng sinh, Kỳ Dao đột nhiên cảm thấy hoang mang, nếu như là vậy, vậy Tổng Vân chưa chắc sẽ thắng, vậy tỷ phụ tham dự vào....

Kỳ Dao nhìn không được quay đầu nhìn một cái, không ngờ đối diện trực tiếp với ánh mắt của Tổng Vân.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như có cái gì đó từ trong mắt nam nhân phóng ra, nóng rực sáng ngời, Kỳ Dao trong lòng giật thót, lập tức quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Chuyện ở hồ Chân Châu, Tạ Minh Châu mắt mặt trước các vị cô nương, một thời gian sau không dám ra ngoài, nghĩ tới sự vô tình của Tống Vân, ả ta không biết đã đập vỡ bao nhiêu đồ nữa.

Nha hoàn bên người cũng phải chịu tội, mấy ngày nay không dám lại gần ả ta.

Tạ Minh Thiệu nhìn bọn nha hoàn đều trốn ở dưới hiên nhà, liền biết muội muội lại tức giận rồi, hắn ta bước nhanh vào sương phòng.

"Minh Châu, muội lại nhốt bản thân ở trong phòng rồi?"

Nếu không còn có thể làm gì?

Ngày đó không chỉ Tống Vân, ngay cả Phúc Gia công chúa cũng không giúp ả ta, mấy cô nương kia không biết ở sau lưng chê cười ả ta như thế nào, ả ta thực sự không muốn gặp người nữa.

"Sở vương điện hạ ở Vân Hòa Cư," Tạ Minh Thiệu nói, "từ trước ta đã đáp ứng muội...."

Nhắc tới người này, Tạ Minh Châu yêu hận đan xen, cắn răng nói: "hắn ở Vân Hòa Cư thì làm sao? Ca ca còn không rõ chuyện ngày đó hay sao, đến nay không ai không biết, cho dù muội có đi gặp, hắn có thể thích muội sao?"

"Cho nên muội muốn từ bỏ rồi?" Tạ Minh Thiệu lạnh lùng nói, "ta nói cho muội biết, không chỉ Sở vương điện hạ, phu thê Tạ Minh Kha cũng có mặt ở đó, còn có Kỳ Dao kia...."

"Cái gì? Tiện nhân kia cư nhiên cũng ở Vân Hòa Cư?" tròn mắt Tạ Minh Châu bỗng chốc mở lớn, lạnh lùng nói, "sao nàng ta lại ở đó? Lẽ nào là đi gặp mặt riêng với Tống Vân?" nhất định là vậy, nếu không sao có thể trùng hợp như vậy? không ngờ Tống Vân lại yêu thích tiện nhân kia như vậy.

"Ca ca," Tạ Minh Châu kéo tay áo Tạ Minh Thiệu, "huynh nhất định phải giúp ta báo thù!"

"Đương nhiên, nếu không sao ta phải nói với muội làm gì? Muội liền đợi tin tức tốt đi." Tạ Minh Thiệu cong khóe miệng, lộ ra nụ cười âm độc.

Lúc này Tạ Minh Kha đang uống trà với Tống Vân.

Đối với Sở vương điện hạ này, Tạ Minh Kha vẫn luôn có hảo cảm, nếu không hôm nay cũng sẽ không tới đây gặp mặt, trong lòng y, vẫn luôn cảm thấy Sở vương điện hạ thích hợp với Đông cung, càng thích hợp trở thành một vị trữ quân.

Tống Vân tao nhã lịch sự, đầy bụng kinh luân, nói chuyện với Tạ Minh Kha rất hợp nhau.

Mặc dù hai bên đều không thể hiện rõ, nhưng Tạ Minh Kha đã biết rõ ý tứ của Sở vương điện hạ, hi vọng y có thể dốc sức cho hắn ta, phụ tá hắn ta đăng lên Hoàng vị. Nhưng Tạ Minh Kha cũng không đồng ý ngay lập tức, với tình thế hiện nay, thái độ của Hoàng thượng không rõ ràng, mà Thái tử cũng không buồn nản như trước, nếu như bị cuốn vào vòng tranh đấu này, bản thân y thất bại thì cũng thôi, nhưng Kỳ Nguyệt nên làm thế nào?

Cho dù thường thức Tống Vân, nhưng Tạ Minh Kha đã có thể tử, cho nên càng cẩn thận hơn trước đây, hắn không chỉ phải suy nghĩ cho một người nữa rồi.

Khi hai người kia trò chuyện, Kỳ Nguyệt và Kỳ Dao cũng đang nhàn nhã thích ý uống trà.

Hải Đường viên trong Vân Hòa Cư, là Tạ Minh Kha đặc biệt chọn lựa cho họ.

Xung quanh nhà trúc thanh tịnh đẹp đẽ, hoa hải đường nở rộ, giống hệt những đám mây hồng theo từng đóa từng đóa, vị trí dưới cây hải đường cách nhà trúc gần nhất có bày một bộ bàn ghế gỗ, còn có hai con cừu tuyết trắng, trên cổ có đeo chuông lục lạc nho nhỏ, khi đi lại liền kêu đینگ đینگ đینگ đینگ. Ở phía sau nữa, là một bãi cỏ xanh mướt, nở đầy trăm loại hoa dại, hấp dẫn bướm bướm bay tới.

Kỳ Dao ngồi trên ghế mềm, xem mấy bức tranh của Triệu Chân treo trên tường trúc, cảm khái nói: "Muội ở đây mấy ngày cũng không thấy buồn chán."

Kỳ Nguyệt cũng rất vừa lòng, cầm bút lông ở trên bàn lên, vẽ hai con cừu kia: "Chẳng trách Vân Hòa Cư nổi tiếng trong Kinh Thành như vậy, chủ nhân phía sau xác thực là phải bỏ ra không ít tâm tư.

"Là tiêu tốn một đồng tiền đi." Kỳ Dao nhướn mày, đem non xanh nước biếc, phong cảnh điền viên chuyển tới Kinh Thành, đó là quy mô tầm cỡ nào cơ chứ?

Nàng xán lại xem tỷ tỷ vẽ tranh: "Có điều tỷ phụ đúng là hiểu tỷ tỷ, không phải tỷ tỷ thích tác phẩm của Triệu Chân hay sao?" Nàng chọc chọc Kỳ Nguyệt, "tỷ tỷ, dịp trước không thấy tỷ đập thanh, tỷ và tỷ phụ ở trong nhà không ra ngoài sao?"

Kỳ Nguyệt đỏ mặt, sáng giọng: "Muội hỏi làm gì?"

"Muội hiểu kì mà!"

Kỷ Nguyệt không thèm để ý nàng: "Lại nào, ta đều không vẽ nổi nữa rồi."

Thấy mặt nàng ấy càng ngày càng đỏ, Kỷ Dao dừng lại, trong lòng trộm cười.

Mặc dù hai tỷ muội ăn mặc giống công tử, nhưng dung mạo thanh lệ, làm sao có thể che dấu được chứ.

Nữ trà sư rót trà cho hai người đứng ở bên cạnh, vô cùng hâm mộ.

Gia cảnh nhà nàng ta bần hàn, từ nhỏ đã bị đưa tới đây học tay nghề để nuôi cả nhà, không giống các cô nương kim chi ngọc diệp này, từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, đến Vân Hòa Cư, lại là phong hoa tuyết nguyệt, không biết cái khổ của nhân gian. Nhưng rất nhanh nàng ta có thể thoát khỏi địa phương này, không bao giờ phục vụ những người này nữa.

Trong đầu nữ trà sư hiện ra bộ dáng anh tuấn của một nam nhân, hẳn ta thường xuyên tới Vân Hòa Cư, mỗi lần đều gọi nàng ta vào phục vụ rót trà, hẳn ta mặc y phục hoa lệ, phong lưu phóng khoáng, phẩm vị trà hương nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đây, nàng ta đã sớm thầm thích người đó rồi.

Sau đó có một ngày, người đó ôm nàng ta vào lòng.

Sắc mặt nữ trà sư hơi đỏ, nghĩ tới đôi tay đỡ thân thể của nàng ta, cả người nhịn không được run rẩy.

Nếu như nàng ta làm tốt chuyện này, có thể trở thành thiếp thất của người đó, có thể ngày ngày ở bên hắn ta, cũng có nha hoàn của chính mình, đình viện của chính mình, từ đó về sau không cần phải nhìn sắc mặt của người khác nữa.

Nàng ta hít sâu một hơi, ôn nhu hỏi Kỷ Dao: "cô nương, còn muốn trà nữa không?"

Kỷ Dao nói: "Lại rót thêm một chút nữa."

Trà này đúng là tuyệt diệu, cũng không biết làm sao chế thành, uống một ngụm đều lưu lại mùi hương.

Nhưng nàng thích trà hoa hơn, bởi vì chủng loại đa dạng, hoa quế, hoa nhài, hoa cúc, muốn loại nào có loại đó, nàng nói: "Đội lát nữa pha cho ta một bình trà hoa quế."

"Vâng." Nữ trà sư ôn nhu đáp lại.

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng huyền não, Kỷ Nguyệt dừng bút giữa chừng, nghiêng tai lắng nghe, hình như có người hô hào đi lấy nước.

Sắc mặt nàng ấy đột nhiên thay đổi.

Kỷ Dao cũng nghe thấy, kinh ngạc nói: "Sao lại lấy nước? Tỷ tỷ, chúng ta đi xem sao, vạn nhất đốt cháy tới đây thì nguy."

Tỷ muội hai người vội vàng ra ngoài, quả nhiên ở phía xa bốc lên khói đen, nhưng không nhìn thấy lửa, Kỷ Dao nói: "Có thể là phòng bếp đốt cháy đồ." Kiếp trước nàng từng tới Vân Hòa Cư, biết phương hướng đó, nếu như bốc cháy thì khói không thể nhỏ như vậy được.

Cũng không biết là ai sợ hãi này nọ, nào ra động tĩnh, làm hồng húng thú.

Kỷ Nguyệt không động, hơi hơi cau mày: "Có thể nào có cái gì đó..." nàng ấy cũng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy chuyện này kì quái.

Tỷ tỷ từ trước tới nay đều cẩn thận, Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ cảm thấy là chuyện gì?"

"Ta cũng không biết." Kỷ Nguyệt nắm chặt tay Kỷ Dao, "chúng ta nên cẩn thận hành sự," phân phó Trầm Hương, "đi nói với tướng công một câu, nói vừa rồi có người hô bị cháy, không biết chàng có nghe thấy không," lại dặn dò thêm, "nếu như vẫn đang nói chuyện với Sở vương điện hạ, thì không cần làm phiền." Bản thân nàng ấy cũng có thể ứng phó tình huống.

Kỷ Dao nhìn tỷ tỷ, cảm thấy tỷ ấy đúng là hiền thê lương mẫu, chẳng trách kiếp trước Hoàng thượng yêu thích tỷ ấy.

Hai tỷ muội đi ra ngoài, trong Hải Đường viên yên tĩnh.

Nữ trà sư chỉ cảm thấy trái tim nhảy bùm bùm.

Nàng ta nhìn ra ngoài một cái, lấy đồ từ trong tay áo ra, vụng trộm đổ vào trong trà.

Nghe nói được tính của loại thuốc này chậm, cũng không lập tức phát tác, vậy thì cho dù Kỷ Dao có uống phải, cũng không có quan hệ gì tới Hải Đường viên, như vậy thì nàng ta sẽ không bị liên lụy.

Nữ trà sư làm xong việc, vội vàng chạy ra ngoài, muốn đi tranh công, ai ngờ vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân, phía sau liền bị người ta dùng khăn bịt miệng, nàng ta chưa kịp nói gì, liền bị ngất đi.

Ánh mắt nhắm nghiền, không có động tĩnh gì nữa, nam tử nhìn nàng ta một cái, trong lòng chán ghét.

Loại bộ dáng này còn muốn trèo cao? Cũng không soi gương xem, nếu như nàng ta không phải là trà sư, hẳn ta mới lười để ý tới!

Cho dù chỉ là thiệp thất của hắn ta, cũng không thể là loại mặt hàng như thế này được, dù sao cũng phải là....nghĩ tới bộ dáng thanh lệ của nữ nhân nào đó, thần sắc trở nên mê đắm, nhưng rất nhanh đã trở thành vụn vụn, đá nữ trà sư một phát: "Tìm một chỗ, đợi đến khi xảy ra chuyện thì ném nàng ta xuống hồ." Lại cúi người nhét một khối ngọc bội vào trong tay áo nàng ta, "cái thứ tham tài, gia thiện tâm, khi chết cho người một vật kỉ niệm."

Đến lúc đó nếu chuyện bị phát hiện, cũng chỉ có thể nói là nữ trà sư trộm đồ của khách, loại người này, có chuyện gì mà không thể làm ra? Đừng nói chỉ là một chuyện hạ được.

Có lẽ là vì đồ kỉ gia thế của khách nữ.

Gã sai vật linh mệnh, đem nữ trà sư lôi đi, giấu ở một chỗ vắng vẻ.

Trong Hải Đường viên.

Lúc này hai tỷ muội trở về.

Hải Đường viên cũng không có gì thay đổi, ngược lại là bức họa Kỷ Nguyệt vẽ, bị gió thổi bay rơi xuống đất.

Kỷ Dao nhất lên, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không thấy nữ trà sư đâu, thầm nghĩ có phải là đi chuẩn bị trà hoa quế cho nàng rồi không?

E rằng là như vậy.

Nàng ngồi xuống, bụng ily trà vừa uống dở.

Chính vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy một nam nhân đi từ cửa tới, đường vân hoa sen thêu bằng chỉ vàng ở góc áo bào như ẩn như hiện, phảng phất như lúc nào cũng có thể nở rộ. Nàng ngưng ngẩn, vẫn chưa mở miệng, lại thấy hắn đoạt đi chung trà trong tay nàng.

Kỷ Dao ngây ra như phỗng.

Chuyện gì xảy ra vậy?

đang yên đang lành sao lại đoạt trà của nàng, có khát đến mức độ đó sao?

không đúng, hắn còn thiếu trà để uống sao, trừ khi.... trong trà này có độc?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nhưng sao Dương Thiệu lại tới?

Kỷ Dao cảm thấy vô cùng kì quái, ánh mắt đảo quanh khuôn mặt hắn.

nói ra thì, đang là thời điểm giao mùa xuân hạ, là lúc náo nhiệt nhất của Vân Hòa Cư, sắc màu rực rỡ, cành lá sum sê, vừa đến ngày hưu mộc, thiệp mời gửi tới Hoài Viễn Hầu phủ đều đếm không hết. Kiếp này Dương Thiệu có chí hướng của hắn, cũng có dã tâm, người nào nên kết giao hắn rất rõ ràng, cho nên nhận lời tới Vân Hòa Cư.

Ai ngờ tới, nghe nói Sở vương diện hạ cũng có mặt.

Đó là đối thủ mà hắn để ý nhất, đương nhiên phải thám thính rõ ràng, sau đó liền biết ngoài Tổng Vân ra, cùng tới còn có phu thê Tạ Minh Kha và Kỷ Dao.

hắn lập tức phái người tới phụ cận Hải Đường viên.

Kết quả có người hô lên bị cháy, Trần Tố nghi ngờ là kẻ điếu hồ ly sơn, tóm lấy người kia bắt báo Dương Thiệu, cho nên mới xuất hiện tình cảnh vừa rồi.

Dương Thiệu buông ly trà xuống: "May mà chưa uống vào, nếu không bản Hầu không biết nên làm sao để cứu ngươi."

Giọng nói hơi có chút trách cứ.

Kỷ Dao giao biện: "Ta chỉ là cầm lên, cũng chưa chắc sẽ uống, trà đó đều nguội rồi."

"Ngươi cho rằng không uống ly này liền không sao? Cả ấm trà đều có độc," Dương Thiệu nhướn mày, "cũng không xem cho cẩn thận..."

"thì sao?" Còn muốn giáo huấn nàng? Chiều theo lời hắn nói, thì bản thân mình suýt nữa thì chết, hắn còn hung dữ với nàng! Tiểu cô nương hơi mím môi, tức tới mức sắc mặt như ánh ban mai.

"không có gì," Dương Thiệu thấy nàng bất mãn, thu liễm hỏa khí vừa rồi, nói, "ta lo lắng cho ngươi."

Ôn nhu đột nhiên như vậy làm vẻ mặt căng chặt của Kỷ Dao buông lỏng.

Nàng chống tay ra sao lưng, nhìn vào nước trà: "Nước này thực sự bị hạ độc? Sao có thể được? Lần đầu tiên ta tới Vân Hòa Cư, kết thù với ai cơ chứ? Nước trà vẫn là do nữ trà sư của Vân Hòa Cư pha mà."

Trong trí nhớ, kiếp trước chưa từng nhìn thấy nữ trà sư kia, lần này cũng là lần đầu gặp mặt, vô duyên vô cớ sao phải hại nàng?

Kỷ Dao không hiểu ra sao.

Dương Thiệu đang muốn giải thích, nhưng lại thấy Trầm Hương nhanh chóng chạy vào: "Phu nhân, người không sao chứ? cô gia nói, kêu người và cô nương lập tức rời khỏi Hải Đường viên."

Kỷ Nguyệt nhìn Dương Thiệu, liền biết chuyện này không đúng, đến nay Tạ Minh Kha cũng nói như vậy, nàng ấy truy hỏi: "Tướng công đâu?"

Trầm Hương nghĩ tới sắc mặt băng lãnh của Tạ Minh Kha lúc nãy, lạnh lùng nhìn một cái, nhỏ giọng nói: "Hình như tới, tới Hà Hương lầu gì đó."

Đất của Vân Hòa Cư rất rộng, mọi một viện đều có tên, cũng có cảnh sắc tương ứng với tên, Hà Hương lầu ý nghĩa như tên, dưới lầu có một hồ nước, trồng đầy hoa sen, trên mặt nước trong veo, còn có thuyền hoa tinh xảo cung cấp cho khách chèo thuyền vui chơi.

Lúc này Tạ Minh Thiệu đang nằm trên nhuyễn tháp trong lầu, thích ý nghe nhạc nhân hát khúc, đợi lát nữa Kỷ Dao trúng thuốc, đến khi thuốc phát huy tác dụng, hắn ta liền nhét người vào lòng Tạ Minh Kha.

Đợi đến lúc đó danh tiếng của Tạ Minh Kha thối không chịu được, Kỷ Dao này không chỉ là em vợ của y mà còn là cô nương Tổng Vân ngưỡng mộ trong lòng, nếu như bị Tạ Minh Kha ngủ rồi, y còn có mặt mũi nào mà nhìn Kỷ Nguyệt hay sao? Tổng Vân cũng sẽ hận y tận xương, con đường làm quan nhất định không thuận lợi.

Kỷ Dao kia liền không cần nói tới nữa, chỉ có thể nhảy xuống sông, mới có thể rửa sạch bản thân mình.

Đúng là nhất tiễn song điêu.

Tạ Minh Thiệu càng nghĩ càng vui vẻ, đợi lát nữa chỉ cần truyền tin Kỷ Nguyệt bị ngắt liền có thể dụ y tới Hải Đường viên...

hắn ta nhắm mắt lại, cùng hát khúc theo nhạc nhân.

đang lúc say sưa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bước nhanh đến, cho rằng là gã sai vặt nào đó không hiểu quy củ, Tạ Minh Thiệu đang muốn quát mắng, đột nhiên cổ áo bị tóm mạnh, sau đó một quyền trực tiếp đánh lên mũi hắn ta.

Tạ Minh Thiệu cảm thấy một trận đau đón mặt liệt.

hắn ta mở trừng mắt ra, nhìn thấy Tạ Minh Kha.

"Ngươi, ngươi làm gì vậy!" Tạ Minh Thiệu kinh hãi trượt xuống dưới tháp mềm, "ngươi điên rồi, ngươi làm gì mà đánh ta?" Cao giọng gọi gã sai vặt, "ngăn y lại cho ta!"

"Kẻ nào dám ngăn cản?" Từ xa nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo, Tổng Vân đã đi tới cửa rồi.

không ngờ Sở vương điện hạ cũng tới, Tạ Minh Thiệu chấn kinh, vội vàng hành lễ: "Gặp qua Điện hạ, có điều Điện hạ tới vừa đúng lúc, Đại ca của ta e rằng điên rồi, còn mong Điện hạ...."

Chưa nói hết câu, Tạ Minh Kha đã lạnh lùng nói: "nói, nói tiếp đi, ta xem ngươi giao biện đến đâu!"

Trong lòng Tạ Minh Thiệu giật thót, quay đầu lại nhìn: "Đại ca, có phải có hiểu lầm gì không? Ta hôm nay chỉ ở Hà Hương lầu, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, không biết Đại ca có ý gì?" đang nói, trong mũi liền chảy ra máu, vội vàng dùng khăn tay ngăn lại, "kinh động làm phiền tới Sở vương điện hạ, Đại ca, chúng ta có lời gì vẫn là nên trở về nhà rồi nói, một quyền này, ta không trách ngươi."

Cho rằng chỉ cần giáo biện vài câu là có thể thoát thân hay sao?

Tạ Minh Kha nói: "Mang lên đây!"

Lý Ngọc lập tức dẫn một nữ tử đi vào Hà Hương lầu.

Đúng là nữ trà sư vừa mới pha trà cho hai tỷ muội Kỳ gia.

Sắc mặt Tạ Minh Thiệu đại biến.

hắn ta rõ ràng đã kêu gã sai vặt giấu người cho tốt, làm sao lại bị phát hiện rồi? Trong lòng lạnh lẽo, lập tức phủ nhận: "Người này là ai, Đại ca, đang yên lành bắt một cô nương tới làm gì?"

Giả vờ không quen nàng ta.

Khuôn mặt nữ trà sư vẫn vẹo, nàng ta vì Tạ Minh Thiệu làm ra chuyện hại người, kết quả hắn ta lại vô tình vô nghĩa như vậy, lợi dụng xong liền giết nàng ta! Nàng ta nhớ rất rõ ràng, hắn ta cho người làm mình ngất đi, nữ trà sư kêu lên: "Tạ công tử, người rõ ràng đã đáp ứng ta...."

"Ta đáp ứng người cái gì, đừng có ngậm máu phun người!" Tạ Minh Thiệu lạnh giọng nói, "người dám vu cáo hãm hại ta, cần thận mạng nhỏ của người!"

Đó dù sao cũng là Nhị công tử Tạ phủ, ngoại tổ phụ của hắn ta còn là Bá gia, nữ trà sư cả người run rẩy, không dám nói tiếp.

Tạ Minh Thiệu cười lạnh: "Đại ca, ta rốt cuộc là có thù oán gì với người, mà người phải đối đãi với ta như thế này? Người này, ta chưa từng gặp mặt, Đại ca tìm được ở chỗ nào vậy? Lại cho nàng ta nhiều ngân lượng, hay là.... đây là người quen cũ của Đại ca?"

không đợi Tạ Minh Kha mở miệng, bên ngoài cửa như vang lên tiếng lán như hồ lô, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Công tử, cứu ta!" Kê đó thê lương kêu lên, "công tử, tiểu nhân không muốn chết!"

Tạ Minh Thiệu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ba người đi tới, ha người bộ dáng tinh tế, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, là hai tỷ muội Kỳ gia vẫn giả làm công tử, người còn lại dáng người anh tuấn vĩ ngạn, mặc cẩm bào màu xanh nhạt thêu hoa văn hoa sen, bên eo mang một thanh trường kiếm, trên vỏ kiếm là bảo thạch hào quang lấp lánh, đúng là Hoài Viễn Hầu Dương Thiệu.

"nói," Dương Thiệu đi tới bên người gã sai vặt, nhàn nhạt nói: "nói xem chủ tử người sai người đi tới nhà bếp phóng hỏa như thế nào."

Gã sai vặt đó bị đánh tới sợ: "Tiểu nhân không muốn phóng hỏa, công tử nói chỉ cần làm cho một ít khói bay lên là được, đến lúc đó kêu vài tiếng ở Hải Đường viên, đến Tạ phu nhân và Kỳ cô nương dụ ra ngoài, để nữ trà sư dễ dàng hạ được."

"Công tử nào," Dương Thiệu nhướng mày, "nói rõ ràng một chút."

"Vâng, vâng," gã sai vặt run run rẩy rẩy chỉ vào Tạ Minh Thiệu, "là hắn ta, là hắn ta."

Tạ Minh Thiệu sắc mặt tái mét, xông lên muốn đánh gã sai vặt, trong miệng nói: "Hay cho đồ chó nhà người, cư nhiên dám hãm hại ta, ta lệnh cho người phóng hỏa lúc nào! Xem ta đánh chết người..." còn chưa đi tới trước mặt gã sai vặt, Dương Thiệu đã đẩy một chương qua, đem Tạ Minh Thiệu đánh ra xa một trượng, trực tiếp đâm vào tường, đột nhiên nôn ra một ngụm máu.

Vô cùng chật vật, trong lòng Kỳ Dao thầm cảm thấy thống khoái, ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu một cái.

Nam nhân cũng không chú ý tới, thần sắc nhàn nhạt, tự thân sinh ra uy phong.

Tạ Minh Thiệu ngồi trên đất, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mọi người lạnh mắt nhìn, trong lòng nhin không được sinh ra hàn khí, hắn ta ôm ngực đứng lên, nhìn về phía Tống Vân, khàn thiết nói: "Sở vương điện hạ, bọn họ là cùng một đám người, hôm nay câu kết với nhau hãm hại ta....Sở vương điện hạ, ta đối với ngài một lòng trung thành, xin Điện hạ minh giám, nếu như Điện hạ có thể chủ trì công đạo, Tạ gia chúng ta...."

"Tạ gia?" Tạ Minh Kha cười lạnh, "ha, dựa vào người mà cũng xứng sao?"

Tạ Minh Thiệu tức tới mức suýt nữa thì ói máu.

Tống Vân nói: "Thường Thanh, đem bọn chúng giải tới Thuận Thiên phủ, nói cho Tri phủ, chuyện ngày hôm nay bản Vương cũng là một trong những nhân chứng, có thể tùy thời hỏi thăm, đồng thời ra lệnh lập tức tra rõ, mong Tri phủ hợp tác."

Bởi vì Phủ doãn Thuận Thiên phủ chính là phụ thân của nàng, để tránh hiềm nghi, Tống Vân để cho Tri phủ thay thế, nhưng phụ thân có thể tham gia.... (Thực ra đoạn trước tác giả viết Kỳ Chương là Tri phủ, nhưng sau này cứ thấy gọi là Phủ doãn, mình đổi theo tác giả nhé)

Kỳ Dao liếc nhìn Tống Vân một cái.

Tống Vân phát hiện ra, hơi mỉm cười: "Chắc hẳn lệnh tôn có thể xử lý theo lẽ công bằng."

Nhìn thế nào, cũng thấy hấn ta bênh vực bọn họ, Kỳ Dao nói: "Đa tạ Điện hạ."

Tiểu cô nương trang điểm một thân nam trang, không có trang phục châm thoa tiên điểm nhiều màu sắc, nhưng lại thể hiện rõ đường nét khuôn mặt tươi đẹp, cánh môi hồng hào, giống như một bông son trà nở rộ sáng chói.

Ánh mắt Tống Vân dừng trong chớp lát: "Cũng không đến mức nói lời cảm tạ, thực sự là có người gieo gió gặt bão." Phân phó Thường Thanh, "còn không mang đi?"

"Vâng." Thường Thanh gọi mấy gã hộ vệ tới, áp giải bọn chúng tới Phủ Thuận Thiên.

Tạ Minh Thiệu cũng ở trong số đó, cao giọng nói: "Các người dựa vào cái gì mà bắt ta, các người không có chứng cứ, đòi đó cho ta...."

Thường Thanh lấy khăn tay ra nhét vào miệng hấn ta.

Tống Vân nói với Tạ Minh Kha: "Quý phủ xảy ra chuyện, hôm nay không thể tâm tình với người được nữa."

"Để cho Điện hạ chê cười rồi." Tạ Minh Kha cảm thấy hổ thẹn vì Tạ Minh Thiệu.

Tống Vân không nhiều lời nữa, lúc sắp đi đột nhiên nói với Dương Thiệu: "Dương Đô đốc vậy mà cũng ở Vân Hòa Cư, sớm biết vậy nên cùng mời tới đây."

"Sau này còn có cơ hội, Điện hạ."

một lần lại một lần gặp mặt, mỗi lần thấy Kỳ Dao, Dương Thiệu đều xuất hiện, lần gần đây nhất là ở Minh Nguyệt Lâu. Tống Vân đột nhiên hiểu rõ, ngày đó hấn căn bản không phải là trách móc Kỳ Dao, hấn chỉ vì muốn Kỳ Dao rời khỏi mình mà thôi, vì không hề cho nàng nhận chiếc hoa đăng mình tặng.

hấn ta như rồng đuôi lông mày, sau cùng ánh mắt rơi trên người Kỳ Dao.

Ánh mắt đó nặng tựa nghìn vàng, Kỳ Dao cảm giác được, ngẩng đầu lên, Tống Vân đã rời đi tầm mắt, đi về phía cửa lầu.

Nàng hơi hơi ngăn người.

Dương Thiệu nhìn thấy, không nói lời nào.

Tạ Minh Kha tiến lên cảm tạ.

Dương Thiệu nói: "Chỉ là chuyện thuận nước đẩy thuyền, nếu như ta không có mặt, Dục Thiện người cũng sẽ có biện pháp...." Trần Tổ nói, lúc đó Tạ Minh Kha cũng phái người tới Hải Đường viên, chỉ là giữa đường phát hiện ra hấn, nên quay đầu lại.

Có Dương Thiệu ở đó, xác thực là không cần phải lo lắng, Tạ Minh Kha đi tới bên người Kỳ Nguyệt, nắm lấy tay nàng ấy: "Mặc dù ta vẫn luôn cẩn thận, nhưng không ngờ tới hấn ta cư nhiên dám làm xằng làm bậy ở Vân Hòa Cư, nếu không tuyệt đối sẽ không mang nàng tới đây."

"Ai có thể nghĩ tới chứ, hơn nữa, có chàng ở cùng ta không sợ." Kỳ Nguyệt hơi mỉm cười, "không phải là đã bắt được hấn ta rồi hay sao?"

Thê tử trang điểm thành công tử có một loại phong tình khác, Tạ Minh Kha muốn giơ tay ra niết khuôn mặt nàng ấy, nhưng y nhin lại.

Hai người mặc dù chuyện gì cũng không làm, nhưng ánh mắt giao nhau vô cùng triền miên.

Kỳ Dao nhìn thấy không khỏi đỏ mặt, tránh ra ngoài cửa.

Tiểu cô nương đứng trước hồ sen, nhìn lá sen xanh khắp hồ phát ngốc, Dương Thiệu đi tới: "Mặc dù Tạ Minh Thiệu đã bị bắt, nhưng đừng quên, người còn có một địch nhân."

Là nói Tạ Minh Châu sao? Kỳ Dao trầm ngâm: "Theo Hầu gia thấy, Tạ Minh Thiệu sẽ bị phán xử như thế nào?"

"Xúi giục giết người, hạ thuốc, e rằng phải ngồi tù hai ba năm." Bởi vì dù sao cũng chưa kịp phạm án giết người.

"Tiện nghi cho hấn ta." Kỳ Dao hừ lạnh.

"hấn ta ở trong tù cũng sẽ không trải qua tốt đẹp được đâu." Giọng nói Dương Thiệu nhàn nhạt, Tạ Minh Thiệu này đã quen cuộc sống xa xỉ của công tử nhà giàu, nhà giam nhất định sẽ bức hấn ta tới mức phát điên.

Chỗ đó rất không thoải mái, nghe nói quanh năm không thông gió, rất dễ nhiễm bệnh, trong lòng Kỳ Dao coi như thờ phào, nghiêng người, nghiêm túc hành lễ với Dương Thiệu: "Hôm nay đa tạ Hầu gia."

Dương Thiệu nói: "Hai chữ đa tạ bản Hầu đã nghe nhiều, ngược lại là Kỳ cô nương có thể lấy cái gì tạ ơn đây?"

Nam nhân buông mắt nhìn nàng, trong mắt có thâm ý.

Kỷ Dao hơi chuyển động mắt: "Hầu gia muốn gì mà chẳng có, một cô nương gia như ta, có thể có đồ vật mà Hầu gia không có hay sao?"

"Đương nhiên, ví dụ như bùa bình an lần trước."

Đó là do nàng đích thân cầu được, ý nghĩa bất đồng.

Kỷ Dao sững sốt.

Dương Thiệu lấy bùa bình an ra: "Lẽ nào ngươi đã quên rồi?"

Bùa giấy màu vàng nhạt bằng phẳng nằm trong lòng bàn tay hắn, hoàn hảo không hao tổn gì, giống y hệt lúc nàng mang tặng hắn.

Nhưng hắn đã đi đánh trận, lưu giữ tốt như vậy, khẳng định là để ở chỗ sát người, Kỷ Dao thầm nghĩ, hắn cư nhiên trân trọng như vậy, cho dù trở về Kinh Thành đã bao nhiêu ngày, vẫn còn giữ lại.

Nhất thời, trong lòng chấn động, như thủy triều bên bờ biển.

Nàng nghiêng đầu nói: "Vậy Hầu gia còn muốn cái gì, nếu như ta có thể làm được, tự nhiên là...." trong lòng thầm nghĩ, sắp tới tết Đoan ngo rồi, có phải là làm một sợi dây trường thọ, hoặc túi hương?

Nhưng những cái này dường như hơi thân mật quá.

"Có một đồ vật, ngươi có thể cho ta...." Dương Thiệu hơi cúi đầu.

Ánh mắt nam nhân trở nên thâm sâu, có loại cảm giác chân tình ở trong đó.

Kỷ Dao hỏi: "Cái gì...."

Còn chưa hỏi rõ ràng, đã thấy hắn đã cúi đầu, áp sát nàng.

Nàng vô thức lùi lại.

hắn giơ tay, lòng bàn tay đặt ở sau ót nàng, làm cho nàng khó mà động đậy.

Khoảng cách của hai người gần trong gang tấc, nàng đối diện với đôi mắt đen láy, giống như đầm nước sâu không thấy đáy, bên tai nghe thấy lời nói của nam nhân: "Đem chân tình của ngươi giao cho bản Hầu... Lần này cũng vậy, bản Hầu hứa cho ngươi một đời vinh hoa phú quý."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Giọng nói trầm lắng, giống như một lời điện đánh vào lòng Kỷ Dao.

Nghe ý tứ của Dương Thiệu, là chỉ cần nàng thích hắn, hắn liền để nàng trở thành Hầu phu nhân!

Vậy không phải giống như kiếp trước hay sao? Nhưng kiếp trước hắn là nói như thế này, "Kỷ cô nương, nếu như nàng nguyện ý gả cho ta, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, không để nàng phải chịu một chút uất ức." Sau đó, là thực sự đối tốt với nàng, nhưng cả Hầu phủ, bao nhiêu thân thích của Dương gia, cũng chỉ có một mình Dương Thiệu thích nàng. Cho đến lúc chết, Thái phu nhân cũng không thật tâm tiếp nhận người con dâu là nàng.

Trong lòng có chút ngọt ngào, có chút buồn bực, Kỷ Dao không biết nên trả lời như thế nào.

Tiểu cô nương mím môi, ánh mắt phức tạp.

không hề lập tức đồng ý, mày kiếm của Dương Thiệu nhướng lên.

Vừa rồi khi nhìn thấy phản ứng của Tống Vân, trong lòng hắn liền dâng lên sự lo lắng, cảm thấy sốt ruột, loại cảm giác đó làm hắn không thể tiếp tục đứng ở khỏi điểm chờ đợi nữa.

Đừng nhìn thấy gia thế hần hĩnh, đến nay còn làm Đồ đốc, nhưng đối với Kỳ Dao, bắt nguồn từ trí nhớ kiếp trước, hần từ đầu tới cuối đều không tự tin như vậy, hơn nữa đối thủ lại là Tống Văn, người từng làm Kỳ Dao như si như cuồng, cho nên hần chỉ có thể từ bỏ kế hoạch ban đầu, để Kỳ Dao gả cho hần sớm hơn.

Nhưng nàng cứ nhiên....

Ngón tay Dương Thiệu dùng sức, đem đầu của nàng đẩy lên trước một chút: "Người không muốn?"

Cánh môi gần như chạm vào nhau, không hiểu tại sao Kỳ Dao đột nhiên nghĩ tới tư vị hai người hôn nhau triền miên với nhau trước đây, mặt nàng hơi đỏ, tránh khỏi đôi môi góc cạnh rõ ràng của hần, hơi nghiêng đầu nói: "Hầu gia, ta còn nhỏ, hơn nữa, hôn nhân đại sự là chuyện một mình ta có thể quyết định hay sao? Cho dù là Hầu gia, lẽ nào không nên bẩm báo trước với Thái phu nhân hay sao?"

Tiểu cô nương hai má ửng đỏ, rất rõ ràng là đang xấu hổ, Dương Thiệu thấy nàng không hề lộ ra thần sắc chán ghét, trong lòng vui mừng, ôn nhu nói: "Chỉ cần người đồng ý, cộc hôn sự này tự nhiên sẽ thành."

Kỳ Dao hoài nghi: "Thái phu nhân thực sự đồng ý sao? Hai nhà chúng ta không môn đăng hộ đối!"

Là đang suy nghĩ tới điều này?

Kiếp trước hần lấy nàng, Kỳ Dao đáp ứng ngay lập tức, nhưng lúc đó là vì không gả được cho Tống Văn, lại ham muốn phú quý của Hầu phủ, lần này, nàng tuổi vẫn còn nhỏ nhưng lại cẩn thận hơn.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Người là nữ nhi của Phủ doãn Thuận Thiên Phủ, Kỳ gia lại có quan hệ thông gia với Tạ phủ, cũng xem như xứng đôi với bản Hầu."

Nhà bọn họ đến nay đã lên một tầng cao mới, nếu Thái phu nhân trước đây ghét bỏ địa vị Kỳ gia thấp kém, kiếp này thực sự sẽ có thay đổi hay sao?

Thực ra nếu không phải kiếp trước Thái phu nhân cứ ngọt ngào nàng, ngày tháng trôi qua nhất định là ung dung tự tại, chỉ cần không nghĩ tới Tống Văn, nàng và Dương Thiệu có lẽ có thể sống tới bạc đầu giai lão, sao phải....

Trong lòng Kỳ Dao không ngừng chuyển động, đột nhiên nghe thấy tiếng nói của tỷ tỷ vang lên từ phía sau: "Dao Dao!"

Nàng cả kinh, vội nhìn Dương Thiệu một cái.

Dương Thiệu buông tay.

Nhưng đã muộn rồi, Kỳ Nguyệt đã nhìn thấy một màn vừa rồi, nhưng lại bất động thanh sắc, cười nói: "Hôm nay đa tạ Hầu gia tương trợ, ngày khác nhất định sẽ đáp tạ Hầu gia."

Dương Thiệu nói: "Ta và Dục Thiện là bạn tốt, giúp cái gì cũng là đương nhiên."

Tạ Minh Kha tiến lên nói: "Bất kể ra sao, phần nhân tình này ta xin ghi nhớ, lần sau mời người tới Tạ phủ uống rượu, nhưng chắc phải đợi một thời gian."

Dương Thiệu biết rõ, xảy ra chuyện này, Tạ phủ nhất định sẽ có một khoảng thời gian không yên bình.

Bốn người tạm biệt nhau ở cửa.

"Kỳ cô nương, tạm biệt." Nam nhân nhìn nàng nói.

rõ ràng là đang nhắc nhở nàng chuyện thành thân, Kỳ Dao làm như không nghe thấy, quay người lên xe ngựa.

Đừng có nhìn thấy kiếp này nàng ngoan ngoãn một chút, thực chất vẫn là một tiểu hồ ly tinh, Dương Thiệu hí mắt, nếu như nàng kéo dài, hần trực tiếp đến cửa cầu thân, không tin Kỳ gia không đồng ý!

Dương Thiệu cười ngựa trở về.

Trong xe, Kỳ Nguyệt nhìn muội muội một cái, nhỏ giọng nói: "Muội và Hoài Viễn Hầu rốt cuộc có quan hệ gì, muội có thích Hầu gia?"

Lúc trước ở Hải Đường Viên, bất kể là nói chuyện hay động tác, hai người đều lộ ra sự thân mật, càng không nói tới sự thân cận ở Hà Hương Viên, sao nàng ấy có thể không hoài nghi cơ chứ.

Kỳ Dao hừ đáp: "Ai thích hần chứ."

"Vậy thì là Hầu gia thích muội?" Kỳ Nguyệt nắm lấy tay muội muội: "muội cũng mười bốn rồi, không thể lơ mơ như vậy được, nếu như không thích Hầu gia, nên nói rõ ràng, tránh gây ra hiểu lầm...."

"Muội cũng không phải...." Kỳ Dao đỏ mặt.

Dương Thiệu nói muốn cưới nàng, giờ phút đó nàng không hề phản cảm, thậm chí có chút vui mừng, dù sao cũng là phu quân kiếp trước của nàng, so với nam nhân khác coi như hiểu rõ gốc rễ. Hơn nữa, điều kiện của hắn cũng tốt, lớn lên anh tuấn, còn là Đại Đô đốc, khẳng định là lựa chọn hàng đầu cho vị trí hôn phu.

Nàng chỉ là có chút lo lắng về Thái phu nhân, còn có, nha hoàn hạ độc trong nhà hắn...

Kỷ Nguyệt nhìn ra chút manh mối: "Vậy muội đang suy nghĩ?"

"Ừm." Kỷ Dao gật gật đầu.

Kỷ Nguyệt ôn nhu nói: "Suy nghĩ một chút cũng là điều nên làm, nếu như thành thân, còn phải được hai nhà đồng ý, nhưng tỷ xem Hầu gia ngược lại là thành tâm thành ý."

Mấy lần tương trợ đều là vì muội muội này, nàng ấy bây giờ mới phát hiện ra.

Kỷ Dao nhếch khóe miệng.

Vốn dĩ nàng vẫn nghĩ Dương Thiệu sẽ không nhìn trúng nàng, kết quả hắn không chỉ thích nàng, còn muốn cưới nàng nhanh chóng như vậy, trong lòng tất nhiên là vui mừng, chính là không biết Thái phu nhân thế nào.

Nàng vừa mừng vừa lo.

.....

Tuyển phi đã qua nửa năm, nhưng những phi tử được tuyển chọn vào cung chẳng có ai được sủng ái, Hoàng Thượng chỉ làm ra vẻ sủng ái một chút, rất nhanh liền vứt ra sau đầu, không nhìn nhiều thêm một cái nào nữa.

Phí bao nhiêu sức lực, kết quả là giỏ trúc đựng nước thành công đã tràn.

Thái Hậu nhin không được lại nghĩ tới Kỷ Nguyệt.

Nếu như lúc đầu đem nàng ấy vào cung, nhi tử nhất định sẽ thích, đến lúc đó có thể phân đi một nửa sự sủng ái của Hoàng Quý phi, Thái Hậu cảm thấy vô cùng hối hận.

trên đời này sẽ không có người giống nhau như vậy nữa.

Bà ta nhin không được đi thám thính tình hình của Kỷ Nguyệt.

Thái giám bẩm báo: "...Tạ phủ đang náo loạn tới mức không gỡ ra nổi, Nhị công tử Tạ Minh Thiệu hiện đang bị nhốt trong địa lao phủ Thuận Thiên, nghe nói vì hắn ta thiết kế hãm hại Tạ đại nhân và Nhị cô nương Kỷ gia."

"Vậy sao?" Thái Hậu kinh ngạc, "nói ra ta nghe xem nào."

Thái giám đem mọi chuyện nói rõ ràng tường tận.

Thái Hậu đột nhiên vỗ mạnh một cái lên bàn.

Lúc đầu bà ta không động tới Kỷ Nguyệt, chính là vì nể mặt Thái tử, ai ngờ Tạ Minh Kha này cư nhiên gặp mặt Tổng Vân ở Vân Hòa Cư!

Vân Hòa Cư này bà ta còn không biết hay sao? Chính là nơi quyền quý gặp mặt vui chơi thương nghị chuyện riêng, Tạ Minh Kha đến đó sẽ không phải là đầu quân cho Tổng Vân đi? Y rõ ràng là thầy giảng bài của Thái tử, Thái Hậu hí hóp mắt, Tổng Vân lại giúp đỡ Tạ Minh Kha như vậy, còn nguyện ý làm nhân chứng đối đầu với Nhị phòng Tạ gia, thực sự ra quá rõ ràng rồi.

Thái giám không biết tại sao Thái Hậu tức giận, cả người hắn ta run rẩy.

Thái Hậu đúng là vô cùng tức giận.

Nếu sớm biết Tạ Minh Kha không nguyện ý phụ tá Thái tử, bà ta sao phải bỏ qua Kỷ Nguyệt? Đến nay ngược lại rất tốt, hai bên đều rơi vào khoảng không, cũng chỉ có tôn nhi ngốc của bà ta, uống công làm người tốt.

Nghĩ tới Tổng Diem còn cưới nữ nhi Kiều gia, Thái Hậu tức tới mức đập vỡ ly trà.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có một thái giám vội vội vàng vàng chạy vào, kêu lên: "Thái Hậu, Hoàng Thượng bị ngất trên buổi tào triều, Thái y đang chữa trị...."

Thái Hậu cả kinh, vội đứng lên.

Trong chớp mắt, cả người đều lung lay, cung nữ phải tiến lên đỡ mới đứng vững được.

Bà ta vội vàng đi thăm Hoàng đế.

Bởi vì phát bệnh vào buổi tảo triều, cả triều đình đều biết chuyện này.

Sau khi dùng cơm trưa, Liêu thị nói: "Hoàng Thượng đang lúc tráng niên, sao lại như vậy? Nghe tướng công nói, đang nói chuyện, đột nhiên liền ngã quỵ xuống."

Kỷ Dao tính toán thời gian, so với kiếp trước không sai lệch một chút nào.

Hoàng thượng chính là phát bệnh vào cuối tháng tư, hình như là vì thức khuya dậy sớm cần chính, quá mức mệt mỏi, dẫn đến thân thể mệt nhọc quá độ, sau đó vẫn luôn không khỏe. Cũng từ ngày này trở đi, ông liên suy xét tới việc phế Thái tử, đề đề cho nhi tử mà ông yêu thương nhất là Tống Văn có thể tiến nhập Đông cung.

Nhưng mà lần này....

Kỷ Dao trầm nghĩ, nàng cũng khó có thể đoán được kết quả.

Liêu thị thở dài một hơi, lại nhắc tới Kỷ Nguyệt: "Tạ Minh Thiệu kia quả thực không phải người, cùng là huynh đệ, cư nhiên rắp tâm hãm hại cô gia, cô gia có chỗ nào đắc tội Tạ Minh Thiệu chứ. hiện tại Tạ Minh Thiệu ngồi tù, cô gia và Nhị phòng thủy hỏa bất dung, Nguyệt Nhi ở Tạ gia không biết trôi qua thế nào?"

"không sao, Xuân Lâm Các đầy hộ vệ cơ mà, sợ cái gì? Hơn nữa, Nhị phòng đuổi lí, còn có thể làm gì tỷ tỷ sao? Náo ra chuyện, đối với danh tiếng của Nhị lão gia cũng không tốt." Lời mặc dù nói như vậy, nhưng kiếp trước là Tạ Minh Châu chết trước, sau đó mới tới lượt Tạ Minh Thiệu, lần này ngược lại, hơn nữa còn nhiều thêm một người là tỷ tỷ, Kỷ Dao vẫn cảm thấy lo lắng.

Chuyện này cũng truyền tới tai Tạ Tri Thận.

Lúc nhỏ ông là do Tạ lão phu nhân nuôi lớn, vốn dĩ không muốn làm tới mức gia đình rạn nứt, nhưng không ngờ Tạ Minh Thiệu làm ra chuyện như vậy, thực sự là bị ôi đề tiện.

Có thể thấy Nhị phòng dạy dỗ trai gái như thế nào!

Tạ Tri Thận đứng trước bàn, nhìn một bàn đồ vật do Kỷ Nguyệt đưa tới, hơi hơi lắc đầu.

Con dâu tốt như vậy, ông thực sự không thể để con dâu chịu ủy khuất, làm khó nhi tử, Tạ Tri Thận nâng bút viết một phong thư, sai người đưa tới Tạ phủ.

.....

Hoàng đế cuối cùng cũng được cứu tỉnh, dần dần hồi phục thần trí, Phúc Gia công chúa cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm vui đùa lại trời dấy, mắt thấy trong viện hoa cỏ tươi tốt, nàng ta nghĩ tới Kỷ Dao từng chọi cò với mình.

Trước đây đáp ứng mời nàng tới xem cò trắng, không thể dời ý được, vừa đúng lúc có thể mời thêm Kỷ Nguyệt tới, vẽ cho nàng ta một bức tranh cò trắng, Phúc Gia công chúa lập tức sai cung nhân đi đón hai tỷ muội vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Con trai bảo bối hiện nay đang chịu khổ trong ngục, Nhị phu nhân đêm không thể ngủ, khóc kể trước mặt lão phu nhân.

"Cũng không biết có phải do Phủ doãn lấy việc công báo thù riêng, hay là Minh Kha mua chuộc nha dịch, con muốn đi đưa một chút đồ, bọn họ cũng ngần ngại không cho mang vào..."

Đó là cháu trai của mình, lão phu nhân cũng vô cùng yêu thương, khiếp sợ nói: "Phủ Thuận Thiên bất cận nhân tình như vậy?"

"Vâng, cho dù con nói ra danh tính tướng công, hoặc danh hào của gia phụ, cũng không đồng ý dàn xếp."

Lão phu nhân cá giận nói: "Lẽ nào lại có cái lí đó."

Đúng lúc Kỷ Nguyệt tới thính an, lão phu nhân quát: "Cho nàng ta vào."

Mặc dù hai phòng vì Tạ Minh Thiều mà xây ra mâu thuẫn lớn hơn, nhưng các loại lễ tắc Kỷ Nguyệt không thể sơ xuất, chỉ không ngờ mới sáng sớm tinh mơ Nhị phu nhân đã có mặt ở nhà chính, nàng ấy hơi khom lưng: "Gặp qua tổ mẫu, Nhị thẩm."

Nhị phu nhân lau lau mắt, khuôn mặt phẫn hận.

Lão phu nhân nói: "Đến đúng lúc lắm, ngồi xuống đi."

Kỷ Nguyệt nghe theo.

"Minh Thiều hiện nay bị nhốt trong phủ Thuận Thiên, phụ thân ngươi lại là phủ doãn phủ Thuận Thiên, ngày mai ngươi liền trở về nói một câu, để lệnh tôn tạo điều kiện thuận lợi. Minh Thiều đã biết sai rồi, có câu con hư biết nghĩ quý hơn vàng, không bằng đổi một phòng giam rộng rãi hơn, chúng ta ngày ngày mang chút rượu và đồ ăn tới, cũng miễn cho Phủ Thuận Thiên phải cung cấp đồ ăn..."

Đúng là nực cười.

Trong lòng Kỷ Nguyệt nghĩ, thoải mái như vậy còn gọi là ngồi tù hay sao? Thứ nhất không thể khiến Tạ Minh Thiều tự suy ngẫm thay đổi tốt hơn, thứ hai nếu chăm sóc như vậy, phụ thân không phải sẽ gánh tội danh bất công hay sao?

Nghe lão phu nhân nói xong, nàng nói: "Bất kể chỗ nào đều có quy tắc riêng của nó, nha môn càng phải như vậy, phụ thân thân là triều thần Đại Yên, mỗi một việc đều làm theo pháp luật, không thể tự mình làm chủ, xin tổ mẫu lượng thứ."

"Ngươi nói cái gì?" Nhị phu nhân giận dữ, "cái thứ vô tình vô nghĩa, ngươi hiện nay là thiếu phu nhân Tạ gia, đều là người một nhà, sao có thể độc ác như vậy?"

Kỷ Nguyệt nhàn nhạt nói: "Nhị thẩm, chữ ác độc này e rằng không dùng được lên người ta mới phải."

Tạ Minh Thiều mới thực sự là ác độc kia.

Nhị phu nhân tức tới mức trợn trắng mắt, loại khẩu khí vừa rồi thực sự là cực giống khẩu khí của Tạ Minh Kha, bà ta cầu tình Tạ Minh Kha hạ thủ lưu tình, y chính là nói một câu như vậy cực tuyệt, sau đó Tạ Minh Thiều liền bị phán tội.

Lão phu nhân nói: "Minh Thiều có sai, nhưng nó còn nhỏ tuổi xúc động nhất thời, ngươi liền lượng thứ đi."

"Tổ mẫu, con thực sự không dám làm chủ thay phụ thân, còn về Nhị đệ, hiện nay hắn ta đã nhận trừng phạt, con cũng không oán giận, chỉ hi vọng hắn ta ngồi tù ba năm sau trở về, có thể hối cải triệt để."

"Ở địa phương đó ba năm còn có thể sống hay sao?" Nhị phu nhân tiến lên vài bước, nhìn nàng ấy chăm chăm, "bao nhiêu người chết trong lao ngục, ngươi liền không thể để phụ thân ngươi giúp đỡ một chút hay sao? Đối với ông ta mà nói cũng chỉ là việc nhấc tay chỉ lao, ai có thể biết được mà tuyên truyền ra ngoài cơ chứ?"

"Phụ thân chính trực, thanh liêm, ta quyết không để phụ thân phải khó xử." Phụ thân ngồi lên vị trí đó lẽ nào dễ dàng hay sao? Ông vốn ngu dốt, chỉ dựa vào một lòng trung thành và siêng năng, thêm một chút vận khí mới có thể làm Phủ doãn, những quan viên bên dưới chưa chắc tâm phục, nếu bị người tố cái sai lầm, nói không chừng phụ thân phải chịu tội.

Kỷ Nguyệt sẽ không làm liên lụy tới phụ thân.

Nhị phu nhân nghe vậy, tức tới mức ngã ngửa, chỉ tay thẳng vào Kỷ Nguyệt: "Được được được, ngươi thật là..." quay đầu nhìn lão phu nhân, "mẫu thân, người xem nó ức hiếp Nhị phòng chúng con như vậy!"

Lão phu nhân cũng cảm thấy Kỷ Nguyệt quá mức vô tình, lạnh lùng nói: "không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, dù sao Minh Thiều cũng là chất nhi của Tri Thận, nếu Tri Thận ở đây, sẽ không để cho ngươi và Minh Kha làm loạn như vậy, đều không đặt Nhị thúc Nhị thẩm các ngươi vào trong mắt!"

Còn nhắc tới Tạ Tri Thận... Kỷ Nguyệt nghĩ tới lá thư được gửi tới, nói "hai phòng bất hòa, không bằng lúc này tách ra," nhàn nhạt nói: "Nếu như tổ mẫu cảm thấy con và tướng công ức hiếp người khác, thực sự là xin lỗi, Nhị thúc Nhị thẩm ủy khuất như vậy, sao còn phải sống chung một chỗ, để ngày ngày đụng mặt."

"Cái gì, ngươi nói cái gì?" Nhị phu nhân cả người phát run, Kỷ Nguyệt cư nhiên dám đuổi bọn họ đi, sao nàng ta có lá gan đó.

Bà ta tiến lên định nắm lấy vạt áo Kỷ Nguyệt, nhưng Kỷ Nguyệt lùi về sau một bước, lập tức có hộ vệ tiến lên chắn ở phía trước.

Lão phu nhân cũng không ngờ Kỷ Nguyệt lại mạnh mẽ tới vậy.

Mỗi một câu đều có thể chặn lại, trong bông có gai, cuối cùng còn ám thị phân nhà, lão phu nhân đang định trách cứ, lại nghe thấy nha hoàn bẩm báo, nói trong cung cho người tới đóng Kỷ Nguyệt.

"Ai mời thiếu phu nhân đi?"

"Phúc Gia công chúa."

Lão phu nhân trầm mặt.

Tạ Minh Kha thành thân, Phúc Gia công chúa tặng lễ vật tới, lão phu nhân đã quên chuyện này rồi, cháu dâu này rất được Phúc Gia công chúa yêu thích....

"Phúc Gia công chúa mời thiếu phu nhân đi có chuyện gì?" Lão phu nhân lại hỏi.

"nói là đi xem cò trắng, bắt được ở hồ Chân Châu."

Lão phu nhân không dám kéo dài, chỉ có thể thả người.

Kỷ Nguyệt hành lễ cáo từ.

Nhi phu nhân thấy vậy, vội nói: "Mẫu thân, thật quá mức đáng hận, phải làm thế nào mới tốt! Con không muốn dọn đi, nơi này là nơi Minh Thiều và Minh Châu lớn lên....người nói, không phải là Đại bá bày mưu đặt kế đấy chứ?"

Tạ Tri Thận?

Đưa con trai này, cuối cùng vẫn là bệnh vực con trai con dâu của nó, kẻ mẫu như bà thì tính là cái gì? Lão phu nhân nhắm mắt: "để cho ta nghĩ lại đã."

.....

Trong thời gian hoàng thượng dưỡng bệnh, vẫn kiên trì phê duyệt tấu chương, Tống Văn thường xuyên tới thăm nom, hôm nay lại dâng lên một kiến nghị sửa chữa sông ngòi.

"Những năm gần đây thường có lũ lụt, chỉ dựa vào phát lương thực cứu chẩn căn bản không thể trị được tận gốc, Nhi thần nghĩ nên bắt tay từ bên trong. Nhi thần xem xét bản đồ sông ngòi Đại Yến, giống như sông Hồng Hà, sông Biệt, sông Bạch Vũ đều có thể cho người đi thị sát...."

Hoàng thượng vừa nghe vừa gật đầu: "Trẫm đã sớm nghĩ tới, chỉ là bị trì hoãn, nay được con nhắc nhở, đúng là nên làm như vậy."

"Phụ hoàng anh minh."

Hoàng thượng lệnh cho hần ta ngồi xuống: "Người hai ba ngày lại chạy tới Hộ bộ, so với quan phụ trách còn siêng năng hơn, đó là dụng túng cho bọn chúng lười biếng!" Đánh giá nhi tử một chút, "đừng chỉ đề ý tới mấy chuyện công này, lần trước Thụy nhi nói không sai, Diệm nhi đã thành thân rồi, con cũng nên suy nghĩ cho tốt."

"Nhi thần không vội, có thể đợi thêm hai năm nữa."

"Cái gì mà hai năm, con đều mở phủ bên ngoài rồi, nên tìm một thê tử chủ trì nội trợ cho mình." Hoàng thượng cười nói, "nếu con không chịu chọn, trẫm sẽ thay con lựa chọn."

"Phụ hoàng" Tống Văn sừng sốt, hần ta không muốn cưới một người mà mình không thích, mặc dù như vậy có thể lấy lòng Phụ hoàng, "Nhi thần biết rồi, nhưng Nhi thần muốn hỏi Phụ hoàng một câu, giả sử Nhi thần ngưỡng mộ một cô nương, Phụ hoàng có thể thành toàn hay không?"

"Đưa ngọc, hôn sự của Diệm nhi Trẫm đều đồng ý rồi, còn không đồng ý cho con hay sao?" Hoàng thượng dừng một chút, "làm sao, trừ khi đã có nhân tuyển rồi?"

"Nhi thần cũng không chắc chắn, đến lúc đó tự nhiên sẽ bẩm báo Phụ hoàng."

Tống Diệm cưới Kiều An, đứa con này không biết sẽ cưới ai, Hoàng thượng nhìn khuôn mặt tuần tú của hần, trong lòng dâng lên chút chua xót.

Trong bốn người con, ông yêu quý nhất Tống Văn, thông minh độ lượng, lương thiện thân thiết, nếu không phải lúc đầu vì Thái Hậu, sớm lập Tống Diệm làm thái tử, thì Tống Văn nhất định là lựa chọn hàng đầu. Sau đó đích trưởng tử nhiều lần phạm sai, ông cũng có suy nghĩ muốn phế bỏ Thái tử, ai ngờ Đại nhi tử lại bắt đầu hiểu chuyện.

Đến nay lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Hoàng thượng thăm thờ dài, hỏi: "Có phải con lại đi tìm Yên Yên," bỏ tấu chương xuống, "cùng đi thôi."

Thái y dặn dò không nên quá mệt nhọc, ông đã xem tấu chương một lúc rồi, cũng nên ra ngoài đi lại một chút.

.....

Lúc này Kỷ Dao đã vào cung rồi, Phúc Gia công chúa nóng vội, trực tiếp lệnh cho cung nữ dẫn nàng đến chỗ cò trắng, nàng ta tự mình đợi sẵn ở đó.

Kỷ Dao vừa đi tới, Phúc gia công chúa liền vẫy tay: "Kỷ cô nương, mau đến xem cò trắng của ta!"

Trước mắt là một hàng rào cực lớn vây thành một chiếc lồng, trông tự như hồ Chân Châu, chỉ là quy mô nhỏ hơn nhiều. Bên trong là một hồ nước, bên cạnh cũng trồng cỏ lau, chỉ thấy hai con cò trắng nhàn nhã đi bên cạnh hồ, thỉnh thoảng cúi đầu bắt một con cá, nhanh chóng nuốt vào bụng.

Kỷ Dao thán phục: "thì ra nuôi như vậy, thật lợi hại!"

Nàng cho rằng không nuôi nổi, nhưng xem ra là do nàng xem nhẹ mức độ xa hoa của Hoàng gia.

Phúc Gia công chúa cười đắc ý: "Là ta nghĩ ra đó, như thế này không làm bị thương cò trắng, bọn chúng cũng không thể bay đi, chính là tiêu tốn không ít thời gian."

đang nói, đằng sau truyền tới giọng nói của Thái hậu: "Yên Yên, Kỷ cô nương đã tới chưa?"

Thái hậu tâm tình không tốt, hôm nay Thái tử bồi xem cò trắng, Thái tử phi lại không tới, Thái tử sợ Tổ mẫu lại vô cớ bới móc thể tử của hắn ta.

Trong lòng Kỷ Dao nhảy dựng, sao Hoàng Thái hậu cũng ở đây?

Nàng vội vàng tiến lên hành lễ.

Tiểu cô nương của năm ngoái đã lớn lên rồi, Thái Hậu vẫn nhớ ngũ quan xinh xắn của nàng, hôm nay nhìn lại, giống như hoa Thược được trong hoa viên, nở rộ kiều mị.

"Đứng lên đi." Thái hậu ban ngồi.

Kỷ Dao tạ ơn, ngồi xuống.

Thái tử Tổng Diệm ngồi ở bên trên, lúc này nhìn về phía Kỷ Dao.

Kỷ Dao cũng nhìn xem Thái tử.

Trong ấn tượng, Thái tử người này có chút âm lãnh, buồn bực không có chí hướng, nhưng hiện tại, vẻ mặt hắn ta dường như rất sáng sủa, còn cười với nàng, vô cùng ôn hòa.

Kỷ Dao thầm nghĩ, hắn ta không phải thực sự là trùng sinh đấy chứ? Bởi vì biết trước tương lai, cho nên trở nên tự tin.

Xuất phát từ lễ phép, nàng hơi cười cười.

Ai ngờ, Thái tử đột nhiên chỉ vào điểm tâm trước mặt, phân phó cung nhân: "Mang tới cho Kỷ cô nương ăn thử, giờ này e rằng cũng đói bụng rồi."

Đó là một đĩa bánh hoa sen, hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhưng Kỷ Dao lại bị dọa, Thái tử này có ý gì!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đừng nói là Kỷ Dao, ngay cả Hoàng Thái hậu cũng phải nhìn Tổng Diệm một cái.

Tổng Diệm nói: "Kỷ cô nương và Yên Yên vô cùng hợp nhau, ta cũng xem người như muối muối mà đối đãi."

Thái tử xem nàng là muối muối....

Kỷ Dao có chút bất an, nàng thực sự không quen Thái tử.

Phúc Gia công chúa ở bên cạnh cười vui vẻ nói: "Nếu như vậy thì tốt rồi, ta chính là thiếu một tỷ tỷ đó! Kỷ cô nương, nếu người là muối muối của Đại ca, vậy thì chính là tỷ tỷ của ta."

Nàng không dám nhận đâu.

Kỷ Dao chuyển mắt: "Công chúa không phải có một vị Hoàng tẩu sao, ta nhớ rõ Kiều cô nương rất dịu dàng, làm tỷ tỷ là thích hợp nhất."

"Đúng vậy, ta cũng rất thích Hoàng tẩu, nhưng gần đây Hoàng tẩu không thoải mái, nếu không nhất định sẽ tới đây tương bồi."

Cái gì mà không khỏe, rõ ràng là tôn nhi sợ thê từ bị ủy khuất, Hoàng Thái hậu trừng mắt nhìn Tống Diễm, tôn nhi này đúng là không biết cố gắng. Trước đây còn biết quyết tranh hơn thua với Tống Vân, nhưng hiện tại sau khi làm xong chuyện Hoàng thượng giao phó, liền cả ngày điên loạn đảo phượng với Kiều An.

Nếu không phải nàng ta tính cách dịu ngoan, sinh ra cũng không phải bộ dáng yêu mị lẳng lơ, bà sẽ thật sự cho rằng là hồ ly tinh đấy.

Khi Thái Hậu suy nghĩ, Kỷ Nguyệt đã đến.

Lại lần nữa nhìn thấy Thái hậu, Kỷ Nguyệt vô cùng cẩn thận, nhưng hiện nay đã là phu nhân, cũng không thể tiến cung hầu hạ nữa đi, nàng ấy hành lễ với Thái hậu, Thái tử.

Mấy tháng không thấy, nữ nhân này càng ngày càng xinh đẹp, Thái hậu nghĩ, khi chưa gả cho người, còn thiếu một chút ý nhị, lần này thực sự là giống người kia như đúc, e rằng Hoàng thượng nhìn thấy cũng sẽ chấn kinh. Bà xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, ánh mắt híp lại.

Phúc Gia công chúa kéo cánh tay Kỷ Nguyệt, vô cùng yêu thích: "Lâu rồi không gặp, Tạ phu nhân, biệt lai vô dạng?"

Nghe thấy ba chữ Tạ phu nhân, Kỷ Nguyệt cười cười: "Lễ vật lần trước của Công chúa, ta vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ. Ta rất tốt, làm phiền Công chúa nhớ đến."

"Tạ ơn cái gì, người vẽ nhiều tranh cho ta như vậy, là điều nên làm, nếu thực sự muốn cảm tạ, không bằng lại vẽ cho ta một bức tranh cò trắng?" Nàng ấy chỉ cho Kỷ Nguyệt xem, "đáng tiếc ngày đó người không tới, chỉ có Nhị cô nương ở hồ Chân Châu, ngày đó ta bắt được hai con, càng nuôi càng béo."

Trong hồ đầy cá, không béo mới là lạ, Kỷ Nguyệt mỉm cười: "Đúng là xinh đẹp, vậy hiện tại ta liền vẽ cho Công chúa."

"Được!" Phúc Gia công chúa đã sớm đợi lời nói này của Kỷ Nguyệt, lệnh cho cung nữ bố trí bàn án, này biện bút mực giấy và nghiên mực.

Kỷ Nguyệt bắt đầu vẽ tranh.

Nhìn từ mặt nghiêng, đường nét cực giống, ánh mắt Thái Hậu nhìn không chớp mắt, Kỷ Dao nhìn thấy, trong lòng bồn chồn lo lắng, tổng cảm thấy hôm nay Thái hậu có chút quý dị.

Bà sẽ không....

Nhưng tỷ tỷ đã gả cho người rồi!

Kỷ Dao vẫn rất lo lắng, đứng dậy đi tới bên cạnh tỷ tỷ.

Kỷ Nguyệt không dừng bút, hết sức chuyên chú.

Kỷ Dao nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ ở Tạ phủ có tốt không? Lão phu nhân và Nhị phòng có từng làm khó tỷ? Nếu thực sự không được, liền trở về nhà ở, nhà chúng ta hiện nay to lắm."

Kỷ Nguyệt mỉm cười.

"Tỷ cười cái gì?"

"Có phải mẫu thân bảo muội hỏi?"

"Chúng ta lo lắng cho tỷ."

"không sao, trước khi tới đây tỷ có gặp Tổ mẫu và Nhị thẩm, bọn họ có bắt nạt, còn dự định muốn phụ thân dần xếp, chăm sóc Tạ Minh Thiều một chút, nhưng bị tỷ cự tuyệt rồi." Kỷ Nguyệt dừng một lát, "chuyện này muội đừng nói cho phụ thân và mẫu thân biết, tỷ chỉ nói cho muội."

Tỷ tỷ là muốn nói, tỷ ấy hoàn toàn có thể ứng phó được.

Nghe có vẻ không hề miễn cưỡng, Kỷ Dao gật gù: "Được."

Tống Vân đi cùng Hoàng thượng tới thăm muội muội, trên đường gặp được Tam hoàng tử Tống Thụy.

Tống Thụy kinh ngạc: "Phụ hoàng và Nhị ca cũng đi xem cò trắng?"

"Cò trắng?" Tống Vân khó hiểu.

Cho dù khai phủ bên ngoài, thông tin không đến mức không linh thông như vậy chứ, Tống Thụy hoài nghi Tống Vân giả vờ không biết, cũng không chọc

thùng, cười nói: "Hôm nay Bạch Lộc Uyển náo nhiệt rồi đây, bắt kẻ là Hoàng tử mẫu, hay là Đại hoàng huynh, Yên Yên, đều có mặt, nghe nói còn mời cả tỷ muội Kỳ gia."

Tổng Vân thần sắc ngưng đọng.

hắn ta nghĩ tới hành vi của Tổng Thụy bên hồ Chân Châu, Tam đệ này không phải là vì Kỳ Dao mới đi tới Bạch Lộc Uyển đây chứ?

Hoàng thượng cười: "Vậy sao, vậy chúng ta cũng tới tham gia náo nhiệt."

Ba người đi về phía trước.

đi tới trước khu rào quây, quả nhiên nhìn thấy những người được Tổng Thụy đề cập tới đều đang có mặt, bao gồm Thái hậu, Hoàng thượng cao giọng cười nói: "Mẫu hậu cũng có hứng thú xem cò trắng cùng Yên Yên?"

Vừa nghĩ đến Hoàng thượng Hoàng thượng liền tới.

Hoàng Thái hậu được như ý nguyện: "Còn phải nói, điểm này của Yên Yên đúng là không tệ, trong cung chúng ta còn chưa nuôi thủy điều bao giờ, hiện nay cũng có thêm một chỗ thú vị."

Hoàng thượng giá đáo, trừ người trong Hoàng tộc, tỷ muội Kỳ gia phải quỳ xuống hành lễ.

Dư quang ánh mắt của Kỳ Dao rơi trên thân ảnh mình hoàng kìa, chỉ cảm thấy chói mắt, trong lòng bất ổn, hận không thể lập tức mang tỷ tỷ rời đi.

Tiểu cô nương cúi đầu, chỉ nhìn thấy hai đóa châu hoa cài trên mái tóc đen nhánh, giống như cánh hoa đào trong gió, hơi hơi lay động.

Tổng Vân nghĩ tới câu hỏi vừa rồi của Phụ hoàng.

Những năm nay hắn ta chưa gặp được người hợp ý, nhưng quen biết với Kỳ Dao vô cùng kỳ diệu, từng bước từng bước, từng chút từng chút, tiểu cô nương này khắc vào trong lòng hắn ta. Nếu như có hỏi là ai, hắn ta chỉ có thể nghĩ tới Kỳ Dao, nhưng tâm tư của Kỳ Dao thì sao....

Mi tâm Tổng Vân hơi cau lại.

Lúc này Hoàng thái hậu nói: "Hoàng đế quá vất vả cần cù, mới có thể nhiễm bệnh, khó có được thời tiết đẹp như hôm nay, nên ra ngoài tản bộ, đúng lúc có mấy đứa nhỏ ở đây, hưởng phúc thiên luân chi nhạc." Bà cố ý chỉ vào Kỳ Nguyệt, "Hoàng thượng xem, Yên Yên mời hai người khách, có một người đặc biệt giỏi vẽ tranh, đang vẽ cò trắng cho Yên Yên."

"Là người đó..." Hoàng thượng cũng có nghe nói qua, "Yên Yên từng nhắc tới, đã từng về qua gà con vịt con." đang nói, liền tiến lên hai bước, muốn nhìn rõ hơn, "đều đứng lên đi, không cần câu thúc."

Kỳ Dao gấp muốn chết.

Kiếp trước dưới sự thịnh sùng của Hoàng quý phi, tỷ tỷ còn có thể trực tiếp thăng lên hàng tứ phi sinh hạ Hoàng tử cho Hoàng thượng, có thể thấy được sự yêu thích của Hoàng thượng tới mức nào, hiện nay mặc dù đã gả cho Tạ Minh Kha, nhưng cũng khó bảo đảm Hoàng thượng không nảy sinh ý nghĩ. Đó chính là Cửu ngũ chí tôn, cho dù đoạt thế, thì đã làm sao?

Tuyệt không thể để Hoàng thượng nhìn rõ tỷ tỷ!

Nàng lĩnh cơ vừa động, lúc đứng lên làm như bị tê chân, loạng choạng một cái làm đổ bàn án, cả người cả tay đều dính mực. Đúng lúc tỷ tỷ đỡ nàng, lại giả bộ hoảng loạn giơ tay quyết lên mặt tỷ tỷ.

Kỳ Nguyệt suýt nữa biến thành mặt đen.

"Ồi!" Phúc Gia công chúa bị dọa nhảy dựng, phi tới bên người nàng, "Kỷ cô nương, người không sao chứ? Sao lại ngã rồi? Có đau không?"

Hoàng thượng cũng ngưng, sự chú ý hoàn toàn đặt trên người Kỳ Dao, căn bản là không rảnh mà nhìn Kỳ Nguyệt.

Kỳ Dao không dám trì hoãn, lập tức quỳ xuống nhận sai, cao giọng nói: "Thần nữ đáng chết, kinh động tới Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!"

Mặc dù chuyện xảy ra đột ngột, nhưng Kỳ Nguyệt lập tức đoán ra ý của muội muội, cũng quỳ xuống theo: "Hoàng thượng, muội muội lỡ mạng, nhưng không phải cố ý, thỉnh Hoàng thượng tha thứ cho muội muội."

Sao có thể trách hai người họ được?

Phúc Gia công chúa thấy vậy, bước vội tới trước mặt Hoàng thượng, kéo ống tay áo của ông: "Phụ hoàng, bọn họ không phải cố ý, là con mời người tới vẽ tranh, người muốn trách thì trách con, người ngăn vạ lần đừng trách phạt bọn họ, nếu không con không có người chơi cùng nữa, Phụ hoàng!"

Tổng Diễm cũng nói đỡ: "Phụ hoàng, xin đừng tức giận, Kỷ cô nương tuổi nhỏ, có lẽ bị chân long của người dọa sợ, nhất thời nhát gan."

Tiểu cô nương này là người trong lòng của Dương Thiệu, hẳn ta nhất định phải bảo toàn!

Người người đều cầu tình, chuyện lớn tới mức nào vậy? không đợi hai đứa con khác mở miệng, Hoàng thượng phát phát tay: "Trẫm giống người không phân phải trái đúng sai như vậy hay sao? Chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, Trẫm còn có thể làm khó hay sao? Thôi, nhanh chóng sửa soạn lại, lần sau gặp Trẫm đừng có sợ hãi như vậy."

"Tạ Hoàng thượng long ân!" Kỳ Dao cao giọng hô vạn tuế, khoe miệng nhếch lên.

Loại chuyện này, Hoàng thượng sẽ không so đo, lại thêm Phúc Gia công chúa cầu tình, khẳng định sẽ không bị giáng tội. Tỷ tỷ nhân cơ hội đi rửa mặt, cũng có thời gian để nghĩ biện pháp khác.

Nhưng xảy ra chuyện này, bút giấy mực nghiên mực rơi đầy đất, Hoàng thượng cũng không dậy nổi hứng thú, nói vài câu với Phúc Gia công chúa, liền dẹp đường hồi Ngự thư phòng.

Thái hậu tức giận quá mức.

Vừa rồi rõ ràng là bà nhìn thấy Kỳ Dao cố ý làm như vậy, đừng nói cái gì mà sợ hãi, có mà gan lớn bằng trời, dám diễn kịch trước mặt bọn họ, đúng là nghe con không sợ hổ...nghĩ nghĩ, Thái hậu tỉ mỉ đánh giá Kỳ Dao.

Váy áo của Kỳ Dao bị mực nhiễm bẩn, đen một đám, nhưng một chút cũng không làm suy giảm ngũ quan thanh lệ, đặc biệt là đôi mắt, linh động sinh tư, nhìn điểm động lòng.

Chẳng trách nàng phạm sai, lại có nhiều người đứng ra cầu tình như vậy.

cô nương này không đơn giản.

Nếu như có thể trở thành phi tần, nhất định là một chủ tử không an phận, nói không chừng có thể nhấc lên sóng gió trong hậu cung. hiện nay trong cung quá mức yên bình, chỉ có một người kia đặc sủng!

"Tìm bộ váy áo mới cho Kỳ cô nương," Thái hậu phân phó, lại vẫy tay với Kỳ Dao, "ngươi qua đây."

Kỳ Dao cứng người, chậm chậm đi tới.

"Mặc dù Hoàng thượng không trách phạt, nhưng chỗ ta không thể cứ bỏ qua như vậy," Thái hậu dùng giọng điệu trêu đùa, "đến, uống hết ly rượu này, như vậy ta mới tha cho ngươi được."

"Hoàng tử mẫu," Tống Diễm nói, "sao người phải làm khó nàng?"

Ly rượu này, nàng uống xong nhất định sẽ say, Tống Vân nói: "Hoàng tử mẫu, e rằng tư lượng của nàng không tốt."

"Điều cam miệng cho ta." Thái hậu liếc xéo Tống Vân một cái, thầm nghĩ tôn nhi này từ trước tới nay đều không hợp với bà, cư nhiên cũng nói chuyện giúp cô nương này, có thể thấy vừa rồi bà suy nghĩ không hề sai chút nào, cười cười, "chỉ là uống ly rượu mà thôi, còn có thể xảy ra chuyện gì, rượu hoa quả này uống rất ngon."

"Nhưng mà, tư lượng của Thân nữ e rằng không ổn."

"không sao, nếu như say ta liền sai người đưa ngươi về nhà," Thái hậu nói, "cũng vì thấy ngươi hoạt bát đáng yêu mới thương cho ngươi," dừng một chút, "hoặc là do Tạ phu nhân uống, ta xem tư lượng của Tạ phu nhân chắc là không tệ."

Tỷ tỷ uống càng không được, Thái hậu vốn dĩ nhằm vào tỷ tỷ, nàng thì có thể có chuyện gì? không đợi tỷ tỷ phí lời, Kỳ Dao cầm ly rượu lên uống.

Thái hậu vô cùng vừa lòng, sắc mặt cũng nhu hòa hơn: "Mau đi tắm rửa, đổi váy áo mới."

Bà ra hiệu ánh mắt, hai cung nữ tiến lên đỡ Kỳ Dao.

Mà Kỳ Nguyệt không bị bắt trang phục, chỉ đi rửa mặt, Kỳ Nguyệt lo lắng nhìn muội muội một cái, chỉ thấy muội muội càng đi càng xa, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng thấp thòm.

Nhưng có lẽ muội muội sẽ không sao? Rất rõ ràng vừa rồi Thái hậu lợi dụng muội muội để ép nàng ấy uống rượu, nhưng bị muội muội đánh trước.

Nàng ấy phải nhanh chóng tẩy rửa đi gặp Công chúa, lại cầu xin Công chúa tìm muội muội.

Kỳ Nguyệt nhanh chân rời đi.

Men rượu của rượu hoa quả rất nhanh phát huy tác dụng, Kỳ Dao chỉ cảm thấy ý thức mơ màng, bình thường nàng uống vài ngụm đã say, đừng nói là uống cả một ly đầy.

Nhưng nàng cũng không đặc biệt lo lắng, dù sao Thái hậu là muốn đối phó tỷ tỷ, nàng chỉ là thay tỷ tỷ uống rượu, hiện nay bị say, cũng chỉ khó coi một chút, đến lúc đó tự nhiên tỷ tỷ sẽ đón nàng cùng về nhà.

Kỷ Dao lưng la lưng lay được cung nữ đỡ đi.

không biết đi tới một cung điện nào đó, bọn họ liền thả nàng ra, nàng nhắm mắt, nghe thấy cung nữ nói: "Đem váy áo của nàng cởi ra, tắm rửa sạch sẽ một chút, xem ra hoàn toàn say rồi, đợi lát nữa đưa tới...Hoàng thượng..."

Nàng nghe không rõ, nhưng cảm thấy những lời nói này không bình thường.

Bọn họ muốn tắm rửa sạch sẽ cho nàng rồi đưa đến đâu, tại sao nhắc tới Hoàng thượng?

Kỷ Dao động động mí mắt, nghĩ ra, nhưng toàn thân không có một chút sức lực.

một ý nghĩ dần dần hiện ra, vừa rồi Hoàng Thái hậu ban rượu không phải là đối phó tỷ tỷ, mà là đối phó nàng sao? Bà cố ý nhắc tới tỷ tỷ, để kích nàng uống mà thôi.

Nghĩ tới vẻ mặt có một chút vừa lòng của Thái hậu, trong lòng Kỷ Dao phát lạnh.

Nếu như thực sự như vậy, nàng tuyệt không thể lưu lại ở chỗ này.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ, cơ thể hoàn toàn không thể cử động, nàng cảm thấy bản thân như bị đốt cháy, cũng không thể suy nghĩ thêm điều gì nữa, cuối cùng trong đầu nàng chỉ xuất hiện một bóng dáng của nam nhân.

Dương Thiệu.

hắn sẽ tới cứu nàng sao?

Nếu như hắn biết, khẳng định sẽ tới, nhưng hắn không ở trong cung...

hắn có lẽ còn ở ngoài thành.

Kỷ Dao dần dần mất đi tri giác.

không lâu sau, có một bóng người đi vào, đứng bên cạnh nàng.

Váy áo bị dính mực của tiểu cô nương còn chưa cởi ra, vết mực lan ra, cả bộ trang phục gần như biến thành màu đen. Nhưng khuôn mặt nàng đỏ ửng thường, xinh đẹp giống như ánh ban mai.

Người đó chần chờ chốc lát, khom lưng nhỏ giọng gọi: "Kỷ cô nương."

Nàng không có phản ứng gì.

hắn ta giơ tay nhẹ nhàng đụng vào mặt nàng.

Ông tay áo hạ xuống, cũng bị nhiễm chút mực đen.

Cánh mũi người thấy mùi thơm nhàn nhạt của thiếu nữ, mặt hắn ta hơi đỏ, thu tay lại phân phó cung nhân: "Mang đi."

thật chẳng hiểu nữ chính tại sao lại được người thích, chắc vì có mệnh nữ chính, đọc chi cảm giác nữ chính như cục xương, tiểu cầu thích cục xương theo bản năng thôi chứ chẳng có lí do gì. Thực sự phải nói là chưa từng thấy Hoàng cung nào max đơn giản như trong câu chuyện này, trí tuệ các nhân vật cứ gọi là IQ mẫu giáo, phản cảnh như phim Ấn độ. Các trạng thái và cách giải quyết của các nhân vật là sững sờ, ngơ ngẩn, cầu xin, nhờ giúp đỡ, nói được hai câu thì khen tuyệt đỉnh thông minh, mà có kẻ sách gì toàn chằm lũng, nào thấy thông minh chỗ nào đâu.... Mình ít khi nhấn lời bình trong truyện, vì cảm thấy bản thân editor còn chê thì ai thèm đọc, nhưng phải nói là mình hơi thất vọng với cái hồ này, không phải so sánh chứ gần đây mình đọc Dịch nữ vô song thấy đầy mới đúng là truyện trùng sinh cổ đại. Thui mình chỉ nhấn lời bình trong chương này thui, kết luận lại thực ra truyện đọc giải trí thì vẫn được)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao đi thay trang phục mãi mãi vẫn chưa trở lại.

Kỷ Nguyệt đã sớm rửa xong mặt, nhin không được tiến lên hỏi Hoàng Thái hậu: "Thái hậu nương nương, xin hỏi hiện tại muội muội ở đâu?"

Hoàng Thái hậu một trận đau đầu.

Loại ngu xuẩn kia không biết làm việc kiểu gì, ngay cả một tiểu cô nương cũng không trông coi được, bà nói: "Kỷ cô nương uống say rồi, đang yên giấc, đợi lát nữa người về xong có lẽ cũng tỉnh rồi."

Muội muội không uống được rượu, lẽ nào đúng là ngủ rồi sao? Kỷ Nguyệt hoài nghi, nhưng nàng ấy không dám trái ý Thái hậu, muội muội ở trong tay Thái hậu, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng ấy trở lại bàn về, nhỏ giọng nói với Phúc Gia công chúa: "không biết muội muội lần này uống say sẽ như thế nào, ta rất lo lắng."

"không sao, ta thay người đi xem xem!" Phúc Gia công chúa lập tức bám lấy Thái hậu.

Hoàng thái hậu qua loa có lệ với nàng ta.

không dễ gì mới lừa được Công chúa rồi đi, bà nhỏ giọng nói với Thái giám: "Còn chưa tìm thấy hay sao?"

"Vâng."

"Hỗn trướng, nàng ta đều say rồi còn có thể đi đâu, nhất định là ở trong cung..." Thái hậu cau mày, không phải là tôn tử nào cứu nàng ta rồi đi đấy chứ? Vừa rồi một người hai người đều cáo lui, toàn bộ đều không ở bên cạnh bà, sẽ là ai đây? Bà thực sự không rõ.

Cố tình lại không thể khua chiêng gõ trống, chuyện nào không thể nào lớn được.

"đi tìm tiếp."

Thái giám lĩnh mệnh.

Lúc này Tổng Diêm cũng đang sốt ruột, hắn ta cảm thấy Tổ mẫu nảy sinh tâm tư xấu, nếu không đang yên lành sao lại chuốc say một tiểu cô nương làm gì? Nhưng hắn ta lại không tìm thấy Kỷ Dao, hắn ta đến chậm một bước, Kỷ Dao đột nhiên mất tích rồi, cung nữ bên cạnh Hoàng Tổ mẫu hình như cũng loạn như ruồi không đầu.

Nghĩ tới Dương Thiệu, trán Tổng Diêm toát ra mồ hôi, nhỏ giọng nói với Khương Xuân: "Người nhanh đi nói cho Dương Đô đốc biết, để hắn tiến cung, nói Kỷ cô nương say rượu ở trong cung...nếu cảm quân ngăn cản, liền nói bản cung cho mời, có chuyện thỉnh giáo Dương Đô đốc."

"Vâng." Khương Xuân bước nhanh rời đi.

"Chạy cho ta!" Tổng Diêm ở sau quát lớn tiếng, Kỷ Dao tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, Dương Thiệu có ân với hắn ta, tuyệt không thể cô phụ.

Khương Xuân lập tức chạy nhanh như bay, nhanh như chớp chạy ra khỏi cung.

Trong Phù Ngọc Điện.

Kỷ Dao được bốn canh giải rượu, dần dần thanh tỉnh.

Mở mắt ra, nàng thấy xà nhà cao cao, trên đó khắc đồ án phức tạp nhiều màu, chỉ là rất cũ, phủ đầy bụi bặm.

Giống như một nơi bỏ hoang.

đang định xem tỉ mỉ đây là chỗ nào, bên tai liền nghe thấy giọng nói của Tống Vân: "Cuối cùng người cũng tỉnh rồi."

Bởi vì đột nhiên, Kỷ Dao hơi hơi run rẩy: "Điện hạ?" một lúc say, nàng liền nói: "Đây là chỗ nào?"

Lúc trước nàng bị Hoàng Thái hậu ép uống rượu, say tới mức hồ đồ, vốn muốn chạy trốn nhưng một chút sức lực cũng không có, sau đó triệt để không làm được gì.

"Đây là Phù Ngọc Điện."

Vốn là nơi ở của sủng phi Tiền triều, sau đó phát sinh huyết án, chỗ này liền bị bỏ trống. Tống Vân nhìn Kỷ Dao, đột nhiên hỏi: "Sao lúc trước người cố ý đâm vào bàn án, làm cho cả người nhiễm mực?" Có lẽ Phụ hoàng sẽ không để ý tới những việc nhỏ nhặt này, nhưng hắn ta có phát giác ra chút khác thường.

Ánh mắt nam nhân sắc bén.

Kỷ Dao biết không thể giấu diếm được, thành thật nói: "Trước đây Thái hậu nương nương muốn tỷ tỷ tiến cung làm phi, sau đó tỷ phu tương cứu mới có thể tránh khỏi, hôm nay vào cung lại gặp phải Hoàng thượng...."

"Lẽ nào người cảm thấy Phụ hoàng sẽ cường đoạt thê tử của Triều thần?" Tổng Vân nhin không được cười lạnh, phụ thân của hắn ta không phải người như vậy.

"Là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng lúc đó thực sự không dám mạo hiểm." Kỷ Dao thấy Tổng Vân tức giận, có chút hoảng sợ, nhưng nếu hắn ta đã mang bản thân tới đây, chắc là do hắn ta cứu nàng? Nàng hơi định thần lại, "ta cũng biết Hoàng thượng là minh quân, nhưng Thái hậu...thì khó nói rồi."

không thể nói xấu Hoàng thượng, Hoàng Thái hậu lại khác biệt.

Bởi vì ở kiếp trước, Hoàng Thái hậu chính là địch nhân của Tổng Vân, khi Tiên hoàng băng hà, Thái tử tự vẫn, Hoàng Thái hậu vẫn luôn đối đầu với Tổng Vân, lợi dụng tỷ tỷ đối phó Tổng Vân.

Đến nay xem ra, Thái hậu đúng là không phải đồ tốt lành gì, kiếp này cư nhiên dám lợi dụng nàng!

Nàng mới bao nhiêu tuổi?

Kỷ Dao tức giận vô cùng.

Tiểu cô nương cắn môi, trong lòng phần nộ không thể nào nói ra, Tổng Vân an ủi: "Người không cần sợ, bà ấy không tìm đến đây được."

Từ khi hắn ta sinh ra Hoàng Thái hậu đã không thích, sau đó làm việc xuất sắc hơn Thái tử, càng chịu đã kích khắp nơi, cho nên Tổng Vân đã sớm tích lũy sự bất mãn đối với Hoàng Thái hậu, chỉ là trước mặt phụ thân vẫn bày ra bộ dáng cung kính, chưa từng đối nghịch với bà.

"Đợi lát nữa người lộ diện nói chuyện, biết nên nói như thế nào rồi chứ?"

Chuyện này bắt kể là Thái hậu, hay là Kỷ Dao, khi gặp mặt lại chỉ có thể giả bộ không biết, ánh mắt Kỷ Dao hơi chuyển động: "Liên nói sau khi ta say, tự mình sẽ chạy loạn, không cần thận chạy nhằm chỗ, may mà gặp được một cung nhân...."

"Ừ?" Tổng Vân nhướn mày, "không nói gặp được ta hay sao?"

Gặp hắn ta, vậy e rằng người khác sẽ nghĩ nhiều.

Kỷ Dao vội nói: "không dám liên lụy tới Điện hạ, ân cứu giúp ngày hôm nay của Điện hạ đã không có gì báo đáp, ta tuyệt đối sẽ không khai Điện hạ ra."

Tổng Vân cười rộ lên.

"Có khai ra hay không không quan trọng, chỉ sợ Thái hậu sớm muộn gì cũng nghĩ ra là do bản vương... Người cũng đã sớm nợ ân tình này rồi."

Trong lòng Kỷ Dao lộp bộp.

Lời nói này có chút ý vị thâm trường, nàng chậm rãi nói: "Ân tình của Điện hạ, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp."

Ý là, hiện tại sẽ không báo đáp.

Tổng Vân dương cao khóe miệng: "Cái gọi là báo đáp của Kỳ cô nương, thực sự là không có bao nhiêu thành ý."

Vậy cần thành ý như thế nào, lẽ nào lấy thân báo đáp hay sao? Kỳ Dao trầm mặc, không dám nói nhiều, cho dù Thái tử là trùng sinh, cũng không nhất định có thể thắng được Tổng Vân, cho nên không thể đắc tội người này, cả đời này nàng chỉ muốn trôi qua những ngày lành của mình.

Những cái khác, hoàn toàn không nghĩ tới, cũng không muốn so đo những ân oán của kiếp trước, chuyện kiếp trước làm sao có thể tính toán rõ ràng được? Có khi lại bồi thêm đời này của mình vào ấy chứ.

Thấy nàng không nói chuyện, liền biết nàng muốn tránh né.

Người có bề ngoài ôn hòa nhưng thực tế bên trong rất kiêu ngạo như Tổng Vân không khỏi cảm thấy có chút thất bại, thực ra hắn ta muốn có được Kỷ Dao rất dễ dàng, để Phụ hoàng ban hôn là được, nhưng hắn ta không muốn ép buộc.

"Có thể đứng dậy không?" hắn ta hỏi.

Kỷ Dao vẫn luôn ngồi, nghe thấy lời này vội vàng đứng lên, nhưng rất rõ ràng men rượu chưa tan đi, vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, cả người lảo đảo một cái.

hắn ta giơ tay ra đỡ nàng.

Cánh tay bị nắm lấy, cánh mũi Kỷ Dao ngửi thấy mùi mặc hương, cảm thấy hai người cách nhau quá gần, liền nói: "Ta không sao."

"Chỉ dựa vào bộ dáng của người muốn tự mình đi tới Ngự hoa viên căn bản là điều không thể, còn cần Bản vương đỡ người."

Nam nhân nhắc tới danh hào của mình, quá nửa là vì gia tăng mức độ uy nghiêm, để người khác nghe lời, Kỳ Dao hỏi: "Ngài không mang theo cung nữ hay sao?"

"Ừm."

"A?" Cả người Kỳ Dao cứng ngắc, vậy làm sao mang nàng tới đây được?

Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tổng Vân.

Tiểu cô nương hơi đỏ mặt, hiển nhiên nghĩ tới chuyện khác rồi, Tổng Vân đột nhiên có chút do dự, cư nhiên không có làm rõ.

Nhất thời bầu không khí trở nên vi diệu.

Chính vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới vài tiếng gọi "Thái tử điện hạ", đánh vỡ sự yên tĩnh ở trong Điện.

Thái tử này cũng là vô cùng kì quặc, hôm nay vẫn luôn bảo hộ nàng, Kỳ Dao nhìn ra bên ngoài, nhưng không ngờ tới, người đến không chỉ có Tổng Diệm, còn có Dương Thiệu nữa.

Nhìn thấy nam nhân đột nhiên đi tới gần, con mắt Kỳ Dao trừng to.

Sao hắn có thể tiến cung? Sao hắn ở cùng một chỗ với Thái tử? Sao hắn tìm được tới đây? một loạt câu hỏi lướt qua trong đầu nàng.

Mà sự chú ý của Dương Thiệu đều đặt lên người nàng.

Bởi vì theo như hắn nhìn thấy, nửa người Kỳ Dao đều dựa vào trong lòng Tổng Vân.

Ha, say rượu say tới tận đây!

"Nhị đệ, thì ra thực sự là đệ mang Kỳ cô nương rồi đi." Tổng Diệm nhướn mày, "Ta nói mà, còn có ai có thể xuất quỷ nhập thần như vậy." hắn ta vẫn luôn không tìm thấy, nhưng khi Dương Thiệu tiến cung, ở phương xa bắn tới một mũi tên, bên trên viết ba chữ "Phù Ngọc Điện."

Cũng không biết là ai có ý đồ lộ tin tức, nhưng có thể khẳng định rằng, tuyệt đối không phải người của Thái hậu.

Hai bên giằng co, Kỳ Dao đi về phía trước.

Nhưng Tổng Vân lại nắm rất chặt, nàng quay đầu lại nhìn.

"Là ta cứu người ra ngoài." Giọng nói của Tổng Vân lạnh nhạt, đang trách cứ Kỳ Dao không có lương tâm.

Kỳ Dao sững sờ.

Thấy nàng do dự, ánh mắt Dương Thiệu híp lại, cung kính nói: "Sở vương điện hạ, ngài từ trước tới nay kính hiền lễ sĩ, lòng dạ ngay thẳng, đến nay lại muốn tổn hại trong sạch của một cô nương gia hay sao? Hôm nay nàng bị Thái hậu bức ép, Điện hạ lẽ nào cũng muốn miễn cưỡng nàng hay sao?"

Những lời chỉ trích này thực sự là chối tai, Tổng Vân dù sao cũng là người coi trọng danh dự, chậm rãi buông tay ra.

Dương Thiệu nhìn Kỳ Dao, ánh mắt muốn nói nàng qua đây.

Kỳ Dao đi tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: "Hầu gia sao lại ở trong cung? Là Thái tử điện hạ nói cho ngài hay sao?"

So với lúc ở bên cạnh hắn ta hoàn toàn khác biệt.

Tiểu cô nương hoàn toàn thả lỏng.

Tổng Vân nhìn thấy rõ ràng, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Loại cảm giác này rất nhạt, nhưng là lần đầu tiên trong đời hắn ta cảm giác được.

Tổng Diệm thấy Dương Thiệu cuối cùng cũng gặp mặt Kỳ Dao, cảm thấy bản thân làm được một chuyện đại công đức, trong lòng vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Tổng Vân: "Nhị đệ, lần này may mà có đệ, nếu không e rằng Kỳ cô nương bị Hoàng tử mẫu tính kế hãm hại."

Cái này có gì mà vui vẻ?

Tổng Vân hơi sững sờ, Hoàng thái hậu không phải là núi dựa của Tổng Diệm hay sao, Tổng Diệm vẫn luôn nghe theo Hoàng thái hậu, nhưng sau khi Tổng Diệm cưới Kiều An, tính cách cũng trở nên ôn hòa hơn, Phụ hoàng mới có thể chần chừ cân nhắc.

Lẽ nào là do Dương Thiệu chỉ giáo.

Tổng Vân cười cười: "không ngờ quan hệ giữa Đại ca và Dương Đô đốc lại gần gũi thân thiết như vậy."

Tổng Diệm nhất thời cứng đờ: "Nào có nào có, ta vừa đúng lúc có chuyện cần thỉnh giao Dương đô đốc."

Vậy sao! cũng chỉ có bản thân Tổng Diệm tin tưởng thôi.

Tổng Vân ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu, Dương Thiệu cũng nhìn Tổng Vân một cái.

Kể từ hôm nay trở đi, hắn không thể ần tàng nữa, cuối cùng cũng đến lúc chính diện giao phong, Dương Thiệu kéo tay Kỳ Dao: "đi, đi gặp Hoàng thái hậu."

Lòng bàn tay của nam nhân có chút nóng, hình như chảy mồ hôi, hắn nhất định là gấp rút như lửa chạy từ quân doanh tới.

Nàng biết mà, hắn nhất định sẽ tới cứu nàng.

Kỳ Dao ừm một tiếng.

Hai người từ Phủ Ngọc Điện đi ra.

Kết quả vừa rời khỏi Phủ Ngọc Điện Dương Thiệu liền dừng lại: "Thực sự là Tổng Vân cứu ngươi mang tới Phủ Ngọc Điện hay sao, không có người khác?"

Kỳ Dao nói: "Ta không biết, ta bị say."

"Vô tri vô giác?"

"Ừm."

Thấy nàng ngây thơ gật đầu, trong lòng Dương Thiệu giống như bị kim đâm.

Đánh giá tiêu cô nương, mặc dù váy áo bị nhiễm mực, tóc tai cũng rối loạn, nhưng khuôn mặt lộ ra diễm lệ động lòng, khó tránh khỏi Tổng Vân sẽ làm cái gì đó. Nhưng hắn cũng không thể trách Kỳ Dao, bộ dáng say rượu của nàng như thế nào, hắn là người rõ nhất.

So với ngày thường còn câu hồn hơn!

hắn ngăn chặn cơn tức trong lòng, hỏi: "Ngươi cảm thấy Sở vương điện hạ thế nào?"

Cái này có chút khó trả lời, nếu không nhắc tới ân oán kiếp trước, kiếp này Tổng Vân đối xử rất tốt với nàng, cũng không thể nói Tổng Vân không tốt đi? Dương Thiệu cũng không phải người mù, Kỳ Dao nói: "Tạm tạm."

Tạm tạm?

Dương Thiệu nói: "Vậy ngươi thích hắn ta không?"

"Chuyện này sao có thể!" Kỳ Dao trầm nghĩ, chuyện nàng sợ nhất chính là lại yêu thích Tổng Vân, khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngược lại rất dứt khoát đấy.

Dương Thiệu nói: "Ngươi thích ta không?"

"Cái gì...."

Kỳ Dao mặt đỏ bừng, sao hắn lại trực tiếp như vậy.

Nàng cúi đầu xuống.

Dương Thiệu tiến lên bức ép: "Có thích hay không?"

Kỳ Dao lùi ra sau: "Cái này...."

Trong lòng nàng như đánh trống thùng thùng.

hắn nhẹ nhàng ép tới trên tường: "Câu hỏi đơn giản như vậy, vừa rồi trả lời nhanh như vậy, sao lần này lại không trả lời được?"

Kỳ Dao cảm thấy ngay cả tai cũng đỏ rồi, dù sao cũng từng là phu thê, nàng không có khả năng không có cảm giác với Dương Thiệu, nhưng bị hắn trêu

chọc như thế này, nàng không muốn nhận thua, đang lúc muốn nói "không thích", nam nhân nâng cằm nàng lên, hôn xuống.

Thực sự là quá đột ngột, nàng hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Đợi đến khi hồi thần, hắn đã ngẩng đầu lên rồi, chiếc hôn nhẹ nhàng, lướt qua nhanh như cánh bướm.

Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Mặc dù bọn họ từng hôn qua vô số lần, nhưng sau khi trải qua cái chết, liền cách nhau một kiếp người, nhưng cái hôn của hắn vẫn giống như kiếp trước, nhiệt độ đó...Kỷ Dao ngờ ngác nhìn hắn, không biết tại sao, khóe mắt đột nhiên nóng lên.

Phản ứng này có chút kì quái, lẽ nào không phải là nên xấu hổ hay sao, Dương Thiệu nói: "Có phải là cảm thấy không đủ?"

Khóe miệng nam nhân nhếch lên, mang tới cảm giác tùy ý.

Kỷ Dao cắn môi: "Cái gì không đủ, ngài dám tiếp tục...."

hắn lại cúi đầu xuống.

Dưới ánh tà dương, chỉ thấy tiểu cô nương bị che lấp hoàn toàn trong lòng nam nhân cao lớn.

Đầu tường nhô ra cảnh hoa Hải đường, gió nhẹ thổi qua, cánh hoa xoay tròn rơi xuống, rơi xuống y bào màu xanh đậm của nam nhân.

hắn thực sự không kìm nổi lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tổng Diệm đến tìm Dương Thiệu, bắt gặp một màn này, liền vội vàng phát tay kêu thái giám trốn đi, hắn ta cũng tự giác nhẹ nhàng đi xa một chút.

Nam nhân hôn ngày càng sâu, Kỷ Dao dù sao cũng là cô nương gia, không dám làm càn như hắn, vẫn còn đang trong cung đấy, nàng hung hăng véo hắn một cái.

Dương Thiệu bị đau, hơi buông lỏng ra.

Kỷ Dao trách mắng: "Xin Hầu gia tự trọng!"

Vừa rồi môi lưỡi giao triền, nàng rõ ràng là có phản ứng, hiện tại lại bảo hắn tự trọng...Dương Thiệu cười nhẹ một tiếng, giờ ngón cái lau khóe môi nàng: "Bản Hầu hơi đường đột, sau này sẽ chú ý."

hắn lau đi cái gì, nàng đương nhiên rõ ràng, Kỷ Dao càng đỏ mặt, hện không thể giấu chân.

Nam nhân này thực sự quá liều lĩnh, còn chưa cưới nàng đã hôn nàng, nhưng cảm giác đó lại cực giống với kiếp trước, nàng hơi hoảng hốt đã bị hắn chiếm hết tiện nghi. Nhưng nàng không hề nghĩ rằng Dương Thiệu trùng sinh, bởi hắn rất khác biệt so với trước, bất kể là thái độ đối với nàng, hay là có những lúc hắn nhìn nàng bằng ánh mắt....

Kỷ Dao tránh tay của hắn: "Ta phải đi gặp Thái hậu."

cô nương rụt rè hắn có thể hiểu được, dù sao vẫn chưa thành thân, Dương Thiệu không tiện cưỡng cầu, dù sao thái độ của Kỷ Dao đã nói lên tất cả.

Nàng thích hắn hôn nàng, tư vị của nàng vẫn ngọt ngào như vậy, Dương Thiệu nghĩ nghĩ ánh mắt cũng sáng lên, dù Kỷ Dao có thay đổi tới mức nào, thì điểm này vẫn hoàn toàn giống kiếp trước.

Khi suy nghĩ, ánh mắt cũng rời xuống dưới.

Kỷ Dao sợ hắn lại muốn hôn, liền bịt chặt miệng, chỉ để lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh.

Bộ dáng đó vô cùng đáng yêu, hắn vứt bỏ ý niệm vừa mới hiện ra trong đầu, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng.

Hơi ám khiến nàng tê dại, nàng muốn thu tay lại nhưng lại sợ để lộ môi, chỉ có thể bắt đầu đi trừng hấn.

hấn cười khẽ ra tiếng, không tiếp tục trêu chọc nàng nữa.

"Đợi lát nữa gặp Thái hậu, đã biết nên nói như thế nào hay chưa?"

Y hết câu hỏi của Tống Diễm, bọn họ đều coi nàng như tiểu cô nương không hiểu thế sự hay sao, trong lòng Kỷ Dao thầm nghĩ, hiện tại nàng càng thêm hiểu biết về Thái hậu, muốn ứng phó không khó.

Hai người đang nói chuyện, Tống Diễm đi từ nơi xa tới.

"Đương Đô đốc, chuyện phía sau giao cho ta đi, ngươi không tiện ra mặt."

Dù sao Dương Thiệu vào cung gấp, đột nhiên tới Ngự hoa viên, Hoàng Thái hậu khẳng định sẽ nghi ngờ, trong lòng Dương Thiệu cũng biết rõ điểm này, gật đầu nói: "Hôm nay đa tạ Điện hạ."

"Giữa ta và ngươi nói gì tới cảm ơn, xin Dương Đô đốc yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố Kỷ cô nương."

Dương Thiệu nghĩ nghĩ, rồi mời Tống Diễm rời bước tới chỗ xa nói chuyện riêng.

"Nếu như Hoàng Thái hậu khiển trách, đừng ngại náo lớn, dù sao cũng là Điện hạ ngài cứu Kỷ cô nương, Hoàng thượng nhất định có thể phân biệt đúng sai....Đương nhiên, đó là vận bất đắc dĩ mới làm vậy."

"Dù sao Thái hậu có ơn diu dặt Điện hạ, phải chọn lựa như thế nào, còn phải xem Điện hạ ngài."

Kiếp trước, chính vì Hoàng Thái hậu, Thái tử mới làm đường lạc lối, hấn ta muốn đăng vị bắt buộc phải dứt khoát với Hoàng Thái hậu. Nhưng Dương Thiệu cũng không tiện nói rõ, hai bà cháu có hơn hai mươi năm tình cảm, vận nhất ép buộc quá, mọi chuyện lại thành ra phản tác dụng.

Tống Diễm có chút hiểu ra, nhưng không lên tiếng.

Dương Thiệu không tiện lưu lại trong cung, nói với Kỷ Dao một tiếng: "Nếu lại có chuyện, cầu cứu Thái tử điện hạ là được."

Kỷ Dao rút cuộc cũng hiểu được tại sao Tống Diễm bảo vệ nàng, thì ra là vì Dương Thiệu. Kiếp này, Dương Thiệu vậy mà lại bị Thái tử lôi kéo!

Xem ra quả nhiên Thái tử là trùng sinh, để đối kháng với Tống Vân, gấp gấp chiêu binh mãi mã, thu nạp Dương Thiệu gia thế hiển hách, chiến công lừng lẫy về dưới trướng. Nhưng rút cuộc thủ đoạn của hấn ta là gì? Dương Thiệu cũng không phải kẻ dễ nghe lời người khác như vậy.

Thấy tiểu cô nương phát ngọc, Dương Thiệu khẽ vuốt tóc nàng: "Nghe thấy hay chưa?"

Giống như vuốt ve mèo vậy, mặt nhỏ của Kỷ Dao kéo căng: "Nghe thấy rồi, Hầu gia có thể đi rồi!"

Dương Thiệu cười, quay người rời đi.

Đúng là được một tác lại tiến lên một thước, cư nhiên dám xoa đầu nàng, Kỷ Dao hừ một tiếng, ngẩng đầu lên lại đối diện ánh mắt của Tống Diễm. Nam nhân bày ra bộ mặt hiểu rõ, nàng liền nhìn không được mà đỏ mặt, hoài nghi nụ hôn vừa rồi đã bị Tống Diễm nhìn thấy.

Tống Diễm ho nhẹ: "Kỷ cô nương, mời."

Hai người đi tới Ngự hoa viên.

Thái giám và cung nữ vẫn đang tìm Kỷ Dao, kết quả nàng cư nhiên xuất hiện cùng với Tống Diễm.

Hoàng Thái hậu vô cùng kinh ngạc: "Các ngươi sao lại...."

"Sau khi Kỷ cô nương say rượu, thần trí không thanh tỉnh, xông vào nơi khác, đúng lúc bị tôn nhi bắt gặp," Tống Diễm cười cười với Thái hậu, "Kỷ cô nương bị kinh sợ, váy áo này thôi không cần đổi nữa, xin Hoàng tổ mẫu cho phép nàng trở về nghỉ ngơi."

Đứa trẻ này!

Vậy mà lại bị hấn ta phá hủy kế hoạch, Hoàng Thái hậu tức tới mức sắc mặt xanh mét, hận không thể cầm ly rượu đập tới.

Những năm này, rút cuộc là ai ủng hộ hấn ta? Hoàng đế không thích nhi tử là hấn ta, triều thần không tôn trọng vị trữ quân như hấn ta, đều là bà ở bên trong duy trì quan hệ, kết quả hấn ta không niệm ân tình, nhiều lần không thêm đếm xỉa đến Tổ mẫu, không những cưới Kiều An, còn nhúng tay vào chuyện của bà.

Hoàng Thái hậu cũng không còn tâm trạng để tính kế tiếp nữa, nói: "Các ngươi đều lui ra đi."

Giọng nói băng lãnh, dọa Phúc Gia công chúa một trận.

Thấy tâm trạng Hoàng tổ mẫu không tốt, hôm nay thực sự không thuận lợi, Phúc Gia công chúa liền ra lệnh đưa hai tỷ muội Kỳ gia xuất cung.

Lần này Kỳ Nguyệt cũng không về Tạ gia, mà cùng Kỳ Dao về Kỳ gia.

Hai người dừng lại trước cổng nhà, Kỳ Nguyệt nói: "Vừa rồi không tiện hỏi muội, sau khi muội tình nguyện rút cuộc phát sinh chuyện gì? Thực sự là Thái tử điện hạ gặp được muội hay sao?"

Chuyện này quá mức phức tạp, liên lụy tới ba người Tống Vân, Dương Thiệu, Tống Diễm, Kỳ Dao không biết nên giải thích như thế nào, e rằng càng nói tỷ tỷ càng mơ hồ. Nàng lựa chọn giấu diếm, Thái tử điện hạ đã thành thân rồi, sẽ không gây ra hiểu lầm. "Hoàng Thái hậu mưu đồ bất chính, là Thái tử điện hạ xuất thủ tương trợ."

Kỳ Nguyệt kinh ngạc.

Trong ấn tượng, Thái tử không phải một trữ quân hiểu rõ lý lẽ, nhưng hẳn ta lại cứu muội muội.

"May mà như vậy, coi như thoát được một kiếp." Kỳ Nguyệt nắm tay muội muội, "lần sau ngàn vạn lần không được hành sự lỗ mãng, tỷ tự có biện pháp, muội không cần gánh chịu thay tỷ."

Tỷ tỷ rất thông minh, đáng tiếc tỷ ấy không biết chuyện kiếp trước, Kỳ Dao chỉ hi vọng đời này tỷ tỷ có thể bình bình an an, nàng cười cười, "Được, muội nghe lời tỷ."

Kỳ Nguyệt liếc nhìn nàng một cái: "Cái bộ dáng này của muội, mẫu thân nhìn thấy lại hỏi han một phen...."

"thì nói không cần thận trọng đồ nghiêng mực, những cái khác chỉ có muội biết tỷ biết."

Loại chuyện này cho dù nói cho mẫu thân biết, bà cũng không có biện pháp nào, chỉ càng thêm phiền não thôi, Kỳ Nguyệt giờ tay xoa đầu muội muội: "thật ngoan, nhưng chuyện này tỷ nhất định phải nói với tướng công, cũng không thể để Hoàng Thái hậu tiếp tục hồ náo như vậy!" Ánh mắt Kỳ Nguyệt chuyển lạnh, thực sự là vô cùng căm tức.

Nếu như là Tạ Minh Kha, có lẽ có thể nghĩ ra biện pháp ngăn chặn tận gốc, cũng nên chủ động xuất kích, không thể để Hoàng Thái hậu tiếp tục dùng mưu kế, như vậy quá bị động, Kỳ Dao đang suy nghĩ, bên tai đột nhiên nghe thấy câu hỏi của tỷ tỷ: "Muội và Hầu gia...."

Trong lòng nàng có quý, nghe vậy giật thót: "Cái gì? Cái gì Hầu gia?"

Kỳ Nguyệt mỉm cười.

Kỳ Dao hơi đỏ mặt: "Vừa rồi tỷ tỷ muốn hỏi gì vậy?"

"Chuyện của muội và Hầu gia, tỷ vẫn luôn giấu mẫu thân, bản thân muội phải tự có tính toán, đừng có lơ mơ không rõ. Nếu như nghĩ kỹ rồi, vẫn là nên sớm bẩm báo cho trưởng bối mới phải."

"Ừm, muội biết rồi." Kỳ Dao gật đầu.

Kỳ Nguyệt không hỏi thêm, cùng Kỳ Dao đi vào gặp Liễu thị.

Kỳ Dao trầm nghĩ, hiện nay e rằng cũng không dễ mà hồ đồ cho qua, hẳn đều hôn nàng rồi, còn có chuyện gì không dám làm nữa, kiếp này Dương Thiệu quả cần rồi.

Lại nói sau khi hai tỷ muội rời đi, Tống Diễm muốn bồi Hoàng thái hậu về Từ Tâm Điện.

Nhưng Hoàng thái hậu lạnh giọng cự tuyệt: "Lão bà như ta không dám làm phiền người đại giá? Tự ta trở về, người muốn làm cái gì liền đi làm đi!"

"Hoàng tổ mẫu." Tống Diễm biết bà đang trách mình, nhỏ giọng nói, "Kỳ cô nương là muội muội của Tạ phu nhân, Tạ đại nhân giảng bài cho tôn nhi...."

"Vâng, Tạ đại nhân giảng bài cho người, nhưng sau lưng thì sao? Y gặp mặt Tống Vân ở Vân Hòa Cư, chỉ có người chẳng hay biết gì!" Hoàng thái hậu chỉ vào hẳn ta, ngón tay đều có chút run rẩy, "trong cung này, chỉ có ta thực tâm đối đãi với người, kết quả.... tốt, ta liền coi như không có đứa cháu như người!"

"Hoàng tổ mẫu," Tống Diễm nghe thấy bà nói lời tức giận như vậy, vội vàng quỳ xuống: "Hoàng tổ mẫu, tôn nhi biết sai."

"Người biết sai cái gì, trong mắt người đã sớm không có Tổ mẫu là ta rồi, người biến đi cho ta!" Hoàng Thái hậu bực ngực, toàn thân phát run.

Tống Diễm thấy bà quá mức tức giận, cũng không dám nói thêm, chỉ có thể hành lễ cáo lui.

Trở về Đông cung, không khỏi có chút rầu rĩ không vui.

Thấy hẳn ta không giống trước đây tiến lên ôm lấy mình, Kiều An âm thầm suy nghĩ, có lẽ ở Ngự hoa viên phát sinh chuyện gì, nhưng nàng ta

cũng không hỏi han, chỉ bụng một ly trà thơm mát tới: "Là đồ tiến cống, hôm qua Phụ hoàng lệnh cho người mang tới, thiếp đã thử qua, đặc biệt thơm mát."

Giọng nói thê tử ôn nhu, đã làm tiêu tan phần nửa buồn bực trong lòng hấn ta, Tống Diễm quay đầu nhìn, tiếp nhận ly trà: "Người mùi thực sự không tệ."

"Đúng vậy, nghe nói lá trà sinh trưởng trên núi Vụ Sơn, buổi sáng sương trắng mịn mù, trên lá đọng lại những hạt sương." Cánh tay nàng ta chạm vào mu bàn tay hấn, "Điện hạ mau uống thử xem."

Tống Diễm liền uốn một nụ cười.

"Thế nào?"

"Ừm, không tệ." mùi hương thơm ngát thấm vào miệng, lại có một chút vị đắng rất đặc biệt, hấn ta uống hết đặt ly trà xuống, đem thê tử ôm vào trong lòng, "còn phải ăn một chút đồ ngọt nữa."

Kiều An đỏ mặt, cụp mắt xuống.

Nàng ta luôn luôn yên tĩnh dịu ngoan như nai con, Tống Diễm cúi đầu hôn một cái, đụng vào cánh môi mềm mại, chỉ cảm thấy tâm trạng ngày càng bình thản, nói chuyện mới phát sinh với nàng ta.

"Tổ mẫu đối xử với ta rất tốt, nhưng ta lại ba lần bốn lượt làm bà thất vọng." Tống Diễm nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Kiêu An, đầu đặt trên đỉnh đầu nàng ta, "trước đây ta phạm sai lầm, người khác không thêm để ý tới ta, chỉ có Hoàng tổ mẫu không rời không bỏ, nghĩ mọi biện pháp thay ta...."

Kiều An biết chuyện trước đây của hấn ta, Thái tử luôn bị người khác chỉ trích, bị người khinh thường, nhưng khi nàng ta gặp Thái tử, vẫn luôn cảm thấy hấn ta không xấu xa như vậy, hiện tại gả cho hấn ta, càng khẳng định suy đoán của mình không hề sai. Nàng ta ôn nhu nói: "Điện hạ là cảm thấy mình bất hiếu?"

"Lẽ nào không phải?"

"Nếu nói bất hiếu, vậy hôm nay biết rõ Hoàng tổ mẫu muốn đi xem cò trắng, Điện hạ lại bảo thiếp thân giả bộ thân thể không khỏe, không đi hầu hạ, vậy không phải cũng xem như bất hiếu sao?"

Tống Diễm ngơ ngẩn.

"Điện hạ biết Hoàng tổ mẫu không thích thiếp thân, nhưng vẫn luôn bệnh vực thiếp thân, Điện hạ đã sớm bất hiếu rồi. Nhưng thiếp thân biết, đó không phải sự thực. Trong "Chú giải của thập tam kinh" có giải thích, bất hiếu có ba điều, trong đó có 'thấy phụ mẫu phạm sai nhưng không khuyên nhủ, khiến họ phạm vào bất nghĩa', trong lòng Điện hạ thực ra là cảm thấy Hoàng tổ mẫu không đúng, cho nên mới ngăn cản, đó mới thực sự là hiếu thuận, cho dù để cho Phụ hoàng đánh giá, người cũng sẽ ủng hộ Điện hạ."

Nàng ta ngẩng đầu, trong mắt đầy nhu tình, từng chữ từng chữ tiến vào lòng hấn, nói lời cực kỳ tri kỷ.

Tống Diễm nói: "Nàng thực sự cảm thấy ta không sai?"

"Ừm, nhưng Thái hậu từ đầu tới cuối là Tổ mẫu của Điện hạ, tuyệt đối không thể quyên, đợi Thái hậu hết giận, thiếp thân cùng Điện hạ đi thăm Tổ mẫu, cầu xin bà tha thứ, có được không?"

Hoàng tổ mẫu vẫn luôn cảm thấy Kiêu An không xứng với hấn ta, nhưng có được thê tử như nàng, hấn ta còn cầu mong gì nữa!

Cho dù chỉ vì Kiêu An, hấn ta cũng phải phần chân lại, không thể khiến Thái tử phi là nàng trở thành trò cười được.

Bạn đang đọc truyện *Phụ Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tạ Minh Kha đã biết chuyện buổi sáng thê tử phát sinh xung đột với Tổ mẫu và Nhị thẩm từ lời bẩm báo của hộ vệ, từ Hàn Lâm Viện đi ra, liền đi tìm Kỳ Nguyệt.

Kỳ Nguyệt cũng là vừa mới về nhà, vừa rồi mẫu thân lôi kéo tay nàng ấy hỏi đông hỏi tây, nhắc tới chuyện con nói dối, bảo nàng ấy chú ý ăn uống, lại lặng lẽ nhắc nhở các loại phương pháp để có con, nói tới mức nàng ấy đỏ mặt tai hồng, cho nên khi gặp Tạ Minh Kha, nàng ấy có chút ngượng ngùng.

"Có phải là mệt rồi hay không?" Tạ Minh Kha sẵn sóc đỡ nàng ấy tới nhuyển thấp để ngồi, "hôm nay vất vả cho nàng rồi."

Những chuyện vụn vặt trong nhà đã đủ phiền phức rồi, còn bị Phúc Gia công chúa mời vào cung.

Y để Kỷ Nguyệt nằm ở trong lòng mình: "Nếu không ngủ một chút đi."

"Thế này không ngủ được."

"Vậy thì dựa vào."

Khí tức trên người nam nhân rất nhẹ nhàng, giống như trúc trên núi, Kỷ Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần rồi nói: "Hôm nay thiếp đắc tội Tô mẫu và Nhị thẩm rồi."

"Ta biết, nàng vốn dĩ cũng không cần nhường họ, đợi qua tết Đoan Ngọ ta sẽ nói rõ ràng với Tô mẫu chuyện phân nhà." Tạ Minh Thiệu ngồi tù, y và nhị phòng không thể tiếp tục chung sống hòa bình được, ban ngày y ở nha môn, không tránh khỏi lo lắng cho Kỷ Nguyệt, "nếu như Tô mẫu không chịu đồng ý, ta sẽ mời Đường Tô phụ ra mặt."

Đó chính là thân đệ đệ của Tạ lão gia tử.

Sau khi Tạ lão gia tử qua đời, trong tông tộc ông ấy là người có uy tín nhất, ông cũng rất yêu quý đứa cháu Tạ Minh Kha này. Chuyện này coi như thành công một nửa, nhưng Kỷ Nguyệt vẫn nhắc nhở: "không cần quá miễn cưỡng, vạn nhất truyền ra tin đồn gì ảnh hưởng tới tiền đồ của chàng."

"Hai phòng chúng ta không hợp, nàng cho rằng người khác không biết hay sao? không cần lo lắng." Tạ Minh Kha vỗ vỗ tay nàng ấy, "hôm nay vào cung như thế nào?"

trên mặt Kỷ Nguyệt hiện ra thần sắc lo âu, đem chuyện từ đầu tới cuối nói cho Tạ Minh Kha nghe: "Sau này công chúa lại cho mời, e rằng phải viện cớ không đi thôi."

"Nào có đạo lý đó," Tạ Minh Kha đứng phắt dậy, lạnh lùng nói, "Thái hậu thực sự là ức hiếp người quá đáng!"

"Tướng công," Kỷ Nguyệt bị y dọa nhảy dựng, vội kéo ống tay áo y, "Chàng đừng kích động, chuyện này ắt sẽ có biện pháp giải quyết."

nói cứ như là y sẽ vào cung tìm Thái hậu tính sổ không bằng, Tạ Minh Kha quay người: "Ta không ngốc tới mức tiến cung va chạm bà ta, có điều muốn tránh thoát cũng không dễ, tránh được nhất thời chứ tránh được cả đời hay sao? Nếu Thái hậu muốn Hoàng thượng gặp nàng, vậy thì như ý nguyện của bà ta!"

.....

Sắp tới tết Đoan Ngọ

Năm ngoài cả nhà đi xem thuyền, kết quả tỷ tỷ bị mời tới Đình Thanh Âm, nàng cũng không được trôi qua một cái tết Đoan Ngọ vui vẻ, còn vì say rượu mà bị Dương Thiệu đưa về nhà.

Lần này, chắc là sẽ bình bình an an!

Kỷ Dao lấy dây ngũ sắc kết sợi dây trường thọ cho ca ca, so với túi hương tỷ tỷ làm, nàng không thể so sánh được, còn không bằng làm một cái món quà mới lạ.

"Lại lấy thêm một chút hạt châu tới." Nàng nói.

Mộc Hương tới kho phòng lấy một hộp to tới, trong đó có các loại hạt châu nhiều màu, trân châu, ngọc châu, bảo châu, màu gì cũng có, đựng vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Những thứ này năm ngoài có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, Kỷ Dao nói: "thật đẹp!"

"Trong kho phòng còn có nữa, lúc trước cô gia tặng lễ đêm cũng không hết, cho dù đưa cho cô nãi nãi (Kỷ Nguyệt) mang bớt đi thì vẫn còn rất nhiều. Phụ nhân sợ chuột cắn hỏng, còn thương lượng với Chu ma ma bảo nuôi một con mèo."

Tỷ tỷ hiếu thuận, thấy phụ mẫu sắm đồ cưới cho tỷ ấy tới mức đảo rỗng cả nhà, liền lưu lại rất nhiều lễ vật trong nhà, Kỷ Dao trầm nghĩ, nuôi con mèo để trông kho phòng ngược lại rất tốt, nuôi cái loại toàn thân tuyết trắng, đôi mắt xanh xanh, nàng chọn một hạt châu từ trong hộp, giống như màu hạt châu này, màu sắc lam thẫm, long lánh ngọt ngào, giống như nước biển mênh mông... nàng chưa từng nhìn thấy biển, nhưng Dương Thiệu từng tới Vân Châu, hẳn có nhắc tới biển ở nơi đó.

Hạt châu này ngược lại rất thích hợp dùng cho hấn.

đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền tới tiếng kêu của Bạch Quả: "Ai nha, cô nương, đẻ trứng rồi!"

Kỷ Dao ngơ ngẩn: "Cái gì? Đẻ trứng?"

Bạch Quả nói: "Rùa đẻ trứng rồi!"

"Hả?" Kỳ Dao vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng chạy đi xem, lần đầu tiên nàng nghe nói rùa đẻ trứng, bọn chúng cũng không phải gà vịt ngỗng nha.

Kết quả, trong đám cát mà hai con rùa ngủ đông thực sự có hai quả trứng tuyết trắng, độ lớn bằng ngón tay, nhỏ nhỏ dài dài.

Kỳ Dao tròn mắt há hốc mồm.

Đợi đến khi Kỳ Đình Nguyên về nhà, liền nhìn thấy một bóng người chạy ra khỏi thư phòng của hắn ta.

Kỳ Đình Nguyên bị dọa nhảy dựng, phát hiện ra là muội muội mới thờ phào một hơi.

"Muội ở đây làm cái gì?"

"Đợi huynh đó, ca ca, rùa đẻ trứng rồi." Kỳ Dao nắm lấy tay áo hắn ta lôi kéo đi ra ngoài, "huynh mau cùng muội đi xem xem, chuyện này phải làm sao mới tốt!"

"Cái gì mà phải làm sao? Ta cũng không phải rùa, ta làm sao mà biết được?" Kỳ Đình Nguyên đau đầu, nhưng vẫn đi xem cùng Kỳ Dao.

Hai huynh muội ngồi xổm bên cạnh vại sứ, Kỳ Đình Nguyên xem đủ nửa canh giờ: "Vẫn là để chúng nó tự nghĩ biện pháp đi, dù sao cũng là trứng của chúng nó, lẽ nào còn có thể ăn mất hay sao? À, muội nhớ để nha hoàn bón cho chúng chút tôm cá, nói không chừng dúi lên thật sự sẽ hạ khẩu đấy."

Kỳ Dao chán kinh: ".....được."

Sau đó chăm sóc rất chăm chỉ, một đôi rùa ăn tới mức ngày càng béo, Kỳ Đình Nguyên sợ muội muội bón cho chúng ăn quá nhiều, lại đến nhắc nhở "có chừng có mực thôi."

Vài ngày sau, rốt cuộc cũng tới tết Đoan Ngọ.

Khác với năm trước, năm nay Hoàng thượng cũng xuất hành, cho nên phụ tử Kỳ Chương phải tới bên ngoài cung đợi từ sớm, đến lúc đó bách quan cùng Hoàng thượng cùng nhau khởi hành tới sông Bạch.

Hậu cung Phụng vị bỏ trống nhiều năm, Hoàng Quý Phi vẫn luôn đắc sủng nhưng chưa từng được ngồi lên vị trí đó, các cung nhân trong điện cảm thấy ủy khuất Hoàng Quý Phi, nhưng Hoàng thượng chưa từng có ý nghĩ lập bà ta làm Hậu. Hôm nay gặp Hoàng thượng, bà ta vẫn giống như trước đây, giống như chim nhỏ nép vào người ông.

Hoàng thượng nắm tay Hoàng Quý Phi, đánh giá một chút nói: "Tú Sơ, nhìn kỹ mới thấy, nàng vẫn là nàng của mười mấy năm trước."

Hoàng Quý Phi khẽ cúi: "Hoàng thượng chỉ biết đùa đùa thần thiếp, tới qua thiếp còn nhỏ được một sợi tóc trắng...."

Hoàng thượng che miệng bà ta.

Từ cổ nọ nhân như danh tướng, Tú Sơ của ông vĩnh viễn cũng không già. Nhưng bản thân ông lại già rồi, lần này nhiễm bệnh, cũng không biết tới khi nào mới khỏe, e rằng ngày tháng ông bồi bên cạnh bà không còn lâu nữa, cho nên đột nhiên nghĩ tới muốn mang bà cùng nhau đi xem thuyền rồng.

Hoàng Quý Phi cảm thấy tay Hoàng thượng có chút lạnh, nhẹ nhàng nắm lấy: "Hoàng thượng, e rằng người mặc đồ có chút mỏng."

"Vậy nàng sưởi ấm cho trẫm." Hoàng thượng đem bà ta ôm vào lòng.

Hoàng Quý Phi xấu hổ tới mức đỏ mặt.

Ngón tay của Hoàng thượng nhẹ nhàng sờ khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Quý Phi, trong lòng cảm thấy thương tiếc, hoặc là ông nên để bà trở thành Hoàng hậu của ông, đường đường chính chính trở thành thê tử của ông. Nhiều năm trôi qua, ông vẫn luôn có suy nghĩ này, nhưng bởi vì Thái hậu, vì Thái tử, vẫn luôn gác lại một bên, muốn nói rằng ông phụ lòng ai, duy nhất chỉ có nữ tử trước mặt này.

Hoàng Quý Phi không biết suy nghĩ của Hoàng thượng, nhỏ giọng nói: "Các thần tử đang đợi ở bên ngoài, các Hoàng tử có lẽ cũng đã tới rồi."

Hoàng thượng buông tay, kéo bà ta đi ra khỏi cung điện.

đi tới cổng cung cấm, đám người Tổng Diêm, Tổng Vân đều cao giọng gọi Phụ hoàng, cùng nhau cúi đầu hành lễ.

Phúc Gia công chúa xà tới bên người mẫu thân: "Mẫu phi, chúng ta rốt cuộc có thể cùng nhau đi xem thuyền rồng rồi."

"Đứa trẻ ngốc, xem con vui chưa này."

"Còn không phải do mẫu phi chẳng bao giờ xuất cung hay sao?" Phúc Gia công chúa cong môi.

"Được rồi, được rồi," Hoàng thượng vỗ trán nữ nhi, "sau này mỗi dịp tết Đoan Ngọ, Trẫm đều ân chuẩn cho mẫu phi của con xuất cung."

Tổng Diễm ở bên cạnh nghe vậy trong lòng lộp bộp một trận, Hoàng Quý Phi cho dù có được sủng tới mức nào cũng chỉ là phi tần, sao có được vinh quang bậc này? Lê nào Phụ hoàng muốn đề Hoàng Quý Phi làm Hoàng hậu hay sao? Vậy đem Thái tử như hấn ta đặt ở đâu? hấn ta hơi cau mày, có chút không vui.

một cánh tay nhỏ bé giờ ra nắm lấy tay hấn ta, Kiều An nhỏ giọng nói: "Quý phi nương nương rất đáng thương, nhiều năm như vậy chưa từng xuất cung, thật không dễ dàng."

Đáng thương, có thể đáng thương hơn mẫu thân của hấn ta hay sao? Mẫu thân của hấn ta từ trước tới nay chưa từng chiếm được trái tim của Phụ hoàng.

Tổng Diễm mím môi.

Kiều An biết hấn ta không thoải mái, lắc lắc tay hấn ta.

Tổng Vân nhìn thấy, nghĩ tới lần trước hấn ta cứu Kỷ Dao, vốn nghĩ Hoàng Thái hậu sẽ tìm hấn ta tính sổ, kết quả Tổng Diễm lại tự mình gánh chịu hết, Hoàng Thái hậu vô cùng tức giận, bao nhiêu ngày qua đều không gặp mặt Tổng Diễm.

Đại hoàng huynh này thực sự khác trước, trong lòng Tổng Vân nhất thời cũng không thể nói rõ là cảm giác gì.

Bởi vì thời gian không còn sớm, Hoàng thượng cũng Hoàng Quý Phi ngồi xe rồng, phát tay lệnh cho mọi người xuất phát.

Mười hai lá cờ lớn dẫn đầu, theo sau là đội ngũ thanh du (mình không hiểu chữ này, để hấn viết nha), các binh sĩ tay cầm cung tên và trường thương, đi ngay sau mười hai người cầm cờ, lại thêm đội ngũ đánh nhạc cụ, bách quan cùng đồng hành, có thể nói một đường cờ bay pháp phối, thanh thế rung trời.

Bách tính theo sau, cao giọng hô vạn tuế.

Từ xa đã nghe thấy tiếng chiêng trống truyền tới, Kỷ Nguyệt quay đầu, nghĩ tới lời dặn của Tạ Minh Kha không khỏi có chút căng thẳng.

Nhưng dù sao cũng phải đối mặt, nếu không sẽ mãi lo lắng như chim sợ cành cong.

Lần này cũng giống như trước đây, Phúc Gia công chúa lại mời rất nhiều cô nương tới Đình Thanh Âm, nhưng Kỷ Nguyệt không ở trong đó, bởi vì Hoàng Quý Phi khó khăn lắm mới ra ngoài, nhiều vị phu nhân nhận được lời mời tới lầu gác tương bồi.

Kỷ Nguyệt đi tới trong đình, giữa đường gặp được Kỷ Dao.

Kỷ Dao tránh khỏi tỷ nữ, nói với tỷ tỷ: "Tỷ tỷ, hôm nay Hoàng thượng cũng tới."

"Tỷ biết," thần sắc Kỷ Nguyệt bình tĩnh, "muội không cần lo lắng."

đi tới gần đình đài lầu gác, Kỷ Nguyệt nói: "Tỷ phải đi lên rồi."

Kỷ Dao thất kinh: "Tỷ không phải đi gặp Công chúa hay sao?"

trên lầu, có Hoàng thượng trên đó a!

Kỷ Nguyệt thấy nàng thần sắc lo lắng, ôn nhu nói: "Tỷ là đi bồi Quý Phi nương nương, muội nhanh đi gặp Công chúa đi, đừng có nghĩ ngợi lung tung."

Trong khi Kỷ Dao ngây người, Kỷ Nguyệt đã quay người lên lầu gác rồi.

Trái tim trong ngực đột nhiên đập nhanh, sợ tỷ tỷ gặp chuyện, quanh quẩn mãi bên dưới, do dự xem có nên cùng đi lên trên hay không.

đang lúc định bước lên, thì cảm thấy bên eo bị buộc chặt, cả người bị kéo đi, sau lưng dựa vào một chỗ ấm áp mà rắn chắc.

Nàng suýt nữa thì hét lên.

Nam nhân thấp giọng nói: "Là ta."

"Hầu gia!" Kỷ Dao thờ phào một hơi, "dọa chết ta rồi, ngài sao lại..." đang nói, phát hiện bản thân mình lâm ỏ trong lòng hấn, vội vàng tránh thoát.

hấn buông tay, nàng giống như con thỏ nhảy ra.

Có đáng sợ như vậy sao, đều đã hôn qua rồi.

Dương Thiệu nhướn mày: "Ngươi ở đây đợi ai?"

"Tỷ tỷ." Kỷ Dao chỉ chỉ bên trên, "tỷ ấy ở trên lầu gác."

"Nàng ấy đi làm cái gì?"

"nói là đã thương lượng tốt với tỷ phu, ta cũng không biết." Kỳ Dao gấp gấp, "đáng tiếc ta không nhìn thấy."

Cũng không biết là gấp cái gì nữa, chuyện Tạ Minh Kha còn không giải quyết được thì nàng có thể giải quyết được chắc. Dương Thiệu buồn cười, trầm ngâm một lát: "Thực ra muốn nhìn không khó, người đi cùng ta tới một chỗ."

hắn quay người đi.

Kỳ Dao vội vàng đi theo.

đi tới chỗ khuất, chỉ thấy bốn phía đều là cây cối cao to, cành lá sum sê, Dương Thiệu đột nhiên ôm chặt eo nàng, nhỏ giọng nói: "Đừng kêu."

Nàng còn chưa kịp phản ứng.

Hai chân nam nhân đạp đất, cũng không biết lấy cái gì ta khỏi ống tay áo, ánh bạc lấp lánh, hai ba nhát liền mang nàng lên ngọn cây, giống như cưỡi mây đạp gió vậy.

Đừng nói kêu lên, Kỳ Dao kinh hoàng tới mức căn bản không phát ra được tiếng nào, lúc ngồi trên cây, hay cánh tay ôm hắn thật chặt.

không dám buông ra, nàng sợ ngã chết!

Dương Thiệu cong khóe miệng, rất tốt.

Sớm biết như vậy, đã sớm mang nàng như thế này.

Kỳ Dao kinh hồn chưa định, không dễ gì mới lấy lại được tinh thần, rướn người hỏi: "Lầu gác ở chỗ nào?"

"Phía Đông," Dương Thiệu nói, "người nhìn thấy không?"

ần ần có một chỗ hình như là lầu gác, nhưng cách quá xa, căn bản không nhìn rõ người bên trong đang làm gì, càng không nói tới chuyện nhận ra ai là tỷ tỷ.

Kỳ Dao tức giận.

"Kẻ lừa đảo!"

Tiểu cô nương lớn lên như vậy, tức giận tới mức nào vẫn dễ nhìn.

Dương Thiệu nói: "Bản hầu bảo đảm tỷ tỷ người không sao."

Kỳ Dao nói: "Làm sao bảo đảm?"

"Người muốn bản Hầu bảo đảm như thế nào?"

"Cái này...." Kỳ Dao chuyển động con người, "Ngài có thể lấy Hầu phủ ra bảo đảm? Nếu như tỷ tỷ xảy ra chuyện gì, không tiếc dùng tới tất cả các biện pháp để cứu tỷ ấy."

"Có thể."

Bởi vì hắn tin Tạ Minh Kha, cũng tin Hoàng thượng, Hoàng thượng đăng cơ hơn hai mươi năm, khiếm tốn có thừa, cần chính yêu dân, tiến lùi có độ, những việc này cũng không phải dựa vào đầu óc thông minh là có thể làm được, đức hạnh của ông cũng khiến người khác tôn kính.

Mặc dù không có ai là hoàn hảo, Hoàng thượng cũng từng phạm sai lầm, nhưng tuyệt đối sẽ không đoạt thể của người khác.

Kỳ Dao thấy hắn ngay lập tức đã đồng ý, thì hơi ngăn người.

Dương Thiệu cũng không phải người ăn nói lung tung, hắn nói như vậy, thì nhất định là thật.

Vậy thì tỷ tỷ thực sự không có chuyện gì?

Thần kinh vừa thả lỏng, nàng rất nhanh chú ý tới động tác của mình, mặt nhất thời đỏ rực, run giọng nói: "Ngài mang ta xuống dưới, ta không xem lầu gác nữa."

"Vẫn chưa xem tí mĩ, sao lại không xem nữa?" Nam nhân nhàn nhạt nói, "người buông tay ra cũng sẽ không rơi xuống dưới."

Làm chuyện lừa gạt người khác còn trấn định như vậy, Kỳ Dao phát hiện da mặt Dương Thiệu dày siêu cấp, uống công trước đây nàng còn cảm

thấy hắn là quân tử.

Đúng rồi, trước đây hắn không thích nàng.

Kỷ Dao vẫn không dám buông tay, cảm thấy dưới chân trống không, tùy thời đều có thể rơi xuống.

Nhưng cứ ôm như thế này... tư thái hiện tại của nàng cũng đủ xấu hổ, cả người dán lên người hắn, hông còn ngồi trên đùi hắn. Mặt nàng càng ngày càng đỏ, mặc dù, kỳ thực bọn họ trước đây từng là phu thê. Nhưng bởi vì Dương Thiệu không phải trùng sinh, đối với nàng mà nói, hắn chính là một nam nhân hoàn toàn mới, nàng nhìn không được cảm thấy xấu hổ.

"Hầu gia," cuối cùng nàng cũng phải cầu xin hắn, "ta sợ, ngài mang ta xuống dưới."

"Vậy người ôm chặt một chút."

"Ngài...." Kỷ Dao cắn môi, thật sự là một tên trướng thối.

Bộ dáng của nàng vừa yêu kiều vừa xấu hổ, làm cho Dương Thiệu nóng đầu.

Trong trí nhớ, Kỷ Dao của kiếp trước cũng từng như vậy, nhưng cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, căn bản không thực sự thích hắn.

Lần này không giống, hắn tận mắt chứng kiến nàng dần dần thay đổi, từ bắt đầu là sợ hãi cho tới tin nhiệm sau này, tới thích, từng bước từng bước chân thực như vậy.

hắn giờ tay dài ra, đem nàng ôm chặt vào lòng: "Hôm nay là ngày tết Đoan ngo, người có đồ gì tặng cho bản Hầu?"

Tặng cái quý!

Kỷ Dao trầm nghĩ, trong hà bao của nàng ngược lại có một sợi kết trường mệnh, nhưng hôm nay hắn ức hiếp nàng như vậy, mới không muốn tặng cho hắn đâu. Ừm, vốn dĩ cũng không nghĩ tới tặng hắn, giữ lại mình xem.

"Tặng cái gì?" Kỷ Dao ngậy thơ chớp chớp mắt, "có muốn ăn bánh trưng không, mang mấy cái liền đó, ở chỗ nương."

Giả ngốc với hắn.

Dương Thiệu đột nhiên cúi đầu hôn.

Kỷ Dao không dám động dậy lung tung, cũng không trốn được, chỉ có thể ngửa đầu ra sau, nhưng lại bị hắn giữ lấy.

rõ ràng là ở trên cây, nhưng hắn giống như đang ở trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Kỷ Dao mím chặt môi, không quá nguyện ý.

Dương Thiệu cũng không dám hôn nhiều, e sợ thực sự chọc giận nàng, ăn chút ngọt cũng đủ rồi, ôm lấy nàng, từ trên cây nhảy xuống.

"Ta phải đi gặp công chúa, nếu không e rằng công chúa lại cho người đi tìm."

Dương Thiệu cũng không ngăn cản, chỉ là đột nhiên lấy ra một thứ từ trong tay áo, cầm lên đầu nàng: "đi đi."

Nam nhân quay người rời đi.

Kỷ Dao đem đồ vật rút ra, tỉ mỉ xem xét, cư nhiên là một chiếc châm hồ điệp bằng vàng, cánh bướm mỏng như cánh ve, gia công tinh xảo, chắc hẳn là đồ của Ngọc Mãn Đường.

Chẳng trách vừa rồi muốn hỏi lễ vật, là muốn tráo đổi....

Nhưng tặng một cách qua loa như này, cầm lên là xong chuyện? không phải hắn sợ bị cự tuyệt đấy chứ, sĩ diện?

Kỷ Dao cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lại nói tới bên trên lầu gác, Hoàng thượng nói chuyện với Hoàng Quý Phi vài câu, sau đó quay đầu nói chuyện với các thần tử, phía dưới có vài phu nhân ngồi bên phía Hoàng Quý Phi, kể mấy chuyện thú vị cho bà nghe, khiến cho Hoàng Quý Phi rất vui vẻ. Đúng lúc này, Kỳ Nguyệt tiến vào lầu gác.

Giống như ngày thường, nàng ấy không trang điểm quá điểm lệ, mặc áo mỏng màu xanh ngọc bích thêu hoa sen, phía dưới là váy dài xếp nếp màu mật ong, vô cùng mộc mạc, nhưng mặc dù vậy vẫn hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Hoàng thượng nhìn thấy có chút giật mình, dường như đột nhiên trở về hai mươi năm trước, tiểu cô nương đó đứng trong gió, quay đầu cười với ông, ngọt ngào gọi: "Điện hạ".

Đầu ông đột nhiên đau nhức.

Suýt nữa thất thố, muốn tiến lên nắm lấy cánh tay Kỳ Nguyệt, muốn hỏi nàng ấy có tốt hay không.

Trước khi lâm chung, tiểu cô nương thân hình khô gầy nằm trên giường bệnh, thì thảo gọi "Điện hạ", nhưng ông không có biện pháp nào, trơ mắt nhìn nàng ấy chết đi. Lúc đặt vào quan tài gỗ, ông đứng ở bên cạnh nhìn, chiếc đinh đóng trên quan tài gỗ, từng chút từng chút bị đóng vào, phảng phất giống như đóng vào lòng ông, Hoàng thượng đột nhiên trở nên thanh tĩnh.

Cho dù giống tới mức nào, thì cũng không phải là nàng, tiểu cô nương đó của ông đã sớm không còn trên nhân thế nữa rồi!

Vĩnh viễn cách biệt, không bao giờ có thể gặp lại, đến nay có một nữ tử giống tới mức này, rốt cuộc ông không nhận được. Chỉ trong tích tắc, ông nhìn thấy nữ tử này cười về một hướng nào đó, hơi hơi mỉm cười, giống như gió nhẹ thoảng qua.

Ông nhìn theo, phát hiện người ngồi ở đó là Tạ Minh Kha.

Thần tử trẻ tuổi mới cưới thế tử cách đây không lâu, Hoàng thượng bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là phu nhân của Tạ Minh Kha!

Sắc mặt ông có chút đỏ lên, quay đầu đi.

Kỳ Nguyệt tới gần hành lễ, ngồi bên dưới Hoàng Quý Phi.

Hoàng Quý Phi liếc thấy dung mạo Kỳ Nguyệt thanh lệ, dịu dàng động lòng người, liền hỏi thêm vài câu, một vị phu nhân ở bên cạnh đáp: "Chẳng trách Hoàng Quý Phi nương nương yêu thích, Phúc Gia công chúa cũng rất thích thiếu phu nhân, thường xuyên mời tiến cung."

"Vậy sao? Bản cung đều không biết," Hoàng Quý Phi cười nói, "ngươi thực sự thường xuyên tới?"

Kỳ Nguyệt nhỏ giọng nói: "Hồi nương nương, thực ra chỉ có hai lần, là Công chúa hiếu khách."

Hoàng thượng nghe thấy lời này không khỏi cau mày, đột nhiên nghĩ tới ngày đó đi gặp Phúc Gia công chúa có xảy ra chút chuyện, vị thiếu phu nhân này có lẽ là...Ánh mắt xẹt qua một tia sáng, cảm thấy hình dáng rất giống, lúc đó khi Thái hậu chỉ cho ông xem, muội muội của vị Tạ phu nhân này bị ngã một cái, đem mực bôi lên mặt tỷ tỷ!

Giờ khắc này, ông đột nhiên ý thức được, sau khi xảy ra sự việc tiểu cô nương quỳ dưới đất nhận sai kia e rằng là cố ý làm vậy, vì không muốn ông nhìn thấy vị Tạ phu nhân này.

Mà chính vào ngày hôm đó, Thái hậu và Thái tử phát sinh mâu thuẫn, cho đến ngày hôm nay Thái hậu vẫn chưa tha thứ cho Thái tử, khi ông hỏi lý do, Đại nhi tử chỉ nói là do hấn ta sai, chọc giận Tổ mẫu.

Ông đang dưỡng bệnh, lại phải phê duyệt tấu chương, không có tâm sức mà quản sâu.

Khuôn mặt Hoàng thượng trầm xuống.

Lại nói, Kỳ Dao nhận được trân vàng nhưng cũng không cài lên đầu, sợ bị người khác phát hiện nên chỉ cất trong tay áo.

Chỗ Phúc Gia công chúa, các quý nữ cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười như tiếng chuông bạc, khi nàng bước vào, đúng lúc trên sông vang lên tiếng trống, cuộc đua thuyền rồng lập tức bắt đầu rồi, Phúc Gia công chúa mời mọi người lên lầu gác xem đua thuyền.

Năm ngoái Kỳ Dao bỏ lỡ, lần này khó mà được đứng ở vị trí trên cao để xem, nàng cũng có chút hứng thú.

trên lầu gác đều là công tử thế gia quyền quý, hoặc là trọng thần được Hoàng thượng trọng dụng, các cô nương khuê nữ không khỏi có chút thấp thỏm, muốn nhìn nhưng lại ngại ngùng. đi tới lầu hai, bất ngờ gặp được mấy vị công tử trẻ tuổi, người người cầm y hoa phục, dung mạo bất phàm, trong đó đương nhiên có Dương Thiệu, hấn mặc cẩm bào màu xanh ngọc, đầu đội kim quan, thân hình tuấn vĩ cao lớn, khí thế bức người.

Bọn họ ở phía Đông, các cô nương liền đứng ở phía Tây.

Khi Kỳ Dao đi qua, trong tay Dương Thiệu bung ly rượu, có vẻ như không để ý, thực ra ánh mắt nhìn lên đầu nàng.

Chiếc trân vàng hồ điệp không thấy đâu, ánh mắt hấn híp lại.

Kỷ Dao dư quang liếc qua đã sớm phát hiện ra ý đồ của nam nhân, rất muốn làm mặt quỷ với hắn, tặng như vậy nàng mới không thêm cái đầu. Nhưng vẫn giả vờ không biết, mặt không biểu tình đi qua.

Tiểu nha đầu, sau này tính sổ cũng không muộn!

Khỏe miệng Dương Thiệu nhếch lên.

Nụ cười đó đặc biệt động lòng người, có mấy cô nương nhìn không được đồ mặt, thầm đoán xem hắn đang nhìn ai.

Nhưng bọn họ không hề nghĩ tới người được nhìn là Kỷ Dao, Kỷ Dao nhờ có quan hệ với Kỷ Nguyệt mới được Phúc Gia công chúa chú ý, dựa vào gia thế, căn bản là môn không đáng họ không đối. Mà Dương Thiệu tuổi trẻ, đã là quan nhất phẩm, lại có hầu tước tra tuyền con nối, tay nắm binh quyền, nghe nói Thái tử và Sở vương đều muốn lôi kéo hắn.

Đó đương nhiên là rõ ràng, các cô nương vừa nói chuyện phiếm với Công chúa vừa suy tính chuyện trung thân đại sự của mình.

trên mặt sông, mười hai thuyền rồng đã vào vị trí, xếp thành hàng ngay ngay ngăn ngăn, các cung nữ cầm mâm bạc tới khiến mọi người chú ý, để gia tăng niềm vui cho cuộc đua thuyền rồng.

Các cô nương chỉ rất mạnh tay, có người đặt một lượng bạc, có người đặt mười lượng, Phúc Gia đặt hai mươi lượng cược Chương gia thắng, Kỷ Dao thực sự không mang nhiều bạc, nàng quên còn có một tiết mục như thế này, nghĩ nghĩ lấy một xu tiền đồng trong hà bao ra, cược Lý gia thắng, nàng nhớ rằng kiếp trước Lý gia đạt giải nhất, nhưng có rất nhiều chuyện đã thay đổi, chưa chắc đã đúng, dù sao cũng chỉ là đặt cược cho vui.

Dương Thiệu vẫn luôn chú ý nàng, giọng nói của nàng rất êm tai, từ xa truyền tới, vẫn truyền vào tai hắn một cách rõ ràng.

Nghe thấy nàng cược Lý gia, Dương Thiệu cũng theo nàng cược mười lượng bạc.

Kết quả thực không ngờ tới thực sự là Lý gia thắng.

Dương Thiệu thấy Trần Tổ mang tới ba mươi lượng bạc, vô cùng kinh ngạc, vận khí kiếp này của Kỷ Dao tốt như vậy? Trước đây nàng xem thuyền rồng chưa bao giờ đặt cược thắng.

Nhưng mà giờ này kiếp trước hắn đang ở Vân Châu, nên không biết Kỷ Dao đặt cược cho nhà nào, có lẽ chính là Lý gia? Nhưng chưa từng nghe thấy nàng khoe khoang nhắc tới mình cược thắng tiền bao giờ, Dương Thiệu có chút xuất thần: "Người cầm lấy đi mời Hứa Như Nam, Trần Liệt uống rượu."

"Đa tạ Hầu gia." Trần Tổ cười híp mắt cất vào trong ngực.

Kỷ Dao cũng nhận được ba xu tiền đồng, thầm nghĩ cuộc đua thuyền rồng quả nhiên không thay đổi, vẫn là Lý gia thắng, xem ra ảnh hưởng của việc nàng trùng sinh không có gì lớn, chắc chỉ có thể thay đổi vận mệnh của những người xung quanh nàng thôi, ngược lại không biết Thái tử.... Nàng thầm nghĩ, Thái tử đặt cược nhà nào vậy? Nếu như cũng là Lý gia, vậy gần như có thể khẳng định hắn ta là trùng sinh!

Đáng tiếc, nàng cũng không tiện liêu lĩnh đi hỏi, hơn nữa, cho dù Thái tử là trùng sinh, cũng không có quan hệ quá lớn tới nàng, nghĩ nghĩ liền thôi.

Xem xong cuộc đua thuyền rồng, Hoàng thượng liền hỏi cung, lập tức gọi Thống lĩnh cấm vệ quân tới hỏi một hồi, sau đó lại lệnh Thái tử tới Ngự thư phòng.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt phụ thân, Tổng Diêm có chút kinh hoàng, không biết là có chuyện gì, hắn ta nhỏ giọng nói: "Phụ hoàng bớt giận, thân thể người quan trọng, người muốn hỏi gì nhi tử nhất định hết mực trả lời."

"Vậy người khai báo rõ ràng cho Trẫm, rốt cuộc che giấu chuyện gì, tại sao Thái hậu lại tức giận với người như vậy?"

Tổng Diêm mím chặt môi.

Cư nhiên còn không nói.

"Tốt tốt tốt, người không nói có phải hay không?" Hoàng thượng lạnh giọng nói, "Vậy Trẫm đích thân đi hỏi Thái hậu!"

"Phụ hoàng!" Tổng Diêm gấp gấp, vội vàng quỳ xuống, "đều là nhi thần sai, xin Phụ hoàng đừng trách Tổ mẫu, Tổ mẫu là vì nhi thần...."

"Câm miệng cho ta, bà sẽ vì người, mà muốn hại Trẫm phạm vào bất nghĩa? Muốn biến Trẫm thành hôn quân bị người trong thiên hạ phi nhò?" Hoàng thượng bị hành vi của Thái hậu khiến cho tức giận tới mức văng đầu, chông bản nói, "người đã sớm biết ý đồ của bà, liền không nên dung túng, còn giấu diếm Trẫm!"

Tổng Diêm cúi đầu: "Là lỗi của nhi thần."

"Có phải Thái hậu còn chuốc say Nhị cô nương Kỷ gia, muốn tặng cho Trẫm?"

Tổng Diêm toát mồ hôi trán.

"Là người cứu tiểu cô nương đó? Cho nên Thái hậu oán giận người?"

Tổng Diệm không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng thượng nổi giận nói: "Người còn không thành thực khai báo?"

"Phụ hoàng, người phải bảo trọng thân thể." Tổng Diệm dập đầu, "ngàn sai vạn sai đều là nhi thần sai, xin Phụ hoàng không nên trách móc Tổ mẫu, Tổ mẫu chỉ là nhất thời hồ đồ...."

"Thái hậu hồ đồ? Bà ấy là bị điên thì đúng hơn!" Hoàng thượng thở hỗn hển, trước đây chỉ cảm thấy Thái hậu có chút ngang ngược, có chút dã tâm, bởi vì ân tình trước đây ông vẫn luôn bao dung, nhưng không ngờ tới bà ấy càng ngày càng không có điểm dừng!

Uổng công lúc trước ông còn để cho Thái hậu tuyển tú, nhét vài phi tần vào cung, kết quả căn bản không thể làm bà vừa lòng.

Hoàng thượng nói: "Người từ nay về sau không cần tới Từ Tâm Điện nữa."

"Phụ hoàng...."

"Đức hạnh như vậy không xứng làm Thái hậu!" Hoàng thượng đỡ Tổng Diệm đứng dậy, may mà hải tử này còn có lương tâm, không bị Thái hậu ảnh hưởng, "Diệm nhi, chuyện này con không làm sai, chính là quá mức mềm yếu, quân vương quý ở chỗ biết phân biệt thị phi đúng sai, biết lắng nghe lời phải, không vì tình cảm mà làm điều sai trái, có thể quyết đoán đúng lúc....Diệm nhi, cho dù đó là Tổ mẫu của con, con cũng nên vì đại nghĩa, công bằng công minh....Con thực sự còn phải học nhiều điều, tuyệt đối không được bỏ bê, nhưng cũng không cần quá mức lo lắng, con còn trẻ, vì phụ tin rằng con sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người."

Bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên phụ thân nói chuyện với hắn ta như vậy, Tổng Diệm đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay, nước mắt không thể không chế được mà rơi xuống.

Hoàng thượng ngăn ra: "Con đứa trẻ này, sao lại khóc rồi?"

"Phụ hoàng," Tổng Diệm nghẹn ngào, "Nhi thần không biết."

Thấy hắn ta khóc giống như một đứa trẻ, Hoàng thượng đột nhiên có chút hiểu rõ, trong lòng ông sinh ra áy náy, ông có chút bất công với hắn ta!

Tư chất của Tổng Diệm không tốt bằng Tổng Vân, lại bởi nguyên nhân về mẫu thân ruột, từ đầu tới cuối ông không thích đứa con này, nhưng rốt cuộc cũng là cốt nhục của mình.

Hoàng thượng thở dài: "Được rồi, đã lớn rồi, còn khóc."

Tổng Diệm cũng cảm thấy có chút mất mặt, lau lau mắt.

"Trở về nghỉ ngơi đi."

"Phụ hoàng người cũng nghỉ ngơi nhiều, không cần tức giận, nhất định phải bảo trọng thân thể."

Hôm nay hai phụ tử nói chuyện, Tổng Diệm đột nhiên cảm thấy hắn ta không làm Thái tử cũng chẳng sao, chỉ cần Phụ hoàng có thể sống lâu trăm tuổi là tốt rồi, chỉ cần ông mãi mãi ở bên cạnh, hòa ái dạy dỗ hắn ta, giống như lúc còn nhỏ vậy.

Thái tử lui ra ngoài.

Hoàng thượng nhìn bóng lưng hắn ta, trong lòng một trận chua xót, trước đây ông chỉ cảm thấy mình cô phụ Hoàng Quý Phi, nhưng mấy đứa con của mình, ông có thể thành toàn cho ai?

Xuất thân cao quý nhất trên đời này cũng chỉ có Hoàng gia, mà vô tình nhất, tàn nhẫn nhất, cũng là Hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nghe theo mệnh lệnh của phụ thân, Tổng Diệm không dám đi tới Từ Tâm Điện nữa.

Hoàng Thái Hậu không khỏi cảm thấy kì quái, đứa trẻ này luôn tới xin lỗi, sao gần đây lại không xuất hiện dù chỉ một lần, bà sai người đi thăm dò, kết quả một tên thái giám vội vàng vàng đi tới, lớn giọng hô: "Thái Hậu nương nương, cảm vệ quân đột nhiên tới bắt người...."

"Cái gì?" Hoàng Thái Hậu nói, "bắt ai?"

Thái giám phủ phục trên mặt đất: "Hình như là đám người Vân Tuyết, Vân Thái, đều bị đuổi ra khỏi cung rồi."

Hoàng Thái Hậu chấn kinh, mạnh mẽ đứng bật dậy: "Ai hạ mệnh lệnh!"

"Là, là Hoàng Thượng."

Hoàng Thái Hậu ngơ ngẩn, từ từ ngồi xuống: "Sao có thể như vậy," bà nắm chặt tay vịn của ghế dựa, "ngươi tận tai nghe thấy sao?"

"Thái Hậu nương nương, trong cung này ngoại trừ Hoàng Thượng, ai dám bắt người của ngài chứ!"

Đúng vậy, ngoài Hoàng Thượng ra còn có ai đâu?

Hoàng Thái Hậu vội vàng đứng dậy, đi tới Minh Đức Điện.

Nghe nói mẫu thân tới, Hoàng thượng mời bà vào, giọng nói nhàn nhạt: "Ắt vì chuyện của cung nữ đi."

Nhi tử quá mức bình tĩnh, trong lòng Hoàng Thái Hậu hơi hoảng: "Hoàng Đế, người vô cớ đuổi bọn họ, dù sao cũng phải có một lí do chứ, đám người Vân Tuyết đã hầu hạ ta bao nhiêu năm, ta đã quen dùng họ rồi, không muốn đổi cung nữ khác."

"Hành vi của bọn họ không đoan chính, đi hạ phạm thượng, làm xằng làm bậy... muốn bao nhiêu lí do, Trẫm đều có thể nói cho người nghe!" Hoàng thượng gác bút son, "Mẫu hậu, sau này bất kể là chuyện của Trẫm, hay chuyện của Diêm Nhi người đều không cần xen vào, chỉ cần an dưỡng tuổi già cho tốt là được."

Thân thể Hoàng Thái Hậu lung lay: "Hoàng Đế, lời này có ý gì?"

"Người không rõ hay sao?" Hoàng thượng nâng mắt nhìn bà ta, "cứ bắt Trẫm phải nói rõ từng chuyện từng chuyện một hay sao? Những năm này, Trẫm đối xử với người như thế nào, Thái tử đối xử với người như thế nào, trong lòng người rõ ràng, nhưng Trẫm có điều không hiểu rõ, tấm lòng chân thật của người lại ở đâu?"

"Đúng, trước đây Trẫm được người trợ giúp, bước lên Hoàng vị, nợ người ân tình, cho nên người làm cái gì Trẫm nhất nhất đều đồng ý. Người muốn phong đệ đệ của mình thành Quốc công gia, Trẫm đồng ý phong, người muốn chất nữ gả vào Lưu gia, Trẫm liền ban hôn, người muốn tuyên phi, Trẫm cũng cho phép. Nhưng cho dù là chuyện gì cũng phải có mức độ.... mẫu thân, Trẫm hỏi người một câu, có phải người hi vọng Trẫm sớm chết?"

"Cái gì?" Hoàng Thái Hậu kinh hãi, bước nhanh tới trước mặt Hoàng thượng, "ngươi là con trai ruột của ta, ta sao lại muốn ngươi chết sớm?"

"Nếu không phải vậy, thì xin mẫu thân dừng tay, Trẫm thực sự rất mệt mỏi, chỉ hi vọng trong cung có thể yên bình một chút."

Trong phút chốc, khuôn mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy nhi tử rõ ràng gầy đi, hỏa khí đầy trong lòng Thái hậu khó mà phát tác, chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài: "Ta chỉ mong ngươi có thể yêu thương bảo hộ Diêm Nhi."

"Vậy xin mẫu thân đừng mài mòn tình phụ tử giữa Trẫm và Diêm Nhi nữa!"

Hoàng Thái Hậu chấn động.

"Mẫu hậu thỉnh trở về, Trẫm còn có tấu chương phải xem."

"Hoàng Đế..."

"Lui ra đi." Giọng nói của Hoàng thượng lạnh lùng, không nhìn Thái hậu nữa.

Trong lòng biết nhi tử đang tức giận, cho dù tôn quý như Thái hậu cũng không dám làm trái ý, bà chỉ có thể nghe theo.

Chỉ là lúc đi tới cửa, nhin không được quay đầu lại nhìn, nhi tử cao lớn tuần mĩ năm đó thực sự đã già rồi, vừa rồi nhìn gần, khóe mắt đều có nếp nhăn. Bà vẫn luôn nghĩ cho Thái tử, muốn giữ vững địa vị của hắn ta, nhưng còn Nhi tử của chính bà thì sao? Bà vậy mà lại sơ sót nhi tử của mình.

Đây vốn dĩ chính là nhi tử mà bà thương yêu nhất.

Hoàng Thái Hậu thở dài một hơi, Hoàng đế còn đang bị bệnh, bà sao phải so đo làm gì? Đợi hết bệnh, chỉ cần Hoàng đế không thiên vị Tống Vân, mẫu thân như bà cũng không dôn mọi chuyện tới đường cùng nữa!

.....

Chuyện phát sinh trong cung truyền tới tai Tạ Minh Kha, y biết từ nay về sau Hoàng Thái Hậu sẽ không lợi dụng tỷ muội Kỳ gia nữa, rốt cuộc cũng có thể yên tâm, đồng thời đưa ra đề nghị phân nhà với Nhị phòng.

Tạ Nhị phu nhân sống chết không đồng ý, Tạ Minh Kha liền mời Đường tổ phụ Tạ An Lễ tới.

Chuyện xấu của Tạ Minh Thiều cả tông tộc Tạ gia đều biết, ngay cả Tạ Tri Thận cũng ủng hộ nhi tử, Tạ An Lễ đương nhiên sẽ đứng về phía y.

"Đường tổ phụ nói giờ Mùi sẽ tới," Tạ Minh Kha nói với Kỳ Nguyệt, "lúc đó chúng ta tới chính phòng nói chuyện, chỉ cần không động vào Tổ mẫu, Nhị thúc Nhị thẩm không thể chơi xấu được."

"Ừm" Kỳ Nguyệt gật gật đầu.

nói rất ít, Tạ Minh Kha cảm thấy kì quái: "Sao vậy? Có phải là sợ hay không?"

"không phải," Kỳ Nguyệt hơi đỏ mặt, "hình như thiếp...."

"hỏi đi, chuyện gì?" Tay Tạ Minh Kha đặt lên vai nàng ấy.

"Nguyệt tín của phu nhân chưa tới, đã vài ngày rồi, có lẽ là có hi!" Trầm Hương thấy phu nhân xấu hổ, nhanh mồm nhanh miệng nói giúp nàng ấy.

Tạ Minh Kha ngơ ngẩn, tiếp theo liền cười lên: "Còn không mau đi mời đại phu," y gọi Lý Ngọc, "mau đi!"

"Chưa chắc đã phải."

"Bất kể có phải hay không, dù sao cũng phải khám xem sao." Tạ Minh Kha đỡ nàng ấy ngồi xuống, ý cười trên mặt ngày càng sâu, "nàng gả cho ta cũng gần một năm rồi, cũng nên có rồi, có lúc ta cũng nghĩ hay là có chỗ nào sai sót, có phải do ta...."

"Tướng công" Kỳ Nguyệt ngăn cản y nói tiếp.

Tạ Minh Kha bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh: "Xem ra là đúng rồi."

Kỳ Nguyệt đỏ mặt.

Đại phu tới Tạ phủ rất nhanh, bắt mạch cho Kỳ Nguyệt.

Tạ Minh Kha đứng ở bên cạnh, nín thở ngưng thần.

Sau một lúc, đại phu buông tay ra.

"Sao rồi, có rồi phải không?" Tạ Minh Kha vội hỏi.

Đại phu thấy nam nhân trẻ tuổi vẻ mặt mong chờ, chấp tay thi lễ, chúc mừng: "Chúc mừng Tạ đại nhân, Tạ phu nhân, phu nhân có hi rồi!"

Đúng là thật, Tạ Minh Kha ngày thường ôn trọng bình tĩnh, lúc này suýt nữa nhảy cẫng lên, cố gắng áp chế, tỉ mỉ hỏi đại phu: "... có thể ra khỏi phủ hay không? Bình thường ăn cái gì? Đồ ăn dầu mỡ có được hay không, hay phải ăn uống thanh đạm? Phu nhân hơi gầy yếu, có trở ngại gì hay không?"

một chuỗi câu hỏi, Trầm Hương nghe tới mức tròn mắt há hốc mồm.

Kỳ Nguyệt mỉm cười.

Lần đầu tiên nàng ấy thấy Tạ Minh Kha dài dòng như vậy!

Đại phu cũng kiên nhẫn, nhát nhát trả lời.

Tạ Minh Kha đưa một bao lì xì dày cộm cho Đại phu, sai Lý Ngọc tiễn đại phu ra cổng.

"Có nghe thấy không, nàng phải tĩnh tâm tĩnh dưỡng," Tạ Minh Kha trở lại cầm lấy tay Kỳ Nguyệt, "nhất định không được tức giận, cũng không được xuất môn, đúng rồi, ta lập tức mời nhạc phụ nhạc mẫu tới, nhạc mẫu nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt. Dù sao ta cũng không có kinh nghiệm gì, sẽ có chỗ thiếu sót...."

"Tướng công, chàng quên là hôm nay Đường tổ phụ sẽ tới hay sao?" Kỳ Nguyệt nhắc nhở y, "mẫu thân bên đó không cần gấp, thiếp vừa mới có hi, không phải đại phu đã nói rồi hay sao? không cần căng thẳng."

Tạ Minh Kha lúc này mới nhớ tới, tay vỗ trán, trầm ngâm: "Vậy thì đợi qua hai ngày nữa."

Y càng kiên định muốn Nhị phòng chuyển đi.

Nhị thăm trước đây muốn lấy mạng y, nếu như để bà ta biết Kỷ Nguyệt có hi, không chừng có thể nghĩ ra chiêu trò âm hiểm gì cũng nên, bà ta tuyệt đối không mong y có con nối dõi!

Đợi Tạ An Lễ tới, Tạ Minh Kha bảo Kỷ Nguyệt an tâm chờ đợi, một mình y đi tới chính phòng.

Tạ Tri Kính nhìn thấy Tạ An Lễ, trầm giọng nói: "Đường thúc, Minh Kha là tiểu bối không hiểu chuyện coi như xong, ngài cũng tới tham dự hay sao?" Ông ta không cam tâm bị người ta đuổi ra ngoài, chuẩn bị giáo huấn Tạ Minh Kha một trận, nhưng hôm nay y lại mời Tạ An Lễ tới.

Tạ An Lễ cười cười, chỉ nói chuyện với lão phu nhân: "Lúc Đường ca còn sống, nếu ta về nhà, chuyện đại sự bằng trời cũng gác lại một bên, huynh đệ chúng ta không chuyện gì là không nói với nhau. Đường tẩu, người còn nhớ không?"

Lão phu nhân biết Tạ An Lễ đang tạo áp lực cho mình: "Đường đệ, một nhà Tri Kính từ nhỏ sống ở đây, từ trước tới nay chưa từng rời khỏi."

"nói như vậy, ta cũng từng sống ở đây, trước đây khi chưa phân nhà, Tạ phủ ở Kinh thành đều sống chung với nhau, có phải là cả đời ở cùng nhau hay không?"

Lão phu nhân á khẩu không trả lời được.

"Mỗi phòng đều có vận mệnh của mình, Đường tẩu, ta khuyên tẩu một câu, con cháu tự có phúc của con cháu, đạo lý này Đường ca rất rõ ràng, cho nên đã sớm phân nhà phân nghiệp rồi, là của ai thì nên thuộc về người đó. Minh Kha là nhi tử độc nhất của đại phòng, được nhiều hơn một chút là đương nhiên, hơn nữa những năm này các người luôn sống trong phủ đệ của Tri Thận, Tri Thận cũng không tính toán gì không phải sao? Trong Kinh thành này có ai mà không khen nó nhân hậu?"

nói cứ như là bọn họ vô si không bằng, Nhị phu nhân tức giận nói: "Đường thúc, ngài không thể nói giúp Minh Kha như vậy được, đối xử bất công y như phụ thân vậy, tướng công và Đại bá đều là con cháu Tạ phủ, dựa vào cái gì phụ thân lại phân tài sản như vậy?"

Tạ An Lễ trợn trắng mắt: "Đường ca đã khuất núi rồi, trừ khi ngươi muốn đi gặp mặt trực tiếp, rồi hỏi cho rõ ràng?"

Nhị phu nhân tức tới mức ngã ngửa.

"Minh Kha mời ta đến, để chủ trì công đạo, ta thấy hôm nay đúng là ngày hoàng đạo, không bằng liền phân nhà luôn, cũng đừng có cãi cọ ồn ào nữa, mọi người nên lưu lại chút tình nghĩa." Tạ An Lễ nhìn lão phu nhân, "Đường tẩu, tẩu thấy thế nào? Năm đó tẩu gả vào Tạ phủ, Gia phụ và nội tử đều giúp đỡ tẩu, tẩu nói xem, ta có thể hại tẩu hay sao? Tri Thận, Minh Kha những năm qua đối xử khắt khe với tẩu hay sao?"

Lão phu nhân đỏ mặt.

Tạ lão gia tử rất có danh vọng, sau khi lão phu nhân gả tới, vẫn luôn kính trọng lão gia tử, cho nên lúc đầu ông ấy để lại rất nhiều sản nghiệp cho Tạ Minh Kha, lão phu nhân không dám phản đối. Tạ An Lễ này giống lão gia tử tới bảy tám phần, lão phu nhân cũng không biết nên nói cái gì nữa.

"Tri Kính, nếu Đường thúc của con đã tới đây, vậy chỉ có thể...."

"Mẫu thân, con sẽ không chuyển đi!" Nhị phu nhân rất không cam lòng, "chuyện bất công như vậy, từ trước tới nay mới thấy lần đầu!"

Tạ Minh Kha thấy bà ta chơi xấu, đã sớm có chuẩn bị: "khế ước nhà đất của Tạ gia đều ở trong tay ta, nếu Nhị thẩm đã không muốn chuyển đi, cũng đừng trách chất nhi không nể tình." nói xong nhìn Tạ Tri Kính, "Nhị thúc, trước khi giải quyết phân nhà, ta có chuyện muốn nói với thúc."

Tạ Tri Kính cười lạnh một tiếng, không nói gì.

"Năm trước ta bị bao vây ám sát ở Lạc Nguyệt Đàm, suýt nữa thì chết, may nhờ có Hoài Viễn Hầu tương trợ mới thoát được cái mạng trở về.... Ngày hôm đó, biết ta đi tới Lạc Nguyệt Đàm chỉ có người trong phủ đệ này, Nhị thúc cảm thấy, sẽ là ai hạ thủ giết người đây?"

Tạ Tri Kính chấn kinh, lập tức liền nghĩ tới thể tử của mình, nhưng ông ta không lộ ra chút biểu tình nào: "Sợ là bọn đạo phỉ trộm cướp đi."

"Có lẽ là vậy." Tạ Minh Kha nói, "sau đó ta có thể rằng, nếu như lại gặp phải bọn trộm cướp loại này, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt!"

Tạ Tri Kính trong lòng kinh hoàng.

Tạ Minh Kha nói xong, không nói tiếp nữa, mà đi tới cửa ra mệnh lệnh: "Nếu hôm nay Nhị thúc Nhị thẩm không chuyển nhà xong, các người phải giúp đỡ nhiệt tình, cho dù có chuyển tới ngày mai, cũng phải giúp đỡ chuyển thật sạch sẽ."

Đây là muốn cưỡng chế động thủ rồi.

Lúc này tâm trạng Tạ Tri Kính rất phức tạp, nhìn thể tử một cái: "đi thôi, trở về thu dọn đồ đạc!" Dưới danh nghĩa của ông ta có vài tòa trạch viện, tùy tiện chọn một nơi là có thể ở được, nếu chất nhi đã nói rõ ràng tới mức này, còn có thể nói thêm cái gì được nữa?

"Tướng công!" Nhị phu nhân lôi kéo ông ta nói, "tướng công, chàng thực sự muốn...."

"Ta nói đi là đi!" Tạ Tri Kính tốt xấu gì cũng là đàn ông, không đến mức quần lầy không buông.

Ông ta rào bước đi ra ngoài.

Nhị phu nhân mất đi sự ủng hộ của trưởng phu, hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Minh Kha, cũng nhấc chân rời đi.

Nhi từ nhi tức sống sờ sờ bị đuổi đi, lão phu nhân trong lòng sinh ra oán hận, đứng lên nói: "Nếu ngươi đã căm ghét Nhị thúc Nhị thẩm của ngươi như vậy, lão bà tử như ta cũng không làm chứng mất ngươi nữa! Ta cũng sẽ không ở nơi này nữa!"

Tạ Minh Kha không sợ loại uy hiếp này.

Y cũng không phải kẻ ham hư danh, bên ngoài bình luận như thế nào y không quan tâm, chỉ cần không thẹn với lương tâm mình là được, y nhàn nhạt nói: "Tùy ý Tổ mẫu, người ở đây, ta và Nguyệt Nhi sẽ hiểu thuận với người. Người tới chỗ Nhị thúc, ắt hẳn cũng là một nơi ở tốt."

Lão phu nhân thấy y không thêm giữ mình ở lại, cũng không tự rước lấy nhục nữa, lập tức ra lệnh cho người thu thập hành lý.

Tạ Minh Kha hành lễ tạ ơn Tạ An Lễ: "Nội từ hôm nay có khám đại phu, có hi rồi, qua hai ngày cháu nhất định sẽ dâng môn bái tạ."

"Ồi chào, đúng là đại hi sự, nhanh đi nói cho phụ thân ngươi hay." Tạ An Lễ vỗ vỗ bả vai y, "Đường ca thương nhất là ngươi, lúc sắp đi cũng dặn dò ta chiếu cố ngươi nhiều hơn. Là Tri Thận tâm địa tốt, nên mới bao dung cho chúng mãi, đến nay cũng coi như thanh tịnh rồi....Đội phụ thân ngươi khỏi bệnh trở về, các ngươi sẽ trôi qua những ngày hạnh phúc."

Ông cười híp mắt, cáo từ rời đi.

Bởi vì sự quyết tâm của Tạ Minh Kha, Lão phu nhân và Nhị phòng rất nhanh liền rời khỏi Tạ phủ, Tạ Minh Châu nhìn thấy một hàng xe chở đồ đạc được kéo đi, trong lòng tràn đầy hận ý, nhưng không nghĩ ra bất kì biện pháp nào. Ca ca vì à ta mà chịu khổ trong ngục, hơn nữa à lại bị Công chúa ghét bỏ, Tống Văn lại không thích à, còn có thể làm sao được?

Ả tức giận đập vỡ bộ ấm trà còn dư lại trong sương phòng, cúi đầu rời khỏi phủ đệ mà ả đã ở rất lâu.

Trong nhà liền trở nên an tĩnh.

Tạ Minh Kha phái hộ vệ canh gác tuần tra ở cửa lớn, cửa sau, các vị trí ngõ ngách.

"Sau này không cần sợ hãi nữa, có thể an tâm dưỡng thai rồi, ta đã viết thư cho phụ thân," Tạ Minh Kha ôn nhu nói, "chỗ nhạc phụ nhạc mẫu cũng đã thông báo rồi, để họ ngày kia tới đây, chúng ta cũng tiện thu dọn lại, để có những chỗ trống."

Kỷ Nguyệt cười: "Chàng thực sự để mẫu thân ở lại đây sao?"

"Sao nào?"

"Mẫu thân ở đây, phụ thân làm sao sống qua ngày!" Kỷ Nguyệt biết tình cảm phu thê giữa hai người họ, phụ thân làm sao rời khỏi mẫu thân được, "tự bản thân thiếp có thể ứng phó, chỉ cần mời thêm vài bà tử có nhiều kinh nghiệm là được."

"thật sao?" Tạ Minh Kha không yên tâm.

"thật, chàng càng như vậy càng căng thẳng, như vậy thiếp càng cảm thấy sợ hãi."

Tạ Minh Kha nghĩ nghĩ: "Vây thôi, thử trước xem sao, nếu như không ổn, lại mời nhạc mẫu qua."

"Vâng." Kỷ Nguyệt dựa vào lòng y, "chỉ cần tướng công ngày ngày trở về, bồi thiếp trong chốc lát là được."

Y cười lên: "Cái này đơn giản nhất."

Nhìn gò má hơi hơi phồng hồng của thê tử, y cúi đầu ôn nhu hôn nàng ấy.

Tin tức Tạ phủ phân nhà truyền tới Kỷ gia từ lúc buổi sáng, nghe nói bọn họ chuyển đồ từ trưa tới tối, sau đó tin tức Kỷ Nguyệt có hi truyền tới, lúc đó trời cũng tối mịt rồi.

Phu thê Kỷ Chương vô cùng vui mừng, Liêu thị nói: "Rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi, nếu không thực sự phải đón Nguyệt Nhi về nhà mẹ đẻ ở đây!"

"Cũng không xem xem Tạ đại nhân là ai," Kỷ Đình Nguyên nói, "có chuyện gì mà hần không giải quyết được hay sao, lo lắng suông."

"Ta lo lắng nhất chính là ngươi đấy!" Liêu thị nhìn thấy nhi tử liền ghét bỏ, "Tạ đại nhân còn nhỏ hơn ngươi mà sắp có con rồi, còn ngươi thì sao? Cả ngày chỉ biết ở bên ngoài làm loạn, cô nương tốt không muốn, rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Nếu ngươi thành gia lập nghiệp rồi, ta quản nhiều một chút cũng chẳng thấy mệt." Bà chỉ chỉ Kỷ Dao, "Dao Dao còn hiểu chuyện hơn ngươi, nó muốn gả cho người khác dễ hơn ngươi nhiều."

"Vậy sao?" Kỷ Đình Nguyên hoài nghi, "cái này chưa chắc, tính cách muội muội..."

Lửa còn đốt tới trên người nàng, Kỳ Dao gấp một cái bánh ngô sen nhét vào miệng Kỳ Đình Nguyên: "Ăn com của huynh đi, cẩn thận bị nghẹn."

Muội muội là muốn làm hấn ta nghẹn chết hay sao? Miếng bánh to như vậy!

Kỳ Đình Nguyên bị sặc ho vài tiếng.

"Nương, đừng để ý ca ca," Kỳ Dao nói, "tuổi của huynh ấy cũng không lớn, người xem trong triều cái đại nhân gì....."

"Bao đại nhân," Kỳ Chương nghe ra ý của nữ nhi, "Bao đại nhân đã ba mươi rồi, vẫn chưa cưới thê tử."

Liêu thị bị hai cha con này chọc tức tới mức không biết phát ra kiểu gì, hừ một tiếng: "Các người đều bao che nó, sau này gây họa các người tự đi mà xử lý!"

Muội muội thật tốt, Kỳ Đình Nguyên niết niết vạt áo muội muội ở dưới bàn.

Kỳ Dao trợn mắt, vừa rồi còn nói nàng tính cách không tốt không gả được ra ngoài.

Kỳ Đình Nguyên nhe răng cười: "Muốn cái gì, ca ca mua cho muội, vừa nhận được bổng lộc."

"Muốn chân châu, muốn bảo thạch!"

"Được được được, ngày mai mua cho muội, đúng lúc ngày mai hưu mộc."

Ca ca ngoan như vậy, Kỳ Dao liền không so đo nữa, có điều tỷ tỷ có hi rồi, khẳng định phải đánh một chiếc khóa vàng tặng cho cháu trai hoặc cháu gái: "Chúng ta tới Ngọc Mãn Đường đặt trước khóa vàng, tiệm bọn họ gia công tinh tế, đợi làm xong cũng phải mất một khoảng thời gian."

Kiếp này tốt hơn kiếp trước, Tạ gia Nhị phòng sớm chuyển ra ngoài, cũng tránh cho kết cục cuối cùng bị Tạ Minh Kha giết chết, sau này nước sông không phạm nước giếng cũng coi như là kết cục tốt nhất, đương nhiên tiền đề là Nhị phòng không gây chuyện.

Kỳ Đình Nguyên nói: "Tốt, vậy thì đánh một đôi khóa vàng."

Liêu thị nghe thấy hai huynh muội thương lượng chuyện quà tặng, tâm trạng lại trở nên vui vẻ, nhắc nhở: "Lại mua thêm một đôi ngọc bội, có vàng có ngọc mới tốt."

Ngày hôm sau, hai huynh muội dùng com trưa xong liền tới Ngọc Mãn Đường.

Ngày hưu mộc, cửa tiệm khách tới nườm nượp, tiểu nhị bận tới mức chân không chạm đất, chỗ này vừa tiếp đãi xong, chỗ kia lại có người tới, hai huynh muội họ đến hơi muộn, phải đợi rất lâu.

Khó khăn lắm mới đến lượt, không ngờ có một cô nương cướp lượt, roi da trong tay phát ra: "Buôn bán kiểu gì thế? Ta tiêu tốn bao nhiêu bạc trong cửa tiệm của các ngươi, các ngươi tiếp đãi như thế này hay sao?"

Giọng nói ngạo mạn vô cùng, Kỳ Dao ngẩng đầu nhìn phát hiện ra đó là Hứa Linh Nhi.

Nữ nhi của Diên An Hầu, kiếp trước vốn là Thái tử phi, sau đó phát hiện Thái tử không có chút tiền đồ, Diên An Hầu phủ lại bị đoạt tước, liền quay ra muốn câu dẫn Tống Văn, sau cùng rơi xuống vách núi mà chết.

Kiếp này Thái tử cưới Kiều An, Hứa Linh Nhi này vẫn là khuê nữ chưa gả cho ai.

Thấy Kỳ Dao nhìn mình, Hứa Linh Nhi nhếch đôi môi đồ mọng: "Nhìn cái gì? Còn không tránh ra!"

"Tránh ra? không biết đến trước được trước hay sao?" Kỳ Đình Nguyên thấy muội muội tự nhiên bị chỉ trích, đương nhiên sẽ không bỏ mặc, "bỏ bạc ra thì đã làm sao? Ngươi có bản lĩnh thì mua cả Ngọc Mãn Đường đi, như vậy ngươi tự nhiên có thể ra vào tùy tiện, nếu không thì lui ra sau cho ta."

"Ngươi nói cái gì?" Hứa Linh Nhi tức giận, cầm roi ngựa chỉ vào Kỳ Đình Nguyên, "ngươi có biết ta là ai không?"

"Vậy ngươi có biết luật lệ Đại Yến hay không?" Kỳ Đình Nguyên nhìn roi ngựa trong tay ả ta, "ngươi dám làm người khác bị thương, ta lập tức khiến ngươi phải ngồi tù, cha ngươi cũng chẳng bảo vệ nổi ngươi!"

Hung hăng như vậy, còn không phải vì có phụ thân ở phía sau chống lưng hay sao, nếu không chỉ dựa vào tuổi tác non nớt của ả ta có thể có bản lĩnh gì?

Kỳ Đình Nguyên hung dữ lên quả thực có thể dọa người, vẻ kiêu căng của Hứa Linh Nhi bị đè ép xuống, cắn răng nói: "Ai nhìn thấy các ngươi tới trước?" Ắ nhìn ra sau, "ai tới nói xem nào?"

An tĩnh không một tiếng động, mãi sau mới nghe thấy một giọng nói ôn nhu: "cô nương, là hai vị này tới trước, mong cô nương đợi một lát không cần nóng nảy, chỉ là đợi một lúc, nếu không ngại thì uống ly trà tiêu bớt hỏa khí."

không ngờ thực sự có người dám đứng ra nói chuyện, sắc mặt Hứa Linh Nhi thay đổi, dậm chân lùi ra sau.

Kỷ Đình Nguyên nhìn qua, phát hiện ra là một cô nương mặc váy áo màu nguyệt bạch, đôi mi thanh tú, chiếc mũi cao thẳng, mắt phượng môi đỏ, vô cùng thanh lệ, hẳn ta hướng người đó cười cười: "Đa tạ cô nương."

"không cần khách sáo." cô nương đó rất trang nhã đáp lại.

Kỷ Đình Nguyên kéo kéo tay áo muội muội: "Dao Dao, mau cảm ơn."

Kỷ Dao há há miệng, nhưng không phát ra được thanh âm nào.

Bởi vì cô nương đó là Chu Lương âm, kiếp trước, là người nằng đồ kị cả một đời, cừu hận cả một đời!

Rốt cuộc nàng ta tới Ngọc Mãn Đường từ lúc nào? không, phải là nàng ta vào kinh thành từ lúc nào? Ký ức của Kỷ Dao có chút mơ hồ, trong trí nhớ, kiếp trước nàng quen biết Tống Văn nhân dịp tết Trung Cửu, mà Chu Lương âm hình như quen Tống Văn vào tháng mười một, thời tiết lúc đó có tuyết bay, nàng nhìn thấy Tống Văn và Chu Lương âm cùng sánh vai đi trong tuyết, trong tay cầm chiếc dù thêu hoa mai, hình ảnh cực kỳ duy mỹ.

Đương nhiên, lúc đó nàng suýt nữa thì tức tới chết.

"Muội muội?" Kỷ Đình Nguyên cau mày, "muội sao vậy?"

Kỷ Dao quay người, hơi mỉm cười: "không biết phương danh cô nương là gì, ân tình hôm nay ta nhất định ghi nhớ."

Tươi cười của tiểu cô nương giống như hoa quế, ngọt ngào, nhưng có một loại ý vị không nói nên lời, Chu Lương âm nói: "Ta họ Chu, tên Lương âm, chỉ là chuyện nhỏ, đầu tính là ân tình được chứ?" dừng một lát, "cô nương có thể cho biết phương danh?"

"Ta gọi Kỷ Dao."

"A, Kỷ cô nương," Chu Lương âm nâng tay, "ngươi mau đi chọn trang sức đi."

Phía sau còn có người đang đợi.

Kỷ Đình Nguyên liền kéo muội muội đi đặt khóa vàng, hai người chọn lựa mất một lúc mới chọn được kiểu dáng ưng ý, sau đó lại mua thêm một đôi ngọc bội tuyết trắng.

Sau khi trả xong bạc, Kỷ Đình Nguyên cất kỹ ngọc bội, hai người liền rời khỏi.

Lúc này Hứa Linh Nhi cũng mua xong, mắt thấy Chu Lương âm ở phía trước, nghĩ tới vừa rồi nàng ta xen vào việc của người khác, trong lòng lại tức giận, tới gần một chút, đột nhiên rung roi ngựa.

Chiếc roi đó vô cùng linh hoạt, nhanh chóng cuốn lấy hai chân Chu Lương âm, Chu Lương âm không phòng bị, cả người liền ngã trên đường phố.

Kỷ Dao ở phía sau nhìn thấy mắt tròn.

Bởi vì trên đường rất đông đúc, hai bên bày sạp hàng, còn có xe bò, xe ngựa, Chu Lương âm ngã xuống e rằng sẽ bị thương.

Hứa Linh Nhi này thực ác độc!

Như nàng nghĩ tới, Chu Lương âm quả nhiên bị ngã trên đất, có một con ngựa bị dọa sợ nhấc cao hai chân, suýt nữa dẫm lên lưng Chu Lương âm, xa phu rất có bản lĩnh, cứng rắn khiến cho ngựa ngưng lại.

Nha hoàn nhanh chóng tiến lên đỡ người, Hứa Linh Nhi thì đã báo được thù nên rời đi vô thanh vô tức.

Xe ngựa bị bắt dừng lại, Thái phu nhân ngo đầu ra từ bên trong, cau mày nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Lão phu nhân, xin lỗi, ta không cẩn thận bị ngã, cản trở đường đi của người." Chu Lương âm vội vàng xin lỗi.

Tiểu cô nương bị thương một chút ở mặt, đầu tóc rối loạn, Thái phu nhân nhìn thấy nàng ta đáng thương, mắt thấy cũng đã tới Ngọc Mãn Đường, liền từ trên xe ngựa bước xuống: "Ai nha, cô nương tốt như vậy sao lại bị ngã thành thế này? Mau đi tìm đại phu tới xem sao...." lại hỏi thêm, "ngươi là cô nương nhà nào?"

"Chu gia, Đại bá của ta là Hộ bộ tả thị lang."

"Ồ," Thái phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, "ta nhớ ra rồi, nghe Chu phu nhân nói qua, có một chất nữ từ Thanh Châu tới, có lần tuyết rơi bị đông lạnh, vẫn luôn sinh bệnh, phải không?"

"Vâng" Chu Lương âm gật đầu, "hôm nay va chạm lão phu nhân rồi."

"không đến nỗi, ngược lại ngươi đi đường phải cẩn thận hơn."

Kỷ Dao đứng ở cửa nhìn thấy vậy, cả người liền cứng ngắc.

Nàng chưa từng thấy Thái phu nhân ôn hòa như vậy, nàng làm con dâu của Thái phu nhân hai năm, chưa từng nhận được sự yêu thích của bà, mà Chu Lương âm này mới lần đầu gặp mặt, Thái phu nhân lại quan tâm như vậy....

Thực sự là rất chăm chọc!

đang nghĩ ngợi, bên tai nghe thấy tiếng vó ngựa, nàng không cần đoán cũng biết là Dương Thiệu, hẳn thường xuyên bồi Thái phu nhân tới Ngọc Mãn Đường.

"Hầu gia...." Kỷ Đình Nguyên đang muốn nói chuyện, nhưng bị Kỷ Dao kéo trốn phía sau chiếc xe bán táo đỏ.

Kỷ Đình Nguyên không hiểu ra sao, nhỏ giọng hỏi: "Làm cái gì? Đó không phải là Hầu gia hay sao, không chào hỏi sao?"

"không đi." Kỷ Dao cắn môi, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Thái phu nhân đang giới thiệu Chu Lương âm với Dương Thiệu.

Chu Lương âm là một mỹ nhân từ trong trứng, kiếp trước Tống Vân vì nàng ta mà coi hàng ngàn hàng vạn cô nương khác như không tồn tại, còn Dương Thiệu thì sao, có phải đột nhiên sẽ nhìn trúng nàng ta?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mặc dù cô nương kia bị ngã có chút chật vật, nhưng không tổn hại tới vẻ đẹp thanh lệ của nàng ta, Dương Thiệu lập tức nhận ra Chu Lương âm, Sở vương phi của kiếp trước, Hoàng hậu tương lai của Đại Yên.

Tới bây giờ nàng ta mới xuất hiện, ắt hẳn vì Tống Vân thích Kỷ Dao, đem thê tử tiền định của hắn ta vứt sang một bên.

Cũng không biết kiếp này hai người họ đã gặp nhau chưa, Tống Vân có thay đổi không? Nếu như Tống Vân thay đổi, cũng coi như giải quyết được một vấn đề nan giải, hẳn thực sự không muốn Tống Vân bám lấy Kỷ Dao.

Thái phu nhân nói: "Đây là chất nữ của Chu đại nhân Hộ bộ tả thị lang, vừa rồi bị ngã trước xe ngựa...."

"Chu cô nương bị thương, nên đi khám đại phu ngay mới phải, mẫu thân lôi kéo người ta làm gì?" Dương Thiệu liếc mắt nhìn nha hoàn đỡ Chu Lương âm, "đưa cô nương nhà các người tới Hồi Xuân Đường, chính là ở chỗ rẽ phía trước."

Giọng nói nam nhân nhàn nhạt, nhưng lại mang một loại uy nghiêm

Hai nha hoàn vội vàng đáp vâng.

Chu Lương âm nói: "Đa tạ Hầu gia chỉ đường."

Nếu muốn thực sự cảm tạ hẳn thì nhanh nhanh gặp mặt Tống Vân đi, Dương Thiệu cười nhàn nhạt: "Đừng khách sáo, mong cô nương sớm ngày bình phục."

Chu Lương âm lại cáo từ Thái phu nhân, đi tới Hồi Xuân Đường.

Nhìn bóng lưng lung linh tinh tế của Chu cô nương, Thái phu nhân nói: "Nhị phòng Chu gia lại có một cô nương như thế này, không những xinh đẹp, tính cách cũng khiến người khác thích...." ánh mắt dừng ở mặt nhi tử liền trên gheo, "gặp nhau khéo như vậy, coi như là người có duyên."

Mẫu thân thực sự là nghĩ nhiều, Dương Thiệu nói: "Theo như con biết Nhị phòng Chu gia chỉ còn độc nhất một nữ nhi này."

Ý trong lời nói là phụ mẫu của Chu Lương âm đều mất rồi.

Nghe thấy lời này, Thái phu nhân thu lại thần sắc trên gheo, không nhắc tới nữa.

Kỷ Dao ở phía xa nhìn thấy, không biết bọn họ nói những gì, trong lòng như có mèo cào, tính cách của Kỷ Đình Nguyên cũng phải kẻ thích trốn tránh,

nên hẳn ta đột nhiên đi ra từ sau xe hàng.

Thân hình của Kỷ Đình Nguyên cao lớn, Dương Thiệu lập tức phát hiện ra, nói với Thái phu nhân: "Mẫu thân vào trước đi."

Nam nhân trẻ tuổi trước mặt mặc một bộ áo dài mùa hè màu xanh nhạt, ngũ quan tuấn tú, giữa lông mày tràn đầy hăng hái, Thái phu nhân thấy kì quái: "Đây là bằng hữu của con? Ai vậy, ta lần đầu gặp mặt."

"Kỷ công tử."

"À." Bộ não của Thái phu nhân xoay chuyển rất nhanh, bà nghĩ tới ngay Kỷ nhĩ cô nương, đây chắc là ca ca của nàng ta rồi, "Con nói xong liền vào, hôm nay ta muốn chọn một đôi ngọc bội, hai chiếc trâm vàng, hai đôi vòng tay, lại mua thêm một ít chân châu."

"Mua nhiều như vậy?"

"Đúng, ai bảo ta không có con dâu, nên chỉ có thể mua cho mình thôi!" Thái phu nhân còn không quên nói móc một câu xong mới đi vào trong tiệm.

Dương Thiệu cảm nín, hẳn còn không phải đang đợi Kỷ Dao đến tuổi cập kê hay sao? Tiến lên nói chuyện với Kỷ Đình Nguyên: "Ngươi cũng tới Ngọc Mãn Đường?"

"Ta vừa mới đi ra, Đại muội muội có hi, ta cùng Nhị muội đặt một đôi khóa vàng."

"Vậy sao?" Dương Thiệu cười rộ lên, cảm thấy vui mừng thay cho Tạ Minh Kha, "vậy ta cũng phải chuẩn bị trước một phần lễ vật lớn," hẳn nhìn trái phải một cái, "Nhị cô nương đâu, vẫn trong cửa tiệm sao?"

"không phải." Hôm nay hành vi của muội muội thực sự cổ quái, Kỷ Đình Nguyên nhìn ra sau một cái.

Ánh mắt này liền bắt đúng Kỷ Dao rồi, Dương Thiệu phát hiện ra một góc váy màu xanh nhạt lộ ra ngoài, hẳn đi tới chỗ đó, đối diện với ánh mắt lăm lăm của Kỷ Dao.

"Nhị cô nương không nguyện ý gặp bản Hầu?" Dương Thiệu nhìn nàng thật kỹ.

Ánh mắt đó cực kỳ bức người, Kỷ Dao hơi hơi cúi đầu: "Hầu gia nhiều lần giúp đỡ, ta sao có thể trốn ngài, do hôm nay thời tiết nóng bức...."

"Ồ chỗ này tránh nắng?" Dương Thiệu hơi nhượng mày, cái cô này coi như rất độc đáo mới mẻ.

Nghe ra sự châm biếm trong lời nói của hẳn, Kỷ Dao cắn môi.

Nàng thực sự không biết nên giải thích như thế nào.

Kiếp trước quan hệ của nàng với Thái phu nhân quá kém, đúng lúc lại gặp Chu Lương âm, Thái phu nhân nói chuyện với Chu Lương âm vô cùng hợp nhau, lúc đó nàng hoàn toàn không muốn hiện thân.

Dương Thiệu không biết nguyên do trong đó, chỉ cho rằng Kỷ Dao đơn thuần là muốn trốn hẳn.

Nhưng vì sao? rõ ràng tết Đoan ngọ lần trước, bọn họ trở nên thân mật hơn rồi mà.

Bầu không khí có chút cứng nhắc, Kỷ Dao bị ánh mắt thâm trầm của hẳn đè ép, cảm thấy cái cổ của mình không thẳng lên được, nàng ho nhẹ một cái: "Vừa rồi ta, nhìn thấy một cô nương bị ngã...."

"Đúng rồi, thương thế của vị Chu cô nương đó sao rồi?" Kỷ Đình Nguyên chen lời, "lúc chúng ta mua trang sức, vị Chu cô nương đó trượng nghĩa trợ giúp, không nghĩ tới lại bị kẻ khác vùng roi ngựa khiến cho bị ngã." Mặc dù hẳn ta không tận mắt chứng kiến, nhưng nhất định là do vị cô nương hồng hách kia động thủ.

thì ra bọn họ quen nhau trong Ngọc Mãn Đường.

Dương Thiệu nói: "Hình như không nặng lắm, hiện nay đã đi tới Hồi Xuân Đường rồi."

Kỷ Dao quan sát vẻ mặt của hẳn, không phát hiện ra có gì bất thường, hơi hơi yên tâm một chút, xem ra hẳn không bị mê hoặc bởi nhan sắc của Chu Lương âm.

Nghĩ như vậy, ngược lại cảm thấy may mắn vì hẳn quen biết nàng trước, nếu như hẳn quen biết Chu Lương âm trước thì rất khó nói, dù sao Chu Lương âm cũng là nhân vật chính, kiếp trước ngoại trừ Tống Văn, rất nhiều công tử thế gia cũng ái mộ nàng ta, ví dụ như anh Quốc công trẻ tuổi, nhĩ tử của Hộ bộ thượng thư....

Khóe miệng nàng nhếch lên, trong mắt có chút vui mừng.

không biết vì sao vẻ mặt nàng lại thay đổi như vậy, Dương Thiệu cup mắt nhìn nàng chăm chú.

Kỷ Dao đột nhiên nói: "không lâu trước đây lão rùa có đẻ hai quả trứng đó."

"Là đôi rùa đó sao?" Dương Thiệu kinh ngạc.

"Đúng vậy, sợ rằng sắp ấp ra rùa con rồi."

"Hay đấy, lần sau bản Hầu nhất định tới xem."

Kỷ Đình Nguyên vô cùng hoan nghênh: "Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị sẵn rượu ngon... nghe nói tửu lượng của Hầu gia cực tốt, chuẩn bị mười vò cũng không quá chứ?"

"Phụng bồi đến cùng." Dương Thiệu cười cười, lại nhìn Kỷ Dao một cái, rồi quay người tiến vào Ngọc Mãn Đường.

Nghe có vẻ như hai người muốn đấu rượu, Kỷ Dao cau mày: "Ca ca, huynh không biết tửu lượng của Hầu gia, huynh còn dám uống rượu với ngài ấy!"

"Lẽ nào muội biết sao?"

Kỷ Dao thầm nghĩ nàng đương nhiên là biết rất rõ, tửu lượng của Dương Thiệu đứng số một số hai trong triều, có lần ca ca uống thua không phục, đến nhà uống rượu với Dương Thiệu, kết quả hai người uống suốt buổi chiều, sau đó ca ca bị đưa tới y quán khám đại phu!

Đương nhiên Dương Thiệu cũng là ngũ li bì suốt một ngày, chuyện này truyền tới tai Hoàng thượng, người liền muốn tổ chức một cuộc thi đua rượu, nhưng đáng tiếc vì sức khỏe của Hoàng thượng không tốt nên mới thôi, nếu không Dương Thiệu nhất định đoạt giải nhất.

Nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói, chỉ bảo: "Nhìn cái là biết huynh không thắng nổi, Hầu gia là người luyện võ, thân thể vốn đã cường tráng hơn huynh."

Thấy muội muội coi thường mình, Kỷ Đình Nguyên cười lạnh: "Đến lúc đó muội chống mắt lên mà xem."

Ca ca quá mức hiếu thắng, càng nói càng phản tác dụng, Kỷ Dao liền cầm miệng, thầm nghĩ nếu ngày đó Dương Thiệu tới, nàng phải bảo hấn nhường ca ca, đừng uống tới mức bị thương là được.

Dương Thiệu đi vào Ngọc Mãn Đường gặp Thái phu nhân, liền nhìn thấy hai người khác, một người là Du Tổ Hoa, một người khác là mẫu thân Du thị của ả ta.

Về mặt của hấn lập tức trầm xuống.

Thái phu nhân biết tính khí của nhi tử, cười nói: "Tổ Hoa đã biết sai rồi, con thân là biểu ca, đừng có không độ lượng như thế!" Du Tổ Hoa gần đây có thù hằn hoa mai "Diệu pháp liên hoa kinh" tặng bà, dụng tâm lương khổ như vậy, bà có thể không tha thứ cho biểu chất nữ này hay sao? Làm người sao có thể toàn diện, có tâm hướng về phía trước là tốt rồi, "Tổ Hoa, tới, xin lỗi biểu ca của con đi."

"Biểu ca, trước đây là lỗi của muội, sau này muội nhất định sẽ không phạm phải nữa." Du Tổ Hoa cung cung kính kính hành lễ.

"Thiệu Nhi, đều do ta không dạy dỗ tốt đứa trẻ này, thời gian vừa qua ta cũng đã gây bảo nó rồi..."

không đợi bà ta nói hết lời, Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Mẫu thân muốn tha thứ nàng ta là chuyện của mẫu thân, qua lại ngày lễ ngày tết ta sẽ không quản, nhưng nếu muốn ở lại trong Hầu phủ, liền bỏ ngay cái ý định đó đi!" Nhìn Thái phu nhân một cái, "nếu mẫu thân đã tìm được người đi cùng, vậy nhi tử không làm phiền người nữa."

Du thị cả người cứng nhắc, nhìn bóng lưng rời đi của nam nhân, cảm thấy trên mặt bỏng rát.

một trường bối như bà ta đích thân mang nữ nhi tới nhận lỗi, hấn cư nhiên dám ngó lơ, thực sự là tức chết đi được!

Thái phu nhân hòa giải: "Nó cả ngày thao luyện binh mã, tính khí như pháo nổ, người đừng để ý, ta là mẫu thân của nó, còn không phải cũng bị đối xử như vậy hay sao? Nếu nó đồng ý qua lại, vậy là được rồi."

Nhưng không được ở trong Hầu phủ, làm sao tới gần Dương Thiệu? Du Tổ Hoa đau đầu.

Năm nay Du Tổ Hoa đã cập kê, Thái phu nhân thấy tiểu nhị cầm tới một khay châu ngọc, liền chọn hai chiếc châm thoa bằng vàng, cài lên tóc Du Tổ Hoa.

Ánh sáng óng ánh làm cho khuôn mặt của cô nương càng thêm kiều diễm.

Du Tổ Hoa trong lòng vui vẻ, cảm thấy Thái phu nhân vẫn thích mình, có lẽ là tặng mình bộ trang sức này, ai ngờ lại nghe thấy Thái phu nhân nói: "nói tới thì Tổ Hoa cũng nên nghị thân rồi? Các người đã chọn được người thích hợp hay chưa? Nếu chưa có, ta sẽ lưu ý giúp, không thể khiến Tổ Hoa ủy khuất được."

Lời này biểu đạt rõ ràng không có ý muốn ả ta trở thành con dâu của Thái phu nhân.

Bất kể là Du Tổ Hoa hay Du thị đều biến đổi sắc mặt.

Những năm này, hi sinh nữ nhi này đưa tới bên người Thái phu nhân, đầu phải vì câu nói này của bà, Du thị cười cười: "không vội, ngược lại là Hầu gia, người đã chọn được người thích hợp cho Hầu gia hay chưa?"

Thái phu nhân thở dài: "Nó mà nghe lời ta thì tốt rồi, người này không muốn người kia không muốn, ta cũng đau đầu, đừng nói tới Đại đô đốc làm cho vinh quang cửa nhà, ta thà rằng nó chỉ là một tham tướng sớm cưới thì từ sinh nhi tử còn hơn."

Chưa chọn được người, vậy nữ nhi vẫn còn cơ hội, Du thị ra hiệu bằng ánh mắt cho Du Tổ Hoa, Du Tổ Hoa càng trở nên ân cần.

Chu Lương âm bị thương ở chân, sau khi khám ở Hồi Xuân Đường liền trở về nhà.

Chu phu nhân nghe được tin tức, vội vàng tới thăm.

"Ồi chào, đang yên đang lành lại bị ngã một cái?" Chu phu nhân thương hại đỡ nàng ta ngồi xuống, "đừng vội hành lễ làm gì, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra."

Trong lòng Chu Lương âm biết rõ ắt hẳn do vị cô nương kia ra tay độc ác, nhưng nàng ta không tận mắt nhìn thấy nên không dám nói bừa, nhỏ giọng nói: "Là do con không nhìn đường đi, khiến cho bá mẫu lo lắng rồi."

Mẹ đẻ nàng ta mất sớm, Phụ thân là Tri phủ Thanh Châu, mấy năm trước Thanh Châu xảy ra lũ lụt, phụ thân vì cứu lễ dân bách tính không tiếc thân mình đích thân xuống nước, ai ngờ lại bị nước lũ cuốn đi không thấy tăm tích, nhưng cũng nhờ việc này mà thanh danh vang xa, Hoàng thượng còn đích thân mở miệng khen ngợi, ban thưởng vàng bạc châu báu an ủi thân nhân.

Chu đại nhân nhớ tới chất nữ này, đợi đến khi nàng ta hết hạn đẻ tang liền đón tới Kinh thành.

Chu phu nhân cũng tận tâm chiêu cố, sau khi dẫn dò Chu Lương âm nghỉ ngơi cho tốt liền rời đi, đợi cửa vừa đóng lại, liền hỏi nha hoàn: "Cũng không phải đi đường núi gặp ghềnh khúc khuỷu, đang yên lành sao lại ngã được?"

Nha hoàn không dám giấu diếm, đem đầu đuôi sự việc kể rõ ràng.

"Những người khác không nói gì, chỉ có nó là quản nhiều chuyện, đứa trẻ này...." Chu phu nhân lắc đầu, trầm ngâm, "Thái phu nhân thực sự hòa ái dễ gần với nó hay sao?"

"Vâng, một chút cũng không trách cứ."

Thái phu nhân của Hoài Viễn Hầu phủ, Chu phu nhân đương nhiên có gặp qua, khoe miệng lộ ra chút tươi cười: "Đứa trẻ này cũng là may mắn, nếu như gặp phải người khác, không biết sẽ bị khiển trách như thế nào nữa, đúng rồi, Hoài Viễn Hầu cũng có mặt ở đó, hẳn đã nói những gì?"

"Chỉ bảo cô nương đi khám xem thương thế ra sao, có chi đường giúp."

Chu phu nhân trầm ngâm: "Được rồi, người lui ra đi." (Thực sự thấy đáng thương cho những nha hoàn vô danh, bình thường thì chẳng bao giờ được xuất hiện, cứ xuất hiện cái là chỉ có cái tên chung "nha hoàn")

Tướng công đón Chu Lương âm tới Kinh thành, chính vì chuyện chung thân đại sự, nói là thanh niên ở Thanh Châu không bằng thanh niên Kinh thành, nhất định phải chọn cho nàng ta một chàng rể tốt.

Mặc dù không phải con ruột, nhưng nếu có một mối hôn sự tốt, đối với Chu gia bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại.

Chu phu nhân nghỉ chân chốc lát, liền đi tới chính phòng.

Qua hai ngày, Tạ phủ đã dọn dẹp xong, đợi hai cha con Kỳ Chương hạ triều, cả nhà liền đi tới thăm Kỳ Nguyệt.

Kỳ Nguyệt đã sớm phân phó nhà bếp chuẩn bị thức ăn.

Đến đúng thời điểm dùng cơm trưa, mọi người quây quần ngồi bên chiếc bàn vuông.

Liêu thị lôi kéo cánh tay nữ nhi dặn này dặn nọ, cả một bữa cơm trôi qua còn chưa nói xong.

"Lúc nàng mang thai Đình Nguyên đầu có cẩn thận như vậy." Kỳ Chương không nhịn nổi, "đừng dọa Nguyệt Nhi, đã có cô gia, còn có nhiều người hầu phục vụ như vậy, nhất định là không chút sơ hở rồi."

"Đúng vậy, nương, tướng công như vậy, người cũng như vậy, con liền ngồi suốt ngày trên giường không đi xuống là được rồi, như vậy an toàn nhất, được không?" Kỳ Nguyệt nói đùa.

Mọi người đều cười.

Liêu thị cũng cảm thấy bản thân quá mức lo lắng: "Thôi được, nếu như con đã có tính toán, vì nương cũng không nhiều lời nữa, nhưng mấy tháng gần

đây không nên ra ngoài."

Kỷ Nguyệt gật gù đầu.

Kỷ Dao lại nghĩ khác mọi người, mắt thấy Liễu thị quay sang dặn dò Tạ Minh Kha, liền đi tới gần tỷ tỷ nói nhỏ: "đội đứa trẻ sinh ra xong mới xuất môn, dù sao Tạ phủ lớn như vậy, đình viện như lâm viên trồng nhiều cây cảnh, tỷ muốn ngắm cảnh liền ngắm trong nhà là được, vạn lần không được xuất phủ."

Lại thêm một người nữa.

Kỷ Nguyệt nói: "Muội là sợ Nhị thúc Nhị thẩm gây bất lợi sao?"

"Còn có Tạ Minh Châu, nàng ta không phải người tốt lành gì." Kiếp trước cả chuyện phóng hỏa đều có thể làm, còn có chuyện gì không dám làm nữa hay sao, "để tỷ phụ phái thêm vài hộ vệ nữa, không được để người lạ tiến vào, còn có, bên kia tặng quà tới vạn lần không được nhận."

Tiểu cô nương tuổi còn trẻ đã cẩn thận như vậy, Kỷ Nguyệt cười vuốt tóc nàng: "Được, tỷ không xuất môn, đợi sinh con xong lại nói sau."

Ánh mắt rơi xuống bụng, vô cùng ôn nhu.

Có lẽ là con trai đi? Kỷ Dao thầm cầu phúc, phải thuận lợi sinh ra đấy.

Cả nhà ở tới giờ hội mới rời đi.

Sau khi gặp nữ nhi tâm trạng Liễu thị dễ chịu hơn nhiều, đoạn thời gian này lại tiếp tục cầm kim khâu, nói là muốn làm tã lót cho cháu chai hoặc cháu gái ngoại, thấy nữ nhi ở trong nhà nhàn rỗi, cũng kêu Kỷ Dao cùng làm với mình.

"cô nương gia có thể không tình thông cảm kỳ thư họa, nhưng nữ hồng nhất định không được quá kém. Trước đây là do ta quá nuông chiều con, đúng lúc nhân cơ hội này phải học tập thật tốt, hay làm sẽ khéo tay." Liễu thị dạy bảo Kỷ Dao, "năm sau con cũng cập kê rồi, đến lúc đó chọn một nhà chồng..." nói tới đây, liếc nhìn nữ nhi một cái.

Kỷ Dao bị bà nhìn tới mức tim đập bình bịch, nói: "nuông nhìn con làm gì? phu gia còn không phải do nương chọn, phụ thân làm chủ hay sao?"

Lời thì nói như vậy, nhưng không phải nó được Hoài Viễn Hầu nhìn trúng rồi hay sao? Phu gia này quá hiển hách, Liễu thị sợ Kỷ Dao không ứng phó nổi, không chống đỡ nổi.

"Thêu cho tốt, thêu xiêu xiêu vẹo vẹo còn ra thể thống gì?" Liễu thị đi tới chỉ ra chỗ sai, "tháo ra thêu lại."

Kỷ Dao liếc nhìn mẫu thân, nghe theo.

Dưới sự chỉ dạy nghiêm khắc của Liễu thị, nữ hồng của Kỷ Dao tiến bộ vượt bậc.

Trong cung truyền ra tin tốt, Thái tử phi Kiều An có hi rồi.

không chỉ Hoàng thượng ban thưởng, ngay cả Hoàng Thái hậu cũng phá lệ tặng hai thanh ngọc như ý, cùng một ít linh chi nhân sâm, nói là cho Kiều An bồi bổ thân thể.

Tổng Diêm mừng rỡ, hẳn ta nghe lời Dương Thiệu sớm lấy Kiều An, lại cày cấy không ngừng nghỉ quả nhiên được quý tử như ý muốn, mặc dù Thái y còn không nói rõ, nhưng cũng có thể nghe ra, mười phần thì có tám chín phần là nhi tử. hẳn ta coi Kiều An như bảo bối giấu trong Đông cung, e sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoàng Thái Hậu nghe tin, cười khê một tiếng: "Đứa ngọc này coi như làm đúng chuyện này, nếu thực sự là nhi tử, Hoàng thượng yêu thích cháu trai, đối với Thái tử cũng sẽ khoan dung hơn. Truyền lời xuống, kêu bọn chúng hầu hạ cho tốt, nếu làm không tốt, ta sẽ lấy đầu của chúng xuống!"

Đứa cháu dâu Kiều An này bà không thêm để ý tới, nhưng đứa trẻ thực sự là quý giá, hơn nữa, bà làm như vậy, thì Hoàng thượng cũng không nói gì được.

Tin mừng truyền ra, Phúc Gia công chúa cũng tới chúc mừng.

"Mẫu phi dặn dò muội không được mời tỷ ra ngoài chơi nữa...." nàng ta lấy ra một quyển thoại bản, "vậy, cho tỷ cái này giải sầu, rất hay đấy."

Kiều An cười: "Đa tạ công chúa."

"Đừng khách sáo, đợi tỷ sinh con xong, trong cung chúng ta càng thêm náo nhiệt!" Phúc Gia công chúa nhìn Kiều An, đột nhiên thở dài, "Đại hoàng huynh đã có con rồi, nhưng Nhị ca vẫn chưa cưới thê tử, thật là đau đầu."

Tổng Thụy đang đi vào đúng lúc nghe thấy lời này, mâu quang chuyển động: "Chuyện này còn không phải quá dễ hay sao, Yên Yên, để phụ hoàng ban hôn, Nhị ca lập tức sẽ thành thân."

"Ban hôn?" Phúc Gia công chúa chớp chớp mắt, "ban cho ai? Muội cũng không biết Nhị ca thích ai."

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Đội thăm Hoàng tẩu xong, hai người liền rời khỏi Đông cung, Tống Thụy nói với Phúc Gia công chúa: "Yên Yên, muội thực sự không biết Nhị ca thích ai sao?"

Phúc Gia công chúa nghi hoặc: "Lời này của tam ca có ý gì?"

Tống Thụy bước gần hai bước, khom lưng nói nhỏ vào tai nàng ta: "Nhị ca thích Kỷ nhĩ cô nương."

"Cái gì?" Phúc Gia công chúa tròn tròn mắt, "huynh nói thật?"

"Đương nhiên, không tin muội thử xem là biết." Tống Thụy lại nhắc nhở một chuyện, "còn nhớ chuyện bên hồ Chân Châu không, lúc đó là ai bệnh vực Nhị cô nương, không nể mặt Tà gia."

Phúc Gia công chúa nhớ lại.

Thực đúng là Nhị ca giáo huấn Tà Minh Châu, đến nay nghĩ cẩn thận, hình như đó là lần đầu tiên Nhị ca nói chuyện giúp đỡ một cô nương, lẽ nào thực sự là....

Phúc Gia công chúa trong lòng vui vẻ: "Đa tạ Tam ca."

Tống Thụy mỉm cười.

Tiểu cô nương ngốc này chính là dễ bị lừa, không, cũng không tính là lừa gạt, Tống Vân xác thực thích Kỷ Dao, có Phúc Gia công chúa chặn ngang một cái, e rằng mâu thuẫn giữa Dương Thiệu và Tống Vân ngày càng sâu, nhất định sẽ có một màn kịch hay. Tốt nhất là kéo thêm cả Thái tử vào, vậy thì càng đặc sắc hơn nữa.

Về mặt Tống Thụy dần dần trở nên lạnh lùng.

Bệnh của phụ thân cũng không biết lúc nào mới khỏi, vạn nhất ngày nào đó khuất núi, cục diện như bây giờ ngược lại là Tống Diễm chiếm hết chỗ tốt, thuận lợi đăng cơ. Nếu như Tống Diễm đăng cơ, cho dù là Tống Vân cũng khó mà lay động, dù sao có Dương Thiệu tay nắm binh quyền cổ thủ Kinh thành, muốn tạo phản không dễ.

Chỉ có thể tận sức quấy rối thành một vũng nước đục thôi!

.....

Dương Thiệu đúng hẹn tới, Kỳ Đình Nguyên chuẩn bị rất nhiều rượu ngon, cũng sai nhà bếp nấu mấy món nhắm rượu.

Nghe tin hai người uống rượu ở viện của Kỳ Đình Nguyên, Liêu thị híп mắt nhìn nữ nhi: "Hầu gia cùng Đình Nguyên đúng là mới gặp đã quen."

"Vâng, đều thích uống rượu."

Sợ rằng không phải vì vậy, mà là vì nữ nhi.

Bà từng nghe nói Dương Thiệu rất bận, ngoại trừ thao binh luyện mã, còn phải chương quản Đô đốc phủ, lại thêm bao nhiêu gia tộc muốn mời, Kỳ gia bọn họ thì tính là gì? Dương Thiệu sẽ bớt thời gian tới uống rượu cùng Kỳ Đình Nguyên sao?

Mẫu thân lại nhìn chằm chằm nàng, Kỳ Dao giả vờ không biết, cúi đầu thêu hoa.

Đóa hoa mẫu đơn nở rộ dưới tay nàng, diễm lệ bức người, nhưng Liêu thị cảm thấy nữ nhi càng xinh đẹp hơn, ngày một trưởng thành, giống như đóa phù dung ngâm nước, nhan sắc không những thanh tú xinh đẹp, liếc nhìn đầu ngón tay mà xem, thon dài như bạch ngọc, chẳng trách Hoài Viễn Hầu nhìn trúng.

Hai người thêu một lúc, một canh giờ trôi qua, chỗ Kỳ Đình Nguyên vẫn chưa kết thúc.

"Đứa trẻ này đúng là không có chừng mực," Liêu thị có chút bất mãn, "vạn nhất chuốc say Hầu gia thì biết làm sao! Lẽ nào lại cho người khiêng Hầu gia về phủ hay sao?"

Trong mắt bà, đương nhiên là nữ tử uống được rượu, ngày ngày ra ngoài kêu gọi bạn bè không phải chỉ vì rủ đi uống rượu hay sao, ai có thể so được với tửu lượng của nó? Liêu thị cũng chưa gặp được ai lợi hại hơn.

Ngược lại Kỳ Dao lại lo lắng cho ca ca, nói: "Nương, con đi xem xem sao."

"Được, khuyên nó đừng uống nữa."

Kỳ Dao đặt kim chỉ trong tay xuống, đi ra ngoài.

Bởi vì đôi trạch viện, mỗi người bọn họ đều có chỗ ở riêng của mình, Kỳ Đình Nguyên thân là nhi tử độc nhất chiếm Đông viện, hẳn ta trông trực quanh viện rất là thanh u đẹp đẽ. đi tới trước thư phòng, có một đầm nước nhỏ, bên hồ là gần mười cây hoa mai, đợi đến mùa đông, ngược lại có chút ý cảnh "Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, hoa mai di động nguyệt hoàng hôn"(tha thứ cho mình lười tìm hiểu dịch ra thuần việt).

Kỷ Dao bước qua, đi tới gian phòng phụ phía Đông.

Hai nam nhân đang uống rượu.

Nhưng ngoài cửa đã nhìn thấy mấy vò rượu rỗng rồi, Kỳ Đình Nguyên ngồi không ra ngồi, một chân gác cao, đập trên ghế dựa, bộ dáng giống tay ăn chơi đàn đúm. Dương Thiệu ngược lại, vẫn là bộ dáng đường hoàng, trong tay hẳn cầm ly rượu, giọng nói vang vọng: "Nếu nói về trận chiến nguy hiểm nhất, thì chính là trận tại sườn núi Lạc Mã, địa thế ở đó hiểm trở, hôm đó còn có gió to, cung tên bắn ra, còn chưa bay được một trượng đã rớt xuống..."

Cư nhiên nói tới chuyện đánh trận với Tần vương, Kỷ Dao không đi vào, dựa vào cửa nghe trộm.

Giọng nói nam nhân dễ nghe, giống như tiếng đàn trầm thấp, quanh quẩn bên tai, mãi không tan đi.

Kiếp trước, dường như nàng chưa từng nhẫn nại lắng nghe, đặc biệt là những chuyện liên quan tới đánh giặc, thỉnh thoảng nhìn thấy vết sẹo trước ngực hẳn, cũng chỉ là chạm vào một chút rồi thôi. Trong lòng nàng, Dương Thiệu chỉ là một người có thể cho mình vinh hoa phú quý mà thôi.

Nàng dần dần quay lưng, dựa người vào tường.

Qua một lúc sau, mới hồi thần, Kỷ Dao ngó đầu vào nhìn, thấy bọn họ lại uống hết một vò rượu nữa.

"Ca ca, đừng uống nữa." Nàng đi vào trong, bàn tay đặt lên ly rượu của Kỳ Đình Nguyên, "hương lo lắng cho huynh, vẫn là nên biết điểm dừng thì tốt hơn." Liếc nhìn Dương Thiệu một cái, "xin Hầu gia cũng không nên uống thêm nữa."

Là sợ hẳn không được, hay sợ Kỳ Đình Nguyên không được?

Dương Thiệu nâng ly rượu, uống cạn.

"Ngài..." Kỷ Dao cắn răng, những nam nhân này, sao đều hiểu thắng như vậy? Uống rượu thôi mà cũng phải phân rõ thắng thua!

Kỳ Đình Nguyên thấy Dương Thiệu uống cạn, vội vàng rót vào niệng theo.

Kỷ Dao nóng nảy, kéo kéo vạt áo Dương Thiệu ở dưới bàn, nhỏ giọng nói: "Hầu gia, ta biết ngài lợi hại, ca ca uống không bằng ngài, ngài bỏ qua cho huynh ấy, có được hay không?"

Dương Thiệu liếc mắt, thầm nghĩ sao nàng biết được tử lượng của hẳn tốt hơn Kỳ Đình Nguyên?

"Võ công của ngài cao, lại biết đánh giặc, trong quân doanh đều là nam nhân hào sảng, có ai mà không mạnh hơn ca ca cơ chứ, Hầu gia lại là Đại tướng quân, càng là đỉnh cấp!"

Ngược lại biết vỗ mông ngựa (nịnh hót), Dương Thiệu cong khóe miệng: "Uống thêm một ly nữa liền thôi."

hắn rót rượu ra.

Kỳ Đình Nguyên cũng rót, sau khi hai người uống xong, Kỷ Dao liền đợi Dương Thiệu nói chuyện, kết quả lại nhìn thấy ca ca cả người lung lay, ngã quỵ trên bàn, ngủ mê man.

Mới hơn một canh giờ, ca ca cư nhiên đã say rồi!

Xem ra tử lượng của ca ca còn chưa luyện tới mức đỉnh cao, bởi vì vài năm sau rõ ràng huynh ấy có thể uống với Dương Thiệu cả buổi chiều.

Dương Thiệu có chút ngoài ý muốn, đứng lên nói: "đi thôi."

"đi đâu?"

"không phải là đi xem trứng rùa hay sao?"

"À" Kỷ Dao mang hẳn đi xem.

đi tới gần vại gốm sứ nam nhân liền ngồi xổm xuống, nhìn thấy có hai quả trứng dẫu trong cát, nhỏ nhỏ dài dài, hẳn giờ ngón tay ra đụng vào, cười khê nói: "thật là khó có được."

"Đúng vậy, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói đây."

"Vậy ngươi phải chăm sóc cho tốt, khiến bọn chúng thuận lợi ấp trứng ra thành rùa con đây."

"Ừm, đương nhiên." Kỳ Dao gật gù đầu, "mỗi ngày ta đều xem một chút, nếu như áp thành công thì tốt... ta liền tặng ngài một con."

"Tặng? Lễ nào đến lúc đó không phải là người bê cả vại gốm sứ qua hay sao?"

"Cái gì?" Kỳ Dao ngẩn ngơ, sao phải chuyển vại gốm sứ đi.

Nhìn thấy ánh mắt chứa ý cười của nam nhân, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, ý của hắn là đợi khi nàng gả qua, sẽ đem đôi rùa này chuyển qua Hầu phủ.

Mặt Kỳ Dao đỏ bừng.

Dương Thiệu đứng lên: "Qua một thời gian nữa, ta sẽ mời người tới Hầu phủ." hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tiểu cô nương, "Người nói xem tháng tám hay tháng chín thì tốt hơn?"

Muốn nàng gặp mặt Thái phu nhân.

Kỳ Dao cảm thấy căng thẳng: "Sang năm đi!"

Sang năm.... sang năm nên nghị thân rồi, Dương Thiệu nói: "không được."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nếu không được, vậy thì chọn một trong hai tháng là tháng tám và tháng chín.

Theo tính cách vô cùng cường thế của Dương Thiệu ở kiếp này, Kỳ Dao biết mình không trốn tránh được, chỉ có thể nói: "Tháng chín."

Chỉ hơn kém nhau một tháng, cũng nhất định phải chọn tháng chín sao, Dương Thiệu trầm nghĩ, rốt cuộc là bởi vì Kỳ Dao nhỏ tuổi nên sợ, hay là vì lập trường thay đổi bất định? Hắn thả tin là vì nguyên nhân phía trước, dù sao trước đây Kỳ Dao cũng từng suy nghĩ, lo lắng mẫu thân không đồng ý.

"Cũng không phải sẽ ăn nàng." Dương Thiệu khẽ vuốt búi tóc của nàng, "muộn không bằng sớm, vẫn nên chọn tháng tám đi, đừng sợ, ta cũng sẽ có mặt cùng nàng."

Giọng nói vô cùng ôn nhu, trong lòng Kỳ Dao hơi cảm thấy yên tâm, có lẽ sẽ giống như những gì hắn nói, phụ thân thẳng quan, tỷ tỷ lại gả vào Tạ phủ, Thái phu nhân có lẽ sẽ không cảm thấy nàng không xứng với hắn như trước nữa. Nhưng mà nàng vẫn không tự tin, nghiêng đầu nhìn hắn: "Vạn nhất (nhớ đầu) Thái phu nhân không thích thì sao?"

"Vạn nhất?" Dương Thiệu cong khóe miệng, "không có vạn nhất, chỉ cần bản Hầu thích là được."

Lời này làm gò má nàng đỏ bừng, bởi vì biết hắn không nói dối.

Kiếp trước, Dương Thiệu thực sự giải trừ muôn vàn khó khăn rồi cưới nàng, chỉ là quá mức cường cầu, kết quả từ đầu đến cuối đều không tốt. Mà Kỳ Dao hi vọng đời này nàng có thể trôi qua viên mãn, cho nên, thái độ của Thái phu nhân rất quan trọng.

Tiểu cô nương cúi đầu, dường như vẫn có chút nhút nhát, Dương Thiệu nói: "không cần căng thẳng, đến lúc đó cứ giống như lúc ở nhà, bình thường thế nào thì cứ biểu hiện như vậy, mẫu thân rất hòa ái."

Gặp nàng liền không hòa ái rồi, Kỳ Dao nói thầm trong lòng, làm sao cũng không thể quên được ánh mắt lạnh nhạt của Thái phu nhân, nhưng ngoài miệng thì vẫn đáp ứng.

Ước hẹn xong, Dương Thiệu chuẩn bị rời đi.

Lúc sắp đi, liếc nhìn chỗ nàng đang ở, chỉ thấy dưới mái hiên có treo lồng chim vàng anh, hai con chim bên trong lồng hót tới hót lui.

"Đây là nàng nuôi?"

"Vâng, ca ca tặng, nói là hiện nay đình viện rộng lớn, không nên để quanh quẽ."

Kiếp này nàng cư nhiên lại yêu thích những động vật nhỏ này, Dương Thiệu nói: "Nếu đã sợ quanh quẽ, có thể nuôi thêm những loài khác nữa."

Kỷ Dao cười híp mắt: "Sắp nuôi thêm một con mèo nữa rồi."

"Vây sao, là loại mèo gì?"

"không biết, nương nói dùng để trông kho phòng, nhưng ta dự định để Chu ma ma đi mua một con mèo trắng, loại có con mắt màu xanh biếc, lông dài mượt."

Đó là mèo sư tử, hẳn nhớ là Thọ Xuân trưởng công chúa có một con, thường xuyên ôm trong lòng. Dương Thiệu không nói thêm gì, cáo từ rời khỏi.

Kỷ Dao trở lại từ cửa thùy hoa nhìn thấy ánh mắt kinh nghi của Mộc Hương.

Những lời vừa rời nha hoàn này đều nghe thấy, Dương Thiệu cũng không tránh hiềm nghi, nhưng hôm nay từ trong lời nói của mẫu thân nàng cũng biết chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu nổi, cho nên cần phải giải thích gì nữa hay sao? đều đã đi gặp Thái phu nhân rồi, chỉ có thể thành thật báo cáo phụ mẫu thôi.

Quả nhiên sau khi Liêu thị biết được, vạn phần vui sướng, nhưng ở phương diện khác lại lo lắng xem Thái phu nhân có đồng ý hay không.

Dương Thiệu là một phần, hẳn thích không có nghĩa là Thái phu nhân cũng thích, giống như Tạ gia, nhìn xem nào thành cái gì rồi, may mà Tạ Minh Kha mạnh mẽ cứng rắn, may mà đã phân nhà ở riêng rồi. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Liêu thị cũng rất để ý xem suy nghĩ của người thân bên thông gia như thế nào.

Nhưng trước mắt xem ra người làm bà đau đầu nhất vẫn là Kỷ Đình Nguyên.

Có điều Liêu thị không nghĩ tới rằng, không chỉ có bà, Thẩm phu nhân cũng chịu đựng sự giày vò như vậy, có hôm đến tụ họp nhện không được dốc bầu tâm sự: "Nghiên Nhi nhà tôi ấy à đột nhiên thích uống rượu, làm tôi sầu lo quá! Bà nói xem, làm gì có cô nương nào ham uống rượu cơ chứ? Cả cái Kinh thành này cũng không tìm được!"

Liêu thị trong lòng lộp bộp, Thẩm phu nhân không biết, nhưng bà biết đấy.

Nhất định là Thẩm Nghiên vì thích nhĩ tử, nhưng không được hồi đáp, cho nên mượn rượu tiêu sầu!

Nhìn xem chuyện tốt mà tiểu tử chết đâm kia gây nên đi.

Bà vẫn không dám nói rõ với Thẩm phu nhân, ánh mắt xoay chuyển: "Bà cũng đừng vội, có thể chỉ là nhất thời mê say. Dao Dao nhà tôi không phải cũng như vậy hay sao, có đợt yêu thích châu báu, liền mua như bại gia, hiện tại tốt rồi, gần đây lại yêu thích nữ hồng. Nếu không bà để Thẩm cô nương tới nhà chúng tôi, tôi bảo Dao Dao khuyên thử xem, bà xem có được hay không?"

Thẩm phu nhân cũng không dám nói rõ sự việc với Liêu thị, nữ nhĩ nhà mình phát si phát ngốc, nên không dám cưỡng cầu Kỷ gia, hơn nữa phía Kỷ Đình Nguyên tạm thời cũng không có ý cưới thê tử! Bà nghĩ một chút liền đáp ứng, để nữ nhĩ đi xem một cái, có lẽ có thể giải tỏa phần nào nỗi khổ tương tư.

Bữa cơm buổi tối hôm đó, Liêu thị liền phát tác.

"Khiến cô nương tốt đẹp nhà người ta trở thành ngày ngày uống rượu, con có phải là tạo nghiệt quá sâu hay không? Chính là lần trước con hất đổ vò rượu, làm tổn thương trái tim của cô nương đó, lẽ nào không thể nói chuyện từ tế được hay sao? Con bảo ta làm sao ăn nói với Thẩm phu nhân đây? Lúc nhà chúng ta vừa chuyển tới Kinh thành, đều là Thẩm phu nhân chia tay ra giúp đỡ, đứa trẻ này con nói xem!"

Kỷ Đình Nguyên cười lạnh: "cô nương gia có thể uống được bao nhiêu rượu, nhiều nhất là một ly nửa ly, giống như Dao Dao uống vài ngụm là hỏng rồi, không uống chết được."

"Con, con....." Liêu thị tức tới mức không nói nên lời.

Kỷ Đình Nguyên đứng dậy: "Nàng ta muốn uống, thì để cho nàng ta uống no thì thôi!" nói xong liền xoay người rời đi, cơm cũng chưa ăn xong.

Kỷ Chương ai một tiếng: "Khó khăn lắm nó mới trở về ăn cơm, bà ép nó làm gì?"

"Ai ép nó?" Liêu thị cau mày, "tôi là cảm thấy có lỗi với Thẩm phu nhân! Hơn nữa, Thẩm cô nương có chỗ nào không tốt? Ông nhìn nó xem, đừng nhìn thấy nó có một đôi mắt hai cái mũi, hình dáng giống người..."

Lời còn chưa dứt, Kỷ Dao nhin không được phì một tiếng.

Nương thực sự là vô cùng tức giận, ca ca còn có hai cái mũi hay sao?

Kỷ Chương cũng cười.

Lúc này Liêu thị mới phát hiện mình nói sai, cắn răng nói: "Tên tiểu tử chết đâm, thực sự làm ta tức chết đi được!"

"Nương, Thẩm cô nương không nhất định là mượn rượu tiêu sầu, người nghĩ nhiều rồi, nàng ta chính là thích uống rượu mà thôi." Kỷ Dao phát hiện mẫu

thân rất là bênh vực Thẩm Nghiên, đôi trước hình như cũng vậy, bọn họ ai ai cũng đứng về phía Thẩm Nghiên, ca ca có thể không tức giận hay sao?

"Nàng ta thích uống rượu?"

"Đúng vậy, nàng ta nói với con mà, cho nên không thể trách ca ca được." Kỷ Dao dự định kiếp này sẽ kiên định không rời ủng hộ ca ca, ca ca không muốn lấy thể từ liền không lấy, nàng tuyệt đối không cưỡng ép ca ca.

Liêu thị nhìn thấy nàng khẳng định như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc Thẩm Nghiên tới, Kỷ Dao hỏi một câu, quả nhiên là đang luyện tập uống rượu.

"Nồi sấu của ta quá nhiều, uống rượu làm sao có thể tiêu tan được?" Thẩm Nghiên không ngờ mẫu thân và Kỷ phu nhân sẽ nghĩ theo chiều hướng này.

"Ta cũng nói như vậy, nhưng tỷ đừng làm chuyện ngốc." Nàng biết chắc nhất định Thẩm Nghiên là vì ca ca, nên muốn tới luyện ra tửu lượng, bởi ca ca cùng nhau uống rượu.

Thẩm Nghiên cup mắt xuống, đột nhiên cười một tiếng: "thì ra là như vậy, nhưng ta cảm thấy rượu uống rất ngon, muội xem rượu cao lương này, mùi thơm nồng, vị ngọt thuần đầy dư vị, còn rượu Trạng nguyên hồng, hương thơm ngào ngạt, uống vào miệng rất êm dịu (không bị sặc mùi rượu), còn có rượu Phần, ngọt ngào sáng khoái..."

nói có dẫn chứng rõ ràng, Kỷ Dao nhìn chằm chằm nàng ta: "Tỷ ngược lại thực sự thích uống rượu?"

"Đương nhiên." Thẩm Nghiên vỗ vỗ túi rượu treo bên eo, "muội có cần thử một chút không?"

Mặc dù tửu lượng của Kỷ Dao chẳng ra làm sao, nhưng nàng ngửi thấy mùi thơm của rượu, con trùng tham ăn lại bò ra, nàng nói: "vậy ta chỉ uống một chút!"

Thẩm Nghiên nói: "Đây là rượu bách hoa, ta đặc biệt mang tới cho muội uống, thích hợp với cô nương gia, trong Kinh thành không mua được đâu, chỉ có ở huyện Từ mới có, "nàng ta vẫy tay, sai Mộc Hương cầm ly rượu tới chất ra một chút đưa cho Kỷ Dao, "cũng không quá nồng, có lẽ muội có thể uống được."

"Dù sao cũng ở nhà, không sao." Kỷ Dao miễn cưỡng cầm hai ngụm, chỉ cảm thấy mùi thơm ập vào cánh mũi, dư vị ngọt ngào, vô cùng yêu thích, "rượu này của tỷ thực không tệ."

"Vậy ta tặng muội một vò, cũng đưa cho Kỷ Đại nhân, Kỷ phu nhân uống thử một chút."

Kỷ Dao tạ ơn, lại nói: "Nếu Thẩm phu nhân đã lo lắng, sau này tỷ vẫn là nên uống ít một chút, chuyện gì cũng phải có điểm dừng."

"Ta biết rồi, thực ra ta cũng không bị say, không biết tại sao mẫu thân lại nghĩ như vậy."

Sau khi Thẩm Nghiên trở về, buổi chiều tối liền bảo gã sai vặt mang rượu ngon đem tới.

Buổi tối Liêu thị rót cho mỗi người một ly.

Kỷ Đình Nguyên không biết lai lịch, uống một ngụm chỉ cảm thấy rượu này uống không quá sáng khoái, nhàn nhạt không thích hợp cho đàn ông uống, ngược lại mùi vị rất lạ, có một mùi thơm đặc biệt.

"Ai mua vậy?" Kỷ Đình Nguyên nhìn Kỷ Dao, hoài nghi là muội muội mua, "không phải muội không uống được rượu hay sao, đừng thấy rượu này nồng độ không mạnh, nhiều nhất là uống nửa ly liền say."

Kỷ Dao trực tiếp nói: "Là Thẩm cô nương mang tặng."

"Nàng ta?"

Kỷ Đình Nguyên đột nhiên biến đổi sắc mặt thành lạnh lùng.

Ca ca như cục đá thối, Kỷ Dao cũng không quản hấn ta nữa, nói chuyện với Liêu thị: "Nương uống thử xem, lần sau nói với Thẩm phu nhân, Thẩm cô nương cũng không phải là mụ rượu tiêu sấu, nàng ta chỉ là uống chơi thôi, bảo phu nhân không cần lo lắng."

Liêu thị thở phào một tiếng, cùng Kỷ Chương uống thử rượu.

Hương thơm vương vấn khắp căn phòng, nhưng Kỷ Đình Nguyên không đụng vào ly rượu kia nữa, hấn ta đột nhiên nghĩ tới bình rượu bị mình hất đổ, cũng không biết bên trong đựng rượu gì.

E rằng cũng là loại rượu kì quái như thế này đi, Thẩm Nghiên, nàng ta biết hấn thích loại rượu gì sao?

Nàng ta căn bản là không hiểu, chả hiểu làm sao tự nhiên lại nói yêu với thích cái gì.

Kỷ Đình Nguyên cười lạnh một tiếng.

.....

Rất nhanh đã sắp tới lễ thất tịch.

Phúc Gia công chúa lại liệt kê một danh sách, dự định mời một số cô nương tiến cung cùng trải qua ngày lễ này với mình, Hoàng Quý Phi nói: "Con đây, vẫn còn giống trẻ con, sắp lớn thêm một tuổi nữa rồi, không được tùy hứng như trước nữa."

"Tùy hứng như thế nào?" Phúc Gia công chúa dẫu môi, "các cô nương gia ở trong nhà cũng rất buồn tẻ, cùng chơi với con, không phải là đều rất vui vẻ hay sao?"

"Cái này rất khó nói, vạn nhất thân thể bọn họ không thoải mái thì sao."

"Vậy thì nói với con, con cũng đâu có ép buộc."

"Nhưng bọn họ chưa chắc đã dám làm." Hoàng Quý Phi vuốt đầu nữ nhi, "không thể cậy vào sự sủng ái của Hoàng thượng giành cho con, mà không biết điểm dừng. Qua vài năm nữa, con cũng phải gả cho người khác, lẽ nào vẫn sống như trong cung hay sao?"

"Con không muốn gả cho người khác!" Phúc Gia công chúa uấn éo, "con muốn ở bên mẫu phi cả đời."

"Đưa ngọc."

"Con chính là không muốn gả cho người khác!"

Tiếng nói của Phúc Gia công chúa truyền ra cửa, Tống Vân cười cười đi từ cửa tiến vào, "Yên Yên, ai bảo muội gả cho người khác?"

"Ca ca!" Nàng ta xà đến, "mẫu phi nói muốn muội gả cho người khác!"

Nhìn mẫu thân một cái, Tống Vân nói: "Gả thì đúng là phải gả, nhưng vẫn còn sớm." hắn ta đưa đồ ở trong tay ra, "lễ thất tịch huynh không đến nữa, nhìn xem có thích hay không?"

Cư nhiên là một đôi ngọc hình cò trắng, giống y như thật, Phúc Gia công chúa để trong lòng bàn tay, vô cùng yêu thích: "thật đẹp!"

Nàng ta sờ đến sờ đi không nỡ bỏ xuống.

Tống Diễm mỉm cười.

Ca ca thực sự rất yêu quý nàng ta, cái gì cũng có thể tìm ra để dụ dỗ cho nàng ta vui, Phúc Gia công chúa nghĩ tới lời Tống Thụy nói, đem ngọc cò trắng đưa cho cung nhân cất đi, kéo Tống Vân đi tới trước bàn án.

"Đây là cô nương muội muốn mời, ca ca huynh nhìn xem."

"Nhìn để làm cái gì?" Tống Vân đầu óc mơ hồ.

"Chính là nhìn xem thôi." Phúc Gia công chúa đem giấy Tuyên Thành đẩy tới trước mặt hắn ta.

Tống Vân liếc mắt một cái liền phát hiện ra tên của Kỷ Dao.

Nghĩ tới lần trước nàng vào cung gặp nguy hiểm, không khỏi cau mày, mặc dù Thái hậu đã bị giáo huấn, nhưng không biết đã thật sự từ bỏ hay chưa, hắn ta nhìn Phúc Gia công chúa: "Suốt ngày tổ chức trong cung cũng không thú vị, nếu không hay là tới chỗ huynh trải qua lễ thất tịch."

Phúc Gia công chúa ngơ ngác, không biết ca ca có ý gì.

Nàng ta vốn dĩ cho rằng ca ca nhìn thấy tên Kỷ Dao, sẽ muốn vào trong cung để gặp Kỷ Dao cơ!

Lẽ nào Tam ca nói linh tinh?

Nàng ta đảo mắt, lại xuất ra một kế: "Ca ca, muội rất thích Kỷ nhị cô nương, có thể mời nàng cùng tới Vương phủ không?"

Tống Vân không đồng ý ngay lập tức, ngược lại là Hoàng Quý Phi cảm thấy không ổn thỏa, giáo huấn: "Sao có thể tùy ý mời cô nương gia tới Vương phủ? Yên Yên, con đừng nói linh tinh, khiến ca ca con khó xử."

Tức chết đi được!

Phúc Gia công chúa lại nói: "Mẫu phi, lễ thất tịch bái chúc nữ, chính là vì cầu lang quân như ý. Con cảm thấy Kỷ nhị cô nương rất tốt, con muốn cầu cho nàng một chàng rể hiền..." vừa nói vừa nhìn ca ca, chỉ thấy thần sắc ca ca không được tự nhiên, nàng ta đột nhiên tóm lấy tay áo của Tống Vân, "ca ca, huynh cảm thấy Kỷ nhị cô nương gả cho ai thì tốt?"

Vấn đề này bảo Tống Văn trả lời như thế nào đây? Trong lòng tự dung cảm thấy một trận rối rắm: "Yên Yên, đừng hồ nháo, chuyện chung thân đại sự của người ta sao có thể để muội làm chủ?"

Giọng nói cư nhiên có chút lạnh lẽo.

Nhưng trong lòng Phúc Gia công chúa lại mở cờ trong bụng, không cần nói thêm nữa, ca ca khẳng định là tức giận rồi, nghe thấy Kỳ nhi cô nương phải gả cho người khác, huynh ấy liền không vui.

Phúc Gia công chúa nhìn xem xét ca ca, cười ngọt ngào: "Muội biết sai rồi, không nói nữa, ca ca." sau đó thì chuyển đổi đề tài, nói về câu chuyện lễ thất tịch.

Kỷ gia.

Kỷ Dao thì không suy nghĩ gì về chuyện mừng lễ thất tịch cả.

Tỷ tỷ có hí rồi, nàng không tiện làm phiền, chỉ ở trong nhà ăn ăn rồi thêu thêu. Ai ngờ buổi chiều Liêu thị tới, bên cạnh là Chu ma ma đang bế một con mèo trắng.

"Hầu gia đúng là có lòng," Liêu thị cười híp mắt nói, "Chu ma ma đang buồn lo không biết nên đi đâu mua, Hầu gia liền sai người mang đến rồi."

"A" Kỷ Dao ngơ ngác, sau đó nghĩ ra ngày trước Dương Thiệu tới uống rượu có hỏi nàng về chuyện nuôi mèo, lúc đó cũng chỉ là tùy tiện nói một câu, nhưng hần lại ghi nhớ.

Con mèo này nho nhỏ, khoảng hai tháng tuổi, con mắt có màu xanh như nước biển, Kỷ Dao ôm trong lòng, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nó nhỏ giọng kêu, tiếng kêu tinh tế, đúng là vật nhỏ yếu ớt.

Kỷ Dao cực kỳ yêu thích.

Liêu thị nhìn thấy như vậy, thầm nghĩ cô gia tương lại thật thích nữ nhi, càng nghĩ càng hi vọng cộc hôn sự này sẽ thành công, bà nói: "tặng đến rồi cũng không tiện đem trả lại, con lần sau phải cảm tạ Hầu gia đây."

Kỷ Dao vâng một tiếng.

Liêu thị cùng Chu ma ma rời đi.

Kỷ Dao đem mèo nhỏ đặt trên đất, nó cũng không trốn đi, mà quán quýt lấy nàng, hai chân còn bám lên chân nhỏ của nàng, muốn bò lên trên.

"Vật nhỏ còn bám người." Kỷ Dao cười, "có phải là Hầu gia dạy mi?"

Mèo nhỏ: "Meo."

"Đúng thế à?" Kỷ Dao vuốt vuốt đầu nó, "Hầu gia đã đặt tên cho mi chưa?"

"Meo."

"Vậy thì kêu mi là Miêu Miêu."

Mộc Hương và Bạch Quả nghe thấy vậy liền cười phá lên.

Trần Tổ mang mèo đến tặng xong liền trở về bẩm báo.

Dương Thiệu phát phát tay cho hần ta lui.

Mặc dù không nhìn thấy Kỷ Dao, nhưng hần biết chắc chắn nàng sẽ thích. Con mèo đó là do hần tỉ mỉ chọn lựa, đặt biệt bám người, sau này Kỷ Dao nhìn thấy mèo, sẽ nghĩ ngay tới hần.

Nó sẽ luôn bầu bạn bên cạnh Kỷ Dao, thẳng cho đến khi nàng gả cho mình.

Đứng trước cửa sổ, tưởng tượng ra bộ dáng yêu thích của tiểu cô nương, sau đó Dương Thiệu đi tới chính phòng gặp Thái phu nhân.

"Tháng sau con muốn mời một vị khách tới." Dương Thiệu trình trọng một cách kỳ lạ.

Thái phu nhân quan sát sắc mặt hần, không khỏi ngồi thẳng người: "cô nương nhà ai vậy?" nếu như là quan viên nào đó, hần sẽ không nhắc tới với bà, nếu là chuyện các phu nhân tụ họp, tự bà sắp xếp, Dương Thiệu cũng không nhúng tay vào, vậy chỉ còn dư lại duy nhất một khả năng.

Mẫu thân vẫn là rất hiểu hần.

Dương Thiệu nói: "Là Kỳ gia nhĩ cô nương."

"Cái gì?" Thái phu nhân ngơ ngẩn, người đó không phải vẫn còn nhỏ hay sao, lúc trước nhắc đến, bà không đem chuyện đó để trong lòng... đúng rồi, đã qua một năm rồi, qua vài tháng nữa, là đến tuổi cập kê.

Thái phu nhân đánh giá hẳn một chút: "Con đã sớm nhìn trúng Kỳ cô nương này rồi?"

"không phải." Dương Thiệu không muốn thừa nhận, "tới năm nay mới chú ý nàng, con dự định để mẫu thân nhìn thử xem."

"Tất nhiên là phải nhìn xem sao." Khó có người được nhì từ nhìn trúng, Thái phu nhân đã đồng ý một nửa rồi, nhưng phải cho người đi điều tra Kỳ gia này một chút mới được, rốt cuộc là gia đình như thế nào, "vậy thì ngày mừng năm tháng tám mùng tới đi."

Đợt này, viện của Kỳ Dao rất náo nhiệt.

Chim hót, mèo kêu, hai con rùa bơi lội trong nước, nàng mỗi ngày trừ việc thêu nữ hồng, thời gian còn lại chính là chơi đùa với chúng qua ngày.

Hoa quế tỏa ra mùi hương bay phiêu đảng, bắt tri bắt giác đã tới tháng 8 rồi.

Hoài Viễn Hầu phủ gửi thiệp mời tới.

Liêu thị rất coi trọng việc này, đích thân đi tới phòng Kỳ Dao dặn dò Chu ma ma trang điểm cho nàng.

Dựa theo kinh nghiệm của Kỳ Dao, Thái phu nhân không thích kiểu trang điểm đậm, nàng liền mượn danh nghĩa của Dương Thiệu để nói ra, Chu ma ma cũng thu liễm một chút không trang điểm quá lố, cuối cùng Kỳ Dao mặc lên người chiếc áo tay hẹp màu tím nhạt bên trong là áo yếm thêu hoa sen, bên dưới là quần nhiều nếp gấp thêu chỉ bạc, khi bước đi như ánh sáng chuyển động của dòng nước, lộ ra bên ngoài, mười phần thần thái.

Liêu thị rất vừa lòng, lúc này mới để cho nữ nhi xuất môn.

Kỳ Dao ngồi kiệu đi tới Hoài Viễn Hầu phủ, trong lòng nàng tâm sự nặng nề, kết quả đi được nửa đường thì bị chặn lại, Trần Tổ nói: "mời cô nương lên xe, nhanh một chút."

Kỳ Dao không khỏi cảm thấy kì quái, nhưng Trần Tổ là tâm phúc của Dương Thiệu, hẳn ta nói như thế này khẳng định là Dương Thiệu sai bảo, cho nên nàng liền nghe theo.

Ai ngờ tới vừa mới lên xe cánh tay liền bị túm chặt, Kỳ Dao không phản ứng kịp, ngã vào lòng nam nhân.

hắn không uống rượu, trên người có một mùi hương mát lạnh, Kỳ Dao lập tức nhận ra, nhỏ giọng kêu: "Hầu gia?"

Dương Thiệu không nói chuyện, cúi đầu đánh giá nàng.

Tiểu cô nương mặc áo màu tím, màu sắc này khiến nàng như lớn hơn một tuổi, cũng tôn lên làn da trắng nõn của nàng, hắn nhướn mày: "không tệ."

"Lẽ nào Hầu gia vì muốn tự mình xem xét nên tới?" Kỳ Dao thầm nghĩ, hắn nói cũng như không, nhưng thực ra trong lòng lo lắng Thái phu nhân có thích mình hay không?

"Xem xét? không đến mức đó," Dương Thiệu dựa vào gần hơn một chút, "chỉ là rất lâu không gặp..." hắn có chút nhớ nàng, đến Hầu phủ rồi không thể thân cận như thế này được.

Ngũ quan của nam nhân bức tới gần, mặt Kỳ Dao có chút nóng, nhắc nhở: "Đừng làm nhòe trang điểm của ta."

Cũng không phải hôn mặt nàng, nhòe cái gì cơ chứ? hắn nắm lấy tay nàng: "Có thích mèo bản Hầu tặng không?"

"Có, nó rất ngoan," đôi mắt Kỳ Dao cong như trăng lưỡi liềm, "ta đi đến đâu, nó đi theo đến đó, buổi tối còn cùng ngủ với ta nữa."

Cùng ngủ? Trong lòng Dương Thiệu cảm thấy có chút vi diệu.

"Đừng quá thân cận nó, mèo dù sao cũng là mèo, cả ngày đi lại trên mặt đất bẩn thỉu, nếu dưỡng thành thói quen rồi thì sẽ không sửa được." hắn không muốn sau này thành thân rồi, con mèo đó còn bỏ lên giường, ngủ ở giữa bọn họ, quả thực là không thể tha thứ.

Kỳ Dao chưa từng nuôi mèo: "thói quen không tốt?"

"Đương nhiên, những vật nhỏ đó đều giống nhau, nào là mèo, là ngựa, nếu như không huấn luyện từ sớm, sẽ có lúc gây phiền phức, ví dụ như ngựa chiến, quyết không được để nó lùi bước trong lúc chiến đấu.

"Con ngựa Lương Câu của Hầu gia cũng vậy sao?"

"Lúc vừa mới nuôi nó, đã tính khó thuần, ta dùng mất một ngày một đêm mới thu phục được nó." Dương Thiệu vuốt tóc Kỳ Dao, trong lòng thầm nghĩ, thực ra Kỳ Dao cũng như vậy, hẳn vì muốn nàng thích mình, mà tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết?

Đến nay coi như thành công rồi.

Trong lòng vui vẻ, hắn đứng một chút lên môi Kỷ Dao.

Kỷ Dao lui lại: "Hầu gia...."

Ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ rơi xuống mặt nàng, đôi môi nàng vô cùng kiều diễm, tron bóng mềm mại, Dương Thiệu nói: "Bản Hầu tặng nàng một con mèo, nàng dù sao cũng phải tạ ơn chứ?"

"Lẽ nào không phải do Hầu gia cam tâm tình nguyện tặng hay sao, sao lại đòi quà đáp lễ rồi?"

Tiểu nha đầu giáo hoạt, Dương Thiệu siết chặt cánh tay trên eo nàng, đem nàng dán chặt vào lồng ngực mình: "không chỉ có một con mèo, bản Hầu còn tặng nàng một chiếc trâm vàng, tại sao hôm nay lại không mang?"

Còn chưa nghị thân mà, sao có thể công khai đeo trang sức đó cơ chứ, Kỷ Dao nói: "Đồ cũng không thể tặng như vậy, phải...."

"Cũng phải làm sao?" Dương Thiệu nâng cằm nàng lên, "đợi đến khi nàng gả cho ta mới tặng? Ha, đến lúc đó tặng nàng một trăm chiếc là được, nhưng hiện nay nàng đang thiếu nợ ta."

Nam nhân hôn xuống, mang theo một loại khí thế không cho phép cự tuyệt.

Kỷ Dao nhin không được nhắm mắt lại.

Mặc dù trời ngày thu, khí hậu cũng ẩm áp, hai người đều ăn mặc mỏng manh, nhưng dán chặt vào nhau như thế này rất nhanh liền cảm thấy nóng. Cánh tay hắn đặt ở bên hông nàng chỉ cảm thấy vòng eo vừa nhỏ vừa mềm mại, cả người liền giống như bị lửa thiêu đốt. Dù sao cũng là nam nhân trưởng thành, ba lần bốn lượt đối mặt với cô nương mà mình yêu thích, khó tránh khỏi việc nảy sinh ý nghĩ, vốn dĩ chỉ là giải tỏa một chút nỗi tương tư nhưng càng hôn càng sâu.

hắn không ngừng càn quét giữa môi nàng, lúc thì ôn nhu, lúc thì cuồng nhiệt, bên trong Kỷ Dao không phải là một tiểu cô nương không hiểu sự đòi, đối với nụ hôn của hắn cũng rất quen thuộc, trong lòng thầm nghĩ Dương Thiệu như thế này rõ ràng là đã nảy sinh dục vọng, chỉ là vẫn còn khắc chế, nhưng cứ áp chế mạnh mẽ như thế này, đến cuối cùng sẽ không nhịn được....

Trái tim Kỷ Dao đập dồn dập, dùng sức đẩy hắn ra.

Dương Thiệu hơi dừng lại, chỉ nghe thấy tiểu cô nương hàm hồ nói dưới môi hắn: "Hầu gia, ta, ta có đồ muốn tặng ngài."

Lời này ngay lập tức khơi dậy hứng thú của hắn, Dương Thiệu ngẩng đầu: "Rốt cuộc cũng có chút lương tâm."

Kỳ thực lúc đến Kỷ Dao có mang theo bên người.

Bởi vì hắn tặng nàng một con mèo cực kỳ đáng yêu, dạo gần đây nàng càng nuôi càng thích, đương nhiên cũng muốn cảm tạ chút, đúng lúc lần trước chưa tặng... nàng lấy ra đưa cho Dương Thiệu.

Vậy mà lại là dây kết trường thọ.

đã qua tết Đoan ngo rồi, lẽ nào cái này nàng đã sớm chuẩn bị?

"Tại sao trước đây không tặng?" hắn hỏi.

Lúc đó Kỷ Dao suy nghĩ không kiên định, làm thì đã làm ra, nhưng tặng ra ngoài hình như hơi đường đột, hiện nay cũng đi gặp Thái phu nhân rồi, tặng Dương Thiệu cũng không đến mức bị cho là không biết rụt rè.

Dương Thiệu nói: "Đeo lên cho ta."

hắn hơn kéo ống tay áo lên.

Kỷ Dao cảm sợi dây bằng hai tay, buộc lên tay hắn, nhẹ nhàng thắt nút.

Sợi tơ ngũ sắc cực kỳ bắt mắt, ánh mắt Dương Thiệu nhìn nó, đột nhiên nghĩ tới kiếp trước, đến dịp tết Đoan ngo hắn cũng từng hướng Kỷ Dao đòi lễ vật, nhưng nữ hồng của nàng kém, túi hương thêu không được, liền làm một sợi kết trường thọ. Lần đầu tiên kết xiêu xiêu vẹo vẹo. hắn cũng coi như là bảo bối mà đeo, năm thứ hai nàng gả vào Hầu phủ, học được kiểu kết mới, nhìn đẹp hơn nhiều, hơn nữa còn biết gắn ngọc châu vào cuối đoạn dây.

Chính là giống sợi dây nàng đang đeo cho hắn, ngọc châu màu lam đậm đụng vào nhau, kêu đinh đàng như tiếng chuông.

âm thanh gần ngay bên tai, lại dường như xa tận chân trời.

Dương Thiệu giật mình bừng tỉnh, lẽ nào Kỷ Dao là... trùng sinh? Nếu không tại sao lại kết ra sợi dây trường thọ kiểu này?

Chương 53

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Tư thế của hắn có chút cứng ngắc, duy trì một lúc liền buông thõng tay xuống, lại nhìn tiểu cô nương ở trong lòng mình, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chẳng trách cuộc đua thuyền rồng lần trước, nàng đặt cược Lý gia thắng, chẳng trách nàng biết được tử lượng của mình cao hơn Kỳ Đình Nguyên, hoặc là chuyện Kỳ Chương thắng quan có liên quan tới nàng. Buồn cười là hắn một chút cũng không biết, như bị nằm trong cái trống bịt kín, còn cho rằng Kỳ Dao ngây thơ đơn thuần, giống như tuyết trắng đầu mùa, nghĩ tới chuyện có thể ngay lập tức cưới nàng mà cảm thấy dương dương đắc ý.

Ngón tay Dương Thiệu xẹt qua dây kết trường thọ, nhàn nhạt nói: "không ngờ tay nghề của nàng cũng không tệ."

"Cũng không phải đồ gì khó làm" Kỳ Dao thầm nghĩ, bởi vì kiếp trước được mẫu thân yêu thương, tính cách kiêu căng, mười ngón tay không chạm nước, cái gì cũng không biết, nhưng sau đó đến Hầu phủ có học kết dây trường thọ từ Phương nương, sau đó mới biết làm.

"Cho dù không khó, nhưng cũng phải học chứ? Học từ ai vậy?"

Kỳ Dao đương nhiên không nói lời thực lòng, chớp chớp mắt: "Học từ tỷ tỷ, còn có nương."

không chột dạ chút nào, Dương Thiệu thầm nghĩ, trước đây hắn làm sao nhìn ra được? Kiếp trước Kỳ Dao chính là nữ tử vô tình giao hoạt, mà hiện nay đổi một bộ da càng mềm mại yếu ớt, cho dù có chỗ nào không đúng, hắn đều nghĩ theo hướng là nàng ngượng ngùng, căn bản không hề có suy nghĩ khác.

hắn chính là bị Kỳ Dao giấu diếm như vậy.

Đương nhiên, cũng có một phần do hắn tự đại, hắn cảm thấy trên đời này chỉ có hắn là đặc biệt, vạn lần không nghĩ tới Kỳ Dao cũng là một trong số đó.

hắn buông mi mắt, chỉ cảm thấy chậm chạp.

Xe ngựa đi tới trước cửa Hầu phủ thì dừng lại, đã cách một đời, nhưng phủ đệ không có gì khác biệt, Kỳ Dao đi trên đường hành lang, ánh mắt liếc qua bình phong, núi giả, hoa cỏ cây cối, đình đài lầu gác, chỉ có một loại cảm giác quen thuộc.

Đích đến là Huệ không Đường của Hầu phủ, Thái phu nhân đều ở đó tiếp đãi khách nhân, Kỳ Dao cũng biết, mà Dương Thiệu lại đi tới chỗ cửa tam môn, là hướng đi tới Huân Chính Đường. Kỳ Dao ngo ngoắt, đó là nơi thực thi gia pháp, cho dù kiếp trước nàng ở Hầu phủ, cũng chưa từng tới đó một lần.

Thái phu nhân không nên ở đó gặp nàng mới đúng!

Tiểu cô nương ngừng chân, khuôn mặt nghi hoặc.

Bất kể khách nhân nào lần đầu tiên tới Hầu phủ, đều theo sát phía sau người dẫn đường, trừ khi nàng biết đường đi.

Càng xác định chuyện kia là sự thật, Dương Thiệu cảm xúc càng nhấp nhô. hắn hận Kỳ Dao, khi biết nàng đối với hắn không có một chút thật lòng nào, hận không thể giết chết nàng, nhưng đến khi nàng thật sự chết đi, hắn lại cảm thấy khổ sở, đến nay nàng lại đứng trước mặt hắn, lòng hắn giống như nổi lên sóng to gió lớn, không biết làm thế nào để bình tĩnh.

hắn khó mà bình tĩnh nổi.

"Hầu gia?" Kỳ Dao gọi khẽ, "ngài làm sao vậy?"

Thân ảnh cao lớn đó đứng dưới ánh chiều tà, không hề động đậy, làm nàng tự nhiên có chút hoảng loạn.

Dương Thiệu quay người lại: "đi nhầm đường rồi."

Trạch viện nhà mình mà cũng có thể đi sai, Kỳ Dao cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng cong lên, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay chỉ mời một mình ta thôi sao?"

Dương Thiệu còn chưa trả lời, đã nghe thấy phía trước truyền tới tiếng nói chuyện của cô nương, cư nhiên đã có mấy vị cô nương đến rồi.

Mẫu thân, vẫn là như vậy, cứ hi vọng hần có thể cưới một thê tử thập toàn thập mỹ, nhưng cuối cùng thì bà cũng không phản đối.

Kỷ Dao lại hơi thay đổi sắc mặt.

Biết nàng tới, Thái phu nhân còn mời những vị khách khác, thiết nghĩ ắt hẳn là bất mãn đối với gia thế của nàng, nàng ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu.

"Làm theo những gì ta đã nói từ trước là được."

Kỷ Dao cúi đầu từ một tiếng.

Hai người sóng vai bước vào Huệ không Đường.

Hình như cũng không có biểu hiện gì khác biệt, Dương Thiệu buông mắt đánh giá Kỷ Dao, nàng vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn, nếu như hần không tự phát hiện ra, có phải là liền cưới nàng như vậy hay không? Nhưng còn ý nguyện chân thật của Kỷ Dao thì sao? Mặc dù kiếp này nàng không chọn Tống Vân... có lẽ vì nàng đã biết, sớm muộn gì Tống Vân cũng sẽ cưới Chu Lương âm, chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ không tiếp tục phạm sai nữa.

Nàng chỉ là đang tránh giẫm lên vết xe đổ mà thôi.

"Biểu ca!" Du Tổ Hoa ở phía trước nhìn thấy Dương Thiệu, lớn tiếng cười, lại đi tới hướng Kỷ Dao, "Kỷ cô nương, lần trước ta vô lễ, còn mong cô nương đừng để ý."

Du Tổ Hoa lại có thái độ giống hệt kiếp trước.

Nàng ta là một người thông minh, rất nhanh liền nhận rõ tình thế quay sang lấy lòng nàng, để mưu cầu cho con đường sau này.

Gặp dịp thì chơi ai mà chẳng biết? Kỷ Dao cười cười: "Du cô nương nặng lời rồi, chỉ là hiểu lầm thôi."

Tiểu cô nương mắt ngọc mây ngài, thân thể được bao bọc bởi váy áo màu tím nhạt, rất ưu nhã, nhìn thì có vẻ không giống mười bốn tuổi.

Du phu nhân thấy nàng đi xa, mới nhỏ giọng hỏi: "Đây chắc là cô nương mà Thiệu nhi nhìn trúng?"

"Đúng vậy." Du Tổ Hoa cắn răng, "nương đừng nhìn nàng ta tuổi nhỏ, tâm cơ lại rất thâm trầm đấy, cũng không biết làm thế nào khiến biểu ca động tâm. Bỏ qua bao nhiêu thiên kim của danh gia vọng tộc, cứ khăng khăng nhìn trúng nàng ta, có lẽ là do sử dụng thủ đoạn bản thủ gì không chừng."

Hồi tưởng lại phân dung sắc đó, Du phu nhân cười cười: "Thái phu nhân nhất định là không thích."

"Vì sao?" Du Tổ Hoa kì quái, sao mẫu thân lại chần chừ như vậy?

Du phu nhân không đáp lại.

Lúc đi tới gần Huệ không Đường, nhìn thấy vài vị cô nương dưới gốc cây mai, Dương Thiệu nói: "Ta đi trước một bước để gặp mẫu thân, nàng từ từ hãy đến."

Kỷ Dao nói vâng.

Sau khi Dương Thiệu rời đi, nàng và mấy vị cô nương làm lễ chào hỏi, một trong số đó lộ ra thần sắc kinh ngạc, ôn nhu nói: "Kỷ cô nương, là cô nương sao."

Kỷ Dao cả người cứng ngắc: "Chu cô nương?"

Thái phu nhân cư nhiên còn mời cả Chu Lương âm!

thật ngoài ý muốn, nhưng nghĩ cẩn thận lại cũng không có gì kì quái, lần trước Chu Lương âm ngã trước xe ngựa của Thái phu nhân, dựa vào thể chất khiến người yêu thích của nàng ta, Thái phu nhân làm sao có thể không chú ý tới? Kỷ Dao miễn cưỡng nở nụ cười: "Đúng là khéo thật, lại gặp cô nương rồi, chuyện lần trước còn chưa có cảm tạ cô nương một cách tử tế."

Thái phu nhân mời rất đột ngột, nhưng Thái phu nhân là người ôn hòa, nên Bá mẫu cũng thúc giục nàng ta tới, cho nên nàng ta liền tới, chính là có chút không ngờ tới có thể gặp được Kỷ Dao. Chu Lương âm ở Kinh thành không có bằng hữu, đối với Kỷ Dao nàng ta có một loại cảm giác rất thân thiết.

Nàng ta lại gần hai bước, nắm lấy tay Kỷ Dao: "Chuyện đó không cần nhắc lại nữa, ta thấy chúng ta rất có duyên, đợi lát nữa cùng nhau đi thưởng hoa nhé."

Do trải nghiệm trước đây, Kỷ Dao cảm thấy một trận không thoải mái, suýt nữa hất tay ra.

Kiếp trước, bọn họ là kẻ địch của nhau đấy!

Thấy nàng câu nệ, Chu Lương âm mỉm cười, buông tay ra: "Dọa đến cô nương rồi?"

"không, không phải, có chút không quen."

Tiểu cô nương cư nhiên còn đỏ mặt, Chu Lương âm cảm thấy Kỷ Dao rất đáng yêu.

Kỷ Dao cặn lời.

Dương Thiệu gặp Thái phu nhân, đình đặc ngồi xuống: "Con ngược lại không biết hôm nay mẫu thân lại mời nhiều cô nương như vậy, rõ ràng con...."

"Xem nhiều một chút chẳng có gì là không tốt," Thái phu nhân bưng trà uống một ngụm, "nữ nhi độc nhất của Binh bộ Tả thị lang Trần cô nương, tam cô nương của Vĩnh Gia Hầu phủ, hai cô nương này vô cùng nổi bật, người trong nhà cũng nguyện ý kết thân, chỉ xem ý của con thế nào thôi. Ngoài ra, còn có Chu cô nương, mặc dù nói phụ mẫu song vong, nhưng phụ thân nâng ta làm quan thanh liêm, phẩm hạnh cao thượng, mất mạng cũng là vì bách tính."

"Kỷ cô nương có điểm nào không tốt?" Dương Thiệu chỉ hỏi vấn đề này.

"Cũng không có điểm nào không tốt, chỉ là cảm thấy gia thế có chút đơn bạc, tuổi cũng còn nhỏ, con không cần vội vàng định xuống." Thái phu nhân rất trầm ổn, cũng không có ý muốn tranh cãi với nhi tử, "nếu sau khi con gặp mặt, vẫn kiên quyết muốn cưới, ta còn có thể không thành toàn cho con hay sao?"

Dương Thiệu cười, không nói gì.

Thái phu nhân đặt chung trà xuống, đi ra ngoài cùng hần.

"Năm nay hoa quế nở đẹp, ta bảo phòng bếp chuẩn bị chút bánh hoa quế, cá hoa quế, táo đỏ hoa quế củ sen, còn có rượu hoa quế ủ từ năm ngoái... cả một bàn tiệc hoa quế."

Hai người đi ra bên ngoài, các vị cô nương đều tiến lên hành lễ.

Những cô nương này bà đều gặp qua, chỉ có Kỷ Dao là chưa từng gặp, cho nên trong một đám người bà nhìn một cái là nhận ra ngay.

Tiểu cô nương ngũ quan xinh xắn, đang lứa tuổi dậy thì, trong một đám đại cô nương trưởng thành cư nhiên không có chút thua kém nào, váy áo màu tím nhạt làm nổi bật lên làn da như ngọc của nàng, dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời, còn sinh ra màu hồng tự nhiên, trắng nõn kiêu diễm như cánh hoa.

Thái phu nhân thâm nghĩ, chẳng trách nhi tử nhìn trúng, chỉ là đôi mắt kia không tốt, quá mức câu người, làm bà nghĩ tới thiếp thất bên người trượng phu trước kia, bà phải tốn bao nhiêu công sức mới đuổi được người đó đi, thủ đoạn gì cũng dùng hết, mới vẫn hồi được trái tim của trượng phu.

Cho nên ấn tượng đầu tiên, Thái phu nhân không quá thích.

Kỷ Dao cảm nhận được.

Thái phu nhân vẫn luôn như vậy, bà rất để ý toàn cục, cho dù không tiếp nhận nàng, nhưng ngoài mặt vẫn cho qua, chính là cái loại đối xử lạnh lùng không nói lời nào.

Nàng nhất thời có chút chán nản.

Hôm nay đã rất chú ý rồi, nhưng Thái phu nhân vẫn như vậy, có lẽ sự chán ghét của bà đối với nàng sẽ không thay đổi, đã sớm định sẵn như vậy rồi. Trừ khi nàng không gả cho Dương Thiệu, giống như tỷ tỷ chọn một lương phối khác, mới có sự thay đổi hoàn toàn mới.

Nhưng mà như thế....

Kỷ Dao liếc nhìn Dương Thiệu một cái, hần khẳng định sẽ tức chết, không, kiếp này hần cường thế như vậy, có lẽ là nàng sẽ không có quả ngon mà ăn.

Đội lát nữa nàng phải nói với Dương Thiệu, Thái phu nhân không thích nàng, để Dương Thiệu nghĩ cách.

Kiếp này, nàng chỉ hi vọng nhà bọn họ ở chung hòa hòa thuận thuận.

đang lúc nghĩ ngợi, bên tai liền nghe thấy tiếng nói của Thái phu nhân: "Nhìn thấy các cô nương trẻ như vậy, ta đều cảm thấy bản thân mình trẻ ra, đi, đến trong vườn ngắm cảnh. Hoa quế đã nở rộ rồi, cây bạch quả cũng rất đẹp, một liên ngồi ở dưới gốc cây, đội lát nữa ăn bánh hoa quế, còn có rượu hoa quế."

Trần Viện nữ nhi nhi Binh bộ Tả thị lang nói: "Trước khi đến, mẫu thân nói rượu hoa quế của Hầu phủ vô cùng thơm ngọt, năm ngoái mẫu thân được uống một ngụm, đến hiện tại vẫn còn nghĩ tới hương vị của nó."

"Đội lúc người trở về, liền mang về cho bà ấy một hũ." Thái phu nhân nói, "sức khỏe của bà ấy vẫn tốt chứ? Ta nhớ là bà ấy thường xuyên đau đầu."

"Vẫn như vậy, có điều Hoàng thượng phái ngự y tới khám, nên đã đỡ hơn rất nhiều rồi." Giọng nói của Trần Viện bình tĩnh, nhưng ngự y kia không phải ai cũng có thể mời được.

Thái phu nhân cười nói: "Vậy thì tốt, mong rằng lệnh đường sớm ngày khang phục."

Trần Viện tạ ơn, ánh mắt lướt qua người Dương Thiệu.

Cho dù không nhắc tới gia thế, ngũ quan, thân hình của Dương Thiệu đều làm nữ tử động tâm, Du phu nhân nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ nữ nhi của mình đúng là khó mà so sánh được, chẳng trách Thái phu nhân không nhìn trúng, nhi tử có thiên kim danh gia vọng tộc coi trọng như vậy, Du Tổ Hoa thì tính là cái gì chứ?

Du phu nhân tiến lên đỡ Thái phu nhân.

Du Tổ Hoa vô cùng yên tĩnh đi theo sau, thỉnh thoảng nói vài câu với các cô nương khác, vô cùng ôn hòa.

Thái phu nhân hôm nay mời hai mẹ con nàng ta tới, chính là vì muốn họ chết tâm, đồng thời cũng là để xem xét xem Du Tổ Hoa có thực sự thay đổi hay không.

Dù sao cũng đã có mười mấy năm cảm tình, không phải một sớm một chiều là có thể vứt bỏ.

Mọi người đi tới khu vườn lớn nhất của Hầu phủ, liền cùng nhau thưởng hoa.

Chu Lương âm quả thực là ở cùng nàng, cũng không chủ động bắt chuyện với ai, đương nhiên, các cô nương khác không quen họ, nên cũng không tiếp cận. Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới, kiếp trước Chu Lương âm không có bạn thân khuê mật nào, sau khi nàng ta tới Kinh thành, vừa lộ mặt liền bị xa lánh.

Sau đó được Tống Vân yêu thích, càng trở thành cái gai trong mắt mọi người, hận không thể đem nàng ta ăn sống nuốt tươi.

Chỉ là kiếp này....

Kỷ Dao nhìn Chu Lương âm, cảm giác trong lòng khó mà miêu tả nổi.

Cũng không biết, nàng ta đã gặp qua Tống Vân hay chưa?

Các nha hoàn rất nhanh liền bưng tới các loại điểm tâm như bánh hoa quế, kẹo hoa quế, Thái phu nhân ngồi ở trên đầu, Trần cô nương và Mục cô nương của Vĩnh Gia Hầu phủ mỗi người ngồi một bên, ngược lại là Kỷ Dao ngồi cách xa, ở chỗ đối diện.

Thấy các cô nương khác nghĩ mọi cách để chọc Thái phu nhân vui vẻ, Kỷ Dao lại giống cái hủ nút, ánh mắt Dương Thiệu hơi hơi híp lại, quay người đi xa.

Trong bữa tiệc, Thái phu nhân còn mời nghệ nhân tới đàn hát, các cô nương đối thơ cho vui, một bữa cơm mất đến hơn một canh giờ.

Cơm no rượu say, mọi người mới lần lượt cáo từ.

"Lần sau lại tới, thời tiết cũng lạnh rồi, sẽ mời các người ăn tiệc của." Thái phu nhân cười, tiễn bọn họ rời đi, ánh mắt rơi xuống người Kỷ Dao, vẫn không có chút thân thiện nào.

đi tới cửa thùy hoa, Trần Viện nhìn Kỷ Dao một cái: "Kỷ cô nương, nghe nói người cùng Hầu gia đã sớm quen biết, đúng không?"

Kỷ Dao nói: "Đúng vậy, Hầu gia quen ca ca của ta."

"Ồ, là thật à, ta xem bộ dáng vừa rồi của Thái phu nhân, còn cho rằng đó là lời đồn cơ, thì ra các người thực sự quen biết nhau à." Nàng ta cười một cách ý vị thâm trường, quay người ngồi lên kiệu, "tiệc của lần sau, không biết còn có thể gặp Kỷ cô nương hay không?"

không đợi Kỷ Dao trả lời, đã buông rèm ruộng, nàng nghe thấy tiếng cười phát ra từ bên trong.

Kỷ Dao cắn môi.

Trần Viện rõ ràng là đang cười nhạo nàng, nói Thái phu nhân không để nàng vào mắt.

Nàng muốn phản bác, nhưng mà chuyện đó đúng là sự thật.

Chu Lương âm nhỏ giọng nói: "Người không cần để ý tới nàng ta, tức giận ngược lại là chứng thực lời nói của nàng ta."

Quá chậm chạp rồi, cư nhiên là kẻ địch kiếp trước ở bên cạnh an ủi nàng, Kỷ Dao ho nhẹ một tiếng: "Đa tạ Chu cô nương, ta sẽ không để ý... sắc trời không còn sớm, Chu cô nương cũng trở về nhà thôi."

"Ừm." Chu Lương âm ngồi lên kiệu rời đi.

Kiệu của Kỷ Dao lại không rời đi thành công như vậy.

Dương Thiệu đột nhiên chui vào, đẩy nàng ngồi dịch sang bên cạnh.

trên người nam nhân có mùi rượu nồng nặc, Kỳ Dao nói: "Hầu gia, ngài như thế này e rằng không ổn, đây là kiệu của ta...."

Cái này không ổn, cái kia không được, mỗi khi hắn muốn thân mật hơn một chút, Kỳ Dao đều không muốn, rõ ràng trước đây nàng là thê tử của hắn.

hắn có chỗ nào làm không được?

Dương Thiệu muốn đem nàng áp xuống dưới thân, muốn hung hăng tàn sát bừa bãi, nhưng cuối cùng hắn không động.

"Hôm nay gặp qua mẫu thân, thấy thế nào?" hắn hỏi.

Kỳ Dao hỏi: "Cái gì mà cảm thấy thế nào với không thế nào?"

"Nếu như nàng cảm thấy được, bản Hầu lập tức tới nghị thân."

"A," Kỳ Dao cả người cứng ngắc, "Thái phu nhân đồng ý rồi?"

"Ừ." Bà có đồng ý hay không, lẽ nào Kỳ Dao không biết hay sao? Nàng là người rõ nhất còn gì, dù mẫu thân có không thích đến mức độ nào, cũng sẽ không phản đối.

Kỳ Dao trầm mặc.

sự trầm mặc đó giống như một cái gai đột nhiên đâm vào người, làm cả người hắn đau đớn.

Vừa rồi hắn hỏi tưởng lại quá trình quen biết Kỳ Dao trong kiếp này, liền rõ ràng, trong lòng Kỳ Dao thực ra không thích hắn.

Bọn họ thế nhưng là phu thê đấy, trước đây hắn sủng ái Kỳ Dao như vậy, Kỳ Dao đều không hiểu hay sao? Cho dù lúc mới đầu hắn có chút hung dữ, sau khi gặp lại hắn đã thu liễm hơn nhiều rồi, nhưng Kỳ Dao từ trước đến giờ chưa từng chủ động thân cận, chưa từng nghĩ muốn gần cho hắn, chưa từng nghĩ tới việc thích hắn.

Cuối cùng đáp ứng hắn, còn không phải vẫn giống như kiếp trước hay sao, chỉ vì hắn đối với Kỳ Dao quá tốt thôi.

Nàng làm sao hiểu được cái gì là trung tư, cái gì là dầy vò? Loại cảm giác đó, nàng chỉ thể nghiệm trên người Tống Vân đi.

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Nàng có phải là không muốn gần cho bản Hầu?"

"Ta..." không phải nàng không muốn, nhưng thái độ của Thái phu nhân như vậy, nàng làm sao gần? Gần tới sẽ giống như kiếp trước, nàng nhỏ giọng nói, "có thể cho ta thời gian suy nghĩ không?"

"Lí do là gì?"

"Ta cảm thấy Thái phu nhân không thích ta."

"Chỉ cần nàng gần tới, sớm muộn gì mẫu thân cũng sẽ thích nàng. Ta đối với nàng tình thâm ý trọng, hiểu thuận đối với mẫu thân, ai cũng không làm khó nàng."

Ngữ khí của hắn cư nhiên có chút lạnh, Kỳ Dao sùng sốt, vốn dĩ nàng hi vọng Dương Thiệu giống kiếp trước, có thể an ủi nàng, nói "có hắn ở bên, không cần sợ hãi", hắn sẽ đi khuyên Thái phu nhân, vì cũng có thể là Thái phu nhân có gì đó hiểu lầm nàng mà thôi, nhưng hắn lại chỉ nói tới chuyện sau hôn nhân.

Kỳ Dao cắn môi: "Ta vẫn còn chưa cập kê, đợi đến sang năm nhắc lại chuyện này, không gấp."

"Sang năm?" Dương Thiệu cười khê.

Ánh sáng nhạt rơi vào trong mắt hắn, giống như một hồ băng.

Kỳ Dao tự dưng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo.

Hai tay nàng hơi nắm chặt.

Dương Thiệu lại không nói gì nữa, chui ra khỏi kiệu.

"Trung thu, bản Hầu lại hỏi nàng một lần nữa, nàng tốt nhất nghĩ cho cẩn thận."

.....

Kỳ Dao trở về phủ, Liễu thị liền ra nghênh đón.

"Sao rồi? Thái phu nhân đối với con như thế nào?"

Kỷ Dao đang thấy phiền lòng, căn bản không biết nên trả lời mẫu thân như thế nào, liền kể qua loa: "Con cũng không biết, hôm nay có rất nhiều cô nương..."

"Cái gì, rất nhiều cô nương?" Liêu thị kinh ngạc, "không phải chỉ mời một mình con thôi sao?" gừng càng già càng cay, bà rất nhanh liền phản ứng kịp, "Thái phu nhân không vừa ý con, đúng không? Nếu không Hầu gia đích thân mời con tới, bà ấy không nên làm như vậy!"

Kỷ Dao mím môi.

Liêu thị thở dài một tiếng: "Là ta nghĩ quá đơn giản, cửa Hầu phủ đâu phải dễ vào? Thôi, nếu Thái phu nhân đã không nguyện ý, vậy liền thôi."

Kỷ Dao sa sút: "Nương, người cũng cảm thấy như vậy sao?"

"Nếu không thì sao? Con nhìn Nguyệt nhi xem, lão phu nhân kia chỉ là kẻ mồi, lại có con trai ruột của mình, cô gia mới có thể đề nghị phân nhà, nhưng Hầu gia không thể, Hầu gia là con trai độc nhất trong nhà, con thân làm con dâu, làm sao có đạo lý không hầu hạ mẹ chồng được? Nếu Thái phu nhân nể mặt Hầu gia thì thôi, nếu không nể mặt, còn không phải là náo tới mức gà bay chó chạy?"

Nhưng vấn đề là, Thái phu nhân vẫn là rất nể mặt Dương Thiệu.

Kỷ Dao nói: "Thái phu nhân không xấu như vậy."

"Vậy sao?" Liêu thị trầm ngâm, "vậy cứ để sau này xem sao, dù sao con vẫn chưa cập kê, không cần gấp."

Mẫu thân cũng nói như vậy, Kỷ Dao gật gật đầu.

Vừa về đến phòng mình, mèo con liền chạy ra, meo meo hai tiếng, chạy vòng quanh chân nàng.

Bởi vì nàng để ý, các nha hoàn cách một thời gian liền tắm cho mèo một lần, nên lông của nó trắng như tuyết. Kỷ Dao ôm nó lên, khẽ vuốt, nó liền phát ra tiếng khò khè khò khè, mắt đều híp lại, bộ dáng như muốn ngủ.

Tâm trạng của nàng đột nhiên tốt lên.

"Hôm nay ta nhìn thấy Hầu gia rồi."

"Khò khè khò khè."

"Đáng tiếc không thể mang mi theo, nếu không để Hầu gia nhìn thấy, mi béo thành cái dạng gì rồi."

"Meo?"

Mèo nhỏ ngẩng đầu, dùng đôi mắt xanh biếc nhìn nàng.

"Vật nhỏ, mi nghe hiểu sao?" Kỷ Dao xoa xoa đầu nó, nhỏ giọng nói, "Hầu gia nói Trung thu sẽ hỏi lại ta, mi nói xem ta nên trả lời như thế nào?"

Ánh mắt cuối cùng của hắn rất lạnh, làm nàng nghĩ tới một khoảnh khắc trong kiếp trước, còn có lần áp nàng lên tường nữa....

Nàng đột nhiên cảm thấy, thực ra bản thân nàng không hiểu Dương Thiệu.

Chuyện đại sự như vậy, tại sao chỉ cho nàng thời gian suy nghĩ trong mười mấy ngày, rõ ràng nàng còn chưa cập kê, hắn liền một chút cũng không đợi được sao?

Nàng chậm chậm cúi đầu, đem gò má áp lên người mèo con, bộ lông rất mềm rất ấm, ấm áp giống như cái ôm của hắn.

Kỷ Dao hơi thở dài.

Chuyện này, Liêu thị cũng không nói với Kỷ Chương, Kỷ Đình Nguyên, ngược lại là Kỷ Đình Nguyên thấy muội muội không hoạt bát giống như ngày thường nên lôi kéo nàng hỏi han.

"Sao vậy, là ai ức hiếp muội?"

"không có, trong nhà có ai dám ức hiếp muội sao?"

"Vậy thì là bị ức hiếp ở bên ngoài?" Kỷ Đình Nguyên làm bộ dáng xấn tay áo lên.

Từ trước tới nay ca vẫn luôn đối tốt với nàng, Kỷ Dao nói: "không phải, chỉ là cảm thấy có chút bức bối, không dậy nổi tinh thần."

"Vậy thì dễ, ca ca mang muối đi chơi."

"Chơi cái gì?"

"Trò chơi bên ngoài rất nhiều... đợt trước có một gánh hát, rất có ý tứ," Kỳ Đình Nguyên nhướn mày, "muốn đi xem không?"

"Gánh hát gì vậy?"

"Gánh hát Xuân Vinh, hát Huy kịch."

Đó là gánh hát thịnh hành một thời, năm nay xuất hiện trong Kinh thành, sau đó nổi danh, các nhà quyền quý thi nhau mời tới nhà, trước đây Kỳ Dao cũng từng nghe qua, lúc đó là Hoài Viễn Hầu phủ phải đặt lịch trước mấy tháng mới mời được họ tới.

"đi chứ!" Nàng lập tức đáp ứng.

Kỳ Đình Nguyên nói với Liêu thị một tiếng, liền dẫn muối muối đi xem kịch.

Danh bài ngoài cửa quả nhiên là gánh hát Xuân Vinh.

Khách nhân ở bên trong nghe kịch đã ngồi gần kín hết, nhưng với sự kết giao rộng rãi của Kỳ Đình Nguyên, nói một tiếng với quản sự, liền có hai chỗ trống ở trên lầu hai.

"Chỗ này mặc dù không xem được rõ ràng như hàng ghế đầu, nhưng yên tĩnh... ta nói muối nghe, so với hàng đầu tiên còn khó mua hơn." Kỳ Đình Nguyên giờ ra bốn ngón tay, "tiền tống này của ta đây."

Lại khoe khoang, Kỳ Dao đương nhiên là phải khen: "đều đã bắt đầu hát rồi ca ca còn có thể mua được, lợi hại!"

Kỳ Đình Nguyên liền cười, lấy tay áo lau ghế cho muối muối, lại hỏi: "muốn ăn cái gì, ta mua cho muối, lạc dưa điểm tâm đều có, đợi một lát là bung lên."

"Muốn ăn lạc mặn, còn có một bình trà hoa."

"Được." Kỳ Đình Nguyên đi xuống đặt đồ ăn.

Kỳ Dao nhìn xuống dưới một cái, phát hiện vị trí chỗ này không tệ, nàng nhìn thấy người khác, nhưng người khác không nhìn thấy nàng, mà đài kịch cũng nhìn thấy rất rõ.

Còn về âm thanh, hát Huy kịch có ai là không lớn giọng, khẳng định là dễ nghe.

Nàng miễn nguyện ngồi xuống.

Kết quả lúc này cũng có người ngồi xuống, đoạt mất ghế của Kỳ Đình Nguyên.

"Ngài ngồi sai," Kỳ Dao đang định nhắc nhở, khi ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt kẻ đó, liền thay đổi giọng, "Tam, điện hạ, tại sao là...."

"Xuyt." Ngón tay Tống Thụy đặt lên môi, "bọn họ đều không quen ta, người nhỏ giọng một chút." liếc nghiêng nhìn nàng một cái, "hôm nay ngươi cũng tới nghe kịch?"

Kỳ Dao không đáp, bình tĩnh nói ra lời trong lòng: "không phải Điện hạ nên ở trong cung hay sao, tại sao lại ở đây?"

hắn ta muốn đến thì đến, ai quản việc này chứ? Tống Thụy nhướn mày, ánh mắt đảo qua người nàng.

Mấy tháng không gặp, so với tiểu cô nương trong tiết thanh minh lần trước lớn hơn không ít, càng hấp dẫn ánh mắt người khác, hắn ta từ từ đáp: "Ta lập tức sẽ mở phủ đệ, tại sao không thể ra ngoài?"

Đúng rồi, sau này hắn ta là Tĩnh Vương!

Kỳ Dao nhìn chằm chằm Tống Thụy, trong lòng thập phần bất an.

Trùng hợp như vậy, Tống Thụy cũng tới xem kịch, hắn ta không phải là thường xuyên tới đây đấy chứ? Lễ nào kiếp trước ca ca gặp hắn ta ở đây? Nếu không sao lại tùm lại một chỗ được? Có điều kiếp này, ca ca sẽ không làm chuyện ngốc nữa đi, dù sao nàng không nhìn trúng Tống Văn, nên ca ca sẽ không bắt mối với Tống Văn!

Hơn nữa, kiếp này, có thể là Thái tử đăng cơ làm Hoàng đế cũng nên? Ca ca không đến mức phải tạo phản....

Nhưng nàng vẫn không muốn ca ca quen biết Tống Thụy, hơi hơi mỉm cười nói: "Tam điện hạ, chỗ này là vị trí của gia huynh."

Kỳ Đình Nguyên sao?

Tổng Thụy nói: "hắn tới rồi, cũng chỉ có thể nhường cho ta ngồi, không phải sao?"

Kỷ Dao không còn lời nào để nói, phút chốc, nàng đột nhiên đứng lên.

Vậy thì đem hai chỗ ngồi này nhường lại cho hắn ta, nàng dẫn ca ca đi chỗ khác, rồi khỏi lâu nghe kịch.

Lúc này, bên dưới truyền tới tiếng huyên náo, kịch mở màn rồi.

Tổng Thụy một phát chế trụ cánh tay nàng, dùng sức kéo xuống: "Ngồi xuống cho ta!"

Kỷ Dao cứng rắn bị kéo trở về.

"Vị trí này từ lúc bắt đầu là của ngươi, thì chính là của ngươi, còn về phần ca ca ngươi..." hắn ta hướng thuộc hạ ra hiệu bằng ánh mắt, lập tức liền có quân sự tới dọn ra một chỗ trống ở bên cạnh, "hôm nay ba người chúng ta cùng nhau nghe kịch."

Thôi được.

không đi thì không đi, đợi lát nữa nàng nói với ca ca Tổng Thụy ức hiếp nàng như thế nào, xem hắn ta làm sao lời kéo ca ca được, trong lòng Kỷ Dao thầm xoay chuyển ý định, khóe miệng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Lúc Kỷ Đình Nguyên đi lên phát hiện chỗ ngồi của mình bị đoạt mất rồi, bên người muội muội có một nam nhân ngồi rất gần, hắn ta bước vội tới nắm lấy bả vai của kẻ đó, nhướn mày nói: "Vị công tử này, e rằng ngươi ngồi sai chỗ rồi."

Tổng Thụy hơi hơi quay đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tốt xấu gì cũng sống ở trong Kinh thành hai năm, Tổng Thụy theo chỉ thị của Hoàng thượng cũng thường xuyên tới nha môn làm việc, Kỷ Đình Nguyên làm sao không nhận ra được, liếc nhìn nam nhân mày kiếm mắt phượng, môi mỏng mũi cao, hắn ta sợ run nói: "Tam điện hạ?"

"Ta thấy chỗ ngồi của ngươi không tệ, muốn đổi chỗ với ngươi, Kỷ đại nhân không để ý chứ?"

không thể đối xử giống với Hứa Linh Nhi như lần trước được, đây dù sao cũng là Hoàng tử, cho dù Kỷ Đình Nguyên tính khí lớn cũng phải tận lực thu liễm, hắn đem lạc mận trên tay trái đặt lên bàn: "Chỉ là một chỗ ngồi, nếu Tam điện hạ nhìn trúng liền thôi," hắn ta kéo cánh tay của Kỷ Dao, "đi sang bên này."

Có ca ca chống lưng, Kỷ Dao vội vàng đứng lên đổi sang bên cạnh, Kỷ Đình Nguyên liền ngồi vào vị trí cũ của nàng, đem tách nàng và Tổng Thụy ra.

Thân hình hắn ta thon dài, Kỷ Dao kiều nhỏ, ngay lập tức liền bị che khuất hết, Tổng Thụy cong môi mỉm cười, Kỷ Đình Nguyên này ngược lại rất thương muội muội, nhưng nếu có một muội muội xinh đẹp cầu nhân như thế này thì Tổng Thụy cũng sẽ yêu thương thôi.

Tổng Thụy dựa lưng ra ghế, nghe hát kịch.

Kỷ Dao tiến sát vào ca ca, nhỏ giọng nói: "Ca ca, Tam điện hạ không phải người tốt, vừa rồi còn ức hiếp muội, vốn dĩ muội muốn rời đi nhưng hắn ta cứng rắn kéo muội lại, còn nói cái gì cho dù là ca ca, vị trí kia vẫn phải nhường cho hắn ta thôi, thực sự là kiêu căng ngang ngược quá mức."

Kỷ Đình Nguyên quả nhiên tức giận: "hắn ta còn làm cái gì nữa?"

"hắn ta..." Kỷ Dao không nghĩ ra được cái khác, đem chuyện cũ trước đây nói ra, "tháng ba năm nay lúc đi đập thanh, hắn ta ở hồ Chân Châu suýt nữa thì chen muội rớt xuống hồ, sau đó còn bắt lấy muội không buông, nếu không phải còn có người khác vây xung quanh thì không biết hắn ta còn làm gì nữa, muội lúc đó không dám nói với ca ca."

Kỷ Đình Nguyên lập tức nắm tay thành quyền.

Thấy sắc mặt Kỷ Đình Nguyên khó coi, Kỷ Dao cũng không dám quá phận, vạ nhất kích thích ca ca tới mức động thủ đánh Tổng Thụy thì sao, vậy thì không được! Ca ca sẽ rơi mũi ô sa mất, cho nên nàng nhỏ giọng nói: "Ca ca, đừng kích động, muội cũng không có gì tổn hại, nói với ca ca chỉ là muốn nhắc nhở huynh mà thôi, không cần để ý tới hắn ta, đi lại gần với hắn ta làm gì."

một hoàng tử như hắn ta, còn cần sự để ý của mình? Kỷ Đình Nguyên lại cảm thấy muội muội suy nghĩ nhiều, nhưng một đại nam nhân như Tống Thụy ức hiếp một tiểu cô nương, Kỷ Đình Nguyên rất khinh thường.

Mặc dù nói nhỏ, nhưng âm sắc ngọt ngào của tiểu cô nương vẫn lẫn trong tiếng hát kịch bay vào tai Tống Thụy, Tống Thụy liếc mắt nhìn thấy chuỗi châu hoa trên đầu nàng, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là nàng đang nói xấu hắn ta, hình như nàng rất không thích hắn ta.

Cũng không biết vì sao, hắn tốt xấu gì cũng là Hoàng tử, cho dù không được Phụ hoàng yêu thích như Tống Văn, thì vẫn là hậu duệ quý tộc, nếu sau này đắc thế, vẫn có thể quân lâm thiên hạ. Nghĩ nghĩ lại nghĩ tới Tống Văn, thậm chí cảm thấy kì quái, Phúc Gia công chúa cư nhiên còn chưa tìm Phụ hoàng ban hôn.

Ngày trước Kỷ Dao mất tích trong cung, Thái tử vội vàng vàng mời Dương Thiệu tiến cung, liền có thể nhận ra hai người cùng phe với nhau, hắn ta cố ý báo cho Thái tử biết Kỷ Dao ở Phù Ngọc Điện, đáng tiếc tính cách Tống Văn khiêm tốn hòa nhã, cư nhiên không náo ra chuyện gì, hắn ta không đợi được nữa rồi.

Tống Thụy kêu gã sai vặt đem một bình rượu tới, rót ra một ly.

Sau khi uống xong, hắn ta đưa một cái cốc ngọc cho Kỷ Đình Nguyên: "Nghe nói tửu lượng của Kỷ công tử như sông như biển, ngàn chén không say, ta không thể sánh bằng, nhưng mỹ tửu khẳng định phải hiến cho Kỷ đại nhân."

Nhắm đúng vào sở thích à!

hắn ta muốn làm cái gì? Kỷ Dao bị dọa, tay che đi cốc ngọc: "Tam điện hạ, hôm nay ca ca cùng ta tới xem kịch, e rằng không uống rượu được."

"Chỉ có một cốc, còn sợ say sao?" Danh tiếng của Tống Thụy ở bên ngoài không kém, người nên lung lạc hắn ta cũng sẽ không bỏ qua, Kỷ gia này mặc dù căn cơ mỏng, nhưng có mối hôn nhân với Tạ phủ, tính cách Kỷ Đình Nguyên hào sảng rất hợp mắt hắn ta, gặp được đương nhiên phải uống với nhau rồi.

Ngoài ra, thái độ tránh như tránh tà của Kỷ Dao càng làm hắn ta cảm thấy hứng thú.

"Kỷ cô nương, đừng sợ, nếu Kỷ đại nhân say thì tự nhiên ta sẽ đưa hắn hồi phủ." Ánh mắt Tống Thụy dừng trên đôi tay ngọc của nàng, "xin Kỷ cô nương tránh ra, cẩn thận đụng phải rượu."

Cảm thấy mu bàn tay bông rầy, Kỷ Dao đem tay rút về.

nói đến rượu, Kỷ Đình Nguyên cũng không sợ hãi, nhưng uống rượu với Tống Thụy, hắn thực sự không muốn: "Xin Tam điện hạ thứ tội, lời nói của muội muội có lí, nếu ta đã mang muội ấy ra ngoài, thì không thể uống rượu quên hình được, trở về nhất định sẽ bị mẫu thân trách phạt. Hôm khác, ta lại uống cùng Điện hạ sau."

Xem ra sức ảnh hưởng của Kỷ Dao đối với Kỷ Đình Nguyên là rất lớn, Tống Thụy không miễn cưỡng, đem cốc ngọc thu lại: "Đã nói rồi đấy nhé."

Thái độ ôn hòa, không hề có ý trách phạt, Kỷ Đình Nguyên cảm thấy có chút kì quái. Vừa rồi muội muội cáo trạng, Kỷ Đình Nguyên đã chuẩn bị sẵn tâm lí phải đưa đây một phen, kết quả cư nhiên Tống Thụy dễ nói chuyện đến không ngờ.

không chỉ như vậy, qua một lúc sau, hắn ta còn sai gã sai vặt mang lên bàn bọn họ rất nhiều điểm tâm.

Vốn dĩ Kỷ Dao chỉ có một đĩa lạc mặn, trà hoa, kết quả lại có thêm một đĩa bánh hạt dẻ, một đĩa bánh hoa quế, một đĩa mứt kim quất, còn có bánh đậu xanh, bánh trôi Cẩm Châu.

Kỷ Dao kinh ngạc nhìn Tống Thụy một cái.

hắn ta còn cần nàng để khiến Tống Văn, Dương Thiệu và Thái tử đầu đến nguoi chết ta sống, đương nhiên phải nuôi cho tốt rồi, Tống Thụy hướng nàng cười.

nói đến bốn vị hoàng tử ở trong cung đều có điểm riêng biệt, Tống Văn như trích tiên thanh quý xuất trần, Thái tử giống Hoàng thượng anh tuấn bất phàm, Tử hoàng tử thân thể yếu ớt rất ít khi lộ diện, còn vị Tống Thụy này lại có một chút tà khí, cho nên nụ cười của hắn ta khiến Kỷ Dao rung cả mình.

Nàng quay đầu tránh đi, cầm trà hoa lên uống một ngụm để đè ép kinh sợ.

Kỷ Đình Nguyên trong lòng cảm thấy kì quái, hoài nghi Tống Thụy này là nhìn trúng muội muội, nếu không sao lại tốt như vậy? Còn về việc muội muội nói bị ức hiếp... có thể là có gì đó hiểu lầm, những Hoàng tử này quen thói kiêu căng, nhìn trúng muội muội nên có chút tiếp xúc cũng là điều có thể xảy ra.

Kỷ Đình Nguyên cau mày.

Bởi vì Tống Thụy giống như một con rắn độc ở bên cạnh, Kỷ Dao cũng không có tâm tư nghe kịch, đương nhiên những điểm tâm này nàng cũng không dám ăn, vạ nhất bên trong có đồ gì đó, muốn khóc cũng không kịp.

Hết kịch, sau khi Kỷ Đình Nguyên cáo từ Tống Thụy, Kỷ Dao liền vội vàng lôi kéo ca ca xuống lầu.

Tổng Thụy liếc nhìn bàn đồ ăn, điểm tâm hân ta kêu mang tới chẳng động một chút nào.

Cũng là trong dự kiến.

hân ta bước tới, bụng ly trà Kỳ Dao đã uống qua lên, hình như có thể tưởng tượng ra hình dáng đôi môi nàng khi áp lên miệng ly, còn có vết son đỏ lưu lại.

.....

Sắp tới tết Trung thu rồi, Kỳ Dao có chút lo lắng.

Mặc dù Dương Thiệu đối với nàng không tệ, nhưng vì trải qua kiếp trước, nàng vẫn luôn cố kỵ Thái phu nhân, còn có chuyện trúng độc trước kia, ả nha hoàn đó...lần trước nàng tới Hầu phủ cũng không nhìn thấy ả ta, nhưng nói không chừng là đang hầu hạ ở chỗ nào đó trong Hầu phủ cũng không chừng, nàng không muốn quyết định qua loa đại khái như vậy.

Chỉ là như vậy, sợ rằng sẽ chọc giận Dương Thiệu.

Lúc sắp đi biểu cảm của hân khi nói những lời đó, dường như hàm chứa muôn vàn nỗi buồn, nhưng nàng không hề biết một chút nguyên do, hay là vẫn nên đợi đến lúc gặp mặt, nói chuyện từ từ thì hơn.

đã có chủ ý, Kỳ Dao hơi hơi thả lỏng, nhưng điều không ngờ tới là Dương Thiệu mãi mà chưa tới gặp nàng, ngược lại đến bữa tối, trong phủ xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Nhìn tiểu cô nương ở đối diện, Kỳ Dao tròn tròn mắt."Công chúa, người sao lại..."

Phúc Gia công chúa cư nhiên tới nhà bọn họ.

"Ta đến tìm người chơi." Phúc Gia công chúa chớp chớp mắt, "đội lát nữa chúng ta cùng nhau đi đến sông Thái Liên thả đèn lồng, có được không?"

Đây là chuyện nhỏ, quan trọng là Hoàng thượng có biết không, nếu như Phúc Gia công chúa trốn ra ngoài, vạn nhất gặp phải chuyện gì, nhà bọn họ không gánh nổi trách nhiệm đâu. Kỳ Dao lập tức nói: "Công chúa, người đơn độc đến đây hay sao? Hôm nay ngắt hoa sen người người đông đúc, ta sợ Công chúa sẽ bị thương."

"không sao, ta có hộ vệ." Phúc Gia công chúa nhìn ra là nàng đang lo lắng, "ta nói qua với Phụ hoàng rồi, Phụ hoàng cũng đã phê chuẩn."

"Nếu đã như vậy...."

"Ai nha, ta đã nói không sao, đi, người đi theo ta là được." Phúc Gia công chúa lôi kéo tay nàng, "ta đã lệnh cho hộ vệ chuyên môn dẹp ra một chỗ trống rồi, hai người chúng ta cũng nhau ngắm trăng thả đèn lồng."

Đứng thấy Phúc Gia công chúa tuổi còn nhỏ, sức lực ngược lại không hề nhỏ đâu, Kỳ Dao trực tiếp bị nàng ta tóm đi. đi tới cửa thùy hoa, nhìn thấy rất nhiều hộ vệ, lúc này mới thở phào một hơi.

Sông Thái Liên là dòng sông bảo hộ Kinh thành, tiền triều trước kia khi chưa đến đây xây dựng Kinh đô, trong sông trồng đầy hoa sen, cứ mỗi khi đến tháng sáu tháng bảy là nở rộ, bách tính đua nhau ngồi thuyền nhỏ đi dạo chơi trên sông nên mới có tên là sông Thái Liên. Sau đó thành trì mở rộng, hoa sen trên con sông này ít đi, nhưng tên gọi thì không thay đổi, dòng nước vẫn trong xanh như trước, mỗi dịp tết Trung thu người trẻ tuổi liền đua nhau tới bên sông để bái nguyệt, thả đèn lồng, vô cùng náo nhiệt.

Kỳ Dao ngồi trên xe ngựa của Phúc Gia công chúa, dặn dò: "Ta có thể bồi Công chúa đi chơi, nhưng mong Công chúa tiết chế, trước giờ Tuất cần phải trở lại trong cung."

Có chút giống giọng điệu của tỷ tỷ, Phúc Gia công chúa cười híp mắt nói: "Được được, Kỳ cô nương nói sao ta liền nghe vậy, chỉ cần người vui là được." Dựa gần vào nàng, có một loại thân mật không nói nên lời.

Kỳ Dao kinh ngạc, không biết vì sao Công chúa lại như vậy.

"Thái tử phi có tốt không?" Nhàm chán chẳng có chuyện gì, Kỳ Dao đành tìm hiểu tin tức.

"Ừm, ăn tốt uống tốt, mập một vòng." Phúc Gia công chúa lắc lắc đầu, "chính là giống như ngồi tù vậy không được ra khỏi cửa, Đại ca trông coi rất kỹ, hiện tại ta cũng rất ít gặp Đại tẩu, nhưng mẫu phi nói, Đại ca như vậy vì muốn Đại tẩu thuận lợi sinh ra đứa bé."

Thái tử đối với Kiều An thật là quan tâm, kiếp trước hân ta nạp Kiều An làm thiếp, hai người không có con nối dõi. Nhưng cũng không trách được, lúc đó Hứa Linh Nhi là Thái tử phi, ả ta kiêu căng hống hách như vậy há có thể dung thứ cho Kiều An sinh con? Thái tử lại phải dựa vào thế lực của Diên An Hầu, đương nhiên không để ý tới Kiều An rồi.

Nghĩ vậy, Kỳ Dao lại thở dài một tiếng, kiếp trước nàng cũng chưa từng hoài thai, Dương Thiệu không nói gì, nhưng Thái phu nhân lại sốt ruột thúc giục, còn nói tặng Tổng từ quan âm, lại để Du Tổ Hoa ở trong phủ, nhưng Dương Thiệu thay nàng ngăn cản.

Kiếp này không biết....

Tiểu cô nương hơi hơi cau mày, Phúc Gia công chúa nhìn thấy, nhỏ giọng nói: "Kỷ cô nương, người vì sao lại ưu sầu, nói ra nghe xem, ta thay người giải ưu."

Nếu giống như Công chúa thì tốt, muốn cái gì có cái đó, tương lai còn có một vị hôn phu cưới nàng ta ngày ngày sùng bái nàng ta, Kỷ Dao nói: "không có gì, chính là cảm thấy Thái tử phi rất có phúc."

"Đúng vậy, Đại ca đối với tiểu cô nương rất tốt, cơm cũng bón cho ăn." Phúc Gia công chúa bẹp bẹp miệng, "có lần bị ta nhìn thấy, còn tránh đi... có điều Kỷ cô nương, nếu như người gả cho người khác, vậy thì hôn phu tương lai cũng sẽ đối xử rất tốt với người." Ca ca ôn nhu như vậy, sẽ đối xử tốt với Kỷ Dao.

Kỷ Dao đỏ mặt: "Sao Công chúa lại nói tới ta rồi?"

Nếu nói đến chuyện bón cơm, kiếp trước Dương Thiệu cũng từng làm qua nhiều lần, cái gì hán cũng nguyện ý bón.

Phúc Gia công chúa chỉ cười không nói gì.

Lúc xe ngựa dừng lại, Kỷ Dao mới hiểu Phúc Gia công chúa cười cái gì, bởi vì trước xe ngựa, Tống Vân đứng đặc biệt ở đó, hình như hán ta cũng không ngờ tới, trên mặt lộ ra chút kinh ngạc.

Phúc Gia công chúa dựa vào tay ca ca nhảy xuống xe ngựa, đến lượt Kỷ Dao, nàng ta nói: "Ca ca, huynh đỡ Kỷ cô nương một chút, nàng ấy đứng không vững."

"không cần." Kỷ Dao vội nói, "không cần làm phiền Điện hạ."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mà Kỷ Dao không biết gì, vẫn cho rằng Dương Thiệu cực kỳ nhẫn nại, nên không ép bức nàng quyết định chuyện hôn sự ngay, nàng an tâm trở về nhà.

Lúc này, Kỷ Đình Nguyên còn ở bên ngoài uống rượu, đã chuốc say mấy người bạn tốt rồi, nghe nói trong ngõ Hồi Nguyệt mới mở một quán rượu, trong tiệm có rượu Trạng Nguyên Hồng cực kỳ đậm đà, hán ta lại cùng đám hồ bằng cầu hữu của mình vai kề vai đi tới, đi thưởng thức mùi vị tươi mới.

Quán rượu rất lớn, Kỷ Đình Nguyên kêu năm vò rượu, cùng Tô công tử, Lý công tử đến nhà gian thưởng thức.

Phàm là xuất môn đệ hội bạn bè, bên cạnh hán ta nhất định là có Tô Thăng, Lý Băng Như, người trước xuất thân trâm anh thế gia, còn Lý Băng Như lại là đệ tử hàn môn, ba người xuất thân có cao có thấp, nhưng lại vô cùng thân thiết với nhau. Cho nên lúc đầu khi Kỷ Nguyệt phải gả cho người khác, hán ta cũng từng lựa chọn một trong những người bạn này, nhưng sau này là Tạ Minh Kha đến cưới.

Ba người nói chuyện một lúc, Tô Thăng cười nói: "Trạng Nguyên Hồng (rượu Thiệu Hưng) này thực không tệ, nhưng so với rượu Chu gia đích thân chưng cất có kém một chút."

"Thăng ở chỗ mùi vị độc đáo, chắc là ủ rượu ở nơi thường xuyên phủ tuyết."

Lý Băng Như cười khê: "nói đến phẩm rượu, thực sự là không có ai vượt qua người, người nên đi mở một tiệm rượu, sinh ý nhất định là hưng thịnh."

"Chuyện phiền phức như vậy ta không làm" Kỷ Đình Nguyên trầm nghĩ, không những không có thời gian, nếu bị mẫu thân biết được còn không biết sẽ bị mắng tới mức nào nữa.

Trong tay Tô Thăng chuyển động ly rượu, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Muội phu người gần đây có tiết lộ chuyện liên quan tới Thái tử? Nghe nói Thái tử phi hoài thai long tôn..." hán ta cười ha một tiếng, "quanh co khúc khuỷu, vớ đi cho rằng Thái tử nhất định sẽ bị rơi đài, nhưng ngược lại là hiện nay lại nắm chắc phần thắng."

Ngay từ rất sớm có nhiều người đứng về phe Tống Vân, bỏ đá xuống giếng đối với Tống Diễm, không biết hiện nay trong lòng họ có tư vị gì đây.

"Tuồng đại nhân không phải viện cớ bệnh từ quan rồi sao, e sợ Thái tử trả thù mà bị dọa tới mức rời khỏi Kinh thành, năm kia chính là ông ta ngáng chân Thái tử một phát, làm cho Từ đại nhân ủng hộ Thái tử bị biếm chức quan." Lý Băng Như ý vị thâm trường: "may mà những người trẻ tuổi như chúng ta

lời nói không có trọng lượng."

Nếu không sẽ bị đẩy vào trong vũng nước đục này, tiền thoái lưỡng nan.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Muội phu ta là người nào cơ chứ, đừng nói tiết lộ tin tức, ngay cả hai từ Thái tử cũng chưa từng nhắc qua."

"Cẩn thận ngôn từ đến như vậy?"

"Vi mạng nhỏ của chúng ta liền phải cẩn thận lời nói." Kỷ Đình Nguyên nâng cao ly rượu, "vẫn là uống rượu thôi."

Đừng nhìn Kỷ Đình Nguyên ngày thường hào sảng, từ trước tới nay chưa từng nói linh tinh, Tô Thăng đành chịu, hỏi: "Thuyết lưu dân" của ngươi vẫn chưa trình lên đâu? Địa danh Kiến Châu lại có tai, đang vào thời điểm như vậy, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

Kỷ Đình Nguyên nhức đầu: "Uống xong trở về liền viết, còn thiếu một chút."

Mấy người uống hết một vò rượu, Kỷ Đình Nguyên muốn đi vệ sinh nên đi ra khỏi nhĩ gian, chỉ nghe thấy bên ngoài một trận huyên náo, có giọng nói thô to vang lên: "Ồi, tiểu công tử này uống rất được đấy, đến đến, ta uống với ngươi vài ly, nếu ngươi có thể thắng ta, tiền rượu ta liền trả thay ngươi."

"Ai thêm tiền rượu của ngươi có chứ?" Tiểu công tử đó rất kiêu ngạo, "bốn công tử muốn, cả tiệm rượu đều có thể mua được."

Kỷ Đình Nguyên vừa nghe thấy giọng nói này quen thuộc, vô thức bước lại gần hai bước, chỉ thấy tiểu công tử ở phía Đông mặc một thân áo xanh, thân hình gầy nhỏ, dưới ánh đèn cây sặc sỡ mặt hơi hơi đỏ, sáng mắt như có nước chuyển động, hần ta cau mày, đi tới đó.

Chiếc ghế đối diện đột nhiên có người ngồi xuống, Thẩm Nghiên kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn rõ người tới là Kỷ Đình Nguyên, khoe miệng liền giương lên, khuôn mặt cũng càng đỏ hơn.

"Kỷ công tử."

"Ngươi đến đây làm gì?" Kỷ Đình Nguyên lại lạnh giọng nói, "không biết đây là quán rượu hay sao?"

sự vui mừng vừa mới dâng lên đột nhiên tan thành mây khói, hôm nay Thẩm Nghiên vốn dĩ muốn thưởng nguyệt cùng Kỷ Dao, kết quả nghe nói Kỷ Dao bị Công chúa mang đi rồi, cho nên liền tới đây, nàng ta cụp mắt xuống: "Rượu ở đây không tệ, ta đến thử xem sao."

"Ngươi cho rằng ngươi trang điểm thành nam tử người khác sẽ không nhận ra?" Kỷ Đình Nguyên cau mày, thực sự là quá bất mắt, hần tử vừa rồi muốn đối rượu với nàng ta, rõ ràng là muốn thân cận nàng ta, "ngươi đứng ở đây hồ nháo, Thẩm Nghiên, ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có uống thêm rượu đi nữa ta cũng sẽ không phản ứng gì."

"Thế nào?" Thẩm Nghiên cũng không hi vọng hần ta thích mình, tới Kỷ gia bao nhiêu lần rồi, có lần nào mà hần ta không dựng mày trợn mắt? Hôm nay ngược lại lại tới quán chuyện không đâu, nàng ta nhỏ giọng nói, "không biết Kỷ công tử nói không phản ứng là ý gì?"

Kỷ Đình Nguyên vô cùng tức giận.

Trong lòng nàng ta biết rõ còn hỏi, hần ta sẽ không thích Thẩm Nghiên.

"Đi!" Kỷ Đình Nguyên quát, "nếu không ta sẽ cho người nói lại với lệnh tôn."

Vạn nhất Thẩm Nghiên say ở đây, mẫu thân khẳng định sẽ trách tội lên đầu hần ta, hần ta không phải người vô tội sao? Cũng không phải hần ta bảo Thẩm Nghiên uống rượu.

Vốn dĩ Thẩm Nghiên muốn rời đi, nhưng bị Kỷ Đình Nguyên thúc giục, nàng ta lại không muốn nữa.

"Ta còn chưa uống đủ, rượu Trạng Nguyên Hồng này không tệ." Thẩm Nghiên nâng ly rượu lên.

Kỷ Đình Nguyên một phát đoạt đi: "Ngươi đã từng nghĩ say rượu ở đây, sẽ như thế nào không?"

Chút rượu này thì tính là gì? Thẩm Nghiên thâm nghĩ nàng mới không ngốc như vậy!

Chỉ là phản ứng của Kỷ Đình Nguyên có chút ngoài dự kiến, mặc dù có thể là hần ta sợ mình làm liên lụy tới, nhưng dù sao cũng là quan tâm mình, khoe miệng Thẩm Nghiên lại nhin không được mà nhếch lên, nhìn chằm chằm Kỷ Đình Nguyên: "Ta không biết, chính là cảm thấy rượu hợp khẩu vị, Kỷ công tử, ngươi có muốn uống cùng ta vài ly?"

thật là phiền phức.

Kỷ Đình Nguyên suy ngẫm chốc lát: "Ta uống với ngươi, có phải là uống xong ngươi sẽ rời đi?"

"Được." Thẩm Nghiên gật đầu.

Kỷ Đình Nguyên cầm một ly rượu tới.

Hai người mỗi người một ly rượu đầy.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Ngươi muốn uống nhiều như vậy?" Sợ rằng điên rồi đi, loại rượu mạnh như thế này muối muối uống một ngụm liền ngã, nàng ta lại muốn uống cả một ly đầy.

Thẩm Nghiên nhìn ra hần ta đang kinh ngạc, cầm ly rượu lên uống mấy ngụm hết sạch.

Kỷ Đình Nguyên chấn kinh: "Ngươi như thế này sẽ..." sẽ lập tức say đấy?

hần ta nhìn chăm chăm tiểu cô nương, chỉ thấy gò má nàng ta đỏ ửng, so với ánh mặt trời còn đỏ hơn, môi nàng ta bị rượu ngấm vào tron bóng, càng thêm diễm lệ.

hần ta cảm thấy Thẩm Nghiên ngay lập tức sẽ ngã xuống.

Nhưng không có, Thẩm Nghiên lại rót ra một ly, cười híp mắt nói: "Bạn rượu tri kỷ ngàn chén ít, Kỷ công tử."

hần mỗi ngày kêu gọi bằng hữu, làm bạn với rượu chính là loại hăng hái này đi, "Đời đặc ý cho niềm vui tận hưởng, Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn", có chút cảm giác phiêu phiêu thoát khỏi thế tục, cho dù có chút phiền não, rượu ngon vừa uống vào bụng liền biến mất tăm mất tích.

Vinh viễn đều là một thanh niên phần chần, có chí tiến thủ.

"Kỷ công tử, lại cạn tiếp." Nàng ta bung rượu lên.

Kỷ Đình Nguyên còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Tô Thăng và Lý Băng Như đi tới, Tô Thăng kinh ngạc nói: "Ngươi đi vệ sinh tới tận đây? Đây là ai, không giới thiệu cho chúng ta một chút hay sao?" Cư nhiên là một tiểu cô nương, Kỷ Đình Nguyên lúc nào thì quen biết tiểu cô nương vậy?

Kỷ Đình Nguyên cảm thấy một trận đau đầu.

"Hai vị công tử, mời ngồi." Thẩm Nghiên tự mình giới thiệu, "ta là bạn của Kỷ nhị cô nương, ta gọi Thẩm Nghiên."

"Ồ." Tô Thăng cười lên, "Kỷ nhị cô nương thì ta đã từng nghe qua, nhưng chưa từng gặp mặt, nói tới, Tân Minh, sao ngươi không mang muối muối ngươi tới uống rượu? Đại muối muối của ngươi gả cho Tạ đại nhân thì thôi, Nhị muối muối chắc có thể mang tới chứ?"

Có thể cái quý!

"Muối ấy không uống được." Kỷ Đình Nguyên cự tuyệt, lại nhìn chăm chăm Thẩm Nghiên, "ngươi cũng thôi được rồi đấy."

Cứ thúc giục nàng ta rồi đi mãi, Thẩm Nghiên nói: "Đợi uống thêm một ly nữa ta liền rời đi." Nâng cằm lên, "ly này của công tử còn chưa uống đâu."

Kỷ Đình Nguyên đương nhiên không coi là gì, một ngụm uống hết.

Nam thanh niên tư thái tiêu sái, rượu uống xuống, hầu kết chuyển động, Thẩm Nghiên nhìn thấy, hơi hơi thờ dãi, làm sao đây, nàng ta chính là nhìn trúng Kỷ Đình Nguyên, Kỷ Đình Nguyên làm cái gì thì trong mắt nàng ta cũng vô cùng anh tuấn.

Ánh mắt tiểu cô nương ngốc lãng, Tô Thăng đẩy đẩy Lý Băng Như, ám thị Lý Băng Như nhìn xem.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết là chuyện gì.

Hai nam nhân không nhịn được cười.

Thẩm Nghiên bị họ cười có chút ngại ngùng, quay đầu đem ly rượu đặt tới bên miệng uống xuống, chốc lát ly rượu liền trống không.

"Lợi hại." Tô Thăng nhe răng, "rượu Trạng Nguyên Hồng này ta chỉ có thể uống được vài ly, vì quá nồng."

"Vẫn tốt, nồng nhất vẫn là Thiêu Dao Tử."

Lời này của Thẩm Nghiên vừa nói ra, cả ba người đều nhìn nàng ta, Lý Băng Như cười nói: "Lẽ nào cô nương đã từng uống qua sao?"

"Ừ, chỉ uống được một ly, lúc đó ta uống qua Thiêu Dao Tử của Liễu Châu, đủ mùi vị nhất."

"Ồi chào, hiếm có, trong các cô nương cư nhiên có người thích uống rượu!" Tô Thăng vỗ tay một phát, "lần sau chúng ta uống rượu, cũng mời cô nương tới...."

"hỏi liên thiên cái gì?" Kỷ Đình Nguyên cất ngang, "nàng ta không có chừng mực, ngươi cũng không có chừng mực hay sao?"

Còn không phải vì Kỷ Đình Nguyên ngươi sao, Tô Thăng cảm thấy oan uổng, cười nhạt một cái.

Kỷ Đình Nguyên đứng lên: "đi thôi, đã uống hai ly rồi."

Thẩm Nghiên chống bàn đứng lên.

Nàng ta học nam tử, thắt đai ngọc ở eo, nhỏ bé tinh tế, giống một thiếu niên chưa trưởng thành. Nhưng trước ngực lại hơi nhô ra, rớt cuộc vẫn là cô nương mười lăm tuổi.

Kỷ Đình Nguyên hơi do dự, nói với Tô Thăng, Lý Băng Như: "Các người tiếp tục uống, ta đi trước đây."

Biết rằng hắn ta muốn đưa tiễn, hai người liền thức thời cáo biệt.

Thẩm Nghiên đi tới cửa, nhìn nam nhân bên cạnh chỉ cảm thấy mình như nằm mơ, sớm biết như thế này có thể khiến Kỷ Đình Nguyên đưa nàng ta trở về, nàng ta nguyện ý uống tới chết!

Tiểu cô nương một đường đều cười trộm, Kỷ Đình Nguyên chỉ cảm thấy đau não.

hắn ta nhất định là người cực tốt bụng mới nghĩ tới chuyện làm việc thiện này!

Mất thấy Thẩm Nghiên ngày càng đi gần mình, hắn ta nhướn mày: "Người đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước, cách xa một chút."

một tiếng quát to lại khiến Thẩm Nghiên bị sợ nhảy dựng.

Thực ra nàng ta không phải cố ý, thực sự là không kiểm soát được mà đi sát về phía đó, hình như trên người Kỷ Đình Nguyên có gì đó thu hút nàng ta.

Nàng ta dựa sang bên cạnh.

"Lần sau đừng có tới quán rượu uống rượu một mình, không phải lần nào cũng gặp được ta đâu." Kỷ Đình Nguyên khuyên răn.

"Vậy ngày thường công tử tới đâu để uống rượu?"

Làm sao, lẽ nào còn muốn tới tìm hắn ta sao? Kỷ Đình Nguyên lạnh giọng nói: "Người đừng uống rượu nữa, một cô nương gia giống cái gì rồi."

"Uống rượu cũng không phân nam nữ, giống như nhà thơ tiền triều Ôn Thái Xuân rất biết uống rượu, đo đó mới viết ra "sớm tối say nằm dưới bàn, tương tư mùa xuân này", nữ tử vì sao không thể uống rượu? Ta còn muốn mở một quán rượu, thu thập rượu ngon khắp thế gian." Đến lúc đó, Kỷ Đình Nguyên ở trong quán rượu đó muốn uống loại nào cũng được.

"Đúng là một chí hướng to lớn." Kỷ Đình Nguyên lại cười nhạo, "người cũng không phải là Ôn Thái Xuân, người mở quán rượu sẽ chỉ hủy hoại thanh danh nữ nhi nhà quan của người mà thôi."

Nàng ta cắn môi: "Ta không quan tâm, dù sao thì trong mắt công tử, ta cũng chẳng có danh tiếng gì."

Kỷ Đình Nguyên ngơ ngẩn.

Hồi tưởng lại, hắn ta thực sự đã từng nể qua Thẩm Nghiên như vậy.

Nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mất thấy đã đến trước cửa Thẩm gia, hắn ta dừng lại, nhìn Thẩm Nghiên: "Thẩm cô nương, ta thật lòng khuyên người một câu, người không nên tiếp tục như thế nữa."

"Cái gì tiếp tục?" Nàng ta ngẩng đầu, trong mắt phảng phất như có các mảnh nhỏ tinh quang lấp lánh, đường viền sắc nhọn của nó, có thể đâm thương người khác.

không, chỉ có thể đâm bản thân nàng ta bị thương mà thôi.

Kỷ Đình Nguyên nhàn nhạt nói: "Người không cần tiếp tục thích ta nữa, ta sẽ không cưới người."

Rốt cuộc vẫn là câu nói này.

Thẩm Nghiên nói: "Vậy công tử có cưới người khác không?"

Kỷ Đình Nguyên trầm mặc.

"Nếu như không có, vậy ta sẽ không đáp ứng công tử." Khóe mắt Thẩm Nghiên có chút nóng, "Kỷ Đình Nguyên, trước thời điểm đó, ta vẫn sẽ luôn thích công tử."

Mặc dù nàng ta không biết vì sao bản thân mình lại cố chấp như vậy, nhưng lần đầu tiên gặp hắn ta liền khắc ghi trong lòng, hình bóng của hắn ta, nhất cử nhất động của hắn ta, bất kể là tốt hay xấu, Thẩm Nghiên đều không có cách nào quên được.

Hôm nay Kỷ Đình Nguyên đưa nàng ta về nhà, nàng ta càng không có cách nào quên được.

"Kỷ Đình Nguyên, hoặc là công tử càng hung dữ với ta hơn một chút."

Giọng nói nàng ta mềm mại, giống như loại kẹo ngọt nhất trên đời.

"Người điên rồi." Kỷ Đình Nguyên nghiêng đầu, không nhìn nàng ta nữa, "trở về đi."

hắn ta quay lưng rời đi.

Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng hắn ta, muốn cười lại muốn khóc, hắn ta lại cự tuyệt, nhưng mà hôm nay, sao hắn ta lại không hung dữ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Bất kể Đại Yến hưng thịnh tới mức nào thì hàng năm tai ương vẫn ập đến, mặc dù Hoàng thượng đã tận sức đàn xếp cho lễ dân bách tính, nhưng chẳng thấm vào đâu, dân chúng lưu lạc khắp nơi.

Vào cuối tháng tám, Kỷ Đình Nguyên trình lên tấu chương, viết "thuyết lưu dân", đề nghị tăng cường ở phủ huyện, cho phép dân lưu lạc ở vùng phụ cận có thể nhập hộ tịch, các nơi dân cư thưa thớt như Tân Châu, Hồ Châu vừa đúng lúc có thể gia tăng dân số. Có hôm Hoàng thượng nhìn thấy tấu sớ này vô cùng mừng rỡ, cùng bàn với Cố Diên Niên, đồng thời hỏi thăm lý lịch của Kỷ Đình Nguyên ra sao.

Bởi vì Kỷ Đình Nguyên là quan viên lục phẩm, không được nhập diện tham dự buổi tảo triều, nên Hoàng thượng không có ấn tượng.

Cố Diên Niên cười nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, đó là nhi tử của Tri phủ phủ Thuận Thiên Kỷ Chương, nhậm chức quan tại Sứ bộ, làm việc linh hoạt rất có chủ kiến."

"Vậy sao?" Hoàng thượng trầm ngâm, "nếu đã như vậy, nên tận dụng đồ vật, tận dụng người tài, liền phái hắn ta đi giải quyết chuyện này..." sau đó cầm bút viết một đạo thánh chỉ.

"Hoàng thượng, tình trạng lũ lụt năm nay tốt hơn những năm trước, đặc biệt là sông Hồng, bởi vì được kịp thời tu sửa, nên không có tổn thất gì."

Là đang kể công của Tổng Vân.

Ông làm sao có thể không biết? Hoàng thượng buông bút xuống, thần sắc phức tạp.

Từ trước Hoàng thượng đã để lộ một chút ý nghĩ của mình trước mặt Cố Diên Niên, có ý muốn phế bỏ Thái tử, bởi vì Tổng Diệm làm việc không có phong phạm của người kế vị, nhưng đứa trẻ đó hiện nay đã thay đổi, lại sắp sinh cho ông một đứa cháu, Hoàng thượng cảm thấy vô cùng khó xử, thực sự không thể nói ra lời phế truất được, nếu làm vậy thì sau này ông làm sao đối mặt với đích trưởng tử, còn có mẫu hậu của nó nữa!

Vừa mới cách đây không lâu ông còn trách cứ Thái hậu hành vi không đúng, nếu như ông vô duyên vô cớ phế bỏ Thái tử, thì không phải bản thân ông cũng theo gót Thái hậu hay sao?

"Vân nhi là đứa trẻ tốt, nó làm việc ở bên ngoài, người hãy chỉ giáo nó nhiều hơn... đúng rồi, Trẫm cũng dự tính để Thụy nhi tự mình mở phủ, hai huynh đệ chúng cũng có thể chăm sóc cho nhau."

Thân là Hoàng tử, ai không muốn đoạt đích? Chăm sóc nhau kiểu gì đây? Cố Diên Niên thầm nghĩ đây là Hoàng thượng không muốn đưa ra bất kỳ một quyết định nào, dự định tiếp diễn cục diện hiện tại!

Hoàng thượng đang trốn tránh, nhưng Cố Diên Niên không giám truy vấn, đáp một tiếng rồi cáo lui.

Hoàng thượng nhìn tấu chương, bóp mi tâm, nghĩ ngợi chốc lát liền đứng lên, vịn tay thái giám đi vào nội thất nghỉ ngơi.

Tình trạng hiện nay Hoàng thượng thật sự không dám chết, chỉ có thể mong đợi bản thân có thể sống thêm vài năm, như vậy mới có thời gian sắp xếp những chuyện phía sau, để tránh chỉ vì nhất thời lựa chọn sai lầm, dẫn tới Đại Yến suy bại.

"Thuốc đại bổ đâu?"

"Đến rồi đây." Thái giám bung túi, "Hoàng thượng không sợ đắng sao?"

Đứng đến mấy cũng phải uống, Hoàng thượng ừng ực vài ngụm liền uống hết, nằm xuống giường nhắm mắt đi ngủ.

Sau khi Tống Thụy được phong Tĩnh Vương dọn đến Tĩnh vương phủ, ngay sau đó có một đạo thánh chỉ lệnh cho Kỳ Đình Nguyên rời Kinh đi trấn an, sắp xếp cho nạn dân ở các nơi.

Kỳ Chương vô cùng kinh ngạc, nhìn nhi tử: "Con viết 'thuyết lưu dân' từ lúc nào, sao ta chẳng biết gì?"

Liêu thị nói: "Ông biết mới lạ đấy, từ sáng tới tối nó nghĩ cái gì, chúng ta có ai hiểu được hay sao?" Ngoài miệng thì ghét bỏ, nhưng lại sai gã sai vặt mang thêm mấy bộ y phục, "thời tiết sắp lạnh rồi, đừng để nó bị đông lạnh, một khi ra ngoài liền nhớ phải tùy thân mang theo vũ khí, những nạn dân kia có những kẻ đói đến phát điên, nói không chừng sẽ lao tới cướp bóc, không được để Đình Nguyên bị thương!"

Mẫu thân thường xuyên trách cứ, nhưng trong nháy mắt, Kỳ Đình Nguyên hiểu được mẫu thân rất yêu thương mình, chỉ là ngôn từ cử chỉ ngày thường của bản thân mình không được mẫu thân yêu thích.

"Nương, người yên tâm, cũng không phải đến nơi nguy hiểm gì, con chỉ là trợ giúp quan viên địa phương thôi."

"Dù sao con phải nhớ làm việc cẩn thận, tính tình của con như vậy ta không yên tâm." Liêu thị nhìn không được lau nước mắt, bà vẫn luôn cảm thấy nhi tử của mình là một tiểu tử tóc mọc lưa thưa, còn chưa trưởng thành.

Kỳ Dao kéo tay mẫu thân: "Ca ca thông minh đến chừng nào cơ chứ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhất định sẽ bình bình an an!" Ca ca chính là nhìn thì hồ đồ, nhưng thực ra làm việc gì cũng có nguyên tắc, giống như kiếp trước vậy, nếu chuyện này hoàn thành, đợi đến khi hồi Kinh nhất định sẽ được thăng quan.

Vẫn là muội muội hiểu hần ta, Kỳ Đình Nguyên cười cười: "Dao Dao, ta sẽ mang quà về cho muội."

Ngần vạn lần đừng có mua búp bê sứ gì đó, còn nếu mua châu bảo, hiện nay nàng cũng không quá ham thích, Kỳ Dao nói: "Muội muốn măng khô Kiến Châu, nghe nói cực kỳ tươi ngon."

Mèo con tham ăn, Kỳ Đình Nguyên cười: "Được, mang một đồng về cho muội," hần ta kêu gã sai vặt mang hành lý tới cáo biệt cùng phụ mẫu, "hầu không có gì ngoài ý muốn, tháng ba sang năm là có thể trở về, phụ thân, mẫu thân bảo trọng."

Kỳ Chương không nở xua nhi tử, chỉ là nam nhi chí tại bốn phương, ông vỗ vỗ bả vai nhi tử: "Ồ bên ngoài làm việc phải khiêm tốn, đừng khư khư cố chấp, phải biết lắng nghe ý kiến, những quan viên đó đều là người lão làng dày dạn kinh nghiệm..." đang nói thì nghe thất gã sai vặt bẩm báo là Tạ Minh Kha tới Kỳ gia.

Nhất định là tỷ tỷ lo lắng cho ca ca, Kỳ Dao bước vội ra đón, ngọt ngào nói: "Tỷ phụ, có phải tỷ tỷ bảo huynh tới?"

"Cho dù Nguyệt nhi không nói, ta cũng sẽ tới." Tạ Minh Kha cười, mang hai đôi giày đưa cho Kỳ Đình Nguyên, "nàng làm cho huynh, vừa đúng lúc có thể dùng đến, lần này huynh đi tới năm Châu, sợ rằng đế giày sẽ bị thủng cả lỗ mắt," lại dặn dò thêm, "nếu như gặp khó khăn gì, có thể đi tìm Tướng lão gia Tề Tiễn Khôn, ông ấy có quan hệ sâu xa với Tạ phủ chúng ta, nhất định sẽ trợ giúp huynh."

Tề Tiễn Khôn là nguyên lão tam triều, vì nguyên do thể chất suy yếu nên sớm cáo lão hồi hương, về Kiến Châu ở cùng con cháu, Kỳ Chương đại hi: "mau cảm tạ Minh Kha!"

"Đa tạ muội phụ." Kỳ Đình Nguyên tạ ơn, nhưng trong lòng không hề để ý, hần ta từ trước tới nay là người kiêu ngạo, cảm thấy dựa vào năng lực của bản thân hoàn toàn có thể giải quyết được, nhưng Tạ Minh Kha xác thực có ý tốt, "muội phụ, xin chuyển lời tới đại muội muội, để muội ấy dưỡng thai cho tốt."

"Được." Tạ Minh Kha hơi mỉm cười.

không trì hoãn thêm nữa, Kỳ Đình Nguyên cáo biệt với mọi người, xuất môn rồi đi.

Kỳ Dao nhìn ngoài cổng hơi hơi xuất thần, Kỳ Đình Nguyên rời Kinh, Dương Thiệu có lẽ cũng biết tin, nhưng hần cư nhiên không tới, nhắc tới mới nhớ cũng hơn một tháng không gặp hần rồi.

hần rất bận sao?

Nhưng mà Kỳ Đình Nguyên lại nhìn thấy Dương Thiệu ở trên đường, hần đi ra từ quán trà cùng Tả đô ngự sử Đô Sát Viện Đào Tư Thuận, hai người nói nói cười cười, dường như rất vui vẻ, Kỳ Đình Nguyên đang muốn tiến lên hàn huyên vài câu đề cáo biệt, ánh mắt lại bị thu hút bởi sợi kết trường thọ trên cổ tay Dương Thiệu.

Bởi vì Dương Thiệu cầm túi rượu, ống tay áo rộng trượt lên, nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Kỳ Đình Nguyên phát hiện cái đó giống hệt sợi kết mà mình đeo.

Sợi kết này là muội muội tặng hần ta vào dịp tết Đoan Ngọ năm nay, phần đuôi sợi kết có gắn vài hạt châu màu trắng, điểm khác biệt duy nhất ở sợi kết Dương Thiệu đang đeo chính là màu sắc của hạt châu.

Đó khẳng định là do muối muối làm!

Bình thường hán ta đều ở bên ngoài uống rượu ít khi ở nhà, lần trước Kỷ Dao khai báo mọi chuyện với phụ mẫu hán ta chẳng hề hay biết, nhưng lúc này hán ta lập tức nghĩ tới Dương Thiệu tặng muối muối một con mèo, trước đây cũng tặng một con rùa, đột nhiên có chút bưng bít, xem ra muối muối cùng Dương Thiệu lưỡng tình tương duyệt, vậy Hầu gia không phải sẽ trở thành nhị muội phu của hán ta hay sao?

Trong lòng không khỏi vui mừng, muốn tiến tới nói chuyện, kết quả chỉ trong chốc lát, Dương Thiệu đã ngồi vào xe ngựa dừng trước quán trà, phu xe nhanh chóng đánh ngựa chạy về phía trước.

Thôi, đợi khi trở về gặp nhau cũng không muộn, Kỷ Đình Nguyên quay người đi về hướng công thành.

.....

Nói tiếp nạn hạn hán vào tháng bảy tháng tám, Kinh thành đột nhiên bùng phát nạn châu chấu, nông dân không thu hoạch được hạt gạo nào, toàn bộ đều hướng tới Kinh thành xin miếng cơm ăn.

Kỷ Dao vừa mới đi thăm tỷ tỷ trở về, chỉ thấy ở đầu đường Bạch Tượng dựng lên một dãy lều, rất nhiều nạn dân xếp hàng ở đó, vô cùng chật chội.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói với Mộc Hương ở bên ngoài kiệu: "Người đi xem xem có chuyện gì."

Mộc Hương vội vàng đi tìm hiểu, qua một lúc trở về bẩm báo: "cô nương, là Chu cô nương!" Ấn tượng của Mộc Hương đối với Chu cô nương cũng rất tốt, lần trước ở Ngọc Mãn Đường chính nghĩa giúp đỡ, ở Hầu phủ còn cùng thưởng hoa với cô nương, "Chu cô nương mua rất nhiều gạo để phát cháo, ai ai cũng khen nàng là bồ tát sống."

Chu Lương âm thầm vui vì được Hoàng thượng ban thưởng qua, tiền tài không thiếu, kiếp trước cũng từng phát cháo như vậy, mặc dù kết quả tốt, nhưng quá trình không hề thuận lợi.

Kỷ Dao trầm ngâm chốc lát, bước xuống kiệu.

"cô nương muốn đi đâu vậy?"

"đi xem Chu cô nương." Kỷ Dao vịn tay Mộc Hương, tránh khỏi nạn dân trực tiếp đi tới dãy lều.

Chu Lương âm thầm vì muốn hoạt động một cách thuận tiện, nên trang điểm vô cùng gọn gàng, cả người không mang một kiện trang sức nào, tóc đen búi lên, cầm một chiếc trâm mộc, càng hiện rõ dung mạo thanh lệ vô song.

Nhìn thấy Kỷ Dao, nàng ta rất kinh ngạc vui mừng: "Kỷ cô nương, lâu rồi không gặp! cô nương tới gặp ta sao, hay là đúng lúc đi qua chỗ này?"

"Ta trở về từ chỗ tỷ tỷ, nghe nói cô nương đang phát cháo nên tới xem." Trước đây Kỷ Dao đối với hành động của Chu Lương âm thầm hề để ý, chỉ cảm thấy nàng ta làm vậy để mua danh chuộc tiếng, lợi dụng thanh danh của phụ thân để lôi kéo lòng người, hiện tại nàng lại không hoài nghi chút nào, nhưng vì nguyên do Tạ Minh Châu nhất định sẽ tham dự vào chuyện này, nên nàng muốn nhân cơ hội diệt trừ tận gốc tai họa ngầm Tạ Minh Châu, tránh cho sau này lại nhảy ra làm hại đến tỷ tỷ.

"Chu cô nương trạch tâm nhân hậu, ta vô cùng khâm phục và kính trọng." Kỷ Dao mỉm cười nhẹ nhàng, "ta muốn xuất ra chút sức lực, không biết Chu cô nương có để ý hay không?"

"Sao có thể để ý được, cô nương tới giúp thì tốt quá, có thể trợ giúp cho càng nhiều nạn dân hơn." Chu Lương âm kéo tay nàng, "ta hiểu được cô nương là người thiện tâm."

Ôi, nàng chẳng được tính là thiện tâm đâu, đặc biệt là kiếp trước... nhưng vì sao kiếp này Chu Lương âm lại tin tưởng nàng như vậy? Kỷ Dao sờ sờ mặt, bản thân mình lúc mười bốn tuổi thực sự khiến người khác yêu thích như vậy sao?

Thấy bộ dáng nàng nghi hoặc không hiểu gì, Chu Lương âm mỉm cười, nàng ta cảm thấy Kỷ Dao ngây thơ hồn nhiên đến đáng yêu.

"Mộc Hương, Kỷ Dao lấy ngân lượng từ trong hà bao ra, "người tới tiệm gạo mua hai mươi lăm cân gạo, kêu bọn họ nhanh chóng nấu chín, lập tức mang tới đây."

"Vâng." Mộc Hương lập tức đáp ứng, nhanh chóng rời đi.

Kỷ Dao đứng cùng một chỗ với Chu Lương âm, thấy nàng ta có lúc nhìn thấy nha hoàn không kịp phát cháo liền đích thân múc cháo giao cho nạn dân, giọng nói dịu dàng, không khỏi nghĩ tới gia thế của Chu Lương âm, nàng ta ít nhiều có bị ảnh hưởng bởi Chu đại nhân đi? Nàng bước lên hai bước, lau đi vết cháo dính trên tay áo của Chu Lương âm: "Chu cô nương, nạn dân quá nhiều, chúng ta nên cẩn thận một chút, tránh gây nên náo động."

Chu Lương âm ngăn ra, một lúc lâu sau mới nói: "Đa tạ nhắc nhở." Sau đó liền ghé tai nói với nha hoàn vài câu.

Hôm nay không chỉ có Chu Lương âm mà còn có những người giàu khác cũng phát cháo, cho nên trên đường vô cùng lộn xộn, Dương Thiệu thân là Đô đốc ngũ quân, vì đảm bảo sự an toàn của Kinh thành nên tới tuần tra.

đi tới đường Bạch Tượng, từ xa đã nhìn thấy Kỳ Dao, nàng đang đứng trước một thùng cháo, xung quanh lộn xộn nhốn nháo, chỉ có nàng giống như sắc màu tươi sáng nhất trên thế gian, không kịp đề phòng mà rơi vào trong mắt.

Dương Thiệu ngồi trên lưng ngựa, cầm túi rượu lên uống một ngụm.

Trần Tổ nhìn thấy, cảm thấy gần đây Hầu gia càng thích uống rượu hơn rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể uống một hai ngụm, hẳn ta nhỏ giọng nói: "Hầu gia, là Kỳ nhị cô nương."

hắn cũng không phải bị mù, lẽ nào không nhận ra hay sao?

Đôi mắt, cánh mũi, đôi môi đỏ hẳn đã quá quen thuộc, ánh mắt Dương Thiệu lướt qua cần cổ thon dài của nàng, vạt áo tuyết trắng, rồi xuống dưới đường cong tuyệt đẹp, ần ần có thể nhìn thấy bông hoa thược dược màu mận tím nở rộ trên chỗ cao ngất ấy.

Trần Tổ khuyên bảo: "Hầu gia, có cần đi gặp Kỳ nhị cô nương, đã lâu Hầu gia...."

Còn chưa nói hết lời, Dương Thiệu đã quay đầu ngựa lại, đi tới một con đường khác.

Gặp mặt có gì tốt, có chỗ nào của nàng mà hắn chưa nhìn qua, cho dù thoát sạch hết, hiện nay hắn cũng chẳng có chút hứng thú nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Tạ Minh Châu im hơi lặng tiếng đã lâu, đến nay rốt cuộc cũng đợi được cơ hội để bản thân ả cứu vớt lại chút danh tiếng.

Mới sáng sớm ả đã sai hạ nhân đi mua gạo, mang về nhà bếp nấu thành cháo.

Tạ Nhị phu nhân biết tin nên đến hỏi thăm.

"Nương, người chưa nghe được tin gì hay sao, không lâu trước đây phát sinh nạn châu châu, hiện nay trong Kinh thành đều là nạn dân, Hoàng thượng cho phép phát cháo cứu tế, Tạ gia chúng ta đương nhiên không thể thờ ơ bàng quan."

Khó có khi nữ nhi thiện tâm như vậy, nhưng Nhị phu nhân lại lo lắng: "Nạn dân cái gì, nạn châu châu mới xảy ra bao lâu mà trong nhà ngay cả một hạt gạo cũng không có cơ chứ, chẳng qua chỉ là muốn tới chiếm chút lợi mà thôi. Những người đó, cố ý mặc rách mặc thối, cũng không biết trên người có mắc bệnh gì hay không, con phải cẩn thận..." lại thờ dài một hơi, "ca ca con ở trong ngục chịu khổ, nào thấy ngục tốt tốt bụng giúp đỡ đâu."

Nghĩ tới chuyện này bà ta lại tức gần chết, cố tình nhà lao đó lại thuộc sự quản lý của phủ Thuận Thiên, bị Kỳ Chương quản tới mức kỉ luật nghiêm minh, không có chỗ nào chui được.

Tạ Minh Châu trầm nghĩ đợi ả góc đầu trở lại, tự nhiên sẽ cứu ca ca.

Ả trở về phòng trang điểm một phen, liền ra lệnh cho hạ nhân tới đường Bạch Tượng tìm một vị trí thích hợp.

Kết quả lẽo chưa được bao lâu, liền phát hiện có người tới chặn ngang một chân, kêu người đi hỏi mới biết là chất nữ của Tà thị lang Hộ bộ Chu đại nhân, tên Chu Lương âm.

Ả vội trộm đi quan sát, chỉ thấy Chu Lương âm bộ dáng dịu dàng thanh lệ, chẳng hiểu sao liếc mắt nhìn thấy tướng mạo có chút giống Kỳ Nguyệt, có điều Kỳ Nguyệt hơi lạnh nhạt, nàng ta có phần xinh đẹp tuyệt trần hơn. một cô nương không danh không tiếng, ăn nhờ ở đậu ở nhà người khác, cư nhiên dám tới tranh giành danh tiếng với ả?

Tạ Minh Châu vô cùng căm tức, đang lúc nghĩ kế, lại biết tin Kỳ Dao cũng ở cùng một chỗ với Chu Lương âm, lửa giận của ả liền vọt lên đỉnh.

Chính vì Kỳ Dao, ả mới rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, bị các quý nữ khinh thường, không thể không tránh đi, đợi cho mọi người quên đi chuyện xấu của ả.

Dù sao cũng phải xả ra nổi bực tức đó, một lần hành động hủy đi cả hai người này!

Ả lập tức quay người, kêu vài gã sai vặt tới nói nhỏ, đưa cho chúng một thỏi bạc: "đi nói với Từ Lộ, bảo hắn ta nhất định phải hoàn thành cho ta."

Từ Lộ là tâm phúc của Tạ Minh Thiệu, hiện nay Tạ Minh Thiệu ngồi tù, Từ Lộ này cũng muốn báo thù thay cho chủ tử.

Gã sai vặt lĩnh mệnh, nhanh chóng bước đi.

Tạ Minh Châu lại tiếp tục phát cháo, thậm chí còn mở rộng thêm một lều phát cháo nữa, thu nạp càng nhiều nạn nhân tới xin cháo, bởi vì ả biết nghĩa cử cao đẹp này nhất định sẽ truyền tới tai Trưởng công chúa Thọ Xuân, Thọ Xuân công chúa tin phật, thường tới Tịch Diệu Am, biết được tin này nhất định sẽ cho mời ả.

Lại nói sau khi Tống Thụy mở phủ, giống như ngựa hoang thoát cương ngày ngày tiêu dao ở bên ngoài, hôm nay nghe nói nạn dân tiến vào nội thành nên cũng tới ngó xem sao, đi tới đường Bạch Tượng liền phát hiện ra Kỳ Dao.

hắn ta dừng bước, suy nghĩ chốc lát liền quay người đi tới Sở Vương phủ, ngày tốt như vậy, không thể không mời Nhị ca ra ngoài đi dạo được!

Bởi vì hành động của Tạ Minh Châu nên ít đi rất nhiều nạn dân, mọi người đều đi tới lều của ả, Kỳ Dao liền biết Tạ Minh Châu nhất định đã ra tay rồi.

Kiếp trước, vào lúc này, Tạ Minh Châu đã bị bại vài lần dưới tay Chu Lương âm, sau đó khi ả phát cháo lại phát hiện Chu Lương âm cũng đang phát cháo, liền giờ thủ đoạn bản thủ để hãm hại, khiến Chu Lương âm bị tai bay vạ gió, nhờ có Tống Vân ra tay mới cứu vãn được cục diện. Nhưng bởi vì kẻ ra tay hãm hại biến mất tăm mất tích, nên không thể hỏi tội Tạ Minh Châu được, lúc đó nàng là tử địch của Chu Lương âm, biết rõ là Tạ Minh Châu hạ thủ nhưng không hề báo cho họ biết.

Giả sử lần này Tạ Minh Châu tiếp tục giờ trò, nàng nhất định sẽ lôi ả ra!

Kỳ Dao thấy cháo trong nhà đã mang tới, nói với Mộc Hương: "đi tìm sáu tên sai vật thân hình cường tráng, ta muốn giao việc cho họ."

Mộc Hương đáp lời.

Đội gã sai vật tới, Kỳ Dao nhỏ giọng phân phó.

Chu Lương âm thấy thần sắc nghiêm trang của nàng, quan tâm hỏi: "Kỳ cô nương, nhìn cô nương có chút bất an, có phải do suy nghĩ quá nhiều."

"Có thể là ta nhát gan, rất ít khi đối diện với nhiều người như thế này."

Nhìn thế nào cũng thấy Kỳ Dao là một cô nương mềm mại, chưa từng chịu khổ, còn nàng ta lúc ở Thanh Châu đã tận mắt chứng kiến phụ thân nhảy xuống sông, bị dòng nước cuốn trôi, từ đó về sau nàng ta liền cảm thấy chẳng còn chuyện gì đáng sợ hơn thế nữa. Nàng ta ôm lấy bả vai Kỳ Dao: "cô nương liền đứng bên cạnh ta, không cần sợ hãi."

Động tác quá thân mật, Kỳ Dao cảm thấy không quen: "không sao, Chu cô nương mau đi phát cháo đi, nhiều cháo như vậy, nói không chừng phát không hết đâu."

Chu Lương âm cười: "Vậy cô nương tránh đi một chút, cận thận dính cháo lên người."

Kỳ Dao mặc áo váy rất đẹp, có lẽ là mới may, nhất định là nàng nhất thời nảy sinh ý nghĩ tới thăm mình, sau đó mới nghĩ tới chuyện mua gạo phát cháo.

Chu Lương âm suy nghĩ chốc lát, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng la đầu đón, nàng ta ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc quần áo rách nát ôm bụng đi tới: "Các người rút cuộc phát cháo gì, ăn vào khiến ta đau bụng, có phải là bên trong bỏ gạo mốc gạo hỏng? Tiệm gạo bán không nổi mới mang ra cho các người làm việc thiện, các người không coi mạng chúng ta là mạng người!"

Quả nhiên tới rồi, Kỳ Dao nhỏ giọng kêu gã sai vật trông chừng người này, tránh cho hắn ta trộn lẫn vào đám đông, nhân lúc hỗn loạn mà trốn đi.

"Vị đại ca này, nhất định là hiểu lầm," Chu Lương âm ôn nhu nói, "gạo mà chúng ta mua đều là gạo mới, vận chuyển từ Tân Vệ tới, có lẽ là người bị bệnh rồi, không bằng đi khám đại phu...."

"Khám đại phu cái gì!" Kẻ đó kêu toáng lên, "ta chính là ăn cháo mới đau bụng, cháo này của người có độc, hai người các người là kẻ độc ác, tại sao lại muốn hại chúng ta?" đang nói, từ trong miệng đột nhiên phun ra một búng máu.

Lời nói vừa rồi không nhất định có tác dụng, nhưng máu này là chân thật, đám người nhất thời loạn hết cả lên, người người kinh hoàng, có kẻ nhát gan liền lao vào bên trong lều chất vấn: "Các người không phải là thực sự hạ độc đấy chứ? Con ta còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được?"

Kẻ gây loạn vừa rồi thấy vậy còn chưa đủ loạn, hắn ta trực tiếp nôn ra máu, lăn lộn trên đất.

Có lẽ ngay từ đầu trong miệng gã ngậm đồ gì đó, tương tự như máu, cắn vào liền chảy ra, Kỳ Dao kéo Chu Lương âm: "Chúng ta mau đi."

Chu Lương âm kinh ngạc nhìn Kỳ Dao, có chút nghi hoặc, nhưng nàng ta cũng biết rõ hôm nay nhất định là bị người khác hãm hại, nếu không sao đột nhiên lại có người nôn ra máu? Gạo của nàng ta đều là gạo tốt, nàng ta không thể tiện tới mức lấy gạo mốc gạo hỏng đi cứu tế nạn dân.

"Chúng ta rồi đi rồi, không phải sẽ bị oan uổng hay sao?" Chu Lương âm không cam tâm, nàng ta nhìn gã sai vật của Kỳ Dao, "chúng ta nên bắt kẻ đó lại, thẩm vấn rõ ràng."

Đầu óc cũng không tệ, Kỳ Dao nói: "Đúng là nên bắt, nhưng ta cảm thấy chúng vẫn còn có hậu chiêu, cô nương gia như chúng ta thân thể yếu ớt, vạn nhất bị thương thì biết làm sao?"

Chu Lương âm trầm ngậm.

sự huyền ảo ở đường Bạch Tượng rất nhanh đã bị binh sĩ tuần tra phát hiện ra, bẩm báo Dương Thiệu.

Trần Tổ hỏi: "Là ở đầu đường, hay cuối đường?"

"Đầu đường, hình như là lều phát cháo của hai vị cô nương, có nạn dân ăn cháo bị đau bụng."

Nạn dân gì, thời điểm này tới gây chuyện không nhất định là nạn dân, trùng hợp như vậy, đúng vào lều phát cháo của Kỳ Dao và Chu Lương âm, Chu Lương âm này kiếp trước gây thù chuốc oán vô số, kiếp này e rằng cũng là như vậy, còn về Kỳ Dao... kẻ phiền phức, Dương Thiệu thầm nghĩ một câu, đang yên đang lành lại muốn phát cháo làm loạn, hẳn không đi không được, có lẽ chỉ là tai nạn!

Dù sao cũng ở trong phạm vi chức trách của hắn, Dương Thiệu phóng ngựa tới đường Bạch Tượng.

Chỉ trong chốc lát, không chỉ có kẻ cầm đầu kia ngã xuống đất, mà còn thêm một kẻ nữa, lúc này loạn thành đoàn, đám nạn dân thi nhau tiến lên chất vắn, Kỳ Dao kêu gã sai vật chặn lại, vội vàng rời khỏi lều phát cháo cùng Chu Lương âm. trên đường càng thêm chật chội, Kỳ Dao không hề buông lỏng cảnh giác, nàng nhớ rằng Tạ Minh Châu còn có huyệt chiêu.

Chính vào lúc này, ả sẽ phái một người tới...

Nàng nhìn phía trước, đột nhiên dừng lại.

Ở chỗ xa, cách mười mấy bước, có một đại hán thân thể cường tráng xách một thùng cháo đi tới chỗ hai người họ, về mặt kẻ đó có chút dữ tợn, bên trong thùng là cháo loãng nóng hổi, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên.

"đi, lùi ra sau," Kỳ Dao lại hét lên với gã sai vật, "để ý hấn ta!"

Chu Lương âm tự thấy mình ở Kinh thành không kết thù với ai, trừ cô nương lần trước vung roi ngựa ra, cho nên lúc này cả đầu nàng ta mơ hồ, đơn giản là bị Kỳ Dao dắt mũi đi.

Hai người lùi ra sau.

Đúng vào lúc này, đại hán bước nhanh đuổi theo, dường như không xách nổi thùng cháo, cả thùng cháo đột nhiên bay lên cao, đổ về hướng đám người Kỳ Dao.

Cháo nóng như vậy, nếu như dính lên mặt, có đẹp như hoa như ngọc tới mức nào thì cũng sẽ bị hủy hết, Kỳ Dao che mặt, quát to: "Chu cô nương, mau tránh sang bên cạnh."

May mà cách đại hán đủ xa, nàng ngược lại không sợ, binh sĩ cũng sẽ đến ngay lập tức.

Nhưng nạn dân xung quanh thì bị dọa tới mức hồn bay phách tán, tán loạn va chạm vào nhau, trong phút chốc, có bóng người nhảy từ trên lưng ngựa xuống, một phát đập lên thùng cháo, thùng cháo vốn dĩ bay về phía trước, đột nhiên bay lên cao, giống như pháo hoa bắn lên trời vậy, bay thẳng lên giữa không trung, sau đó "ào ào" một tiếng rơi xuống bên cạnh nạn dân.

Nước cháo bắn tứ tung, giống như giọt mưa trắng đục rơi xuống.

"Bắt lại cho ta!" Người đó lại trở về lưng ngựa, lớn tiếng quát.

Kỳ Dao mới phát hiện ra cư nhiên là Dương Thiệu, trong lòng nàng vui mừng.

Nhưng đại hán kia có võ công, các binh sĩ xông lên, hấn ta đột nhiên rút ra một cây đao, giao đấu với các binh sĩ.

Nạn dân ở xung quanh lại được phen kinh sợ, tiếp tục loạn thành một nôi cháo.

Bên tai Kỳ Dao đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi khẽ: "Kỳ cô nương, mau tới đây!"

Nàng nhìn theo hướng của tiếng nói, phát hiện ra Tống Văn.

không biết hấn ta tới đây từ khi nào....

Nhưng nàng sao có thể qua đó?

Nàng sẽ không tới chỗ Tống Văn, hơn nữa, bên cạnh nàng còn có một Chu Lương âm!

Thấy nàng chậm chạp không động, Tống Văn gấp gáp, sợ nàng bị thương nên nhanh chân bước tới. đang lúc sắp đụng vào cánh tay của Kỳ Dao, đột nhiên xuất hiện một chiếc roi ngựa quất tới, giống như tia chớp, cứng rắn bức hấn ta lui lại một bước.

trên thế gian này cư nhiên còn có người dám làm vậy với hấn ta?

Tổng Vân nổi giận, đang muốn phát hỏa, lại nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ nhạt giống như lá rụng bay tới.

nhẹ nhàng như vậy, mong manh yếu đuối, nếu hấn ta tránh ra cô nương đó nhất định sẽ bị ngã, chính vào lúc hấn ta do dự, cô nương đó đã đụng vào lòng hấn ta.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Tổng Vân, khoe miệng Dương Thiệu nhếch lên, tiền phạt tiền tới Tây Thiên, Chu Lương âm này kiếp trước là của hấn ta, kiếp này vẫn nên thuộc về hấn ta đi, ít tới đây đùa với người khác thôi!

hấn quay người rời đi.

Khi đi ngang qua Kỳ Dao, vốn dĩ không muốn để ý tới nàng, nhưng nhìn thấy nạn dân xung quanh như châu chấu bay loạn, hấn đột nhiên bắt lấy tay Kỳ Dao, đưa nàng ra khỏi đường Bạch Tượng.

hấn bước đi cực nhanh, Kỳ Dao bước theo có chút loạng choạng, kêu lên: "Hầu gia, ngài chậm một chút."

hấn đột nhiên dừng lại.

"Sau này đừng xuất đầu lộ diện làm những việc như thế này nữa," Dương Thiệu lạnh giọng quở mắng, "hieu không phải là ta, nàng hôm nay làm sao có thể may mắn thoát khỏi đây."

Giọng điệu rất không tốt, nhưng Kỳ Dao cảm thấy hấn đang lo lắng cho mình, trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng. Mặc dù rất lâu không gặp, nhưng biết nàng gặp nguy hiểm, hấn liền tới ngay lập tức.

Có điều cho dù hấn không tới, thùng cháo kia cách xa như vậy nên cũng sẽ không có chuyện gì, hơn nữa nàng đã cho người để ý kẻ xách thùng cháo rồi, hiện nay có Dương Thiệu xuất thủ, Tạ Minh Châu khẳng định không thể trở mình được nữa, nếu như tội nặng hơn một chút, nói không chừng ả cũng sẽ ngồi tù giống ca ca ả. Kỳ Dao vui như hoa nở, hoàn toàn không tức giận: "Ta nhớ rồi, Hầu gia."

Ngoan như đứa trẻ, Dương Thiệu sừng sốt, vô thức nói: "Biết là tốt, trở về đi."

Nhanh như vậy đã kêu nàng rời đi? Xem ra hấn thực sự rất bận, Kỳ Dao nhìn hấn chăm chú, đang muốn nói chuyện, đột nhiên kiễng mũi chân, cầm khăn tay lau mặt hấn.

"Làm cái gì?" hấn cau mày.

"Có một chút..." nàng đụng vào mặt hấn, có lẽ do vừa rồi đá thùng cháo nên bị dính vào, "là nước cháo, ngài đợi một chút."

Ngón tay mát lạnh của nàng lướt nhẹ qua môi hấn.

Đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, hơi thở như lan, hấn có thể nhìn thấy rõ ràng hàng lông mi dài cong, sống mũi cao thẳng, gò má trong trắng lộ hồng của nàng.

Dường như có một chiếc lông vũ quét nhẹ qua trái tim hấn, ánh mắt Dương Thiệu càng ngày càng sâu, đột nhiên bắt lấy tay nàng bắt nàng dừng lại: "Chỉ là nước cháo thôi, không cần quần."

"đã lau sạch rồi." Kỳ Dao cầm khăn tay đưa hấn xem, "ngài tốt xấu gì cũng là Đô đốc, lẽ nào mang khuôn mặt dính đầy nước cháo đi tuần tra hay sao?"

Vậy cũng không cần nàng quần, Dương Thiệu nói: "Được rồi, người đi đi."

hấn huyết sáo một cái, tọa kỵ lập tức chạy tới.

hấn xoay người lên ngựa.

Có thể là gấp gáp đi giải quyết chuyện vừa rồi? Kỳ Dao thấy hấn vẫn trung ra một bộ mặt nghiêm túc, rốt cuộc cũng cảm thấy có chút kì quái, muốn hỏi hấn vì sao lâu như vậy mới xuất hiện, nhưng cuối cùng không hỏi. Là bản thân nàng muốn suy nghĩ, hấn cũng đồng ý rồi, nếu bây giờ hỏi hấn thì không thỏa đáng lắm, nàng có chút nghi hoặc quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng thướt tha của tiểu cô nương, Dương Thiệu gỡ túi rượu đưa tới bên miệng uống một ngụm, đột nhiên nhỏ giọng mắng một câu, rồi giục ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Vừa rồi Chu Lương âm đột nhiên bị một lực đẩy ra, căn bản không thể kiểm soát, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình ngã vào lòng của một nam nhân xa lạ.

Nàng ta xấu hổ đỏ bừng cả mặt, vội vàng nói: "Xin lỗi, vị công tử này, không cần thận đừng phải ngại rồi."

không liên quan tới nàng ta, một cô nương gia không thể có được tốc độ nhanh như vậy, Tống Vân ôn nhu nói: "không cần tạ lỗi, người có bị thương không?" Ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của nữ tử, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của nàng ta.

Mắt phượng mày liễu, môi đỏ mũi quỳnh, màu da tuyết trắng làm người khác phải sáng ngời đôi mắt, hần ta hơi giật mình, dâng lên một loại cảm giác như đã từng quen biết...bởi vì trên gò má nàng ta có một vết sẹo rất nhỏ gần như không thể nhìn thấy, hình như có liên quan tới kì ức nào đó, hần ta đột nhiên có chút hoảng hốt.

"Ta không bị thương."Sau khi Chu Lương âm đứng vững, nhìn một cái thùng cháo bị đổ trên mặt đất, hơi hơi thở dài, "không nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này, vốn dĩ cho rằng..." có thể cứu giúp nạn dân một cách tốt đẹp, để bọn họ được no bụng, ai ngờ ngược lại lại hại bọn họ.

Thực sự là phát sinh náo động như Kỳ Dao nói!

Nghĩ tới Kỳ Dao, Chu Lương âm đôi mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy Kỳ Dao đâu, vừa rồi khi bọn họ ở cùng nhau, hình như vị công tử này muốn đi tới gặp Kỳ Dao, nhưng sau phút chốc nàng ta lại bị đẩy ra.

"Kỳ cô nương đâu?" Nàng ta vội hỏi.

Bị Dương Thiệu đưa đi rồi, chiếc roi ngựa vừa rồi khẳng định là kiệt tác của hần, sắc mặt Tống Vân có chút trầm xuống.

Có một nha hoàn nhìn thấy, nhỏ giọng nói: "Được một nam tử cứu đi, có lẽ bọn họ quen biết nhau."

Chu Lương âm thờ phào một hơi, cáo từ Tống Vân: "Lều phát cháo là do ta dựng lên, cần phải đến nha môn một chuyến để bẩm báo rõ ràng, chuyện hôm nay xin công tử lượng thứ."

Chẳng hiểu tại sao lại bị phá đám, nàng ta phải tìm ra kẻ sai khiến phía sau!

Tống Vân thấy nàng ta muốn rời đi, chau mày lại, có một cảnh tượng chẳng hiểu sao tự nhiên thoáng hiện, trong đám cháy ngập trời, có một tiểu cô nương nhỏ tuổi co rút thân mình dưới tượng phật, lấy ra một viên kẹo nói, "người không cần sợ, ăn cái này."

Sương khói mù mịt, đồ vật ở trước mắt đều không nhìn rõ nữa, hít thở không thông, ăn cái gì mà ăn...

E rằng phải chết ở trong đây!

"Nhị ca!" Đột nhiên có một tiếng gọi vang lên bên tai, gọi Tống Vân thức tỉnh.

trên mặt hần ta vẫn còn sót lại một chút hoảng sợ, Tống Thụy không khỏi thất vọng.

Nhị ca nhà mình không khỏi quá mức nhả nhặn rồi, mỗi một lần đối đầu với Dương Thiệu, đều để Dương Thiệu dễ dàng mang Kỳ Dao rời đi, nếu là Tống Thụy, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Cứ tiếp diễn như vậy, thì làm gì còn kịch hay mà xem nữa?

thật là vô vị, Tống Thụy cảm thấy vô cùng mất hứng, sớm biết như vậy còn không bằng hần ta tự mình ra tay cướp thay Tống Vân cho rồi, nói ra thì, cũng là vì huynh trưởng thôi mà.

"Nhị ca, Dương Thiệu này thực sự kiêu căng, Nhị ca vẫn tiếp tục nhịn hay sao?"

Nếu không thì sao? Dương Thiệu hiện nay là nhân vật chạm tay có thể bùng, chọn thời điểm này để ra tay chỉ gây thêm bất lợi cho mình mà thôi, hơn nữa, hiện nay thái độ của phụ hoàng đối với Thái tử lại có thay đổi, nếu như mình phạm sai lầm, sẽ không còn cơ hội, hần ta cũng không muốn phụ hoàng thất vọng về mình.

Tống Vân nhàn nhạt nói: "Dương đô đốc vừa rồi giải quyết chuyện thùng cháo, tránh cho nạn dân bị thương, kiêu căng ở chỗ nào? Ta còn phải bẩm báo với phụ hoàng, ban thưởng cho Dương đô đốc đây."

Luận về nhần nại, bản thân Tống Thụy có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp, Tống Thụy hơi hơi mỉm cười: "Nhị ca đúng là trạch tâm nhân hậu, chẳng trách trong thiên hạ không ai là không khen."

Mặc dù nghe ra ý châm chọc, nhưng Tống Vân không thêm đề ý.

So với Thái tử, Tổng Thụ giáo hoạt hơn nhiều, hẳn ta phải thường xuyên đề phòng Tổng Thụ đánh lên.

Lại nói Dương Thiệu bắt được người hát cháo, lập tức dẫn tới Hình bộ.

Quan viên Hình bộ nghe tin, vội vàng đến gặp mặt.

"Chỉ là một kẻ lưu manh không quan trọng, cũng đáng để Hầu gia đích thân chạy tới một chuyến?" Quan viên cười nói, "hôm nay Hầu gia đã vất vả rồi."

"Lưu manh?" Dương Thiệu nhướn mày, ngón tay gõ gõ hai cái trên bàn, "ngươi có biết tên lưu manh này làm bị thương bao nhiêu người? Tính riêng những người bị bông cũng lên tới mười người, dọa đến nạn dân, còn về việc kinh sợ mà đâm đạp nhau bị thương có đến hơn năm mươi người." Lại chuyển chủ đề, "Tịch đại nhân, lần phát cháo này là Hoàng thượng đích thân phê chuẩn, nhưng hôm nay lại có kẻ tới phá hoại, thậm chí còn muốn nhân chuyện đó chủ mưu giết người, theo như Tịch đại nhân thấy, người này nên phán tội như thế nào?"

Tịch đại nhân kinh ngạc: "Kẻ nào to gan như vậy?"

"Ta cũng không biết, còn không phải là dựa vào Tịch đại nhân điều tra mọi chuyện rõ ràng hay sao?" Dương Thiệu nói, "Dương mỗ đợi tin tốt từ Tịch đại nhân."

"Cái này là chuyện trong phạm vi của Hình bộ, đương nhiên phải điều tra rõ ràng, xin Hầu gia yên tâm." Tịch đại nhân tiễn Dương Thiệu rồi đi.

Hắn vừa mới đi tới cửa, liền nghe thấy Trần Tổ bẩm báo: "Vừa rồi Kỷ cô nương phái người tới nói, nàng biết kẻ mạo danh nạn dân hiện đang ở đâu."

Xem ra nàng đã sớm có mưu tính, không phải đơn thuần muốn phát cháo cứu tế. Lúc trước Dương Thiệu còn cảm thấy kì quái, đến nay đã hiểu rồi, nàng dựa vào trải nghiệm của kiếp trước để báo thù.

"Bắt người đem tới đây."

"Vâng." Trần Tổ lĩnh mệnh.

.....

Tạ Minh Châu gây ra họa lớn, kinh sợ không thể chịu nổi, Nhị phu nhân thấy ả com cũng không ăn, nghĩ tới chuyện phát sinh vào ngày phát cháo, nên gọi ả tới hỏi thăm.

Ả biết không thể giấu nổi, nên kể lại mọi chuyện.

Nhị phu nhân không thể giữ nổi bình tĩnh, kinh hô: "Sao con không thương lượng với ta? Con điên rồi? Dám tự mình gây ra loại chuyện này! Lẽ nào con chưa từng nghĩ tới hậu quả hay sao?"

"Nương, do Kỷ Dao kia ức hiếp người khác, con thực sự là quá mức tức giận cho nên mới..." ả nhào vào lòng Nhị phu nhân, cắn răng mở miệng, "vấn đề nàng ta tránh thoát, rõ ràng con đã tính kế đâu vào đó rồi!" Nạn dân tiến lên chắn chắn, Kỷ Dao và Chu Lương âm khẳng định sẽ kinh hoàng không có cách nào giải quyết, khi chạy trốn sẽ bị người xách cháo đựng vào, bị bông mặt, tất cả chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, không có liên quan gì tới ả!

Nhưng ai ngờ, tất cả đều thất bại, không những vậy, những người đó còn bị bắt tới Hình bộ. rõ ràng có nhiều nạn dân như vậy, trốn trong đám đông, ai có thể nhận ra cơ chứ?

"Nương, người nhất định phải cứu con." Tạ Minh Châu lau nước mắt nói, "con không muốn ngồi nhà lao, con sợ, nương, người nghĩ biện pháp đi."

Đợi đến khi Tạ Tri Kính trở về, Nhị phu nhân liền thương lượng với ông ta, Tạ Tri Kính tức giận tới mức đi đuổi đánh Tạ Minh Châu, nhi tử như vậy thì thôi, không ngờ nữ nhi cũng vô pháp vô thiên thế này! Trách không được Tạ Minh Kha không coi trọng người thúc thúc như ông ta, một đôi con trai con gái không biết suy nghĩ, chỉ khiến Tạ gia mất mặt mà thôi!

Khi Tạ Tri Kính đuổi đánh Tạ Minh Châu, có nha dịch tới nhà, mời Tạ Minh Châu tới Hình bộ.

Bởi vì Dương Thiệu đã đánh tiếng từ sớm, quan viên Hình bộ không dám xử lí qua loa, mất thời gian một ngày một đêm cuối cùng cũng điều tra rõ ngọn nguồn sự việc.

Khi phát hiện ra là thiên kim Tạ phủ, ông ta cũng từng do dự, nhưng Tạ gia đã phân nhà rồi, một nhà Tạ Tri Kính làm sao sánh được với danh vọng của Tạ Tri Thận? Ông ta cũng không hợp với Tạ Minh Kha, mà Tạ Minh Kha cố tình lại là thầy giảng bài của Thái tử, hiện nay Thái tử có hi vọng trở mình, kẻ ngọc cũng biết nên làm như thế nào.

Ông ta không chút do dự phán Tạ Minh Châu tội danh lưu đày.

Cùng lúc đó, Tạ Tri Kính cũng bị các quan viên thi nhau vạch tội, buộc tội ông ta dung túng nữ nhi gây thương tích cho người khác, coi thường luật pháp, còn có người đào lên chuyện cũ năm xưa, nói Tạ Minh Thiệu bôi nhọ sự trong trắng của nữ tử, Tạ Tri Kính từng che dấu chuyện xấu thay cho nhi tử, gây nên xôn xao dư luận.

Mặt già của Tạ Tri Kính không chịu nổi đánh chủ động từ quan, Hoàng thượng niệm tình ông ta nhiều năm phục vụ triều đình, chỉ biếm chức quan, giáng

xuống Tri phủ đồng tri, nhận chức ở Linh Châu.

Nhị phu nhân mất hết hi vọng, không tới Linh Châu cùng trạng phu, mà tới nơi lưu đày cùng nữ nhi. Lão phu nhân tức tới mức bệnh liệt giường, Nhị phòng Tạ gia trong phút chốc trở nên tiêu điều.

Rốt cuộc vì sao lại đến bước đường này, Kỳ Dao là người rõ ràng nhất, thứ nhất khẳng định là do Dương Thiệu bắt người mang tới Hình bộ, thứ hai là lời buộc tội đáng sợ đó, không cần nói cũng biết, nhất định là Tạ Minh Kha ở phía sau thúc đẩy, y vốn là kẻ tàn nhẫn, làm sao có thể không bỏ đá xuống giếng cơ chứ?

Nhưng cũng coi như diệt trừ tận gốc một tai họa, nàng cũng có thể kê cao gối ngủ, không cần lo lắng tý tít bị Nhị phòng ức hiếp.

Kỳ Dao cười híp mắt vuốt ve con mèo trong lòng.

Chuyện này rất nhanh đã truyền tới tai Thái phu nhân, hôm nay gặp nhi tử bà liền hỏi: "Con có mặt tại hiện trường, người cũng là do con bắt được, vậy Chu cô nương và Kỳ cô nương thế nào, có bị thương không?"

Chu Lương âm phát cháo cứu tế bà không cảm thấy kì quái, Chu Lương âm bị phụ thân ảnh hưởng mưa dầm thấm đất nên tâm lòng lương thiện không kém phụ thân bao nhiêu, về phần Kỳ Dao, Thái phu nhân thực sự có chút ngoài ý muốn. Trong ấn tượng, bộ dáng của tiểu cô nương này sinh ra rất không an phận, cư nhiên cũng sẽ làm việc thiện.

"không bị thương." Lời ít ý nhiều.

Thái phu nhân liếc nhi tử một cái: "Chỉ có vậy?"

"Nương còn muốn hỏi cái gì?"

"Lần trước ta mời nhiều cô nương như vậy, con rốt cuộc dự tính như thế nào?"

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "không có dự tính gì."

Vừa nghe liền biết hẳn không nhìn trúng những người bà chọn, Thái phu nhân có chút không vui, nghiêm túc hỏi: "Con vẫn muốn cưới Kỳ cô nương kia?"

"nói sau đi."

"Cái gì!" Thái phu nhân sừng sốt, "cái gì gọi là nói sau?"

"Chính là không cần gấp," Dương Thiệu cầm túi rượu lên uống một ngụm, "nhi tử cảm thấy thời gian vẫn còn sớm, không bằng kiến công lập nghiệp trước."

"Kiến công gì, lập nghiệp gì?" Thái phu nhân tức tới mức đứng bật dậy, "con hiện nay là quan nhất phẩm Đô đốc, còn muốn thế nào nữa? Lẽ nào con còn muốn làm..." suýt nữa đem hai chữ "Hoàng đế" nói ra khỏi miệng, đó là đại nghịch bất đạo, nhi tử cũng sẽ không tạo phản, nhưng đang yên lành, nói cái gì mà kiến công với chả lập nghiệp? Nó còn chê quyền lực không đủ lớn hay sao? Nó đều nắm giữ tất cả binh mã trong Kinh thành rồi đấy!

Thái phu nhân không khỏi kinh sợ, e sợ nhi tử vì không cưới được cô nương mình yêu thích, mà đi lệch đường.

"Được, nếu con muốn cưới Kỳ nhi cô nương, vì nương sẽ không ngăn cản." Thái phu nhân không thể không nhượng bộ, "đợi đến sang năm nàng ta cập kê, vì nương sẽ cho người tới nghị thân, con thấy thế nào?"

Thái độ của mẫu thân hẳn đã sớm biết, nhất định là đồng ý, Kỳ Dao cũng hiểu rõ, nhưng như vậy thì sao? Cho dù hiện tại hẳn đi nói với Kỳ Dao, mẫu thân đồng ý rồi, nàng khẳng định vẫn sẽ do dự, Dương Thiệu bỏ qua suy nghĩ đó, không, hẳn không muốn tiếp tục loanh quanh trong vấn đề này nữa.

"Nương, nhi tử nói lời thật lòng, tạm thời không muốn thành thân, bất kể là Kỳ cô nương hay những cô nương khác." Dương Thiệu nói xong, cởi ra áo khoác đã ướt thấm vứt cho Trần Tổ, rồi đi tắm.

Thái phu nhân gọi Trần Tổ lại: "Ngươi qua đây."

Trần Tổ cảm thấy da đầu tê dại.

"Thiệu nhi rốt cuộc là bị làm sao?" Thái phu nhân cũng là người từng trải, nên truy vấn, "lẽ nào nó cãi nhau với Kỳ nhi cô nương?"

"Tiểu nhân không biết."

"Ngươi không biết?" Thái phu nhân vỗ mạnh lên bàn, "đừng tưởng rằng ngươi là tâm phúc của Thiệu nhi, ta liền không dám đánh ngươi!"

Thái phu nhân xuất thân danh môn, từ xưa tới nay đều rất uy nghiêm, nhưng so với Dương Thiệu của hiện tại... Trần Tổ cảm thấy gần đây Dương Thiệu âm tình bất định, hẳn ta hoàn toàn không dám đắc tội, bịch một tiếng quỳ xuống: "Tiểu nhân nguyện ý bị đánh, tùy ý Thái phu nhân xử lí."

Thái phu nhân tức tới mức ngã ngửa.

.....

Thời gian như thoi đưa, rất nhanh đã tới tết âm lịch rồi.

Kỷ Dao nhìn hai quả trứng trong vại gốm sứ đã bị đông lạnh lại rồi mà rùa con vẫn chưa ra, liền biết ấp trứng bị thất bại, nàng thở dài nâng chúng nó lên, kêu Mộc Hương đi đào một cái hố ở hậu viện đem chúng chôn xuống.

Mặc dù rùa con không xuất hiện, nhưng mèo nhỏ bất tri bất giác đã trở thành một con mèo mập, lông toàn thân dày dặn, vuốt lên càng thoải mái. Mùa đông ngồi bên cạnh nó, chẳng cần lò sưởi tay nữa, giờ tay đặt dưới bụng nó liền ấm áp ngay tức thời.

Mỗi một lần như vậy, nàng đều nghĩ tới Dương Thiệu.

Hai ba tháng trôi qua rồi, trừ lần gặp mặt ở đường Bạch Tượng, hắn chưa từng tới nhà nàng, hắn đang đợi đáp án của nàng hay sao? Nhưng không khỏi quá mức an tĩnh rồi, không giống hắn của trước đây chút nào.

Kỷ Dao cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Trước tết âm lịch, trong nhà nhận được thư của Kỷ Đình Nguyên, nói mọi chuyện đều tốt, không cần quá mong nhớ, còn về chuyện công vụ một chữ cũng không nhắc đến, khiến Liêu thị tức tới mức nằng hừ ta vài câu, nói đứa trẻ này khiến bà không bớt lo, cũng không biết nói về những chuyện khác hay sao, may mà không tới vài tháng nữa liền trở về, đợi đến khi trở về thu thập nó cũng không muộn.

Nhưng Kỷ Dao biết, đợi đến lúc đó mẫu thân phát hiện ca ca thắng quan, cười còn không kịp, làm sao còn nghĩ tới chuyện trừng trị huynh ấy.

Hôm nay, Kỷ Dao tới Tạ phủ thăm tỷ tỷ.

Bụng của Kỷ Nguyệt hoàn toàn lộ rõ, hành động rất bất tiện, Kỷ Dao đỡ tỷ tỷ đi lại dưới mái hiên, ngắm hoa trong viện.

"Ca ca viết một phong thư làm nương tức giận, muội đếm đếm, không tới một trăm chữ." Kỷ Dao kể chuyện trong nhà cho tỷ tỷ nghe.

Kỷ Nguyệt sắc giọng: "Ca ca cũng thật là, nếu đã viết thì sao không viết nhiều thêm một chút, tính tình huynh ấy như vậy chẳng trách suốt ngày bị nương nói, nhưng nương cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi, đợi ca ca trở về bà liền quên ngay."

"Còn không phải sao?" Giống hệt với suy nghĩ của nàng, Kỷ Dao nói, "đã bắt đầu chuẩn bị quần áo mùa xuân cho ca ca rồi!"

Hai người nhìn nhau cười.

Tạ Minh Kha bưng tới hai bát canh tổ yến: "Đều vào trong đi, uống cho ấm bụng."

Kỷ Dao lại đỡ tỷ tỷ đi vào.

Hai người bưng lên ăn.

Tạ Minh Kha đứng bên cạnh Kỷ Nguyệt, hỏi han ân cần.

Kỷ Dao nghe tỉ mỉ, đại loại là hỏi về các vấn đề như chân có nhức mỏi hay không, con có động tĩnh gì không, khẩu vị có tốt không, đều là những vấn đề sau khi có hí mới xuất hiện, kiếp trước nàng chưa từng được thể nghiệm.

Đúng vào lúc này, có hạ nhân vào bẩm báo Dương Thiệu tới chơi.

Kỷ Dao có chút kinh ngạc, đã lâu rồi nàng không gặp người đó, nhưng hắn lại tới Tạ phủ.

"Tỷ phu, Hầu gia tới làm gì?"

"Chắc là tới tìm ta chơi cờ, mấy ngày trước gặp hắn trước nha môn, hắn nói nhàm chán không có việc gì lật xem một quyển sách dạy chơi cờ rất hay, nên muốn tìm đối thủ luyện chơi cờ." Tạ Minh Kha vỗ vỗ bả vai Kỷ Nguyệt, "có Dao Dao bồi nàng rồi, ta đi một lát."

"Vâng." Kỷ Nguyệt nói, "cũng không phải lần đầu tiên, chàng đi rồi ta có thể thanh tịnh hơn một chút."

Tạ Minh Kha cười, thê tử còn chê y nhiều lời.

Thấy Tạ Minh Kha rời đi rồi, Kỷ Dao hỏi: "Tỷ tỷ, Hầu gia thường xuyên tới đây sao?"

"Cũng không hẳn, không cố định, có điều lần trước đi săn bắt được mấy con mèo, hắn có mang tới tặng một con hươu bào." Kỷ Nguyệt cười nhìn nàng, "chắc cũng mang tới tặng nhà chúng ta chứ?"

Hoàn toàn không có!

Kỷ Dao cau mày, rốt cuộc hẳn bị làm sao, thà rằng tới nói chuyện cùng tỷ phu chứ không chịu tới nhà bọn họ.

Còn có hươu bào, ngon như vậy cũng không mang tới tặng, trong lòng Kỷ Dao cảm thấy không vui, nhưng tỷ tỷ mở miệng hỏi, nàng không tiện trả lời, nói cho có lệ: "Ừm."

Cứ canh cánh mãi chuyện này, nàng cảm thấy thời gian trôi qua có chút gian nan, mắt thấy tỷ tỷ có chút buồn ngủ, thấy tỷ tỷ ngủ thiếp đi rồi, một mình nàng lặng lẽ đi tới thư phòng ở Xuân Lâm Các.

Xuyên qua cửa sổ, từ xa đã nhìn thấy Dương Thiệu ngồi đối diện với Tạ Minh Kha, bên trái bọn họ đặt trà nóng hổi, trong thời tiết đóng băng lạnh giá này bốc lên một chút khói ấm.

Cũng không biết đợi bao lâu, Dương Thiệu rốt cuộc cũng đi ra.

Nàng trốn sau núi giả, nghe thấy hẳn nói với Tạ Minh Kha: "Trước tết âm lịch sẽ mang tặng một con nai, ta đã hẹn với Trình tướng quân, Vĩnh Gia Hầu đi săn bắt, nếu ngươi có hứng thú...."

"Ta không hề có hứng thú." Ý trong lời nói, y phải ở nhà bồi Kỳ Nguyệt.

"Vậy ngươi liền đợi ăn đi." Dương Thiệu chấp tay cáo từ.

Tạ Minh Kha gọi hẳn lại: "Hôm nay Dao Dao cũng tới."

Dương Thiệu sững sốt: "Vậy sao?"

Cũng không có gì kì lạ, Kỳ Nguyệt có thai không tiện xuất môn, Kỷ Dao thích tỷ tỷ như vậy nhất định sẽ thường xuyên tới thăm, chỉ là không ngờ tới lại trùng hợp vào đúng ngày hôm nay.

"Ngươi muốn đi gặp không?" Tạ Minh Kha hỏi, y biết tâm tư của Dương Thiệu đối với Kỷ Dao.

"Khó có khi nàng tới bồi phu nhân của ngươi, liền không làm phiền nữa."

Tạ Minh Kha không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, cảm thấy có chút kì quái, có điều Kỷ Dao là cô nương gia, có thể là hẳn cảm thấy không tiện? Cho nên cũng không hỏi thêm, tiễn Dương Thiệu rời đi.

Bóng lưng của hai người dần dần đi xa.

Kỷ Dao dựa trên núi giả, đột nhiên hiểu ra lí do tại sao đạo này hẳn không tới gặp nàng, thì ra hẳn đã sớm không còn tâm tư kia nữa, nếu không thì tại sao trong trường hợp nàng ở gần ngay dưới mí mắt như vậy, mà hẳn cũng cự tuyệt gặp mặt một lần?

Chẳng trách lần trước gặp mặt ở đường Bạch Tượng thái độ của hẳn lạnh lùng như vậy, uống công nàng gây thơ cho rằng Dương Thiệu tức giận, do hẳn bận rộn công vụ, nhưng hẳn ngày ngày đi săn, còn đánh cờ cùng Tạ Minh Kha.

Hắn căn bản không muốn cưới mình, hẳn căn bản là....

Nàng chỉ cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn, khó chịu không nói nên lời, mắt nóng lên, cư nhiên có giọt nước mắt chảy xuống, giống như là nước đá trượt qua khuôn mặt.

Roi xuống đất tạo thành hạt châu băng giá.

Nàng kéo chặt áo khoác lông hồ ly, chạy ra khỏi núi giả, hẳn không muốn gặp nàng, bọn họ không bao giờ gặp lại nhau nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi Kỳ Nguyệt thức dậy phát hiện không thấy Kỷ Dao đâu, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy có nha hoàn, liền hoài nghi muội muội đi gặp mặt Dương Thiệu rồi.

Kết quả không lâu sau, Tạ Minh Kha trở lại, nàng ấy nằm trên giường hỏi: "Hầu gia đã cáo từ rồi sao?"

"Ừ." Tạ Minh Kha ngồi xuống bên giường, "ta hỏi hần có muốn gặp mặt Dao Dao không, hần nói không cần, sợ quấy rầy hai tỷ muội nàng, sao vậy?"

Nghĩa là không có gặp mặt, Kỷ Nguyệt cảm thấy kì quái, cái này không đúng a!

đang nghĩ ngợi, Kỷ Dao chạy từ bên ngoài vào, trong tay cầm mấy cành hoa mai vàng, cười nói: "Muội thấy hoa nở đẹp quá, bẻ xuống cho tỷ cắm vào bình."

Nàng cắm từng cành từng cành vào bình hoa cổ tròn.

Kỷ Nguyệt quan sát muội muội, thấy nàng thần sắc tự nhiên, nên hoài nghi bản thân mình chắc là nghĩ nhiều rồi, muội muội thực sự đi hái hoa. Nhưng mà, vì sao không dẫn theo nha hoàn? Trời lạnh thời tiết đóng băng... Kỷ Nguyệt sáng giọng: "Muội không sợ lạnh hay sao mà một mình đi hái hoa."

"Đột nhiên tâm huyết dâng trào." Kỷ Dao không kể lại phát hiện của bản thân, e sợ tỷ tỷ sẽ lo lắng, nên chuyển đề tài, "Tỷ phụ, tỷ tỷ, hai người đã đặt tên cho cháu trai ngoại của muội hay chưa?"

"Muội biết chắc là cháu trai ngoại hay sao?" Kỷ Nguyệt mỉm cười.

"Đương nhiên, lẽ nào không phải?"

Đại phu xác thực nói như vậy, là nhi tử, Tạ Minh Kha nói: "Phụ thân đặt một chữ 'Tiềm'".

Tạ Tri Thận người cũng như tên, đặt một cái tên cũng rất cẩn thận, cư nhiên đặt tên là Tiềm, có nghĩa là không khoe khoang, phải biết che dấu, có lẽ là mang ý nghĩa tôn tử làm người khiêm tốn.

"Tên hay." Kỷ Dao cười, thực ra trong lòng lại cảm thấy khi nói ra miệng nghe không hay, nhưng Tạ Tri Thận là ai, Trạng nguyên ba kì thi liên tiếp là thi Hương, thi Hội, thi Đình, ông ấy đặt tên chỉ có đúng chứ không có sai.

hiện nay chỉ đợi cháu trai ngoại ra đời, hi vọng ca ca có thể trở về Kinh thành trước khi tỷ tỷ sinh đẻ!

Sau tết âm lịch.

Kỷ lão gia từ cho người mang tới một xe đồ đặc, đều là gà vịt nuôi trong thôn trang, còn có măng tươi đào trên núi, lão gia từ đặc biệt dặn dò nhất định phải mang tới Tạ gia, để cháu gái bồi bổ thân thể.

Măng đó thơm miễn bàn, buổi trưa nấu canh vịt, Kỷ Dao uống tận hai bát lớn.

Nhìn nữ nhi ngày càng trưởng thành, Liễu thị có chút phát sầu.

Trước đây Hoài Viễn Hầu không phải bày ra chút ý tứ đó hay sao, đến nay đã qua vài tháng, đều không tới mời Kỷ Dao nữa, lẽ nào đã cắt đứt tâm tư kia rồi? Bà hoài nghi cũng là có lí do, dù sao gần đây Dương Thiệu không tới Kỷ gia, nữ nhi cũng nói ngày hôm đó Thái phu nhân có mời rất nhiều cô nương tới, có lẽ đã chọn được người rồi.

Bà nhin không được thờ dài một hơi.

"Nương, đang yên lành, lại làm sao vậy? Lẽ nào ghét bỏ đồ Tô phụ gửi tới không đủ nhiều?"

"Ôi chao, con đứa trẻ này, còn có tâm trạng treu đùa vì nương?" Liễu thị hoài nghi nhìn nữ nhi một cái, sao nữ nhi lại không có chút tâm trạng bất thường nào vậy?

Kỷ Dao nói: "Vì sao lại không có tâm trạng?"

Nhìn dáng vẻ như không biết gì, Liễu thị do dự một chút rồi nói: "Con và Hầu gia...."

Chuyện này dù sao vẫn phải nói cho rõ ràng, Kỷ Dao nghiêm túc nói: "Con và Hầu gia không có gì, nương, người về sau đừng nhắc tới ngài ấy nữa. Hai nhà chúng ta môn không đăng hộ không đối, hà tất phải tự làm mình bề mặt."

Vậy là hồng rồi? Liễu thị có chút đáng tiếc, nhưng nhà bọn họ xác thực không thể treo cao, bà có nói thêm gì đi chăng nữa thì cũng là sát muối lên vết thương của nữ nhi! Thôi, thôi, Hầu phủ không nhìn trúng, tự nhiên sẽ có nhà khác nhìn trúng, lão gia tốt xấu gì cũng là quan tam phẩm đấy, không sợ không chọn được đối tượng như ý!

"không nhắc thì không nhắc tới nữa," Liễu thị cười híp mắt gấp một miếng thịt vịt cho nữ nhi, "ăn nhiều thêm chút, cao thêm chút nữa mới tốt."

Lúc nhỏ ngọc tuyết đáng yêu, hiện nay đến tuổi rồi, thì phải có bộ dáng của đại cô nương, lớn lên xinh đẹp thì càng nắm chắc!

Ánh mắt từ ái này như đang thúc giục nàng béo lên rồi đợi "giết mổ" vậy.

Đúng rồi, nàng sắp cập kê rồi.

Kỷ Dao nhai kỹ thịt vịt, không ngừng suy nghĩ.

Nếu Dương Thiệu đã không muốn đợi, vậy nàng không cần phải suy nghĩ nữa, dù sao với gia thế nhà mình ban đầu nàng cũng không muốn gả cho hắn, cũng không cần lại quen hắn nữa, không cần lại gả vào Hoài Viễn Hầu phủ, vậy thì coi như từ trước tới nay chưa từng quen biết đi, loại chuyện này nàng đã quá quen rồi.

Bên tai nghe thấy Liêu thị nói: "Ngày cập kê, Nguyệt nhi không thể tới, cô gia mời Lư thiếu phu nhân làm lễ cho con, Lư thiếu phu nhân này lúc trẻ cũng là đại tài nữ."

"Tên là Lý Văn Huệ sao?" Kỷ Dao sáng mắt, "vậy thì đúng là khó cầu."

Lý Văn Huệ là nhà thơ hiếm có của Đại Yên, tài hoa hơn người, vẽ tranh cũng là nhất đẳng, ngân vàng khó cầu.

Liêu thị nói: "Con xem, biết cầm kỳ thư họa vẫn là tốt, con phải cố gắng một chút, học Nguyệt nhi nhiều vào."

"Nữ hồng của con đã có tiến triển rồi, nương lại bắt con học cái khác, đúng là tham lam."

"Nha đầu chết tiệt, còn không phải vì tốt cho con hay sao?" Liêu thị chộc chộc đầu nàng, "cô gia xuất thân danh gia vọng tộc, nhìn xem bằng hữu mà cô gia qua lại xem, có ai là không bụng đầy kinh luân? nói không chừng phu quân tương lai của con cũng là do cô gia giới thiệu, con không nên học một chút để nhiễm hương mực mùi sách hay sao?"

"Được được được, con học." Kiếp trước mẫu thân cũng không có nhiều yêu cầu như vậy, lần này tỷ tỷ gả cho một phu quân tốt, suy nghĩ của nương cũng có thay đổi.

Thấy nữ nhi đáp ứng, Liêu thị rất vui mừng, lại bảo nàng uống thêm canh thịt.

Đợi đến cuối tháng, Kỷ Dao cập kê.

Hai mẫu nữ Thẩm gia đã tới từ sớm, thấy nữ nhi tay trong tay nói chuyện với Kỷ Dao, Thẩm phu nhân không khỏi kể khổ, trút bầu tâm sự với Liêu thị rằng Thẩm Nghiên vụng trộm mở một quán rượu.

"Làm ta tức muốn chết, đều trách ta đã quá sùng nó, không coi tiền là tiền cứ thế vứt cho nó dùng, lần này thì tốt rồi, cả việc làm ăn nó cũng tự làm."

"Vậy sao, mở ở đâu vậy?"

"Đường Đông Đình." Thẩm phu nhân nói, "tướng công cũng tức giận không nhẹ, nhưng lại không nổi đánh nữ nhi, dù sao cũng đã dựng tiệm xong rồi, nghe nói đã nhập một ít rượu, qua một đoạn thời gian nữa sẽ khai trương, bà nói xem..." lại thở dài, tự an ủi bản thân, "nhưng thời gian này ngược lại không tệ, tìm kiếm yên tĩnh trong náo loạn, ta liếc xem có lẽ có thể kinh doanh, tốt xấu gì cũng mang huyết mạch Thẩm gia ta, bộ não không đến nỗi quá ngốc."

Thẩm phu nhân cố ý đem chuyện này nói ra, chính là để Liêu thị chuẩn bị tâm lý, ai bảo nữ nhi thích Kỷ Đình Nguyên cơ chứ, lời này của bà ấy cũng là đập thấp trước rồi tuyên dương sau.

Ai ngờ Liêu thị cũng thờ phào một hơi: "Vậy thì tốt, không lãng phí tiền là được, mở quán rượu thì có làm sao? Trong Kinh thành có rất nhiều quán rượu, danh tiếng vang xa." Bà thật sự không muốn nữ tử của mình gây họa cho cô nương nhà người ta, nên thăm dò hỏi: "nhưng có phải là A Nghiên nên nghị thân rồi hay không?"

Thẩm phu nhân nói: "Đúng vậy, đúng là nên nghị thân rồi, ta thấy Đình Nguyên nhà các người cũng vậy." Nếu như Kỷ Đình Nguyên thực sự cưới thê tử, nữ nhi của bà ấy có thể ngưng lại cũng nên, nếu vậy không phải là sẽ chết tâm hay sao, "hoặc là đợi Đình Nguyên nhà bà trở về, ta giới thiệu cho vài cô nương?"

"Vậy có được không?"

Nếu Thẩm Nghiên nghe thấy câu này chắc tức tới chết, đây là nương ruột của nàng ta hay sao!

Nhưng nàng ta không hề biết, mà đang nói chuyện về quán rượu với Kỷ Dao: "Đợi làm xong, ta mời muội tới... có thể không cần uống rượu, vì có cả trà và điểm tâm, đương nhiên cũng có món ăn."

Sợ là điên rồi đi, mở quán rượu ư, Kỷ Dao nói: "Ai nha, tỷ sẽ không khiến Thẩm gia lỗ hết đấy chứ?"

"Sao có thể, rượu của ta cực ngon." Thẩm Nghiên nháy mắt, "trước khi mở quán ta có tìm ngoại tổ phụ giúp đỡ, ngoại tổ phụ cũng thích uống rượu, vừa nghe thấy ta muốn mở quán rượu liền vô cùng vui vẻ, lập tức nhét cho ta ba trăm lượng, còn tìm quân sự chọn rượu thay ta nữa."

Được rồi, Kỷ Dao hâm mộ ghen tị.

"Đúng rồi, cái này tặng muội." Thẩm Nghiên đưa tới một cây trầm ngọc, "muội không thích đồ quý giá, nhưng lễ cập kê thì khác, đây là ngọc dương chi thượng đẳng.... Ta bảo đảm, không có liên quan gì tới ca ca muội hết, chính là muốn tặng muội một cây trầm tốt mà thôi."

Kỷ Dao trầm ngâm: "Muối có thể nhận, nhưng tỷ đáp ứng muối, nếu như không thể lường tình tương duyệt với ca ca muối tuyệt đối không được thành thân. Nếu ca ca tìm thấy nữ tử hợp ý, cũng xin tỷ thành toàn, được không?"

"Muối đúng là thiên vị quá đáng!" Thẩm Nghiên hừ một tiếng, "yên tâm, hần ta thành thân rồi, ta, ta nhất định... ta nhất định cách hần ta thật xa, ta sẽ rời khỏi Kinh thành."

Mặc dù chỉ là giả thuyết, nhưng Thẩm Nghiên nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Thấy nàng ta đỏ mắt, Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót, nếu như ngày nào đó Dương Thiệu cũng cưới thê tử, cưới người khác, liệu nàng có....

sẽ không, nàng sẽ không buồn bã.

Kiếp trước nàng chưa từng buồn bã vì hần, kiếp này cũng sẽ không.

Kỷ Dao sôi nổi làm lễ cấp kê, rất nhiều phu nhân và cô nương tới xem, tin tức truyền tới tai Thái phu nhân, bà lại thăm dò nhi tử một phen.

"Kỷ nhi cô nương kia cấp kê rồi đó."

Dương Thiệu hơi dừng tay, nhàn nhạt nói: "Từ lúc nào mà mẫu thân trở nên quan tâm nàng ta đến vậy?"

Có thể không quan tâm sao?

Đó là cô nương nhi tử từng để ý, cũng không biết tại sao đột nhiên lại náo ra thành như vậy, Thái phu nhân thấy hần lại lớn thêm một tuổi, không muốn quá so đo về gia thế của Kỷ gia nữa, nhàn nhạt nói: "Thiệu nhi, con đừng tranh hơn thua với nương nữa."

"Ai tranh hơn thua với người?" Dương Thiệu ăn xong cơm, đứng dậy nói, "người từ từ ăn, đừng chỉ cả ngày quan tâm tới mấy chuyện này, nhi tử rất bận."

"Bận cái gì, thú rừng trong nhà còn ăn chưa hết, con là đem những hoảng, con thả rừng kia ra để trút giận hay sao? A, hay là muốn như thế này còn muốn thao binh luyện mã, con đúng là bận..."

Dương Thiệu quay đầu liền rời đi.

Thái phu nhân chỉ bóng lưng hần, mắng: "Đúng là bộ dáng giống nhau!"

Ý bà là nói Dương Thiệu giống lão Hầu gia.

Bình thường thì thấy hành sự mạnh mẽ vang dội, nhưng cái lần mà bà tổng tiền tiểu thiếp đó đi, rất lâu sau đó lão Hầu gia đều không thèm để ý tới bà, vừa mới bắt đầu còn cho rằng lão Hầu gia sủng ái thiếp thất đó, sau đó mới biết, ông ấy tức giận vì trách bà không tín nhiệm, không nói lời thật lòng. Trời đất chứng giám, thiếp thất đó bộ dáng mị hoặc, một đôi mắt có thể câu hồn, lại thường xuyên quanh quẩn bên người lão Hầu gia, bà làm sao có thể tin ông ấy được!

Mặc dù sau đó có làm hòa, nhưng phải mất rất nhiều thời gian, đến nay đứa trẻ này cũng vậy, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, bà làm sao hiểu được.

.....

Kỷ Đình Nguyên năm ngoái đi tới vùng phụ cận Tấn Châu, Hồ Châu, tiến hành quản chế đối với nạn dân, hơn nữa còn có mục kiểm tra đức tính, nếu là nạn dân ngang bướng, đều trực tiếp đuổi về cố hương. Hơn nữa còn phải nhập gia tùy tục, phạm là những nơi hẻo lánh, bị núi cao ngăn trở, thường xuyên xuất hiện đạo tặc, thì phải mở rộng thành trì.

Mãi đến tháng hai năm nay mới khởi hành trở về.

Mà lúc này Kinh thành ảm áp nở đầy hoa, đúng là thời tiết tốt.

Thọ Xuân trưởng công chúa cũng rời Tịch Chiếu Am trở về Kinh thành, bà đi thăm Hoàng thượng đang bị bệnh.

"Ta thường khuyên đệ tin Phật, đệ lại không muốn, tin Phật có thể bình tâm tĩnh khí." Bà là tỷ tỷ ruột của Hoàng thượng, nói chuyện tương đối thoải mái, cũng không có xưng hô là Hoàng thượng.

Hoàng thượng nói: "Vì sao phải tâm bình tĩnh khí?"

"Vì sao? Tự nhiên vì tốt cho sức khỏe!" Thọ Xuân trưởng công chúa vuốt ve con mèo sư tử ở trong lòng, "nhìn xem trước đây đệ bị Diễm nhi khiến cho tức giận, có lần suýt nữa thì ngất, đệ cho rằng ta không biết? Đệ tin Phật rồi, sẽ không tức giận như vậy nữa, vạn sự đều có nguyên do mà."

Có cái rắm ấy!

Hoàng thượng trầm nghĩ, còn không phải là do Thái hậu không dạy dỗ tốt đứa trẻ đó hay sao, hiện tại coi như tốt rồi. Ông nói: "hiện nay Diễm nhi tốt lên nhiều rồi, rất lâu rồi đệ không tức giận với nó nữa."

"Vậy sao?" Thọ Xuân trưởng công chúa cười lên, "có lẽ do ta ngày ngày cầu phật đấy."

Cũng chỉ có bà tin mà thôi, Hoàng thượng nói: "Sao đột nhiên lại vào cung, không đi nghe kinh phật sao?"

"Mang tới cho đệ hai viên thần đan," Thọ Xuân trưởng công chúa nói, "có lợi cho sức khỏe của đệ, đệ ăn thử xem, nếu như hiệu quả tốt, ta lại mang thêm tới."

Trước đây Hoàng thượng sẽ không tin, nhưng hiện nay ông không dám chết, nói thực lòng mặc dù Thái tử trở nên tốt hơn, nhưng thiên phú hoàn toàn không thể so sánh với Tổng Vân, nếu như cứ quyết định như vậy, tổng cảm thấy có chút không cam tâm, ông cần thêm thời gian tiếp tục quan sát.

Hoàng thượng cầm lấy nuốt xuống.

Thọ Xuân trưởng công chúa trầm nghĩ, thực ra cũng chỉ là thuốc nhuận phổi, ăn không chết, nhưng nếu Hoàng thượng đã tin, trong lòng ông sẽ thấy thoải mái, cảm thấy lấy được một chút ánh sáng của phật. Tâm trạng tốt lên thì sức khỏe cũng sẽ tốt lên theo.

"Đúng rồi, hiện nay Vân nhi và Thụy nhi đều mở phủ rồi, Hoàng thượng không ban hôn cho chúng hay sao?"

"Hai đứa trẻ này, không cần nhắc tới nữa." Hoàng thượng cau mày, "từng đứa từng đứa đều không muốn thành thân, trong khi Diệm nhi đã sắp có con rồi!"

Về điểm này, vẫn là Thái tử tốt hơn.

Thấy ông lại không vui, Thọ Xuân trưởng công chúa lắc lắc đầu, có gian son thì có tác dụng gì, đúng là làm mình mệt chết, nhưng có điều, nếu không cần, thì có lẽ rất nhiều năm trước đệ đệ đã bị nhị đệ giết chết rồi, đời bên đều khó.

"Nếu không thì để ta xem xét giúp chúng nó?" Thọ Xuân trưởng công chúa xung phong nhận việc.

"Tỷ nguyện ý, đương nhiên là tốt nhất." So với Thái hậu, Hoàng thượng tín nhiệm Thọ Xuân trưởng công chúa hơn, bởi vì bà tin phật, không tham quyền thế, không có dã tâm.

Thọ Xuân trưởng công chúa sau khi trở về liền bắt tay chuẩn bị.

Đợi đến cuối tháng hai, phát ra rất nhiều thiệp mời, mời các cô nương trong Kinh thành, ngoài ra còn mời bốn vị Hoàng tử.

Tổng Diệm vốn dĩ không muốn đi, hẳn ta muốn ở bên cạnh Thái tử phi, bụng Kiều An quá lớn, thường xuyên bị chuột rút hai chân, nhưng nàng ta cứ nhịn không nói ra, loại hiểu chuyện như vậy càng khiến hẳn ta thêm đau lòng. Nhưng Kiều An lại nói khó khăn lắm Trường công chúa mới mở tiệc, nói thế nào cũng nên tới tham gia.

Tổng Diệm nghĩ nghĩ, cảm thấy có lí, nên cuối cùng vẫn đi.

Lúc đi gặp tứ hoàng tử Tổng Trùng ở trong cung, thấy Tổng Trùng chốc chốc lại ho khan một trận.

Tứ đệ này thực sự là tạo nghiệt, lúc còn trong bào thai, mẫu thân ruột của hẳn ta bị Hiền phi thiết kế, sau khi sinh ra liền yếu ớt nhiều bệnh.

"Tứ đệ, đệ có vội không? Nếu không bảo Thái y tới xem một chút?"

"không sao, đa tạ Hoàng huynh quan tâm" Tổng Trùng mười bảy tuổi, nhưng thân hình lại gầy gò nhỏ bé.

Tổng Diệm lắc lắc đầu, nắm bả vai Tổng Trùng đi về phía trước.

Khi Kỷ Dao nhận được thiệp mời, không hề cảm thấy kinh ngạc.

Trong trí nhớ, kiếp trước Thọ Xuân trưởng công chúa cũng tổ chức yến tiệc, mời các cô nương trẻ tuổi, lúc đó nàng cũng tới, muốn nhân cơ hội dụ dỗ Tổng Vân, kết quả không cần nghĩ cũng biết. Kỷ Dao cảm thấy nghĩ lại mà kinh, nhưng mà Thọ Xuân trưởng công chúa có nuôi một con mèo sư tử, thực sự là cực kỳ xinh đẹp.

Cho nên khi nàng nuôi mèo, cũng muốn có một con giống vậy.

Nghĩ nghĩ, nàng giờ tay ra vuốt ve mèo con.

Nó đang cuộn thành một cục, ngủ say ngất trời, bị chủ tử vuốt ve, ngoan ngoãn nâng cằm lên, kêu meo một tiếng, hình như đang nói, lại vuốt nhiều thêm một chút.

Thấy thân hình béo mập của nó, Kỷ Dao nói: "không ra sao cả, cũng không biết vận động nhiều một chút hay sao, béo thành cái gì rồi."

Bạch Quả nói: "không gấp, đợi thời tiết ấm áp hơn chút nữa, đảm bảo cô nương sẽ không tìm thấy nó đâu."

"A? Vì sao?"

"Nó muốn đi tìm mèo cái sinh...."

"A!"

Mộc Hương đỏ mặt, đẩy Bạch Quả: "Người nói linh tinh gì với cô nương thế!"

Có điều Kỳ Dao đã nghe hiểu rồi, lại nói nếu mèo con muốn vậy thì làm sao đây.

Làm sao bây giờ, đến lúc đó sẽ không chạy đi mất đấy chứ? Kỳ Dao phát sầu.

Bạch Quả nói: "Nếu không xin Hầu gia mua thêm một con nữa tới, hợp thành một đôi, như vậy sẽ không chạy đi mất."

Mới không muốn tìm hán đâu!

Kỳ Dao nói: "Ta tự mình nghĩ cách," một con mèo sư tử mà thôi, lẽ nào còn không mua được hay sao? Nàng sẽ không đi tìm Dương Thiệu nữa, nghĩ đột nhiên vỗ một phát lên mông mèo, "khốn kiếp!"

"Méo?" Mèo con ngơ ngác nhìn nàng.

Loại biểu tình này chọc cười Kỳ Dao.

Chu ma ma tới: "cô nương nhanh một chút, không đi sẽ muộn mất, người mời là Thợ Xuân trưởng công chúa đấy."

Thợ Xuân trưởng công chúa là người rất hòa ái, Kỳ Dao không sợ, nhưng vẫn đứng dậy đi trang điểm, rồi ngồi kiệu tới phủ Trưởng công chúa.

Phủ đệ cũng không quá hào nhoáng, Trưởng công chúa không thích những thứ đó, bà thường xuyên đề xướng đơn giản hóa, không phô trương lãng phí, cho nên chỗ nào cũng thể hiện ra sự đặc biệt của bà, trong phủ ngoài hoa cỏ tươi tốt ra, đình đài lầu gác ít đến đáng thương, nhưng phía đông có một hồ hoa sen rất lớn, đó là nơi Trưởng công chúa thích nhất.

Vây quanh hồ sen, cũng coi như phong cảnh hợp lòng người.

Kỳ Dao vừa tới liền gặp Thẩm Nghiên, hai người lập tức riu rít trò chuyện, sau đó lại gặp Chu Lương âm, Kỳ Dao giới thiệu Chu Lương âm với Thẩm Nghiên.

Bởi vì Trưởng công chúa chưa tới, ba người đi bộ dọc theo bờ hồ.

Du Tổ Hoa ở phía sau nhìn thấy, không khỏi cười khinh miệt, lần trước ả tới Hoài Viễn Hầu phủ, biết được tin tức từ một ma ma, hiện nay Dương Thiệu không muốn cưới bất kỳ ai, nói như vậy, Kỳ Dao cũng là mất hết mặt mũi rồi, hoặc là nàng ta còn chưa biết tin đâu?

Cười thoải mái như vậy, đợi lát nữa ả sẽ nói tin tốt này cho Kỳ Dao nghe.

Thợ Xuân trưởng công chúa đang nói chuyện cùng bốn Hoàng tử.

"Đều là các cô nương đã cập kê, gia thế cũng không tệ, ta đương nhiên vẫn chưa chọn lựa tí mĩ, cô nương trong Kinh thành nhiều quá mà....hơn nữa còn phải xem bản thân các người thích ai nữa, đúng không?" Ánh mắt của bà lần lượt lướt qua Tống Vân, Tống Thụy, "đặc biệt là hai người các người, chọn cho tử tế, đừng khiến Hoàng thượng phải bận tâm, chuyện triều chính còn chưa đủ mệt hay sao? Sức khỏe Hoàng thượng lại không tốt, các người không thể bất hiếu như vậy được."

Tống Vân, Tống Thụy cúi đầu đáp vâng.

Thợ Xuân trưởng công chúa lại nhìn Tống Diêm: "Còn người, có muốn chọn một Trắc phi hay không?"

"không cần, không cần." Tống Diêm lắc đầu như trống bỏi, "ta có Thái tử phi là đủ rồi."

Đứa trẻ này quả nhiên là trở nên tốt hơn, Thợ Xuân trưởng công chúa gật gật đầu.

Còn về Tống Trùng, chỉ có thể đợi hán ta khỏi bệnh lại nói sau, xương cốt thể kia sao chịu nổi gãy vỡ.

Bị cô mẩu nói một phen, bốn vị Hoàng tử nhìn các cô nương ở bờ hồ đối diện.

Tống Vân trước tiên là nhìn thấy Kỳ Dao, sau đó nhìn thấy Chu Lương âm...

hán ta nghĩ ngợi, rồi sai người đi truyền lời.

Vừa thấy có kịch để xem, mặc dù không có ôm bao nhiêu hi vọng, nhưng Tống Thụy đã làm tốt công tác chuẩn bị nghe lén rồi.

Quả nhiên Tống Văn hẹn gặp Kỷ Dao.

đã sớm đoán sẽ có việc này, Kỷ Dao bình tĩnh đối mặt: "Điện hạ là muốn hỏi, vì sao ta nhiều lần tránh né Điện hạ có phải không?"

"Đúng."

không nói dối là không được, Kỷ Dao thở dài: "Thực ra ta nằm mơ một giấc mộng, trong mộng Điện hạ giết chết ta, giấc mộng này không chỉ xuất hiện một lần, mà thường xuyên quấy rầy, ta rất sợ Điện hạ!"

"hiện giờ nàng còn sợ ta?" Tống Văn không nghĩ tới là lí do này, mi tâm nhíu lại.

"Đúng vậy, vì trong mộng, ngài không chỉ giết ta, còn giết ca ca của ta, tỷ tỷ của ta!" Kỷ Dao nghĩ tới kiếp trước, thần sắc có chút khó phân biệt được đâu là thật đâu là giả, "cho nên gặp Điện hạ ta đều tránh đi, ta vĩnh viễn sẽ không thân cận Điện hạ."

Giống như lời thề vậy, trái tim Tống Văn không khỏi đau nhức, giữa hấn ta và Kỷ Dao, cư nhiên sẽ bị ngăn cách bởi một giấc mộng!

Kỷ Dao nói: "Xin Điện hạ không cần nhớ mong ta nữa, đối với Điện hạ mà nói, ta chẳng qua chỉ là sự mới mẻ nhất thời, Điện hạ chưa chắc đã thực sự thích ta."

Tống Văn sững sờ.

hấn ta và Chu Lương âm chú định sẽ ở bên nhau, nàng mới không muốn làm chuyện đại đột như kiếp trước nữa đâu, Kỷ Dao nhận nhạ nói: "Điện hạ, tiểu nữ cáo từ."

Thoát khỏi Tống Văn, nàng đi về phía trước.

Kết quả đến góc ngoặt gặp phải Du Tổ Hoa.

Vừa rồi thấy nàng rời khỏi, Du Tổ Hoa liền cảm thấy rất hiếu kì, nên theo đuôi tới, đáng tiếc chưa nhìn thấy gì thì Kỷ Dao đã trở về rồi.

"Du cô nương?" Kỷ Dao nhướn mày, "ngươi ở đây làm gì?"

"Ta? Ta đương nhiên là đi dạo, ngược lại không biết Kỷ cô nương lén lút lén lút hẹn gặp mặt riêng với ai đây?"

"nói linh tinh cái gì vậy, Du cô nương, xin cô nương quản lí tốt cái miệng của mình!"

Tiểu cô nương giọng điệu nghiêm khắc, có chút khinh thường, Du Tổ Hoa nhất thời vô cùng tức giận, trước đây là nể mặt Dương Thiệu muốn cưới nàng cho nên mới nhân nhượng, hiện tại Kỷ Dao thì tính là cái gì? Du Tổ Hoa cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ngươi có gì nổi bật? Ta nói cho ngươi biết, biểu ca đã sớm không cần ngươi nữa rồi! Muốn làm Hầu phu nhân sao, ngươi đừng nằm mơ nữa."

Ha, thì ra vì vậy mà Du Tổ Hoa lại hiện nguyên hình.

Đúng là buồn cười, Kỷ Dao nói: "Cho dù ta không gả cho Dương Thiệu, cũng không đến lượt ngươi, ngươi vẫn là nên soi gương xem lại bản thân đi."

"Ngươi nói cái gì!" Du Tổ Hoa giận dữ, ả ta ghét nhất điểm này, chính là khuôn mặt ả ta không xinh đẹp bằng Kỷ Dao.

"Trong lòng ngươi rõ ràng," ngón tay Kỷ Dao lướt qua khuôn mặt mình, nhướn đuôi mắt câu hồn đoạt phách, "còn có, ta nói cho ngươi biết, là ta không muốn gả cho biểu ca của ngươi. Nếu ngươi đã nói ra chuyện này, vậy làm phiền ngươi trở về nói với Dương Thiệu, bảo hấn từ nay về sau đừng tới gặp ta nữa."

"Ngươi ngươi ngươi..." Du Tổ Hoa thực sự là tức điên lên được.

Từ trước tới nay ả chưa từng thấy cô nương nào hung hăng như vậy.

Dựa vào cái gì chứ, nàng ta là cái thá gì? Du Tổ Hoa nhào lên, muốn xé xác Kỷ Dao ra.

Đột nhiên, một cánh tay kéo lại ả, đẩy cả người ả đổ về phía trước.

Du Tổ Hoa không đề phòng bị ngã xuống, gương mặt đập xuống đất, ăn một miếng đất bụi, ả ngẩng đầu đang muốn mắng chửi, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy một gương mặt vô cùng anh tuấn, có điều về mặt lại vô cùng âm lãnh.

"Tình, Tình vương Điện hạ...." Du Tổ Hoa bị dọa tới mức giọng nói run rẩy, hoàn toàn không biết vì sao Tình vương Điện hạ lại ra tay với ả.

"Cút." Tống Thụy lạnh lùng nói.

"Tình vương Điện hạ...."

"không nghe thấy hay sao?" Tống Thụy nhướn mày, "có phải là còn muốn uống một chút nước?"

Phía trước chính là hồ nước.

Du Tổ Hoa không dám nói thêm lời nào nữa, bò dậy bỏ chạy mất dạng.

"Đa tạ Tam điện hạ." Kỳ Dao cũng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tống Thụy, hắn ta đứng lúc đi qua, hay là....

"À ta chán sống, đáng bị đánh."

Tống Thụy nhìn chăm chăm mặt Kỳ Dao.

Lần này so với lúc ở lâu xem kịch, lại có chút thay đổi, dung mạo của nàng càng thêm xinh đẹp, hoa đào mùa xuân cũng không sánh bằng.

Nghĩ tới những lời vừa rồi nàng nói chuyện với Tống Vân và Du Tổ Hoa, hắn ta liền cảm thấy vô cùng hứng thú.

Chắc chắn, cô nương này không đơn giản, hai người đàn ông đều bị nàng cự tuyệt, ngược lại nàng muốn gả cho ai đây?

Tống Thụy đột nhiên tiến lại gần thêm hai bước.

Tà khí trên người nam nhân rất đậm, Kỳ Dao muốn lùi lại, kết quả bị hắn ta bắt lấy cánh tay: "Kỳ nhị cô nương, vừa rồi không phải nàng nói lời cảm tạ bản Vương hay sao, bản Vương giúp nàng cơ mà, nàng sợ cái gì?"

Nàng làm sao có thể không sợ?

Tống Thụy này không muốn yên lành làm Tĩnh vương, nhất quyết muốn tạo phản với ca ca nàng, sau đó thất bại, lúc nàng chết đi chỉ thấy trong sách ghi ca ca chết rồi, về phần kết cục của Tống Thụy, nghĩ nghĩ cũng biết là không tốt hơn bao nhiêu, ắt hắn cũng là chết thôi.

Cho nên, nàng có thể không sợ hay sao?

Nhưng nam nhân nắm rất chặt, trong đôi mắt hẹp dài của hắn ta, hiện lên sự uy hiếp một cách rõ ràng, Kỳ Dao không dám nói chuyện linh tinh.

Ở vị trí không xa, Tống Diêm trốn ở phía sau gốc cây ngân hạnh, không khỏi toát mồ hôi trán.

Dương Đô đốc rốt cuộc là yêu thích cái loại nữ tử gì vậy, lần trước bị Tống Vân kêt lút mang đi, lần này lại trêu chọc Tống Thụy!

không được, hắn ta phải ra mặt mới được!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỳ Dao biểu hiện ra sự kinh sợ làm nàng càng trở nên điềm đạm đáng yêu, Tống Thụy thực sự cảm thấy tiểu cô nương này đúng là gió chiều nào theo chiều ấy. Khi đối mặt với Tống Vân, vì biết Tống Vân ôn hòa nhã nhặn, nên khi nói dối mà thái độ vẫn thản nhiên, lúc gặp Du cô nương kia thì lại độc miệng gay gắt.

hiện nay đối mặt với hắn ta, lại bày ra bộ dáng tiểu bạch thỏ, để bản thân hắn ta bỏ qua nàng?

Thú vị!

"không bằng Nhị cô nương nói lời thực lòng đi," thân hình hắn ta hơi nghiêng về phía trước, rất có hứng thú hỏi thăm, "Nhị cô nương rốt cuộc muốn cái gì, bản Vương thực sự rất hiếu kỳ."

Vừa rồi nàng cự tuyệt hai người đàn ông, một người là Sở vương Điện hạ được Phụ hoàng vô cùng yêu quý, một người là Đại đô đốc tay nắm binh quyền, nhưng Kỳ Dao cư nhiên đều cự tuyệt, nàng rốt cuộc muốn cái gì? Ngay cả Tống Vân và Dương Thiệu đều không thể thỏa mãn?

"không biết Tam điện hạ có ý gì?" Kỳ Dao không rõ hắn ta đang hỏi cái gì, đang yên đang lành hỏi nàng làm cái gì, thực sự là chẳng hiểu ra làm sao cả, "đợi lát nữa Thọ Xuân trưởng công chúa liền ra ngoài rồi, mong Tam điện hạ buông tay, nếu như Trưởng công chúa hỏi tới, sợ rằng không sẽ không dễ đáp lời."

"Vậy ta sẽ trả lời thay ngươi, liền nói ở cùng một chỗ với bản Vương đi."

Sau lưng Kỳ Dao xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nàng biết rõ mục đích của Thọ Xuân trưởng công chúa, bà muốn tuyển phi cho hai đứa cháu trai, nếu Tống Thụy nói như vậy, sợ rằng nàng sẽ gặp tai ương!

đang muốn vòng vo với Tống Thụy thì phía sau truyền tới giọng nói nghiêm khắc của nam tử: "Tam đệ, buông nàng ra."

Tống Diễm đi tới.

"Đại hoàng huynh?" Tống Thụy không ngờ bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau, Tống Thụy hơi cười: "Đại hoàng huynh, đây là chuyện giữa đệ và Nhị cô nương, mong Đại hoàng huynh không nhúng tay vào."

Giữa bọn họ thì có chuyện gì cơ chứ?

Kỳ Dao là thê tử tương lai của Dương đô đốc, Tống Diễm không cho phép Tống Thụy hồ nháo như vậy, vội bước lên trước, trách mắng: "Kỳ cô nương là khách cô cô mời tới, đệ làm vậy không sợ chọc giận cô cô hay sao?"

"Chọc giận? Đại hoàng huynh, hôm nay chính cô cô bảo đệ tới tuyển chọn một Vương phi," khước miệng Tống Thụy nhếch lên, "đệ đương nhiên phải nhìn cho kĩ càng rồi."

nói cứ như là chọn rau ở chợ không bằng ấy.

Tống Diễm thấy hấn ta vô lý, nghiêm giọng quát: "Tam đệ, Kỳ cô nương là thiên kim của Tri phủ phủ Thuận Thiên, ca ca nàng nhận lệnh tới Kiến Châu trấn an nạn dân. Phụ tử Kỳ gia vì nước vì dân, hết lòng hết sức, đệ thân là Hoàng tử, cư nhiên lại đối xử với nữ nhi của triều thần như vậy hay sao!"

Lời này nói rất chính nghĩa, Tống Thụy không khỏi nhướng mày.

Lần trước ở trong cung, hấn ta tận mắt chứng kiến Tống Diễm dẫn Dương Thiệu nhập cung, lại cùng Dương Thiệu đi tìm Kỳ Dao. Nếu nói Tống Diễm thích Kỳ Dao, điều này không thể xảy ra, nếu nói không thích, vậy thì Tống Diễm tại sao lại đối tốt với Dương Thiệu như vậy? Dương Thiệu là người như thế nào, cho dù hấn có thể làm cánh tay đắc lực, thì cũng không đủ để một Trữ quân phải làm tới mức độ này.

Tống Thụy buông tay: "Chỉ là đùa một chút với Kỳ cô nương thôi, Đại hoàng huynh không cần căng thẳng. Huynh hỏi thử Kỳ cô nương, có phải vừa rồi đệ cứu nàng hay không?"

Kỳ Dao khó mà phân bác.

Xác thực không thể phủ nhận rằng Tống Thụy không giúp đỡ một chút nào.

Du Tổ Hoa kia không biết kiềm chế sự kích động, vừa rồi nàng chỉ là thù cũ thêm hận mới nên mới nhanh mồm nhanh miệng như vậy, không ngờ tới Du Tổ Hoa lại vứt bỏ lễ nghi của nữ tử, cư nhiên muốn động tay động chân, giống như một bà điên vậy!

Kỳ Dao nói: "Tam điện hạ giúp ta một việc nhỏ."

Việc nhỏ....

Tống Thụy liếc nàng một cái, cái đó là việc nhỏ sao.

Tống Diễm vẫn không dám thả lỏng: "Kỳ cô nương, cô nương đi theo ta thôi."

"Vâng, Thái tử điện hạ."

Kỳ Dao biết Tống Diễm qua lại với Dương Thiệu, lần này tới giúp đỡ nhất định là vì nể mặt Dương Thiệu, vậy thì, đi theo Thái tử dù sao cũng an toàn hơn đi theo Tống Thụy nhiều.

Nàng đi theo sau.

Bị Tống Diễm quấy rầy, vấn đề của hấn ta còn chưa nhận được câu trả lời, Tống Thụy rất thất vọng, nhưng không thể vội vàng được, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Kỳ cô nương, cô nương không bị dọa sợ chứ?" Giọng nói Tống Diễm ôn hòa, "Tam đệ này của ta có chút vô liêm sỉ."

"May mà Điện hạ tới kịp thời, đa tạ."

"không cần, ta chịu ơn của Hầu gia, nên làm vậy."

Nghe thấy lời này, Kỳ Dao cắn cắn môi, thực sự không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Cảm thấy nàng giống như ngượng ngùng, Tống Diễm nhỏ giọng nhắc nhở: "Kỷ cô nương, hôm nay cô nương nhất định phải đề phòng Nhị đệ và Tam đệ, nếu như bọn họ bảo người truyền tin, cô nương tuyệt đối không nên gặp mặt. Vạn nhất bọn họ nói muốn cưới cô nương, vậy sẽ rất phiền phức, nhưng cô nương yên tâm, ta sẽ giải thích trước mặt Phụ hoàng, dù sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ."

Ý trong lời nói, nàng quen biết Dương Thiệu trước, khẳng định là sẽ gả cho Dương Thiệu.

Khoe miệng Kỷ Dao nhếch lên, đột nhiên cảm thấy cảm tình của Tống Diễm và Dương Thiệu cũng không sâu sắc lắm, nếu không thì tại sao Thái tử lại không biết tâm tư của Dương Thiệu cơ chứ?

hắn căn bản không muốn gặp nàng nữa, làm sao còn nhắc tới việc cưới nàng. Nhưng có câu nói này của Tống Diễm, cũng coi như là chuyện tốt, dù sao nàng cũng không muốn trở thành Vương phi.

"Vậy ta xin đa tạ Thái tử điện hạ." Nàng mỉm cười, nhún gò hành lễ.

Tiểu cô nương hiểu biết lễ nghĩa, lớn lên xinh đẹp, chẳng trách Dương Thiệu yêu thích, Tống Diễm chấp tay ra sau: "Kỷ cô nương không cần khách khí." Dừng một chút lại nói, "cô nương đi cùng ta cũng không tiện lắm, vạn nhất bị cô cô hiểu lầm... hiện tại cô nương đi tới nơi tụ hội đi."

Kỷ Dao đáp ứng, đi về mặt trước của hồ nước.

Tống Diễm ở sau dõm mắt nhìn theo, thấy nàng an toàn đi tới chỗ đám đông rồi, hắn ta mới rời đi.

Đúng lúc Thọ Xuân trưởng công chúa đi ra, liếc nhìn một đám cô nương nói: "Các người không cần câu nệ, chỗ ta chỉ có phòng ốc sơ sài, mọi người cứ tự nhiên."

Bà làm người ôn hòa, nói như vậy khiến cho các cô nương đều bật cười.

Thọ Xuân trưởng công chúa sai nha hoàn bưng điểm tâm, đồ ăn lên, còn có rượu hoa quả.

"Phật nói 'một ngày ăn một bữa, quá trưa không ăn', mặc dù ta tin Phật, nhưng lại không ngăn được cái miệng, cho nên những đồ ăn này ngon như vậy, các người cùng thưởng thức xem sao." Thọ Xuân trưởng công chúa nói đùa, "ta cũng chỉ mang ra được mấy món này thôi."

Các cô nương lại được phen cười vui vẻ, ai ai cũng cúi đầu ăn thử.

"Rượu hoa quả này, nói là quỳnh tương ngọc lộ cũng không quá." một giọng nói kiêu mị cất lên, "thần nữ đoán, đây có lẽ là rượu táo đỏ, táo đỏ được hái từ hậu viện của Trường công chúa, Thần nữ đoán có đúng hay không?"

Hậu viện của Trường công chúa trồng một vườn, đợi đến ngày thu đông, táo đỏ liền chín thơm giòn ngon miệng, bà bảo sư phụ chưng cất rượu trong cung ngâm thành rượu táo đỏ cho bà. Trường công chúa hơi mỉm cười: "thật thông minh, người đoán đúng rồi, ta thưởng cho người một bình."

"Tạ Trường công chúa."

Mọi người đều hâm mộ nhìn người được thưởng rượu.

Kỷ Dao không quay đầu, bởi vì vừa nghe liền biết đó là nữ nhi Diên An Hầu Hứa Linh Nhi, một quý nữ hung hăng can quấy. Kiếp trước ả ta gả cho Thái tử, kiếp này không thành công, nên muốn kiếm một chức Vương phi đây mà.

Nhưng chẳng liên quan gì tới nàng, Kỷ Dao nhìn rượu táo đỏ trước mặt, màu rượu đỏ tươi, câu dẫn người khác uống nó, nàng muốn uống thử một ngụm, nhưng lại không dám, sợ rằng lát nữa bị say, đang lúc phân vân thì nghe thấy tiếng nói của Trường công chúa: "Đột trước ta nghe thấy có rất nhiều cô nương đi phát cháo, đều tới đây cho ta nhìn xem"

Nàng là được hưởng ké chút ánh sáng từ Chu Lương âm, rốt cuộc có tính hay không?

Nhưng ma ma bên người Trường công chúa lại đọc tên từng người, Kỷ Dao chỉ có thể đi qua, đồng thời đi cùng nàng còn có Chu Lương âm, Trần Viện, Khương Chi... tổng cộng có năm vị cô nương.

Bọn họ vây quanh Trường công chúa.

Trường công chúa liếc mắt nhìn, thấy các cô nương đều không tệ thì âm thầm gật đầu, bà vẫn là yêu thích người thiện tâm.

Hứa Linh Nhi ở bên cạnh xem, đột nhiên phát hiện ra Chu Lương âm và Kỷ Dao, hai người đó từng làm mất mặt ả ta ở Ngọc Mãn Đường, ả ta cho rằng Chu Lương âm đã bị giáo huấn rồi, kết quả nàng ta vẫn dám phát cháo trong Kinh thành, giả mù mưa sa làm việc thiện cái gì cơ chứ!

Tay ả ta bắt lấy roi ngựa bên eo.

Trường công chúa là tỷ tỷ duy nhất của Hoàng thượng, mặc dù bà không màng danh lợi, nhưng không có ai dám đắc tội Trường công chúa cả, có cơ hội này, người ta cũng chỉ nghĩ tới lấy lòng bà mà thôi.

Trần Viện nhìn thấy mèo của Trường công chúa, cười nói: "Mèo của ngài thật đẹp, cũng hiếm có, từ trước tới nay tiểu nữ chưa từng nhìn thấy loài mèo

này trong Kinh thành."

Đó là sủng vật của bà, được khen đương nhiên là vui vẻ, Trương công chúa vuốt ve bộ lông dài mượt của mèo: "Loại mèo sư tử này cực hiếm thấy, Bảo Tự Quốc tiến cống cho tiền triều, tổng cộng mười hai con, sau đó sinh sản nhiều thêm mấy con, có những con không sống sót được bao lâu, đến nay tính trong cả nước Đại Yên cũng chỉ có khoảng mấy chục con mà thôi."

Kỷ Dao kinh ngạc, thì ra mèo này quý giá như vậy!

Nàng đột nhiên có chút lo lắng, nhỏ giọng nói: "Trương công chúa, thần nữ có một câu hỏi muốn thỉnh giáo ngài."

"Ngươi nói."

"Nếu như trong nhà chỉ có một con mèo sư tử, vậy phải làm sao? Nghe nói nó lớn lên rồi sẽ...." Kỷ Dao cảm thấy có chút nóng mặt, "nên tới chỗ nào để mua thêm một con nữa?"

Trương công chúa cười, còn cho rằng nàng hỏi vấn đề gì, kết quả lại quan tâm tới chuyện sinh sản của mèo, vị cô nương này rất đáng yêu.

"Ngươi nuôi một con mèo sư tử?"

"Vâng." Kỷ Dao gật gù đầu.

Trương công chúa trầm ngâm: "Con mèo cái này của ta năm ngoái có sinh hai con mèo con, một con tặng cho Vĩnh Gia Hầu lão phu nhân, một con bị Hoài Viễn Hầu cầm kinh phạt tới đổi... nếu không, ngươi đi hỏi bọn họ xem, chắc là chúng đều lớn rồi."

Kỷ Dao sùng sốt.

hắn chẳng nhắc tới chút nào.

Thấy tiểu cô nương biểu tình phức tạp, trong lòng Trần Viện hơi động, thăm dò: "Nếu loại mèo này hiếm có như vậy, Kỷ cô nương, con mèo sư tử của cô nương từ đâu mà có?"

Lúc ở Hoài Viễn Hầu Phủ, Trần Viện từng châm chọc nàng, Kỷ Dao nhàn nhạt nói: "một vị bằng hữu tặng ta, không tiện tiết lộ danh tính."

Cảm nhận được sự kiêu căng trong lời nói của nàng, Trần Viện cắn răng, trực giác mách bảo người tặng chính là Dương Thiệu, nhất thời cảm thấy tức giận.

Sau lần đó Thái phu nhân cũng không tổ chức tiệc của gì hết, cũng không biết đã chọn được người hay chưa? không đến nỗi chọn Kỷ Dao đi? Gia thế của nàng làm sao có thể so sánh với mình cơ chứ, phụ thân mình là Tả thị lang, Trần Viện cảm thấy bất bình. Chỉ có điều gia giáo của ả tốt, trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Đợi đến giờ Thân, cảm thấy các cháu trai của mình nên nhìn đều nhìn hết rồi, Trương công chúa liền giải tán tiệc, trở về phòng chính hỏi thăm bọn họ.

"Có vừa ý ai không?"

"không có."

"không hề."

Hai đứa cháu đồng thanh trả lời, lời ít ý nhiều.

Cảm thấy có chút tức giận, Trương công chúa hít thở sâu: "Nhiều cô nương như vậy cũng không chọn được một người, chẳng trách Hoàng thượng tức giận như vậy!"

"Cũng không phải là không có," Tống Thụy nói, "cháu cảm thấy...."

Tống Diễm nghiêm giọng nói: "Đệ cảm thấy cái gì, đệ cảm niệm cho ta!"

Quả thực là tức tới mức giờ chân, Tống Thụy mỉm cười, Đại ca thật thú vị, bảo hộ Dương Thiệu như vậy, lẽ nào Dương Thiệu là cha.... không, không, là ân sư? hắn ta không tin, việc Tống Diễm khiến Phụ hoàng hồi tâm chuyển ý, cũng không thể là công lao của một người được.

hắn ta nói: "Đệ chỉ muốn nói là đệ không gấp, đợi Nhị ca chọn trước đi."

Tống Vân không nói lời nào.

Trương công chúa nói: "Ta xem ngược lại có vài nhân tuyển, như Chu Lương âm Chu cô nương, Khương Chi Khương cô nương, còn có Kỷ Dao Kỷ cô nương, Từ Uyển Ngọc Từ cô nương, mấy cô nương này đều không tệ, các ngươi tự mình nghĩ xem."

Chu Lương âm? Tống Vân cau mày, Lương âm... hình như đã từng nghe thấy ở đâu đó.

Nhưng tại sao nghĩ như thế nào cũng không ra cơ chứ, lại thêm hôm nay Kỷ Dao cự tuyệt hẳn ta, khiến tâm trạng Tống Vân rất hậm hực, nói cáo từ rồi đi.

Kỷ Dao ngồi kiệu trở về phủ.

không ngờ Du Tổ Hoa vẫn luôn kiềm chế một bụng tức giận, suốt vài canh giờ đều tính toán làm sao để báo thù, cứ nhiên chặn Kỷ Dao ở cuối đường Tập Hiền.

Mộc Hương chắn ở phía trước, trách mắng: "Du cô nương, ngươi làm cái gì vậy?"

Du Tổ Hoa nói: "Kêu cô nương nhà các người đi ra, lời vừa rồi chúng ta còn chưa nói xong đâu."

Đúng là bà điên, Kỷ Dao cũng không lộ mặt, chỉ cảnh cáo: "Du Tổ Hoa, nếu ngươi vẫn không chịu rời đi, ta liền bảo kiệu phu đuổi ngươi đi. Ngươi tốt xấu gì cũng xuất thân từ thư hương môn đệ, vẫn nên giữ lại chút mặt mũi cho bản thân đi."

Du Tổ Hoa đảo mắt, đột nhiên đổi sang giọng ôn nhu: "Ta không cãi nhau với cô nương, Kỷ cô nương, ta chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với cô nương, cô nương đi ra đi."

Bọn họ nói chuyện gì? Nàng quá hiểu Du Tổ Hoa rồi, chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả! Kỷ Dao mới không trúng kế đâu, nàng nói với kiệu phu: "Nếu Du cô nương vẫn tiếp tục ngăn chặn, các người liền kéo nàng ta ra."

Đúng là tiện nhân!

Có điều nàng ta lập tức sẽ phải hối hận, Du Tổ Hoa liếc mắt nhìn phía trước, nhìn thấy thân ảnh cao lớn đang đi về phía này, trong lòng đại hỉ, di chuyển tới gần cửa sổ của kiệu: "Kỷ cô nương, những lời cô nương nói với ta lúc trước, có còn nhớ hay không?"

Kỷ Dao không nói gì.

"cô nương vừa nói với ta, bảo ta chuyển lời tới biểu ca, không cần tới tìm cô nương nữa, lời này có đúng không? không chỉ như vậy, cô nương còn hẹn gặp mặt riêng Tĩnh Vương nữa! cô nương bảo Tĩnh Vương làm ta bị thương, Kỷ cô nương..." Du Tổ Hoa đang nói, dường như lúc này mới phát hiện ra Dương Thiệu, vội bịt miệng, "biểu ca, sao huynh lại ở đây?"

Tiếng xưng hô này khiến Kỷ Dao trong lòng co rút.

Đường Tập Hiền rất gần Hoài Viễn Hầu phủ, chẳng trách Du Tổ Hoa sẽ chặn đường ở đây, ả thích Dương Thiệu nên khẳng định là hiểu rõ lộ trình trở về nhà của hắn, vừa rồi nói những lời kia chủ yếu cũng là để Dương Thiệu nghe thấy mà thôi.

"Biểu ca..." Du Tổ Hoa nhìn kiệu, "Kỷ cô nương ở bên trong, hôm nay bọn muội tới phủ của Thọ Xuân trưởng công chúa làm khách, những lời đó là nàng ta đích thân mở miệng nói, muội tuyệt đối không lừa huynh, nếu như nói sai sự thật, muội nguyện ý bị ngũ lôi đánh trúng!"

Ai bảo Kỷ Dao kiêu căng ngạo mạn, nói ra những lời này, đến nay bị Dương Thiệu nghe thấy rồi!

Nhưng Dương Thiệu cũng không tức giận, chỉ phân phó Trần Tổ: "Tiễn nàng ta về Du phủ, nói với Du phu nhân, nếu sau này còn xuất hiện trước mặt bản Hầu, đừng trách ta không lưu tình."

Cái gì...

Kỷ Dao nói ra lời như vậy, vậy mà hắn không có phản ứng gì, ngược lại quay lại đối phó ả? không xuất hiện trước mặt hắn, vậy thì là vĩnh viễn không được xuất hiện hay sao? Là bảo Mẫu thân đưa ả rời khỏi Kinh thành sao?

Sắc mặt Du Tổ Hoa trắng bệnh dọa người, thét lên: "Biểu ca, Kỷ Dao thực sự nói với muội như vậy, nàng ta không muốn gả cho biểu ca, không muốn gặp lại huynh nữa, muội không nói dối! Biểu ca, muội chỉ muốn tốt cho huynh, để huynh nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta mà thôi!"

"Mang đi." Dương Thiệu nhàn nhạt nói, một chút hi vọng cũng không lộ ra ngoài.

Trần Tổ ở bên cạnh đột nhiên lại cảm thấy một trận khủng hoảng, vội vàng kêu Trần Liệt cùng nhau kéo Du Tổ Hoa rời đi.

Bên ngoài đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, tiếng thét to, tiếng rao bán đều biến mất, nàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hắn, đi từ bên cửa sổ của kiệu tới phía trước, sau đó chắn trước rèm kiệu.

Cách một tầng vải màu xanh đậm, nàng có thể tưởng tượng ra dáng đứng của hắn.

Nhất định là thẳng tắp.

Cách rèm vải, nàng thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, hình như có một sức mạnh vô hình, đè ép trái tim nàng.

Nhất thời nàng cảm thấy hô hấp khó khăn, nhưng nàng từ từ nâng cằm lên.

Nếu như lúc này Dương Thiệu vén rèm lên chất vấn, nàng có thể nói với hắn như thế này, nàng không muốn tiếp tục gặp mặt hắn nữa, từ nay về sau, bọn họ đi đường riêng của mình.

không phải hắn hi vọng như vậy hay sao?

Những ngày này, hắn không phải chưa từng nghĩ tới nàng, nhớ tới nàng hay sao?

Nàng nắm chặt tay, nhìn chăm chăm tấm rèm che.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nhưng, không hề có một chút động tĩnh nào cả.

Nàng đều không biết nam nhân đó còn đứng ở bên ngoài hay không nữa, cho đến khi nghe thấy Mộc Hương hỏi: "cô nương, có phải là nên bảo kiệu phu nâng kiệu trở về hay không?"

Kỷ Dao sững sốt.

hắn cứ nhiên không gặp nàng, chỉ như vậy liền rời đi rồi, hắn còn không thèm hỏi xem những lời đó có phải sự thật hay không, hắn thậm chí, ngay cả một từ cũng không nói với nàng, hắn hoàn toàn không để tâm... bản thân nàng nghĩ như thế nào.

Thôi, có những lời không nhất thiết phải nói ra miệng.

Nàng hơi hơi buông lỏng tay, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, móng tay cứ nhiên để lại vài vết hằn trên mu bàn tay, cảm giác hơi đau nhói như kim châm.

Ngón tay vuốt lên, vết hằn đó giống như hình trăng non.

Nàng nhỏ giọng nói: "đi thôi."

Mộc Hương kêu kiệu phu nâng kiệu, đồng thời thở dài một hơi.

Vừa rồi Mộc Hương thấy Hầu gia đứng trước rèm kiệu, nhưng ngài chỉ đứng một lát rồi rời đi ngay, vốn dĩ còn cho rằng ngài sẽ nói vài câu với cô nương đấy.

Xem ra cô nương và Hầu gia thực sự là không có khả năng, nàng ta cau mày, cũng không biết rốt cuộc là nguyên do gì, mà cô nương không muốn gả, Hầu gia cũng không tới nữa.

Tiểu nha đầu hoàn toàn nghĩ không ra.

Lại nói Du Tổ Hoa bị Trần Tổ áp giải về Du phủ.

Du phu nhân nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của nữ nhi, cực kỳ khiếp sợ, quát hỏi: "Xảy ra chuyện gì, Tổ Hoa?"

Du Tổ Hoa khóc nức nở: "Nương, biểu ca ức hiếp con, xem lòng tốt của con thành lòng lang dạ thú."

Đúng là đồ ngu xuẩn, Trần Tổ thầm nghĩ, Kỷ nhĩ cô nương ở trong lòng Hầu gia quan trọng tới mức nào ả ta không nhìn ra hay sao, phạm lỗi hết lần này tới lần khác, Hầu gia làm sao có thể dung thứ? hắn ta đem chuyện vừa phát sinh kể lại một lần, chuyển lời nói: "Hầu gia nói, nếu Du cô nương còn lộ mặt trong Kinh thành nữa, thì đừng trách Hầu gia hạ thủ không lưu tình."

"Người nói cái gì?" Du phu nhân không dám tin, "nó là nữ nhi của Du gia ta, Thiệu nhĩ hắn không khỏi quản rộng quá rồi!"

Trần Tổ đáp: "Du phu nhân không nguyện ý, vậy thì có thể thử xem sao."

Du phu nhân sắc mặt trắng bệch.

một tên tùy tùng cứ nhiên dám nói lời như vậy, bà ta thực sự là tức không chịu được, lập tức đi tới Hoài Viễn Hầu phủ gặp Thái phu nhân.

"...giữa đường giữa chợ liền sai Trần Tổ và Trần Liệt áp giải Tổ Hoa về nhà, còn nói không cho Tổ Hoa xuất hiện trong Kinh thành nữa, cả Kinh thành này đều là của hần hay sao? Người xem xem, sao lại bá đạo như vậy." Du phu nhân khóc kè, "Tổ Hoa từ nhỏ lớn lên ở đây, hai người là thanh mai trúc mã, hần sao có thể tuyệt tình như vậy?"

Thái phu nhân nghe mà người cứ như trên mây, nghi hoặc hỏi: "là vì chuyện gì?"

"Còn không phải là vì Kỳ nhi cô nương đó hay sao," Du phu nhân nghiêng người về phía Thái phu nhân, nhỏ giọng nói, "Tổ Hoa thề độc, ta tin nó không dám nói dối. Hôm nay nó tới phủ Thọ Xuân trường công chúa làm khách, có nhắc tới Thiệu nhi với Kỳ nhi cô nương, cô nương kia cư nhiên dám nói không muốn gả cho Thiệu nhi, còn bảo Tổ Hoa chuyển lời, bảo chuyển lời tới Thiệu nhi là vĩnh viễn đừng tới gặp nàng ta. Tổ Hoa tức giận không nhịn được, liền nói với Thiệu nhi, ai ngờ Thiệu nhi lại đối xử với nó như vậy cơ chứ."

Bà đã nói mà, nhi tử khẳng định là cãi nhau với vị cô nương kia!

Thái phu nhân suy nghĩ chốc lát, liền nói: "Thiệu nhi thực sự có chút quá đáng, có điều chuyện giữa Thiệu nhi và Kỳ cô nương, Tổ Hoa thực sự không nên nhúng tay vào."

"Biểu thẩm," Du phu nhân không khỏi tức giận, "Tổ Hoa cũng là vì muốn tốt cho Thiệu nhi mà thôi."

Nếu thực sự muốn tốt cho hần, sao lại chuyển lời kiểu đó? Còn cố tình chặn lại trên đường nhi tử về nhà, mục đích còn không phải là khích bác li gián hay sao? Thái phu nhân đối với Du Tổ Hoa thất vọng hết lần này tới lần khác, bụng dạ ả ta chứa quá nhiều ý nghĩ xấu xa, bà nghiêm mặt nói: "Thiệu như hành sự có chút kích động, ta xin lỗi thay nó, nhưng để tránh vết xe đổ, người vẫn là gả Tổ Hoa ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn, hai đứa chúng nó không nên gặp mặt nhau một lần nào nữa."

"Biểu thẩm," Du phu nhân trong lòng trầm xuống, "người không thực sự coi loại người như Kỳ cô nương kia là con dâu của mình đấy chứ?"

"Ta tự có chủ kiến, người không cần quản." Thái phu nhân phát phát tay, "lời hôm nay ta nói, người đừng có nghe tai này ra tai kia, tốt nhất nên để trong lòng. Chỗ ta thì dễ nói chuyện, nhưng chỗ Thiệu nhi không dễ như vậy đâu, nếu nó thực sự muốn làm chuyện gì, ngay cả ta cũng không ngăn cản nổi."

Du gia bọn họ dựa thế Dương gia, kể từ sau khi Dương Thiệu trở thành Đại đô đốc, địa vị của Du lão gia ở trong triều cũng được nâng cao hơn, bao nhiêu người muốn kết giao. Nếu như ngày nào đó Dương Thiệu rút kiếm chặt đứt tình nghĩa, vậy thì Du gia nhất định là tổn thất trầm trọng.

Lời của Thái phu nhân chính là ủng hộ nhi tử, Du phu nhân miệng đắng chát: "Nếu ngài đã nói như vậy, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận."

"Vậy thì tốt, trở về trấn an Tổ Hoa một chút, bảo nó ở trong nhà tránh một thời gian."

Ý là không cần tới Hầu phủ thỉnh an nữa, Du phu nhân thở dài, đứng dậy cáo từ.

Thái phu nhân kêu nha hoàn rót ly trà nóng, bưng lên uống một ngụm.

"Vừa rồi người cũng nghe thấy, người cảm thấy Kỳ cô nương đó thế nào?" Bà hỏi Đường ma ma ở bên cạnh.

Đường ma ma cười cười: "Ô ti cảm thấy Kỳ cô nương này gan lớn lắm đấy ạ, tính tình dường như cũng rất cương quyết."

"Vậy sao? Tính khí Thiệu nhi như vậy, làm gì có cô nương nào dám nói chuyện với nó như vậy? Kỳ cô nương này..." Thái phu nhân nghĩ tới đôi mắt câu nhân của Kỳ Dao, nhìn không được lắt lắt đâu, xem người đứng là không nên xem diện mạo bên ngoài. Vốn cho rằng nàng ta sẽ bám lấy nhi tử, kết quả ngược lại không phải như vậy, mà là nhi tử cả ngày giống như ăn phải đạn pháo, ai chọc nó thì người đó gặp họa.

Du Tổ Hoa chính là đụng phải hòng súng, còn là hòng súng đã nhét đầy thuốc nổ!

Thái phu nhân trầm nghĩ, có nên mời Kỳ cô nương tới ăn một bữa cơm hay không?

.....

Bởi vì mèo sư tử khó tìm, Kỳ Dao sợ rằng con mèo của nàng thực sự sẽ bỏ chạy mất, nên kêu Chu ma ma đi nghe ngóng xem nhà nào có mèo sư tử, nàng muốn mua thêm một con nữa. Chỗ lão phu nhân phủ Vĩnh Gia Hầu khẳng định là không được, không nói tới việc không biết nó là đực hay cái, chỉ riêng một điều có thể khẳng định con mèo đó chính là huynh đệ tỷ muội của miêu miêu nhà nàng, nên không tiện ghép thành đôi.

Chu ma ma tìm kiếm vài ngày nhưng không có kết quả: "cô nương à, có thể mua được loại mèo này khẳng định là quyền quý vọng tộc, tin tức nhà bọn họ không dễ nghe ngóng, không bằng nhờ cô gia giúp đỡ."

Xem ra cũng chỉ có thể tìm Tạ Minh Kha.

Đúng lúc Kỳ Nguyệt sắp lâm bồn, mấy ngày trước Liễu thị liền tới Tạ gia để chăm sóc đại nữ nhi, cũng mời cả bà đỡ, Kỳ Dao nói: "không bằng ta cũng dọn tới đó ở."

"nói linh tinh cái gì, cô nương!" Chu ma ma ngăn cản, "thân phận của phu nhân khác biệt, có thể đi, người là cô nương gia làm sao có thể tới ở nhà tỷ phu được cơ chứ? không được không được, vạn nhất bị kẻ nào lưỡi dài lắm lời nói ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh tiết của cô nương mất."

Ài, vậy chỉ có thể đợi đến ngày tỷ tỷ sinh con ra mới được đến, Kỳ Dao lại hỏi: "Ca ca có gửi thư về hay không, rốt cuộc tới khi nào mới hồi Kinh?"

"Chắc là hai ngày tới." Chu ma ma bấm đốt ngón tay tính toán, "gần đây trời trong xanh không mưa, xe ngựa đi lại cũng thuận lợi."

Quả nhiên, sau hai ngày Kỳ Đình Nguyên trở về nhà.

không cô phụ Kỳ Dao, hẳn ta mang một nửa xe mặng khô Kiến Châu trở về, Kỳ Dao đại khái có thể ăn trong vòng nửa năm!

"Đại muội vẫn chưa sinh đấy chứ?" hẳn ta rất quan tâm chuyện này, "có điều sinh rồi cũng tốt, như vậy ta liền không cần phải lo lắng nữa, trở về liền có thể ôm cháu ngoại."

"Còn chưa sinh, phải đợi mấy ngày nữa." Kỳ Dao lấy khóa vàng đặt từ trước ở Ngọc Mân Đường ra, "đến lúc đó mang đi tặng."

"Đặt tên hay chưa?"

"Gọi là Tiềm ca nhi."

"Nương đâu?" Kỳ Đình Nguyên lấy đồ ở bên ngoài vào, "ta mua vật liệu may mặc của Kiến Châu, có sáu cuộn, các người cầm đi may y phục. Còn có một hộp trân châu hồng, muội cầm lấy chơi, mua cho phụ thân hai thỏi mực, mực thơm Kiến Châu...."

Ca ca nhìn thì vô tâm vô phách, nhưng ra ngoài một chuyến lại mang đầy đồ về, cũng không bỏ sót bất cứ ai trong nhà cả.

Kỳ Dao cười híp mắt ôm lấy cánh tay ca ca: "Cảm ơn ca ca!"

"Đúng rồi, còn có hai vò rượu ngon," Kỳ Đình Nguyên liếc muội muội một cái, "mang cho Hài gia."

"Ai?" Kỳ Dao thân hình cứng ngắc.

"Ai, còn có ai vào đây nữa, Dương đô đốc đấy," Kỳ Đình Nguyên chêu chọc nhìn muội muội, "muội cho rằng ta không biết hay sao?"

Kỳ Dao đề phòng: "Huynh biết cái gì?"

"Được rồi, còn che che dấu dấu làm gì." Kỳ Đình Nguyên nheo mắt muội muội, nhỏ giọng nói: "huynh nhìn thấy dây kết trường thọ của Hài gia, không phải do muội tặng hay sao?"

Vậy thì chính là Nhị muội phụ trương lai rồi, đương nhiên phải mua quà tặng.

Kỳ Dao xụ mặt: "không phải muội tặng."

"Muội coi ta là kẻ mù hay sao?" Kỳ Đình Nguyên lộ ra sợi kết trường thọ trên cổ tay, "giống như đúc, muội lừa ai chứ? Hơn nữa, hạt châu này không phải hạt châu bình thường!"

Kỳ Dao cắn môi.

trên mặt nàng cũng không có một chút xấu hổ nào, ngược lại vô cùng phức tạp, Kỳ Đình Nguyên nhìn thấy vậy thì cảm thấy kì quái, hẳn ta buông đồ trong tay xuống hỏi: "Làm sao, muội và Hài gia...."

"Bọn muội không có gì," nàng nói, "huynh hiểu nhầm rồi."

Nàng càng phủ nhận, Kỳ Đình Nguyên càng hoài nghi.

"Hả, không có gì mà tặng cái này? Ta còn không hiểu muội hay sao? Loại đồ vật như thế này, ngoài huynh ra, muội chỉ tặng cho ý trung nhân thôi!" Kỳ Đình Nguyên đột nhiên bắt lấy cánh tay muội muội, "muội trốn tránh hết lần này tới lần khác, không chịu thừa nhận, lẽ nào là Dương Thiệu cô phụ muội?"

Trong phút chốc, nàng nhìn thấy trong mắt ca ca lướt qua chút hàn ý, đột nhiên nàng nghĩ tới kiếp trước, ca ca vì nàng mà đối đầu với Tống Văn.

Nhưng ca ca không phải đối thủ của Tống Văn.

Dương Thiệu của kiếp này, cũng không phải là người dễ chọc!

Kỳ Dao ngốc luôn, cũng không biết nên trả lời như thế nào, lẽ nào nói, là bản thân nàng cô phụ Dương Thiệu hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Thấy nàng không nói gì, Kỷ Đình Nguyên kéo nàng vào trong nhà, ấn nàng ngồi xuống ghế.

"nói đi, là chuyện gì? Nếu hần thực sự ức hiếp muội, ca ca có biện pháp báo thù thay muội!"

Ca ca thì có cái biện pháp khi gió gì, tà môn ngoại đạo à? Dương Thiệu là Đô đốc ngũ quân đấy, ca ca có thể làm gì? Kỷ Dao ổn định tâm trạng: "Ca ca, Hầu gia không ức hiếp muội, là muội suy nghĩ tưởng tượng, cảm thấy hai người bọn muội không hợp nhau."

"Sao lại không hợp nhau?" Kỷ Đình Nguyên rất là thương thức Dương Thiệu, hần anh dũng thiện chiến, ngăn con sóng dữ ở Vân Châu, đánh bại Tần Vương, hần còn có thể uống rượu rất giỏi, ngàn chén không say. Đương nhiên, quan trọng nhất là, Dương Thiệu đối xử với muội muội không tệ, không phải là đã từng cứu muội ấy vài lần rồi hay sao, cho nên hần ta cảm thấy rất nghi hoặc, "nếu ngài ấy không ức hiếp muội, làm sao lại không thích hợp đây?"

nói ra thì rất dài.

Kỷ Dao thở dài: "Rất nhiều điểm không hợp nhau, muội không thích hần uống rượu, không thích hần đánh giặc, không thích hần ngày ngày thao binh luyện mã. Thái phu nhân cũng không thích muội, biểu muội của hần muội cũng không thích, cái gì muội cũng không thích...."

Khỏe miệng Kỷ Đình Nguyên co rút.

hần ta cảm thấy bảm thân mình có lẽ đảo ngược rồi, xem ra không phải Dương Thiệu phụ muội muội, mà là muội muội hần ta thay lòng đổi dạ.

"Muội không nói dối ta đấy chứ?" hần xác nhận lần cuối.

"Đương nhiên không có, ca ca huynh cũng không nghĩ thử xem, nếu như Hầu gia phụ muội, muội sẽ che giấu hay sao? Cho dù ca ca không báo thù thay cho muội, muội cũng không để hần trôi qua tốt đẹp!"

Cái này cũng đúng, Kỷ Đình Nguyên suy nghĩ trong chốc lát, muội muội nhà mình tính cách ra sao, sao có thể bị thiệt thòi? Muội ấy chính là trái ớt nhỏ! Nếu như Dương Thiệu phụ muội ấy, muội ấy không thể tốt bụng bảo hộ hần như thế này được.

Nhưng nếu như vậy, Dương Thiệu không phải sẽ rất đáng thương hay sao? Nghĩ nghĩ lại lắc đầu, hần là Hầu gia cơ mà, lẽ nào có thể chỉ vì muội muội mà không thành thân hay sao, trong Kinh thành không biết còn có bao nhiêu cô nương nguyện ý liên hôn với Hầu phủ đâu, hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng rượu này vẫn là nên tặng, liền coi như quà bồi thường.

.....

Kỷ Đình Nguyên trấn an nạn dân một cách ôn hòa, các Tri phủ lần lượt dâng tấu khen ngợi, Hoàng thượng vui vẻ, thăng chức cho hần ta trở thành Tả thêm đô Ngự sử của Đô sát viện, quan chính tứ phẩm.

Kỷ Chương đêm đó liền uống nửa vò rượu, say nửa thì nôn đến chết, Liễu thị nghe tin liền sáng giọng: "không có ta trông chừng là không xong, làm bừa! Cũng không xem lại bản thân mình bao nhiêu tuổi rồi, còn uống rượu cùng nhi tử cơ đấy."

"Phụ thân cũng là quá vui mà thôi, khó có dịp." Kỷ Nguyệt cười, "huong, người chẳng qua là đang ở đây thôi, nếu người ở nhà, con không tin nương lại không uống cùng đâu."

Liêu thị cũng bật cười, vuốt vuốt mái tóc: "Ồi, ta vẫn luôn lo lắng cho Đình Nguyên, không ngờ đứa trẻ này cũng rất có tiền đồ, lúc trước nương sợ nó ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, kết quả không ngờ tới mọi chuyện lại ổn thỏa như vậy."

"Vậy nương sau này không cần phải lo lắng cho huynh ấy nữa."

"Sao có thể không lo lắng, còn phải nhìn chăm chăm nó thành thân nữa!" Nhắc tới chuyện này, lại nghĩ tới Kỷ Dao, bà nói với Kỷ Nguyệt, "Dao Dao cập kê rồi, Nguyệt nhi, có phải là con nên nói với cô gia một câu, xem xem bên người y có công tử nào thích hợp hay không?"

Tạ Minh Kha nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, đồng liêu của y đều xuất thân cát sỹ, tài trí hơn người, chức vụ cũng thanh quý, sau này tiến nhập nội các có thể quyết định chuyện quốc gia đại sự.

Kỷ Nguyệt sững sờ, thầm nghĩ mẫu thân không biết chuyện của muội muội với Hầu gia hay sao?

Vậy thì không thể kéo dài thêm nữa, nàng ấy nghĩ một lát rồi thăm dò: "Nương, con thấy Hầu gia làm người không tệ."

"Đừng nhắc tới nữa!" Liễu thị phát tay liên tục, "Dao Dao có gặp qua Thái phu nhân, bà ấy không vừa ý, sau đó Hầu gia không tới nhà chúng ta nữa, làm

sao còn thành đôi được?"

Kỷ Nguyệt đột nhiên nghĩ tới lời nói ngày đó của Tạ Minh Kha, Dương Thiệu không muốn gặp muội muội, xem ra thực sự là không thể thành. Nàng ấy tiếc nuối thở dài một hơi: "Con nói với tướng công, chàng ấy nhất định có thể giới thiệu vài người."

"Vậy thì tốt." Ánh mắt của cô gia khẳng định không tệ, Liễu thị lại trở nên vui vẻ.

Kỷ Nguyệt lúc này đột nhiên cau mày lại.

"Sao vậy? không thoải mái?" Liễu thị đỡ nàng ấy, "có phải là đau chỗ nào hay không, hay là làm sao...."

"Con cũng không biết, cảm thấy có chút đau."

"Ồi chao, đau kiểu gì?" Mấy hôm trước có xuất hiện chút tơ máu, chính là hiện tượng trước khi lâm bồn, bây giờ bắt đầu đau rồi, không phải là sắp sinh đây chứ? Liễu thị vội nói, "mau đi mời bà đỡ tới!"

một canh giờ sau, xác thực là sắp sinh rồi, Kỷ Dao vội vàng ngồi kiệu đi tới Tạ phủ.

Kỷ Nguyệt lúc này đã đau chảy mồ hôi, Kỷ Dao tiến tới nắm lấy tay tỷ tỷ: "Sao không nói sớm một chút, sắp sinh rồi sao?"

"Còn không phải sợ mọi người lo lắng, bảo ta không được làm phiền mọi người sớm như vậy." Đại nữ nhi từ trước tới nay đều hiểu chuyện, Liễu thị nói, "Nguyệt nhi, con nhất định sẽ bình an, đừng sợ, nương ở bên cạnh con."

"Tỷ phu đâu?" Kỷ Dao nhìn quanh bốn phía, "lẽ nào tỷ tỷ không nói cho tỷ phu biết?"

"Đã cho người đi thông báo rồi, chắc là lập tức liền trở về...."

Lời vừa dứt, liền nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân chạy nhanh, Kỷ Dao ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy Tạ Minh Kha chạy từ bên ngoài vào, trên mặt đều là mồ hôi, cái này không tính là gì, mũ quan trên đầu y cư nhiên bị lệch xiêu vẹo!

Từ trước tới nay nàng chưa từng thấy Tạ Minh Kha lời thôi như vậy.

Khóe môi nàng nhếch lên.

Liền ngay cả Kỷ Nguyệt cũng cười: "Tướng công, chàng mau chỉnh lại mũ áo."

"Chỉnh cái gì, nàng đều sắp sinh rồi!" Tạ Minh Kha không hề để ý hình tượng của bản thân mình, bàn tay đặt lên đầu vai nàng, "nàng sao rồi, đau không? Có phải là rất khó chịu hay không?" Y lấy ra khăn tay lau mồ hôi cho nàng ấy, "ta nên sớm trở về mới phải...."

"Chàng cũng không biết là hôm nay sinh, trở về làm cái gì?" Kỷ Nguyệt nói, "không cần lo lắng, thiếp không sao."

Tạ Minh Kha không nói chuyện, chỉ là đem tay nàng ấy đặt vào lòng bàn tay mình, nắm thật chặt.

Bà đỡ nói: "Tạ đại nhân, Kỷ cô nương, các người đều ra ngoài đi."

Lúc này phụ tử Kỷ Chương cũng tới nơi, hiện giờ đã là buổi chiều tối rồi. Bọn họ vây quanh bên cạnh Kỷ Nguyệt.

Liễu thị hiểu rõ tâm trạng của nữ nhi, lúc bà sinh con cũng như vậy, phát phát tay: "Đều ra ngoài đợi đi, để Nguyệt nhi và cô gia nói với nhau mấy câu."

Sinh con không phải chuyện dễ dàng.

Tạ Minh Kha nghe thấy vậy, trong lòng trầm xuống, tay nắm càng chặt.

"Chàng làm đau thiếp rồi." Kỷ Nguyệt sắc giọng.

Y vội vàng buông lỏng một chút, nhìn vào mặt thê tử: "Nguyệt nhi, nàng nhất định phải bình an, nàng không được..." mặc dù bụng đầy kinh luân, nhưng đến giờ khắc này, y cư nhiên không nói nổi một lời, chỉ có thể đặt tay nàng ấy lên môi hôn, "ta ở bên ngoài đợi nàng."

Nàng ấy cười: "Có thể sẽ phải đợi lâu đấy."

"Sao có thể? Nàng sẽ sinh con rất nhanh, ta đi bảo nhà bếp nấu sẵn canh cho nàng, nàng muốn ăn cái gì?"

"Cháo trắng."

"Hay là ăn cháo cá đi, hoặc là canh gà, tổ phụ tặng gà, còn mấy con liễn."

"không được, nương nói ăn không nổi, thiếp liền muốn ăn cháo trắng."

"Được được được, thì cháo trắng." Tạ Minh Kha trong lòng trầm trọng, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, y biết Kỷ Nguyệt cũng sợ hãi giống mình, chỉ có điều sợ hãi cũng không có tác dụng gì, bọn họ cùng nhau vượt qua, y nhẹ nhàng ôm Kỷ Nguyệt vào lòng, "ta luôn nghĩ Tiềm nhi sinh ra có bộ dáng như thế nào, đợi lát nữa liền có thể nhìn thấy rồi."

Kỷ Nguyệt dựa vào y: "Vâng."

Hai người vẫn chưa tách nhau ra, bà đỡ có chút gấp gáp: "Tạ đại nhân, làm lỡ thời gian không tốt, mau đi ra đi."

Kỷ Nguyệt đã rất đau rồi, Tạ Minh Kha cúi đầu hôn một cái lên gò má nàng ấy: "Ta đợi nàng và hài tử."

Y đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, chỉ có từng chậu từng chậu nước nóng không ngừng được mang vào.

Kiếp trước khi tỷ tỷ sinh con nàng không ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bị giày vò khổ sở như thế này.

Nàng yêu quý tỷ tỷ, sợ chuyện xấu sẽ xảy ra, mặc dù trong lòng biết trước tỷ tỷ sẽ không sao.

Nhưng thấy đáng về lo sợ bất an của Tạ Minh Kha, nàng lại cảm thấy vui mừng thay cho tỷ tỷ. Chỉ cần tỷ tỷ bình an sinh xong, một đời của tỷ tỷ nhất định là viên mãn. Có tướng công thương yêu, có đứa con đáng yêu, có tương lai đầy mong đợi.

Đây là tất cả những gì nàng ngưỡng mộ.

Kiếp trước, nàng chỉ có một tướng công như vậy, những cái khác đều không có, Kỷ Dao vuốt ve bụng, hài tử cũng không có.

Nàng thờ dài một hơi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên trong truyền ra tiếng trẻ con khóc, Tạ Minh Kha lập tức nâng cao tinh thần, vội vàng xông tới cửa.

một nhà Kỷ gia cũng vây quanh, kiễng chân mong đợi.

Bà đỡ ôm một đứa trẻ đi ra, cười nói: "Chúc mừng Tạ đại nhân sinh được quý tử! Là một công tử!"

Kỷ Chương ôm lấy, đứa trẻ mập mập bụ bẫm, mặt đỏ hồng.

Đây là cháu ngoại của ông!

"Tỷ tỷ sao rồi?" Kỷ Dao hỏi.

"Phu nhân rất lợi hại, sinh con ra rất nhanh." Bà đỡ đáp.

Tạ Minh Kha đã xông vào phòng sinh rồi.

Kỷ Đình Nguyên cười rộ lên: "Muội phu coi như thờ phào nhẹ nhõm được rồi, vừa rồi y cứ như bị điên ấy, đập đá không ngừng."

"Đập đá gì?"

"Đá ở trên mặt đất."

Quả nhiên là đợi đến phát điên rồi.

Kỷ Dao và ca ca cùng nhau vào trong, Kỷ Chương ôm cháu ngoại đi ở phía sau.

Tỷ tỷ giống như là vớt ra từ trong nước vậy, cả người ướt đẫm, Kỷ Dao nhìn thấy thế mắt liền đỏ ửng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ sao rồi? Tiềm ca nhi rất tốt."

"Tỷ cũng rất tốt, chỉ là có chút mệt." Cô họ Kỷ Nguyệt có chút khô.

Liều thị lau mắt: "Nghỉ ngơi vài ngày liền tốt... Nguyệt nhi hiện tại không thích hợp nói chuyện, chúng ta đều ra ngoài đi, để nó nghỉ ngơi." Bà đuổi người ra ngoài.

Mọi người đều rất biết điều, hiểu được hai phu thê cần bày tỏ nỗi lòng, Kỷ Dao đứng lên, liếc nhìn cháu ngoại nhỏ, thấy cháu ngoại nhắm mắt ngủ, liền đi ra ngoài.

Kỷ Đình Nguyên cũng nhìn một cái, nói với Kỷ Dao: "Tiểu hài tử cư nhiên có bộ dáng như vậy, chẳng giống ai cả."

"Bây giờ huynh mới biết?"

"Là sao? Muội đã sớm biết rồi?"

"Muội đọc sách nhiều hơn huynh, đương nhiên là biết."

Kỷ Đình Nguyên đá một hòn đá bay lên: "nói bậy!"

Kỷ Chương ở phía sau cười, thấy thê tử cũng đi ra ngoài rồi, liền nắm lấy tay bà, cảm khái nói: "Hôm nay đúng là ngày tốt." Ông đặc biệt cảm thấy mãn nguyện, mấy đứa trẻ đều tốt, lúc còn nhỏ ông ở trong nhà đọc sách, cứ cảm thấy mình có đọc cũng chẳng làm nên chuyện gì, từ trước tới giờ chưa dám nghĩ tới sẽ có ngày hạnh phúc như hôm nay.

Liêu thị không nói gì, chứng kiến giây phút nữ nhi sinh con ra, bà cũng cảm thấy, hôm nay chuyện gì bà cũng không so đo tính toán nữa.

Trong phòng, Tạ Minh Kha bụng cháo trắng bón cho Kỷ Nguyệt.

"Thực sự là không ăn nổi," Kỷ Nguyệt nói, "liền ăn trước bấy nhiêu thôi."

"Được." Tạ Minh Kha đặt bát xuống, bây giờ mới có thời gian tỉ mỉ quan sát thê tử, "vắt vả cho nàng rồi, cứ nhiên nặng những ba cân."

"Như vậy mới tốt, nếu như gầy quá lại phải lo lắng." Mặc dù lúc sinh Kỷ Nguyệt cũng sợ hãi, nhưng hiện tại thả lỏng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, đó là nhũ tử của nàng ấy và Tạ Minh Kha, bất luận thế nào cũng phải sinh ra, "Tiềm ca nhi giống tướng công mới tốt."

"Vì sao, giống nàng cũng vậy mà." Tạ Minh Kha nhẹ nhàng vuốt má nàng ấy, "giống nàng, dễ nhìn biết bao."

Kỷ Nguyệt hơi đỏ mặt, bộ dáng hiện tại của nàng ấy khẳng định là vô cùng khó coi, nàng ấy nhỏ giọng nói: "chính là giống chàng... thiếp thích bộ dáng của chàng."

Kỷ Nguyệt từ trước tới nay đều nội liễm, lần đầu tiên nói ra lời nói kiểu này, Tạ Minh Kha cảm thấy trong lòng ngọt ngào, khẽ cười: "Chỉ vì bộ dáng? không có lí do nào khác nữa sao?"

"Sao chàng tham lam như vậy?"

"không phải tham lam, ta thích tất cả của nàng, nàng chỉ thích mỗi vẻ ngoài của ta, ta không cam tâm"

Kỷ Nguyệt cắn môi cười, nhắm mắt lại: "Thiếp mệt lắm, muốn nghỉ ngơi."

Thực ra không nói y cũng biết, Tạ Minh Kha cúi đầu hôn lên môi nàng ấy: "Ừ, ngủ đi, ta ở bên cạnh nàng."

Y ghé đầu xuống bên cạnh tay nàng ấy.

Trong phòng yên tĩnh, ánh trăng bên ngoài len lỏi chiếu vào, vô cùng ấm áp.

.....

Tỷ tỷ sinh con xong, tự nhiên là có bà vú chăm sóc, nhưng vì chưa qua thời gian ở cữ, Liêu thị vẫn cảm thấy lo lắng, cho nên vẫn chưa rời khỏi Tạ phủ.

Bà không ở nhà, liền lưu lại Chu ma ma lo liệu mọi chuyện, chỉ huy một đám hạ nhân chăm sóc cuộc sống hàng ngày của chủ tử.

Nhưng có một hôm, Hoài Viễn Hầu phủ bất ngờ gửi thiệp mời tới, nói là mời Kỷ Dao tới ngắm hoa.

Chu ma ma ấn tượng sâu sắc đối với Dương Thiệu, vẻ ngoài mày kiếm mắt sáng đường đường chính chính, giờ tay nhắc chân đều uy nghi mười phần, lại thêm danh vọng của Hầu phủ, Chu ma ma thực sự không dám từ chối, liền đáp ứng, sau đó mới cho người đi bẩm báo Liêu thị.

Liêu thị cảm thấy kì quái: "Đột nhiên lại mời Dao Dao, lẽ nào Thái phu nhân thay đổi ý kiến rồi? Vậy rốt cuộc có phải đi hay không...ôi chao, vẫn là nên đi, Hầu gia không phải là giao hảo với cô gia hay sao, dù sao cũng phải nể mặt, để Dao Dao đi tới đó một chuyến."

Bà cau mày: "Xem như là tìm hiểu chiều gió, được liền được, không được thì thôi, dù sao không phải cô gia đã chọn được mấy người rồi sao?"

Kỷ Nguyệt đang ôm con, nàng ấy nói: "Đều đáp ứng rồi còn có thể không đi hay sao? Bậc tài giỏi như Hầu gia, Thái phu nhân có thể dạy dỗ ra một Hầu gia như vậy ắt cũng là người có chừng mực, con nghĩ bà ấy sẽ không làm khó Dao Dao."

Liêu thị liền sai người đi truyền lời tới Chu ma ma.

trên danh nghĩa thiệp mời do Thái phu nhân phái người đưa tới, Kỷ Dao cảm thấy rất kinh ngạc, trong trí nhớ, Thái phu nhân chưa từng chủ động mời nàng, lần này là chuyện gì đây.

"Trang điểm tỉ mỉ cho cô nương." Chu ma ma phân phó.

Mộc Hương chải tóc cho Kỷ Dao.

Kỷ Dao hoài nghi rằng Thái phu nhân có phải bảo nàng tới để cảnh cáo nàng cách xa Dương Thiệu hay không, chuyện lần trước ở đường Tập Hiền, chuyện của Du Tổ Hoa, Thái phu nhân khẳng định là biết rõ, có thể là bà cảm thấy do nàng xuất ra quỹ kế gì đó cũng nên.

Thôi, dù sao cũng phải nói rõ!

Nàng không muốn để Thái phu nhân cảm thấy rằng, bản thân nàng dường như đang nghĩ mọi biện pháp để gả cho Dương Thiệu.

Mộc Hương thì tâm trạng lại đầy mong đợi, nàng ta nghĩ tới ngày hôm đó, cảnh tượng cô nương và Hầu gia cùng nhau xem rùa, cứ cảm thấy hai người rất đẹp đôi, nếu như có cơ hội xoay chuyển thì thật tốt!

Mở hộp nữ trang ra, Mộc Hương lựa chọn trâm thoa một cách tỉ mỉ.

Bị tiếng va vào nhau thanh thúy của ngọc thạch hấp dẫn, Kỷ Dao cúi đầu nhìn xem, đột nhiên phát hiện ra cây trâm trước đây Dương Thiệu tặng.

Nàng nhân lúc Mộc Hương cài trâm lên tóc, liền cầm lấy nó ra để trong tay áo. Nếu ngay cả mặt cũng không muốn nhìn thấy nhau, hà tất gì phải lưu lại thứ đồ này? Nếu có cơ hội gặp được, nàng liền trả nó lại cho hắn.

Đợi trang điểm xong, nàng ngồi kiệu tới Hoài Viễn Hầu phủ.

Thái phu nhân vì muốn che giấu mục đích của mình, nên mời thêm mấy cô nương khác nữa, dù sao bà không hiểu rõ tâm tư của nhi tử, hôm nay chỉ là thăm dò thôi.

Kỷ Dao ngồi trong phòng khách, cũng không nhìn thấy Trần Viện.

Trần Viện kia không phải là người Thái phu nhân vừa ý hay sao, sao lại không mời à, cái này có chút kì quái.

"Tuổi tác lớn rồi càng ngày càng cảm thấy tĩnh lặng cô đơn, nên muốn nói chuyện với mấy tiểu cô nương các người một chút." Thái phu nhân nhìn Kỷ Dao.

So với năm ngoái, cô nương này thực sự đã trưởng thành rồi, giữa lông mày sáng sủa rực rỡ, khi con ngươi chuyển động giống như có ánh sáng nở rộ, làm người khác phải chú ý nàng. Nhan sắc này thực sự không thể chê bai, chính là quá mức bắt mắt, qua vài năm nữa không biết còn diễm lệ tới mức nào.

Thái phu nhân không thích loại tướng mạo này, nhưng nếu như nhi tử thích, con người lại lương thiện thì bà sẽ không có ý kiến gì.

Nhi tử đều bao nhiêu tuổi rồi? Bà cũng không nghiêm khắc như vậy.

"Kỷ cô nương, nghe nói lần trước cô nương phát cháo cùng Chu cô nương, đúng không?"

"Đều là công lao của Chu cô nương." Kỷ Dao cười cười, "tiểu nữ chỉ là đúng lúc gặp được Chu cô nương, nhìn thấy nạn dân đáng thương, mới có ý nghĩ đó."

Cũng không có ý nghĩ muốn độc chiếm công lao, Thái phu nhân nghe vậy thì gật đầu: "Ta chính là nghe nói nề nếp gia phong của Kỷ gia không tệ."

Cư nhiên còn khen nàng? Kỷ Dao suy nghĩ chút nữa thì há to miệng.

Nhưng hiện nay thái độ của Thái phu nhân đối với nàng thế nào có quan trọng không? Lúc nàng đang suy nghĩ, Dương Thiệu đã ra quyết định rồi. Lúc đầu nói cho nàng mười ngày suy nghĩ, sau đó thì qua loa với nàng, nói cái gì mà không cần miễn cưỡng.

Nhưng trên thực tế, hắn đã không muốn đợi nàng nữa rồi.

Hắn căn bản không muốn cưới nàng.

"Thái phu nhân tán thưởng, tổ tiên ông cha đều là nông dân, nếu nói tới gia phong nề nếp thì cũng chỉ được mỗi thuần phác thôi." Kỷ Dao nhìn sang bên cạnh, "so với các cô nương ngồi ở đây còn kém xa."

Ánh mắt Thái phu nhân chớp động, cảm thấy Kỷ Dao rất có cốt khí.

Các cô nương ở trong Kinh thành, có ai là không muốn lấy gia thế làm vinh, nàng cư nhiên lại chủ động đề cập tới mặt yếu của mình, nếu là người khác sẽ chỉ tránh né thôi.

Thái phu nhân cười lên, đồng thời ra hiệu bằng ánh mắt cho Đường ma ma.

Bà rất nhanh liền mời các cô nương đi ngắm hoa.

Kết quả trong quá trình ngắm hoa, Kỷ Dao phát hiện các cô nương khác càng ngày càng đi nhanh, khi nàng muốn đuổi kịp, lại bị một nha hoàn kéo chân sau.

Nha hoàn đỏ tay chân vụng về, đem một bát canh gì đó đổ lên tay nàng, bàn tay nàng đột nhiên bị dính dính, may mà không bỏng, chỉ bị bỏng thôi.

Nha hoàn quỳ xuống nhận tội, xin Kỷ Dao tha thứ.

Loại kịch này kiếp trước Kỷ Dao đã chứng kiến nhiều, thậm chí ắt hẳn do Thái phu nhân sai sử, có điều mục đích có chút kì quái. Bởi vì mặc dù Thái phu nhân không thích nàng, nhưng từ trước tới nay chưa từng giờ thủ đoạn chiêu trò gì. Bà chỉ lạnh nhạt nàng thôi, hoặc là khi nàng làm sai, Thái phu nhân sẽ nghiêm khắc trách cứ vài câu, những cái khác thì không có.

Kỷ Dao kì quái, chẳng lẽ Thái phu nhân muốn nàng gặp Dương Thiệu?

Nhưng mà vì sao?

Nàng cảm thấy vô cùng khó hiểu, lấy khăn tay ra lau tay.

Chính vào lúc này, phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vàng, "đất đất đất, đất đất đất", đi trên đường nhỏ trải đá xanh, vang lên âm điệu rất nhịp nhàng.

Ngón tay Kỷ Dao ngừng lại, rồi tiếp tục lau, cho đến khi thân ảnh đó lướt qua bên người nàng, muốn đi tiếp về phía trước, nàng đột nhiên gọi: "Hầu gia."

Dương Thiệu không kịp đề phòng.

hắn không hề biết mẫu thân mời Kỷ Dao tới, vừa rồi mẫu thân nói có việc gấp, thúc giục hắn nhiều lần, hắn mới trở về.

Ai ngờ tới, Kỷ Dao lại ở đây.

Giọng nói ngọt ngào của tiểu cô nương vang lên bên tai, làm hắn nghĩ tới ngày đó đứng trước rèm kiệu, nghĩ tới thời khắc chỉ cách nàng một bức rèm.

hắn từng nghĩ, Kỷ Dao sẽ nói gì.

Nhưng từ đầu tới cuối nàng đều không đụng vào bức rèm đó.

Rốt cuộc vẫn là không thể tránh khỏi, hắn dừng lại bước chân.

hắn thực sự không thể hoảng loạn bỏ chạy trước mặt Kỷ Dao.

Dương Thiệu quay đầu lại, nhìn về phía tiểu cô nương đứng trong rừng hoa đào, nàng mặc chiếc áo màu xanh nhạt, một chiếc váy thêu nụ hoa màu hồng trên nền vải trắng, cả người đều toát ra sự tươi đẹp trong ngày xuân.

hắn nhàn nhạt nói: "không biết Kỷ cô nương có chuyện gì?"

Về mặt nam nhân lãnh đạm, bày ra chút xa cách, chỉ là khuôn mặt vẫn vô cùng anh tuấn, đôi lông mày dài phớt phớt, đôi mắt đen láy, cánh mũi cao thẳng, còn có đôi môi mang hình dáng tuyệt đẹp... trong đầu Kỷ Dao hiện rõ cảnh tượng hắn hôn nàng trong xe ngựa.

Đúng vậy, chuyện đó, có phải hắn cũng quên rồi hay không? Từng hôn nàng, ôm nàng, chỉ vì nàng muốn suy nghĩ, hắn liền vứt nàng ra sau đầu hay sao.

Nàng nhìn bốn phía, trừ nha hoàn của mình, tất cả những người khác đều không thấy đâu.

Rất tốt.

Bất kể kế sách của Thái phu nhân là gì, thì đều hợp ý nàng.

Kỷ Dao thu lại khăn tay bị bẩn, lấy chiếc trâm vàng từ trong tay áo ra.

Dưới ánh nắng mặt trời, cánh bướm hơi hơi lay động, dường như muốn bay lên vậy, nàng đi tới gần Dương Thiệu.

Trái tim hắn dần dần co thắt lại.

Kỷ Dao dừng cách hắn khoảng mấy bước chân, đem chiếc trâm đưa cho hắn: "Những lời nói dư thừa ta sẽ không nói nữa, nghĩ ắt hẳn Hầu gia rất rõ ràng, chiếc trâm này trả lại cho ngài."

Đầu nhọn chiếc trâm giống như đâm thẳng vào trái tim hắn, Dương Thiệu gơ tay ra nhận lấy: "Ta đều quên có vật này rồi, cũng không phải đồ gì đáng tiền, sao ngài phải trả lại? không cần có thể vứt đi."

"Dù sao cũng đáng giá mấy chục lượng bạc, mặc dù Hầu gia phú khả địch quốc, cũng không nên lãng phí như vậy đi?"

Ha, Dương Thiệu cười khẽ, đem châm vàng cất vào trong tay áo.

"Kỷ cô nương nói rất đúng, bản Hầu sẽ ghi nhớ trong lòng." hấn quay người rời đi.

Thấy hấn muốn rời đi, Kỷ Dao nói: "Hầu gia, nếu vật đã trả về chủ cũ, vậy xin Hầu gia trả lại sợi kết trường thọ cho ta."

Dương Thiệu sững sờ.

"Lẽ nào Hầu gia cũng quên chuyện này rồi?" Kỷ Dao nắm chặt tay, ca ca không phải nói nhìn thấy hấn đeo hay sao, lẽ nào hấn đã gỡ ra rồi?

Đáng tiếc hiện tại hấn đang buông tay xuống, ống tay áo rộng che đi mất, cái gì nàng cũng không nhìn thấy. Nhưng nàng cảm thấy, Dương Thiệu không đến nỗi vứt nó đi.

Đó xem như là vật may mắn, có thể bảo vệ thân thể an khang.

Kỷ Dao nói: "Nếu như Hầu gia để trong thư phòng, xin Hầu gia lấy ra trả lại ta."

hấn trầm mặc không lên tiếng.

hấn có thói quen cất đồ trong thư phòng, chỉ là sợi kết trường thọ....

Đó là đồ vật duy nhất mà cả hai kiếp nàng tỉ mỉ làm ra tặng hấn, nàng cứ nhiên muốn đòi lại sao? Kỷ Dao so với hấn nghĩ còn vô tình hơn!

hấn quay người trở lại.

Giấy phút đó, ánh mắt hấn lạnh hơn bất cứ lúc nào.

Kỷ Dao trong lòng giật thót, vô thức lùi ra sau một bước.

"Hôm nay ngươi tới chính là để tính toán sổ sách với ta hay sao?" Nam nhân bức tới, nắm chặt cánh tay nàng, món nợ giữa hấn và nàng, vĩnh viễn đều không thể tính rõ ràng được!

Cả người nam nhân giống như cất chứa gió bão, có loại cảm giác muốn hủy diệt nàng, Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy hồi hận.

Sớm biết vậy liền không đòi dây trường thọ gì đó nữa....

"Hầu gia." Nàng nhỏ giọng nói, "ta không cần nữa."

"không cần nữa?" Dương Thiệu kéo nàng tới gần, gần như dán lên ngực hấn, "không phải muốn tính toán rõ ràng hay sao, vật quy chủ cũ?"

Kỷ Dao nói: "không, ta cũng có thể không cần lấy lại."

Tại sao hấn đột nhiên trở nên dọa người như vậy?

không phải hấn muốn cắt đứt quan hệ giữa hai người bọn họ hay sao, nàng chỉ là muốn quan hệ của hai người cắt đứt triệt để hơn mà thôi.

hấn cười lạnh: "Ta chỉ tặng ngươi một chiếc trâm vàng hay sao?"

"Hả!" Trong lòng Kỷ Dao đột nhiên nhảy dựng, lẽ nào hấn muốn nàng trả lại rùa và miêu miêu sao?

A, không được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Rùa là một đôi, còn có rùa cái của nàng nữa, cho nên nếu trả lại có nghĩa là chia cắt gia đình của hai con rùa. Miêu Miêu, nàng nuôi nó từ hai tháng tuổi tới mười tháng tuổi, càng không thể bỏ được!

Nàng không thể trả.

Kỷ Dao cò kè mặc cả: "Rùa và mèo con, lúc trước Hầu gia mua mất bao nhiêu bạc, ta trở về liền cho người mang tới trả." Thậm chí nàng có thể trả nhiều

hơn một chút, tuyệt đối không để Dương Thiệu bị thiệt.

Nhưng lời vừa dứt liền cảm thấy cánh tay đau đớn, hình như nam nhân nắm càng chặt hơn. Nàng đột nhiên nghĩ tới lời Thọ Xuân trưởng công chúa từng nói, Dương Thiệu dùng kinh Phật để đổi mèo, hay là hắn muốn lấy lại kinh Phật? Độ khó của việc này rất cao đấy, nàng làm sao dám đi hỏi kinh Phật của Thọ Xuân trưởng công chúa cơ chứ.

Kỷ Dao đang suy nghĩ, nên không biết sắc mặt của Dương Thiệu đã thay đổi mấy lần.

Kiếp trước hắn tặng Kỷ Dao bao nhiêu đồ vật, hắn đem tất cả những thứ mình có thể tặng đều tặng cho nàng, bao gồm cả trái tim hắn, kiếp này cũng giống vậy, nhưng nàng nghĩ tới những cái gì? Rùa, mèo?

Trong lòng nàng, bản thân hắn chẳng là cái gì hết!

Rùa, mèo, nàng đều không muốn từ bỏ, còn hắn thì sao, nàng cố ý mang tâm vàng tới, muốn cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn. Muốn cắt đứt hết mọi quan hệ một cách sạch sẽ, ngay cả một sợi kết trường thọ cũng không lưu lại cho hắn.

Đúng là... rất tốt.

Giọng nói của hắn âm trầm: "Những thứ đó đều có thể mua, nhưng nợ người ta nhân tình, làm sao trả lại?" Ngón tay hắn niết thịt trên cánh tay nàng, nhả ra từng chữ từng chữ, "lấy mạng để trả sao?"

Cảm giác dường như hắn muốn xé thịt của nàng ra vậy, Kỷ Dao cảm thấy sợ hãi, cảm thấy quyết định ngày hôm nay sai hoàn toàn rồi, nàng không nên nghĩ ra chủ ý ôi thiêu như vậy.

Nàng không nên mang tâm vàng tới trả hắn...

Nhưng mà, bọn họ cái gì cũng không nói rõ ràng, nếu không phải ngày hôm đó ở sau núi giả nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Dương Thiệu và Tạ Minh Kha, có lẽ nàng vẫn còn chẳng hay biết gì. Nàng vẫn sẽ cho rằng Dương Thiệu đang cho nàng thời gian suy nghĩ, quan tâm săn sóc biết bao, kiên trì nhẫn nại biết bao!

Hoặc là bởi vì, trong lòng nàng luôn có suy nghĩ, nên mặt đối mặt cắt đứt thì hơn, giống như lúc ở trong kiếp nàng nghĩ ra nên nói như thế nào, nhưng vẫn luôn không có cơ hội nói ra miệng.

Nhưng sự u ám của Dương Thiệu bức tất cả suy nghĩ của Kỷ Dao quay về, nàng nào dám nhắc tới chuyện cắt đứt triệt để sạch sẽ cơ chứ, nàng nhỏ giọng nói: "Hầu gia, chuyện này là ta không đúng, ta không nên nhắc tới, sợi kết trường thọ ngài cứ giữ lại đi."

Nàng co rút cánh tay của mình, sự sợ hãi trên khuôn mặt lộ ra không sót chút gì.

Hắn chẳng hề động đậy, nhìn nàng gầy dựa trong lòng bàn tay hắn, giống như một đóa hoa yếu ớt. Hắn từng nghĩ mình sẽ bảo vệ đóa hoa này trưởng thành, nở rộ, rồi ngắt lấy, đem về nhà, vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, cho đến giờ khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Nhưng, hắn nghĩ sai rồi.

Chỉ là, hôm nay Kỷ Dao lại cố tình tới trêu chọc....

Nam nhân chăm chú nhìn nàng, ánh mắt hắn như kim châm nhọn hoắt, Kỷ Dao phát hiện bản thân mình căn bản không gãy ra được, đột nhiên dừng cự quấy.

"Hầu gia, rốt cuộc ngài muốn thế nào?" Nàng nâng cao giọng khí nói, "ngài không muốn trả sợi kết trường thọ, ta đã đồng ý rồi. Còn về rùa và mèo, bởi vì ta đã nuôi rất lâu, tâm huyết bỏ ra không phải thứ vàng bạc có thể bù đắp."

Chỉ có tâm huyết của nàng là không thể dùng vàng bạc để bù đắp?

hắn thì sao?

Dương Thiệu không nói gì, vẫn chỉ nhìn nàng.

Kỷ Dao trong lòng hoảng sợ, nàng sợ nhất loại biểu cảm này của Dương Thiệu, làm thế nào cũng không nhìn thấu, nàng cup mắt né tránh, không ngờ lại nhìn thấy cổ tay của hắn.

Bởi vì bất ngờ, tay áo trượt lên đến khuỷu tay, trên cổ tay hắn mang một sợi kết trường thọ.

Đúng là sợi kết mà nàng tặng, hắn không hề cắt trong thư phòng.

Kỷ Dao sửng sốt.

không phải là hắn không thích nàng hay sao, tại sao đã trôi qua lâu như vậy mà vẫn còn đeo sợi kết này? Nhưng mà, nếu như nói thích nàng, tại sao bao nhiêu tháng qua hắn không xuất hiện, cho dù là ngày đó chỉ cách nhau một bức rèm kiệu, hắn cũng không nguyên ý gặp mặt nàng.

đang nghỉ hoặc thi Dương Thiệu đột nhiên buông tay.

Ánh mắt vừa rời của tiểu cô nương giống như ánh sáng nóng rực, đốt hấn thương tích đầy mình.

Tay áo trượt xuống, hấn quay lưng lại: "Người đi đi, lần sau đừng tới Hầm phủ nữa, cho dù là mẫu thân có mời... người không tới cũng không có ai trách người."

hấn cho rằng nàng muốn tới đây hay sao? Kỳ Dao suy nghĩ nửa thì đáp trả một cách mỉa mai, nhưng nghĩ tới chuyện khó khăn lắm mới bảo vệ được rùa và Miêu Miêu, nên nàng nhẫn nhịn, hành lễ nói: "Hầm gia yên tâm, ta sẽ không tới nữa, cáo từ."

Nàng quay người rời đi.

Dương Thiệu nghe thấy tiếng bước chân ngày càng xa, đột nhiên nắm chặt sợi kết trường thọ trên cổ tay, một phát giật xuống.

Dường như muốn giật bỏ trói buộc của Kỳ Dao đối với hấn vậy.

Trần Tổ bị dọa nhảy dựng.

Đồ vật này Hầm gia đeo đã lâu, lẽ nào muốn vứt đi hay sao? Đến lúc đó, hấn ta có nên nhặt về hay không?

Nhưng mà, hấn ta nhìn thấy Dương Thiệu không vứt đi mà nhét vào trong tay áo.

Ở chỗ xa, một bóng người vội vội vàng vàng chạy tới chỗ Thái phu nhân, đem mọi chuyện bẩm báo rõ một năm một mười.

Mặc dù không biết rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối, nhưng đại khái cũng biết được quan hệ của hai người như thế nào.

Nếu như nhi tử không thích cô nương đó, làm sao có thể dừng lại giữa chừng để nói chuyện với nàng ta, nếu chỉ là nghe nàng ta nói chuyện, thì tại sao lại đi bắt lấy cánh tay của cô nương nhà người ta cơ chứ?

Thái phu nhân lắc lắc đầu, nhi tử này!

Bà phải tìm cơ hội đề hỏi cho rõ ràng.

.....

Kỳ Dao trở về nhà, răn đe nha hoàn không được đem chuyện kia tiết lộ, Mộc Hương Bạch Quả gật đầu liên tục.

Hẹn gặp mặt riêng ảnh hưởng tới danh tiết của cô nương, mặc dù chỉ là đi trả đồ nhưng cũng không thể để người khác biết được, chính là Mộc Hương thực sự cảm thấy rất thất vọng, vốn cho rằng có thể xoay chuyển tình thế, kết quả cô nương cư nhiên khiến Hầm gia tức giận như vậy.

thật là dọa người ta sợ chết khiếp!

May mà Hầm gia không làm gì, liền tha cho cô nương.

Mộc Hương vỗ vỗ ngực.

Đầu tháng tư, trong cung truyền ra tin tức tốt, Thái tử phi sinh được một nhi tử mập mạp, Hoàng thượng vô cùng yêu thích, thưởng thật hậu hĩnh cho Thái tử phi Kiều An, Hoàng Thái Hậu vì có được chất trai, cho nên không ghét Kiều An như trước nữa.

Đây là cháu trai đầu tiên, Hoàng thượng rất coi trọng, lễ tám ba ngày mời rất nhiều trọng thần tới tham dự, ăn mừng việc vui.

Dương Thiệu cũng ở trong số đó, mà Tạ Minh Kha thân là thầy giảng bài của Thái tử, đương nhiên không bị bỏ sót.

Nghe nói Dương Thiệu đã đi tới cửa Đông Cung, Tổng Diêm đích thân ra đón.

"Dương đô đốc." hấn ta tươi cười đầy mặt, "biệt lai vô dạng."

"Vi thần vẫn khỏe, Điện hạ thì sao?"

"Tốt đến không thể tốt hơn." Tổng Diêm cảm thấy có được nhi tử này, địa vị của hấn ta càng thêm ổn định, Phụ hoàng rất yêu thích, hai ngày nay hỏi thăm cháu trai rất nhiều lần.

Người có tuổi thì đều thích con cháu đầy đàn, cho dù là chân mệnh thiên tử cũng không ngoại lệ, Dương Thiệu nói: "Điện hạ nên sinh thêm vài đứa nữa."

"A, không được." Tổng Diêm lắc đầu, "An An sinh một đứa đã chịu biết bao nhiêu khổ cực, ta không nỡ để nàng chịu khổ, đợi qua một thời gian nữa lại nói."

Xem ra hẳn ta thực sự động chân tình rồi, Dương Thiệu mỉm cười: "Chuyện này không gấp nhất thời, vẫn phải xem tâm ý của Điện hạ như thế nào."

hiện nay Tổng Diệm ngồi vững vị trí Thái tử, nếu nói đến gấp, thì cũng là vị kia gấp mới đúng. Nhưng nói ra cũng kì quái, bệnh tình của Hoàng thượng nhẹ hơn kiếp trước nhiều, trong trí nhớ của hắn, vốn dĩ vào thời điểm này Hoàng thượng đã giao chính vụ cho Tổng Vân xử lí rồi.

Nhưng hiện tại, Hoàng thượng vẫn có thể xem tấu chương, ra quyết sách.

đang nghĩ, liền nghe thấy tiếng Tổng Diệm nói: "Dương đồ đốc khi nào thành thân? Lần trước ở phủ Trưởng công chúa, ta có gặp Kỳ nhị cô nương."

Dương Thiệu đáp: "Vi thần vẫn chưa nghĩ kĩ."

"Ôi, Dương đồ đốc, ngươi nên nghĩ nhanh một chút!" Tổng Diệm nhìn trái nhìn phải một hồi, nhỏ giọng nói, "nếu không phải là ta ra mặt giúp, nói không chừng Tam đệ đã làm gì Kỳ cô nương rồi cũng nên, hẳn ta không vấn nhả như Nhị đệ!"

Du Tổ Hoa nói là Kỳ Dao hẹn gặp mặt riêng Tĩnh Vương.

hắn tin rằng Kỳ Dao không muốn gặp hắn, nhưng câu nói của Du Tổ Hoa, hắn cũng không tin.

Lúc ở hồ Chân Châu, Kỳ Dao đã thể hiện rõ sự không thích của mình đối với Tổng Thụy, nàng là người trùng sinh, bởi vì đoán được kết cục của Tổng Thụy, cho nên làm sao có thể làm loại chuyện hẹn gặp mặt riêng ngu ngốc đó được?

Nhưng bất kể Kỳ Dao như thế nào, Tổng Thụy này xác thực... Dương Thiệu nghĩ nghĩ liền cau mày, có liên quan gì tới hắn? Loại nữ nhân vô tình vô nghĩa như Kỳ Dao, nếu không phải vì rùa và mèo, ngay cả sợi kết trường thọ đã tặng hắn cũng muốn đoạt đi, hắn còn lo cho nàng làm cái gì?

Tổng Diệm nói: "Nếu như ngươi muốn cưới Kỳ cô nương, nói với ta là được, đến lúc đó ta xin Phụ hoàng ban hôn." nói xong thì gặp Tạ Minh Kha.

Tạ Minh Kha tiến tới chúc mừng: "Chúc mừng Điện hạ sinh được quý tử!"

"Cũng chúc mừng Tạ đại nhân." Tổng Diệm cười nói, "lệnh lang sắp đầy tháng rồi đúng không?"

"Đúng vậy, còn có chín ngày nữa thôi." Nghĩ tới nhi tử, khuôn mặt Tạ Minh Kha đầy ý cười và sự ôn nhu, vô cùng mãn nguyện.

Bởi vì lễ tắm ba ngày vẫn chưa bắt đầu.

Tổng Diệm liền bảo hai người tới Thiên điện uống trà trong thời gian chờ đợi.

Hương trà nồng đậm, màu sắc trong suốt, hơi hơi có màu xanh nhạt.

Dương Thiệu nói: "Dục Thiện, ngươi giảng bài cho Điện hạ đã lâu, cảm thấy Điện hạ rốt cuộc là người như thế nào?"

"Trương lai tiến xa." Vốn dĩ Tạ Minh Kha không ôm hi vọng gì đối với Tổng Diệm, nhưng Tổng Diệm ngày càng chịu khó, không những vậy, hình như ý chí cũng khác trước, dần dần lấy lại được phong thái nên có của Trữ quân.

Cả người đều trở nên ôn hòa.

"Như vậy thì tốt." Thực ra Dương Thiệu không nhất định muốn Tạ Minh Kha đầu quân cho Tổng Diệm, chỉ cần y không giúp đỡ Tổng Vân là được.

hắn đi tới ngày hôm nay, đã không thể quay đầu nữa rồi, cho nên Tổng Vân tuyệt đối không thể làm Thái tử được.

Tạ Minh Kha thông minh cỡ nào cơ chứ, y đã sớm nhìn ra manh mối, nhưng không nói toạc ra, loại chuyện này đôi bên trong lòng hiểu rõ là được. hiện nay y có thể từ có nhi tử, cuộc sống đầm ấm, nên không muốn bị cuốn vào bất kỳ vòng tranh đấu nào.

Đương nhiên, nếu là trường hợp bất đắc dĩ, vậy thì lại là chuyện khác.

Nhưng hôm nay gặp được Dương Thiệu, y cũng có một vấn đề muốn hỏi.

"Ta nhận sự ủy thác của nhạc mẫu và nội tử (thê tử), mấy ngày nay đang tuyển vị hôn phu giúp Nhị cô nương, nếu Hầu gia có nhân tuyển thích hợp, có thể giới thiệu cho ta biết hay không."

Dương Thiệu đang uống trà, nghe vậy liền bị sặc.

Ho vài tiếng, hắn nhìn Tạ Minh Kha: "Ngươi còn làm loại chuyện này?"

"Ta cũng không còn cách nào khác," Tạ Minh Kha mỉm cười, "Hầu gia chắc cũng biết Nhị cô nương đã cập kê rồi, với tính cách vội lo của nhạc mẫu, bà hi vọng việc hôn nhân của Nhị cô nương sớm ngày định xuống, đương nhiên ta cũng phải xuất ra một phần sức lực."

Ánh mắt Dương Thiệu lóe lên, nhàn nhạt nói: "Kỳ nhị cô nương cũng nghĩ như vậy sao?"

Nghe thế tử nói, Kỷ Dao và Dương Thiệu đã không còn khả năng rồi, cho dù lần trước có tới Hầu phủ làm khách, cũng không thay đổi gì, y bụng lý trà lên kẻ mới: "Tại sao Hầu gia lại muốn biết suy nghĩ của Nhị cô nương? Lệnh của cha mẹ lời của bà mới, Nhị cô nương lẽ nào có thể làm chủ hay sao?"

"Chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi." Dương Thiệu nói, "dựa vào bản lĩnh của ngươi, còn lo không chọn được người thích hợp hay sao?"

"Xác thực là có một người." Tạ Minh Kha đặt ly trà xuống, "bằng tuổi ta, hiện tại nhậm chức trong Hàn Lâm Viện... Từ Lang, người nhất định cũng quen hẳn ta."

Từ gia giống Tạ gia, đều là danh môn thế gia, Từ Lang đó mười bảy tuổi vào Hàn Lâm Viện, so với Tạ Minh Kha còn sớm hơn một năm, nếu hẳn không nhớ nhầm, Từ Lang rất nhanh sẽ được thăng chức phụ trách tế rượu tại Quốc Tử Giám, về phần dung mạo thì như trăng thanh gió mát.

Dương Thiệu nhướng mày: "không tệ."

Nhưng gia thế Từ gia và Kỷ gia có phải là không được môn đăng hộ đối lắm hay không? Từ Lang sẽ nhìn trúng Kỷ Dao sao?

Tạ Minh Kha nghe thấy hai chữ bình luận của hắn, trầm ngâm chốc lát: "Hầu gia không có lời gì muốn nói hay sao? Thực sự không có ai để giới thiệu?"

"Đúng." Dương Thiệu cầm chặt ly trà, "so với nhân tuyển xuất sắc của ngươi, bản Hầu còn có thể đề cử được người nào khác sao?"

Lẽ nào thực sự không thành? Tạ Minh Kha hơi hơi lắc đầu.

Đợi đến khi các quan viên đều tới, chuẩn bị bắt đầu lễ tắm gội ba ngày, hai người liền đứng lên đi ra ngoài.

đi tới cửa Thiên điện, ly trà trên bàn đột nhiên nứt ra một vết nứt nhỏ, nước trà chảy ra ngoài, rớt xuống đất. một lúc sau, chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, cả ly trà đã bị chia năm xẻ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Cháu ngoại nhỏ sắp đầy tháng rồi, Kỷ Dao vốn dĩ muốn thuê thêm hai kiện y phục mùa hè nữa, nhưng Liêu thị không cho, chỉ bảo nàng ở trong nhà vẽ tranh viết chữ, còn ra lệnh cho phụ thân và ca ca phải đích thân dạy dỗ. Buổi chiều sau khi Kỷ Dao viết xong, Kỷ Đình Nguyên từ nha môn trở về sẽ tới kiểm tra. Nếu Kỷ Đình Nguyên đi uống rượu, liền tới phiên Kỷ Chương lên.

Hôm nay, Kỷ Dao lại ngồi luyện thư pháp, trên giấy tuyên thành trắng như tuyết, từng chữ từng chữ hiện ra, có loại cảm giác linh động khéo léo, là thể chữ Khải tiêu chuẩn.

Liêu thị ở bên cạnh nhìn vô cùng hài lòng, cười nói: "Nhìn xem, không phải là cũng có thể viết ra hay sao? Trước đây là do con quá lười biếng, lại thêm được ta dung túng." Bà cầm giấy tuyên thành lên, "ôi chao, đẹp biết bao, đợi Nguyệt nhi ở cử xong, ta sẽ bảo Nguyệt nhi chỉ dạy con vẽ tranh."

"Tỷ tỷ không phải chăm sóc Tiềm ca nhi hay sao, làm sao có thời gian?" Nàng gác bút nhỏ lên khay gác bút.

"không phải còn có bà vú hay sao, ta nghe cô gia nói còn muốn mua một vài nha hoàn để chăm sóc Nguyệt nhi tí m. Hơn nữa, vẽ tranh vốn là sở trường của Nguyệt nhi, dạy con một chút có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ?" Chỗ Đại nữ nhi bà đã không còn gì phải lo lắng nữa, nên đương nhiên chỉ còn lại tiểu nữ nhi thôi.

Kỷ Dao cũng không nói nữa, có thể thường xuyên gặp mặt tỷ tỷ, càng thêm vui mừng.

Liêu thị đặt giấy tuyên thành xuống, nghĩ tới Tạ phủ sắp tổ chức lễ đầy tháng, liền cười híp mắt: "Dao Dao, cô gia nhắc tới một vị Từ công tử, ngày mai con liền có thể gặp được."

"Từ công tử nào?" Kỷ Dao hỏi.

"Tên là Từ Lang, cùng nhậm chức trong Hàn Lâm Viện với cô gia, cô gia nói để hai người con gặp mặt xem sao."

Từ Lang?

Kỷ Dao chẳng có chút ấn tượng nào.

Kiếp trước nàng một lòng thích Tống Vân, làm sao có thể chú ý tới những nam nhân khác, còn về phần Dương Thiệu cũng chỉ là gặp qua ở Ngọc Mãn

Đường, sau đó một lòng cầu cưới nàng, nên mới tiếp xúc với nhau... nghĩ tới Dương Thiệu, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên hình ảnh sợi kết trường thọ ngày đó.

Nàng thực sự không hiểu tâm tư của Dương Thiệu!

"Có nghe thấy không?" Liêu thị thấy nàng thất thần, nắm lấy tay nữ nhi, cảm thấy có chút lạnh, "Dao Dao, không nên bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Từ gia kia nương đã nghe ngóng qua rồi, thực sự là thư hương môn đệ, Từ nhị công tử mười bảy tuổi liền trúng cử Tiến sĩ vào Hàn Lâm Viện, so với cô gia còn sớm hơn một năm."

Kỷ Dao cau mày: "Điều kiện tốt như vậy, nhà chúng ta có thể trào cao hay sao?"

"Cái này con không cần lo, Đại thiếu phu nhân của Từ gia cũng không phải người xuất thân thế gia, nhà bọn họ không để ý tới gia thế cao thấp."

Kỷ Dao mím môi.

Mẫu thân rất vừa ý, nhưng nàng cũng chỉ nghe vậy thôi, kiếp này, nàng càng muốn sống tùy theo hoàn cảnh, nếu như thực sự thích hợp, đương nhiên sẽ nguyện ý gả, tuyệt đối không cố chấp như kiếp trước, cứ nhất quyết chỉ muốn gả cho một người, vậy sẽ không có kết quả tốt.

Đợi đến ngày hôm sau, nàng cũng không ăn mặc trang điểm quá cầu kì, chỉ là mặc tinh xảo hơn so với ngày thường một chút mà thôi, để tránh bị mẫu thân cảm râm.

Liêu thị đánh giá một chút, khen ngợi nói: "Ánh mắt chọn vải của Đình Nguyên không tệ." Bà đang nói chiếc váy thêu hoa lan màu phi thủy mà nàng đang mặc.

Dưới ánh mặt trời, màu vải không thể phân định rõ là xanh lam, hay là tím, màu sắc sẽ thay đổi theo mỗi bước đi, hoa lan thêu chỉ vàng ở bên trên trông rất sinh động, dường như thực sự đang nở rộ trên làn váy vậy. Kỷ Dao cũng rất thích: "Còn có một chiếc váy bằng vải lụa mỏng màu trắng thêu lá cây cũng rất đẹp."

"Lần sau mặc thử xem." Liêu thị cười kéo nàng lên kiệu.

Xuất phát từ lễ phép, Tạ Minh Kha vẫn là gửi thiệp mời tới Tạ lão phu nhân, nhưng vì nguyên nhân con trai ruột bị biếm chức, lão phu nhân căn bản không thèm để ý tới Tạ Minh Kha, còn mắng cho tùy tùng tới đưa thiệp một trận. Tạ Minh Kha cũng không bận tâm, nên làm y cũng đã làm, còn về phần thái độ của lão phu nhân y sẽ không để bụng.

Ngược lại là phụ thân trở về, làm cho y cảm thấy rất vui mừng.

Tạ Tri Thận ở Kinh thành, càng khiến cho nhiều khách tới chúc mừng lễ đầy tháng hơn.

Lúc Kỷ Nguyệt tới, trong Xuân Lâm Các đã có hai vị phu nhân ngồi ở đó, nàng nhận ra, là hai người con dâu của Đường tổ phụ của Tạ Minh Kha - Tạ An Lễ, bởi vì Kỷ Nguyệt vẫn chưa hết ở cử, nên hai phu nhân đó tới đây hỗ trợ tiếp đãi khách khứa.

Sau khi Kỷ Dao thỉnh an hai người họ, liền đi tới chỗ tỷ tỷ và cháu ngoại nhỏ.

So với lúc mới sinh, mặt Tiềm ca nhi không còn đỏ như trước nữa, đôi mắt mở ra, tròn xoe, đen lúng lẫm.

"Muội muốn làm hai kiện y phục mùa hè cho Tiềm ca nhi, nhưng nương không cho, chỉ giục muội viết chữ về tranh." Kỷ Dao kể khổ với Kỷ Nguyệt, "vốn lúc trước không có nhiều yêu cầu như vậy, bà ấy muốn dưỡng muội thành đại tài nữ gì đó, lưu danh muôn đời nữa chứ."

Kỷ Nguyệt cười phì: "Vậy sao?"

"Tỷ tỷ, tỷ còn cười, lần sau khuyên nương giúp muội đi."

"Sao phải khuyên bảo, đợi đến khi muội định thân nương chắc chắn không thúc giục nữa." Kỷ Nguyệt trêu ghẹo, "đến lúc đó chỉ bắt muội làm giày thôi."

Kỷ Dao cảm nín không đáp lời nổi.

"Ất hẳn nương cũng đã nói qua với muội rồi, hôm nay gặp xem sao, nếu như thích thì tướng công tự nhiên sẽ ra mặt nói giúp."

"Mọi người nghĩ thật tốt, muội thích người ta, người ta liền thích muội hay sao?" Kỷ Dao không tự tin như vậy, Dương Thiệu kiếp trước không phải là khăng khăng một mực với nàng hay sao, kiếp này chẳng qua chỉ quen nhau sớm hơn hai năm, cuối cùng cũng lật lọng giữa chừng không phải sao? Còn bảo nàng không được tới Hầu phủ nữa.

Kỷ Nguyệt cười nói: "Dao Dao muội như vậy rất đáng yêu, ai sẽ không yêu thích cơ chứ? Hơn nữa, tướng công cũng không phải người lỗ mãng, y đương nhiên sẽ hành sự cẩn thận." Nàng ấy kéo tay Kỷ Dao, "khó có khi tướng công nguyện ý giới thiệu, nhất định là một người không tệ."

Có thể vào Hàn Lâm Viện, đều là tài tử trăm dặm mới có một người, nhất định là không tệ, chính là không biết tính cách ra sao, Kỷ Dao thầm nghĩ, nàng thực sự là hoàn toàn không tưởng tượng ra, hoặc là có khi kiếp trước chưa từng gặp qua.

Kỷ Nguyệt gọi Trầm Hương tới: "Dẫn cô nương tới Hoài Hương Đình."

"Từ công tử đó ở trong đình sao?"

"Đúng vậy, chắc là ở một chỗ cùng tướng công."

Vậy là muốn nàng giả vờ đi tìm Tạ Minh Kha, thuận tiện làm quen với Từ công tử sao? Kỷ Dao gật gù đầu, đi theo Trầm Hương tới cái đình ở phía Đông Xuân Lâm Các.

Kể từ khi Nhị phòng dọn ra ngoài, những chỗ bị chiếm trước kia đều trống không, có một số viện phá đi thông với nhau, có vài chỗ bị san bằng. Mà Hoài Xuân Đình chính là ở gần chỗ bị san bằng, xung quanh có thay đổi rất lớn, phía trước đào hồ nước, phía sau trồng rất nhiều hoa thược dược, mẫu đơn, mùi thơm ngào ngạt.

đi được nửa đường, Kỷ Dao hỏi: "Hôm nay mời bao nhiêu khách tới, người biết không?"

"Hơn trăm người đấy ạ!" Trầm Hương nói, "đầu bếp ở trong phủ đều không đủ nhân lực, nên đặc biệt tới từ lâu mời thêm mấy người, còn dọn ra hai sân để bày tiệc nữa. Nô tỳ thấy trong Kinh thành, chẳng có mấy nhà làm lễ đầy tháng nào nhiệt như vậy," dừng một chút, "hình như ngay cả Thái tử điện hạ cũng tới."

Tổng Diệm?

Kỷ Dao trầm nghĩ, Thái tử trùng sinh này rất được đẩy, vừa muốn lôi kéo Dương Thiệu, vừa muốn lôi kéo Tạ Minh Kha, đây là muốn ép Tổng Vân vào đường chết hay sao! Chẳng trách Tổng Vân của kiếp này không ra sao, cư nhiên tới tận bây giờ vẫn chưa đoạt được vị trí Thái tử.

đang nghĩ ngợi, Trầm Hương đang dẫn đường phía trước đột ngột dừng lại, chỉ vào một công tử ở phía trước: "cô nương, mau nhìn, đây chính là Từ công tử."

không phải nói là gặp nhau ở Hoài Xuân Đình hay sao, sao lại gặp nhau trên đường đi rồi?

Mẫu thân và tỷ tỷ vô cùng tán thưởng, nên trong lòng Kỷ Dao cũng rất hiếu kỳ, ngẩng đầu lên quan sát tỉ mỉ, thấy một công tử mặc chiếc áo choàng màu lam nhạt thêu hoa văn trúc, bởi vì đứng nghiêng, nên nhìn không rõ toàn bộ diện mạo, nhờ ánh sáng chỉ thấy làn da trắng bóc, mũi cao, hình như rất thanh cao thoát tục.

"Sao tỷ phu lại không có mặt?" Kỷ Dao nhỏ giọng nói, "cho dù là gặp mặt, ta cũng không tiện đường đường chính chính nói chuyện với vị công tử đó đi?"

"Có phải là thiếu gia bị vị khách nào đó mời đi rồi không?" Trầm Hương phát sầu, như vậy thì làm sao gặp nhau, "nếu không thì cô nương đợi một chút, nói không chừng thiếu gia rất nhanh sẽ quay lại."

Nàng ta kéo Kỷ Dao tới cửa động núi giả ở phía sau, để ẩn nấp.

Ai ngờ Kỷ Dao vừa đi tới đó, một cánh tay đột nhiên giơ ra đem nàng ôm vào lòng, nhỏ giọng nói: "Gặp mặt ai? Kỷ cô nương gấp gấp muốn giả ra ngoài như vậy?"

Giọng nói dễ nghe, lại mang theo chút tà khí, Kỷ Dao vừa nghe đã biết là ai, vội vàng giả vờ, đồng thời trách mắng: "Tam điện hạ, đây là Tạ phủ, xin ngài tự trọng!"

Phụ tử Tạ Tri Thận đều là trọng thần trong triều, Thái tử Tổng Diệm tới chúc mừng, nên hẳn ta liền tới cùng, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là hẳn ta nhớ thương Kỷ Dao.

Lần trước bị Tổng Diệm ngăn cản, hẳn ta vẫn còn chưa tận hứng đâu, kết quả hiện tại lại bị hẳn ta phát hiện ra, Kỷ Dao cư nhiên muốn móc nối quan hệ với Từ Lang.

Từ Lang này dù có tài tới mức nào đi chăng nữa, thì địa vị cũng không thể so sánh với Dương Thiệu và Tổng Vân chứ?

"Kỷ cô nương, người đừng giả vờ nữa, càng giả vờ ta càng không thể kiềm chế bản thân mình, vạn nhất làm người bị thương, đợi đến khi Phụ hoàng hỏi tới, ta liền nhân cơ hội xin Phụ hoàng ban hôn." Tổng Thụy nhân nhát nói, nhưng lại dọa Kỷ Dao chết khiếp, nếu như bọn họ bị người khác phát hiện ra tình cảnh hiện tại, thực sự là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nàng lấy lại tinh thần: "Tam điện hạ, người rốt cuộc muốn thế nào? Xin hãy nói thẳng."

Tiểu cô nương ngẩng đầu, một đôi mắt long lanh như sao, câu hồn đoạt phách, Tổng Thụy cùng nàng đối mắt, đột nhiên trái tim run lên, cánh tay bắt gặp ôm chặt hơn.

Thực đúng là càng lớn càng xinh đẹp.

"Bổn Vương muốn hỏi người, vì sao không nguyện ý gả cho Nhị hoàng huynh? Còn có Dương đồ đốc...."

Vấn đề gì vậy trời!

Kỷ Dao ngơ ngác, nàng chọn ai không chọn ai thì có liên quan gì tới hấn ta? Vì sao nàng phải nói cho hấn ta biết?

"E rằng cái này không liên quan gì tới Tam điện hạ đi."

"Đúng là không liên quan, nhưng Nhị hoàng huynh và ta huyết mạch tương liên, ta thấy tiếc thay cho huynh ấy, nếu như Kỷ cô nương không nói ra một lí do thích đáng, bản Vương sẽ không buông tay."

Huyết mạch tương liên, cái cớ này mà cũng nói ra miệng được, Kỷ Dao gấp gấp muốn tránh thoát khỏi hấn ta, nhỏ giọng nói: "Bởi vì ta không thích Sở vương Điện hạ, ta cũng không thích làm Vương phi, có được không?"

"Đối với Dương Thiệu cũng là như vậy sao?"

"Đúng, ta đều không thích, cho nên không tiện miễn cưỡng, cho dù bọn họ xuất thân cao đến đâu đi chăng nữa." Thực ra nguyên nhân từ chối hai người đó rất phức tạp, căn bản là không thể nói rõ ràng, Kỷ Dao động động cổ tay, "Tam điện hạ đã biết được nguyên nhân rồi, có thể buông tay ra được chưa?"

Nếu như là sự thật, thì nàng đúng là cực kì có cốt khí, hai người đó tùy tiện lấy một người ra cũng đều là kẻ hiển được bao nhiêu cô nương trong Kinh thành thiết tha mơ ước, Tổng Thụy cúi đầu hỏi: "Vậy Kỷ cô nương thích dạng nam nhân như thế nào?"

"Tam điện hạ..." lòng mi Kỷ Dao rung động, "ta đã trả lời câu hỏi trước của Điện hạ rồi, xin người buông ta ra."

Tổng Thụy chẳng thèm nghe theo, Trầm Hương thấy vậy thì gấp gáp, vội vàng đi nắm lấy Tạ Minh Kha.

Đó là Hoàng tử, nàng ta không dám xông tới trước mặt Hoàng tử đâu!

Mộc Hương thấy chủ tử bị chế trụ, nhỏ giọng nói: "Tam điện hạ, cô nương là đi gặp Tạ đại nhân, người mau thả cô nương ra."

"Đợi nàng trả lời rồi, bản Vương tự nhiên sẽ thả."

Tổng Thụy này thực sự là trướng thối, ép hỏi cái này, nàng căn bản không biết nên trả lời như thế nào! Đột nhiên nghe thấy phía trước hình như có tiếng nói chuyện, sợ bị người khác nhìn thấy, tay trái Kỷ Dao lên lún thò ra sau đầu mò được cây trâm vàng, rút xuống dùng sức đâm vào cánh tay Tổng Thụy.

hấn ta bị đau, tay hơi buông lỏng.

Nhân cơ hội, Kỷ Dao vội vàng thoát ra, chạy ra bên ngoài.

Bởi vì quá vội, nên đụng phải lồng ngực một người ở trước cửa động.

Thấy nàng sắp ngã trên đất, người đó giơ tay ra đỡ lấy, ôn nhu nói: "Xin lỗi, ta không chú ý... cô nương không sao chứ?"

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, tinh xảo như nữ tử vậy, lông mày tựa núi xa, đôi mắt hẹp dài, đồng tử màu hổ phách trong trẻo ôn nhu, có thể làm người ta ngay lập tức đắm sâu vào trong đôi mắt ấy.

hấn ta lớn lên... thật đẹp mắt, đây là ấn tượng đầu tiên của Kỷ Dao.

Nam nhân cũng đang nhìn nàng.

Tiểu cô nương mặt như mỹ ngọc, đôi mắt như thu thủy, eo nhỏ nhắn đang dựa vào cánh tay hấn ta, cảm thấy mềm mại nói không nên lời, hấn ta đột nhiên cười: "cô nương là Kỷ nhị cô nương đúng không?"

Nghe Tạ Minh Kha nói, Tạ thiếu phu nhân có một muội muội rất xinh đẹp, rất đáng yêu.

Kỷ Dao không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng gọi của Tạ Minh Kha từ sau truyền tới: "Hoài Căn..."

Nàng quay đầu lại nhìn, chính diện đối diện một đôi mắt tối đen như mực.

Đó không phải mắt Tạ Minh Kha, mà là Dương Thiệu, hấn đang đứng sóng vai bên cạnh Tạ Minh Kha, chỉ là ánh mắt của hấn trầm tĩnh như vậy, không hề gợn sóng chút nào.

Giống như một vùng biển tĩnh lặng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Theo Dương Thiệu thấy, lúc này Kỳ Dao dựa nửa người vào lòng vị công tử đó, eo của nàng bị người ta nắm giữ, lộ ra hình dáng nhỏ nhắn, vô cùng mê người.

Nhưng hắn không cảm thấy gì.

Bất kể là đồ kị, khó chịu, phần nộ, cái gì cũng không có.

Trước mặt Kỳ Dao, hắn chỉ nên lộ ra một đôi mắt, lộ tay chân, còn trái tim của hắn không được có bất cứ phản ứng gì, bởi vì Kỳ Dao không liên quan gì tới hắn.

Nghe thấy giọng Tạ Minh Kha, vị công tử kia buông tay ra: "Dục Thiện, huynh tới rồi... vừa rồi ta không cẩn thận đụng phải vị cô nương này."

Giờ khắc này, Tạ Minh Kha có chút lúng túng.

Vừa rồi Dương Thiệu đến phủ, bởi vì hắn là ân nhân cứu mạng y, quan hệ không phải tầm thường, cho nên Tạ Minh Kha đích thân ra đón, ai ngờ tới mới nói mấy câu liền thấy Trầm Hương xuất hiện.

Biết được tin Tống Thụy đang ức hiếp Kỳ Dao, y vội vàng tới cứu, nhưng lại bắt gặp cảnh tượng như thế này - Kỳ Dao ở cùng một chỗ với Từ Lang!

Lần trước ở trong Đông Cung y cố tình thăm dò Dương Thiệu, nhắc tới người tên Từ Lang này, giới thiệu hắn ta cho Kỳ Dao, nhưng không nghĩ tới, hôm nay ở ngay trước mặt Dương Thiệu.... Dù sao cũng phát sinh rồi, chỉ có thể để nó trôi qua, Tạ Minh Kha đang định mở lời, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên: "cũng do bản Vương không đúng, vừa rồi dọa tới Kỳ cô nương."

Kỳ Dao bây giờ mới phát hiện ra Tống Thụy còn chưa rời đi, hắn ta đang dựa vào tường thạch bích ở cửa động, tư thái biếng nhác, bên môi còn nở nụ cười khó lường.

Khi nàng đụng phải Từ Lang, khẳng định hắn ta có nhìn thấy.

Tống Thụy người này thực sự đáng ghét, Tạ Minh Kha vội đuổi tới cũng là vì đối phó hắn ta, nhưng Từ Lang cũng có mặt ở đây, ngược lại lại không tiện nói gì. Vạn nhất Tống Thụy không giữ mồm giữ miệng gây ra hiểu lầm, ảnh hưởng tới danh tiết của Kỳ Dao, vậy thì cộc hôn sự này sẽ không thành rồi.

Tạ Minh Kha chỉ có thể nhẫn nhịn: "thì ra Tĩnh vương Điện hạ cũng ở đây."

Hoàng tộc dù sao cũng có địa vị cao hơn một bậc, Từ Lang và Dương Thiệu đều tiến lên hành lễ.

Tống Thụy đáp: "Rất nhiều năm trước bản Vương từng tới Tạ phủ một lần, lúc đó hình như là lễ mừng thọ năm mươi tuổi của Tạ lão gia tử... hôm nay lại tới, rục rờ hẳn lên, bản Vương xuất phát từ sự hiếu kỳ nên tùy ý đi dạo, liền gặp được Kỳ cô nương," hắn ta nhìn về phía Kỳ Dao, "cũng là do trùng hợp."

Kỳ Dao bị hắn ta nhìn lông tơ đều dựng hết cả lên, muốn dựa vào gần Tạ Minh Kha một chút.

Kết quả Tạ Minh Kha lại đứng ở giữa, bên trái bên phải y chính là Từ Lang và Dương Thiệu, nàng nghĩ nghĩ, đứng ở bên cạnh Từ Lang. Vạn nhất đi tới bên Dương Thiệu, hắn nhất định là ghét bỏ nàng, nói không chừng còn trừng mắt nhìn nàng ấy chứ!

Dương Thiệu là quan võ, quản Phủ Đô đốc ngũ quân, Từ Lang nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, bình thường cơ bản là không có giao thiệp. Cho nên Từ Lang này từ trước tới nay hắn chưa từng chú ý, hiện nay Kỳ Dao chọn đứng ở bên đó, hắn nhìn không được nhìn sang một cái. Chỉ thấy Từ Lang mi thanh mục tú, môi đỏ răng trắng, có loại vẻ đẹp của nữ tử, nhất thời liền nghĩ tới Tống Văn.

Hai người đó có vài phần giống nhau...

Con người Dương Thiệu chuyển động, có một thứ gì đó bị áp chế rất lâu đang dần dần bùng lên.

Mặc dù hắn không làm ra động tác gì, nhưng Trần Tổ đi theo chủ tử nhiều năm đứng ở phía sau lại cảm nhận được sát ý nồng đậm.

Hôm nay thực sự là hỗn loạn, vốn dĩ chỉ muốn hai người gặp mặt, kết quả lại liên quan tới Tĩnh vương, lại có thêm Dương Thiệu, thực sự là hỗn loạn vô cùng. Tạ Minh Kha không muốn tiếp tục ở trong tình cảnh như vậy nữa, y nói: "Thời gian không còn sớm nữa, nên nhập tiệc rồi."

Kỳ Dao cũng vội đáp: "Tỷ phụ, vậy muội đi tiếp đãi khách nữ."

Sợ nàng lại gặp nguy hiểm, Tạ Minh Kha nói: "Lý Ngọc, người đi cùng đi."

Lý Ngọc lĩnh mệnh.

Kỷ Dao hành lễ với đám người Từ Lang, chuẩn bị cáo từ.

Lúc Từ Lang hồi lễ, lại nghe thấy một tiếng động, có một đồ vật từ tay áo của hắn ta rơi xuống, tỉ mỉ nhìn xem, là một đoá châu hoa màu hồng nho nhỏ.

Ất hẳn là lúc đụng vào nhau, bị mắc vào y phục của hắn ta, Từ Lang nhật lên: "Kỷ cô nương, cô nương rơi đồ."

Kỷ Dao nhìn lại, nhìn thấy một đoá châu hoa nằm trong lòng bàn tay như ngọc của hắn ta.

Đúng là của nàng.

Ca ca mang một hộp hồng châu từ Kiến Châu về, màu sắc vô cùng xinh đẹp, hồng hồng, mềm mại, nàng làm mấy đoá hoa liền.

Nàng đi tới: "Ta không chú ý tới." Tiểu cô nương cười híp mắt, đôi mắt cong cong như trăng khuyết, "đa tạ công tử."

Giơ tay ra, cầm lấy đoá châu hoa.

Đứng gần như vậy, khó tránh khỏi nghĩ tới việc đụng chạm đầu ngón tay, sắc mặt Tống Thụy tối lại, có loại xúc động muốn bao chặt ngón tay nàng.

Kỷ Dao nhận lại châu hoa liền cáo từ.

Tiểu cô nương dáng người cao ráo, trang phục mùa hè phác họa đường dáng của nàng, hiện rõ nhất chính là eo kia, giống như dương liễu trong gió vậy.

Dương Thiệu thấy ánh mắt của Từ Lang chưa từng rời khỏi, dõi theo mãi tới khi nàng đi xa.

Trong lòng hắn giống như bị gõ mạnh một cái,

Kỷ Dao cuối cùng cũng trưởng thành rồi, dần dần giống với bộ dáng hắn thấy lúc đầu ở kiếp trước, điểm lệ động lòng người, kiếp này, nàng không muốn gả cho Tống Vân nữa, nàng sẽ có rất nhiều sự lựa chọn.

Chỉ là trong những sự lựa chọn đó, từ đầu tới cuối không hề có hắn.

Vừa rời một ánh mắt Kỷ Dao cũng không hề nhìn hắn, thà đứng bên cạnh Từ Lang, cũng không nguyện ý cách hắn gần một chút, đến cuối cùng, ngay cả một người xa lạ hắn cũng không bằng hay sao?

Dương Thiệu cười khỏ.

Có chút gì đỏ đỏ xuất hiện trong mắt, giống như ánh chiều tà vậy.

Kỷ Dao trở về bên cạnh tỷ tỷ, Kỷ Nguyệt hỏi: "Thế nào?"

"Xem ra là người ôn hòa khiêm tốn, không tệ." Kỷ Dao nghĩ nghĩ nói, "nhưng muốn đàm hôn luận gả, không thể chỉ dựa vào một lần gặp mặt đúng không?"

Kỷ Nguyệt cười nói: "Đương nhiên, khẳng định là phải gặp qua Từ phu nhân, phải tới Từ phủ một chuyến, mà Từ gia cũng sẽ tới Kỷ gia."

Nếu như vậy, nếu như gia tộc hai bên đều vừa ý, bản thân thực sự phải gả cho Từ Lang sao? Đột nhiên, Kỷ Dao cảm thấy nôn nóng không rõ lí do.

Nàng thực sự không có ý định mãnh liệt muốn gả cho người khác.

Nàng cũng sợ sau khi gả cho người ta, ngày tháng trôi qua không như ý.

Từ Lang này, thật sự thích hợp với nàng sao? Tuy nhiên, diện mạo thực sự không tệ, Kỷ Dao trầm nghĩ, hoặc là nàng nên đợi thêm một hai năm nữa?

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, bùm bùm lớp lớp.

Kỷ Nguyệt ôm Tiềm ca nhi trong lòng, sợ đứa nhỏ hoảng sợ, kết quả đứa nhỏ gan lớn, tỉnh rồi chỉ mở to mắt, ngoan ngoãn không động đậy.

Kỷ Dao vây quanh xem, giờ tay sợ mất nó.

Mềm mềm sờ vào so với tất cả mọi thứ đều thoải mái hơn, làm nàng nghĩ tới Miêu Miêu... nhưng Miêu Miêu nói thế nào cũng chỉ là mèo, sao có thể so sánh với trẻ con được?

Trẻ con càng đáng yêu hơn, nó dần dần sẽ biết nói, biết gọi nương, gọi cha, sau khi trưởng thành sẽ giống ba huynh muội họ vậy, thân thân mật mật cùng phụ thân mẫu thân.

Kiếp này, nàng cũng muốn có đứa con của chính mình.

Nghĩ tới chuyện này, Kỳ Dao lại có chút muốn thành thân, đến lúc đó, nàng muốn sinh hai đứa, một nam một nữ!

đang ước ao, đột nhiên có cánh tay kéo nàng. Liễu thị nói: "Mau đi ra ngoài cùng các vị phu nhân, cô nương nhập tiệc, còn trốn ở đây làm gì."

Kỳ Dao nói: "Con ở cùng tỷ tỷ."

"Đội trở về rồi lại ở cùng." Liễu thị kéo nàng ra ngoài, lại nhỏ giọng hỏi, "Từ công tử đó thế nào? Vừa rồi nương lén đi nhìn một cái, lớn lên không những tuấn mỹ, mà còn tao nhã lịch sự, chắc con cũng vừa ý chứ?"

Tỷ tỷ hỏi, mẫu thân cũng hỏi, Kỳ Dao cảm thấy đau đầu: "Cũng tạm, nhưng con vẫn phải suy nghĩ một chút!"

nói cũng tạm chính là không tệ, Liễu thị cũng bận, dự định trở về nhà rồi hỏi Kỳ Dao tỉ mỉ hơn, đẩy nàng tới sân trước: "Mau đi dùng thiện, nhớ khéo miệng một chút, nói chuyện kết giao với các cô nương, đều là những người hay qua lại với Tà gia, đều là danh gia vọng tộc đó...."

không biết còn nói bao nhiêu lời nữa, Kỳ Dao bước nhanh đi ra.

Sân viện đó bày mười mấy bàn tiệc, đã có nhiều cô nương ngồi xuống rồi, Thẩm Nghiên vẫy tay với nàng: "Mau tới, Dao Dao," lại hỏi, "muội đi đâu vậy? Vừa rồi ta ở chỗ Nguyệt nhi tỷ tỷ cũng không nhìn thấy muội đâu."

Kỳ Dao ngại không dám nói mình đi gặp công tử, khẽ ho nói: "không làm cái gì, muội đi tiếp đón các vị phu nhân thôi."

Thẩm Nghiên cũng chỉ tùy tiện hỏi nên không truy cứu tới cùng, chỉ nói nhỏ: "Quán rượu của ta sắp khai trương rồi, muội nhất định phải tới đấy nhé."

"Được, tới lúc đó tỷ phát thiệp mời cho ta là được."

đang nói chuyện, các món ngon từng đĩa từng đĩa được bưng lên, sơn hào hải vị món gì cũng có, mỗi một món đều làm vô cùng tinh xảo, không keo kiệt ngân lượng chút nào.

Các cô nương đều ăn rất vui sướng.

trên bàn tiệc cũng có rượu, rượu ở bàn của các cô nương là rượu hoa quả, không giống bàn của các nam nhân, từng vò từng vò đều là rượu mạnh, không biết uống thành dạng gì rồi.

Ngày đại hi, Kỳ Dao nhìn không được nhấp một ngụm, nói với Thẩm Nghiên: "Đội lát nữa tỷ về cùng ta."

Thẩm Nghiên nói: "Được, muội yên tâm uống đi, loại rượu này không thể làm ta say được."

Mặc dù như vậy, Kỳ Dao cũng không dám uống quá nhiều, chỉ uống vài ngụm mà thôi, mặt nàng đã đỏ ửng lên rồi, giống như hoa mẫu đơn điểm lệ vậy.

Du Tổ Hoa ở bàn tiệc sân bên cạnh liếc nhìn bóng lưng nàng, hận tới mức cắn răng.

Hôm nay Tà phủ làm tiệc rượu mừng đầy tháng, Du gia bọn họ cũng tới chúc mừng, Tà Minh Kha không biết ân oán giữa Du Tổ Hoa và Kỳ Dao, Du Tổ Hoa lại cầu xin mẫu thân ả ta, cuối cùng mới được tới dự tiệc.

Vì ả ta muốn báo thù.

Bởi vì Kỳ Dao, mẫu thân đem ả ta gả tới chỗ khác, về sau ả ta sẽ không bao giờ nhìn thấy Dương Thiệu nữa, Kỳ Dao hủy diệt giấc mộng cả đời ả!

Ả ta sẽ không để cho Kỳ Dao trôi qua tốt đẹp.

Đây là cơ hội duy nhất.

Chính vào lúc này, đột nhiên có một nha hoàn tới truyền lời.

Kỳ Dao nghe thấy một câu, hơi hơi ngẩn người, nghĩ rồi lại nghĩ, nói với Thẩm Nghiên: "Muội ra ngoài một lát, đội lát nữa sẽ quay lại."

Nàng đứng lên đi ra ngoài.

Có chút say rượu, bước chân hư không, nàng dựa vào tay Mộc Hương nâng đi, đi tới chỗ mà nha hoàn kia nói, là chỗ ở bên ngoài viện.

Trước mặt, có một nam nhân dáng người cao thẳng đang đứng đó, một thân áo bào màu lục, góc áo thêu hoa văn kì lân, uy phong lẫm lẫm.

Kỳ Dao cau mày hỏi: "không biết Hầu gia có chuyện gì?"

"Người có nhìn thấy Du Tổ Hoa?" Lúc Dương Thiệu uống rượu đột nhiên phát hiện ra Du đại nhân, biểu cửu của hắn, lúc hai người nói chuyện, hắn hỏi về Du Tổ Hoa đã bị đưa đi hay chưa. Du đại nhân ập ả ập ứng, đầu đầy mồ hôi, hắn mới biết được Du Tổ Hoa cư nhiên cầu xin Du đại nhân, xin tới Tà phủ.

Tổng kết hành vi tác phong từ trước tới nay của ả, nghĩ ắt hẳn sẽ không có chuyện gì tốt lành.

"Ả ta ở đây sao?" Kỳ Dao kinh ngạc, "ta không nhìn thấy."

Quá nhiều cô nương, nàng làm sao có thể nhìn hết được.

Dương Thiệu nói: "Có lẽ là trốn ở trong gian nào đó." Đột nhiên hắn tiến lên, một tay bắt lấy tay nàng, "đi theo ta."

"A!" Kỳ Dao nói, "đi đâu?"

Dương Thiệu không đáp, nhanh chân đi về phía trước.

Mộc Hương đuổi theo ở phía sau: "Hầu gia, ngài không thể mang cô nương đi được! Hầu gia..." nhưng không dám nói quá lớn tiếng.

Kỳ Dao cũng vùng vẫy: "Cho dù Du Tổ Hoa có đến, vậy thì làm sao? Ta lập tức tìm ra ả ta, đem ả đuổi ra khỏi Tạ phủ," đi quá nhanh, nàng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, vùng tay nói, "ngài buông ra, ta không đi theo ngài, ta phải trở về...."

Nghe có vẻ rất bất mãn, Dương Thiệu híp mắt lại.

hắn đặc biệt tới để nhắc nhở nàng, mang nàng rời khỏi chỗ nguy hiểm, nàng cứ nhiên không biết tốt xấu...

Nhưng mới cách đây không lâu, Từ Lang kia chỉ là tặng nàng một đóa hoa, nàng đều có thể cười xán lạn như vậy. Kỳ Dao, nàng xem hắn như kẻ thù hay sao?

Dương Thiệu dùng sức, đem nàng kéo vào trong lòng: "Bỏ Hầu tới cứu nàng."

"Cứu cái gì," chẳng hiểu ra sao hết, Kỳ Dao hừ nói, "ta không sợ Du Tổ Hoa, ả ta thì tính là cái gì? Ta dùng một ngón tay, là có thể đâm ả ta ngã quỵ...."

Từ trước tới nay Du Tổ Hoa chưa từng là đối thủ của nàng, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không để vào mắt. Bởi vì cho dù Du Tổ Hoa giờ thù đoạn gì, đều không muốn làm tổn thương trái tim Dương Thiệu.

Kiếp trước, chỉ có nàng có được.

Dương Thiệu chỉ đối với nàng khăng khăng một mực.

Kiếp này, Dương Thiệu cũng không thích Du Tổ Hoa, từ đầu tới cuối ả ta đều không có cơ hội.

Tiểu cô nương sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt mê li, Dương Thiệu tiến lại gần, ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt toát ra từ môi nàng.

thì ra là có chút say.

hắn so đo với quý say rượu làm cái gì?

không, hắn sẽ không so đo với Kỳ Dao, một nữ nhân không tâm không phế, vì sao hắn phải để ý xem trái tim nàng thuộc về ai, có thể căn bản là nàng không có trái tim!

Trước mặt hắn chỉ có khuôn mặt diễm lệ của nàng, đôi mắt như làn thu thủy, đôi môi đỏ hơi chu như thính cầu người khác hôn lên.

hắn nâng cằm nàng lên, đột nhiên hôn một cái.

Mộc Hương ở phía sau tròng mắt há miệng, giọng nói kẹt trong cổ họng, một chút cũng không phát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mà Du Tổ Hoa đuổi theo ở phía sau cũng phát điên rồi.

Lần trước Kỳ Dao nói lời tuyệt tình như vậy, nói là sẽ không gả cho hắn, nhưng Dương Thiệu lại động tâm với nàng ta, còn hôn nàng ta! Rốt cuộc nàng

ta có chỗ nào tốt?

Gia thế không tốt, cũng không có tài danh, chẳng qua chỉ có mỗi khuôn mặt mà thôi!

Ngũ quan Du Tổ Hoa trở nên vận vẹo.

Mặc dù Kỳ Dao uống rượu, nhưng cũng không say tới mức độ không hay biết gì, trong đầu nổ bùm một tiếng, cả người cứng ngắc, không biết vì sao Dương Thiệu làm như vậy.

hắn đang làm cái gì!

Nàng phản ứng kịp, dùng sức đẩy hắn.

hắn siết chặt ót nàng, miệng lưỡi tàn sát bừa bãi.

Đường như muốn ăn sạch sẽ vậy, môi lưỡi Kỳ Dao phát đau, cảm thấy hắn như là mãnh thú, trong lòng giận giữ rút cây trâm vàng trên đầu đâm vào cánh tay hắn, giống như đâm Tổng Thụy vậy.

Nàng cảm thấy biện pháp này rất tốt, rất dễ dàng thoát thân.

Mũi trâm sắc nhọn gây nên đau đớn, quả nhiên làm Dương Thiệu bình tĩnh lại.

"Người, người buông ta ra..." trong tay Kỳ Dao nắm chặt cây trâm, trừng mắt nhìn Dương Thiệu, "người còn đối với ta như vậy nữa, ta, ta sẽ nói cho tỷ phụ biết!" nàng lớn tiếng kêu, "Mộc Hương, Mộc Hương!"

Mộc Hương vừa rời đờ như khúc gỗ, không biết nên làm gì mới tốt, hồn thần lại vội vàng chạy tới chỗ cô nương.

"Người buông ra," Kỳ Dao giờ cây trâm lên, "nếu không ta sẽ đâm tiếp."

Đôi mắt trong veo của nàng vụt sáng lấp lánh, vô cùng đáng yêu, Dương Thiệu trầm nghĩ, bộ dáng này bất kể bị nam tử nào nhìn thấy, đều sẽ nhìn không được mà động tâm.

Kỳ Dao đứng là hồ ly tinh, là cái loại làm người ta hận tới mức ngứa răng.

Hận tới mức không có chỗ phát tiết!

Nhưng khi hắn hôn nàng, tất cả cảm xúc đều được giải phóng.

hắn hít mất.

"Người có thả không..." Kỳ Dao lại muốn đâm hắn.

Dương Thiệu buông tay.

Đương nhiên không phải bởi vì sợ hãi.

Kỳ Dao thoát khỏi vòng vây, bước chân loạng choạng bỏ nhào vào Mộc Hương, lẩm bẩm nói: "Chúng ta trở về."

"Trở về đâu?" Dương Thiệu nói, "Du Tổ Hoa đang ở ngay đây..." ả nhất định sẽ làm chuyện gây bất lợi cho Kỳ Dao, Nếu không thì vì sao phải cầu xin tới Tạ phủ? ả ta không hiện thân trước mặt hắn để khẩn cầu tha thứ, hiển nhiên là muốn tới đối phó Kỳ Dao, vậy giờ khác này....

Trong lòng hắn khẽ động.

Vẫn chưa hiểu hắn đang nói gì, Kỳ Dao đầu óc mơ hồ, lại trải qua một trận dày vò, mí mắt dần dần nặng trĩu.

"Mang cô nương nhà các người đi gặp thiếu phu nhân." Dương Thiệu đột nhiên nói, "đừng để nàng chạy loạn, vạn nhất xảy ra chuyện gì, người không gánh nổi đâu."

Du Tổ Hoa là người nào, Mộc Hương còn chưa biết đâu, thấy thần sắc Dương Thiệu nghiêm túc, nàng ta gật đầu đáp ứng.

Nhìn bóng lưng Kỳ Dao, Dương Thiệu nhỏ giọng phân phó Hứa Như Nam: "Người lên lút đi theo, nhìn từ xa, đợi lát nữa đem Mộc Hương...tùy cơ hành động."

Hứa Như Nam giống Trần Tổ, đều vào sinh ra tử cùng Dương Thiệu trên chiến trường, lập tức liền hiểu rõ ý của chủ tử, ần nấp đi vào trong rừng cây.

Thấy Dương Thiệu và Kỳ Dao đã tách ra, Du Tổ Hoa nắm chắc bình ngọc trong lòng, nhanh chóng đuổi theo.

Cơ thể Kỳ Dao mềm mại, nhưng khi say rượu thì nặng hơn ngày thường nhiều, Mộc Hương đỡ Kỳ Dao đã mệt tới mức thở dốc. Nàng ta dừng bước,

đem Kỳ Dao đặt ngồi dựa vào gốc cây, dự định đợi một lát. Chỗ này lúc nào cũng có nha hoàn đi qua, đến lúc đó bảo bọn họ cùng đỡ Kỳ Dao với nàng ta.

Tiểu nha đầu mệt rồi, tinh thần cũng không tập trung như trước, lúc đang mệt nhọc, có một hòn đá cực nhỏ bay tới đánh trúng gáy nàng ta, sau đó liền hôn mê.

Du Tổ Hoa rón ra rón rén, trong tay cầm hòn đá vốn định dùng để đánh ngất Mộc Hương, kết quả phát hiện con nô tỳ đó không có bất kỳ cử động nào, nhìn có vẻ như ngủ rồi.

Kỳ Dao cũng vậy, ngủ tới mức hoàn toàn không biết gì.

Lông mi dài rủ xuống, tạo nên một tầng bóng râm

Mũi của nàng cực kỳ cao, môi cũng đầy đặn, đỏ tươi...Du Tổ Hoa nghĩ tới bộ dáng Dương Thiệu hôn Kỳ Dao, trong lòng hận ý ngập trời, lấy một bình ngọc từ trong lòng ra.

Muốn đổ cái này lên mặt Kỳ Dao, cho dù trước đây Kỳ Dao điểm lệ cỡ nào, cũng sẽ không có nam nhân nào nguyện ý liếc nhìn một cái nào nữa! Khi bọn họ gặp Kỳ Dao, sẽ chỉ thấy buồn nôn mà thôi!

Hôm nay thực sự là thiên thời địa lợi.

Du Tổ Hoa chuẩn bị mở nắp bình ngọc đổ lên mặt Kỳ Dao.

Chính vào giờ khắc này, có người tiếp cận không một tiếng động, một phát nắm lấy bả vai của ả.

"Ai!" Du Tổ Hoa tức giận, "ngươi là ai?"

Hứa Như Nam đoạt đi bình ngọc trong tay ả, lạnh giọng nói: "cùng ta đi gặp Hài gia."

Dương Thiệu!

Du Tổ Hoa nhũn chân trong nháy mắt.

Hứa Như Nam vỗ Mộc Hương tỉnh dậy, áp giải Du Tổ Hoa rời đi.

Đợi đến khi gặp Dương Thiệu, lại nhìn thấy người đứng bên cạnh hắn là Du lão gia, Du phu nhân, sắc mặt Du Tổ Hoa liền tái xanh, nhưng ả lập tức bày ra bộ dáng đáng thương, khóc nói: "Cha, nương, không biết vì sao biểu ca lại bắt con, con chỉ là ở bên ngoài ngắm hoa, bị lạc đường."

Hứa Như Nam đưa bình ngọc ra: "Đây là của Du cô nương."

"không phải," Du Tổ Hoa hét lên, "đó không phải của ta, là biểu ca hãm hại ta, không phải của ta!"

Lúc đầu nữ nhi cầu tình nói nàng ta ở trong nhà quá lâu, muốn ra ngoài cho thông thoáng, nói chuyện cùng các cô nương, Du phu nhân nhất thời liền tin tưởng.

Dù sao rất nhanh sau đó sẽ gả Du Tổ Hoa ra ngoài, không thể quá mức tuyệt tình. Du gia nhà bọn họ là thân thích của Dương gia, phu quân tương lai của nữ nhi cũng không kém, vậy thì vẫn phải dựa vào nữ nhi này để lôi kéo quan hệ. Du phu nhân làm hòa: "Có phải là hiểu lầm hay không? Thiệu nhi, Tổ Hoa đều nói là đi ngắm hoa rồi, còn nói cái bình đó không phải của nó...."

"Ý của bà là, bản Hài vu oan hãm hại hay sao?"

Du phu nhân không dám nói gì.

Du lão gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, khuyên Du Tổ Hoa: "Tổ Hoa con vẫn là thành thật nói rõ, có phải con đi tìm Kỳ cô nương để xin lỗi không? À, bình ngọc này là lễ vật, có phải hay không? Con mau nói với Hài gia, con biết sai rồi."

Đều là phụ thân mẫu thân ruột của mình, vốn dĩ nên bỏ ra một phần sức lực bảo hộ mình, nhưng bọn họ lại sợ Dương Thiệu, Du Tổ Hoa đỏ cả mắt.

Đúng vậy, cho nên ả mới muốn một phần quang vinh, nếu như ả có thể gả cho Dương Thiệu, ai gặp ả cũng sẽ phải nhường nhịn một chút, cho dù là phụ thân, mẫu thân cũng vậy.

"không phải của con," Du Tổ Hoa cắn răng nói, "con chỉ đi ngắm hoa, Kỳ cô nương gì đó, con chưa từng gặp."

"Vậy bình ngọc này có phải của ngươi?" Dương Thiệu hỏi.

"không phải." Du Tổ Hoa đáp, "muội không biết đây là cái gì!"

Dương Thiệu nhàn nhạt nói: "Nếu đã không biết, đồ đồ trong bình ngọc này ra, để Du cô nương thưởng thức cho tốt."

Hứa Như Nam mở bình ra, ngửi thấy một mùi gay mũi.

"Đồ ở đâu, Hầu gia?"

"trên mặt."

"Á!" Du Tổ Hoa hét lên, giống như nhìn thấy quỷ vậy, "ngươi đừng tới đây, ngươi dám đồ lên mặt ta? Ngươi đừng tới đây... cha, nương, mau cứu con!"

Cái này có giống như không biết đồ trong bình ngọc là gì hay sao?

Du lão gia cảm thấy sau lưng lạnh toát.

"Cái này là lục phân du (Axit sulfuric)." Dương Thiệu đưa bình ngọc cho Du lão gia, "không biết nàng ta lấy được từ đâu, có thể đi hỏi nha hoàn của nàng ta."

Mấy nha hoàn kinh hoàng tới mức sắc mặt trắng bệch.

Lục phân du sẽ đốt cháy da thịt, đốt tới mức nát vụn, vĩnh viễn đều không thể hồi phục, cái này nếu thực sự đồ lên mặt Kỳ cô nương... Du lão gia không nhìn nổi nữa, tiến tới tát cho Du Tổ Hoa một phát: "Ngươi thực sự là đánh mất hết mặt mũi Du gia nhà chúng ta! Cách làm độc ác như vậy đều có thể nghĩ ra được?" trừng mắt nhìn Du phu nhân, "đây chính là nữ nhi do bà dạy dỗ?"

Du phu nhân cũng không nghĩ tới Du Tổ Hoa khổ nạn tới mức này.

Du lão gia tức tới mức run tay, đột nhiên bình ngọc bị nghiêng, có mấy giọt rớt xuống cánh tay Du Tổ Hoa.

Dường như có ngọn lửa cực nóng đốt cháy bùng bùng, y phục lập tức bị thủng hai lỗ, Du Tổ Hoa a hét lên, đau tới mức cả người co quắp, tay chân luống cuống be bét vết thương, nhưng đụng vào liền đau, à ta hận không thể lăn lộn trên mặt đất.

"Cha, nương, con sai rồi, con sẽ không như vậy nữa... Hầu gia, biểu ca, huynh tha cho muội, muội không dám nữa, muội sẽ không bao giờ... á, ta phải đi khám đại phu, nương, mau cứu con!"

Du lão gia đương nhiên là cố ý làm vậy, nếu không giáo huấn nữ nhi một trận, không dễ ăn nói với Dương Thiệu, ngoài ra cũng không dễ ăn nói với cả Tạ gia nữa.

Tạ Tri Thận, Tạ Minh Kha là người ông ta có thể đắc tội hay sao?

"Thiệu nhi, đợi đến khi trở về, ta lập tức đưa Tổ Hoa rời khỏi Kinh thành... cháu thấy thế nào?"

Nên sớm làm như vậy, cố tình cứ muốn kéo dài tới ngày hôm nay cơ.

Dương Thiệu nói: "đi khám đại phu đi."

hắn rời đi.

"Kỳ cô nương ở đâu?"

Hứa Như Nam đáp: "Ồ rừng mai phía trước, có điều cũng có thể là được nha hoàn đỡ tới chính phòng rồi."

Dương Thiệu đi tới rừng mai.

Kỳ Dao vẫn ở đó, chỉ có điều trong rừng mai có thêm một người nữa.

hắn ta ngồi xổm bên cạnh Kỳ Dao, nhỏ giọng nói chuyện.

"đã tốt hơn chưa?" trong tay nam nhân cầm một hòn đá tuyết trắng.

"Ừm, đây là đá gì vậy?" Kỳ Dao hiểu kì, "từ trước tới nay ta chưa từng biết rằng đá có thể giải rượu."

"Đây là đá Điểm Thương, từ lượng của ta kém, lúc nào cũng mang theo người," hắn ta cười nói, "ta biết Dục Thiện cũng không giỏi uống rượu, mang thêm một viên cho y, kết quả không dùng tới... Kỳ đại nhân từ lượng kinh người, rượu tới đều bị Kỳ đại nhân cản hết, ta vẫn còn nghĩ, không biết cô nương có giống Kỳ đại nhân hay không."

"không, từ lượng của ta cực kém," Kỳ Dao vuốt mặt mình, "hôm nay ta chỉ uống có ba ngụm rượu."

Giọng điệu vô cùng oán trách.

Xem ra trong xương cốt nàng muốn uống được nhiều hơn một chút, nhưng lại không chịu nổi.

"Đá này tặng cô nương." hần ta nói.

Kỷ Dao sùng sốt: "Đá Điểm Thương có phải là rất quý hay không?"

"không phải, chỉ là nơi sản sinh ra nó cách Kinh thành có chút xa mà thôi, ở Điền Nam, nhưng trong nhà ta có rất nhiều." hần ta nhét cho nàng, "cô nương không nhận, ta cũng không tiện thu lại."

Đá này ngấm trong miệng giải rượu, bên trên có dính nước bọt của nàng.

Kỷ Dao đỏ mặt, nói: "Vậy thì đa tạ công tử."

Nàng giờ tay ra nhận lấy viên đá Điểm Thương tròn tròn đó.

Giống như vừa rồi, cầm lấy đóa hoa trong lòng bàn tay nam nhân vậy.

Dương Thiệu đứng ở xa nhìn xem, mãi lâu sau đột nhiên cười khỏ.

hần lấy sợi kết trường thọ đã bị đứt từ trong tay áo ra.

Nó nằm ở trong lòng bàn tay hần, giống như vết rách bị rách ra.

Nó không thể trói buộc được hần nữa, bởi vì hần tuyệt đối sẽ không giống trước đây, nhưng nó có thể trói buộc Kỷ Dao, để nàng đòi đòi kiếp kiếp chỉ có thể ở bên cạnh hần.

"đi tìm người sửa lại, nhất định phải khiến nó giống hệt lúc đầu."

Trần Tổ đầu đầy mồ hôi lạnh: "Cái này...."

"Cái này là cái gì? Sửa không được, thì bảo người ta làm lại một sợi kết khác! Là không có sợi dây ngũ sắc, hay là không có chân châu?" Giọng nói nam nhân băng lãnh.

Trần Tổ vội vàng nhận lấy, trịnh trọng cất đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Kỷ Dao trở về chỗ Kỷ Nguyệt.

Kỷ Nguyệt nhìn thấy nàng, kinh ngạc hỏi: "Các cô nương tan tiệc rồi sao?"

"Vẫn chưa." Kỷ Dao nói, "muội uống mấy ngụm rượu, đầu óc choáng váng...."

Sau đó Dương Thiệu sai người tới truyền lời, nói có chuyện quan trọng, nàng đi gặp hần, hần hôn nàng... Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới, có chút hoảng hốt.

"Muội ấy à, không biết là giống ai nữa, đến tỷ còn có thể uống được một chén rượu." Kỷ Nguyệt mím môi cười, "nếu đã không thoải mái thì nghỉ ở đây một lát."

Kỷ Dao uống nước, gọi Mộc Hương rót trà.

Kỷ Nguyệt ngồi ở trên giường thêu hoa.

Đột nhiên có một nha hoàn chạy vào nhỏ giọng bẩm báo, Kỷ Nguyệt kinh ngạc hỏi: "Vậy sao, hiện tại sao rồi?"

Hình như có chuyện gì mới lạ, Kỷ Dao dựng tai lên nghe.

"Du cô nương bị thương rồi, một đường khóc lóc rồi đi, trên đường Du lão gia còn trách móc nàng ta... nô tỳ đi hỏi mấy người ở gần đó, ai cũng không biết đầu đuôi ra sao."

Kỷ Dao trong lòng khê động, hỏi thăm: "Du cô nương nào vậy?"

"Gọi là Du Tố Hoa, Du gia này vốn dĩ tướng công cũng không qua lại với họ, bởi vì là thân thích của Hầu gia, tới tặng lễ đầy tháng nên cũng không tiện cự tuyệt."

thật đúng là à!

Kỷ Dao chuyển động con ngươi, thầm nghĩ Dương Thiệu không nói dối, Du Tố Hoa thực sự tới phủ đệ này, nhưng vì sao ả lại bị thương? Là Dương Thiệu hạ thủ sao?

Kỷ Nguyệt không hề biết muội muội có mâu thuẫn với Du Tố Hoa, nhắc nhở nha hoàn: "Đừng tuyên cáo ra ngoài, chuyện riêng tư của Du gia, liền coi như không biết."

"Vâng." Nha hoàn lui xuống.

Bởi vì không đầu rượu, đám nữ quyến rất nhanh liền tan tiệc, bên khách nam lại uống tới giờ Mùi mới ngừng.

Sau khi đám người Kỷ Chương tới thăm Kỷ Nguyệt và Tiềm ca nhi liền trở về nhà.

không cần nói, Kỷ Đình Nguyên lại uống tới mức say bí tỉ, nếu như không phải vì cần rượu thay cho Tạ Minh Kha, Liễu thị khẳng định sẽ trách cứ hấn ta một trận.

Phân phó phòng bếp nấu canh giải rượu bung lên cho nhi tử, bà đi tới phòng của Kỷ Dao trò chuyện: "Lúc trước con nói muốn suy nghĩ một chút, là sao, cảm thấy Từ công tử này không đủ tốt hay sao? Ta nghe Nguyệt nhi nói, Từ công tử là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn trong Hàn Lâm Viện, không ai bì nổi."

"Con không nói là không tốt," Kỷ Dao thầm nghĩ, hấn ta còn tặng nàng một hòn đá Đỉnh Thương, cảm thấy người đó vô cùng ôn hòa, sẵn sàng, "con chỉ là muốn gặp mặt thêm mấy lần, không phải có câu nói, biết người biết mặt không biết lòng hay sao?" Kiếp trước nàng không quen Từ lang này, thực sự không thể nói là hiểu biết hấn ta được.

"Đứa trẻ này, từ khi nào biết cẩn thận như vậy? Nguyệt nhi giả cho người cũng chưa từng...."

"Tỷ phu đã từng cứu tỷ tỷ mấy lần, lại một lòng cầu cưới, con cùng với Từ công tử hôm nay mới quen biết, nương liền hỏi có được hay không." Kỷ Dao chu môi, "lẽ nào nương và cha chỉ gặp mặt một lần liền thành sao?"

Đứa trẻ này đúng là tùy hứng!

Liêu thị bị nàng nói tới mức không tiếp nổi lời.

Nhưng trước khi thành thân với Kỷ Chương đã hiểu rất rõ về ông, nhà bà làm buôn bán, Kỷ Chương viện có tới cửa tiệm rất nhiều lần, bà cũng lên lút đi gặp ông ấy.

"Vậy thì nói sau, nếu Từ gia có ý, ta sẽ nói với con, con đừng có phát cáu bậy bạ với ta, bỏ lỡ thôn này liền không còn tiệm nào nữa đâu!" đã không có con rể Hầu gia, không thể lại mất đi con rể biên tu Hàn Lâm được, "đó là người tỷ phu con giới thiệu, y còn có thể nhìn sai người, hại con hay sao?"

Lần này Kỷ Dao bị ghen lời.

Xác thực là ánh mắt của Tạ Minh Kha rất chuẩn, Từ Lang này khẳng định là phẩm hạnh tuyệt hảo.

Thuyết phục được nữ nhi, Liễu thị miễn nguyện rời đi.

Kỷ Dao ngồi trước gương, để Mộc Hương gỡ trang sức trên đầu xuống.

Mộc Hương từng cây từng cây gỡ xuống.

Trong đó có cây trâm hoa mai bên sợi tơ kim loại khảm ngọc hôm nay bị nàng rút ra hai lần, Kỷ Dao cảm trong tay, hương đầu nhọn khê đâm một cái, lòng bàn tay liền đau. Nàng thực sự cảm cái này đâm Dương Thiệu, Dương Thiệu cũng thực sự đã hôn nàng? Nhưng vì sao? hấn không phải là không thích nàng hay sao?

Cái đó không phải là ảo giác do say rượu gây ra đấy chứ?

không, nàng không say tới mức đó.

Mộc Hương thấy chủ tử trầm tư, nhin không được nhỏ giọng nói: "cô nương, chuyện hôm nay nô tỳ cũng không được nói với phụ nhân sao?"

Quả nhiên là thật, Mộc Hương đều nhìn thấy rồi.

"không thể." Kỷ Dao nói, "để nương biết được, bà sẽ tức điên lên mất."

Nếu như Dương Thiệu không muốn cưới nàng, mà vẫn làm ra loại chuyện đó, Kỳ gia bọn họ có thể làm gì Dương Thiệu cơ chứ? Còn không phải là đánh gãy răng mà vẫn phải nuốt máu vào trong hay sao? Bị ca ca biết được, thì càng khó lường.

Nàng đem hậu quả nói cho Mộc Hương nghe.

Nghĩ tới sự liều lĩnh của nam nhân đó, Mộc Hương gật gật đầu: "Nô tỳ hiểu được."

Hoài Viễn Hầu phủ.

Thái phu nhân đang nói chuyện với Dương Thiệu.

Bởi vì chuyện của Du Tổ Hoa đã nhanh chóng truyền tới tai bà.

Tiểu cô nương đó gần như do một tay bà nuôi lớn, Thái phu nhân thực sự không dám tin, vô cùng hối hận: "Sớm biết có ngày hôm nay, ta thực sự không nên để nó tới Hầu phủ. nói ra thì, đều do ta sai, nhất định là do ta không nuôi dạy nó từ nhỏ cho tốt, đem tâm tính nó nuôi dưỡng thành độc ác như vậy."

"Có liên quan gì tới người chứ? Con cũng là do người nuôi lớn." Dương Thiệu an ủi Thái phu nhân, "do bản thân ả không học cho tốt, ai cũng không thể cứu nổi."

"Hi vọng sau khi nó tới Sở Châu có thể hối cải triệt để!" Thái phu nhân thở dài một hơi.

Dương Thiệu cũng không biết nên nói gì, hắn không xem trọng Du Tổ Hoa như vậy.

hắn bụng ly trà lên uống một ngụm.

Thái phu nhân nghiêng mắt quan sát nhi tử.

Chuyện này nói ra thì không phải là vì Kỳ Dao hay sao? Bà đã sớm muốn nói chuyện từ tế với nhi tử, hôm nay đúng là thời cơ tốt.

"Có phải con đối với Kỳ cô nương vẫn còn vương tơ tình?" Thái phu nhân vào luôn chủ đề, "cho nên những cô nương mà ta tìm, một người con cũng không nhìn trúng, con chỉ nhớ mong nàng ta, đúng không?"

Còn vương tơ tình...

Đó là tình cảm cách cả một đời.

Ngón tay Dương Thiệu vuốt ve ly trà: "Đúng vậy, mẫu thân, con đối với nàng còn vương tơ tình."

Cảm xúc không thể lừa dối người khác, bất kể hắn trốn tránh tới mức nào, nhẫn nại tới mức nào, cuối cùng cũng sẽ có vết nứt, giống như một thanh đao sắc bén nhất thiên hạ, đâm xuyên trái tim hắn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là tiếp nhận - Kỳ Dao có thể không thật lòng, nhưng Kỳ Dao nhất định phải ở bên cạnh hắn.

Cư nhiên thừa nhận rồi, Thái phu nhân trong lòng vui mừng: "Vậy ta lập tức tới đề thân?"

So với kiếp trước, thái độ của mẫu thân tích cực hơn nhiều, hắn hơi hơi mỉm cười: "Mẫu thân thích nàng không?"

"Ta thấy nàng ta giống đứa bé hiểu chuyện, con lại vừa ý nàng, ta đương nhiên là thích." Thái phu nhân hi vọng nhi tử thành thân, tuổi tác không còn nhỏ nữa, con nối dòng Dương gia đơn bạc, ít người quanh quẩn, bà hi vọng con dâu có thể sớm ngày khai chi tán diệp, phủ đệ có thể náo nhiệt hơn một chút.

"Ý của mẫu thân, con hiểu rõ, nhưng có điều giữa con và nàng có một số vấn đề cần giải quyết."

Quả nhiên là cãi nhau, Thái phu nhân cảm thấy bản thân bà chẳng đoán sai chút nào, cau mày nói: "Có phải là con chọc cho Kỳ cô nương tức giận? Ai, rốt cuộc là vì chuyện gì? Tiểu cô nương đều thích người ta dỗ dành, con dành nhiều tâm tư một chút!"

"Nhi tử đã biết." Dương Thiệu trầm nghĩ, chỉ cần đừng bảo hắn đi đoán trái tim của Kỳ Dao, không có gì là không làm được.

không tới mấy ngày, Trần Tổ liền cầm sợi kết trường thọ về.

"Tìm một tú nương từng làm ở cục dệt trong cung sửa lại, Hầu gia ngài xem, một chút dấu vết cũng không có."

Dương Thiệu giờ lên trước ánh mặt trời để nhìn.

"Quả nhiên không khác chút nào," hắn vút một đỉnh bạc cho Trần Tổ, "làm không tệ."

Trần Tổ thấy hắn lại đeo sợi kết trường thọ lên tay một lần nữa.

Châu ngọc màu xanh lam đụng vào nhau, phát ra thanh âm thanh thúy.

"Tìm người nhìn chăm chăm Kỷ gia, bắt kẻ tin tức gì cũng phải bẩm báo." Dương Thiệu phân phó.

Trần Tổ hỏi: "Nhìn chăm chăm liên tục hay sao?"

"Nhìn chăm chăm liên tục."

.....

Hôm nay, quán rượu của Thẩm Nghiên khai trương, nên đưa thiệp mời tới.

Bởi vì là ngày hưu mộc, Kỷ Chương kinh ngạc: "Tiểu cô này thực sự mở quán rượu sao? không thể tưởng tượng nổi, ta chưa từng nghe nói trong Kinh thành này có cô nương nào làm ăn buôn bán cả."

Liêu thị thăm than một tiếng, tròn trắng mắt liếc nhìn nhi tử.

Kỷ Đình Nguyên coi như không nhìn thấy.

Lần trước Thẩm Nghiên nói muốn mở quán rượu, hấn ta cho rằng chỉ là tùy tiện mở miệng thôi, không ngờ nàng ta làm thật, cũng không biết có thực sự vợ vết được rượu ngon thế gian hay không.

"Đình Nguyên, khó có khi tiểu cô nương mở quán rượu, con đi chúc mừng đi! Có con tọa trấn, những bằng hữu của con nhất định sẽ tới tham gia náo nhiệt."

Kỷ Đình Nguyên lập tức cứng mặt: "Con không đi, hôm nay con có chuyện."

Nàng biết trước ca ca sẽ không đi mà, nếu như phụ thân không nói, có lẽ huynh ấy còn hiếu kì mà đi xem một chút, vừa nói ra huynh ấy nhất định sẽ không đi.

Kỷ Dao nói: "Cha, không cần để ý tới ca ca, chỉ ba người chúng ta đi thôi. Con nghe A Nghiên nói, đầu bếp của quán rượu cũng rất lợi hại, món ăn gì cũng biết làm, có một người còn là ngự trù trong cung đi ra nữa!"

Đúng là đại tài khí thô.

"Vậy liền đi xem xem." Ngày thường Kỷ Chương ở nhà cũng có thói quen uống một vài ly rượu.

Ba người đang định đi, thì gã sai vặt đột nhiên chạy vào.

"Lão gia, phu nhân, có khách quý!"

Câu nói này khiến bước chân của Kỷ Đình Nguyên đã bước ra bên ngoài cửa phải dừng lại, hỏi: "Khách quý nào?"

"Hầu gia tới rồi."

"Hầu gia?" Liêu thị tròn mắt, "ngươi nói là Hoài Viễn Hầu sao?"

"Đúng vậy, phu nhân."

Liêu thị và Kỷ Chương hai mặt nhìn nhau, Kỷ Dao trong lòng lại đánh trống thùng thùng, không biết Dương Thiệu tới làm gì, không phải hấn tới vì chuyện hôn nàng lần trước đây chứ?

Liêu thị đầu đầy mơ hồ, ngờ ngác một lát liền nói: "Mau mời vào."

Rất nhanh, Dương Thiệu đã đi tới chính phòng, phía sau là Trần Tổ, trong tay hấn xách một giỏ trúc không lớn không nhỏ.

"Gặp qua Hầu gia." Người Kỷ gia đều hành lễ.

Liêu thị đối với chuyện lần trước ở Hoài Viễn Hầu phủ vẫn có chút để tâm, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Lâu rồi không gặp Hầu gia, ắt hẳn là do Hầu gia bận rộn công vụ?"

"Bận thao luyện binh mã, chẳng có chút thời gian rảnh nào, gần đây mới tốt hơn một chút."

Nghe thấy câu này, Kỷ Dao hừ mũi một tiếng.

Còn nói bận, mấy ngày mùa đông đột trước còn không phải là sẵn thú từ sáng tới tối và đánh cờ hay sao? Tặng cho Tạ phủ bao nhiêu là thú hoang!

"thì ra là vậy," Liêu thị cảm thấy đây chỉ là cái cớ, cười cười, mời Dương Thiệu ngồi xuống, kêu nha hoàn rót trà, "không biết Hầu gia tới vì chuyện gì?"

Dương Thiệu ra hiệu bằng ánh mắt.

Trần Tổ vội đặt giỏ trúc lên bàn.

Dương Thiệu mở nắp đây ra, mọi người nhìn vào, chỉ thấy bên trong có một con mèo cái trắng tuyết, đại khái khoảng bảy tám tháng tuổi, thấy có người nhìn mình, thân hình mèo con hơi co lại, kêu meo meo hai tiếng.

Liêu thị kinh ngạc: "Mèo này là mèo sư tử à?"

Nữ nhi vẫn luôn muốn mua một con mèo cái, bảo Chu ma ma tìm mọi biện pháp đi mua, nhưng lần nào cũng thất bại trở về, không ngờ tới Dương Thiệu lại mang tới tặng.

Ánh mắt Liêu thị có chút phức tạp.

"Là một con mèo sư tử cái, đúng lúc thành một đôi với con mèo trước đây." Dương Thiệu nói, "lần trước sơ xuất, quên mất mèo cũng phải có đôi có cặp, cho nên hôm nay mang tới để bù lại thiếu sót."

Tay hắn đặt trên giỏ trúc, ống tay áo trượt xuống, sợi kết trường thọ kia đang nằm trên cổ tay hắn.

Kỷ Đình Nguyên nhìn thấy, trong lòng một trận đồng tình.

Muội muội đều thay lòng đổi dạ rồi, Dương Thiệu vẫn còn nhớ mong nó, đúng là đáng thương! Hắn ta đẩy Kỷ Dao: "Xem Hầu gia tốt thế nào, đích thân mang mèo tới tặng muội, còn không cảm tạ?"

Kỷ Dao cũng nhìn thấy sợi kết trường thọ, thầm nghĩ hắn cư nhiên vẫn đeo.....

Kể từ lần trước nàng tới Hầu phủ, tới nay đã qua một quãng thời gian!

Hắn rốt cuộc có ý gì?

Nhưng mà, nàng thực sự muốn mèo, cái này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chỉ dựa vào mèo, nàng đã phải nói lời cảm tạ rồi. Dương Thiệu, bạc căn bỏ ra vẫn phải đưa, nàng không muốn thiếu nợ Dương Thiệu.

Kỷ Dao đi tới chỗ hắn.

Tiểu cô nương mặc y phục mùa hè màu vàng nhạt, váy trắng thêu lá mỏng, mình điểm giống như ánh mặt trời. Dương Thiệu nhìn nàng, con người thâm sâu như biển.

Tới đây, cô nương xấu xa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

"Đa tạ Hầu gia." Kỷ Dao đi tới trịnh trọng cảm tạ một tiếng, ánh mắt liếc nhìn mèo nhỏ, chỉ thấy nó giống hệt Miêu Miêu, bộ lông trắng muốt, đôi mắt xanh ngọc bích, ngoài cơ thể nhỏ hơn một chút, cơ hồ nhìn không ra điểm khác biệt, nhưng thực sự rất xinh đẹp.

Nàng cong khóe miệng: "Ta đang muốn mua một con mèo cái, may nhờ có Hầu gia... không biết Hầu gia tiêu tốn bao nhiêu?"

"Lấy từ chỗ một người bạn, đúng lúc người bạn đó có một đôi mèo, năm ngoái vừa mới sinh ba con, đây là con còn dư lại, không tốn bạc."

Kỷ Dao sững sờ.

"Làm người tốt làm tới cùng, nếu đã tặng người một con rồi, tìm thêm một con nữa để ghép đôi là điều nên làm." Dương Thiệu nhắc chung trà lên uống một ngụm, hơi hơi mỉm cười, "Nếu người thực sự băn khoăn, liền coi như Kỷ công tử thiếu nợ ta đi, lần sau ta mời Kỷ công tử uống rượu."

Dựa vào phản ứng vừa rồi của người nhà này, thì Kỷ Đình Nguyên đối xử với hắn tốt nhất.

Quả nhiên Kỷ Đình Nguyên lập tức đáp ứng: "Vậy liền quyết định thế đi, lần trước uống rượu thua Hầu gia, ta phải thắng trở lại mới được!"

Kỷ Dao muốn bóp chết ca ca.

Sớm biết vậy thì ngày đó không nói linh tinh nữa, khiến ca ca cho rằng bản thân nàng bỏ rơi Dương Thiệu. Nhưng mà lúc đó, nàng thực sự cho rằng mình và Dương Thiệu sẽ không có bất kỳ tiếp xúc gì nữa.

"Mèo nhỏ mới đến có thể hơi nhát gan, ngươi vẫn nên sắp xếp cho nó một chút đi." Dương Thiệu nhắc nhở, "con mèo trước chắc đã rất lớn rồi phải không?"

"Àn, đều một năm rồi."

"Kỷ cô nương, ta có thể đi nhìn nó không?"

Kỷ Dao không muốn đưa hán vào nội viện, nghiêng đầu nói: "không biết nó có ở nhà không nữa, có lẽ là chạy đi chơi rồi."

"Vậy sao? Vậy thì thôi, ta vốn dĩ muốn nhìn xem nó có giống với con mèo của Thọ Xuân Trường công chúa hay không, dù sao cũng do mèo của Trường công chúa sinh ra."

Liêu thị kinh ngạc: "Ồi chào, Hầu gia mua từ chỗ của Trường công chúa sao." Cái này thực sự là đại nhân tình, bà vội nói, "Dao Dao, con mèo đó, không phải con gọi một tiếng là chạy ra hay sao, liền dẫn Hầu gia đi xem xem."

Đó dù sao cũng là Đại Đô đốc, hán muốn nhìn mèo mà mình đã tặng một cái, là nhân chi thường tình, nếu nói lời ngăn cản không khỏi đắc tội người ta.

Kỷ Dao cảm thấy Dương Thiệu chính là có mục đích khác, nhưng không có cách nào, chỉ có thể dẫn hán đi.

Mộc Hương xách giỏ trúc đi theo sau.

trên đường đi an tĩnh một cách quỷ dị, tiểu cô nương vô thanh vô tức, chỉ chăm chăm đi về phía trước.

Dương Thiệu đột nhiên nói: "Du Tổ Hoa đã đi tới Sở Châu rồi, sau này ngươi không cần lo lắng nữa."

Ngày đó nàng say hoàn toàn không biết gì, sau đó nghe chuyện ở chỗ tỷ tỷ mới biết Du Tổ Hoa bị thương, chuyện này nàng có chút hứng thú, hỏi thăm "À ta làm sao vậy?"

"Vốn dĩ ả muốn dùng lục phản du lên người ngươi."

Kỷ Dao chấn kinh.

Trong trí nhớ, Du Tổ Hoa cũng không có ác độc như vậy, sao kiếp này lại...

"Thời gian trước, ta bảo Du phu nhân đưa ả ta rời khỏi Kinh thành, mẫu thân cũng không hề nói giúp, cực tuyệt gặp mặt ả ta, ả ta liền đem những chuyện đó trách lên đầu ngươi." Dương Thiệu giải thích.

Kỷ Dao bừng tỉnh đại ngộ.

Lẽ nào là vì thái độ của Thái phu nhân có thay đổi? Kiếp trước Thái phu nhân từ đầu tới cuối đều rất thích Du Tổ Hoa, hiện tại không thích nữa, cho nên Du Tổ Hoa cảm thấy vô vọng, cho nên mới làm ra loại chuyện đó? Kỷ Dao khẽ thở phào một hơi, vậy thì thực sự phải cảm tạ Dương Thiệu rồi.

Nếu không thì bản thân nàng có lẽ sẽ trúng chiêu.

Lục phản du đổ lên mặt sẽ có cảm giác gì? Kỷ Dao không rét mà run.

"Đa tạ Hầu gia." Nàng hành lễ, nói xong lại có chút cứng người, hôm nay cư nhiên liên tiếp cảm tạ hai lần! Nàng không muốn thiếu nợ Dương Thiệu, nhưng tại sao lại càng nợ nhiều hơn thế này.

Kỷ Dao có chút buồn bực.

đi tới chỗ ở của nàng, Kỷ Dao gọi to: "Miêu Miêu."

"Meo!" Miêu Miêu lập tức nhảy từ trên cây xuống.

Gần đây nó thích trèo lên cao nhìn ra xa, lúc này nhìn thấy Kỷ Dao, không ngừng cọ cọ vòng quanh chân nàng, cái đuôi to dựng thẳng đứng, giống như cây cỏ lau xoắn tung.

"Miêu Miêu, nhờ phúc của Hầu gia, mày có bạn rồi đấy." Kỷ Dao bảo Mộc Hương đặt giỏ trúc xuống, đang định lật nắp đậy ra, mu bàn tay bị ngăn lại, bị nam nhân đặt tay áp xuống.

"Đừng để ở đây." hấn ngăn lại.

Lòng bàn tay áp lên, mang tới cảm giác thô ráp, Kỳ Dao thu tay lại: "Vì sao?"

"Bởi vì nó không quen chỗ này, nếu như thả ra ngoài sẽ bỏ chạy ngay lập tức", Dương Thiệu nhìn nhìn mèo đực, "tốt nhất nên đợi thêm hai tháng."

Vừa mới bắt đầu Kỳ Dao còn chưa hiểu ý, sau đó mới hiểu hấn nói Miêu Miêu lớn hơn mèo cái nhỏ rất nhiều, vạn nhất xx, tiểu mèo cái sẽ không chịu nổi.

Mặt nàng có chút đỏ.

"Vậy phải làm sao? Cũng không thể cứ để nó ở trong giỏ trúc mãi được."

"Có thể tìm một sương phòng."

"Sương phòng?" Kỳ Dao suy nghĩ chốc lát, bảo Mộc Hương xách giỏ trúc mang tới thứ gian phía Tây, hiện nay phủ đệ của Kỳ gia rất rộng lớn, chỗ nàng có mấy gian phòng, thứ gian phía Tây gần như không dùng tới, chỉ đặt một tủ y phục, hai chiếc hòm, một chiếc bàn bát tiên ở đó mà thôi.

Mộc Hương đem cửa sổ đóng lại.

Cửa lớn cũng đóng lại.

Vốn là một nơi sáng sủa liền trở nên tối tăm.

"Nuôi ở đây một thời gian, người nhớ thường xuyên tới thăm, quen thuộc với mèo con rồi mới thả nó ra." Ánh mắt Dương Thiệu rơi xuống mặt Kỳ Dao.

Càng tối, càng tôn lên làn da tuyết trắng của nàng, giống như lông trên người mèo con, nếu như Kỳ Dao cũng giống mèo con, nhốt trong phòng mấy ngày liền có thể nuôi dưỡng...

đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy tiếng Kỳ Dao hỏi: "Sao ngài lại biết những thứ này?"

hấn hồi thần, nhìn nàng: "Đương nhiên là vì nàng muốn nuôi, nên ta đặc biệt đi hỏi người khác. Nếu không phải là vì nàng, hôm nay ta sẽ không mang mèo tới tặng."

Trực tiếp như vậy, mặt Kỳ Dao đỏ bừng.

Thấy hai má nàng đổi màu, khóe miệng Dương Thiệu nhếch lên.

Nàng thích nghe những lời như vậy, hấn liền nói cho nàng nghe, Kỳ Dao chính là người thích người khác sùng nàng.

hấn bước hai bước tiến lại gần.

Bị hơi thở mát lạnh trên người nam nhân tập kích, Kỳ Dao lùi lại phía sau một bước: "Thực ra ngài không cần làm vậy, tự bản thân ta cũng có thể mua được mèo."

"Ta làm vậy cũng vì tạ lỗi." Dương Thiệu nắm lấy tay nàng, "trước đây thái độ của ta không tốt."

Giọng nói nam nhân vừa trầm thấp vừa ôn nhu, Kỳ Dao cắn cắn môi: "Sao thái độ của ngài lại không tốt?"

"Ta cứ mãi không tới gặp nàng."

Hừ, hấn cũng biết vậy sao?

"Nếu đã không gặp, vậy thì vĩnh viễn không cần gặp nữa, Hầu gia hà tất phải nắm mãi không buông?" Kỳ Dao muốn rút cổ tay lại, "ta và Hầu gia không hợp nhau, không bằng mỗi người một ngã."

"Ta xác thực cũng muốn quên nàng..." Dương Thiệu nhìn vào mắt nàng, "nhưng khổ nỗi không quên được, mẫu thân cũng nói, bảo ta sớm tới dè thân, mẫu thân nói nàng rất tốt."

Thái phu nhân nói nàng tốt?

Kỳ Dao kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì lần trước tới Hầu phủ, thái độ của Thái phu nhân đã có thay đổi, cư nhiên phá lệ khen ngợi nàng.

Thấy nàng trầm mặc, Dương Thiệu nói: "Lúc đầu nàng nói muốn suy nghĩ, ta cảm thấy nàng không muốn gả cho ta, căn bản không đặt ta trong lòng, cho nên ta có chút tức giận."

Vậy tại sao hấn không nói thẳng ra? Chỉ vì như vậy mà gạt nàng sang một bên? Kỳ Dao cau mày.

"hiện nay nàng đã biết nguyên nhân rồi, có thể tha thứ cho ta không?" Dương Thiệu vô cùng ôn nhu, "nàng muốn ta bù đắp bằng cái gì cũng được, bất kể là mề, hay là những thứ khác... nàng muốn gì, ta đều cho nàng."

Kỷ Dao sùng sốt.

Hình như đây là lần đầu tiên hắn ngoạn ngoạn phục tùng như vậy.

Tất cả những lời cự tuyệt, cư nhiên có chút khó nói ra khỏi miệng.

Dương Thiệu thấy vậy liền ôm nàng vào lòng.

Mùi hương trên người tiểu cô nương lập tức bay vào trong mũi hắn, giống như hoa lan nở vào ngày xuân, nhàn nhạt, thơm dịu nhẹ.

hắn cảm thấy thỏa mãn.

Cũng có chút trống rỗng.

không biết loại cảm giác nào càng chân thực hơn.

Nhưng nàng là chân thật, đang ở trong lòng hắn, hắn cúi đầu tìm kiếm cánh môi nàng, Kỷ Dao lại che miệng: "Ngài là muốn ta lấy trâm ra đâm ngài hay sao?"

"Rốt cuộc nàng học được từ đâu vậy?" Môi Dương Thiệu dán lên mu bàn tay nàng, "được, ta không hôn chỗ đó, hôn chỗ này."

hắn liếm liếm mu bàn tay nàng.

Cả người Kỷ Dao tê rần.

hắn lại tiếp tục liếm, đôi mắt đen láy chứa ý cười nhìn nàng.

Kỷ Dao không chịu nổi, vội lùi ra sau: "Ngài đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, đây là nhà ta."

Cửa sổ cửa chính đều đóng rồi, có làm sao, còn Mộc Hương thì đều đã nhìn quen rồi, Dương Thiệu liếc mắt nhìn nha hoàn đã sớm quay lưng lại, rồi nhìn Kỷ Dao: "Ai bảo nàng đáng yêu như vậy."

Tai Kỷ Dao nóng bỏng.

Nàng không thêm để ý hắn, ngồi xổm xuống thả mề con ra.

Mề nhỏ lá gan nhỏ, quả nhiên là sợ người, nhanh chóng trốn ra phía sau tủ y phục.

Kỷ Dao khẽ gọi nó, nhưng nó không hề lộ mặt ra.

Nàng có chút phiền não.

"Đợi đến khi đói, sẽ đi ra tìm đồ ăn thôi, tới lúc đó nàng bụng đói ăn tới, nó liền thân thiết với nàng." Dương Thiệu nói, "nó thích ăn thịt gà."

hắn còn hỏi kỹ tới mức này sao.

Kỷ Dao đáp: "Ta sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị."

Nàng muốn mở cửa ra ngoài.

Dương Thiệu kéo cổ tay nàng lại: "Lần này nàng lại muốn suy nghĩ trong bao lâu?"

Có phải là nếu suy nghĩ lâu, hắn lại tức giận không để ý tới nàng hay không? Mặc dù lần này hắn có vẻ thành tâm thành ý, nhưng mấy lần trước gặp nhau thái độ của hắn quá lạnh lùng, Kỷ Dao có chút sợ, hơn nữa chỗ Thái phu nhân có thực sự thích nàng hay không còn rất khó nói, còn có ả tỳ nữ đó ở trong phủ...

Mặc dù ả vì muốn bảo vệ Dương Thiệu, nhưng cũng đủ đáng sợ.

Ngoài ra, kiếp trước nàng không có con, bất kể là nàng hay là Dương Thiệu, đều từng mời thái y bắt mạch qua, không hề có một chút vấn đề gì, nhưng bọn họ chính là không sinh được con.

không biết có phải do quyền sách đó nguyên rủa hay không, thân là nữ phụ, cho dù nàng có gả cho Dương Thiệu thân thể hiển hách, nhưng chú định không đạt được hạnh phúc.

Trong lòng Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Nàng thực sự lo nghĩ quá nhiều, có lẽ Dương Thiệu rất tốt, nhưng làm sao nàng có thể nói với hắn những điều này? Nàng đột nhiên phát hiện, không phải nàng muốn suy nghĩ, nàng chỉ là không biết nên nói với hắn như thế nào mà thôi!

Lẽ nào nàng nói bản thân mình là trùng sinh?

Dương Thiệu sẽ tiếp nhận sao?

không, ngay cả người nhà mình nàng còn chưa từng kể với họ, làm sao nàng có thể nói cho Dương Thiệu biết được?

Có lẽ tách xa khỏi hắn, là sự lựa chọn tốt nhất.

không phải là trước đây bọn họ cũng tách xa nhau hay sao?

trên thế giới này, không có ai rời khỏi ai mà không sống nổi cả, Dương Thiệu địa vị cao, tuấn mỹ vô song, cuối cùng hắn cũng sẽ tìm thấy thê tử hợp ý thời.

Nàng cũng giống vậy.

Kỷ Dao nhỏ giọng nói: "Hầu gia, ta nghĩ, chuyện này có lẽ không cần suy nghĩ nữa."

"Vì sao?" Dương Thiệu trầm nghĩ, lẽ nào nàng sẽ đáp ứng luôn sao?

"Ta cảm thấy..." nàng nhìn Dương Thiệu, ánh mắt giống như hồ nước mùa thu, có một loại bi ai tĩnh mịch, "ta không muốn..."

Dương Thiệu che miệng nàng lại.

"Câu nói đó vĩnh viễn đừng nói ra." hắn cười nhàn nhạt.

Nếu nàng nói ra, hắn sẽ giết nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Môi bị bịt kín, Kỷ Dao đương nhiên không nói ra được một chữ nào.

Nàng chỉ nhìn thấy sợi kết trường thọ lắc lư trước mắt nàng, làm ngực nàng tắc nghẽn.

Đúng rồi, Dương Thiệu vẫn luôn đeo cái này, khẳng định là cực kỳ thích nàng. Giống như hắn nói, hắn chỉ là tức giận vì nàng do dự nên mới không đến gặp nàng, nhưng hắn vẫn luôn đối với nàng nhớ mãi không quên.

Nàng kìm nén những lời muốn nói lại.

Lúc này Dương Thiệu mới buông tay.

Nàng hít thở sâu, trừng mắt nhìn hắn. Vừa hôn vừa bịt miệng, hắn thực sự xem nàng thành người của hắn sao!

"Ta đặc biệt tới tặng mào, không phải vì muốn nghe cái này." Dương Thiệu nhìn lòng bàn tay một cái, chỉ thấy bên trên có dính màu đỏ của son môi, đưa lên mũi ngửi, hơi hơi cười, "mùi hoa quế."

Đáng tiếc không được ăn.

Kỷ Dao bị hành động của hắn làm cho đỏ mặt, liếc nhìn sợi kết trường thọ trên cổ tay hắn: "Hầu gia, cái cũ không đi cái mới không tới, cái này của ngài cũng có thể đổi đi được rồi?"

Bảo hắn đổi người? Dương Thiệu cười: "Trừ khi người đó lại làm thêm một sợi khác, nếu không ta sẽ đeo cả một đời."

Kỷ Dao cắn môi.

Ý của Dương Thiệu, là nhất định phải cưới nàng?

Còn đeo một đời....

hắn thực sự thích nàng như vậy?

Kỷ Dao nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam nhân, nhất thời ngũ vị tạp trần.

Sau khi Dương Thiệu cáo từ rồi đi, Liêu thị vội vàng tới, nói nhỏ: "Xem mèo mà xem lâu như vậy, có phải Hầu gia nói gì với con đúng không? Ngài ấy có phải là...."

"không nói gì, ngài ấy dạy con cách nuôi mèo." Bản thân Kỷ Dao chưa nghĩ xong, sao có thể nói lời thực lòng với mẫu thân, khẳng định chỉ có gia tăng thêm phiền phức mà thôi.

"Vô duyên vô cớ tới tặng mèo, còn dạy cách nuôi," Liêu thị tự mình lắm bả, cảm thấy Dương Thiệu tựa hồ là hồi tâm chuyển ý, lại muốn cưới nữ nhi rồi, bà nghĩ một lát, đột nhiên nói, "vạn nhất Hầu gia nói cưới con, đừng vội đáp ứng, ai biết được giữa chừng có xảy ra biến cố gì nữa hay không!"

Hầu phu động một cái là khinh người, bọn họ cũng có thể làm bộ làm tịch.

Liêu thị không hi vọng nữ nhi gặp phải tình cảnh như lần trước, mắt mặt biết bao, lần này phải suy nghĩ cho tốt.

Vốn dĩ nàng cũng không đáp ứng, Kỷ Dao nói: "Biết rồi, nương."

Xem thời gian không còn sớm, ba người đi tới tửu trang Thẩm Nghiên mở.

Tửu trang tên Thanh Nguyệt tửu trang, nằm ở đầu đường Đông Đình, cao ba tầng lầu, dưới mái hiên treo đèn lồng đỏ, trước cửa đốt pháo hoa, còn có múa sư tử. Con sư tử động một chút là đứng lên, miệng còn có thể bắn ra tiền đồng, dẫn tới những người trên phố vây quanh xem, tiểu hài tử nhặt tiền trên đất, náo nhiệt vô cùng.

Sau khi kết thúc múa sư tử, trong lầu có nhạc nhân hát khúc, ngày hôm nay miễn phí tiền rượu.

Kỷ Dao thầm nghĩ, Thẩm gia này quả nhiên là có tiền, mở một tửu trang cũng đầu tư không ít bạc, nhưng như vậy rất nhanh sẽ gây dựng được danh tiếng.

"Đúng là không tệ, tiểu cô nương làm ra hình ra dạng, ta vốn dĩ còn nghĩ chỉ là trò đùa." Kỷ Chương đi vào bên trong, chỉ thấy trong lầu đã ngồi đầy người, trên mỗi chiếc bàn đều bày rượu ngon và thức ăn.

Liêu thị cũng rất kinh ngạc, thầm nghĩ nói không chừng có thể tạo nên thành tựu gì đó cũng nên.

Nghe nói bọn họ tới, Thẩm Nghiên mặc một thân lục bào ra nghênh đón: "đã để dành vị trí ở lầu ba cho mọi người." Phát hiện Kỷ Đình Nguyên không tới, nàng ta có chút thất vọng, nhưng cũng là trong dự liệu.

Nhưng nàng ta tin rằng sớm muộn gì Kỷ Đình Nguyên cũng sẽ tới, tửu trang của nàng ta ở trong Kinh thành sẽ mở ra một vùng trời.

"Lão gia, phu nhân, Dao Dao, ta mời mọi người uống rượu tốt nhất của tửu trang!"

"Muội không cần rượu, muội cần thức ăn." Kỷ Dao gọi tên nói, "muội muốn Ôi tam ngư (cá kho), thịt anh đào bạch tương, thập hương qua (dưa thập cẩm)...."

Còn chứ nói xong, liền nghe thấy một tiếng cười khê: "Kỷ cô nương cũng thích ăn Ôi tam ngư?"

Nàng quay đầu nhìn, cư nhiên là Từ Lang.

"Từ công tử?" Nàng kinh ngạc, "sao công tử lại tới đây?"

"Nơi náo nhiệt nhất đường Đông Đình ngày hôm nay chính là chỗ này." Từ Lang nhìn nàng, "nhưng, Kỷ cô nương không phải là không biết uống rượu hay sao?"

"Đúng vậy, cho nên ta giống Từ công tử, đều là tới ăn Ôi tam ngư."

Từ Lang bị nàng chọc cười: "Cực đúng." Lại hành lễ với đám người Kỷ Chương.

"Từ công tử." Liêu thị nhìn thấy hắn ta, cực kỳ cao hứng, "công tử cũng tới lầu ba sao?"

"Dưới lầu đã ngồi đầy rồi, ta có vị bằng hữu ở lầu ba, nói là giữ một chỗ cho ta." Nhìn hướng Thẩm Nghiên, "cô nương chính là Thẩm chương quỳ? một cô nương mở tửu trang thật là hiếm thấy, Từ mẫu vô phúc kính phục."

"Vậy công tử phải thường xuyên mang bằng hữu tới uống rượu mới được."

Từ Lang cười: "Nếu như rượu thực sự ngon, ta nhất định sẽ thường xuyên tới."

Có thể nhận thấy, hẳn ta là một người cực kỳ cẩn thận, cũng không tùy ý hứa hẹn.

"Công tử uống qua sẽ biết." Thẩm Nghiên rất tự tin.

Vừa nói chuyện, vừa đi lên lầu ba.

một nhà bọn họ ở Nhã gian, Liêu thị đóng cửa lại, nói với Kỳ Dao: "Nhìn Từ công tử ở khoảng cách gần, thực sự là lan chi ngọc thụ, cho dù là phụ thân con lúc trẻ cũng không bằng."

Lời này làm Kỳ Chương nhìn bà một cái: "Trước mặt nữ nhi, nói linh tinh cái gì."

Liêu thị cười híp mắt: "Ông ăn dấm cái gì, đó có thể là cô gia tương lai đấy." Bà vỗ vỗ tay Kỳ Dao, "ta thấy Từ công tử chắc là có ý với con, nếu không sao phải chủ động chào hỏi, nhìn xem, sở thích đều giống nhau."

Kỳ Dao cúi đầu không nói.

Nàng sờ sờ đá Diễm Thương trong hà bao.

Từ Lang này bất kể là tướng mạo hay cách ăn nói đều là thượng thừa, khi tiếp xúc với nhau cũng là như gió mát mùa xuân, giả sử hẳn ta cưới nàng, chắc sẽ là một trạng phu không tệ, nhưng mà... vốn dĩ nàng còn chưa nghĩ xong, cố tình hôm nay Dương Thiệu đột nhiên tới, vừa tặng mèo vừa nói những lời kia, nàng không biết nên làm gì mới tốt.

"Dao Dao, con cảm à?" Liêu thị truy hỏi, "nếu như cảm thấy hợp ý, có thể đi nói cho cô gia biết."

Kỳ Dao nói: "không biết."

"Cái gì?" Liêu thị phiền não, "bình thường không phải rất có chủ kiến hay sao, sao lại không biết rồi?"

"Dao Dao không muốn nói, bà đừng hỏi nữa." Kỳ Chương nói, "tuổi vẫn còn nhỏ, gấp cái gì, ở trong nhà thêm một năm nữa cũng được."

"Đúng vậy, cha!" Kỳ Dao khoác cánh tay Kỳ Chương, "ai con cũng không gả, ở cùng mọi người."

Liêu thị tức tới mức uống một ngụm rượu.

Biết rõ Kỳ Dao không uống được, Thẩm Nghiên kêu tiểu nhị mang một bình trà tới.

Trà quân son ngân châm hãm trong nước, từng lá từng lá xanh nõn mỡ ra, nàng liếc nhìn lại nghĩ tới sợi kết trường thọ.

hắn nói muốn đeo cả một đời.

Nếu như nàng cự tuyệt hẳn, hẳn có khi nào thực sự không cưới thì nữa hay không? hẳn chung tình như vậy, hẳn chỉ là không biết chuyện kiếp trước, không biết suy nghĩ của nàng, cho nên lúc trước mới tức giận như vậy.

Đôi lại là nàng, có lẽ cũng sẽ như vậy?

Kỳ Dao cau mày, bụng chung trà lên uống.

.....

Dương Thiệu rời khỏi Kỳ gia, kêu Trần Tổ thông qua cấm quân đưa thư cho Tổng Diệm.

Tổng Diệm lập tức đổi ý phục đi tới địa điểm trong thư.

"Dương Đô đốc, có chuyện gì quan trọng sao?" Tổng Diệm có chút hưng phấn, bởi vì đoạn thời gian này Dương Thiệu chưa từng chủ động muốn gặp mặt hẳn ta.

"Điện hạ mời ngồi." Dương Thiệu rót trà cho hẳn ta, "gần đây Điện hạ rất bận?"

"Phụ hoàng để cho ta quản giám việc về "bản đồ Đại Yến", Đại Yến có bao nhiêu đất đai, ta thấy mấy chục năm cũng về không xong."

Hoàng thượng từ đầu tới cuối đều không tin nhiệm Tổng Diệm, cho nên mới giao cho việc đó, Dương Thiệu nói: "Chuyện bản đồ không cần gấp, càng chi tiết càng tốt, nếu như về vội vàng, tương lai dùng trong chiến sự, sẽ bất lợi cho Đại Yến."

Bắt buộc phải vẽ sông núi một cách tường tận, các địa hình hang cốc khe suối đều phải vẽ.

Tổng Diệm nghe thấy có lí, vội nói: "Lời này của Dương Đô đốc rất đúng!"

Dương Thiệu lại hỏi: "Sở vương điện hạ đang làm cái gì?"

"Nghiệm tra kho binh khí, hần ta đề nghị chế tạo hỏa pháo gì đó..." chiêu thức của Nhị đệ này rất nhiều, từ nhỏ đã như vậy, Tổng Diệm nhúc nhúc, "có điều gần đây ta gặp phải đệ ấy, dường như có chút tâm thần không yên."

Lẽ nào là vì Kỳ Dao?

Tổng Vân ở đời trước thuận buồn xuôi gió, vừa là Thái tử vừa cưới được cô nương yêu mến, chưa từng gặp phải chướng ngại.

Lần này, hần ta rốt cuộc cũng được ném thử mùi vị của thất bại rồi.

Nếu vậy, Tổng Diệm càng phải đón gió phát lên, chỉ có Tổng Diệm triệt để nắm được hoàng quyền, bản thân hần mới có thể đứng ở đỉnh cao của quyền lợi.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Điện hạ, người có biết ở Thương Châu có nạn ôn dịch? Tri phủ Thương Châu vì muốn áp chế bệnh tình, dự định đem tất cả mọi người trong Vu huyện đều giết chết, bao gồm cả trẻ con mới sinh ra và thiếu nam thiếu nữ mười mấy tuổi."

Tổng Diệm thất kinh: "trên thế gian lại có người tàn bạo như vậy sao?" hần ta hiện tại có hài tử, đặc biệt yêu thương hài tử, cho nên vô cùng căm giận, "ta lập tức bẩm báo Phụ hoàng!"

"Điện hạ không nghe nguyên nhân sao?"

"Đương nhiên là vì tiền đồ của bản thân, tin tức này chưa từng truyền tới Kinh thành, Phụ hoàng liền không biết lão ta ngồi không hưởng lợi." Tổng Diệm sắc mặt băng lãnh, "tin rằng có rất nhiều quan viên cấu kết làm việc xấu với lão ta."

"Xác thực là vậy, thôn làng, huyện thành phụ cận đều bị liên lụy, Điện hạ có thể kiến nghị Hoàng thượng phái Kim thái y, Lữ thái y tới đó điều trị, vì thần nghe nói bọn họ am hiểu điều trị bệnh ôn dịch."

"Còn có chuyện này?" Tổng Diệm thăm nghĩ chuyện gì Dương Thiệu cũng biết!

Lẽ nào Dương Thiệu thực sự là thần thánh trên trời, tới bảo hộ cho hần ta sao? Tổng Diệm đều muốn thấp hương dập đầu với hần.

Nhưng Dương Thiệu không hề tiết lộ, hần ta không dám truy hỏi, e sợ đắc tội thần thánh.

"Được, ta sẽ đích thân mang hai vị Thái y đi." Tổng Diệm phát ra hào ngôn, "Thái y có đơn thuốc hay như vậy, chẳng phải là có thể cứu được muôn dân trăm họ?"

Dương Thiệu nếu đã nói ra chuyện này, trong lòng tự nhiên hi vọng Tổng Diệm tới đó, nhưng hần lại lo lắng, ai ngờ Tổng Diệm lại chủ động nhắc tới chuyện này, ngược lại làm hần có chút do dự: "Mặc dù y thuật của Thái y cao minh, nhưng chưa chắc đã không có nguy hiểm, vì thần sợ Điện hạ...."

"Cứ do dự lưỡng lự như vậy sao có thể làm chuyện đại sự?" Tổng Diệm nhìn Dương Thiệu, "mấy ngày qua Dương Đô đốc chỉ điểm cho ta, ta cũng hiểu được. Nếu ta đã muốn làm Thái tử, ta phải gánh trách nhiệm của Thái tử, phú quý có thể hưởng, vậy thì nguy hiểm cũng có thể gánh chịu. Hơn nữa chuyện này liên quan tới ngàn vạn mạng người, nếu không có ta tọa trấn, không nhất định có thể áp chế được đám quan viên tâm địa rắn rết kia!"

Giờ khắc này, hần ta không chút sợ hãi.

Dương Thiệu hơi mỉm cười, Thái tử rốt cuộc cũng có khác biệt, hần ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người.

hần dặn dò: "Điện hạ nhất định phải chú ý an toàn, không nên tiếp cận khu vực ôn dịch lưu truyền, nếu thực sự phải đi, hỏi xin thuốc uống của Kim Thái y, để phòng ngừa."

"Vi thần chúc Điện hạ thuận buồn xuôi gió."

Kiếp trước, chuyện tất cả người trong Vu huyện bị giết hại mãi sau mới bị bại lộ, hiện nay Tổng Diệm đi tới đó trước, xem như là nhất tiễn song điêu. Vừa có thể khiến Tổng Diệm đặt được sự tin tưởng của Hoàng thượng, vừa có thể giải cứu sinh mệnh.

Tổng Diệm đã nhớ: "Nhờ lời cát ngôn của Đô đốc." Dừng một chút, "Dương Đô đốc, người muốn cưới Kỳ cô nương?"

Thần thánh cũng cần có thể từ đi? Trước khi hần ta rời đi có thể làm một chuyện tốt.

"Hả?" Dương Thiệu nhướng mày.

"Người không phải thích Kỳ cô nương sao?" Tổng Diệm nói, "ta có thể xin Phụ hoàng ban hôn cho người."

Trong đầu Dương Thiệu lướt qua bộ dáng Kỳ Dao.

Nàng còn xấu xa hơn so với những gì hần nghĩ!

hần đã nói hết lời, thậm chí còn đeo sợi kết trường thọ, nàng ngược lại càng tuyệt tình hơn.

Ban hôn, cũng là một biện pháp, nhưng Tống Diễm suy nghĩ quá mức đơn thuần, Kỳ Dao là nữ nhi của gia đình liên hôn với Tạ phủ, phụ thân là quan Chính tam phẩm, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không tùy tiện ban hôn, có phải là Kiều gia đâu.

"không cần, Điện hạ sớm ngày trở về là được." Đến lúc đó Hoàng thượng sẽ không do dự nữa, nhận định Tống Diễm là trừ quân, tâm nguyện đã thành, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhất định là bệnh nặng không khỏi, tự nhiên sẽ giao đại quyền giám quốc cho Tống Diễm.

Vậy thì hần không phải sẽ trở thành người trên vạn người hay sao?

Giả sử Kỳ Dao vẫn không nguyện ý, vậy đừng trách hần tùy tâm sở dục hoành hành ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi Kỳ Đình Nguyên ra khỏi nhà ngược lại không có việc gì, một mình ở bên ngoài uống rượu, lúc ra ngoài nghe thấy đường Đông Đình vô cùng náo nhiệt, hần đi tới chỗ đối diện tửu trang, chỉ thấy Thẩm Nghiên mặc y bào màu xanh lục, đang đưa tiễn một vị khách.

trên mặt nàng ta nở nụ cười tươi rói, dường như vô cùng vừa ý đối với tửu trang.

Lúc đi vào trong, nàng ta cầm túi rượu bên eo lên uống một ngụm, tư thái cực giống nam nhi.

Đột nhiên hần ta nghĩ tới Thẩm Nghiên lúc trước, nàng ta chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ, nhìn thấy hần liền đỏ mặt, giống như đứa ngốc... vậy mà, cô nương như vậy, cư nhiên có thể mở tửu trang, nàng ta không phải tùy tiện nói ra, nàng ta nói được lắm được.

Nàng ta không sợ ảnh hưởng danh tiếng của bản thân hay sao?

không sợ tương lai không gả đi được sao?

Kỳ Đình Nguyên đứng một lúc, quay người rời đi.

Ba người khác cũng vừa mới trở về nhà, Liêu thị đang nói chuyện với Kỳ Chương: "không ngờ rượu và thức ăn đều không tệ, chính là Thẩm phu nhân, ai thực sự là tươi cười miễn cưỡng, nếu là thiếp, thiếp đều cười không nổi." Bà nhìn Kỳ Dao một cái, "nếu như là con mợ, có lẽ ta sẽ đuổi con ra khỏi nhà."

Kỳ Dao ghét bỏ: "Nương, vậy chỉ có thể nói người chẳng thương con một chút nào!"

Nhìn xem Thẩm phu nhân tốt biết bao, Thẩm Nghiên thích cái gì, bà ấy đều ủng hộ Thẩm Nghiên.

Chẳng trách kiếp trước Thẩm phu nhân nhiễm bệnh nằm liệt giường, cho dù Thẩm Nghiên vừa mới sinh con xong, cũng vội vàng trở về nhà chăm sóc. Sau đó Thẩm Nghiên muốn hòa ly, Thẩm phu nhân cũng không chỉ trích nàng ta, yên yên tĩnh tĩnh tới giúp Thẩm Nghiên dọn hành lý.

Ngày đó, ca ca hình như không xuất hiện, mẫu thân ngược lại rất thương tâm, nhưng Thẩm Nghiên đã quyết định hòa ly, ai cũng không thể văn hời.

Kiếp này, chuyện Thẩm Nghiên mở tửu trang dù sao cũng tốt hơn chuyện hòa ly với ca ca, nàng thấy Thẩm Nghiên cũng là vô cùng cao hứng.

Thấy nữ nhi bệch miệng, Liêu thị lại cười, thầm nghĩ nếu Kỳ Dao thực sự đi mở tửu trang, bà có thể làm gì, thân làm phụ mẫu rốt cuộc vẫn không thể lay chuyển được nữ nhi, ai bảo nữ nhi này tùy hứng như vậy cơ chứ. Nghĩ nghĩ, đột nhiên nghĩ tới bản thân mình, năm đó bà một lòng quyết ý gả cho Kỳ Chương, mẫu thân ngăn cản bằng mọi cách, thế cho nên bà rời khỏi Liêu gia, sau đó mẫu thân còn đuổi tới đánh bà hai cái.

Mẫu thân khóc, nhưng bà tâm cứng như sắt.

Sau đó, bà không gặp lại mẫu thân nữa.

Liêu thị đột nhiên cảm thấy khóe mắt có chút cay cay.

Lúc này Kỳ Chương nói: "Thực ra cô nương gả mở tửu trang cũng không có gì, nàng ta là trưởng quỹ, cũng không phải là tiểu nhị phải xuất đầu lộ diện, chính là mặc một thân y bào của nam nhân, nhìn không quen."

Tiểu cô nương vẫn nên có bộ dáng của tiểu cô nương!

"cô nương mặc y bào thì có làm sao? Từ cổ có Mặc Lan tông quân, còn mặc cả áo giáp, cảm thương cơ đấy." Kỳ Đình Nguyên đột nhiên nói một câu.

Kỳ Chương sững sốt, gật gật đầu: "Là vì phụ cô hử."

Chỉ cần là lời nói của nhi tử, cái gì cũng đúng.

Kỳ Dao buồn cười, lại liếc nhìn ca ca một cái, cảm thấy hôm nay Kỳ Đình Nguyên xác thực là kì quái, cư nhiên phá lệ nói giúp Thẩm Nghiên, nàng rất muốn trêu chọc một chút, nhưng vẫn là nhìn xuống. Ca ca thực sự là đa mặt mỏng, nếu như nàng nói lời xoi mói, khẳng định là sau này ca ca sẽ không nói những lời tương tự như vậy nữa.

Kỳ Dao kìm nén.

Nhưng Liễu thị không nén được: "Đình Nguyên...."

Còn chưa nói ra miệng, liền bị một bàn tay che kín: "Nương, trên mặt người có con muỗi!"

Liễu thị....

Kỳ Đình Nguyên kì quái liếc nhìn muội muội, cáo lui trước.

Kỳ Dao vuốt vuốt mặt mẫu thân: "Ai nha, nhìn nhầm rồi." Lại vươn vai một cái, "hôm nay ăn quá nhiều, con phải đi ngủ một lát."

Nàng trở về tiểu viện của chính mình.

Vừa mới đi tới cửa, liền thấy Miêu Miêu trèo lên song cửa ở thứ gian phía Tây nhìn trộm vào bên trong, nàng đi tới vuốt vuốt lưng nó, nghe thấy tiếng kêu yếu ớt truyền ra từ bên trong.

Là mèo cái nhỏ đó đi ra, nàng nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy nó ngồi xồm trên đất lấy chân trước vuốt mặt, sau khi vuốt ba bốn lượt, lại kêu hai tiếng "meo meo."

Miêu Miêu cũng kêu hai tiếng meo meo.

Mèo con nọ kinh ngạc, ngẩng đầu tìm kiếm.

Miêu Miêu từ trên cao cao ngạo nhìn xuống nó.

Hai con mèo nhìn nhau, vô cùng tập trung tinh thần, nàng hoàn toàn trở thành đồ trang trí! Miêu Miêu căn bản không thèm để ý tới nàng, Kỳ Dao tức tới mức vỗ nó một phát, mắng: "Đồ thấy sắc quên nghĩa."

Hình như cảm nhận được chủ tử đang tức giận, Miêu Miêu quay đầu cọ cọ nàng hai cái: "Meo~...."

Hử, Kỳ Dao không tha thứ, tức giận đi vào trong.

Miêu Miêu nhảy xuống khỏi song cửa, đi theo sau.

Kỳ Dao nói với Mặc Hương: "Hôm nay cho nó ăn ít hơn một con cá."

"Méo!" Miêu Miêu há to miệng kêu.

Kỳ Dao cũng không biết nó có nghe hiểu hay không, phụt một tiếng bật cười.

"cô nương, mèo cái nhỏ có phải là nên bón cho nó hay không?" Mặc Hương hỏi, "nô tỳ đi chuẩn bị bát ăn."

Kỳ Dao ngớ ra.

Đó dù sao cũng là mèo Dương Thiệu tặng, lưu lại như vậy hình như... bởi vì nàng vẫn chưa đáp ứng gả cho hắn, nhưng nếu đưa trả mèo nhỏ, cũng không biết tới lúc nào mới có thể tìm mua được một con khác, nhìn bộ dáng Miêu Miêu thích như vậy, nó nhất định sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà không chạy loạn.

Nghĩ rồi lại nghĩ, nàng đi tìm Kỳ Đình Nguyên mượn bạc.

"Chỗ muối còn ba mươi lạng bạc, ca ca lại cho muội vay thêm hai mươi lạng." Năm mươi lạng bạc đủ để một người bình thường sống dư dả mấy năm, có lẽ là đủ rồi, "ca ca giúp muội trả cho Hầu gia."

Kỳ Đình Nguyên nói: "không phải nói là huynh mời ngài ấy uống rượu hay sao?"

"Cái này khác, ca là ca, muối là muối, muối nghĩ nghĩ vẫn là không nên nợ quá nhiều nhân tình thì tốt hơn." Kỳ Dao lúi kéo ống tay áo ca ca, "huynh đưa giúp muối đi mà."

Muối muối thay lòng trước, xem ra đã hạ quyết tâm sẽ không gả cho Dương Thiệu, Kỳ Đình Nguyên thở dài: "Được, ta lập tức mang đi trả, đúng lúc chỗ ta có một vò rượu ngon, cùng nhắm nháp với Hầu gia một chút." Dương Thiệu nghe thấy, nhất định sẽ muốn uống rượu.

Ngày hôm sau hẳn ta bớt chút thời gian đi tới Hầu phủ.

Sau đó ngân lượng không trả được, lại quay trở về tay Kỳ Dao.

"Sao vậy, ngài ấy không nhận sao?"

"Ngài ấy nói, muối đem trả ngài ấy liền nhận." Kỳ Đình Nguyên hỏi tưởng lại biểu cảm của Dương Thiệu, dường như hẳn không hề tức giận, hình như biết rõ muối muối sẽ quyết định như vậy. hẳn ta vỗ vỗ bả vai Kỳ Dao, "Hầu gia người không tệ, muối nói chuyện khách khí một chút, đừng khiến Hầu gia khó xử."

Lời này nói ra, Kỳ Dao ngược lại có chút chùn bước, nàng nghĩ tới thái độ của Dương Thiệu trong lần tới Hầu phủ trước đó.

Nhưng dù sao cũng phải đối mặt, nhân tình này không thể thiếu nợ được.

Còn về mèo và rùa trước đây, sợi kết trường thọ của nàng vẫn còn ở chỗ hẳn đây....

Kỳ Dao cầm ngân lượng đi tới Hoài Viễn hầu phủ.

Nhuễn kiệu trực tiếp khiêng tới trước viện của thư phòng.

Chỗ này Dương Thiệu thường xuyên lui tới, hẳn ở trong này xem sách, cũng tiếp đãi khách ở đây, nhưng Kỳ Dao rất ít khi tới.

Đầu hạ có cây xanh tốt, trong không khí bay tới mùi thơm của loài hoa không tên, rất nhạt.

Nàng đi tới cửa, nhìn vào bên trong.

Dương Thiệu đang viết chữ, tư thái vô cùng đoan chính, thần sắc của hẳn cũng rất nghiêm túc, Kỳ Dao nhìn ngân lượng trong tay, đột nhiên có chút căng thẳng.

"Hầu gia." Nàng nói, "không quấy rầy ngài chứ?"

"Quấy rầy cái gì chứ, sao lại xa lạ như vậy." Dương Thiệu ngẩng đầu nhìn nàng cười, "vào đi."

Biết nàng tới vì việc gì, hẳn cư nhiên còn cười được.

hẳn không tức giận sao?

Kỳ Dao lo sợ đi vào, đem ngân lượng đặt trên bàn: "Ca ca nói, nếu như là ta mang tới thì ngài sẽ nhận, đúng không?"

"Đúng."

"Nhiều đây đủ không?" Kỳ Dao liếc nhìn trộm, nhìn thứ hẳn vừa mới viết, hình thư là thư, nhắc tới hai chữ ôn dịch, nàng không để ý, "nếu như không đủ...."

"Đủ rồi," Dương Thiệu thu lại giấy tuyên, "con mèo đó sau này là của nàng."

Nàng chỉ sợ hẳn tới cướp mèo thôi không phải sao?

Kỳ Dao thả lỏng, khoe miệng nhướn lên: "Đa tạ Hầu gia."

Thực ra muốn khiến Kỳ Dao vui vẻ rất dễ dàng, tặng đồ nàng thích là được, kiếp trước là châu báu, là phú quý, kiếp này, nàng thích những đồ vật nhỏ như vậy.

Dương Thiệu nhìn nàng, cảm thấy nụ cười của nàng rất ngọt ngào: "Hôm nay chỉ tới đưa bạc thôi sao?"

Đương nhiên rồi, nếu không còn muốn nàng làm cái gì nữa.

Kỳ Dao nói: "Hầu gia người tài bận rộn, vốn cũng không muốn làm lãng phí thời gian của Hầu gia."

"Đối với nàng, bản Hầu có rất nhiều thời gian." Dương Thiệu đứng dậy, "trong lòng nàng cũng biết, không phải sao?"

hắn nhìn nàng chăm chăm.

Kỷ Dao cắn môi: "Hầu gia, ta sợ ngài dùng sai địa điểm, cuối cùng không thu hoạch được gì."

Dương Thiệu cười: "Có dùng sai hay không, còn không phải là chuyện do nàng quyết định sao?" Hắn kéo tay Kỷ Dao, "rốt cuộc bản Hầu có điểm nào không tốt?"

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Vừa rồi nàng lại ám chỉ một lần nữa, nhưng Dương Thiệu cứ nhiên vẫn có thể tươi cười đối đáp, hắn thực sự là nhẫn nại hơn trước đây, cũng ôn nhu hơn. Kỷ Dao trầm mặc, Dương Thiệu như vậy, làm nàng không nổi đố xù cứng rắn.

Tiểu cô nương vẫn đang do dự, Dương Thiệu nghĩ một chút rồi nói: "Nếu không thì ra ngoài đi dạo? Lần trước nàng tới Hầu phủ, cũng không có thưởng thức cho từ tề."

Kỷ Dao thầm nghĩ nàng nào có tâm trạng đó, lần đầu tiên bạn ứng phó Thái phu nhân, lần thứ hai càng không cần nhắc tới.

không đợi nàng đáp lại, Dương Thiệu đã rời khỏi thư phòng.

Hoài Viễn hầu phủ chiếm diện tích rất rộng, đình đài lầu gác đầy đủ, trong phủ có hai tòa nhà rộng lớn nhất, một là chỗ ở của Thái phu nhân, nơi còn lại chính là chỗ ở của Dương Thiệu, trong viện của người sau trồng rất nhiều cây hoa Hải đường, vừa đến mùa xuân hạ, cành lá tươi tốt vượt qua đầu tường, hình như cả bức tường đều nở hoa, tựa như mây đỏ che phủ.

Kỷ Dao đứng trước viện, đột nhiên nghĩ tới có một ngày, nàng muốn đu dây đu, Dương Thiệu đích thân mắc một cái trước hiên nhà, lúc đẩy lên bay rất cao, gió tay có thể chạm vào hoa hải đường trên đầu tường.

Nhưng nàng nhát gan, mỗi lần đều bị Dương Thiệu dọa cho kêu oa oa, hắn liền ôm nàng vào lòng cùng nhau chơi.

Hồi tưởng lại, dường như có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai của ngày đó.

"Hoa hải đường này nở thật đẹp." Nàng khẽ nói, nhưng Dương Thiệu đó, đến nay nàng không còn gặp lại nữa.

Mặc dù người bên cạnh bộ dáng giống y như đúc, nhưng không phải là một người.

Dương Thiệu nói: "Chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể ở đây mãi mãi."

Đúng vậy, chỉ là "hoa năm nào cũng giống nhau, người năm nào cũng khác biệt", Hoài Viễn Hầu phủ này vẫn vậy, nhưng nàng khác, Dương Thiệu cũng khác.

Còn có....

Kỷ Dao đột nhiên nghĩ tới nha hoàn độc chết mình, lúc này, à ta hắn là ở trong viện của Dương Thiệu, à ta phụ trách giặt y phục, không biết kiếp này có còn ở trong này hay không.

đang nghĩ ngợi, nghe thấy Dương Thiệu nói: "Nếu như nàng gả cho ta, liền trở thành chủ mẫu của viện này, tiến vào xem xem."

hắn tiến một bước vào nội viện.

Kỷ Dao đi theo sau, nhanh chóng lướt nhìn phòng giặt y phục một cái, không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Nàng giả bộ hiếu kỳ, đi tới gần quan sát: "Hầu phủ quả nhiên khác biệt, ngay cả phòng giặt y phục cũng rộng lớn như vậy... không biết bình thường có mấy nha hoàn phụ trách?"

"Có hai người, một người tên Xuân Hạnh, một người tên Xuân Đào."

"không có người khác?"

"Chỉ có một mình bản Hầu, có thể có bao nhiêu y phục?" Dương Thiệu trầm ngâm, "vốn dĩ mẫu thân nói muốn tăng thêm một người, nhưng nha hoàn đó bản tính bất thiện, bị đuổi ra khỏi phủ rồi, hình như tên Tổ Văn gì đó."

Kỷ Dao trong lòng chấn động.

Đó chính là Tổ Văn độc chết nàng, kiếp này à ta cứ nhiên rời khỏi phụ đệ rồi!

Nàng vốn dĩ hoài nghi Tổ Văn thầm thích Dương Thiệu, mới dùng cái cớ "báo ân, đại nghĩa", đem nàng độc chết!

Bởi vì Tổ Văn đó làm việc rất chăm chỉ, có nề nếp, đem y phục của Dương Thiệu giặt sạch sẽ không tỳ vết, bình thường mặt không biểu cảm, trên mặt có một vết sẹo nhạt, nghe nói Thái phu nhân cứu à ta từ trong tay một chủ tử độc ác. À ta nhìn thấy nàng, trong mắt cứ lộ ra vẻ không thích.

Chỉ là lúc đó nàng chưa từng suy nghĩ xem lí do là vì sao....

Kỷ Dao khẽ thở phào, coi như không cần lo lắng về người đó nữa.

Dương Thiệu nhìn thấy rõ ràng, khoe miệng nhếch lên, hỏi: "Nàng đối với viện của bản Hầu, có hài lòng không?"

Lời tác giả: Hầu gia lắc lư đuôi nhỏ: Tiểu gia chuẩn bị xong rồi nà!

Kỷ Dao:....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Nàng từng ở đây hai năm, có chỗ nào mà không quen thuộc, đối với kết cấu trong viện tự nhiên là vừa ý, nhưng Dương Thiệu rõ ràng có ý khác.

hắn là đang hỏi nàng có muốn làm phu nhân Hầu phủ hay không.

Giờ khắc đó, trái tim thả lỏng của Kỷ Dao đột nhiên co rúm lại, đối diện đôi mắt chứa ý cười của nam nhân, nàng nói cho có lệ: "Đầm nước không kể nông sâu, chỉ cần có rồng là linh, viện tử có tốt hay không không phải căn cứ vào mức độ rộng lớn, Hầu gia là nói cái này hay sao?"

Miệng lưỡi ngược lại rất lanh lợi, Dương Thiệu cười nhạt: "Chính xác, cho dù là phòng ốc diện tích cực nhỏ, chỉ cần có nàng ở đó thì đều là thập toàn tập mỹ."

Mỗi lần nàng ám thị, hắn đều không hề tức giận, sao đột nhiên hắn trở nên tốt như vậy? Kỷ Dao buông mắt suy nghĩ, hình như không giống người trước đây một chút nào, Dương Thiệu trước đây sẽ tức giận, mà Dương Thiệu của kiếp trước không hề tức giận, lần duy nhất hắn tức giận, cho đến tận bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ nguyên do là gì.

Khi trở về nhà, Liêu thị hỏi: "Thế nào, có nhận ngân lượng của con không?"

"Nhận rồi."

"Nhận là tốt, tránh cho nợ nhân tình..." Liêu thị do dự trong chốc lát, "ngài ấy còn nói gì nữa không?"

"không hề." Kỷ Dao hồi đáp.

Liêu thị không tin: "Ngài ấy thực sự không nói muốn cưới con?"

Mẫu thân vẫn là nhìn ra được, Kỷ Dao mím môi.

"Ta đã nói rồi mà, con còn giấu giấu diếm diếm, con giấu nỗi sao? Giả sử nếu muốn cưới con, nhất định sẽ có hành động, tới lúc đó không phải là ta vẫn biết được hay sao?" Liêu thị nghiêng người tới phía trước, "con không đáp ứng đúng không?"

"không có."

Liêu thị rất vừa lòng, lần này nữ nhi tương đối nghe lời. Nhưng bà có chút mâu thuẫn, dù sao điều kiện của Dương Thiệu rất tốt, nếu như ngài ấy thật lòng muốn cưới, rất khó để cự tuyệt, nữ nhi gả tới đó chính là phu nhân Hầu gia, còn là phu nhân Đô đốc nữa.

sự mê hoặc không hề nhỏ.

"Ngài có giải thích chuyện lần trước với con không?" Liêu thị lại hỏi.

Kỷ Dao cau mày: "Nương, người hỏi làm gì? Con đều nói là không gấp gáp muốn gả ra ngoài rồi."

"Con đứa trẻ này, càng ngày càng tùy hứng, con sắp mười sáu rồi, nếu thực sự nghe cha con, chắc chắn sẽ bỏ lỡ cơ hội." Liêu thị vỗ vỗ cánh tay nữ nhi, "hỏi cho nương nghe thì có làm sao, nương còn có thể bức ép con sao?"

"không muốn nói." Kỷ Dao đứng lên rồi đi.

Liều thị đau đầu.

Bà cảm thấy Kỳ Dao lại trở về thời điểm vô cùng tùy hứng lúc trước rồi... khi mười ba tuổi thì ngoan một chút, đến nay cập kê rồi lại không ngoan nữa.

Mà trên thực tế, Kỳ Dao cũng không biết trả lời như thế nào.

Dường như tất cả mọi chuyện đều quá thuận lợi, lần trước Thái phu nhân có thay đổi nhận định với nàng, hung thủ cũng không còn ở Hầu phủ, Dương Thiệu trở nên rất ôn nhu, rất thấu hiểu lòng người, nhưng chính vì như vậy, nàng mới cảm thấy bất an.

Bởi vì nàng vẫn chưa sinh ra tâm tư muốn lập tức gả cho Dương Thiệu!

Có lẽ, nàng căn bản không thích Dương Thiệu đi?

Nhưng ngày đó khi nghe thấy hắn nói với Tạ Minh Kha không muốn gặp nàng, nàng rõ ràng cảm thấy rất khó chịu. Khi hắn đứng trước màn kiệu ngày hôm đó, trái tim nàng thất lại.

Hiện tại, hắn đối tốt với nàng như vậy, nhưng nàng vẫn không muốn gả, nàng chỉ là không nhẫn tâm cự tuyệt.

Kỳ Dao trầm nghĩ, có phải nàng vẫn xấu xa như vậy hay không? Giống như kiếp trước... hoặc là, nàng vẫn là nên cự tuyệt Dương Thiệu.

Nàng không thể giống như kiếp trước nữa, rõ ràng không thích nhưng vẫn gả cho hắn, làm lỡ dở hắn một đời.

Kỳ Dao hạ quyết tâm, dao sắc chặt đay rồi.

.....

Tổng Diễm ở Ngự thư phòng đề cập tới ôn dịch ở Thương Châu với Hoàng thượng.

"Nhi thần có nghe nói ôn dịch hoành hành, lan tới chỗ nào, liền đoạt đi vô số tính mạng ở chỗ đó, nhi thần muốn dẫn Thái y đi cứu trị bách tính, trấn an lòng người, thỉnh Phụ hoàng phê chuẩn!"

Hoàng thượng dựa vào ghế, đôi mắt vốn đang híp lại đột nhiên trừng lớn: "Con nói cái gì, Diễm nhi?"

"Nhi thần muốn đi Thương Châu."

"Con có biết ôn dịch là gì không?" Lúc trước có quan viên bẩm báo, nói Vu huyện ở Thương Châu xuất hiện ôn dịch, ông đã lệnh cho Tri phủ Thương Châu trợ giúp, Hoàng thượng cau mày, "bệnh này nếu bị truyền nhiễm không dễ điều trị."

"không, Phụ hoàng, nhi thần hỏi qua Kim thái y, thì ra Kim thái y vẫn ngâm nghiên cứu phương thuốc đối phó bệnh dịch, đến nay đã có chút hiệu quả. Nhi thần tin rằng, nhi thần mang Kim thái y đi tới đó, nhất định có thể ngăn chặn tai họa này, để bách tính cảm tạ ân đức của Phụ hoàng."

Loại địa phương đó, người khác tránh còn không kịp, hắn ta cư nhiên lại có dũng khí như vậy, Hoàng thượng vô cùng kinh ngạc, trầm ngâm chốc lát: "Con thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi?"

"Vâng, Phụ hoàng, nếu như Phụ hoàng đồng ý, ngày mai nhi thần lập tức xuất kinh, bởi vì bách tính Thương Châu e rằng không đợi được nữa."

Hoàng thượng nhìn Tổng Diễm chăm chú: "Diễm nhi, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, càng không cần phải nói tới ý chí của Trẫm."

Tổng Diễm trịnh trọng nói: "Phụ hoàng, nhi thần không hối hận!"

Hoàng thượng cũng có ý thử hắn ta, đổi sang triệu Kim thái y tới hỏi, sau đó vung ngự bút, lệnh cho Tổng Diễm tới Thương Châu cứu trị bách tính, bảo vệ an bình vùng đất đó."

Tin tức truyền ra ngoài, Hoàng thái hậu suất nữa thì tức chết, bà ta cảm thấy tôn tử này ngốc rồi, chiều gọi Tổng Diễm tới quỳ gối dập đầu mừng cho một trận, nhưng thánh chỉ không thể trái, không thể không đi, ngược lại là Kiều An ôm nhi tử Hàn nhi, yên yên tĩnh tĩnh nhìn Tổng Diễm cười.

Thái tử điện hạ của nàng ta dũng cảm biết bao, nhân từ biết bao, mặc dù nàng ta lo lắng, nhưng ngày càng thích hắn hơn.

Tổng Diễm ôm hai mẫu tử Kiều An vào lòng, hôn lên trán Kiều An.

Ngày hắn ta xuất hành, đám người Tổng Vân tới cửa cung đưa tiễn.

Tổng Thụy cảm thấy đại ca này đúng là liều mạng, chính là muốn cầu quý phú trong nguy hiểm, hắn ta là không cần mạng nữa đây mà, cư nhiên dám làm loại chuyện này, ôm quyền nói: "Đại hoàng huynh, huynh bảo trọng!"

Tổng Diễm cười: "Ta đương nhiên sẽ bảo trọng, ngày khác gặp mặt."

Nam tử trẻ tuổi mặc y bào mặc huyền, cả người đều đắm mình trong ánh nắng mặt trời, Tổng Vân nhìn hắn ta, đột nhiên cảm thấy hổ thẹn.

Gần đây bản thân Tống Vân rơi vào nữ nhi tình trường, buồn bức không vui, nhưng ngược lại Tống Diệm giống như thoát thai hoán cốt, hai người so sánh, Tống Vân thấy mình thực sự kém cỏi. Chẳng trách Phụ hoàng không để cho mình ngồi lên vị trí Thái tử, mình hẳn là nên tiến bộ hơn chút nữa.

"Đại hoàng huynh, ôn dịch hung hiểm, từ mũi miệng thâm nhập vào", huynh nhất định đừng dính phải, đặc biệt là khi thân thể không thoải mái nhất định phải tránh xa." Tống Vân dặn dò.

Lời này Kim thái y cũng từng nói qua, Tống Diệm đột nhiên cảm thấy Nhị đệ làm người cũng không tệ lắm.

Hồi tưởng lại trước đây, thực ra từ đầu tới cuối Tống Vân đều không hề chủ động đối phó hắn, đều do bản thân hắn bị mờ heo che mắt tim, cứ nhất định phải đi chọc Tống Vân, mới dẫn tới thất bại. Tống Diệm trầm lắc đầu, mỉm cười nói: "Đa tạ Nhị đệ nhắc nhở, ta không ở trong Kinh thành, còn mong đệ chăm sóc cho Phụ hoàng."

"Vâng, nhất định sẽ, huynh yên tâm."

Tống Diệm cáo biệt với đệ đệ khác, cười ngửa rồi đi.

Nhìn bóng lưng hắn ta, Tống Thụy nói: "Khó có khi đại ca rời đi, nhị ca, hiện nay là thời cơ tốt nhất."

Cái gì mà thời cơ tốt, lẽ nào muốn tạo phản sao? Phụ thân đang nhiễm bệnh, từ trước tới nay Tống Vân không hề cho rằng mình là đại thiện nhân, nhưng hắn ta tuyệt đối không làm loạn thần tặc tử!

Hắn không thêm đề ý, quay người rồi đi.

Tống Thụy nhũn mảy, trầm nghĩ, cũng không biết Tống Diệm có thể bình an trở về hay không, nếu như hắn ta trở về, có phải là sẽ ngồi vững chắc trên bảo tọa Thái tử hay không?

Ánh mắt Tống Thụy chớp sáng, nhỏ giọng nói với tâm phúc mấy câu.

Nghe nói Tống Diệm đã ra xuất hành, Dương Thiệu đứng trước cửa sổ nhìn ra phương xa, một lúc lâu không nói gì.

Nửa ngày sau mới quay người nói với Hứa Như Nam: "Người dẫn theo mấy người âm thầm bảo hộ Thái tử."

Hắn không cho phép chuyện này thất bại.

"Vâng."

"Chọn tám người thân thủ tốt một chút, đừng để Thái tử phát hiện ra," Dương Thiệu nói, "cũng đừng để cho bất kì người nào phát hiện ra."

"Tuân lệnh." Hứa Như Nam lĩnh mệnh.

Thái tử đi Thương Châu chữa trị ôn dịch, triều đình và dân gian đều bị kinh động, đó dù sao cũng là Trữ quân, nhưng Hoàng thượng cư nhiên đồng ý rồi.

một số người nói đây là vì khảo nghiệm Thái tử, có một số người nói là Hoàng thượng long ân, có một số người âm thầm phỏng đoán, đoán rằng Hoàng thượng không muốn để cho Thái tử sống, mọi người thi nhau nghị luận, khi Kỳ gia quây quần ăn cơm, cũng không tránh khỏi nhắc tới chuyện này.

"Bất kể ra sao, Thái tử vẫn là rất dũng cảm." Kỳ Đình Nguyên thậm chí còn cảm thấy bội phục.

"Ta thấy Hoàng thượng này cũng thật nhẫn tâm." Liêu thị lắc đầu, "ta chính là không rõ, đây là ôn dịch đấy, vạn nhất có chuyện gì...."

"Có Thái y ở đó, sợ cái gì?" Kỳ Chương nói, "nam nhi chí tại bốn phương."

Lúc nào cũng là câu này, Liêu thị cảm thấy buồn cười.

Duy chỉ có Kỳ Dao không nói gì, nàng đang nghĩ tới nét chữ trên giấy tuyên thành ngày đó trên bàn Dương Thiệu, chính là chữ "ôn dịch", cho nên chuyện này là kết quả sau khi hắn thương lượng với Thái tử, hay là... bất kể như thế nào, Thái tử của kiếp này thực sự là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác.

Bốn người dùng xong ngọc thiện, Chu ma ma mang tới một tấm thiệp: "Từ lão gia mời lão gia phu nhân, cô nương công tử tới Trà trang tứ quý (tứ quý ở đây là có nghĩa là bốn quý trong năm) uống trà, nói nếu như bận việc, có thể dời sang ngày hưu mộc lần sau."

"Đương nhiên phải đi." Liêu thị ánh mắt phát sáng, Từ Lang này bà vốn dĩ rất coi trọng, hiện nay Từ phu nhân cho mời, vậy chỉ có một ý nghĩa duy nhất, Từ Lang khẳng định cảm thấy nữ nhi không tệ, bảm báo với người nhà.

"Nhanh, Dao Dao, đi trang điểm một chút." Liêu thị thúc giục.

Kỳ Dao ngơ ngác.

"Đứa trẻ này còn ngốc cái gì?" Liêu thị nói, "đều mời như vậy rồi, con còn muốn làm ra vẻ? Bản thân con tự nói muốn nhìn xem mấy lần

nữa, hiện nay không phải chính là cơ hội hay sao?" Sợ nữ nhi không nghe lời, bà liên tục bảo đảm, "nương không ép con thành thân, chỉ là đi tới đó xem xem."

Cũng được, nếu đã quyết định rồi, nàng không nên nghĩ tới cái khác nữa, hoặc là Từ Lang mới là người thích hợp với nàng.

Kỷ Dao tới sương phòng vẽ mây thay đổi y phục.

Lúc đi ra, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, Liễu thị đặc biệt cao hứng: "Sớm nên như thế này, nhìn xem, ai có thể so được với con?"

Kỷ Đình Nguyên nhìn muội muội, nhìn không được càng đồng tình Dương Thiệu.

Muội muội như vậy, Từ Lang nhìn thấy, sẽ càng yêu thích hơn đi?

Kỷ Chương cười: "đi thôi, cũng nhờ phúc cô gia, mới có thể đi uống trà cùng Từ lão gia, Từ lão gia này không dễ mời người khác đâu."

Bốn người vừa nói vừa đi tới cửa thùy hoa.

Trà trang tứ quý là nơi vui chơi giải trí chỉ xếp sau Vân hòa cư, cảnh sắc phủ đệ thanh lịch tao nhã, nhưng lại rất thú vị, trồng các loại cây phong, từ đằng, chuối tây, mang một phong cách riêng.

Lúc này đã qua tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng bức, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng ve kêu, chim kêu không ngừng.

Tiểu nhị dẫn bọn họ tới nhà gian.

Vừa tới cửa, liền cảm thấy mát mẻ, nhìn vào bên trong, bên trái đặt một đỉnh băng cực lớn, khí mát phát ra từ chỗ đó.

Đám người Từ lão gia Từ phu nhân tiến tới đón.

"đã sớm muốn uống trà cùng Kỷ đại nhân rồi, nhưng nghe nói Kỷ đại nhân bận rộn công vụ, không thể phân thân." Từ lão gia nắm tay Kỷ Chương, "lần trước Hoàng thượng tán thưởng đại nhân chính trực công minh, quả thật là tấm gương mẫu mực."

Kỷ Chương hơi đỏ mặt: "Nào có, nào có, Từ đại nhân khen trật rồi, bản lĩnh của ta so với ngài thì không đáng để nhắc tới!"

"Mời ngồi, mời ngồi." Từ lão gia cười.

Từ phu nhân cũng tới tiếp đãi Liễu thị: "không biết có quấy rầy hay không? Ta vốn muốn đưa thiệp mời trước một ngày vào lần hưu mộc sau, nhưng lão gia lại vội, ông ấy ấy à, có chuyện là không gác đến ngày hôm sau được."

"May mà phu nhân cho mời, nhà chúng ta cũng nhân rồi, hôm nay không có chuyện gì." Liễu thị kéo Kỷ Dao tới, "mau gặp qua phu nhân."

"Phu nhân hảo." Kỷ Dao tiến lên thỉnh an.

Từ thái hành lễ của tiểu cô nương rất đoan chính, lúc đứng lưng thẳng tắp, vừa nhìn liền biết gia giáo không tệ, lại nhìn khuôn mặt nàng, xinh đẹp giống như hoa thược được trong viện tử, Từ phu nhân liền cười: "Ngày đó tới Tạ phủ uống rượu đầy tháng, người quá đông không được nhìn thấy, thật đúng là hối hận, tiểu cô nương xinh đẹp như thế này, sớm gặp tốt biết bao!"

Từ phu nhân thật biết nói chuyện, Liễu thị cười nói: "Ôi chao, còn không phải sao, ta cũng rất hối hận, nhưng ta và Từ công tử có duyên, cứ nhiên gặp được nhau ở tửu trang."

"Gặp qua phu nhân." Từ Lang cũng tiến lên hành lễ, "ngày đó rời đi trước, cũng chưa kịp cáo biệt với mọi người, thất lễ."

Ất hẳn là do uống say, Kỷ Dao trầm nghĩ, tửu lượng của Từ Lang cũng rất thấp, không biết ngày hôm đó có mang theo đá điểm thương hay không.

Khóe miệng nàng dương lên.

trên khuôn mặt có loại cảm giác tinh nghịch, Từ Lang nhìn nàng một cái, khóe miệng cũng cong lên.

Kỷ Dao là tiểu cô nương xinh đẹp nhất hẳn ta từng gặp.

Mặc dù không thừa nhận bản thân mình háo sắc, nhưng lòng yêu thích cái đẹp thì ai cũng có, Kỷ Dao lại đáng yêu như vậy, gia thế cũng không tệ, hẳn ta không có lí do gì để không nguyện ý.

Ánh mắt nam nhân thẳng thắn, Kỷ Dao ngược lại bị hẳn ta nhìn tới mức có chút đỏ mặt.

nói ra thì, kiếp trước nàng chưa từng gặp qua Từ Lang, hiện nay nghĩ lại có lẽ là trong sách chưa từng nhắc tới Từ Lang này là vai diễn gì, hẳn ta là người tự do sống trong thế giới này.

Từ gia cũng vậy, chắc là vẫn luôn yên yên ổn ổn.

Thấy biểu tình của nhi tử, Từ phu nhân trầm nghĩ, từ cổ anh hùng khó qua ải mỹ nhân, bà cười nói: "Trong phòng cũng không có ý tứ, ra thủy đình bên ngoài đi dạo một chút hay hơn." nói với Liêu thị, "bên đó mát mẻ, ba mặt đều là nước."

"Vậy thì đương nhiên phải đi."

trên đường, Từ phu nhân nhìn bóng lưng của Từ Lang và Kỳ Dao đi ở phía trước: "Ta có hai nhi tử, đại nhi tử ở Thành Châu xa xôi, trong nhà chỉ còn lại Lang nhi, vẫn luôn muốn có một nữ nhi, có điều có con dâu cũng như vậy cả thôi."

Liêu thị mỉm môi cười: "Từ công tử tướng mạo phong thái bậc này, muốn cưới thực sự quá dễ dàng."

Nhi tử được khen, Từ phu nhân đại để cũng hiểu được ý của Liêu thị.

Đại diện quen thuộc hơn một chút, nếu như Kỳ Dao thực sự không tệ, tự nhiên sẽ tới đề thân.

Thủy đình xây dựng trên hồ nước, ba mặt quả nhiên được bao bọc bởi nước, một mặt trồng hoa sen, đã có nụ hoa, có rất nhiều chuồn chuồn bay tới bay lui. Còn có một mặt nuôi rất nhiều cá chép, thấy có người đến, đều vây tới, màu đỏ màu vàng, rất đẹp mắt.

Liêu thị khen không dứt lời.

Kỳ Dao nhìn thấy cũng rất thích, đang muốn dựa vào lan can, Từ Lang ở phía trước đột nhiên đi tới, đưa cho nàng một nắm thức ăn cho cá: "cho chúng nó ăn xem xem."

"Từ đâu vậy?" Kỳ Dao kinh ngạc, "cái này công tử cũng tùy thân mang theo sao?"

Từ Lang mỉm cười: "Đây là điểm tâm, tuyệt hoa bánh, ép vụn liền thành thức ăn cho cá, bởi vì không dầu mỡ cá ăn vào không sao."

Kỳ Dao nâng tay lên ngửi.

Mùi vị nhàn nhạt.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nàng, có loại cảm giác làn da trắng tới mức trong suốt, Từ Lang nhìn nàng chăm chú hỏi: "cho ăn đi."

Kỳ Dao đem thức ăn cho cá ném xuống, cá chép lập tức bơi tới quây lên bọt nước.

Cùng lúc đó, Dương Thiệu vừa mới trở về phủ.

Trần Tổ nhận được tin tức, trong lòng thấp thỏm bất an.

Dương Thiệu đem ngoại bào cởi ra, liếc nhìn hắn ta một cái: "Chuyện gì?"

"Cái này..." Trần Tổ bất chấp khó khăn nói, "không phải trước đây Hầu gia phái người nhìn Kỳ gia chăm chăm hay sao?"

"Làm sao, Kỳ gia xảy ra chuyện rồi?"

"không phải, là ngày hôm nay Từ gia phát thiệp mời, Kỳ gia đều tới Trà trang tứ quý làm khách rồi."

Cánh tay cởi ngọc đai của Dương Thiệu ngừng lại: "Từ gia nào? Từ gia của Từ Lang sao?"

hắn lạnh giọng nói.

Trần Tổ đáp: "Vâng."

Chỉ nghe thấy tiếng cộp một cái, Dương Thiệu khóa chặt ngọc đai, lấy một ngoại bào sạch sẽ từ trong tủ y phục ra mặc vào, ngay sau đó liền đi ra ngoài.

Trần Tổ đi theo sau: "Hầu gia, ngài muốn đi đâu."

"Trà trang tứ quý." Dương Thiệu ngồi xe ngựa, "lập tức đi."

Trần Tổ cũng vội lên lưng ngựa đi theo.

Đại diện đi tới cổng trà trang, xe ngựa dừng lại.

Cũng không biết bọn họ đang ở chỗ nào, Dương Thiệu sai Trần Tổ đi thăm dò, bản thân hắn đi tới nhã gian uống một chén trà trước.

Trà trang tứ quý rất lớn, tổng cộng có năm tầng, tầng dưới ngoại trừ chỗ uống trà, còn có mấy sân nhỏ độc lập, cảnh sắc trong đình như lâm viên Giang Nam, mỗi một nơi đều rất độc đáo, ở bên ngoài là thủy đình, để cho người uống trà vui thú cho cá ăn.

Trần Tổ đi một lượt liền phát hiện ra người, lập tức bấm báo Dương Thiệu.

Lúc này Kỳ Dao đang cho cá ăn, vỗ vỗ lòng bàn tay, thức ăn vụn rơi xuống, dẫn tới đàn cá truy đuổi.

Từ Lang đưa tới một chiếc khăn tay: "Lau tay đi, vẫn là có chút dầu."

Từ đầu tới cuối hẳn ta đều rất ôn hòa, Kỳ Dao thầm nghĩ không giống Dương Thiệu, hẳn lúc tốt lúc xấu, kể từ khi nàng quen biết hẳn, liền có chút thay đổi thất thường, giống như mây mù làm cho người ta không thể nhìn rõ.

Kỳ Dao lắc lắc đầu, tại sao lại nghĩ tới hẳn rồi.

Kỳ Dao không nhận khăn tay: "không nên làm bẩn khăn của công tử." Nàng vẫn là nên dùng khăn tay của mình đi.

Từ Lang cũng không để ý, thu khăn tay vào trong tay áo.

Hai người ở bên bờ đối diện, Dương Thiệu nhìn không rõ lắm, nhưng thân hình mặc y phục màu đỏ anh đào của tiểu cô nương kia, lại vô cùng thân thuộc.

hắn đứng dưới một gốc cây, đứng im bất động.

"Hầu gia, chỉ là uống trà, chắc sẽ không có chuyện gì đâu."

"sẽ không có chuyện gì? Từ gia kia đang yên đang lành lại mời bọn họ, rõ ràng là dự định đề thân." Nhưng hẳn không để ý tới cách làm của Từ gia, hẳn chỉ để ý Kỳ Dao.

hắn đã đem những việc nên làm, có thể làm, nên giả bộ đều làm hết rồi, nếu như Kỳ Dao vẫn không nguyện ý... hẳn sẽ không hạ thủ lưu tình đối với nàng nữa.

Nam nhân vận sức chờ phát động, giống như một con báo sẵn đang ẩn nấp.

Trần Tổ âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện!

Bọn họ ngồi trong thủy đình, Từ phu nhân có ý tạo cơ hội cho nhi tử, bởi vì bình thường không hề gặp mặt, làm sao có thể hiểu nhau?

Từ phu nhân nói: "Vừa rồi ta có nghe phu nhân nói, Kỳ cô nương biết vẽ tranh, cũng biết phẩm tranh, không bằng mấy đứa đi tới Nhã hương uyển của trà trang vẽ tranh, ở đó cái gì cũng có."

Từ Lang cười nói: "Được."

Có Kỳ Đình Nguyên đồng hành, cũng không trái với thông lệ.

Ba người đi tới Nhã hương uyển.

Bốn phía trang hoàng vô cùng tao nhã, trong đình viện có rất nhiều hoa lan, Kỳ Dao nhận ra có mấy loài rất khó trồng.

Từ Lang để ý thấy ánh mắt của nàng, giới thiệu chủng loại của hoa lan.

Kỳ Đình Nguyên cười: "Từ công tử thực sự là kiến thức rộng rãi."

"Khiến huynh chê cười rồi, ta thấy Kỳ cô nương chắc là cũng nhận ra..." Từ Lang nói, "nếu không cũng sẽ không nhìn tí mĩ như vậy."

Người này thực sự rất thông minh, Kỳ Dao thầm nghĩ, nàng chỉ là nhìn một chút liền bị phát hiện.

Ba người đi tới một trong những gian của Nhã hương uyển.

Quả nhiên đầy đủ giấy bút nghiên mực.

Từ Lang nói: "Kỳ cô nương thích vẽ cái gì? Học vẽ từ ai?"

"Học từ tỷ tỷ, nếu nói ra thì cũng chỉ biết một hai mà thôi," Kỳ Dao có chút ngại ngùng, "tỷ tỷ vẽ mới là tuyệt diệu." Nhìn Từ Lang, "ta vẫn là nhìn Từ công tử vẽ tranh thôi." Nàng thầm nghĩ, đều do nương nói linh tinh, cứ nhất định nói nàng biết vẽ tranh, biết phẩm tranh, chút hiểu biết da lông của nàng nào dám thể hiện trước mặt tài tử.

Từ Lang cười cười: "Vẽ tranh coi trọng ý cảnh, cũng không cần phải quá tinh thông, hơn nữa, bản thân mình vui là được." hẳn ta chọn bút lông cho Kỳ Dao, "bình thường cô nương vẽ cái gì?"

hắn ta tiếp tục khuyên giải, Kỳ Dao nói: "Vẽ tranh hoa cỏ."

Kỷ Đình Nguyên cười: "Như muội cũng được gọi là vẽ tranh hoa cỏ?"

Sao ca ca lại như vậy, bản thân nàng đã tự giấu rồi, ca ca cư nhiên còn giấu thêm một chân, Kỷ Dao cắn môi.

Bộ dáng hơi ảo não của tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu, cánh môi vốn đã đỏ bị nàng cắn ra một vết hằn hình răng, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Dương Thiệu nghiêng người qua cửa sổ, có loại cảm giác muốn nhét Kỷ Dao vào trong túi.

Khó trách kiếp trước Tạ Minh Thiệu khẳng khái muốn đoạt nàng tới tay mới thôi.

hắn không đi vào, vẫn đang quan sát.

Từ Lang chọn xong bút lông đưa cho nàng, lệnh cho gã sai vặt mài mực.

Kỷ Dao chấm mực, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhắc bút bắt đầu vẽ, nàng dự định vẽ một bức hùng ưng đồ.

Kỷ Đình Nguyên thấy nàng động thủ, liền muốn cười.

Vẽ cái khác còn tốt, nếu như vẽ hùng ưng, có khả năng tới cuối cùng sẽ biến thành một con gà, dù sao muội muội còn chưa học tốt, thư pháp của muội muội ngược lại không tệ.

Quả nhiên Kỷ Dao càng vẽ càng lệch.

Dần dần bức tranh có chút không thể miêu tả nổi...

Từ Lang nói: "cô nương chắc đang," hắn ta giơ tay ra, dự định chỉ điểm Kỷ Dao một chút, chính vào lúc này liền nghe thấy giọng nói trầm thấp, "Tán Minh."

Kỷ Đình Nguyên còn chưa kịp phản ứng, tay Kỷ Dao đã run lên, lưu lại vết mực rõ ràng trên giấy.

"Hầu gia?" Kỷ Đình Nguyên quay người, vô cùng ngoài ý muốn, "sao Hầu gia lại ở đây?"

hắn không phải là nên ở trong tửu trang hay sao?

"Vừa rồi gặp một vị bằng hữu." Dương Thiệu sơ lược không nhắc tới, ánh mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Kỷ Dao, "đây là Kỷ cô nương sao?"

"Đúng, Từ lão gia mời chúng ta uống ta, Hầu gia, đây là Từ công tử." Kỷ Đình Nguyên khẽ ho, bây giờ mới nghĩ ra Dương Thiệu thích Kỷ Dao, hơn nữa hôm nay Kỷ Dao là tới gặp mặt Từ Lang, trong lòng hắn ta lại càng thêm đồng tình Dương Thiệu.

"Gặp qua Dương Đô đốc." Từ Lang cười nói, "cho mời không bằng tương ngộ, Dương Đô đốc cũng ngồi xuống uống một chén trà chứ."

hắn ta phân phó gã sai vặt rót trà.

Trà trang tứ quý đều là trà thượng hạng, mùi hương bay vào cánh mũi.

Cảm nhận được ánh mắt ở sau lưng, mặc dù Kỷ Dao không muốn gặp Dương Thiệu ở đây, nhưng không thể không gặp, nàng quay người hành lễ: "Tiểu nữ tử gặp qua Hầu gia."

Dương Thiệu đánh giá nàng một chút, vừa rồi cách quá xa nhìn không rõ, hiện tại nhìn rõ ràng, Kỷ Dao trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Lần trước tới Hầu phủ cũng không thấy nàng trang điểm đẹp như thế này.

hắn hơi mỉm cười: "Kỷ cô nương đang làm gì vậy?"

"đang vẽ tranh." Kỷ Dao thầm mong Dương Thiệu rời đi, bởi vì cảm thấy tình cảnh hiện tại thực sự rất kì quái, nhưng lại không tiện mở miệng nói trực tiếp.

"Muội ấy muốn vẽ một hùng ưng, nhưng hiện tại không biết vẽ thành cái gì nữa," Kỷ Đình Nguyên nói, "Hầu gia không cần nhìn đâu."

"Huynh nói như vậy, ta càng muốn xem." Dương Thiệu đặt chén trà xuống, đi tới."

Tới gần, liền ngửi thấy mùi hương trên người nàng, cup mắt nhìn thấy căn cổ thon dài tuyết trắng của nàng, Dương Thiệu chậm chậm nói: "Kỷ cô nương, thỉnh tiếp tục vẽ."

Kỷ Dao cứng ngắc vẽ mấy nét bút.

So với vừa rồi còn vẽ lệch hơn, khóe miệng Từ Lang cong lên: "Kỷ cô nương, cô nương nên...."

"Nàng nên vẽ như thế này." Dương Thiệu tiến lên nắm lấy tay nàng, điểm bút tại chỗ, "tay nàng quá run, Tà thiếu phu nhân chưa dạy qua nàng sao?"

Kỷ Dao hoảng loạn tới mức rơi bút.

Nam nhân ngược lại lại nắm rất chặt.

Nàng nghiêng đầu nhìn, sắc mặt hần vẫn ôn hòa, nhưng ánh sáng trong mắt giống như bị đóng băng, chợt lóe lên rồi biến mất.

Từ Lang không khỏi kinh ngạc, Dương Đô đốc này sao lại hành xử như vậy? đang cảm thấy kì quái, Dương Thiệu đã buông tay ra, nhìn Kỷ Dao đang hơi đỏ mặt: "Kỷ cô nương, vừa rồi bản Hầu vội vàng muốn chỉ điểm, có hơi đường đột, xin thứ lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

rõ ràng là cố ý, vậy mà lại nói thành chỉ điểm, có điều Kỷ Dao không nói gì, nhưng thực sự không thể tiếp tục vẽ được nữa, gác bút sang một bên: "Ta đã nói ta vẽ không tốt rồi, vẫn là Từ công tử tới vẽ đi."

Nàng dịch chuyển giấy tuyên sang một bên, gấp giấy lại che đi các dấu vết trên bức tranh.

Từ Lang thấy tâm trạng nàng không cao hứng, liền cầm lấy bút lông.

"Kỷ cô nương muốn xem cái gì?" hần ta hỏi.

Kỷ Dao đáp: "Từ công tử am hiểu về cái gì liền vẽ cái đó."

Từ Lang nghĩ một chút, cánh tay chuyển động, chỉ thấy trên giấy tuyên nhanh chóng xuất hiện một con vịt bơi trên mặt nước.

Những động vật nhỏ này tỷ tỷ cũng biết vẽ, tương đối thú vị, nhưng Từ Lang vẽ rất giống thật, giống như vật sống vậy. hần ta lại vẽ thêm mấy nét, bên cạnh con vịt là bờ sông, trên bờ có cây hoa phù dung, hoa nở rộ, vuron mình ra mặt nước.

Chú vịt ngẩng đầu lên đón hoa phù dung đó.

Kỷ Dao vốn chỉ định tùy tiện liếc nhìn một chút, liền nhìn tới mức nhập thần, thầm nghĩ khả năng vẽ tranh của Từ Lang so với tỷ tỷ không phân cao thấp.

Tiểu cô nương đứng bên cạnh thanh niên trẻ tuổi, thân hình nghiêng về cổ hần ta, lộ ra sườn mặt tú nữ như hoa phù dung trong tranh.

Dương Thiệu nhìn thấy, trong lòng có chút đau nhói.

Nhưng Kỷ Dao chưa chắc đã thích Từ Lang, nếu không vừa rồi nàng đã nhận khăn tay của Từ Lang, nàng sẽ biểu hiện thật tốt trước mặt Từ Lang, chứ không phải về chìm ung thành ra như vậy.

Kỷ Đình Nguyên khẽ ho: "Dương Đô đốc, trà trang này đối với ngài mà nói không có gì thu hút, không bằng chúng ta tới tửu trang uống rượu?"

"Khó có dịp uống trà, trà ở đây không tệ." Dương Thiệu lại ngồi xuống, bưng ly trà lên.

Kỷ Dao nghe thấy vậy, ngón tay siết chặt.

Hoặc là nàng nên nhân lúc này nói rõ ràng với Dương Thiệu.

không cần thiết phải kéo dài mãi, nói cái gì đại loại như cần thời gian suy nghĩ, sẽ chỉ khiến Dương Thiệu càng khó buông tay, nàng cũng khó xử.

Bên tai nghe thấy Từ Lang nói: "Nếu Kỷ cô nương thích vẽ tranh nét nhỏ, có thể phỏng theo tranh của Viên Hương Dục, ta vừa quan sát thấy bút pháp của nàng giống với bà ấy, có một bức tranh nổi tiếng của Viên Hương Dục là "Bích Đào Đồ", không biết Kỷ cô nương đã xem qua chưa?"

Đại danh của Viên đại sư tỷ tỷ có nhắc qua, nhưng chưa từng nhìn thấy tác phẩm của bà, Kỷ Dao nói: "Nghe qua tên, chắc là hoa đào màu sắc rực rỡ, cây cỏ tốt tươi đi."

"Xác thực là như vậy, bức tranh đó treo trong thư phòng của ta, nếu Kỷ cô nương muốn xem, hoặc là có khó khăn gì, tùy thời đều có thể tới."

Mặc dù vừa rồi chỉ trong phút chốc, nhưng sau khi kết thúc sự việc Từ Lang liền hiểu rõ ý đồ của Dương Thiệu, bình thường nam tử sẽ không mạo muội đụng vào tay của tiểu cô nương. Dương Thiệu này rõ ràng có ý đối với Kỷ Dao, ý vào thân phận Đô đốc ức hiếp nàng.

Dương Thiệu hơi cong khóe miệng.

Từ Lang này nghĩ mình là ai? Quan hệ của hắn và Kỷ Dao là gì Từ Lang có biết không? Phiền phức... Kỷ Dao mới là phiền phức lớn nhất.

Từ Lang khẳng khái như vậy, Kỷ Dao có chút kinh ngạc: "Đa tạ công tử, nhưng bản lĩnh hiện tại của ta không có cách nào lĩnh ngộ, đợi qua một thời gian nữa nâng cao khả năng lên rồi nói."

Dương Thiệu động động ngón tay.

Xem như Kỷ Dao thức thời, không nói muốn tới Từ gia.

Khi Từ Lang vẽ xong, đoàn người Từ lão gia cũng đi tới, nhìn thấy Dương Thiệu, ai ai cũng đều kinh ngạc.

Từ lão gia nói: "Dương Đô đốc lại có quen biết khuyển tử sao?"

"không, là ta nghe nói Kỷ cô nương, Kỷ công tử ở Nhã Hương Uyển, thuận đường đi tới xem sao." Dương Thiệu nhàn nhạt nói, "không nghĩ tới Từ đại nhân cũng có mặt."

thì ra là giao hảo với Kỷ gia.

Kỷ Chương còn chưa có phản ứng gì, Liêu thị đã nói: "Hầu gia cư nhiên tới trà trang phẩm trà, thật là hiếm có."

"Đúng là hiếm có," Dương Thiệu mỉm cười nói, "lúc nghe thấy Tán Minh tới chỗ này ta cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, ta vẫn còn nhớ chuyện đấu rượu bị say ở trong nhà đấy."

Kỷ Đình Nguyên cư nhiên đấu rượu cùng Dương Thiệu, vậy xem ra quan hệ của hai người rất tốt? Từ Lang cau mày, trong lòng nghi hoặc.

Nếu nói tiếp nữa, không chừng Dương Thiệu sẽ nói ra chuyện có dây dưa với nữ nhi, vậy hai nhà còn thành được sao? Liêu thị thực sự không nghĩ tới sẽ gặp Dương Thiệu vào lúc này, quá mức lúng túng, nói với Từ phu nhân: "Vừa rồi đi lại một vòng, có chút mệt, để nam nhân bọn họ nói chuyện với nhau đi."

Bà muốn dẫn Kỷ Dao tới nhà gian để tránh mặt.

Từ phu nhân tán thành: "Muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút sao."

Liêu thị vẫy vẫy tay, bảo Kỷ Dao đi tới.

Ba người rời khỏi Nhã Hương Uyển.

Nhưng lúc sắp rời đi, Liêu thị nhìn không được đánh giá Dương Thiệu một chút.

Nam nhân trẻ tuổi ngồi tướng đại mã kim đao, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, đôi con ngươi sáng như sao, chỉ là trên người không còn khí tức ôn hòa như vừa rồi, lộ ra một loại lạnh lùng nghiêm nghị, cư nhiên còn có khí thế hơn cả Từ lão gia.

Liêu thị trầm nghĩ, hắn không phải tới đây vì nữ nhi đấy chứ, nếu như là thật, vậy rốt cuộc phải chọn lựa ra sao đây?

Nhìn Kỷ Dao một cái, Liêu thị cảm thấy đau đầu.

Kỷ Dao há không phải cũng như vậy.

Nhưng nàng dự định không tiếp tục kéo dài nữa, cho nên sau khi uống trà, liền mượn cớ đi vệ sinh chuồn ra ngoài.

Ở trước cửa Nhã Hương Uyển, nàng nói với Mộc Hương: "Ngươi nhìn xem Hầu gia còn ở trong đó không, nếu còn, ngươi tìm ca ca, bảo ca ca nói..."

"nói cái gì?" Giọng nói của nam nhân đột nhiên truyền tới từ sau lưng.

Kỷ Dao bị dọa khê hô lên.

Nàng quay đầu, nhìn thấy Dương Thiệu.

"Sao Hầu gia lại ở đây? không phải là nên ở trong Uyển hay sao?"

Đương nhiên là hắn đi tìm nàng rồi, kết quả Kỷ Dao vụng trộm chuồn ra ngoài, đúng là hợp ý hắn.

"Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh." Kỷ Dao nhìn bốn phía, mặt nhỏ bày ra bộ dáng nghiêm túc, nàng phải nói rõ ràng.

Ánh mắt Dương Thiệu vốn hàm chứa ý cười, đột nhiên có chút u ám: "Nàng muốn nói cái gì?"

Kỷ Dao không đáp, nhìn thấy phía Tây có một góc tường che khuất, liền đi tới chỗ đó.

Có một loại cảm giác nói không nên lời đang dâng trào, Dương Thiệu chậm chậm đi theo.

Hai người đứng sau bức tường, mặt đối mặt.

Nơi che khuất ánh mặt trời, mặt nàng càng thêm ónh nhuận trắng nõn, Dương Thiệu giơ tay lên xoa: "Có phải là có chút nhớ thương bản Hầu?"

Ngón tay hắn thô ráp, cọ xát vào mặt có chút đau, giờ khắc đó Kỷ Dao suyết nữa thì nhảy dựng lên muốn chạy trốn, nhưng mà, không được, sự do dự của nàng giống như một lưỡi dao bén nhọn làm nàng khó chịu. Có lẽ, kiếp này bọn họ không nên gặp nhau.

Dương Thiệu nên đi tìm một cô nương đối với hắn trăm nghe ngàn thuận, người đó không phải nàng.

Nàng không làm được, nàng không thể đối xử với Dương Thiệu tốt như vậy được, nàng cũng không có chút tự tin nào.

Kỷ Dao hít sâu một hơi nói: "Hầu gia, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên...."

Dương Thiệu cắt ngang: "Ta không ép nàng."

Nam nhân nhìn nàng, con ngươi đen nhánh, có gọn sóng trong đó không ngừng chớp động: "Nàng không cần gấp như vậy...."

"không," Kỷ Dao lắc lắc đầu, "ta đã suy nghĩ xong rồi, ngài cho ta bao nhiêu thời gian đi nữa, đáp án vẫn là như vậy."

Quyết tuyệt như vậy, lẽ nào hắn phán đoán sai? Dương Thiệu nói: "Nàng thích Từ Lang?"

"Ngài không cần quản ta thích ai." Kỷ Dao rũ mắt tránh né ánh mắt hắn, "Hầu gia, ta không có ưu điểm gì, ta không biết ngài nhìn trúng điểm gì của ta, dựa vào điều kiện của Hầu gia, cô nương tốt hơn nữa đều có thể cưới về nhà, không phải sao?"

"Hả tất phải cưới ta chứ, ta đối với Hầu gia... không chút tình cảm."

không chút tình cảm.

Dương Thiệu cười khê: "không chút tình cảm... đúng vậy, nàng có lúc nào hữu tình đối với ta." Mặc dù hắn có dự cảm Kỷ Dao sẽ không đồng ý, nhưng thực sự nghe được, không khác gì bị dao đâm vào tim cả. Hắn dùng hết mọi biện pháp, muốn biến nàng trở thành thê tử của hắn, cho dù từ bỏ sự thật lòng của nàng, nhưng nàng lại không muốn!

hắn có quyền thế, hắn có phú quý, hắn có bạc, có cái gì mà hắn không có?

Những thứ này, lẽ nào nàng không muốn sao?

Ngón tay hắn hơi niết cổ Kỷ Dao: "Ta đã sớm nói với nàng không được nói lời này!"

Hô hấp Kỷ Dao tắc nghẽn, nhìn thấy khuôn mặt băng lãnh của nam nhân.

Tất cả sự ôn hòa đều biến mất, chỉ còn lại lạnh lùng, lạnh chưa từng có.

Lạnh tới mức thâm nhập cốt tủy, sắc mặt nàng trắng bệch, kinh khủng nhìn Dương Thiệu, thì ra hắn vẫn sẽ tức giận, còn tức giận tới mức đáng sợ như vậy!

Cái tay trên cổ nàng giống như lập tức muốn đoạt mệnh nàng vậy.

Thân hình nàng hơi hơi run rẩy.

Bộ dáng yếu đuối đó giống như một đóa hoa, hắn tùy thời đều có thể ngắt xuống, nghiền nát, giống như kiếp trước vậy.

Kiếp trước sau khi biết được Kỷ Dao thích Tống Vân, hắn cũng từng muốn giết nàng, nhưng hắn không làm. Mỗi một buổi tối nhìn ngắm dung nhan của nàng, hắn đều có một loại xúc động muốn bóp chết nàng, nhưng hắn không có, hắn muốn dằn vò Kỷ Dao, muốn nàng ném thứ tư vị rớt xuống đáy vực.

Vẫn chưa kịp làm gì, Kỷ Dao đã chết rồi.

hiện nay nàng sống sờ sờ ngay trước mắt, đang ở dưới bàn tay hắn.

Dương Thiệu nhìn nàng, mây đen trong mắt cuộn cuộn.

"Kỷ Dao, tốt nhất nàng hãy nhớ lời nói ngày hôm nay...."

"Nàng tốt nhất, vĩnh viễn đừng hối hận."

Sợi kết trường thọ trên cổ tay lay động, hần giật phất xuống, vút xuống bên chân Kỳ Dao. Thứ đồ đã sớm bị đứt, cho dù có tu bổ tốt đến đâu cũng vô dụng.

hắn quay người rời đi.

Kỳ Dao mắt tròn mắt vía, một lúc lâu mới hồi thần.

Nàng ngồi xuống nhặt sợi kết trường thọ, trầm nghĩ cuối cùng hắn cùng không đeo nữa, sau này sẽ thực sự mỗi người một ngã.

Trong lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm, có chút hư không, cũng không thể nói rõ ra là cảm giác gì.

Lời tác giả:

Dương Thiệu: Có lẽ ta, vẫn luôn đợi câu nói này của nàng.

Kỳ Dao:???

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Đợt vừa rồi thời tiết nóng bức, Kỳ gia không dùng nổi băng, nhưng Tạ gia có tặng cho một ít, cũng xem như trải qua mùa hạ một cách thoải mái.

Nhưng bên ngoài vẫn rất nóng, Kỳ Dao gần như không xuất môn, chỉ ở trong nhà viết chữ vẽ tranh, nghiêm nhiên phát triển theo hướng tài nữ. Mãi tới khi mùa thu tới, mới bắt đầu qua lại với các gia tộc.

Hôm nay sương phòng an an tĩnh tĩnh, chỉ có hai con mèo ằm ỉ, chạy tới chạy lui. Chơi một lúc liền nằm bẹp trên án thư của Kỳ Dao, một trái một phải ngủ gật.

Đúng là hai vật nhỏ, Kỳ Dao nhìn chúng nó, nhắc tay vẽ thêm vài nét bút trên giấy tuyên, hai con mèo sôi nổi hiện lên trên giấy.

"cô nương vẽ thật đẹp!" Mộc Hương khen ngợi, "ta nhận ra đây là Miêu Miêu, đây là A Tuyết."

A Tuyết là mèo cái nhỏ.

"Cái này còn không nhận ra, chắc ta phải mang người đi khám đại phu mắt," Kỳ Dao cười, "một lớn một nhỏ rõ rệt như vậy, trừ phi mắt của người không tốt mới không nhận ra."

Nàng vẽ một dây mây ở giữa hai con mèo, bọn chúng thích chơi đùa.

"cô nương lại vẽ thêm cái chổi đi, hai chúng nó chính là quỷ nghịch ngợm, mỗi lần nô tỳ quét sân, đều thích tới làm loạn."

Kỳ Dao phụt một tiếng, nghĩ nghĩ nói: "Nếu không thì đặc biệt làm một cây chổi nhỏ cho chúng nó chơi đùa."

"Chủ ý tốt, cô nương."

"đi tìm một chút lông gà, lại tìm một cây trúc ngắn...."

Tiểu nha đầu liền bận rộn đi làm.

Chiếc chổi lông gà nhỏ đó làm tới tới mới xong, rất được chúng mèo yêu thích, Kỳ Dao chơi với chúng nó một lát, liền ra ngoài ăn cơm với Liễu thị.

đi tới chính phòng, chỉ thấy phụ thân ca ca đều không có mặt, ca ca thì thôi, bình thường đều như vậy, nhưng phụ thân tối nào cũng về nhà đúng giờ, Kỳ Dao hỏi: "Hôm nay nha môn rất bận?"

"Há chỉ có bận", Liễu thị cũng vừa nhận được tin tức, "con biết chuyện gì không? Thái tử điện hạ trên đường hồi kinh bị tập kích."

"Bị ai tập kích?" Kỳ Dao kinh ngạc, kiếp trước tuyệt đối không có chuyện này, chỉ có Thái tử đi tập kích người khác thôi.

"Nếu ta biết được còn cần cha con đi điều tra hay sao?" Liêu thị lắc lắc đầu, "thời buổi rối loạn a, đó là Trữ quân đấy, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì đúng là không tưởng tượng nổi. Nghe nói hôm nay không chỉ có Thuận Thiên phủ, còn có cái gì Hình bộ, Đại lý tự khanh, rất nhiều quan viên đều không được nghỉ ngơi, phải điều tra rõ."

Điều tra rõ, vậy ý là bắt được hung thủ rồi.

Kỳ Dao hoài nghi kẻ đứng sau sai sử là vị Tam hoàng tử kia.

Bởi vì cách đây không lâu có nghe nói, Thái tử cứu tất cả người dân ở Vu huyện, còn loại trừ ôn dịch lan khắp Thương Châu, không chỉ có vậy, ngài còn trừng trị mấy vị quan viên, rất được lòng dân chúng Thương Châu. Vậy khẳng định là lập được đại công, các Hoàng tử khác muốn tranh đoạt hoàng quyền càng vô vọng, tất nhiên sẽ nổi lên tâm tư xấu.

Chính là không biết là ai....

Lúc này, mấy vị Thái tử tụ họp ở Đông cung.

Hoàng thượng, Hoàng thái hậu, Kiều An, còn có mấy vị Hoàng tử đều có mặt.

"Vừa nhìn là biết ai hạ độc thủ." Hoàng thái hậu nắn mó, "cư nhiên dám đẩy Diêm nhi vào đường chết, may mà Diêm nhi được ông trời bảo hộ mới nhất được một cái mệnh! Hoàng đế, người nhất định phải nghiêm trị hung thủ, tuyệt đối không được để hắn chạy thoát! Diêm nhi của ta, suýt chút nữa là mất mạng rồi."

Bà bắt đầu lau nước mắt.

Hoàng thượng vốn đã ốm yếu, đột nhiên bị ho một trận.

Tổng Diêm thầm nghĩ cái gì mà ông trời bảo hộ, là Dương Thiệu liệu sự như thần phái người tới bảo hộ, nếu không chỉ sợ hắn ta đã đi đòi nhà ma rồi, có điều thần minh cũng có thể gọi là ông trời đi? Hắn ta nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, tôn nhi còn cách cái chết xa lắm, chỉ bị thương tay trái, cũng không phải chuyện gì to tát."

"Đây còn không tính là chuyện lớn?" Hoàng thái hậu thầm nghĩ đứa trẻ này sao lại ngốc như vậy, bà đây là giúp hắn ta tiêu diệt kẻ địch mạnh còn gì!

Bà liếc nhìn Tổng Vân một cái.

"Tổ mẫu, người không cần nói nữa, sẽ khiến Phụ hoàng lo lắng." Tổng Diêm gấp gấp muốn ngồi dậy, "Phụ hoàng, người đi nghỉ ngơi thôi, không nhất thiết phải đợi kết quả, vạn nhất một mồi thì làm sao? Vậy nhi thần sẽ rất hối hận, sớm biết vậy nên giấu Phụ hoàng...."

"Con đừng động đây, cẩn thận miệng vết thương." Hoàng thượng động dung, loại tình hình này, nó còn lo lắng cho sức khỏe của ông, không hề lợi dụng chuyện này để dõm phò ai hết, đứa trẻ này thực sự là trưởng thành rồi, ông vỗ vỗ bả vai Tổng Diêm, "Tam hộ hội thẩm, không tin bọn họ không thẩm tra ra, Trẫm vẫn đợi được."

"Đúng vậy, Đại hoàng huynh không màng tính mệnh lo cho bách tính, tiến vào địa phương bị nhiễm ôn dịch, cư nhiên có kẻ dám ám sát Đại hoàng huynh, đương nhiên phải tra cho rõ ràng." Tổng Thụy nói, "Đại hoàng huynh không cần khuyên phụ hoàng nữa, lúc này làm sao Phụ hoàng có thể ngủ được?"

Cái này ngược lại rất đúng, Tổng Diêm thở dài.

Kiều An ngồi ở bên giường, nắm lấy tay hắn ta.

Nửa canh giờ trôi qua, ba vị đường quan đi vào, nhất loại quỳ xuống: "Hoàng thượng, chúng thần có tội, sát thủ đó chết rồi...."

"Cái gì!" Hoàng thượng phẫn nộ, một tay hất ly trà rơi xuống đất, "chết như thế nào? Các ngươi nhiều người như vậy cư nhiên không coi chừng được sao?"

"Là bị người hỏi cung giết chết, kẻ đó cũng nuốt thuốc độc tự sát rồi."

Hoàng thượng tức tới mức chóng mặt, trước mắt biến đen.

"Có điều tìm thấy một bức thư ở eo hung thủ." Kỳ Chương đầu đầy mồ hôi, đem mật thư trình lên, "thỉnh Hoàng thượng xem qua."

Hoàng thượng nhìn vài cái, chỉ cảm thấy yết hầu tanh ngọt, suýt nữa thì thổ huyết.

Cái này làm sao có thể!

Mệnh lệnh trên thư đó, bút tích rất quen thuộc, cư nhiên là Tổng Vân!

không, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng Hoàng thượng nhện không được vị tanh ngọt trong cỗ hòng, đột nhiên vứt thư xuống đất, gào to: "Vân nhi, cư nhiên là chuyện tốt do ngươi làm!"

Sau khi Tống Vân sững sốt, vội vàng quỳ xuống đất: "Phụ hoàng, nhi thần không có làm, thỉnh Phụ hoàng minh giám!"

Tốt, quả nhiên là hấn ta, Hoàng thái hậu lạnh giọng nói: "Hoàng thượng đều nói là ngươi rồi, ngươi còn giả biện? Vân nhi, ta thực không ngờ ngươi lại ác độc như vậy, muốn mưu sát đại ca ruột thịt của mình! Ngươi so với súc sinh còn không bằng!"

"Tổ mẫu, bên trong có điều kỳ quặc, Nhị ca khoan hậu lương thiện, sẽ không đối xử với Đại ca như vậy." Tống Thụy mở miệng nói giúp.

Tống Diễm tỉ mỉ hồi tưởng lại sự việc, đột nhiên nói: "Phụ hoàng, thư này nhất định không phải xuất phát từ tay Nhị đệ, con nhớ lúc đầu khi bắt được hung thủ đã cho người lục soát người hấn ta, căn bản là không có phát hiện ra thư tín. Hơn nữa, nếu thực sự là Nhị đệ, làm sao sẽ ngu ngốc như vậy, còn lưu lại chứng cứ trên người hung thủ hay sao? Nhị đệ từ nhỏ đã thông tuệ như vậy...."

hấn ta cư nhiên nói chuyện giúp mình, Tống Vân đầu óc mơ hồ, ngẩng đầu nhìn Tống Diễm.

Hai người đối mắt nhìn nhau, có loại cảm tình nói không nên lời.

Hoàng thượng suy nghĩ chốc lát, vuốt ngực nói: "Vân nhi con đứng lên đi, Trẫm cũng không cho rằng đó là hành vi của con," mệnh lệnh cho các vị quan, "tiếp tục tra, mấy ngày này tạm gác những chuyện trong tay lại, chuyên môn điều tra chuyện này cho Trẫm."

Các quan viên lĩnh mệnh, quay người cáo lui.

Thấy Hoàng thượng cư nhiên bỏ qua cho Tống Vân, Hoàng thái hậu tức tới mức không muốn nói chuyện với nhi tử, vịn tay cung nữ rời khỏi Đông cung.

Án này cũng không điều tra kỹ hơn được nữa, nhưng lại phát hiện ra thư đó là giả mạo, tai tiếng của Tống Vân được rửa sạch.

Sở vương phủ.

Tống Vân ngồi trên ghế dựa, mưu sĩ cực lực khuyên giải: "Điện hạ, hiện nay Hoàng thượng tin tưởng Thái tử điện hạ như vậy, nếu như Điện hạ cứ mãi không ra tay, e rằng giang sơn...."

Tống Vân lẽ nào không biết sao?

Nhưng hấn ta không cứng rắn được, chuyện lần trước thập phần nguy hiểm, có kẻ giả mạo danh nghĩa của hấn ta hành thích Tống Diễm, nhưng bất kể là Phụ hoàng hay Tống Diễm, đều thực lòng tín nhiệm hấn ta, không hề truy cứu. Dưới tình trạng đó, hấn ta phải phản bội bọn họ hay sao?

Mẫu phi từ nhỏ đã dạy hấn ta, phải khoan hậu lương thiện, hấn ta khó mà vượt qua cửa ải này, tương lai cho dù có được Đại Yến, cũng sẽ bị người phi nhỏ, Mẫu phi cũng sẽ thất vọng về hấn ta.

Chỉ là giấc mộng này, sắp tan vỡ rồi, Tống Vân nản lòng thoái chí, thở dài một hơi.

Sau trùng dương (9/9), bệnh của Hoàng thượng trở nên nghiêm trọng, liệt giường không dậy nổi.

Đám thái y ra ra vào vào, nghiên cứu phương pháp xoay chuyển trời đất.

Bầu trời kinh thành giống như bị phủ một tầng u ám, đám quan viên gặp mặt nhau, ngay cả tiếng chào hỏi cũng phải đè ép xuống âm lượng nhỏ nhất.

Hôm nay Dương Thiệu ngồi trong Đông cung, nói chuyện cùng Tống Diễm mắt đầy tơ máu.

"Vi thần biết Điện hạ đau lòng, nhưng các biện pháp phòng bị cần làm tuyệt đối không được sơ xuất." Dương Thiệu nói, "thỉnh Điện hạ hạ lệnh, tất cả binh mã trong kinh thành đều quy về tay vi thần, để đảm bảo an toàn của Điện hạ."

Tống Diễm cả kinh: "Vì sao làm vậy?"

Dương Thiệu đáp: "Điện hạ trách tâm nhân hậu, nhưng người khác lại không như vậy, có thể sẽ nhân lúc Hoàng thượng ốm bệnh, làm loạn kinh thành." Ví dụ như Tống Thụy, kiếp trước Tống Thụy đã từng làm qua loại chuyện đó, "Điện hạ nguyện ý đem dâng tất cả cho kẻ khác sao?"

Thái y nói, Phụ hoàng không ổn, cho dù dùng giang sơn đánh đổi, Phụ hoàng cũng không thể trường thọ trăm tuổi, Tống Diễm thâm nghĩ hấn ta không thể cô phụ Phụ hoàng được, cho đến cuối cùng ông không hề phể truất bản thân hấn ta, có thể thấy được sự kỳ vọng của ông đối với mình. hấn ta nhất định sẽ dẫn dắt Đại Yến kéo dài trăm năm, phồn vinh hưng thịnh.

"Dương Đô đốc." Tống Diễm nghiêm túc nói, "Ta lập tức viết thủ dụ, lệnh Đô đốc bảo hộ kinh thành."

"Tuân!" Dương Thiệu lĩnh mệnh.

đang định rời đi, Tống Diễm gọi hấn lại: "Dương Đô đốc, gần đây ngươi có gặp phải chuyện gì không?"

hắn ta cảm thấy sát khí giữa hai chân mày Dương Thiệu rất nặng.

Dương Thiệu hơi nhếch khóe miệng: "không hề, vì thần chỉ lo cho Điện hạ."

Vậy sao, Tổng Diêm hồ nghi.

Đạt được quyền lực, Dương Thiệu lập tức gạt bỏ tất cả các tướng quân có quan hệ với Tổng Vân, Tổng Thụy ra ngoài, cấm quân trong cung cũng đổi người, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào nổi.

"Tất cả đã bố trí xong, thậm chí là phủ Sở vương, phủ Tĩnh vương cũng phái người tới giám thị." Trần Tổ bẩm báo.

Dương Thiệu phát phát tay.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi, quyền lực mà hắn muốn đã rơi vào tay hắn, một tay hắn chống đầu, có chút mệt mỏi, bất tri bất giác liền ngủ quên.

Trong mộng, tư thế hào hùng, giết chóc không ngừng, hắn cầm một thanh kiếm dài xông và doanh trường, vốn dĩ muốn giết chết thủ lĩnh, ai ngờ vừa vén màn doanh trường, lại nhìn thấy một khuôn mặt thanh lệ, gọi hắn là "Hầu gia." hắn vút kiếm đi, muốn tiến tới ôm nàng, nhưng nàng nói, "ngươi tránh ra... ta không muốn ngươi."

"Ta đối với ngài không hề có tình cảm."

hắn tức giận, nhào tới đè nàng xuống dưới thân, ức hiếp nàng khóc thút thít, hắn muốn nhìn nàng khóc như vậy, cầu xin hắn như vậy.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng sấm, khiến Dương Thiệu giật mình tỉnh giấc.

hắn mở mắt, phát hiện bản thân mình đang ở phủ Đô đốc, bên cạnh hắn làm gì có thân ảnh của Kỳ Dao cơ chứ?

Có điều, Kỳ Dao, có một ngày nàng sẽ phải ném thù loại tư vị đó!

Bên ngoài mưa ào ào trút xuống.

Tổng Thụy mạnh mẽ đem đồ trên bàn đập vỡ, gằn giọng nói: "Tổng Diêm, cư nhiên lại lợi hại như vậy, hắn ta cư nhiên có bản lĩnh dự kiến từ trước như vậy?"

hắn ta đem tất cả mọi chuyện đều nắm giữ trong lòng bàn tay, trước khi Tổng Thụy hắn chưa có bất kỳ hành động nào, đã chặt đứt hết mọi đường rồi!

Nước mưa bên ngoài như trực tiếp trút vào lòng hắn ta.

Sớm biết vậy, hắn ta nên hành động sớm hơn một chút....

Vốn cho rằng Tổng Diêm và Tổng Vân sẽ giết hại lẫn nhau, hắn ta có thể ngư ông đắc lợi, ai ngờ Tổng Vân lại như rùa rút đầu, hắn ta đúng là đã quá xem trọng Tổng Vân rồi!

Đợi đến cuối tháng mười, Hoàng thượng hấp hối.

Hoàng thái hậu khóc tới mức ngất đi, Phúc Gia công chúa cũng nhỏ giọng khóc lóc, tất cả mọi người đều ở bên ngoài, Hoàng thượng gọi Hoàng quý phi tiến vào.

Nhìn Hoàng thượng gầy gò, Hoàng quý phi không có chảy nước mắt, gần đây bà đã khóc đủ rồi, bà muốn Hoàng thượng nhìn thấy bà ở trạng thái tốt nhất.

"Như vậy là tốt nhất, Trẫm sợ nàng khổ sở, những cái khác đều không sợ," Hoàng thượng nắm lấy tay Hoàng quý phi, "Trẫm vừa viết một đạo thánh chỉ, phong nàng thành Hoàng hậu. Trẫm xin lỗi nàng, kéo dài mãi tới tận ngày hôm nay... Tổng Diêm là đứa trẻ tốt, nó cũng sẽ đối xử tốt với Vân nhi."

Thời gian trước, ông trải lo phải nghĩ, vẫn quyết định không phế Thái tử, lãng tử quay đầu ngàn vàng khó cầu, đó là đứa trẻ đáng quý tới nhường nào.

Tin rằng nó cũng có thể hiểu được người làm phụ thân như ông vì sao lại phong Hoàng hậu.

Bởi vì ông nhận định Tổng Diêm là Trữ quân, nhất định sẽ phụ người khác, Tổng Diêm nhất định có thể hiểu được.

Hoàng quý phi nghe thấy lời này, nước mắt nhịn không được chảy xuống: "Hoàng thượng, thiếp thân luyến tiếc người, thiếp thân muốn đi cùng người."

"Hôn trưởng, nói cái gì vậy." Hoàng thượng đôi mắt ẩm ướt, "Đại Yến chúng ta không có tục bồi táng, nàng tiếp tục sống cho tốt, nhìn Vân nhi cười thê tử sinh con, nhìn Yên nhi gả cho người, cũng coi như nhìn thay Trẫm."

Hoàng quý phi nghẹn ngào.

"Tú Sợ, đời này Trẫm hối hận rất nhiều chuyện, duy nhất chỉ không hối hận khi gả nàng, chỉ là đáng tiếc, nàng bởi Trẫm nên vẫn luôn bị bó buộc trong

cung. Đợi Trầm đi rồi, nàng ra ngoài nhìn nhiều một chút, Trầm sẽ... bởi cùng nàng, có lẽ nàng không nhìn thấy Trầm.."

"Tú Sợ, cho ta ôm một cái."

Hoàng thượng nhắm mắt lại, trong bóng tối nhìn thấy một tiểu cô nương đang đợi ông, mới đầu ông thích tiểu cô nương đó, trong trắng mà đơn thuần... thôi, đường đến hoàng tuyền không cô đơn.

.....

Mùng sáu tháng giêng năm hai mươi ba Chiêu Nguyên, Hoàng đế băng hà.

Cả kinh thành mặc đồ trắng.

Trước cửa Kỳ gia treo đèn lồng trắng.

Hôm nay, hoa tuyết bay xuống, Kỳ Dao ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghĩ tới kiếp trước, lúc đó Hoàng thượng vẫn chưa băng hà, có lẽ kiếp này ốm bệnh mà vẫn xem tấu chương, mệt nhọc quá độ.

Đời người a, quay đầu phú quý thành hư không.

Sợ nữ nhi bị đông lạnh, Liễu thị kéo nàng vào trong, vỗ tuyết trên người cho nàng: "Ngốc cái gì đấy, cẩn thận bị đông lạnh."

"Con ngấm tuyết mà."

Còn có tâm tình ngấm tuyết.

Hoàng thượng đi lần này, trong kinh nghiêm cấm mọi tiệc mừng hỉ sự, trong vòng ba tháng không được cưới gả. nói như vậy, chuyện của nữ nhi lại phải gác lại sau.

Dù sao còn phải nghị thân trước, sau đó chuẩn bị đồ cưới, tính thế nào cũng phải tới mười bảy tuổi mới có thể xuất giá được, Liễu thị phát sầu.

Nữ nhân gia đều nghĩ tới những việc này, Kỳ Chương lại tiếc hận mình quá sớm băng hà, lúc đầu nói: "Đại Yến được hưng thịnh như ngày hôm nay ít nhiều nhờ có Hoàng thượng, nghĩ năm đó loạn trong giặc ngoài, tứ phía rối loạn, đều là Hoàng thượng một tay gánh vác, chức quan Tam phẩm của ta cũng là Hoàng thượng ban cho...."

Ông nói tới mức nghẹn ngào.

Phụ thân đúng là người trọng tình.

"Cha, không phải có tân đế rồi sao, nếu tiên đế đã tin nhiệm tân đế, Đại Yến nhất định sẽ tiếp tục phồn vinh."

"Đúng đó," Liễu thị cũng an ủi, "không phải ông từng nói tân đế rất hiếu thuận sao, khóc tới mức ngắt xiu mấy lần, mấy ngày liền không ăn uống gì, chỉ riêng phần hiếu tâm này đã rất hiếm có."

Kỳ Chương thở dài: "Hi vọng như vậy."

Liêu thị chuyển mắt: "Tân đế thù hiếu, vậy người giám quốc vẫn luôn là Dương Đồ đốc sao?"

Kể từ sau khi Hoàng thượng băng hà, người được các quan viên nhắc tới nhiều nhất chính là Dương Thiệu, Tổng Diêm vô cùng coi trọng hắn, đem cả Đại Yến giao vào tay Dương Thiệu, thậm chí còn cho phép phê duyệt tấu chương, hắn nghiễm nhiên trở thành thân tử quyền lực nhất Đại Yến, dưới một người trên vạn người.

"Đúng vậy," Kỳ Chương vô cùng nghi hoặc, "mới đầu ta không hề biết tân đế tin nhiệm hắn như vậy, ngay cả Cố Diên Niên cũng không bằng, Cố Diên Niên chính là nguyên lão hai triều đó, những người khác càng không cần nhắc tới nữa."

"Ài!" Liễu thị không khỏi có chút ảo não, sớm biết vậy ngày hôm đó sẽ không đi trà trang nữa, cũng không biết có phải vì việc lần đó mà Dương Thiệu phát giác ra bọn họ muốn gả Kỳ Dao tới Từ gia hay không, kể từ đó không hề đăng môn bá phòng nhà bọn họ nữa. Nếu không dựa theo tác phong trước đây của hắn, nhìn sao cũng thấy là hắn hồi tâm chuyển ý muốn cưới nữ nhi, nếu như nữ nhi trở thành Đồ đốc phu nhân, hiện nay không biết sẽ phong quang tới mức nào.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hồi hận.

Liêu thị lúc đầu, thôi, hiện tại nghĩ cũng không có tác dụng gì, rốt cuộc cũng không có phúc phần đó, âu cũng là duyên phận.

Vẫn là thành thành thực thực chọn một chàng rể hiền cho nữ nhi thôi, có lẽ là Từ gia, có lẽ là Chương gia, có lẽ... nói chung, năm nay phải định thân mới được.

Tết năm nay bởi vì không được đốt pháo, một nhà an an tĩnh tĩnh trôi qua.

Cả kinh thành đều chìm trong vắng lặng, cho tới tháng ba năm sau.

Vốn phải thủ hiếu hai mươi bảy tháng nữa, nhưng Tổng Diêm dù sao cũng là Hoàng đế, quân không thể vô tướng, cho nên dưới sự thỉnh cầu của các vị quan viên cuối cùng cũng đăng cơ, đại xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Thừa Hưng.

Nhưng hẳn ta vẫn chưa thoát khỏi bi thương, vẫn ăn chay thủ hiếu cho tiên hoàng, không nghe hí nhạc, không xuất cung du ngoạn, ngược lại ngoài cung dần dần khôi phục sự náo nhiệt, đèn lồng trắng dưới mái hiên của từng nhà đều thay bằng đèn lồng đỏ.

Kỷ gia cũng không ngoại lệ.

Liêu thị cầm ra một bộ y phục màu sắc tiên diễm đưa cho Kỷ Dao: "Mau mặc vào cho ta xem, ta đều sắp quên bộ dáng con gái ngoan mặc những bộ y phục này như thế nào rồi!"

Làm gì khoa trương tới mức đó, chẳng quan chi là bốn tháng ăn mặc mặc mặc mà thôi.

Kỷ Dao đi đổi y phục, lúc đi ra, chỉ thấy thân trên là xuân sam cân vạt bạch lăng thêu nhánh hải đường, bên dưới là chiếc váy tơ tằm màu vàng nhạt điểm vàng điểm ngọc, dưới váy là một đôi giày thêu hoa màu hồng, mũi giày đính hai viên minh châu.

Loại màu sắc này như thu nạp hết sự minh diễm tươi đẹp của mùa xuân, Liêu thị nhìn không chuyển mắt.

"Nữ nhi nhà mình còn không nhận ra hay sao?" Kỷ Chương cười, "đi nhanh đi, Đình Nguyên đã chuẩn bị xong hết rồi."

Liêu thị nghe vậy kéo tay nữ nhi lên xe ngựa.

Kỷ Dao nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ, trong lòng có chút cảm khái, bất tri bất giác đã ba năm trôi qua rồi, nàng mười sáu rồi.

"Tỷ tỷ hôm nay có tới không?" Nàng hỏi.

"Có lẽ không tới, Tiềm ca nhi vẫn còn chưa được một tuổi, vạn nhất bị gió thổi cảm lạnh thì làm sao, Nguyệt nhi nhất định là ở nhà chăm sóc Tiềm ca nhi."

Tỷ tỷ rất yêu thương hài tử, hẳn không thể lúc nào cũng ôm nó vào lòng. Nhưng Tiềm ca nhi cũng rất khiến người yêu thích, sau khi Tạ Tri Thận nhìn thấy tôn tử này, cư nhiên không dưỡng bệnh ở bên ngoài nữa, mà trở về Tạ gia, nghe nói thân thể cũng có chuyển biến tốt.

Đợi qua mấy ngày, nàng cũng phải đi thăm tỷ tỷ.

Rất nhanh đã tới núi Ngọc Sơn.

một nhà xuống xe, Liêu thị lập tức muốn dẫn Kỷ Dao đi gặp mặt các vị phu nhân, Kỷ Dao một trận đau đầu, nháy mắt với Kỷ Đình Nguyên.

Hai năm nay đều là nàng trợ giúp Kỷ Đình Nguyên, mẫu thân mới không cảm râm ca ca, hiện nay ca ca phải báo đáp nàng chứ.

"Nương, gấp cái gì? Để muội muội đi câu cá với con trước, đợi câu cá ăn no xong lại đi gấp sau, cũng không phải là không được? Các phu nhân lẽ nào còn rời đi mất hay sao?" Kỷ Đình Nguyên quả nhiên lĩnh hội được ánh mắt của nàng.

"Làm sao có thể đi câu cá trước được?"

"Tại sao lại không?" Kỷ Đình Nguyên lời kéo tay muội muội, "nương, chúng con đi tới hồ Chân Châu trước, đợi lát nữa con dẫn muội muội quay về."

"Cái gì? Đợi lát nữa? không được!"

Kỷ Đình Nguyên giả bộ không nghe thấy, nhanh chân chạy đi, Liêu thị ở phía sau chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Kỷ Chương nói: "Tùy chúng nó đi, Dao Dao sinh ra bộ dáng tốt như vậy, hiện nay viết chữ vẽ tranh đều tốt, nữ hồng cũng không tệ, nàng còn sợ không có người tới đề thân hay sao? Chúng ta giả vờ làm bộ làm tịch một chút, đợi nhà khác chủ động là được."

"Ồi chao, tướng công còn biết giả bộ làm tịch?"

"Đương nhiên, ta tốt xấu gì cũng là quan Tam phẩm mà!" Kỷ Chương ưỡn ngực, "dù sao cũng có chút mặt mũi, đi thôi, chúng ta đi xem hoa đào, ta bẻ vài cành cho nàng."

Liêu thị bị ông chọc cười, không tiếp tục truy cứu chuyện Kỷ Dao nữa.

Ca ca chân dài, Kỷ Dao bị hẳn ta lôi kéo suýt nữa thì ngã, nàng gọi: "Đợi chút, đợi chút, giày thêu hoa của muội sắp rớt ra rồi...."

Kỷ Đình Nguyên dừng lại.

Kỷ Dao ngồi xổm xuống chỉnh giày.

Còn chưa chỉnh xong, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng gọi Đô đốc.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, liếc mắt nhìn trong đám người liền thấy ngay Dương Thiệu, hần mặt mày tuấn mỹ, thân mặc xuân bào màu huyền, màu sắc nồng đậm càng tôn lên vạt áo trong tuyết trắng, mang tới cảm giác lạnh lùng không nói nên lời.

Ở xung quanh hắn, có mấy vị quan viên vây quanh, hôm nay Thái phu nhân cư nhiên cũng tới, đi bên tay trái Dương Thiệu, mà bên phải của bà có Trần Viện thỉnh linh đứng bên cạnh, không biết nói cái gì, khiến Thái phu nhân cười vui vẻ như vậy. Thái phu nhân lại đi nói lại với Dương Thiệu, khoe miệng hần nhếch lên, nụ cười nhàn nhạt.

Kỷ Dao cúi đầu, đem giày chỉnh lại.

Làn váy tơ tằm thêu chỉ vàng điểm ngọc phủ trên nền cỏ, giống như một đóa hoa điểm lệ.

Lúc đứng lên, bọn họ vừa đứng lúc đi qua bên cạnh nàng.

Kỷ Đình Nguyên tiến lên chào hỏi: "Gặp qua Đô đốc, Thái phu nhân, Trương đại nhân, Từ đại nhân...."

Nhiều người như vậy, nàng không nhận diện hết được, Kỷ Dao chỉ có thể hành lễ theo ca ca.

Thái phu nhân nhìn thấy Kỷ Dao, cũng không biết nên nói cái gì, nhi tử từng nói tình cảm gì đó vẫn chưa hết, nhưng sau đó đột nhiên ân đoạn nghĩa tuyệt, và không hề nhắc lại nữa.

Đáng tiếc cho một đoạn nhân duyên.

Bà thắm lắc đầu.

Trần Viện mỉm cười: "Kỷ cô nương, tháng sau ta định mời cô nương tới nhà thưởng hoa, cô nương ngàn lần đừng cự tuyệt."

"Được, ta nhất định sẽ tới." Nàng ta không phải muốn thị uy nàng hay sao, Kỷ Dao thầm nghĩ, đáng tiếc nàng mới là người không nguyện ý gả cho Dương Thiệu, nàng cũng không cảm thấy khó chịu.

Tiểu cô nương sắc mặt bình tĩnh, khoe miệng Trần Viện nhướng lên, đi qua.

Dương Thiệu cũng đi sát qua vai nàng, dường như không hề nhìn thấy nàng.

Kỷ Dao thầm nghĩ, như vậy cũng tốt, hắn rất nhanh sẽ cưới thê tử, chính là không biết Trần Viện này có phải là thực lòng hay không.

Có điều, nói thế nào thì cũng không liên quan gì tới nàng.

Nàng khoác tay ca ca: "Chúng ta đi câu cá thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Tân đế lên ngôi đại xá thiên hạ, bởi vì tội của Tà Minh Thiệu không nặng nên cũng được thả ra.

Về đến nhà, mẫu thân và muội muội lưu vong, phụ thân cũng bị chuyển đi nhận chức nơi khác, chỉ còn lại duy nhất Tà lão phu nhân, nhìn thấy cháu trai thì lập tức ôm đầu hần khóc rống.

Cháu trai vốn anh tuấn rắn rỏi nay lại gầy như một que củi, lão phu nhân ngẩng đầu lên, tay run run: "Minh Thiệu, mặt mũi này của cháu xảy ra chuyện gì..."

Từ nhỏ hắn đã quen được nuông chiều, cơm ngon áo đẹp, sao có thể thích nghi với nhà tù, không bao lâu đã nhiễm bệnh ngoài da nghiêm trọng, trên mặt trên tay đều có vết sẹo. Trong mắt Tà Minh Thiệu lóe lên tia sáng hung ác, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, thù này không báo cháu thế không làm người!"

Lão phu nhân cũng không cam tâm, nhưng đã bị dạy dỗ đủ rồi, nói: "Cháu đã ra ngoài, sau này ngoan ngoãn một chút." Bà thở dài một hơi, "Chúng ta đâu không lại hắn!"

nói đến chính là Tạ Minh Kha.

Cả đời hắn trong sạch, không có tí vết bẩn nào, đối nhân xử thế lại vô cùng cẩn thận, vốn không thể tìm ra điểm sơ hở. Lão phu nhân khuyên nhủ: "Cháu đừng đi gây chuyện nữa, trong nhà dường như thương cho tốt, chờ ta viết thư cho phụ thân của cháu, xem hắn sắp xếp cho cháu thế nào."

Luật lệ của Đại Yến, kẻ phạm tội không thể tham gia thi cử, không thể vào triều làm quan, Tạ Minh Thiệu đã mất đi con đường làm quan.

Sắc mặt hắn xám xanh: "Tạ Minh Kha khó đối phó, cháu có thể ra tay với người khác, không phải ai cũng gian trá giống hắn."

hắn chịu khổ bên trong ngực như vậy không phải để chơi, ai khiến hắn thống khổ, hắn đều muốn đòi lại gấp đôi! Ở trong tù lâu như vậy, hắn đã suy nghĩ kỹ một kế hoạch.

Trong lòng lão phu nhân giật mình: "Cháu muốn làm gì?"

"Tổ mẫu không cần để ý tới cháu, cháu tự có biện pháp." Tạ Minh Thiệu nói, "Bây giờ cháu ở nơi nào?"

Sau khi nhị phòng bọn hắn chuyển ra ngoài, đây là lần đầu tiên Tạ Minh Thiệu trở về.

Lão phu nhân lệnh gã sai vặt dẫn đường: "Minh Thiệu, cháu suy nghĩ lại đi, không cần thiết..."

Tạ Minh Thiệu không thèm nghe, sai bước mà đi.

đi vào trong phòng, hắn lục tung lên, hắn không được làm quan, nhưng Tạ gia bọn họ còn rất nhiều, rất nhiều bạc, hắn còn có ông ngoại để dựa vào, không tin không bảo được thù.

Lão phu nhân thở dài, vội vàng viết thư cho Tạ Tri Kính, để ông ta nghĩ biện pháp ngăn cản đứa con trai này.

Lúc này, Kỷ Dao đang câu cá với Kỷ Đình Nguyên ở hồ Trần Châu.

Gió xuân nhẹ thổi, nắng vàng soi chiếu, vô cùng ấm áp.

Kỷ Dao ngồi bên bờ sông, nhìn thấy ca ca câu được tầm mười con cá, vội vàng sai gã sai vặt nhóm lửa rửa cá, dự định ăn cá ngay bên bờ sông.

Cuộc sống như thế này trải qua càng ít, nàng trốn được lần đầu, không trốn được lần sau, đợi đến khi nào lấy chồng, chắc sẽ giống như tỷ tỷ, ít có cơ hội dạo chơi như vậy. Nếu là gia tộc lớn, không biết mỗi ngày còn phải đối phó bao nhiêu người nữa, còn bận rộn hơn so với tỷ tỷ.

Gã sai vặt xách cá đi rửa, Kỷ Dao ngồi nghiêng trên đệm gấm, xem lại gia vị mang theo.

Tiểu cô nương hơi cúi đầu, xem qua từng lọ, miệng lầm bầm, đột nhiên phát hiện thiếu một lọ hồ tiêu, kêu lên: "Vậy mà không mang theo hồ tiêu, Mộc Hương, người bảo người đến xe ngựa xem thử, có phải rơi ở..." Vừa dứt lời, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng, "Kỷ tiểu thư."

Lại là Từ Lang tới.

Kỷ Dao hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng hiểu được: "Từ công tử, là mẫu thân ta nói cho người sao?"

"Đúng vậy, bọn ta gặp được Kỷ lão gia, Kỷ phu nhân ở rừng hoa đào."

Kỷ phu nhân nhanh chóng nói hai huynh muội Kỷ Đình Nguyên câu cá ở hồ Trần Châu, mẫu thân lập tức để hắn đến.

Từ Lang này rất dễ ở chung, Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm dù sao muội muội cũng không thích Dương Thiệu, nếu có thể gã cho Từ Lang cũng là lựa chọn tốt, hắn quay đầu lại nói: "Từ công tử, người đến đứng lúc lắm, có lộc ăn."

Nhìn thấy lửa, Từ Lang đã biết bọn họ muốn ăn cá nướng, cười nói: "nói đến cá nướng, ta cũng có một cách ăn, sau khi rửa sạch cá thì ướp gia vị trong thời gian một chén trà, bên ngoài bọc lá sen, vùi sâu trong bùn, nhóm lửa xung quanh, đợi đến lúc bùn cứng lại rồi vỡ ra thì có thể ăn."

"Đây không phải gà ăn mày*...không, cá ăn mày sao?" Kỷ Dao mỉm cười, "Ăn như vậy ngon thật à?"

*tên một món ăn.

"Nàng thử một chút sẽ biết." Từ Lang gọi gã sai vặt hái lá sen, "Chắc đã có vài lá nhỏ mọc ra."

hắn lại tự tay rắc gia vị, muối bột.

Hành động vô cùng quen thuộc.

Kỷ Dao nghĩ thầm, Từ Lang này thật sự cái gì cũng biết...

"Nhưng mà có nhạt hay không?" Nàng nhìn rồi nói, "Ca ca thích mặn một chút."

"Còn nài?"

"Ta sao cũng được."

"Vây nài rắc thêm muối lên đi." Từ Lang nói.

Kỷ Dao lấy thêm một ít, cẩn thận rắc lên.

Tiểu cô nương tới gần, một mùi thơm bay tới, khiến trong lòng hân cảm thấy ngứa ngáy, mặt Từ Lang hơi nóng lên, khẽ lui về sau một bước.

Gã sai vật hái được thật nhiều lá sen, rửa sạch sẽ đem tới, Từ Lang gói kỹ cá lại, bảo gã sai vật dùng bùn non phủ một lớp bên ngoài, sau đó đặt vào lửa đã được nhóm sẵn.

Nghe tiếng lách tách vang lên, bùn càng ngày càng rắn chắc, dần dần có vết rạn nứt xuất hiện, nướng theo đó là hương vị thịt cá và lá sen hòa lẫn.

Tiểu cô nương nghiêng người về trước nhìn chăm chú, khoe miệng Từ Lang cong lên: "Sắp được rồi."

"Lần đầu tiên ta ăn cá nướng như vậy." Kỷ Dao chờ mong.

Từ Lang nhỏ giọng nói: "Chắc chắn nài sẽ không thất vọng đâu."

Thời gian một chùng trà trôi qua, Từ Lang gọi gã sai vật gỡ rời khối bùn. Lá sen lộ ra, mùi thơm càng đậm, hân mờ lá sen, thịt cá bên trong lộ ra, bảo gã sai vật lấy đũa, cẩn thận gấp cho Kỷ Dao một miếng nhỏ trong lá.

Hơi nóng bốc lên, Kỷ Dao thêm nhỏ dãi, bên tai nghe tiếng nam nhân dặn dò: "Cẩn thận bỏng."

Kỷ Dao lập tức thổi thổi.

Bờ môi hồng cong lên, Từ Lang nhìn mặt lại nóng lên, hân cảm thấy Kỷ Dao vô cùng đáng yêu, đôi khi có nét hồn nhiên khó nói thành lời.

Ở nơi xa.

Đoàn người của Thái phu nhân cũng muốn đến hồ Trần Châu một chút, Trần Viện thấy Kỷ Dao đang cùng với một nam nhân trẻ tuổi ăn cá, cười nói: "thì ra thời gian qua Kỷ tiểu thư trôi qua vui vẻ như vậy, ta còn định mời nài ngắm hoa, chỉ sợ không có thời gian rảnh."

Nài đã nhận ra, đó là Từ Lang tái tử xuất chúng, nghĩ thầm Kỷ Dao này thật sự không đơn giản, khó trách trước đó Dương Thiệu thích nài, còn tặng mèo con, cũng không biết vì sao hai người không thành, không lẽ bởi vì Kỷ Dao trắng hoa? Nhìn thử xem, giữa ban ngày lại thân mật với Từ Lang như vậy.

Nài vừa nói vừa quan sát Dương Thiệu.

Dương Thiệu không có biểu cảm gì, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy áo bào màu đen của hân thỉnh thoảng phát phơ trong gió, mang theo một cảm giác lạnh lùng, Trần Viện nhìn hân, vẻ mặt càng tỏ ra ái mộ, đây không chỉ là người tuấn tú, mà còn là người có thể hô mưa gọi gió trong triều đình.

...

Tiền ca nhi ngày càng khôn lớn, lần này Kỷ Dao ở trong nhà làm cho Tiền ca nhi hai bộ quần áo mùa hè, vừa khéo tháng sau có thể mặc.

Ngày hôm đó tính đi thăm tỷ tỷ, Liễu thị tự mình làm một đĩa cá bóng trắng trộn dấm gừng cho nài mang theo.

Kỷ Dao nói: "Nhà tỷ tỷ cũng không phải không có đầu bếp, còn mang theo cái này à?"

"Con biết cái gì, đây là nướng làm, cho dù đầu bếp nào bên ngoài cũng không làm được. Hơn nữa cá bóng trắng này do tổ phụ con đưa tới, tươi ngon, con đi mau lên, đúng lúc đến ăn trưa cùng nhau."

Bà cẩn thận bỏ vào một cái hộp com lớn, đem vào kiệu.

Tới Xuân Lâm Các, từ xa đã nghe tiếng Tiền ca nhi cười khanh khách, Kỷ Dao nhào tới, ôm thật chặt Tiền ca nhi: "Mau gọi đi đi!"

"Đi!" Tiền ca nhi nhìn Kỷ Dao chăm chú, thật ra cũng không nhận biết được, chỉ là đang lúc học nói, người khác bảo bé gọi, bé lập tức gọi theo.

"thật là ngoan." Kỷ Dao hôn lên mặt bé một cái, "Tiền ca nhi càng lớn càng mập, đi ôm không nổi nữa rồi."

Kỷ Nguyệt cười: "một ngày ăn đến mấy bữa, có thể không mập sao? Phụ thân thẳng bé còn luôn sai phòng bếp làm súp cá, súp gà cho ăn, nói đùa nhỏ nên ăn nhiều một chút."

Bây giờ Tạ Tri Thận ở nhà hưởng niềm vui gia đình.

đi vào trong phòng, Kỳ Dao bảo Mộc Hương mở hộp cơm ra: "Nương làm đó, để chúng ta ăn chung."

"Thơm quá, nương làm món này ngon lắm." Kỳ Nguyệt sai nha hoàn bày thức ăn lên, "Làm món muối thích đây, có cá hương nướng, vịt ướp tương..."

Hai tỷ muối ngồi xuống dùng bữa, cười cười nói nói.

đi một chuyến đến tận hai canh giờ, khoảng thời gian này Kỳ Dao vẫn luôn chơi với Tiềm ca nhi, Kỳ Nguyệt thấy nàng thích trẻ con như vậy, nói: "Nếu như thích, sớm đính hôn đi, tỷ nghe nương nói nương rất vừa lòng Từ công tử. Chờ sau khi muối kết hôn, cũng sinh một đứa bé, làm bạn với Tiềm ca nhi."

Bàn tay Kỳ Dao phủ lên bên má Tiềm ca nhi, không nói gì.

Lúc gần đi, Kỳ Nguyệt tiễn nàng tới cửa, Kỳ Dao vừa định tạm biệt thì thấy một nha hoàn nhanh chóng đi tới, bẩm báo nói: "Phu nhân, Kỳ phu nhân đến."

Mẫu thân?

Hai tỷ muối đều rất ngạc nhiên, đang không hiểu vì sao thì đã nghe được Liễu thị kêu lên ở phía xa: "Nguyệt nhi, không xong rồi, Nguyệt nhi, con mau cứu cha con đi!"

"Có chuyện gì?" Kỳ Nguyệt biến sắc, chạy lên đỡ tay Liễu thị, "Nương, cha thế nào?"

"Bị bắt." Liễu thị nóng lòng đến mức khóc lên, "Ngay lúc này, nói Hình bộ phải đưa ông ấy đi, nói cái gì phán án sai, ông ấy làm sao có thể phán án sai? hiện tại nương không biết làm gì cho tốt bây giờ, nương chỉ có thể tới tìm con, Nguyệt nhi, con nói với con rể, nhờ hắn giúp đỡ một chút, cha con không thể xảy ra chuyện được."

"Được được được, nương đừng vội." Kỳ Nguyệt lập tức sai Trầm Hương đi tìm quản gia, báo chuyện này với Tạ Minh Kha.

Hai tỷ muối đỡ Liễu thị vào phòng ngồi.

Kỳ Dao cũng bị dọa, tuy nói kiếp trước phụ thân có hơi nhu nhược, vẫn không được thăng chức, nhưng cũng chưa từng phạm sai lầm gì.

"Nương, có thể chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, khả năng chỉ đến hỏi chuyện." Nàng an ủi Liễu thị.

"Hỏi chuyện mà giống trống khua chiêng như vậy, đặc biệt muốn đưa lão gia đến Hình bộ?" Liễu thị lắc đầu không tin, "Nhất định là xảy ra chuyện rồi!"

Bà đoán như vậy, Kỳ Dao cũng không biết nói thế nào.

Ba người đành phải ở trong nhà chờ tin tức.

Rất muộn Tạ Minh Kha mới trở về, đi cùng còn có Kỳ Đình Nguyên.

"Đình Nguyên!" Liễu thị nhìn thấy con trai, nước mắt lập tức chảy xuống, "Cha con thế nào, Hình bộ có thả người hay không?" Sau đó bà giữ chặt tay Tạ Minh Kha, "Minh Kha, con rất có bản lĩnh, tướng công chắc không có chuyện gì đâu phải không? Ông ấy thật thà như vậy, có thể làm sai chuyện gì!"

Có lẽ vì quá thành thật, quá ngay thẳng, mới nhất thời không xem xét kĩ.

Tạ Minh Kha nói: "Trước đó không lâu phụ thân nhận một vụ án lớn, một nhà ba người Trịnh gia bị giết, nghi phạm là hàng xóm của người chết tên Trương Thu Sơn, lúc đó có người tận mắt nhìn thấy Trương Thu Sơn từ Trịnh gia ra, trên tay dính máu. Sau đó Trương Thu Sơn nhận tội bị phụ thân vợ xử trảm, ai ngờ hôm nay mới phát hiện giết nhầm người...Hình bộ điều tra ra được, nói Trương Thu Sơn bị nha dịch nghiêm hình bức cung mới nhận tội, người cầm đầu chính là cha vợ."

Liêu thị đảo mắt, suýt chút ngất đi.

"không, không, nhất định tướng công không phải như vậy, ông ấy sao có thể cho người nghiêm hình bức cung! Rốt cuộc là ai vu oan hãm hại tướng công? Con rể, Đình Nguyên, các con không thể để tướng công bị oan được!"

Luật lệ Đại Yên đối với quan viên xử án vô cùng khắc nghiệt, nếu như phát hiện phán sai án, nhẹ thì bị cắt chức, nặng thì rơi đầu, nhất là phán sai án giết người, bây giờ Trương Thu Sơn kia đã bị xử trảm, tình huống của Kỳ Chương chắc chắn nguy hiểm, sắc mặt Kỳ Dao cũng trắng bệch.

Nàng hỏi Kỳ Đình Nguyên: "Ca ca, là nha dịch hãm hại cha sao? Hình bộ có bắt nha dịch kia lại không?"

"Chính là do nha dịch khai." Kỳ Đình Nguyên nổi nóng, "hắn là nha dịch thâm vắn dưới trướng của cha, cũng không biết vì sao muốn đối phó phụ thân!"

"Có phải nhận tiền của người ta không?" Kỳ Dao hỏi.

"Ai biết được, người đang ở Hình bộ."

"Bây giờ tướng công đang ở nơi nào?"

"Ở nhà lao của Hình bộ."

Thân thể Liêu thị lung lay, trước mắt biến thành màu đen.

Kỷ Đình Nguyên đỡ bà: "Nương, nương trở về với con trước đi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ điều tra rõ, bây giờ ở đây cũng chỉ sốt ruột."

"Đúng vậy, nương, chúng ta trở về trước đi." Kỷ Dao cũng nói.

Liêu thị thở dài.

một nhà ba người trở về nhà.

Ngày thứ hai tiếp tục đi thăm dò tin tức, vẫn chẳng được gì, Hình bộ chỉ nói bản án chồng chất như núi, không có khả năng xử lý nhanh đến vậy.

Sau đó Tạ Minh Kha đến, nhắc đến Tạ Minh Thiệu, nói nghi ngờ Tạ Minh Thiệu ở sau lưng giờ trò, hẳn ta đã ra khỏi tù, còn nói quan xét xử Hình bộ hiện nay có mấy phần giao tình với Văn An Bá. Văn An Bá là phụ thân của nhị phu nhân Tạ gia, thấy con gái rơi vào tình cảnh như vậy, cũng chưa chắc không ra tay.

Lúc trước Tạ Minh Thiệu bị giam giữ ở phủ Thuận Thiên, nhị phu nhân và Văn An Bá đều hi vọng Kỷ Chương dàn xếp, để có thể đưa cơm đưa đồ ăn, Kỷ Chương không đồng ý.

Kỷ Đình Nguyên nghe vậy, hận không thể xách đao đi giết Tạ Minh Thiệu.

Liêu thị thực sự không chịu nổi, nói với Tạ Minh Kha: "Minh Kha, con có thể đi gặp Hầu gia không? Chỉ cần hắn nói một câu, chắc lập tức không có chuyện gì đâu?"

Thiên hạ này đều của Hoàng thượng, Dương Thiệu là người Hoàng Thượng tin tưởng, xin hắn đi cầu Hoàng thượng dàn xếp, thì có thể trị được tội gì.

Nghe nói như vậy, Kỷ Dao siết chặt ngón tay.

Tạ Minh Kha hơi khó xử, hẳn không phải loại người này, nhưng bây giờ quan xét xử Hình bộ và bọn họ quan hệ không sâu, cho dù phụ thân hắn ra mặt cũng không giúp được gì, quan trọng nhất là, dù có phải là hãm hại hay không, lúc trước mệnh lệnh xử trảm Trương Thu Sơn quả thực do Kỷ Chương đưa ra, chuyện này sẽ rất khó làm.

"Con đi thử xem." Dù sao đó cũng là cha vợ của mình, Tạ Minh Kha đồng ý.

Trong nhà đợi hai ngày, không có tin tức.

Nghe nói hình như Hình bộ muốn phán án, mà Tạ Minh Kha vẫn không gặp được Dương Thiệu.

Ngày ngày Liêu thị gặt lệ, Thảm phu nhân và Thảm Nghiên đến thăm.

Thảm phu nhân nói: "Ta cũng nói tướng công nghĩ cách...ngươi phải giữ gìn sức khỏe, đừng để Kỷ lão gia ra, ngươi lại ngã xuống."

"Cảm ơn." Liêu thị nắm chặt tay Thảm phu nhân.

Thảm Nghiên nói chuyện với Kỷ Dao.

"Ngươi nói xem cần bao nhiêu tiền mới có thể mua chuộc được quan xét xử Hình bộ? Nếu như có thể, ta có thể bỏ ra số tiền đó."

"Việc này tiền làm sao có thể giải quyết được." Kỷ Dao nghĩ thầm, đây có lẽ là màn kịch Tạ Minh Thiệu tỉ mỉ thiết kế, vốn dĩ hắn ở bên trong ngục không có chuyện gì làm, không chừng mỗi ngày đều suy nghĩ đến chuyện báo thù. Cho nên vừa ra tù, lập tức ra tay với phụ thân mình.

Phụ thân mình cũng quá mức chính trực, yêu cầu nghiêm khắc đối với thuộc hạ, có lẽ đã sớm đắc tội với những nha dịch kia rồi.

Tâm tư Kỷ Dao càng thêm nặng nề, sớm biết có ngày hôm nay, có lẽ nàng không nên nhắc nhở chuyện lương thực cứu tế, như vậy phụ thân cũng không thăng chức.

Làm một quản lý nhỏ nhỏ ở Hộ bộ, thì có thể dẫn đến tai họa gì.

Nghĩ như vậy, ngược lại do mình hại phụ thân.

Ban đêm, làm cách nào nàng cũng không thể chìm vào giấc ngủ.

Trần qua trở lại, mãi đến đêm khuya, thật khó khăn lắm mới mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên lại bị một con ác mộng làm tỉnh giấc, trong mơ, Dương Thiệu bóp cổ nàng nói, "Người không nên hối hận..."

Đầu nàng đỏ đầy mồ hôi.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu lên chăn, nàng suy nghĩ thất thần.

Trước đó rất lâu, Dương Thiệu đã kết bạn với Tạ Minh Kha, sau đó cho dù lúc hắn không muốn gặp mình, vẫn qua lại với Tạ Minh Kha, có thể thấy được tình nghĩa giữa bọn họ. Nhưng mà vào thời điểm như thế này, phụ thân của mình, cha vợ của Tạ Minh Kha bị bắt vào tù, Tạ Minh Kha lại không gặp được Dương Thiệu...

Sao lại có thể như thế!

Bình thường chắc hẳn hẳn nên chủ động giúp đỡ mới đúng.

Bỗng nhiên có một ý nghĩa ngày càng rõ ràng trong đầu, Kỳ Dao không ngủ được nữa.

Lại qua một ngày, Tạ phủ vẫn không có tin tức gì, đợi đến chạng vạng tối sau khi ăn tối, Kỳ Dao dẫn theo Mộc Hương lên chạy ra khỏi nhà.

Liều thị lo lắng cho chồng, Kỳ Đình Nguyên cũng bồn ba bên ngoài, không ai có hơi sức chú ý đến nàng.

Mộc Hương nói: "Tiểu thư, người muốn đi nơi nào?"

"đi phủ Hoài Viễn hầu." Nàng dặn dò, "Việc này người tuyệt đối không thể nói cho nương ta, còn có ca ca nữa."

Ngày hôm đó, chuyện của Kỳ Dao và Dương Thiệu ở quán trà Tứ Quý Mộc Hương đã nhìn thấy, lập tức hiểu được chủ nhân muốn làm gì, nàng rất lo lắng, chỉ là cũng không biết nên nói cái gì.

Ai bảo bây giờ lão gia đang ở trong ngục!

Mộc Hương thuê một cỗ kiệu, Kỳ Dao ngồi đến Hầu phủ.

Sau khi hỏi người gác cổng, người gác cổng nói Dương Thiệu không có trong phủ.

Nàng đành phải chờ bên ngoài.

Bóng đêm dần buông xuống, tuy nói cuối tháng tư đã là đầu hạ, nhưng gió đêm vẫn se lạnh, Kỳ Dao đứng dưới một gốc hải đường, hai bàn tay nắm thật chặt.

"đã qua một canh giờ rồi." Mộc Hương nói, "Tiểu thư, người nói hôm nay Hầu gia có thể không về hay không? Cho dù tiểu thư có chờ ở đây cũng vô ích."

"Cứ đợi đi." Kỳ Dao không cam lòng rời đi như vậy, quan xét xử Hình bộ kia có quen biết với Văn An Bá, chưa chắc không hà khắc với cha, cha đã không ít tuổi còn ở nơi đó chịu khổ, nàng không thể nhìn, "Nếu như nương ta phát hiện chúng ta không có ở nhà, lúc hỏi đến, người nói chúng ta đến quán rượu Thanh Nguyệt, Thẩm tiểu thư ở đó."

Thẩm Nghiên sẽ giúp nàng giấu diếm.

Mộc Hương gật đầu, thấy gió lớn nên đứng ngăn trước mặt Kỳ Dao, do dự một lúc lâu khẽ nói: "không biết tiểu thư gặp Hầu gia, có thể có tác dụng hay không."

Lời này khiến tim Kỳ Dao siết chặt.

Đó cũng là lo lắng của nàng.

Nhưng không làm gì, làm sao xứng đáng với phụ thân? Chuyện này rõ ràng Dương Thiệu đã biết, nhưng lại không giúp Tạ Minh Kha, cũng không xuất hiện, ý hắn còn chưa rõ hay sao?

Kỳ Dao cắn môi, nhất định nàng phải thử một lần, không có khả năng chỉ chờ đợi.

Tà váy cô nương bay bay trong gió, vô cùng dễ thấy.

Lúc Trần Liệt ra khỏi phủ liếc mắt lập tức thấy nàng, hắn sững sờ một chút, chỉ trong chớp mắt, Kỳ Dao phát hiện, vội vàng đi đến.

Trần Liệt không tránh được, ho nhẹ: "Kỳ tiểu thư."

"Hầu gia thật sự không có trong phủ sao?" Kỳ Dao hỏi.

"không có."

"Vậy hấn ở chỗ nào?"

Trần Liệt không dám nói: "Kỷ tiểu thư, người đừng làm tiểu nhân khó xử."

không được Dương Thiệu cho phép, hấn không dám để lộ địa điểm, hấn còn muốn giữ đầu.

Kỷ Dao không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn, nói: "Vậy có phải người muốn đi gặp Hầu gia không? Có thể gửi lời đến hấn giúp ta, nói ta chờ trước cửa Hầu phủ. Đương nhiên, nếu hấn không rảnh, ngày mai ta sẽ tiếp tục đến."

âm thanh nhẹ nhàng mang theo thỉnh cầu, khiến trong lòng Trần Liệt khó chịu, hấn nhẹ gạt đầu, nhanh chóng bước đi.

Vân Hòa Cư.

Dương Thiệu đang uống rượu với Tả Đô Ngự Sử Đào đại nhân trong vườn hoa tường vi.

Trước bàn, một mỹ nhân tuyệt sắc đang ôm tỳ bà, từ đầu ngón tay của nàng vang lên một khúc nhạc da diết rung động lòng người, tựa như một dòng suối nhỏ, liên tục không dứt.

Đào đại nhân tiếp tục mời rượu: "Những người kia mất mùa mới vạch tội Đô đốc, nói cái gì Đô đốc một tay che trời, đó là quyết định của Hoàng thượng, có liên quan gì đến Đô đốc?"

"Ta có chỗ không làm tốt, cũng không trách được bọn họ." Dương Thiệu cười một cái, "Lời thật mất lòng, thuốc đắng giả tật, đôi lúc ta cũng cần có người nhắc nhở, ta thấy có một vị quan viên tên Trần Minh Quan rất có bản lĩnh, nên được trọng dụng, ít ngày nữa sẽ tâu lên Hoàng thượng."

Bởi vì Hoàng thượng trọng dụng một mình Dương Thiệu, khó tránh khỏi dẫn đến bất mãn, một số quan viên đã cùng nhau vạch tội, kết quả hấn lại nói ra những lời này.

Đào đại nhân rất bất ngờ, hơi ngoài ý muốn lại thêm mấy phần kiêng kỵ.

Quyền thế ngút trời dễ khiến con người ta mê đắm, nhưng dễ thấy người trước mắt này vô cùng tinh táo, còn trẻ như thế lại có được bình tĩnh như vậy, khó trách Hoàng thượng xem trọng.

Đào đại nhân nói chuyện càng cẩn thận hơn.

Lúc này Trần Tổ đứng ở ngoài cửa bỗng nhiên gặp được Trần Liệt, nhỏ giọng nói: "Sao người lại đến đây? Hôm nay không phải người nghỉ ngơi sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà ta gặp được Kỷ tiểu thư ở cửa Hầu phủ."

"thật sao?"

"Kỷ tiểu thư nói ở cửa đại Hầu gia, nếu như Hầu gia không về, ngày mai nàng ấy lại đến. Ta chuyển lời này cho người, ta đi trước."

Tiểu tử thói này, không phải làm khó hấn sao? Trần Tổ nghiêng răng.

Hầu gia nỗ lực vì cô nương kia bao nhiêu, bây giờ hai người không gặp gỡ cũng yên tĩnh, làm sao đột nhiên lại tìm tới cửa? Lòng mảy Trần Tổ cau lại, bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày trước đây Tạ Minh Kha cầu kiến, hấn chợt hiểu ra, nhất định nàng vì Kỷ lão gia mà đến.

Vậy rốt cuộc muốn hấn nói sao đây?

Trần Tổ thật sự không hiểu rõ tâm tư Dương Thiệu lắm, nói muốn buông bỏ cô nương kia, nhưng hấn lại không cưới vợ, đương nhiên cũng có thể vì tiền để mới băng hà, nhưng nếu chưa buông được...Nếu như hấn không nói, sau này có tính sổ với hấn không? Sau lưng Trần Tổ lập tức lạnh lẽo, do dự một chút, đi đến bên tai Dương Thiệu nhỏ giọng nói một câu.

Tay Dương Thiệu ngừng một lát, không nói gì, chỉ là tiếp tục nâng cốc.

hấn không lập tức rời Vân Hòa Cư.

Cho đến khi tiệc rượu tàn, màn đêm thăm thẳm mới lên đường về phủ.

không ngờ rằng Kỷ Dao vẫn còn ở đó.

Nàng không mặc tươi đẹp giống lần du xuân trước đó, một thân màu trắng, giống như ánh trăng trong sáng trên trời, từ trong cửa sổ Dương Thiệu nhìn nàng một cái, gọi xa phu vào phủ.

Nhìn thấy xe ngựa, Kỷ Dao nhanh chóng bước đến.

Nhưng mà chiếc xe cực nhanh, thoáng chốc lướt qua trước mặt, nàng vốn không đuổi kịp.

Chắc chắn Dương Thiệu đang ở trong xe.

Nàng lúng túng, mặt đỏ lên.

"Tiểu thư, hay là trở về đi." Mộc Hương khẽ nói, "Có lẽ tiểu thư đợi thêm cũng vô dụng, không chừng còn cảm lạnh sinh bệnh."

Nếu hôm nay không gặp được, sau này càng khó hơn.

Kỷ Dao lắc đầu: "Ta không về."

Tạ Minh Kha không gặp được Dương Thiệu nhất định là bị nàng liên lụy, nàng chỉ có thể tự mình tới.

Mộc Hương muốn khóc rồi.

Hơn nửa đêm, chỉ mong phu nhân không qua nhìn tiểu thư, nếu không chắc chắn bị phát hiện ngay, ngay cả khả năng nói đi quán rượu cũng không được!

Kỷ Dao vẫn đứng đó.

Trong phủ.

Dương Thiệu tắm rửa xong thì khoác áo bào đen lên người, ngồi trước đồng hồ sách viết chữ.

Muộn như vậy không biết viết cái gì.

Trần Tổ đợi một chút, cuối cùng không nhịn được, tiến lên nói: "Hầu gia, Kỷ cô nương vẫn chưa đi, nhìn có vẻ muốn đứng đến sáng..."

Cho đến bây giờ hần cũng không biết nàng kiên trì như vậy.

Đôi mắt Dương Thiệu híp híp: "Đề cho nàng vào."

Trần Tổ nhanh chóng đi truyền lời.

Rốt cuộc vẫn gặp nàng, Kỷ Dao nhanh chóng bước vào.

Mộc Hương bị ngăn lại.

một mình Kỷ Dao đi đến viện kia, Dương Thiệu đang ở gian giữa phía đông.

Bình thường hần trở về, nếu không đi thư phòng, thì ở chỗ này đọc sách viết chữ, hoặc là viết thư.

Trong phòng có một loạt kệ sách, đặt những cuốn sách hần thích xem nhất, có kệ binh khí, phía trên có đao, kiếm, còn có một thanh □□*, chính giữa là một chiếc bàn gỗ tử đàn lớn, hoa văn đám mây cong lên.

*nguyên tác.

Lúc này hần đang ngồi trước đồng hồ sách.

Ánh sáng không tốt lắm, sắc mặt hần lạnh nhạt, tim Kỷ Dao đập thành thịch, thật có chút hối hận lúc trước đối xử tệ với Dương Thiệu như vậy, nếu biết trước xảy ra chuyện như thế này, nàng đã không nói như thế, nàng có thể nói nhẹ nhàng một chút!

Kỷ Dao thở dài, đi lên hành lễ nói: "Hầu gia, ta vì chuyện của phụ thân ta đến cầu xin Hầu gia. Chắc hẳn Hầu gia đã biết, gia phụ bây giờ đang ở Hình bộ, bởi vì một án sai bị..."

"thì sao?" hần ngắt lời nàng.

Kỷ Dao hít sâu một hơi, giải thích cho hần, dù sao cũng không phải phụ thân nàng sai: "Gia phụ ngay thẳng chính trực, liêm khiết trong sạch, tuyệt đối sẽ không sai nha dịch bức cung, đây là oan tặc trời xanh, tiểu nữ cầu xin Hầu gia nhờ Hình bộ tra rõ, trả lại trong sạch cho gia phụ!"

"Vì sao muốn bản hầu hạ lệnh?" Giọng điệu Dương Thiệu lạnh lùng, "Hình bộ làm việc tự có quy tắc của Hình bộ, không phải phạm vi quyền lực của bản hầu."

Lời đó giống như tuyết lạnh giá rơi xuống, Kỷ Dao sững sờ một lát, cắn răng nói: "Rốt cuộc Hầu gia muốn như thế nào mới có thể cứu gia phụ? Phụ thân ta chắc chắn bị oan uổng, rõ ràng Hầu gia cũng biết..."

"Ông ta không liên quan gì đến ta."

"Hầu gia." Kỳ Dao cảm thấy mình sắp bị đuổi ra ngoài, trong lòng nóng vội, bật thốt lên: "Nếu như Hầu gia có thể cứu gia phụ, làm chuyện gì ta cũng đồng ý!"

"Làm chuyện gì..." Dương Thiệu nhẹ nhàng nở nụ cười, dường như cảm thấy vô cùng thú vị.

một lát sau, hắn nhìn nàng nói: "Cởi váy của ngươi ra."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

"Ngươi nói cái gì?" Sắc mặt của nàng trắng bệch, ngón tay càng thêm lạnh lẽo, "Hầu gia, ngươi không phải là nói thật chứ?"

"Làm không được thì lập tức đi." Nam nhân cũng không có cảm xúc gì.

"Váy phụ thân..."

"Nếu như ngươi có chứng cứ có thể dâng lên triều đình, không cần đêm khuya đến phủ bản hầu."

Nếu dễ dàng như vậy, nàng sẽ không đến.

Nàng có một trực giác, thật ra Dương Thiệu đang chờ nàng.

Kỳ Dao cắn môi: "Có phải ngươi đang giận ta hay không?" Nàng cảm thấy chắc chắn Dương Thiệu là bởi vì nàng từ chối hắn, cho nên không vui, vì thế không gặp Tạ Minh Kha.

Dương Thiệu không nói.

Giữa vầng trán hắn lạnh lẽo, Kỳ Dao không rét mà run, kí ức kinh hoàng hắn bóp cổ nàng vẫn còn mới mẻ, thậm chí nàng không hiểu, vì sao Dương Thiệu lại tức giận như vậy, thất thố như vậy!

Bầu không khí như đông lại, khiến người ta thở không nổi, bỗng nhiên Dương Thiệu đứng lên: "Bản hầu muốn đi nghỉ ngơi, mời Kỳ tiểu thư về."

Nhìn thấy hắn đi đến trước bàn, quay người về phía cửa, Kỳ Dao thấp giọng nói: "Có phải là ta cởi, ngươi sẽ bớt giận? Ngươi sẽ giúp phụ thân..."

hắn quay đầu lại, nhìn nàng chăm chú, cao cao tại thượng giống như chẳng qua nàng chỉ là một kẻ hèn tùy tiện bóp một cái liên có thể hủy diệt.

Cả người Kỳ Dao run dữ dội hơn, tay nàng hướng về phía đai lưng.

Đai lưng màu trắng giống như một bông tuyết rơi xuống mặt đất.

Nàng hơi mở rộng áo ngoài, lộ ra quần áo trong màu hồng nhạt, trên vạt áo có thêu mẫu đơn lớn, điểm lệ hơn nhiều so với gương mặt tái nhợt lúc này của nàng.

Kỳ Dao thấy hắn đồng ý, lập tức viết tên của mình lên, vừa định ấn tay thì vội vàng nói thêm phía sau một câu, "không tính cởi quần áo trong đó."

Cái gì... Dương Thiệu cảm thấy nàng thật buồn cười, nếu hắn thật sự muốn làm cái gì, Kỳ Dao cần được sao? Hắn muốn nàng ngay bây giờ, nàng có thể làm gì sao?

Cũng chỉ có khóc.

Dương Thiệu đối với hành vi ngu ngốc này của nàng lười lên tiếng.

Kỳ Dao ấn tay lên rồi giao cho hắn: "Như vậy được rồi chứ?"

Dương Thiệu cảm lấy nhìn kỹ một chút.

So với kiếp trước, chữ viết của nàng lại đẹp hơn, nàng vậy mà cũng tinh tâm luyện chữ: "Chữ ngươi không tệ."

Kỳ Dao sững sờ một chút, sao hắn đột nhiên khen chữ của nàng? Nhưng mà trong lòng cũng có mấy phần vui vẻ, dù sao cũng là một thành quả: "Nhờ có phụ thân và ca ca chỉ dạy." Nghĩ đến phụ thân, nàng lại hỏi, "Nhất định Hầu gia nói chuyện chắc chắn... từ trước đến nay lời hứa của Hầu gia ngàn"

vàng."

"Người biết thì tốt." Dương Thiệu đem khế ước cất vào một cái hộp sơn hồng mạ vàng.

Thấy hấn khóa lại, Kỳ Dao cảm giác như mạng của mình cũng bị khóa, tương lai một trời tăm tối, trong lòng sợ hãi nói: "thật ra ta cũng không biết có thể làm cho Hầu gia chuyện gì...Nhưng mà nếu như Hầu gia cần, tốt nhất là vào ban ngày, ban đêm ta sợ không ra được, lỡ như khiến mẫu thân hoài nghi..."

"Đó là chuyện của người."

Kỳ Dao ghen lời.

Dương Thiệu nói: "Bản hầu muốn nghỉ ngơi, cởi áo cho bản hầu."

Kỳ Dao theo hấn đến phòng ngủ.

Nơi đây và trong trí nhớ khác nhau, sau khi nàng gả cho Dương Thiệu mới vào ở, nghĩ đến chắc là đã trải qua một lần sửa chữa, bố trí cũng thay đổi. Cái giường bây giờ cũng không giống, nàng nhớ kĩ vốn là giường gỗ tử đàn khắc hoa lê, vô cùng rộng lớn, cái giường bây giờ có chút đơn giản, chỉ treo một tấm rèm xanh nhạt.

Dương Thiệu đứng đối diện nàng.

Nàng đưa tay cởi áo ngoài của nam nhân.

Khoảng cách rất gần, ngửi được một mùi bồ kết nhàn nhạt, có vẻ mới vừa tắm rửa xong, mặt Kỳ Dao không kiềm được đỏ lên, nàng nghi ngờ hấn không mặc áo trong.

Quả nhiên sau khi cởi ra thì lập tức lấy lồng ngực trần của hấn, dáng người cao lớn đều ở trước mặt, may mắn bên trong vẫn có quần, Kỳ Dao hít sâu một hơi, nhanh chóng cởi áo ngoài của hấn ra, đặt bên cạnh kệ áo gỗ lim.

"Cát kỹ." hấn nói.

Xộc tới xước lui, cho đến bây giờ nàng vẫn không treo áo cẩn thận cho hấn.

Kỳ Dao đánh phải đi qua, lấy áo ngoài xuống, dùng tay cẩn thận vuốt lên, sau đó lại cẩn thận đặt lên trên kệ áo.

hấn nằm xuống.

Nàng đáp chần cho hấn: "Hầu gia, có được chưa?" Hôm nay không biết nói với trong nhà thế nào, không chừng còn phải làm phiền Thẩm Nghiên, nói không cẩn thận uống say ở quán rượu Thanh Nguyệt...

Cho dù thế nào, nàng phải đi rồi.

Dương Thiệu nhắm mắt lại nói: "Hôm nay bản hầu bị người quấy rầy, sợ khó mà ngủ, người hát cho bản hầu một bài."

Cái gì!

Toàn thân Kỳ Dao cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Nàng rất ít khi hát, lúc tuổi nhỏ ngâm thơ hoạt bát, đùa giỡn hai ba câu thì có thể ngâm nga được, lớn lên lại không thể tùy tiện mở miệng được, chứ nói gì đến hát cho nam nhân khác nghe.

Nhưng hôm nay mới lập ra khế ước, không thể lập tức đổi ý, Kỳ Dao suy nghĩ một lúc, khẽ ngâm nga bài 《Tây Giang Nguyệt - Ở Hoàng Châu》.

"Rượu say nồng, theo trăng đến một cây cầu nhỏ, trăng soi khắp cánh đồng như gợn sóng, ngang trời thấp thoáng mấy tầng mây. Chấn bìn của ngựa ngọc còn chưa cởi, ta muốn ngủ say với cỏ thơm..." không phải khúc hát sôi nổi gì, tiết tấu nhẹ nhàng, ánh trăng chan hòa, âm thanh của nàng dịu dàng, trầm ấm, trong thời khắc đêm khuya nàng càng động lòng người.

Kiếp trước hấn muốn nghe nàng hát, nhưng lần nào cũng bị từ chối, nói hát không tốt. hấn cũng không ép buộc, bây giờ nghe có vẻ không tệ.

hắn đắm chìm vào trong đó.

Kỷ Dao hát xong, khẽ nói: "Hầu gia..."

Dương Thiệu không có phản ứng.

Người nàng hơi nghiêng về phía trước, muốn nhìn thử xem có phải hắn ngủ thiếp đi không, mình cũng có thể rời đi, ai ngờ nam nhân đột nhiên mở mắt ra, tay đưa qua, ôm chặt lấy eo nàng.

Cách một lớp chăn, nàng dán lên ngực hắn, mặt Kỷ Dao đỏ lên.

"Người làm gì vậy?" hắn hỏi.

"Người không trả lời, ta không dám đi, muốn xem thử có phải người ngủ rồi hay không." Lòng bàn tay Kỷ Dao đỏ mẩn, sợ hãi gây bất lợi cho mình.

Vừa rồi bảo nàng cởi quần áo, không biết lúc này có trò gian trá khác hay không? Dù sao hôm đó nàng chọc giận Dương Thiệu, hắn ghi thù, bây giờ quả nhiên trả thù nàng, làm nàng khó chịu. Nàng khẽ nói: "Hầu gia, bây giờ đã rất muộn rồi, ta sợ mẫu thân ta lo lắng..."

Gương mặt kia gần ngay trước mắt, xinh đẹp như hoa, hơi thở như hoa lan.

Nếu dựa theo suy nghĩ lúc trước của hắn, nhất định là muốn đặt nàng dưới thân hung hăng chà đạp.

hắn muốn tra tấn Kỷ Dao, muốn nàng đau khổ cầu xin, muốn nàng hối hận, thậm chí muốn đem thù kiếp trước gộp lại báo!

Nhưng mà nàng vừa khóc, hắn căn bản không xuống tay được.

Nàng khóc càng nhiều, lòng hắn càng mềm.

Bây giờ hắn đã hiểu, kiếp trước thứ gọi là trả thù vốn chỉ là một vọng tưởng, cho dù lúc đó Kỷ Dao chưa chết, hắn cũng tha thứ cho nàng.

Ánh mắt nam nhân như nước, lúc phát sáng lúc cuộn cuộn âm trầm, Kỷ Dao đối mắt với hắn, cũng không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì. Đột nhiên nam nhân thả lỏng tay ra: "Đúng là rất muộn, người trở về đi, phủ thêm y phục của ta."

"không, không cần."

"Người không sợ bị đông thương* khiến trong nhà hơi?" hắn nói.

*tổn thương do giá rét.

Kỷ Dao ngẩng người, vội vàng mặc chiếc áo kia vào.

Quá dài, kéo lê trên mặt đất, nhưng quanh chóp mũi lại có một mùi hương thơm mát, giống như hắn đang ôm lấy mình, gương mặt không khỏi nóng lên.

"Ta đi đây, Hầu gia." Nàng thi lễ đi ra.

Sau lưng vang lên giọng nói của Dương Thiệu: "Trần Tổ, đưa nàng ấy về."

"Vâng."

Trần Tổ gọi người đánh xe kéo xe ngựa tới, chờ Kỷ Dao và Mộc Hương về nhà.

Lúc đến Kỷ gia, Kỷ Dao sợ bị người nhà phát hiện, cởi áo của Dương Thiệu đặt trong xe, nói lời cảm ơn với Trần Tổ rồi mới đi vào cổng.

Vừa rồi không tiện nói gì, giờ phút này Mộc Hương mới nói: "Tiểu thư, người không sao chứ? Hầu gia có làm khó người hay không, nô tỳ vô cùng lo lắng..."

Lúc này thật hù chết nàng, cứ cho rằng Dương Thiệu không lưu tình chút nào, thật sự muốn nàng cởi quần áo, nàng cũng không biết làm sao cho phải, tình thế khó xử. May mắn sau đó không có cưỡng ép, về phần kế ước này, còn phải xem cụ thể hắn muốn sai mình làm cái gì. Nhưng vừa rồi hắn lại cho mình áo khoác, lại để xe ngựa đưa về, dường như cũng không phải tức giận như vậy? Kỷ Dao có hơi hồ đồ.

Nhưng chuyện đêm nay đi ra ngoài bị Liêu thị phát hiện, Kỷ Dao đành phải nói là đi quán rượu Thanh Nguyệt, uống say ở đó, sau đó ngủ một lúc ở quán rượu để che giấu.

Ngày hôm sau nàng lập tức sai Mộc Hương đi ra ngoài báo cho Thẩm Nghiên, sợ ngày nào đó mẫu thân nàng hỏi tới có thể lừa được.

Thẩm Nghiên một lời đồng ý.

Qua một ngày, Kỷ Chương được thả về nhà.

Tất cả mọi người đều tới hỏi chuyện này chuyện kia.

Kỷ Chương nói: "Mấy ngày trong ngục có chuyện gì đâu, chưa từng chịu khổ gì, trong thời gian đó quan xét xử Hình bộ đến hỏi vài câu...Nhưng mà hôm nay nói rằng, chỉ là chuyện hiểu lầm, mặc dù Trương Thu Sơn kia không phải chủ mưu, nhưng cũng là đồng mưu, hung thủ tham luyến vẻ đẹp của nương tử Trịnh gia, Trương Thu Sơn liền hợp mưu với hắn, muốn tiền tài của Trịnh gia. Ai ngờ nương tử Trịnh gia vô cùng cứng rắn, chống đối đến cùng, sau đó gặp hai cha con kia trở về, nên giết luôn hai người bọn họ."

Kỷ Đình Nguyên nghĩ không ra: "Là hung thủ nhận tội nói, hay là nha dịch thẩm vấn kia nói?"

"nói rằng nha dịch kia cũng nhận tội, hắn nhận tiền của Tạ Minh Thiệu, muốn vu oan hãm hại ta, về phần hung thủ, càng nói rõ ràng hơn, Trương Thu Sơn chính là đồng mưu, cũng giết người..."

"Thôi, hỏi rõ ràng như vậy làm gì?" Liêu thị vui mừng hơn hờ, "Chàng có thể bình an trở về thì tốt rồi, mau mau, đi tắm, đem xui xẻo trên người tắm sạch sẽ."

Nhưng Kỷ Đình Nguyên vẫn cảm thấy khó hiểu: "Sao đột nhiên tra ra manh mối rồi?"

rõ ràng vụ án này không đơn giản, Hình bộ lại giấu chặt chẽ, cũng không biết làm cái gì trong đó, kết quả mới một ngày đã giải quyết xong. Chẳng lẽ Dương Thiệu ra tay? Nhưng không phải muội phu không gặp được Dương Thiệu sao?

Nhưng mà cũng khó nói, Kỷ Đình Nguyên nhìn muội muội một cái, không chừng Dương Thiệu vẫn còn thích muội muội, chẳng qua là ngại không nói ra, lén lút giải quyết tốt chuyện này.

Chắc, thật là đáng thương!

Kỷ Đình Nguyên lắc đầu.

Duy nhất chỉ có Kỷ Dao hiểu rõ, chắc chắn là Dương Thiệu ra mặt. Có thể thấy được chuyện này đối với hắn rất đơn giản, chẳng qua chỉ là một câu nói.

"Cha, Tạ Minh Thiệu kia hiện tại thế nào?" Kỷ Dao hỏi.

"Nghe nói bị người của Hình bộ bắt đi." Kỷ Chương tức giận nói, "Loại người này nên nhốt cả đời, đến chết không đời! Mới thả ra không bao lâu, đã bắt đầu hại người!"

"Cũng không phải sao, có lẽ thiên lôi đánh xuống, ông trời mới thu phục được hắn." Liêu thị cũng không kiềm được cười mồm, "Lần trước lão gia cũng không hãm hại hắn, chính hắn phạm sai lầm, lại còn muốn bày trò trên đầu lão gia, bây giờ nên phán hắn lưu đầy ba ngàn dặm*."

*sắp xỉ 4828km

Như bà mong muốn, lúc này Tạ Minh Thiệu chọc phải tổ ong vò vẽ, Tống Diễm nghe nói chuyện này cũng không thể nhịn được, tay vỗ lên ngực áo*, quát: "Dám hãm hại mệnh quan triều đình, lẽ nào lại như vậy, sai Hình bộ lập tức phái người áp giải Tạ Minh Thiệu đến tháp Thất Tinh ở Trùng Châu, lao dịch chung thân."

*bàn của vua.

Thánh chỉ nhanh chóng truyền xuống dưới.

Tống Diễm nghiêng đầu cười nhìn Dương Thiệu: "Đồ độc, ngươi nên sớm nói với trẫm, trẫm cũng không biết việc này, nếu không sao lại để Kỷ đại nhân chịu khổ."

"Nếu như Kỷ đại nhân thật sự phạm luật thì sao?"

"Chuyện này..." Tống Diễm nói, "Trẫm cũng có thể mở ra một con đường."

"không, Hoàng thượng, cho dù là ai Hoàng thượng cũng nên theo lẽ công bằng, dù là vi thần," Dương Thiệu nói, "Thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, lúc này Trương Thu Sơn đúng là đồng mưu, Kỷ đại nhân bị hãm hại, nếu không nên giáng chức thì phải giáng chức, tuyệt đối không ngoại lệ. Quá lắm Hoàng thượng nể chút tình mọn, không đến mức giáng chức đến vùng nghèo nàn, hoặc là mấy năm sau phục chức dùng lại."

Nghe nói như vậy, Tống Diễm dâng lên lòng tôn kính, xúc động nói: "Đồ độc có đức độ, vậy mà những người kia còn vạch tội ngươi, Đồ độc lại muốn đề bạt bọn họ, lấy ơn báo oán như vậy!"

"Hoàng thượng quá khen, đây là bổn phận của vi thần, vi thần nguyện Đại Yên phồn hoa hưng thịnh, mãi mãi thái bình."

Tống Diễm càng tôn kính hắn.

không đến mấy ngày nữa, hắn phong con trai Tống Hàn của hắn và Kiều An làm Thái tử, cùng lúc đó, thăng chức Dương Thiệu thành thái sư của Thái

tử, từ đó, trong triều càng không ai sánh bằng.

Về phần Tạ Minh Thiệu tất nhiên bị thảm khó khăn, trên đường bị áp giải đến tháp Thất Tinh, nghĩ đến quãng đời còn lại đều trôi qua ở nơi đó, lao dịch chung thân, không còn bất cứ hi vọng nào, quả thật trên đường muốn chạy trốn, bị nha dịch một kiếm đâm chết.

Ngày nghỉ tắm rửa hôm đó, lúc Kỷ Dao đang ở trong phòng luyện chữ, Mộc Hương đến chuyển lời: "Hầu gia gọi người đến Hầu phủ."

Kỷ Dao đặt bút xuống, kinh ngạc nói: "Ai đến nói với người?"

"Là một gã sai vặt tên Chu Niệm, nói là mới tới."

Mới tới? không phải Dương Thiệu sắp xếp cho vào đó chứ? Kỷ Dao trầm nghĩ, nhưng nếu không như vậy, thật sự sẽ bị trong nhà phát hiện. Nếu bị ca ca biết, nhất định sẽ gây khó dễ với Dương Thiệu, chỗ nào có con gái nhà lành làm chuyện như vậy, nhất định phải lên lút.

Nàng lập tức nói với Liêu thị đến tư trang của Thẩm Nghiên.

Liêu thị nói: "Tại sao lại đi nữa? Con đang học uống rượu đó à?"

"không có, chỉ là trong lòng con buồn bực, không biết chọn ai làm chồng tương lai, muốn tìm A Nghiên trò chuyện."

"À, rồi cuộc con cũng nghĩ thông rồi à, muốn chọn rồi?" Liêu thị vui vẻ trong lòng, "Được được được, vậy con đi đi."

Kỷ Dao liền giả bộ muốn đến quán rượu Thanh Nguyệt, chờ xe ngựa đi rồi, nàng lập tức chạy ra ngoài, đến phủ Hoài Viễn Hầu.

Trước cổng tự có Trần Tổ tới đón, dùng một chiếc kiệu khiêng đến chỗ Dương Thiệu.

đi vào, nàng hơi lo lắng không yên, bởi vì không biết Dương Thiệu sẽ bảo nàng làm cái gì, nếu như cố tình làm khó, nàng nên như thế nào đây?

Kết quả không ngờ rằng Dương Thiệu đưa một chiếc áo bào: "Vá lại đi."

Hả, Kỷ Dao choáng váng.

"Biết không?"

"Biết..." Kỷ Dao lật áo bào qua lại nhìn, phát hiện bên hông có hai lỗ lớn bằng đầu ngón tay.

nói thật với tay nghề hiện tại của nàng thì không khó, nhưng chuyện này không phải quá đơn giản sao? Trong phủ của hần cũng không phải không có tú nương, việc gì phải gọi nàng đến may vá?

nói cái gì dốc sức phục vụ, chính làm làm ít việc vặt này sao?

Kỷ Dao cực kì khó hiểu.

Nàng ngồi xuống.

Trần Tổ lấy kim ra, còn có các loại chỉ.

Kỷ Dao chọn loại chỉ cùng màu xanh nhạt với áo bào, xỏ vào kim rồi khâu lại.

Bên cạnh, Dương Thiệu giả vờ nhìn bản đồ, nhưng dư quang* lại có thể luôn trông thấy bóng dáng của nàng.

*ánh nhìn lúc nhìn xéo về một phía.

Trong phòng yên lặng, tiếng động gì cũng không có.

Kỷ Dao nhanh chóng khâu lỗ hở được bảy tám phần, buông tay ra, nhìn kỹ lại thì rất hài lòng, nữ công của nàng tốt bao nhiêu chứ, dường như nhìn không ra vết tích gì. Tiếp tục thêu nửa đám mây lên phía trên, vậy là đã xong việc.

Đến lúc này, có phải đã được về nhà rồi không?

Kỷ Dao cảm đến cho Dương Thiệu xem "Hầu gia, người xem thử thế nào?"

Đường may vô cùng kín đáo, không khác mấy tú nương trong nhà, Dương Thiệu trầm nghĩ nàng vậy mà còn luyện qua nữ công? Kiếp trước thêu cái gì cũng không tốt, chứ đừng nói gì tới may vá quần áo.

Ánh mắt hần có chút kinh ngạc.

Kỷ Dao hỏi tiếp: "Thế nào, Hầu gia?"

"không tệ."

hắn kiểm tra xong, Kỳ Dao lập tức thêu hoa văn đám mây lên, nào có thể đoán được lúc vừa mới đem một mũi cuối cùng đâm lên, nghe tiếng nói của Trần Tổ: "Hầu gia, Thái phu nhân tới, đang ở cửa. Tiểu nhân nói Hầu gia bận, nhưng Thái phu nhân không nghe..."

"Chết!" Kỳ Dao bị dọa, thả áo bào xuống tìm chỗ trốn. Bây giờ mà bị bắt gặp thì phải làm sao đây, một cô gái như nàng lại ở trong phòng nam nhân, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

Nàng giống như một con chuột tìm hang để chui, nhìn thấy bên cạnh có một chiếc tủ vuông màu vàng của bốn cánh, lập tức trốn vào.

Lông mày Dương Thiệu cau lại, nhưng vào lúc này Thái phu nhân đã đi vào phòng.

"Rốt cuộc con đang bận cái gì?" Bà vừa đến đã cảm nhận, "Triều đình nhiều quan viên như vậy, công việc chỉ chồng chất lên một mình con sao?"

"Mẫu thân, ngài có chuyện gì không?" Dương Thiệu hỏi, nhanh chóng muốn mẫu thân hắn đi, sợ Kỳ Dao ở trong tủ bị ngộp.

"Chuyện gì?" Thái phu nhân nói, "Trần phủ đưa thiệp mời tới, hẹn đến ngày nghỉ tắm rửa con nhất định phải đến làm khách."

Trần lão gia này là Binh bộ Tả thị lang, con gái của ông ấy là Trần Viện đã sớm bị bà nhìn trúng, lúc đó Dương Thiệu đang muốn cưới Kỳ Dao, bà liền mời đến phủ chung, kết quả con trai không để ý. hiện tại đã qua bao lâu rồi? Con trai bà cũng đã hai mươi hai tuổi, công tử nhà khác còn người nào chưa thành thân?

Trong lòng Thái phu nhân nóng vội.

Trong tủ rất nhiều quần áo, lại kín, Kỳ Dao núp vào nơi trống trải cảm thấy buồn nôn, lại thêm mùi hương trên quần áo, tăng thêm cảm giác choáng váng muốn ngất.

Trần gia kia mở tiệc chiêu đãi hẳn không có hứng thú, nhưng nếu không đi, không biết mẫu thân mình lại muốn nói thêm cái gì, Dương Thiệu nói: "Nếu Trần lão gia đã mời, đương nhiên phải đi."

Thái phu nhân có phần hài lòng: "Con nhớ đó, đừng đến lúc đó lại lấy sức khỏe ra từ chối. Đúng rồi, hôm nay mẫu thân còn một việc muốn bàn bạc với con..."

Dương Thiệu nói: "Nhất định phải hôm nay à?"

"Làm sao?" Thái phu nhân thật sự tức giận, "Hiếm khi có một lần con ở trong nhà, bây giờ nói vài câu với mẫu thân cũng không có kiên nhẫn sao? Mẫu thân cũng không phải muốn ép con thành hôn, nói chuyện chính đáng, con cũng không chịu sao?"

Mi tâm Dương Thiệu nheo lại: "Mẫu thân nói đi." Vẫn xuôi theo thì tốt hơn, nếu không không biết phải nói đến bao lâu.

Thái phu nhân bị hắn ngắt lời mấy lần, hứng thú không còn nhiều, nói một lát thì đứng lên rồi đi.

Lúc gần đi nhìn thấy áo bào trên bàn, bà cầm lên xem, phía trên còn ghim cây kim, sắc mặt lập tức có chút kì quái: "Đây là cái gì, không lẽ con còn tự tay may vá?" Nếu không phải, thì đây là phòng riêng đó.

Trong phòng nam nhi sao lại có kim khâu, hẳn còn chưa thành thân.

Dương Thiệu nói: "Là Trần Tổ làm, hẳn biết một chút."

Nét mặt Trần Tổ cứng đờ.

Thái phu nhân nhìn kĩ nữ công này một chút, rất kinh ngạc: "Trần Tổ người lại có tay nghề như vậy? thật sự hiếm có, nam nhi mà còn biết nữ công..." Bà lắc đầu, "Người cũng nên lấy vợ đi, đáng thương, còn tự mình vá cái này vá cái kia, học được bản lĩnh như vậy."

"Vâng." Trần Tổ có nỗi khổ không nói thành lời, dù sao bị Dương Thiệu lợi dụng cũng quen rồi, ho nhẹ nói: "Thái phu nhân nói đúng lắm."

Thái phu nhân nhìn hai chủ tớ này, thờ dài một tiếng.

Đợi đến lúc Thái phu nhân đi, Dương Thiệu mở cửa tủ ra.

Thấy cô gái trong góc không hề có động tĩnh gì, giống như ngủ thiếp đi, khuôn mặt có lẽ bị ngộp, đỏ lên như ánh bình minh.

Chạm đến nhất định vô cùng nóng bỏng, Dương Thiệu nhìn nàng chăm chú một lúc, muốn ôm nàng từ bên trong ra nhưng lúc đưa đầu vào, cái trán chút nữa thì đụng vào bộ ngực của nàng. Hắn mới phát hiện, dáng dấp Kỳ Dao đã đầy đặn như vậy rồi, ngực căng phồng, giống như chóp núi cao dốc dựng đứng.

không, đỉnh núi mềm mại.

hắn biết đó là mùi vị như thế nào, lúc này nhớ lại, chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một cơn nóng, hơi khó mà ngăn chặn.

Nhưng mà môi nàng lại ờ cứ ở trước mặt, hắn cúi đầu xuống hôn lên môi một chút.

Tựa như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua nàng, hơi ngứa, vốn là đột nhiên ánh sáng chiếu tới khiến Kỳ Dao hơi tỉnh, lúc này tỉnh linh mở mắt ra, bắt gặp Dương Thiệu vừa mới rời khỏi môi của nàng. Nàng sững sờ một chút, mới biết được xảy ra chuyện gì, vô thức muốn đứng lên, chỉ nghe bịch một tiếng, đầu va vào học tủ, đau đến mức nàng kêu trời một tiếng.

Trong mắt cô nàng lập tức ứa ra nước, Dương Thiệu kéo nàng ra: "Ngươi làm gì vậy, quên đang ở trong tủ rồi à? Va mạnh như vậy."

Nam nhân nhẹ tay phủ lên đầu của nàng, vậy mà lại xoa đầu cho nàng.

Lúc đầu Kỳ Dao cảm thấy đau muốn khóc, bỗng nhiên cảm giác được trên đầu có một bàn tay, cả người cứng đờ.

Dương Thiệu đang làm gì vậy?

Cái này không đúng, vì sao hắn lại như vậy?

không phải hắn bị nàng chọc tức muốn chết hay sao, đang trả thù nàng à? Vì sao hắn lại xoa đầu nàng? không, vì sao vừa nãy hắn vụng trộm hôn nàng?

Kỳ Dao ngậy ra như phồng.

Dương Thiệu xoa rồi cũng cảm giác không đúng, rút tay về.

Hai người đờ ra, Kỳ Dao vội vàng đến trước bàn và quần áo, mặc dù chỉ thiếu một mũi cuối cùng, nhưng còn khe hở không tốt.

Chẳng lẽ Dương Thiệu còn thích nàng? Nếu không không có khả năng làm động tác vừa rồi! Nếu nói như vậy, tờ khế ước này của hắn cũng không phải vì trả thù, mà là muốn mượn cơ hội tiếp cận nàng.

Gì mà còi áo, hát, may vá, việc nào thật sự hữu ích với hắn? Quần áo hắn nhiều như vậy, còn giữ món đồ này...Nghĩ đến đây thì ngưng lại, kiếp trước dường như Dương Thiệu rất tiết kiệm, hắn nói đến quân doanh không cần thận bị binh khí cửa rách, nếu như quần áo còn mới thì sẽ vá lại một chút, chỉ là khi đó nữ công của nàng vốn không tốt, chưa hề làm việc này cho hắn.

Trong lòng Kỳ Dao hoảng hốt một hồi, suýt chút đâm vào tay nàng.

thật vất vả mới vá xong mũi cuối cùng, nàng đưa cho Dương Thiệu: "Hầu gia, ngươi thấy có được không?"

Có thể nói là hoàn hảo, cho dù có đưa trước mặt cũng không nhìn ra đã vá qua, trừ phi là tú nương có kinh nghiệm, Dương Thiệu nhận lấy, ngón tay vuốt ve chỗ kia: "Rất tốt, vô cùng tốt."

Trước đó, hắn không nghĩ đến Kỳ Dao sẽ may vá tốt cho hắn, còn đang suy nghĩ, có lẽ xiêu xiêu vẹo vẹo không ra dáng gì.

Nhưng không ngờ rằng...

Giờ phút này, hắn cười vô cùng thỏa mãn, tựa như một đứa trẻ có được đồ vật yêu thích.

Kỳ Dao sững sờ một lúc, không nói rõ là cảm nhận gì.

Nếu như đây là Dương Thiệu kiếp trước, có phải hắn cũng vui vẻ như vậy không?

Nàng thật sự làm quá ít việc cho hắn, kiếp trước chỉ thất cho hắn một sợi dây trường mệnh, rõ ràng xấu muốn chết, hắn cũng đeo đến một năm, cho đến năm thứ hai, mới đổi cho hắn một sợi khác đẹp hơn.

Sợi dây đó, hắn vẫn luôn mang theo, cũng không biết sau khi mình chết, hắn có cưới vợ, có cưới một người thật lòng thật dạ với hắn hay không?

Đáng tiếc trong sách không có nhắc đến kết thúc.

Kỳ Dao im lặng một lát, khẽ nói: "Hầu gia, ta có thể đi rồi sao?"

Dương Thiệu buông áo xuống: "Sao gấp gấp như vậy? Ngươi mới đến một lúc."

"Ta gạt mẩu thân ta nói đến tử trang, Mộc Hương còn đang chờ ở đó, ta sợ thời gian dài bị mẩu thân phát hiện." Kỳ Dao buồn rầu, "Mà biện pháp này cũng không biết có thể dùng được bao lâu."

Dương Thiệu bỗng nhớ đến lúc Thái phu nhân đến, dáng vẻ Kỳ Dao tránh né như con chuột, vô cùng chật vật, trong lòng không dễ chịu lắm.

"Sau này không cần đến Hầu phủ nữa." hắn trầm ngâm.

Kỷ Dao mừng rỡ.

Cánh môi cô gái không kiềm được cong lên, ánh mắt Dương Thiệu thâm sâu: "Có phải ngươi cảm thấy khế ước sẽ hủy hay không?"

"không có." Kỷ Dao vội vàng thu liễm lại, "Hầu gia mới cứu được cha ta, tất nhiên ta muốn báo đáp Hầu gia."

Hoàn toàn vô tâm như trước đây, nhưng hắn sẽ không nổi giận. Ngày ấy Kỷ Dao cởi quần áo ra, tất cả oán niệm của hắn đã tan thành mây khói.

Dương Thiệu nhìn nàng chăm chú: "Đúng vậy, ân tình ngươi còn chưa trả xong, giả sử trả hết rồi, có một ngày cuối cùng ta sẽ thả ngươi đi." Hắn ngừng một lát, "Ta sẽ cố gắng không gặp ngươi, để ngươi khỏi gặp phiền phức."

Ô, vậy mà hắn lại sắp xếp như thế.

Kỷ Dao mừng rỡ, vội vàng cảm ơn.

Trở lại quán rượu Thanh Nguyệt, Mộc Hương còn chờ ở đó, Thẩm Nghiên nói: "Rốt cuộc ngươi đi đâu vậy? Cần phải lấy chỗ này làm cơ?"

"nói ra rất dài dòng!" Kỷ Dao nắm chặt tay của nàng, "A Nghiên, ngươi phải tin tưởng ta, ngươi cũng đừng nên hỏi."

"À, vậy ta không hỏi."

Kỷ Dao tí nữa thì muốn hôn nàng ấy một cái, nhưng mà về sau chắc không thường xuyên đến nữa, Dương Thiệu nói sẽ cố gắng ít gặp, lời hứa hắn ngàn vàng đó.

Tâm tình nàng vui vẻ.

Về đến nhà, không đến mấy ngày liền nhận được thiệp mời của Trần gia.

Liêu thị nói: "Trần lão gia này là Binh bộ Tả thị lang, hiếm khi mời người khác đến nhà làm khách. nói gì mà ngắm hoa sen, mời rất nhiều người, nhà bọn họ có một hồ nước rất lớn hay sao?"

Làm gì có chuyện đó, đó là vì Trần Viện đã sớm đề ý Dương Thiệu, gần đây thường xuyên qua lại với hắn, hình như Thái phu nhân rất thích, mời nàng qua chảnh qua kiêu ngạo một chút.

Kỷ Chương nói: "Vậy thì đi thôi, rất nhiều tiểu thư, cho Kỷ Đình Nguyên xem thử." Mặc dù chiều con trai, nhưng Kỷ Chương cũng cảm thấy tuổi con trai không còn nhỏ nữa, hiếm khi có cơ hội này, nhìn xem cũng không có gì không tốt.

Liêu thị dễ chịu một chút, vội vàng đi tìm Kỷ Đình Nguyên, bảo hắn thay một áo bào đẹp mắt, sau đó chuẩn bị ăn mặc cho Kỷ Dao.

Hai huynh muội một cao một thấp đồng loạt nghiêm chỉnh.

Mắt Kỷ Đình Nguyên muốn trợn trắng lên rồi.

đi một buổi tụ hội thì tìm được một cô gái? Mẫu thân đúng thật là ngây thơ, nếu như hắn muốn tìm, nơi khác không thể tìm được à?

Kỷ Dao nhìn Kỷ Đình Nguyên cười: "Ca ca, huynh mặc như một thiếu gia ăn chơi!" trên thân ánh sáng lấp lánh, từng đám mây nhỏ màu bạc.

"Giỏi, muội cũng không thua đâu, giống như một đóa hoa màu hồng lớn." Kỷ Đình Nguyên dặt tay của nàng, "đi thôi, ca ca dẫn muội đi tìm chồng."

Liêu thị thấy hắn không đứng đắn liền tức giận: "Ồ bên ngoài không được nói vậy!"

Kỷ Đình Nguyên sớm đã không nghe thấy, dẫn muội muội lên xe.

Cả nhà đến cổng Trần gia, mới vừa vào viện trước, đã nhìn thấy Tạ Minh Kha, hắn đang nói chuyện với Dương Thiệu.

Lần trước vụ án của Kỷ Chương mặc dù không gặp được Dương Thiệu, nhưng hắn hiểu được cuối cùng là Dương Thiệu ra tay giải quyết vấn đề, về phần vì sao không gặp, thật sự là nghĩ không ra.

Nhưng mà hai người vẫn là bạn bè.

"Nguyệt nhi không đến sao?" Liêu thị tiến lên hỏi, động thời hành lễ với Dương Thiệu, đây chính là thần tử chạm vào bóng tay của Đại Yên, cho dù trong lòng có bất kỳ ý nghĩ nào, bà cũng không thể hiện ra ngoài, cũng không dám."

Mấy người Kỷ Chương cũng đến chào hỏi.

Kỷ Dao thấy Dương Thiệu mặc một bộ màu xanh nhạt, chính là bộ mấy ngày trước nàng tự tay vá, bên hông kia hoàn toàn nhìn không ra.

Nữ công của mình thật tốt!

"Gặp qua Đô đốc." Kỳ Dao cũng đến hành lễ.

Dương Thiệu nhìn nàng: "Kỷ tiểu thư, lâu rồi không gặp."

Đương nhiên là mới gặp qua, chỉ là đây là bí mật giữa bọn họ, Kỳ Dao cười với hắn một tiếng.

Hắn cũng hơi cười, tựa như gió xuân, trong mắt có tia dịu dàng như nước.

Trong lòng Kỳ Dao giật mình, đột nhiên nhớ đến kiếp trước lần đầu tiên gặp Dương Thiệu, hắn ở Ngọc Mãn Đường chính là cười với mình như vậy.

Đơn thuần cười, đơn thuần thích.

Đến mức về sau, qua lâu như vậy, ký ức sâu nhất của nàng chính là nụ cười này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Kỳ Dao đang hoảng hốt, bên tai nghe Kỳ Đình Nguyên nói: "Rất nhiều công tử nha, Dao Dao, mọi người mau nhìn đi, tranh thủ thời gian..."

Còn chưa nói xong, Liễu thị đập tay lên đầu vai Kỳ Đình Nguyên.

Kỳ Dao phì cười một tiếng.

Nhưng mà phía trước quả thật có mấy vị công tử, hôm nay hiếm khi Trần gia mở tụ hội, rất nhiều gia tộc tới làm khách.

Liễu thị nói với Kỳ Chương: "Thiếp với Dao Dao đi trước, chàng nhìn chăm chăm Kỳ Đình Nguyên, nhất định phải để hắn tìm một cơ hội nhìn thử các cô nương."

Kỳ Chương thành thật đồng ý.

Kỳ Dao theo Liễu thị đến phòng dành cho khách nữ.

Xung quanh hương thơm phiêu tán, quần áo trang sức rực rỡ, trong sảnh một cảnh náo nhiệt, nhưng chỗ cả đám vây quanh lại là chỗ Thái phu nhân đang đứng, rất nhiều phu nhân tiểu thư xúm lại, nói chuyện với Thái phu nhân. Tình huống thế này, kiếp trước chưa từng xuất hiện, bởi vì cho dù lúc Tổng Vân giám quốc, trọng dụng người tài cũng không chỉ có một mình Tạ Minh Kha.

thật sự kì lạ, vì sao Tổng Diễm lại tin tưởng Dương Thiệu như vậy? Kỳ Dao ngờ vực.

Liễu thị khẽ nói: "Nhìn Dương gia xem, Hầu gia cưới vợ không cần lo lắng chút nào, nào giống ca ca con."

"Ca ca thế nào?" Kỳ Dao chau mày, "Ca ca là không muốn cưới, nếu như huynh ấy thích, căn bản không khó gì." Dáng đáp ca ca tốt lại thông minh, chỉ là lòng không đặt ở chuyện này.

"Con đừng luôn nói giúp hắn, con cho rằng nương không nhìn ra à, hai đứa quý!" Liễu thị trách móc, "Đứa nào cũng kéo dài làm gì? Đều muốn ở nhà ăn vạ không đi à? Dù gì Đình Nguyên cũng là nam nhân, còn con là con gái, con mà không cho nương quyết định chính xác, nương lập tức định ra hôn sự cho con!"

"A, vậy hôm nay con nhìn kỹ một chút."

Giọng nói không hề để tâm chút nào, Liễu thị lườm nàng một cái: "Con mà không nghiêm túc chuyện này, nương sẽ đi bàn bạc với Từ gia, con nghĩ Từ gia vẫn chờ con à? Từ công tử người ta là ngân dặm mới tìm được một."

Từ Lang đúng là tài năng xuất chúng, chỉ là luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, Kỳ Dao nói: "Con hiểu được." Nàng nghĩ thầm, làm con gái không tốt chút nào, vẫn là ca ca sống thoải mái hơn!

Liễu thị tiếp tục dẫn nàng đi gặp mặt các phu nhân.

Trần Viện thấy Kỳ Dao tới: "Kỷ tiểu thư, cuối cùng người cũng tới, ta và Thái phu nhân đã nói chuyện một lúc rồi."

Cũng chẳng biết chuyện này có gì tốt mà khoe khoang? Nàng ta thành thân với Dương Thiệu, đến điều vô giường oai tạm được, bây giờ bát tự* đã hợp rồi sao? Kỳ Dao cười cười: "Vậy ư? thật đáng chúc mừng."

*ngày sinh tháng đẻ

Bốn chữ này khiến Trần Viện sững sờ, cảm giác như có ý châm chọc, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Chờ một lát nữa ta muốn tổ chức một tiết mục quyền góp bạc cứu tế thiên tai, Kỳ tiểu thư nhất định phải tham gia."

Quyên góp bạc gì, Kỳ Dao còn chưa kịp hiểu, Trần Viện đã quay người đi, sau lưng lại truyền đến một tiếng gọi khẽ: "Kỳ tiểu thư, lâu rồi không gặp người!"

Năm ngoái tiên đế băng hà, các cô nương đều đóng cửa trong nhà, lần trước nàng và Chu Lương âm gặp nhau là ở phủ trưởng công chúa Thọ Xuân.

Kỳ Dao cười nói: "Chu tiểu thư gần đây khỏe không?"

"Vẫn tốt, còn người?"

"Như cũ." Kỳ Dao nhìn Chu Lương âm một chút, nàng thấy vẫn là cách ăn mặc của con gái, liền biết còn chưa lấy chồng, xem ra nàng ấy vẫn chưa gặp được Tổng Vân... Nhưng mà Tổng Vân đã mất đi vận may rồi, cũng không biết duyên phận với Chu Lương âm thì sao?

đang nói chuyện thì bỗng nghe Trần phu nhân mời các nữ quyền đến phía đông phủ ngắm hoa sen.

Cũng chính lúc này, Kỳ Dao mới hiểu Trần Viện nói quyên góp bạc cứu tế là ý gì, nàng ta vì đề cao thanh danh của mình, cũng nghĩ đủ biện pháp. nói là để các cô nương ở bên bờ hồ vẽ hoa sen, chờ vẽ xong đem ra bên ngoài cho các phu nhân và công tử nhìn, thấy bức nào hợp ý thì trả tiền, người trả giá cao sẽ được.

Bạc đó các cô nương không lấy một xu, tất cả đều đưa đi cứu tế, xem như một việc thiện.

Khó trách Trần gia mời nhiều người như vậy, bao gồm cả mấy vị phu nhân phủ Quốc Công, danh tiếng to lớn.

Đương nhiên, hoa sen này là ai vẽ, người mua tranh cũng không biết trước được, nếu như bọn công tử mua, cũng đưa cho nữ quyền trong phủ, xem như tránh hiềm nghi.

Trần Viện mời rất nhiều cô nương đến vẽ tranh.

"Kỳ tiểu thư chắc hẳn không từ chối đâu nhỉ?" Nàng đặc biệt nhắc đến Kỳ Dao.

Sớm biết như vậy ngày đó ở phủ trưởng công chúa đã không nhắc đến chuyện mèo sư tử, Trần Viện này quả thật quan tâm đến mình. Nhưng mà nếu là làm việc thiện, đã bị nhắc đến còn không đồng ý, không tránh khỏi khó coi, Kỳ Dao không từ chối.

Trần Viện thấy nàng đồng ý, khẽ cười nói: "không còn sớm nữa, cũng bắt đầu đi."

Các cô nương đều sai nha hoàn của mình mài mực, có người nghiêng đầu suy nghĩ, có người đã vẽ, có người còn đang quan sát hoa sen trong hồ.

Chu Lương âm thấy Kỳ Dao chậm chạp chưa cầm bút, nhỏ giọng hỏi thăm: "Kỳ tiểu thư, người sao vậy, sao còn chưa vẽ?"

"Ta vẽ tranh không tốt, sợ sẽ mất mặt." Nàng đang suy nghĩ làm sao bán được tranh.

Chu Lương âm mỉm cười: "Đều là làm việc thiện, trừ người có ý xấu, ngoài ra ai cũng sẽ không chê cười... Đừng lo lắng, có ta giúp người."

Chu Lương âm thật sự không phải người tầm thường, Kỳ Dao cười nói: "Vậy không được, ta cũng không thể kéo chân sau của người, mời Chu tiểu thư cứ thỏa thích phát huy đi, đừng quan tâm đến ta, ta còn có thể vẽ được."

Chu Lương âm gật đầu: "Người đừng nóng vội, vẽ cẩn thận một chút."

Hai người bắt đầu vẽ tranh.

Nghe nói muốn vẽ tranh quyên tiền, các phu nhân đều rất vui vẻ, thi nhau khen ngợi ý tưởng của Trần Viện tốt.

Nhưng mà Liêu thị lại lau một vệt mồ hôi vì con gái, nếu là Kỳ Nguyệt bà không lo lắng, nhất định sẽ là số một số hai, nhưng Kỳ Dao vẽ bà đã xem qua rồi, thật sự ngay cả một nửa tài cán của con gái lớn cũng không bằng, không biết vẽ ra hoa sen có người mua hay không, hôm nay nhiều tài nữ như vậy!

Bà nhờ người nhắn cho Kỳ Đình Nguyên: "Nếu không ai mua thì mua bức tranh của muội muội con lại."

Kỳ Đình Nguyên trầm nghĩ, có quý mới biết muội muội vẽ cái gì, đến lúc đó nhiều tranh hoa sen như vậy, làm sao hẳn biết được là bức nào? Có bạc cũng không có chỗ dùng, mà bên chỗ các cô nương lại phong tỏa tin tức, không có khả năng thám thính được cái gì.

Đợi đến một canh giờ sau, toàn bộ tranh hoa sen đã xong, từng tranh được bày ra, đặt bên trong Trúc viên của Trần gia. Các cô nương đứng ở Trúc lâu,

lập tức có thể thấy tranh hoa sen của mình có được yêu thích hay không.

Đây thật sự là so tài tranh đấu!

Bởi vì sẽ thấy rất đông nam nhân trẻ tuổi tuổi tú tài giỏi, trong lòng các cô nương rất kích động, đều đứng ra ban công.

Trần Viện nhìn thấy bức tranh hoa sen nàng vẽ, rất tự tin, cảm thấy có thể được hạng nhất, so với Kỳ Dao, càng khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà lại có một bức tranh hoa sen nàng rất để ý, Trần Viện nghĩ thầm, Chu Lương âm này lại có tài vẽ như vậy, may mắn nàng ta không cha không nương ăn nhờ ở đậu, nếu không sẽ là một đối thủ rất mạnh.

không bao lâu, phu nhân và công tử đã tới, nhìn về phía bàn dài trưng bày mười mấy bức tranh hoa sen.

Trong các phu nhân, hiện tại đương nhiên Thái phu nhân được tôn kính nhất, ngoài Hoàng tộc, không còn nhà nào phú quý sánh bằng phủ Hoài Viễn hầu, lúc đến Thái phu nhân xem tranh, các cô nương đều nhìn không rời mắt, hi vọng tranh hoa sen của mình có thể lọt vào mắt của Thái phu nhân. Nhưng mà Kỳ Dao lại không nghĩ như vậy, dù sao Thái phu nhân thích sen gì nàng rất rõ, Hầu phủ cũng có hoa sen, Thái phu nhân thích hoa sen trắng.

Quả nhiên, ánh mắt Thái phu nhân rơi vào bức tranh hoa sen của Chu Lương âm.

Cánh sen nhẹ nhàng giương lên, trắng tuyết như ngọc, tựa trên lá xanh có nét đẹp không nói nên lời, nhìn một lúc, trong lòng lập tức an tĩnh, có thể quên hết ưu phiền.

Thái phu nhân mua.

Cái cô nương đều rất thất vọng.

Sắc mặt Trần Viện khế biến, nhưng mà Thái phu nhân không để ý, vẫn còn có Dương Thiệu.

Vấn việc hôn sự này vẫn phải xem Dương Thiệu, mặc dù Thái phu nhân là mẫu thân của hắn, nhưng nàng có thể cảm giác được Thái phu nhân cũng không rõ trái phải tâm tư của Dương Thiệu, nếu không sao đến mức kéo đến hiện tại, Dương Thiệu vẫn còn chưa thành thân? Nàng lấy lòng Thái phu nhân, cuối cùng cũng vì tiếp cận nam nhân kia.

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục lộ ra gương mặt tươi cười.

Sau các phu nhân chính là đến phiên bọn công tử, Kỳ Dao nhìn thấy ca ca mình cũng ở trong đó, huynh ấy như một con ruồi không đầu không biết đang tìm cái gì, nhìn từng bức tranh một. Nàng bỗng nghĩ tới ca ca có thể muốn giữ mặt mũi cho mình, nhưng vấn đề là tìm được sao?

Nàng cũng rất nóng vội, tranh nàng vẽ chưa có người nào mua.

Tranh hoa sen của Trần Viện vẽ đã có năm người nhìn trúng.

Nàng ước gì có thể nói cho ca ca biết, mình vẽ một đóa hoa sen màu hồng, gọi là sen phật thủ.

Vẽ không tốt, lại còn đi theo người ta vẽ hoa sen trắng thì càng không thể nổi bật, cho nên nàng vẽ sen phật thủ. Bản thân nàng cảm thấy loại sen này rất đẹp mắt, không đi theo khuôn mẫu, kết quả không ngờ không được yêu thích như vậy.

Có thể thấy đây là quyết định sai lầm, có lẽ nàng nên vẽ một đóa hồng dài, mặc may còn có thể được ai đó yêu thích.

Lúc đang phiền não thì dưới lầu ồn ào, liếc mắt nhìn qua thì ra là Dương Thiệu đến.

Các cô nương lại nhao nhao phóng tầm mắt xuống, nhất là Trần Viện, nàng cảm giác Dương Thiệu nhất định sẽ coi trọng tranh hoa sen của mình. Tranh của Chu Lương âm mặc dù đẹp mắt, nhưng quá xuất trần*, cảm giác không chân thực, của nàng càng phù hợp thẩm mỹ trong lòng mọi người hơn.

*vượt ra ngoài thể tục.

Nhưng mà Dương Thiệu cũng không muốn mua tranh hoa sen, chỉ là hắn tò mò xem Kỳ Dao vẽ, kết quả liếc mắt lập tức thấy được một đóa hoa sen phật thủ màu hồng.

Lê loi tro tro, phía trước một đồng tiền cũng không có.

Dương Thiệu cứng lại.

Bóng dáng hắn ngừng một lúc, đám người đi theo sau cũng yên lặng lại, Kỳ Dao nhìn hắn, trong lòng không ôm bất kỳ mong chờ gì, ca ca ngốc nghếch ở chung một nhà còn không tìm được tranh của nàng, nói chi tới Dương Thiệu.

Nhiều hoa sen như vậy chỉ có một đóa sen phật thủ, hơn nữa bút tích của tranh này là dùng nét mảnh, nhất định là Kỳ Dao vẽ không thể nghi ngờ.

Nhưng nếu đặt tiền mà không thông báo có khiến Kỳ Dao nghi ngờ không? Nàng sẽ phát hiện mình cũng sống lại sao? Nhưng không đặt, sẽ đáng thương cho tiểu cô nương, chắc chắn sẽ mất mặt...Được rồi, Kỳ Dao nói thông minh cũng thông minh, nói ngốc nghếch cũng ngốc nghếch.

Dương Thiệu quyết định đặt năm mươi lượng bạc cho bức tranh trước mặt.

Hành động này không chỉ khiến cả đám cô nương kinh ngạc, bọn công tử xung quanh của không hiểu rõ, dù sao tranh hoa sen đẹp mắt nhiều lắm, Dương Đô đốc sao lại để ý bức tranh này? Sen phật thủ màu sắc không tệ, nhưng hình dáng thật sự kỳ kỳ quái quái.

Kỳ Dao cũng ngây ra, làm sao hắn biết đây là mình vẽ?

không thể nào!

Chẳng lẽ ánh mắt Dương Thiệu đặc biệt, nên thích cái này?

Nhưng mà, tranh nàng cuối cùng cũng bán đi, Kỳ Dao vui mừng rạo rức cong môi, bảo vệ được mặt mũi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Thấy cảnh này, Trần Viện vùng tay áo rời khỏi ban công.

Nàng thực sự không hiểu tại sao Dương Thiệu lại thích tranh hoa sen của Kỳ Dao, không thể nào so sánh được với tranh của nàng, chẳng lẽ tin tức bị lộ ra ngoài?

không có khả năng, vì phòng ngừa gian lận, nàng tự mình thu tranh, không có cách nào làm kí hiệu trên tranh, nhiều hoa sen như vậy, ai biết bức nào là bức nào? Nhưng mà Kỳ Dao vẽ loại hoa sen đặc biệt nhất, khó coi còn hiếm thấy...Chẳng lẽ nàng ta lén lút nói cho Dương Thiệu biết, để Dương Thiệu đến tặng thẻ diện cho nàng ta?

Vừa suy nghĩ mặt Trần Viện liền biến xanh.

rõ ràng lúc du xuân, Dương Thiệu chẳng thèm ngó ngang tới Kỳ Dao...

Lòng nàng tràn đầy nghi hoặc.

Tranh Kỳ Dao bán đi, trong lòng nàng nhẹ nhàng thở ra, nhìn chuyện dưới lầu như trò vui.

Kết quả không ngờ rằng, bởi vì Dương Thiệu dẫn đầu, tranh nàng lập tức biến thành miếng bánh ngon, rất nhiều người đặt bạc ở phía trước, đương nhiên, số lượng không vượt qua Dương Thiệu, cũng không thể đoạt thứ yêu thích của Dương Đô đốc. Ai có lá gan lớn như vậy.

Kỳ Dao thấy vậy thâm nghĩ, thôi thế đổi thay!

Nhưng Từ Lang không như vậy, hắn mua tranh hoa sen của một vị Lưu tiểu thư, hoa sen kia cũng trắng nõn như tuyết, thanh nhã động lòng người.

Đúng là phù hợp sở thích của hắn.

Đến cuối cùng, tranh Kỳ Dao lại thu được nhiều bạc nhất, khoảng chừng hai mươi ba người, được bốn trăm năm mươi lượng bạc, xếp thứ nhất.

Tất cả các cô nương đều bất ngờ, Trần Viện có nỗi khổ không nói nên lời, còn giả vờ phong độ chúc mừng Kỳ Dao.

Trần phu nhân nhủ mảy: "May áo cưới cho người khác!"

Trần Viện nhắm hai mắt lại: "Mẫu thân, Thái phu nhân nói gì với ngài vậy?"

"Có thể nói cái gì, bà ta cũng phải qua Dương Đô đốc mới được." Trần phu nhân khoát khoát tay, "Cũng chỉ có thể chờ tin tức."

Vì gả cho Dương Thiệu, nàng bỏ ra bao nhiêu công sức, kết quả cũng không thể đầu lại Kỳ Dao, trong lòng Trần Viện đắng chát.

Bên kia, Kỳ Chương lôi kéo con trai đứng bên ngoài Trúc lâu: "Chờ lát nữa các cô nương ra, con nhìn kỹ vài lần cho cha, trưởng thành rồi, thật sự không muốn thành thân à? Cha cũng muốn ôm cháu trai, con không thể tùy hứng quá được!"

Được rồi, tới cha rồi.

Kỷ Đình Nguyên đầu đầu, nhưng mà từ trước tới giờ phụ thân luôn bao dung, dù sao hắn cũng phải cho mấy phần mặt mũi, nên nhìn qua loa một chút.

Các cô nương ăn mặc trang điểm lộng lẫy đều rời khỏi Trúc lâu, tựa như hoa tươi ngày xuân, hoa khoe màu đua sắc, ganh đua sắc đẹp, nhưng cũng như nước chảy thoáng qua trước mắt, không mấy may lưu lại vết tích.

Khi Kỷ Đình Nguyên nhìn các nàng, các nàng thật sự không có thứ gì gây chú ý đến mình, nói tới dung mạo, hai muội muội của hắn một thanh lệ một kiều diễm, người nào không đẹp mắt hơn các nàng? nói tới tài hoa, hắn cũng thấy nhiều ở Kỷ Nguyệt, không có hứng thú gì, Kỷ Đình Nguyên lắc đầu: "Chỉ thường thôi."

Kỷ Chương chút nữa thì phun ra một ngụm máu.

Cuối cùng ông cũng hiểu rõ vì sao vợ ông lại tức giận con trai mình như vậy! thật sự quá bất bẽ, nhiều cô nương như vậy mà không có người nào tốt à?

"Con cút đi cho cha!" Lần đầu tiên Kỷ Chương nổi giận.

Gãi đúng chỗ ngứa, Kỷ Đình Nguyên che giấu vui vẻ, cúi thấp đầu quay người đi.

Kỷ Dao ra tới nhìn thấy phụ thân mình, cười đi tới: "Cha, sao cha lại ở chỗ này? đang chờ con à? Ca ca đâu rồi?"

"Đừng quan tâm tới hắn." Con giận của Kỷ Chương còn chưa tiêu tan, "Cha bảo hắn xem vài cô nương, hắn nói chỉ thường thôi."

Chút nữa thì Kỷ Dao bật cười, nàng nhin lại nói: "Cha, ca ca còn chưa chơi chán, qua hai năm nữa sẽ nghĩ rõ ràng, bây giờ cha ép buộc huynh ấy cũng không đi vào khuôn khổ được. Hơn nữa, miễn cưỡng cưới một người về, huynh ấy vẫn uống rượu bên ngoài không về nhà, vậy không phải đáng thương cho cô nương đó lắm sao, không thể gây họa cho người khác."

Tĩnh tình đứa con trai này quả thật không được, Kỷ Chương cũng biết, thậm chí hôm nay còn rõ ràng hơn, ông lắc đầu: "Con nói đúng lắm."

Cứ để hắn tiếp tục chơi bời đi, ông không tin đứa con trai này còn có thể chịu được mấy năm, sẽ luôn có một ngày hắn muốn nữ nhân, là người từng trải, Kỷ Chương hiểu rất rõ.

Khôi phục lại nét mặt tươi cười, Kỷ Chương hỏi: "Con bán được tranh không?"

"Được." Kỷ Dao không nói cho ông biết bán cho người nào.

"Vậy thì tốt rồi, nương con lo lắng nóng vội, sai Đình Nguyên đi mua, hắn cũng không tìm thấy bức tranh của con."

thật ra cũng không trách được ca ca, sen phạt thủ này rất hiếm gặp, có lẽ ca ca không biết có loại hoa sen này đâu, nàng cũng là thấy ở Hầu phủ.

Hai cha con vừa nói vừa đi lên phía trước, đến bên ngoài Trúc viên, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở phía đối diện, trong tay hắn cầm một bức tranh, lớn lên cao gần tuần tú như chi lan ngọc thụ*.

*thành ngữ dùng để khen những người ưu tú.

Chính là Từ Lang.

hắn tới chào hỏi: "Kỷ đại nhân, Kỷ tiểu thư."

"Từ công tử." Kỷ Chương thấy bức tranh trong tay hắn, nghĩ thầm chắc chính là hắn mua tranh của con gái mình. Vậy thật sự có duyên phận, ý cười của ông càng sâu, dự định để con gái và Từ Lang nói chuyện vài câu, bởi vì ông và vợ ông đều rất vừa ý Từ Lang, nhưng cũng phải xem ý tứ Kỷ Dao.

"Đột nhiên cha nhớ có chuyện muốn nói với Mã đại nhân, Dao Dao, con ở đây chờ một lát, cha lập tức sẽ trở về ngay."

Phụ thân nàng tìm một cái cớ cực kì vụng về để rời đi, ai nấy đều hiểu được là ý gì, Kỷ Dao thật đỏ mặt thay ông, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Từ Lang khẽ cười nói: "Mã đại nhân là đồng Tri phủ phủ Thuận Thiên à? Ta nghe phụ thân ta nói, Kỷ đại nhân và ông ấy rất hợp nhau."

Xấu hổ được xóa đi một cách nhẹ nhàng, Kỷ Dao tự nhiên có thể tiếp lời: "Đúng vậy, mọi chuyện phụ thân ta đều bàn bạc với ông ấy."

Từ Lang thật sự khéo hiểu lòng người, nói chuyện với hắn không có chút mệt mỏi nào, tiểu cô nương cũng cười lên, gương mặt trắng trắng hồng hồng như hoa đào trên cây.

Ngón tay Từ Lang nắm thật chặt, nghĩ đến mẫu thân mình đã nói, nếu thích vẫn nên sớm định ra, dù sao tuổi hắn cũng không còn nhỏ nữa.

Cho nên hôm nay đi xem tranh hoa sen, hắn vẫn luôn tìm tranh Kỷ Dao vẽ, hắn cũng muốn mua nó.

"Tài nghệ của Kỷ tiểu thư thật sự có bước tiến triển nhảy vọt."

Kỷ Dao từng sờ.

Lời này của hắn là có ý gì? Nghĩ nghĩ mới hiểu được, Từ Lang là nói tranh hoa sen vừa nẩy, sắc mặt nàng lập tức trở nên cứng ngắt.

Vị Lưu tiểu thư kia cũng dùng nét mảnh, cách vẽ gần giống với nàng, cho nên Từ Lang nhận lầm. Nàng ho nhẹ, không tiện vạch trần, sợ Từ Lang mất mặt.

"Cho là vậy đi, so với Từ công tử khác nhau một trời một vực."

Kỷ Dao không phủ nhận, Từ Lang càng xác định mình đoán đúng: "Kỷ tiểu thư vẽ đóa hoa sen này, xinh đẹp động lòng người, có một hương vị đặc biệt, nàng không cần tự xem nhẹ mình."

Kỷ Dao đau đầu.

Cái này thật sự không phải nàng vẽ mà!

Nàng cũng không thích hoa sen màu trắng, vì sao trước đó Từ Lang cảm thấy nhất định là nàng vẽ? Đôi mắt Kỷ Dao hơi đỏ: "Từ công tử, sao ngươi lại chọn bức tranh đó? không sợ ta vẽ thứ khác à? Ta nhớ rằng, cũng không phải chỉ có một bức tranh dùng nét mảnh."

Từ Lang bị nàng hỏi, gương mặt hơi nóng lên.

Bởi vì hắn cảm thấy Kỷ Dao giống như đóa hoa sen trắng này, trong trắng thuần khiết, không nhiễm thế tục, còn rất đáng yêu, khiến người khác yêu thích.

Có nam nhân nào không thích đâu?

Ánh mắt nam nhân trẻ tuổi ẩn chứa tình cảm, nhìn cô nương đối diện.

Mặc dù hắn không nói, nhưng Kỷ Dao đã biết.

Có lẽ mỗi nam nhân đều có suy nghĩ này đi, thích bạch liên hoa và cô nương thanh thuần, thế nhưng là mình sao? Kiểu gì cũng không phải.

Nếu như Từ Lang biết mình đã bị hôn qua, ôm qua, còn có ký ức lấy chồng kiếp trước, có lẽ sẽ tức giận đến phát điên, làm sao có thể đồng ý cưới mình nữa.

Bản chất nàng chính là một đóa hoa sen Phật thủ, không phải ai cũng thật sự thích.

Tâm tình nàng đột nhiên trầm xuống.

một màn này lọt vào trong mắt Dương Thiệu ở phía xa.

Nhớ rõ tháng ba lúc du xuân, hắn cũng bắt gặp Từ Lang và Kỷ Dao ở chung một chỗ, lúc đó, suy nghĩ giết Kỷ Dao cũng có, chỉ là đem hận ý giấu trong lòng, mãi cho đến ngày đó mới phát tác.

Bây giờ mặc dù hắn cũng tức giận nhưng không phải tâm tư kia.

hắn biểu lộ thờ ơ, khiến Trần Viện sinh ra một loại ảo giác, giống như Dương Thiệu cũng không thích Kỷ Dao, nàng nghĩ thầm có lẽ mình hiểu lầm, vì vậy có chút vui vẻ.

"Hầu gia, là ta nghĩ sai, còn tưởng phụ thân ta ở chỗ này chờ ngài!"

Trần Viện làm bộ gọi, Dương Thiệu cười giấu một tiếng.

Nàng giật mình, thấy giữa hai đầu đầu chân mày của nam nhân chậm rãi toát lên sự lạnh lùng.

Lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông thẳng lên trên, Trần Viện nói: "Hầu gia, xin thứ lỗi, thật sự là tiểu nữ nhất thời sơ suất, tiểu nữ lập tức..."

Nàng ta đều dùng những mảnh khốe này, hoặc là lấy lòng mẫu thân, hoặc là để hắn thấy thứ gọi là bộ mặt thật của Kỷ Dao.

Thời điểm Kỷ Dao xấu xa nhất hắn đã thấy qua, những thứ này tính là gì?

"Trần tiểu thư, ngươi đừng nên uống phí sức lực nữa." Dương Thiệu lạnh nhạt nói, "Bản hầu tuyệt đối sẽ không cưới ngươi."

Trong lòng Trần Viện chấn động, cắn môi nói: "không biết vì sao Hầu gia lại nói như vậy?"

"Vậy ngươi muốn bản hầu đi nói cho Trần đại nhân biết sao? Để ông ta dạy dỗ con gái cho tốt." Thấy sắc mặt Trần Viện trắng bệch, Dương Thiệu lạnh lùng nói: "Đừng ở đây đi, sau này đừng tiếp cận mẫu thân của ta nữa, cũng đừng gây sự với Kỷ tiểu thư, nếu không Trần gia các người..." Phía sau hắn không nói tiếp nữa, "Cút."

Những lời này giống như sấm sét giáng xuống, Trần Viện chỉ cảm thấy xấu hổ giống như quần áo bị lột sạch, nước mắt tràn mi trào ra, che mặt chạy đi.

Kỷ Dao và Từ Lang vừa nói dứt lời, thấy phụ thân còn chưa trở lại nên đi về phía trước, ai ngờ chưa được mấy bước đã thấy Dương Thiệu.

Nghĩ đến hần mua sen phật thủ của mình, khoe miệng Kỷ Dao không nén được lộ ra nụ cười, tiến lên chào hỏi: "Hầu gia!"

Nàng phá lệ cười ngọt ngào như vậy.

Dương Thiệu thụ sủng nhược kinh*, cũng cười lại nói: "Kỷ tiểu thư."

*được yêu thương mà lo sợ.

Kỷ Dao nhìn bức tranh ở trong tay Trần Tổ phía sau, nghĩ thầm Dương Thiệu thật tinh mắt, trước kia sao nàng không biết hần cũng thích sen phật thủ? Bây giờ nhờ phúc của hần, chọc Trần Viện tức gần chết.

"Vừa nãy cảm ơn Hầu gia." Nàng nói cảm ơn.

Dương Thiệu ra vẻ không hiểu: "Cảm ơn ta chuyện gì?"

"Sen phật thủ là do ta vẽ đó."

"Vây bán lãnh của ngươì lại tiến bộ rồi, ta nhớ lần trước ở quán trà, nét mảnh của ngươì còn chưa tốt lắm."

"Cho dù là vậy, nếu không phải nhờ Hầu gia thì cũng không có người quan tâm, dù sao sen phật thủ kia cũng không đẹp mắt, rất nhiều phu nhân không thích."

Tiểu cô nương buồn phiền, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện có sống lại hay không sống lại, Dương Thiệu thầm nghĩ sen phật thủ này rõ ràng nàng thấy ở Hầu phủ, nơi khác ít khi xuất hiện, hơn nữa mình cũng đã nói sen phật thủ hình dáng kì lạ, vậy mà nàng không có chút ấn tượng nào.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, hần thực sự không đoán được nếu như Kỷ Dao biết hần sống lại, sẽ có phản ứng gì, tức giận, phẫn nộ? Hay là vui vẻ? Khả năng vui vẻ tương đối thấp, còn không bằng như hiện tại, có một khởi đầu hoàn toàn mới.

hần an ủi tiểu cô nương: "Làm sao lại như vậy, trong mắt ta sen phật thủ này xinh đẹp nhất, độc lập một mình, không hoa nào bằng."

"Ngươi vẽ rất tốt."

âm thanh nam nhân trầm thấp, lại ôn hòa, Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn hần, cảm giác Dương Thiệu không giống trước kia, sắc mặt hơi đỏ lên, thấp giọng nói: "Cũng chỉ có Hầu gia nghĩ như vậy."

"Có bản hầu nghĩ như vậy, không đủ sao?" hần cười nhìn nàng, "Ngươi còn muốn ai cũng nghĩ như vậy chứ?"

Từ Lang? Từ Lang không mua tranh của nàng.

trên đời này, không có ai thích nàng như hần.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Liếc mắt đưa tình.

Bỗng nhiên Kỷ Dao nhớ đến ngày đó ở Hầu phủ, nàng bị đụng đầu, hần xoa đầu cho nàng, động tác tự nhiên như vậy, trong lòng của nàng "thình thịch" đập nhanh hai lần, rũ mất xuống.

Chẳng lẽ Dương Thiệu thật sự còn thích nàng?

Nhưng rõ ràng lúc ở quán trà Tứ Quý, nàng nói tuyệt tình như thế, rốt cuộc vì sao hần cố chấp như vậy?

Nàng không kiềm được lại nhìn Dương Thiệu một cái.

Ngũ quan nam nhân tuấn tú rực rỡ như đá quý, bây giờ hần lại là thân tử Đại Yên quyền lực nghiêng triều, hần không thể ngốc như vậy.

Đôi mắt tiểu cô nương mở to, dường như có chút nghi ngờ.

Đúng lúc này, Trần Liệt từ đằng xa chạy tới, nói mấy câu bên tai Trần Tổ.

Trần Tổ bước đến gần hai bước, lại có chút không đành lòng, hiếm khi chủ tử và Kỳ tiểu thư đang có chuyện biến tốt đẹp, vậy mà cứ có chuyện.

Chuyện này cũng không thể chậm trễ, hần thở dài đi qua, Dương Thiệu nghe vậy sắc mặt ngưng trọng, nói với Kỳ Dao "Kỳ tiểu thư, lần sau gặp lại."

Xem ra là có chuyện quan trọng, Kỳ Dao gật đầu.

Lúc Dương Thiệu gần đi, đột nhiên nói: "Bức tranh này ta sẽ giữ."

"Hả?" Kỳ Dao sửng sốt.

"Treo ở thư phòng." hần nói xong quay người mà đi.

Nàng lấy lại tinh thần mới hiểu được ý của hần.

Vốn dĩ hôm nay tranh các cô nương vẽ ra, cứ cho rằng các công tử mua được cũng sẽ đưa cho nữ quyến trong nhà, ở Hầu phủ đương nhiên đưa cho Thái phu nhân, nhưng rõ ràng hần nói, hần không đưa cho Thái phu nhân.

Kỳ Dao thật sự không biết nên buồn hay nên vui đây.

Mà Thái phu nhân biết, có phải sẽ đến hỏi Dương Thiệu hay không? Vậy có phải Dương Thiệu lại dự định đến cầu thân hay không? Nàng nên làm gì bây giờ?

Lúc ngồi trong xe ngựa, Kỳ Dao đều suy nghĩ vấn đề này.

Về đến nhà, Liêu thị lại hỏi han nàng: "Nghĩ như thế nào rồi? Trước đó ở trên Trúc Lâu, chắc hần đã nhìn rõ những công tử kia rồi chứ? không nói đến chuyện này, lão gia nói, con còn nói chuyện riêng với Từ công tử, hần mua tranh của con."

"hần không có mua," Kỳ Dao nói, "hần mua nhầm rồi."

"Cái gì..." Liêu thị kinh ngạc, vuốt vuốt ống tay áo, "Còn có chuyện như vậy à? Vậy tranh của con ai mua?"

Kỳ Dao ngậm chặt miệng, bởi vì nàng biết một khi nói ra, trên mặt mẫu thân mình sẽ thể hiện vô cùng vui sướng, không chừng còn nghĩ tới tận chỗ nào.

"Sao vậy, con không biết công tử đó à?"

"Đúng vậy," Kỳ Dao vội vàng nói, "Hoàn toàn không biết." Nàng đứng lên đi chạy về phía phòng mình, "Hôm nay mệt mỏi không chịu được, con muốn đi nghỉ ngơi."

Nhưng Liêu thị không muốn buông tha nàng.

Qua nửa năm nữa đã mười bảy rồi, không thể kéo dài.

"Rốt cuộc con nghĩ thế nào?"

"Ôi, con không biết." Kỳ Dao bị ép đến nóng nảy, "Con không lấy chồng, ai con cũng không gả, Từ công tử cũng vậy, nếu bên kia hỏi tới, nương cứ báo vậy."

Liêu thị tức giận suốt giờ chân, vỗ bàn một cái nói: "Con học ai không học lại học ca ca con! Con, con...đều tại nương chiều hư con, cái con bé này, không biết mình mấy tuổi rồi à? Tướng công, ông tới đây nghe một chút, ông xem con bé đang nói cái gì!"

Ngay lúc Liêu thị đi gọi Kỳ Chương, Kỳ Dao chạy nhanh như một làn khói.

Đến trong phòng đóng cửa một cái, thở phà phà.

thật là mệt mỏi mà, nàng nghĩ thầm, sao nàng càng sống càng mệt mỏi vậy, ở kiếp trước ham mê hư vinh, nắm được một người tốt lập tức gả, kiếp này lại khó khăn.

Hai con mèo bên chân bị nàng dọa sợ hãi, ngẩng đầu kì quái nhìn nàng.

Nàng ôm A Tuyết vào lòng: "A Tuyết à, vẫn là các người thoải mái nhất, ta lại mệt gần chết, người nói ra gả cho ai thì tốt."

A Tuyết kêu một tiếng.

Miêu Miêu ở dưới cũng meo một tiếng.

Nàng đi đến ngồi trước bàn gương gỗ lê vàng, A Tuyết liền cuộn mình trên đầu gối của nàng, lè lưỡi liếm liếm ngón tay nàng.

Cảm giác ẩm ướt khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng ngồi một lúc, mở ngăn kéo thứ hai lấy một hộp gỗ lim, nhẹ nhàng mở ra, bên trong có một sợi dây trường mệnh bị đứt.

Ngày đó hán vút trên mặt đất được nàng nhặt lên, về đến nhà cũng không ném đi, đặt ở nơi này.

Đó là đồ vật duy nhất nàng đưa cho Dương Thiệu.

....

Ngự thư phòng.

Dương Thiệu đang chỉ vào bản đồ nói chuyện với Tống Diễm.

"Bây giờ Hòa Sĩ còn chưa đáng nhắc tới, nhưng nếu như làm thông gia với bộ lạc Mông Quách, lại có thể tạo thành uy hiếp rất lớn với Đại Yên." hán chỉ vào chỗ Mông Quách, "Bên dưới phía bắc có thể tập kích Tuyết Châu, đi qua quan Thiên Vực tiến vào Vũ Châu."

Tống Diễm khó hiểu: "Nếu chưa có khả năng, sao Đô đốc lại đề phòng như vậy?"

Sao có thể không đề phòng?

Kiếp trước hán chết dưới tay Hòa Sĩ, mặc dù lúc đó bị Tống Văn phái đi biên cương, nhưng Hòa Sĩ cũng thật sự dũng mãnh, hơn nữa hán không có viện binh, một đường rút lui đến Sa Hà trúng tên mà chết. Khi đó ba vạn binh mã đi theo hán, toàn quân bị diệt.

Bây giờ nhớ lại có một trận phản nộ khó mà kiềm được.

hiện nay, người Hòa Sĩ cuối cùng cũng xuất hiện, quấy rối xung quanh, đương nhiên hán sớm muốn diệt bộ tộc này!

"Vậy Đô đốc dự định lập tức xuất kích sao?"

"không, nếu đã muốn một lần tiêu diệt, đương nhiên phải có kế hoạch rõ ràng."

Tống Diễm đối với hán không có gì không tin nhiệm, chỉ là lo lắng cho Dương Thiệu: "Trong triều nhiều tướng quân như vậy, cần gì Đô đốc phải xuất binh?"

"Bệ hạ yên tâm, còn một thời gian nữa, vi thần sẽ tự bày thiên la địa võng, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh." hán muốn chính tay đâm kẻ thù, cũng đảm bảo tương lai yên bình cho Đại Yên.

Tống Diễm trầm ngâm: "Nếu Đô đốc đã tính trước, bây giờ Trẫm lệnh cho Binh bộ hết sức phối hợp với Đô đốc."

"Tạ Hoàng thượng."

Dương Thiệu cũng không trở về phủ, trực tiếp đến quân doanh.

Ngày hôm sau Thái phu nhân mới thấy Dương Thiệu, hỏi chuyện hôm qua.

"Con mua một bức tranh, còn giữ lại phải không? Là của cô nương nào vẽ vậy?" Bà tò mò.

Dương Thiệu nói: "Tóm lại không phải Trần tiểu thư."

Thái phu nhân cũng sờ.

"Con đã nói rõ với Trần tiểu thư, để nàng ta không đến quấy rầy ngài nữa, mẫu thân, sau này ngài cũng không cần đi tìm nàng ta, đỡ phải xấu hổ."

Thái phu nhân tức giận: "Sao con có thể trực tiếp nói với con gái người ta như vậy! Trần tiểu thư sẽ đau lòng."

Dương Thiệu nói: "Cho nên mẫu thân không cần nóng vội thay con, nếu không đau lòng vẫn là người khác."

Thái phu nhân bị hán làm ghen không biết nói như thế nào.

"Vậy rốt cuộc con thích ai?"

Dương Thiệu cũng không nói.

Lần này hắn không muốn ép buộc Kỷ Dao gả cho hắn, trừ phi nàng thực sự thích mình, nếu không hắn vẫn chờ, cho đến khi...

Đôi mắt hắn nheo nheo, hi vọng không có "cho đến khi" này.

Thoáng một cái nửa tháng đã trôi qua.

Dương Thiệu vẫn chưa bảo nàng thực hiện khế ước, Kỷ Dao ở trong nhà vẫn luyện chữ vẽ tranh, ngoài việc nương nàng thường xuyên lái nhái bên ngoài, thời gian êm đềm như nước chảy qua cầu nhỏ.

Nhưng mà ngày hôm đó, Chu Niệm lại đến truyền lời, đúng là bảo Kỷ Dao đến phủ Đô đốc.

Kỷ Dao giật mình: "Vì sao vậy?"

"Kỷ tiểu thư đến sẽ biết."

"không bị người khác phát hiện chứ?"

"Tiểu thư có thể ăn mặc như gã sai vặt." Thậm chí Chu Niệm còn đưa lên một bộ quần áo của gã sai vặt, "đã chuẩn bị xong."

Kỷ kỳ quái quá!

Thế nhưng lâu như vậy mới bảo nàng làm công việc một lần, cũng không nên từ chối, Kỷ Dao lập tức thay quần áo, đi theo sau Chu Niệm ra ngoài cửa.

Vô cùng thuận lợi, Kỷ Dao ngồi trong xe nghĩ nghĩ, ra vào nhà bọn họ quá dễ dàng thì phải? Chờ xong chuyện khế ước, nàng phải nói cha phải thêm mấy hộ vệ, tăng cường phòng bị, nếu không ngày nào đó có đạo tặc biết phải làm sao bây giờ!

Xe ngựa nhanh chóng đến phủ Đô đốc.

Nghe nói Kỷ Dao tới, Hứa Như Nam nhìn Trần Tổ một cái: "Lá gan ngươi cũng thật lớn, lại dám giả danh Đô đốc, không sợ Đô đốc giết ngươi à?"

"Nếu không thì làm sao bây giờ? Ngươi không thấy tình cảm Đô đốc vô cùng sâu sao, ngay lúc này không cho Kỷ tiểu thư đến, vậy lúc nào để nàng đến?" Trần Tổ biết Dương Thiệu đối đãi với Kỷ Dao như thế nào, "Ta đều vì tốt cho Đô đốc, mấy ngày nay ngài ấy không trở về, gắng gượng chống đỡ, ta sợ bệnh của ngài ấy ngày càng nặng."

Hứa Như Nam nói: "Ngươi bảo trọng đi."

Trần Tổ muốn chết, thế nhưng người hầu trung thành chẳng phải nên hi sinh chính mình hay sao? Hắn ưỡn ngực đi đón Kỷ Dao.

"Kỷ tiểu thư, thật ra không phải Đô Đốc bảo người đến."

Kỷ Dao sững sờ.

Sợ nàng từ chối, Trần Tổ nói: "Đô đốc bệnh, còn không ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, tiểu nhân lại không khuyên nổi, chỉ có thể mời tiểu thư tới."

"Hả?" Kỷ Dao trầm nghĩ, nàng thì có thể khuyên nhủ sao?

Nhìn tiểu cô nương do dự, Trần Tổ cũng không dám ép buộc, nếu không mình chết chắc, hắn thở dài nói: "Nếu như Kỷ tiểu thư không đồng ý, tiểu nhân đưa tiểu thư trở về."

"Được rồi, cũng đã tới rồi." Kỷ Dao đi đến cửa nhìn một chút.

Dương Thiệu cúi đầu không biết đang nhìn cái gì, trên bàn một chồng sách chồng chất như núi, chắc là binh thư hoặc là bản đồ.

Kiếp trước Dương Thiệu bận rộn cũng như vậy, cẩn thận tỉ mỉ, mất ăn mất ngủ.

Kỷ Dao đi vào, đến bên cạnh hắn.

Dư quang của Dương Thiệu thoáng qua còn tưởng gã sai vặt đến châm trà, lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

hắn đang phiền muộn.

Lúc này Hòa Sĩ xuất hiện, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tiêu diệt, nếu không nửa năm sau Hòa Sĩ sẽ trở thành con rết bộ lạc Mông Quách, đến lúc đó đánh trận sẽ trở nên khó khăn hơn. Nhưng lần này đi hắn cũng không biết Kỷ Dao sẽ thế nào, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không có khả năng chiếm được lòng nàng, lại không muốn ép buộc nàng.

Mặc dù lúc này hắn không nên chú ý đến nữ nhi tình trường, thế nhưng khó mà khống chế được.

Bị hắn quát lớn giật nảy mình, Kỷ Dao nhỏ giọng nói: "Hầu gia, là ta."

âm thanh nhỏ nhẹ, Dương Thiệu chấn kinh, nghiêng đầu nhìn về phía nàng: "Tại sao lại là ngươi?"

"Là Trần Tổ..."

"Trần Tổ?" Dương Thiệu giật dử kêu lên, "Trần Tổ, ngươi lặn tới đây cho ta..."

Trần Tổ ở bên ngoài bị dọa chảy mồ hôi ướt sũng cả người.

"Hầu gia, hần vì muốn tốt cho ngươi." Kỳ Dao ngắt lời hần, liếc một cái, thấy cảm hần một mảng đen, râu mọc đầy cảm, sắc mặt cũng âm trầm, lộ vẻ tiêu tụy, "Hầu gia, ngươi nên về nghỉ đi, cần gì phải nóng lòng nhất thời."

"Nghĩ ngơi cái gì," Dương Thiệu nói, "Ngươi nghe Trần Tổ, chắc là hần ngại mạng của mình lớn quá." hần nhìn về phía Kỳ Dao, "Có phải hần ép buộc ngươi tới không?"

"không có."

"không có?" Dương Thiệu chau mày, "Vậy là gạt ngươi tới?"

Kỳ Dao cảm thấy Trần Tổ phải xui xẻo rồi, nàng ho nhẹ: "Nhưng đến phủ Đô đốc hần vẫn nói thật cho ta biết, là tự ta tới thăm ngươi."

Nghe được câu này, tất cả giật dử của Dương Thiệu đều biến mất, khoe miệng hần cong lên.

Đương nhiên hần cũng muốn gặp Kỳ Dao, chỉ là gần đây bận quá không dành được thời gian, hơn nữa hần cũng hứa với nàng, sẽ không thường xuyên quấy rầy nàng.

"Vậy lúc ngươi chạy ra ngoài, lại nói là đi quán rượu sao?"

"À!" Kỳ Dao hoảng hốt, "Ta quên nói với nương rồi, thay quần áo của gã sai vật liền đi ngay."

Dương Thiệu mỉm cười: "không có việc gì, bây giờ ngươi lập tức trở về đi, chắc Kỳ phu nhân vẫn chưa phát hiện."

Nàng khẽ giật mình: "Bây giờ đi à?"

Chuyện gì nàng cũng chưa làm.

"Thế nào, không đi được?" hần cười, "Cho dù như thế nào, ngươi đã tới một chuyến, ta rất vui."

"Vậy ngươi có thể về nhà nghỉ ngơi hay không?" Kỳ Dao nhìn hần, "Ta thấy dường như ngươi bệnh, sắc mặt của ngươi không tốt."

"Làm sao lại như vậy? Ta là người tập võ, không dễ sinh bệnh," Khi đang nói chuyện đột nhiên cổ họng hần ngứa, không kiềm được ho khan.

Kỳ Dao muốn thò người qua hỏi thăm, lại bị tay của hần chặn: "Đừng...coi chừng bị lây."

Bàn tay nam nhân nóng hổi, phủ lên gò má của nàng giống như lửa.

hần che mũi miệng của nàng lại, như sợ khí bắn xông vào miệng nàng, trong nháy mắt Kỳ Dao cảm giác lòng mình bị đánh trúng.

Động tác của hần lại giống như lúc Dương Thiệu kiếp trước.

Khi đó hần bệnh, nàng đi thăm một chút, Dương Thiệu sợ nàng bị lây, lúc ho khan sẽ dùng bàn tay che mặt nàng lại.

Kỳ Dao cảm giác hô hấp của mình như muốn ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Nàng tròn tròn mắt nhìn Dương Thiệu chăm chăm, trong lòng lại có suy nghĩ vô cùng sinh động, chẳng lẽ hần cũng sống lại?

Tiểu cô nương cứng đờ, khuôn mặt căng ra, Dương Thiệu ho khan xong, phát hiện nàng có chỗ lạ lạ, cho rằng mình che quá kín, vội vàng buông tay ra.

"không làm đau người chứ?" hần hỏi

Kỷ Dao lắc đầu, trong đầu rối bời.

Làn da nàng trắng tuyết non mềm, chỉ một chút như vậy, vậy mà trên mặt cũng lưu lại dấu tay mờ mờ, Dương Thiệu hỏi: "thật sự không đau chứ? Vừa rồi là sợ... Trước kia mẫu thân ta nói, ho khan lây cho người khác, mạo phạm rồi."

Nghe nói như vậy, Kỷ Dao càng loạn hơn.

Đúng vậy, đây là Thái phu nhân dạy, cho dù là Dương Thiệu kiếp nào cũng đều làm động tác này, như vậy, hần không phải sống lại. Nhưng gần đây hần tươi cười đều toát lên một chút dịu dàng, thật giống như người kiếp trước.

Nhưng nếu hần sống lại, vậy hành vi đủ kiểu trước đó lại phải giải thích như thế nào? Bỗng nhiên lạnh lùng bỗng nhiên hung dữ... Kỷ Dao cảm thấy bên trong đầu của mình lấp đầy bột nhão.

"Người vẫn nên trở về đi." Dương Thiệu nhìn nàng, "Lỡ như bị Kỷ phu nhân phát hiện lại không tiện giải thích, chỗ của ta không có việc gì."

Kỷ Dao ổn định lại tâm tình, trước tiên ném những suy nghĩ hỗn loạn kia ra ngoài: "Đương nhiên ta có thể trở về, nhưng còn Hầu gia đây, tay của người nóng như vậy, chắc chắn bệnh rồi." Vừa rồi lúc tay của hần phủ lên, vô cùng nóng, "Người cần khám đại phu, người phải lập tức nghỉ ngơi mới được."

Thức giục nàng đi, vậy mà cũng không đi..

Chút ít vui vẻ dâng lên trong lòng, Dương Thiệu nhìn nàng chăm chú: "Kỷ tiểu thư thật sự quan tâm thân thể của ta vậy sao?"

Kỷ Dao nghiêm túc: "Dù sao Hầu gia cũng đã cứu ta, ta quan tâm Hầu gia cũng phải mà. Hơn nữa, người thật sự đổ bệnh càng chậm trễ công việc hơn, còn không bằng nhân dịp chưa nghiêm trọng trị cho hết bệnh."

nói rất có lý, Dương Thiệu liếc nàng một cái: "Ừm, chờ ta xem hết thứ trong tay sẽ trở về."

Nghe thì biết đang đối phó nàng, nói là đồng ý, thật ra còn muốn kéo dài.

Kỷ Dao nhìn về phía cửa, đối diện với ánh mắt cầu xin của Trần Tổ, thậm chí hần còn chấp tay vái một cái.

Kỷ Dao không nói gì.

thật ra đối với quân sự Dương Thiệu rất nghiêm túc, nàng không biết khuyên như thế nào, một lúc sau nàng nói: "Người không trở về, ta cũng không trở về."

Dương Thiệu sững sốt: "Người nói cái gì?"

"Người không đi, ta cũng không đi."

Muốn ăn vạ ở phủ Đô đốc rồi? Vì để hần đi, nàng lại xuất ra chiêu này, khoe miệng Dương Thiệu khẽ nhếch lên, đứng dậy: "đi thôi."

Đại công cáo thành!

Kỷ Dao cười nói: "Được."

Dương Thiệu thu dọn bàn đồ trên bàn một chút, mang theo hai quyển sách chuẩn bị đi, Kỷ Dao hỏi: "Chẳng lẽ trở về người còn đọc?"

"Thế nào, không cho phép sao?" Dương Thiệu nhìn nàng cười, "Nếu như người lo lắng, có thể về Hầu phủ với ta."

Ai đi với hần...

Kỷ Dao quay đầu, lỗ tai hơi nóng.

Hai người đi đến cửa hông, xe ngựa dừng ở bên ngoài, Dương Thiệu dặn dò xa phu: "Đưa Kỷ tiểu thư đi." Sau đó gọi Trần Tổ dắt ngựa.

Tình trạng của hần rõ ràng là bị cảm lạnh, còn cười ngựa đón gió à? Kỷ Dao nói: "Người ngồi xe đi, dù sao ta cũng là bộ dạng già sai vật, không ai để ý."

Lời này thật đúng là lừa mình dối người.

Ngoại trừ quần áo bên ngoài, chỗ nào giống già sai vật? Ánh mắt Dương Thiệu rơi lên gương mặt nàng, làn da tiểu cô nương trắng trắng mềm mềm, đôi mắt tựa như sóng nước, bờ môi không biết dùng son gì, màu như màu vỏ quýt.

hần hơi muốn hôn nàng.

Đáng tiếc bệnh rồi, không, cho dù không có bệnh, đột nhiên hôn nàng, chắc chắn sẽ hù dọa nàng.

hắn nhẹ nhàng nói: "Người ngồi xe đi, ta là một đại nam nhân, cho dù có sinh bệnh cũng chống đỡ được, hơn nữa, Hầu phủ không xa."

hắn càng dịu dàng, nàng lại càng chống đối không đi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ngồi chung một chiếc xe ngựa đi, đợi đến nhà ta, Hầu gia cho ta xuống là được rồi."

Cứ vậy mà chủ động muốn ngồi chung một xe ngựa với hắn, hắn từ chối chẳng phải là đồ ngốc sao? Dương Thiệu nở nụ cười: "Nếu Kỷ tiểu thư đã không chê thì cứ như vậy đi."

Hai người ngồi lên xe.

"Người ở đầu kia." Dương Thiệu nói, lỡ như hắn có ho khan, có thể hướng ra cửa sổ, như vậy sẽ không lây cho Kỷ Dao.

Kỷ Dao ừm một tiếng.

Hai người ngồi hai đầu, ở giữa cách một khoảng rộng.

"Chờ lát nữa đến Kỷ gia, người cứ như vậy mà vào sao?" Dương Thiệu hỏi, "Bên trong có mặc váy không?"

"Đề Chu Niệm dẫn vào thì được rồi, ta thấy hắn rất tỉ mỉ." Kỷ Dao nhìn Dương Thiệu một cái, châm chọc nói, "Hầu gia tự mình phân người nằm vùng, còn không rõ năng lực của hắn sao?"

Dương Thiệu nhẹ giọng cười một tiếng: "hắn đúng là thông minh, nếu sau này người có việc cần ta giúp đỡ, cứ nói với hắn."

Kỷ Dao ngăn ra: "Bất cứ chuyện gì cũng được sao?"

Dương Thiệu nghiêng đầu nhìn nàng: "Đúng, bất cứ chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm, nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Bên trong cỗ xe u tối, ánh mắt hắn thâm trầm như biển, trong chớp mắt bao phủ nàng, Kỷ Dao cảm giác mình hơi choáng.

Sau khi nàng tuyệt tình với hắn như vậy, hắn vẫn có thể nghĩa vô phần cố* đối xử tốt với nàng như vậy, còn tốt hơn so với trước kia, bỗng nhiên nàng có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Cảm giác khó chịu này khiến nàng muốn khóc.

*làm việc tốt không chùn bước.

Giống như có thứ gì đó tràn vào tim, lấp đầy nó, đến mức cảm thấy đau nhức.

Nàng im lặng một lát, đột nhiên xê dịch về phía Dương Thiệu.

Dương Thiệu sửng sốt.

"Hầu gia, đưa tay trái của người cho ta." Nàng nói.

"Làm gì vậy?"

"Người cứ đưa ta."

Dương Thiệu nhìn nàng một lát, vươn tay trái ra.

Kỷ Dao cầm, mở bàn tay của hắn ra, ấn vào cuối ngón cái, nhẹ nhàng xoa.

Cảm giác lạnh lạnh từ bàn tay nàng truyền tới, còn có chút cảm giác đau, Dương Thiệu cảm thấy tim mình bỗng nhiên tăng tốc, bên tai nghe nàng nói: "Đây là huyết ngưng tể, ấn chỗ này có thể giảm bớt ho khan."

đang chữa bệnh cho hắn à?

Dương Thiệu nói: "Người có học qua y thuật à?" Sao hắn không biết?

Kiếp trước lúc nàng nhiễm bệnh, có vị đại phu đã từng nhắc qua, nói là biện pháp đơn giản, có thể chữa được, nàng chỉ muốn làm vài việc cho Dương Thiệu.

"Nghe một vị đại phu nói." Ngón tay Kỷ Dao lại chuyển qua một huyết vị khác, "Chỗ này hình như gọi là huyết thái uyên."

Tiểu cô nương bên cạnh vừa xoa vừa nhắc nhở, Dương Thiệu cảm giác như mình đang nằm mơ, vì sao Kỷ Dao đột nhiên tốt với hắn như vậy? Là bởi vì vừa rồi hắn hứa về sau sẽ giúp đỡ sao nàng? Đây là nàng đang báo đáp mình?

Mặc kệ ý nàng là gì, hắn thích muốn chết rồi!

Kỷ Dao đang cách gần đó, trong lòng bàn tay hắn lại thế này, hắn cảm giác nhiệt độ trên người hắn ngày càng cao.

Bệnh của hắn dưới tay nàng muốn nghiêm trọng hơn rồi.

Dương Thiệu nói: "Như vậy tay ngươi có đau không?"

"không đau." Kỷ Dao lắc đầu, "Cái này không thể dùng lực lớn, nếu không sẽ làm ngươi đau."

"Ta thấy như vậy cũng được rồi."

"Còn một huyết vị nữa."

Kỷ Dao lật tay hắn lại.

Dương Thiệu cảm thấy thân thể mình hơi không khống chế được, thế nhưng hắn lại không chủ động rút tay ra.

Vậy để nàng xoa một lúc đi, không biết sau này còn cơ hội như thế này nữa không, hắn chớp mắt một chút.

Khuôn mặt nam nhân ngày càng đỏ, Kỷ Dao cảm thấy nhiệt độ trong lòng bàn tay của hắn cũng tăng lên, thậm chí có phải lúc này bệnh của hắn rất nặng không? May mắn Trần Tổ lừa nàng đến đây, nếu không không biết Dương Thiệu sẽ gắng gượng đến khi nào.

Nàng càng chuyên tâm xoa.

Phù Đô đốc cách Kỷ gia cũng không xa, xe ngựa nhanh chóng ngừng lại, sau đó nghe được âm thanh xa phu, Dương Thiệu mở to mắt.

"Ta đưa ngươi xuống dưới." hắn đứng lên.

Kết quả không biết có phải vừa rồi nhồi máu quá nghiêm trọng hay không, chớp mắt một cái thân hình hắn ngã xuống.

Kỷ Dao bị hắn đè nằm ngang, môi của hắn dán lên tai nàng.

Mặt Kỷ Dao đỏ lên, nhịp tim tăng nhanh chóng.

"Hầu gia." Nàng kêu lên, "Ngươi choáng váng à?"

hắn thật nặng, toàn thân cứng rắn như hòn đá, nàng cảm thấy mình bị đè bẹp rồi.

Quả thật đầu Dương Thiệu cũng rất choáng, nhưng hắn nghi ngờ là vì bị Kỷ Dao xoa, lúc đầu đầu không choáng như vậy.

hắn khẽ ngẩng đầu lên, bờ môi lướt qua gương mặt của nàng.

Tiểu cô nương ngay bên dưới người của hắn, gương mặt ửng hồng như hoa đào, thân thể thơm thơm, cả người mềm mại dán lên ngực của hắn, dường như mình cũng có thể nghe được tiếng tim đập của nàng. hắn thấy hô hấp mình càng nặng, tỉnh táo chốc lát, chống tay mình lên.

"Có đè đau không?" hắn kéo nàng lên.

Khuôn mặt nàng đỏ rực: "không có."

"Vậy thì tốt rồi." Dương Thiệu nhìn nàng một cái, thấy mũi gã sai vặt trên đầu nàng rơi xuống, duỗi tay lấy nó đội lên.

"Mau trở về đi, hình như cũng qua không ít thời gian rồi, có lẽ Kỷ phu nhân đang tìm ngươi đó."

"Ừm." Nàng sờ lên mũi, đem một sợi tóc kẹp ra phía sau đầu, "Ta đi đây, Hầu gia, ngươi chú ý nghỉ ngơi. Đừng lại như hôm nay, nếu không...ai cũng sẽ lo lắng."

Ai là ai, có phải cũng bao gồm nàng hay không? Khóe môi hắn cong lên: "Ta biết rồi, cảm ơn ngươi vừa này..."

Xoa khiến toàn thân hắn khó chịu.

Kỷ Dao nói: "không cần khách sáo."

Nàng đứng lên, từ trên xe đi xuống.

Dương Thiệu từ trong cửa sổ xe thấy Chu Niệm chạy tới, hành lễ với Kỷ Dao một cái, dẫn nàng đi vào cửa lớn.

"Trần Tổ." hắn đột nhiên nói.

Nhất thời sắc mặt Trần Tổ đi theo bên cạnh tái mét, run rẩy đi đến bên cửa sổ, hắn cảm thấy mình phải lĩnh gậy rồi.

Cũng không biết lĩnh hai mươi đại bản hay là năm mươi đại bản đây, đều phải chịu tội.

Hứa Như Nam bên cạnh ánh mắt thông cảm.

Kết quả đột nhiên trong cửa sổ xe ném ra một khối ngọc bội Dương Chi, giọng nói Dương Thiệu lạnh nhạt: "Lần sau còn như vậy, bản hầu muốn đầu của ngươi."

"Vâng!" Trần Tổ suýt nữa thì quỵ xuống, "Tiểu nhân không dám nữa."

Đội xe ngựa đi xa, hân vui mừng treo ngọc bội bên hông, mặc dù làm sai, thế nhưng Hầu gia vẫn rất vui vẻ mà!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Dương Thiệu trở lại Hầu phủ, đại phu bắt mạch nói là do mệt mỏi quá sức, dẫn đến tà khí xâm nhập nhiễm cảm lạnh, viết đơn thuốc cho hắn.

Gần đây con trai thường xuyên không về nhà, Thái phu nhân cũng nghe phong phanh trên triều đình, chờ đến lúc tiễn đại phu liền hỏi lý do.

"không phải con thật sự muốn đi đánh trận chứ?" Thái phu nhân ngồi ở bên giường, "Ta nghe cậu con nói, gần đây con thường đến Binh bộ, có việc này không? Nếu không phải vì hai nước giao chiến, phủ Đô đốc và Binh bộ nên tránh hiềm nghi!"

"Vâng, con muốn đi Ngân Xuyên." Dương Thiệu cũng không giấu, "Nhưng mà ngài không cần lo lắng, Hòa Si không có thực lực, bây giờ tiến đánh dễ dàng hơn sau này, nếu kéo dài đến tương lai sẽ thành tai họa. Con bận rộn cũng vì bàn kế sách với Binh bộ, diệt tận gốc Hòa Si."

"Nếu dễ dàng như vậy, vì sao con còn muốn tự mình đi? Phái tướng quân khác là được, không phải Hoàng thượng cũng phụ thuộc vào con xử lý công vụ sao?"

Mỗi thù hận này mẫu thân mình không thể hiểu được, Dương Thiệu cũng không nói rõ ràng: "Trận chiến này con phải đi, mẫu thân không cần khuyên nữa."

Cho dù bệnh cũng có thể cảm giác được quyết tâm của hắn, Thái phu nhân không hiểu lắm, chỉ là tình huống bây giờ không nên nhiều lời, bà dặn con trai nghỉ ngơi cho tốt rồi đi.

...

Kỷ Dao về đến nhà, phát hiện mẫu thân mình không biết, vội vàng nhanh chóng thay quần áo giả sai vật ra.

Mộc Hương lén lút đem quần áo cho Chu Niệm, tránh sau này phu nhân trông thấy.

Lúc này đã gần chạng vạng tối, Kỷ Dao dùng bữa xong liền cảm thấy mệt mỏi, ở ngoài cửa đốt lửa đen ăn, sau đó treu đùa mèo một lát, tắm rửa rồi sớm chìm vào giấc ngủ.

Thời tiết hơi nóng.

Đắp chăn mỏng manh, bên tai dường như có tiếng côn trùng đêm râm ran, âm thanh nhỏ nhỏ, chột xa chột gần.

Nàng ở bên trong một vùng tăm tối, đột nhiên nhìn thấy một ngọn đèn dầu phát sáng lên.

một nam nhân mặc cẩm bào màu xanh ngọc ngồi ở bên giường, trong tay bưng bát thuốc, mỉm cười nhìn nàng: "Dao Dao, uống một chút đi, ta thử qua rồi, không đắng."

"Chàng gạt người, hôm qua thiếp mới uống, đắng muốn chết."

"Vậy nàng muốn thế nào mới chịu uống?"

"Chàng uống một ngụm."

Nam nhân rất có tính nhẫn nại đối với chuyện cố tình gây sự này, ngay trước mặt nàng uống một muỗng thuốc: "Như thế nào? Ta đã nói không đắng mà."

"Chàng vốn không sợ đắng, chàng ngậm hoàng liên* còn không sợ!"

*hoàng liên là một vị thuốc rất đáng.

hắn cười, dịu dàng nói: "Dao Dao ngoan, ta đút cho nàng uống được không?" hắn ngậm một ngụm thuốc, cúi người, hôn lên môi nàng.

Cay đắng tràn lan, dường như lại có chút ngọt, nàng chỉ cảm thấy ngực khó chịu, thở không nổi, bỗng nhiên ho khan một tiếng. Ngay sau đó ho khan kịch liệt.

Mộc Hương nghe tiếng, vội vàng chạy tới: "Tiểu thư, sao đột nhiên người lại ho khan vậy?" Nàng đốt đèn, kéo màn ra.

Trong chốc lát, mặt mũi tiểu cô nương ửng đỏ.

Nàng cúi người, đẩy nàng ấy một cái.

Kỷ Dao tỉnh mộng, mở mắt ra, thấy bên cạnh nào có Dương Thiệu, thì ra là nàng nằm mơ, mơ đến chuyện của kiếp trước.

thật ra từ lúc sống lại cho đến nay nàng đều không nằm mơ thấy Dương Thiệu, chẳng biết vì sao hôm nay lại... Chẳng lẽ bởi vì ngồi chung một xe ngựa, nàng xoa tay cho hắn? Nàng nói: "Mộc Hương, rót cốc nước..." Giọng nói khàn khàn, nàng lại ho khan, thở cũng không được.

Mộc Hương lo lắng, vội vàng bảo Bạch Quả đi báo cho Liễu thị.

Hơn nửa đêm, Liễu thị khoác quần áo đến xem con gái.

Bà đưa tay sờ trán của nàng, cảm thấy nóng hổi, trong lòng Liễu thị biết là nhiễm bệnh, lập tức sai gã sai vặt đi mời đại phu bên ngoài: "Có thể rất nhiều tiệm thuốc đã đóng cửa, người cẩn thận tìm xem, có còn nhà ai mở hay không, trả nhiều bạc một chút, nhất định phải mời đến nhà."

Gã sai vặt vâng lời, nhanh chóng bước đi.

Chuyện này khiến cho Kỷ Chương cũng tới, vừa rồi vợ ông đứng dậy ông đã tỉnh, thấy vẫn chưa về nên hỏi người hầu, mới biết con gái không khỏe.

"Chàng đi ngủ đi, thiếp canh ở đây." Liễu thị nói, "Ngày mai chàng còn phải đến nha môn nữa."

"Cũng không còn bao lâu, không ngủ nữa." Kỷ Chương nhìn Kỷ Dao, dường như lại mê man, "Đứa nhỏ này sao đang tốt lại đột nhiên bệnh? Còn ho khan, thời tiết này không thể nào cảm lạnh chứ, chẳng lẽ ban đêm còn đạp chân, cũng không còn là đứa trẻ nữa."

Mộc Hương ở bên cạnh mặt trắng bệch, cúi thấp đầu, sợ Liễu thị hỏi tới.

Nha hoàn bên cạnh con gái đều trung thực, hơn nữa Liễu thị hoàn toàn không nghĩ đến Kỷ Dao sẽ ra ngoài, bà cũng rất ngờ vực: "Chắc là đạp chân."

"Ta sai phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, chờ lát nữa chúng ta dùng bữa sáng trước." Kỷ Chương đi ra ngoài.

Qua một thời gian, gã sai vặt dẫn đại phu tới.

Liễu thị cúi người đánh thức Kỷ Dao, đỡ nàng ngồi dậy: "Nhanh chóng để đại phu xem, uống thuốc xong sẽ khỏi."

Kỷ Dao mơ màng duỗi tay ra.

Đại phu kia ngồi xuống, bắt mạch cho nàng.

Trong phòng tĩnh lặng im ắng.

một lát sau, đại phu nói: "Có hơi cảm lạnh, không có gì nghiêm trọng, ta cho một đơn thuốc hai ba ngày có thể khỏi, đúng rồi, chỗ ta còn có một loại thuốc viên đặc chế," Ông dặn dò đệ tử, "Tổ Văn, đem hòm thuốc của ta ra đây."

Lúc đầu đại nãi của Kỷ Dao còn chưa tỉnh, kết quả nghe được cái tên này, cả người đều tỉnh táo, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tổ Văn, thấy nàng ta lông mày nhỏ mắt nhỏ, bờ môi rất mỏng, trên má trái có một vết sẹo, dưới ánh đèn làm cho người ta sợ hãi. Nàng thét lên một tiếng, chỉ về phía nàng ta: "Nương, mau đuổi nàng ta ra, con không cần thuốc viên, con không cần đại phu này khám bệnh!"

Liễu thị nhỏ giọng: "Dao Dao, làm sao vậy, con làm sao vậy? Đây là đại phu, nha đầu kia cũng là người của ông ấy."

"Con mặc kệ, nương, nương mau đuổi nàng ta đi." Trong chớp mắt Kỷ Dao nhớ đến chuyện mình bị hạ độc chết, cảm giác toàn bộ cổ họng đều trở nên đau nhức.

Cũng không biết lý do vì sao, kỳ kỳ quái quái, nhưng Liễu thị đau lòng con gái, đành phải xin lỗi hai người này, trả tiền rồi bảo gã sai vặt đưa ra ngoài.

Bất đắc dĩ phải mời đại phu khác, Kỷ Dao mới ngoan ngoãn nghe lời.

Nhìn con gái chìm vào giấc ngủ, Liễu thị nói khẽ: "Vừa rồi trên mặt nha đầu kia có sẹo, sợ là hù dọa Dao Dao, con bé đang không thoải mái, không biết

nhìn thành cái gì."

"không sao thì tốt rồi, con bé còn trẻ, hồi phục nhanh thôi." Kỳ Chương nắm tay bà, "Nàng cũng mệt rồi, ăn một chút đi."

Hai người nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Ngày hôm sau Kỳ Đình Nguyên mới biết muối muối bị bệnh, sau khi rời khỏi nha môn, Tô Thăng và Lý Băng Ngọc gọi hắn đi uống rượu.

"không đi, ta phải đi thăm muối muối."

"Ôi, thật là một ca ca tốt." Tô Thăng vỗ vỗ bả vai hắn, "Đáng tiếc, vốn chúng ta muốn cùng ngươi đến quán rượu Thanh Nguyệt uống rượu."

Năm ngoái lúc Hoàng đế băng hà, cửa hàng trong kinh thành không có cách nào làm ăn, nhất là các quán rượu lớn, đóng cửa mấy tháng, hai tháng trước mới bắt đầu dần dần náo nhiệt, nhưng mà Kỳ Đình Nguyên vẫn chưa đến quán rượu Thanh Nguyệt, nghe bọn hắn nhắc đến, hắn sùng sốt một chút: "Quán rượu kia có rượu gì ngon mà các ngươi muốn đi uống?"

"Có nhiều lắm, rượu gì cũng có, đến từ năm sông bốn biển, ai bảo chủ quán có tiền chứ." Tô Thăng chau mày, "Tán Minh, không phải ngươi cũng quen biết chủ quán này sao? Thăm tiểu thư đó, nếu như ngươi đến, không chừng chúng ta còn có thể được giảm giá."

"đi đi đi." Kỳ Đình Nguyên hận không thể đạp hắn một cú, quay người đi.

Lý Băng Ngọc nhìn bóng lưng của hắn, lắc đầu: "Tán Minh hắn thích rượu như thế, vậy mà không chịu đến quán rượu Thanh Nguyệt."

"không phải hắn không muốn đi, là hắn không muốn gặp mặt Thẩm tiểu thư," Tô Thăng sờ sờ cằm, "Cũng không biết hắn có ý gì, ngày đó không phải hắn đưa nàng trở về sao? Nhưng mà cũng là chuyện lâu trước đó rồi."

"Chỉ có hắn mới biết." Lý Băng Ngọc nhàn nhạt nói: "đi thôi."

Hai người sóng vai mà đi.

Uống thuốc xong, Kỳ Dao khá hơn nhiều, nhưng vẫn ho khan.

Kỳ Đình Nguyên bưng cháo hoài son* thanh đạm đến cho nàng: "Có đỡ chút nào không?"

*còn gọi là khoai mài.

"Có." Kỳ Dao nói, "Trán không còn nóng như trước nữa."

Kỳ Đình Nguyên nhìn nàng ăn cháo: "Thời tiết như thế này mà còn cảm lạnh được, cũng thật lạ kì, hôm nay ta nghe đồng liêu nói, Dương Đô đốc cũng cảm lạnh, ở nhà nghỉ ngơi, sau khi Hoàng thượng biết được, phái thái y đến chữa bệnh cho hắn...Muội nói xem, muối cũng bệnh, trùng hợp vậy sao?"

"Khụ!" Kỳ Dao bị sặc, thiếu chút phun cháo lên mặt Kỳ Đình Nguyên.

"Muội ăn từ từ." Kỳ Đình Nguyên vội vàng đưa tay vuốt lưng cho nàng, "Tội nghiệp, ăn cháo cũng khó khăn, sặc tới như vậy."

Còn không phải bị huynh ấy dọa sao, có tật giật mình.

Nhưng mà bệnh của Dương Thiệu cũng thật lợi hại, nàng chỉ ngồi cùng xe ngựa với hắn, lúc hắn ho khan còn che miệng nàng lại.

Vậy mà cũng không tránh được.

Kỳ Dao chậm rãi nuốt cháo xuống.

Chuyện nàng bị bệnh, nhanh chóng được Chu Niệm truyền đến chỗ Trần Tổ.

"Kỳ tiểu thư cũng ho khan." Trần Tổ nói, "đã bệnh hai ngày vẫn chưa khỏe, nghe nói mỗi ngày đều uống thuốc."

Chủ yếu là Trần Tổ thấy áy náy, nếu không phải tại hắn, Kỳ Dao cũng sẽ không bị lây, đương nhiên phải nói cho Dương Thiệu một tiếng.

Kết quả Dương Thiệu mắng hắn không ngừng.

Trần Tổ đỏ mặt hỏi.

Là hắn không đúng, nhưng không phải hôm đó Dương Thiệu cũng rất vui vẻ sao, còn thưởng ngọc bội Dương Chi quý giá cho hắn, chẳng qua hắn cũng không dám lên tiếng.

Ban đêm lúc Kỳ Dao muốn đi ngủ, đột nhiên Mộc Hương lén lút tiến vào, đóng cửa lại.

"Tiểu thư nhìn nè."

Nàng đưa tay lấy ra một bình ngọc cho Kỳ Dao.

"Đây là cái gì?" Kỳ Dao hỏi.

"Hầu gia sai Chu Niệm đến đưa cho tiểu thư, nói là hết ho."

Dương Thiệu?

Đúng rồi, hôm nay ca ca nói Hoàng thượng phái thái y đến khám cho Dương Thiệu, đây có phải là thuốc của Thái y cho không nhỉ? Nàng mở nắp bình ra nhìn một chút.

Đen sì, không biết trộn lẫn bao nhiêu dược liệu.

Nhưng mà nếu xuất phát từ tay thái y, nhất định sẽ có tác dụng, nếu không Dương Thiệu cũng không đưa đến cho nàng. Có phải hần cũng đã có chuyển biến tốt hay không? Khóe miệng Kỳ Dao cong lên, đưa lên uống một ngụm, có hơi đắng, nhưng cũng rất thanh mát, dường như cổ họng lập tức trở nên dễ chịu.

Nàng lại uống một ngụm.

Vừa mới nuốt vào thì Mộc Hương đưa qua một hộp mứt qua: "Tiểu thư, còn có mứt táo* nè, Chu Niệm nói Hầu gia đã hỏi qua thái y, có thể dùng chung với thuốc."

*táo tàu.

Nàng sừng sốt một chút, đưa tay mở hộp.

Mùi táo đậm đà xông vào mặt, còn chưa ăn thì đã cảm nhận được vị ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Kỳ Dao cầm một miếng ăn, cảm thấy mứt này ngọt mà không ngán, thịt táo được làm tỉ mỉ, mềm mềm, trong miệng nhanh chóng không còn đắng nữa.

Thế nhưng mà, làm sao Dương Thiệu biết nàng sợ đắng? không lẽ đây chỉ là sự trùng hợp?

Nghĩ đến những thay đổi gần đây của hần, nàng cảm giác càng ngày càng quen thuộc, nghi ngờ trong lòng nàng mãi không tan.

Lúc nằm trên giường, Mộc Hương buông màn xuống cho nàng, sau đó kiểm xem có muỗi hay không mới đi ra.

Đèn tắt, trong phòng tối xuống, chỉ có một ít ánh trăng len vào.

Kỳ Dao vừa mới chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện một gương mặt, vết sẹo màu đỏ nhàn nhạt kia như tới gần trước mặt nàng, dọa đến mức nàng lại mở mắt.

không ngờ Hầu phủ không có Tổ Vân, nàng ta lại xuất hiện trong nhà mình, cũng không biết nếu lúc đó uống thuốc viên kia, nàng có chết hay không? Chắc là không đâu, kiếp này Tổ Vân không nhận ra nàng, theo lý thuyết, không oán không thù. Nhưng mà nàng cảm thấy trong lòng không yên, lật qua lật lại không ngủ được.

Có phải nên nhờ ca ca giúp nàng điều tra Tổ Vân một chút không? Con người này chẳng lẽ lại tính toán cái gì, lại muốn chơi chết mình à?

Kỳ Dao ra quyết định.

Ngày hôm sau, đợi đến lúc Kỳ Đình Nguyên rời khỏi nha môn, nàng liền đến thư phòng của hần.

"Sao không nghỉ ngơi cho tốt?" Kỳ Đình Nguyên cau mày, "Bệnh còn chưa hết mà đã đến đây chạy loạn."

"Muội có việc muốn nhờ ca ca giúp đỡ," Kỳ Dao kéo Kỳ Đình Nguyên ngồi xuống, "Nửa đêm hôm trước gã sai vặt có mời một đại phu đến, ông ấy dẫn theo một cô nương, huynh giúp muội điều tra cô nương kia đi, trên mặt nàng ta có vết sẹo."

Kỷ Đình Nguyên không hiểu rõ: "Muội biết nàng ta?"

Kỷ Dao lắc đầu.

"Muội đã không biết, vậy vì sao phải điều tra nàng ta?"

"Muội nằm mơ thấy nàng!" Kỷ Dao lộ ra dáng vẻ sợ hãi, "Nàng ta muốn hạ độc chết muội, ca ca, huynh nhất định phải giúp muội tra rõ, nếu không muội ngủ không ngon, hôm qua muội còn mơ thấy ác mộng." Nàng biết Kỷ Đình Nguyên thương nàng, chăm chăm nắm chặt tay áo của hắn, run lấy lấy, "Muội thật là sợ đó, ca ca."

Quả thật như đứa trẻ đáng thương.

Mặc dù Kỷ Đình Nguyên cảm thấy không nói lý, nhưng mà muội muội sợ hãi không giống giả, hơn nữa chắc con bé cũng nói không thành có, cố tình đến làm phiền mình.

"Được rồi, huynh giúp muội tra một chút." hắn là Tả Thiêm Đô Ngự sử của Đô Sát viện, chuyên làm vốn dĩ chính là giám sát quan lại, duy trì trật tự giám sát mọi chuyện, điều tra một người dân thường thật sự đơn giản, "Muội đừng lo lắng, nhất định sẽ nhanh chóng có kết quả." hắn an ủi muội muội.

"Vâng, cảm ơn ca ca." Kỷ Dao cười ngọt ngào.

Tin tức Dương Thiệu muốn xuất chinh Ngân Xuyên truyền ra.

Bên trong phủ Tĩnh Vương, sắc mặt Tống Thụy âm trầm lạnh lùng, rót một chén rượu.

"Điện hạ, người vẫn nên kiên trì một chút, bây giờ còn trong thời kì giữ đạo hiếu, nếu như bị Hoàng thượng biết được e rằng sẽ trách mắng người." Mưu sĩ khuyên giải.

"Ai dám truyền đi?" Tống Thụy liếc xéo hắn một cái, "Đồ vô dụng, chỉ biết ở đây khuyên nhủ, sao không thay ta nghĩ cách kéo dài ca từ hoàng vị xuống?"

"Chuyện này..." Mưu sĩ lộ vẻ mặt khó xử, "Đa số binh mã ở trong tay Dương Đô đốc, toàn bộ kinh thành phòng thủ như thùng sắt, có thể thế nào được? Điện hạ bình tĩnh đừng vội, giấu tài, tương lai tiếp tục mưu đồ. Điện hạ không nhìn thử xem, Sở vương điện hạ cũng lặng yên không tiếng động đó sao?"

"Bây giờ ta mới hiểu rõ, Tống Vân cũng chẳng qua là một kẻ vô dụng, chỉ bởi vì Tống Diễm thể hiện mấy phần chân tình, mấy phần tín nhiệm, hắn liền không đành lòng ra tay!" Tống Thụy ném chén xuống đất, "Ta đã nhìn lầm rồi...Khó trách trước đó đại ca đối đãi với Dương Thiệu như vậy, thì ra đều chỉ dựa vào một mình hắn ta."

Có binh mã, còn sợ gì chứ? nói Tống Diễm coi Dương Thiệu thành cha cũng không quá, nhìn những ngày này xem, trên đầu Dương Thiệu chỉ thiếu một mào ngọc*!

*loại mũ của hoàng đế khi lên triều.

một kẻ như vậy, làm sao dễ đối phó? rõ ràng Dương Thiệu chính là một chướng ngại vật, thời điểm lúc phụ hoàng bệnh, hắn điều khiển binh mã tận dụng hết mọi khả năng ngăn chặn mọi khe hở, Tống Diễm mới có thể thuận lợi lên ngôi.

Thấy chủ tử phiền muộn, mưu sĩ nói: "Dương Đô đốc một tay che trời, trong quân cũng sớm có người không phục, lúc trước không phải còn có quan viên vạch tội không ngừng đó sao? Thuộc hạ cho rằng, lúc này điện hạ nên ân núp, xem gió lái thuyền...Đợi đến khi điện hạ xả tang, xin mau chóng thành thân."

Thành thân?

Trong đầu Tống Thụy hiện lên một bóng người, hắn sờ sờ cánh tay, dường như còn có thể cảm nhận được đau đớn cây trâm đâm vào phía trên.

hắn cụp mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Đúng là nên tìm một người."

Thất nguyệt lưu hòa*, thời tiết dần dần chuyển sang lạnh.

*Tháng bảy âm lịch sao Hỏa di chuyển dần về phía tây.

Kỷ Dao họ khan đã khỏi hẳn, lúc này đang ở trong nhà thêu thùa may vá, Chu Niệm đến truyền lời, nói đã chuẩn bị xong xe ngựa ở cửa bên, Dương Thiệu muốn gặp nàng.

Đây cũng là chuyện thuộc trong khế ước, Kỷ Dao liền nói với Liễu thị muốn đi quán rượu.

"đi làm gì?" Liễu thị liếc nàng một cái, "Lần trước gạt nương nói phải suy nghĩ thật kỹ, chọn ra chồng tương lai, kết quả thì sao? Lần này con lại muốn gạt nương cái gì nữa?"

Kỷ Dao nói: "Chỉ là nhớ A Nghiên, muốn đến gặp thôi."

Liêu thị tức giận: "Con gái nhớ con gái cái gì, con rảnh sao không nghĩ..." Muốn nói nam nhân, nhưng cảm thấy quá thô tục, "Dao Dao à, nương cũng chỉ lo lắng cho con, con không thể ở trong nhà cả đời được, con cần một người chồng tốt để chăm sóc con."

"Con hiểu mà, nhưng mà con quá thật nhớ A Nghiên, đã lâu rồi con không gặp nàng." Kỳ Dao thở dài, "Con cũng lo lắng cho A Nghiên, tuổi nàng còn lớn hơn con, không phải cũng chưa lấy chồng đó sao?"

Liêu thị nghe lại cảm thấy áy náy, khoát khoát tay: "đi đi, về sớm một chút."

Kỳ Dao đồng ý, đi ra ngoài.

Xe ngựa không phải đến Hầu phủ, cũng không phải đến phủ Đô đốc, mà là đi đến một biệt viện ở thành Tây, sau khi nàng xuống xe, thấy bốn phía tĩnh lặng, không có một người đi đường.

Màu sơn cửa lớn rất mới, cũng rất lạ lẫm, xưa nay nàng chưa từng tới đây bao giờ, nàng hơi kinh ngạc, vì sao Dương Thiệu lại gặp nàng ở đây?

Đúng lúc này, Trần Tổ mở cửa.

"Kỳ tiểu thư, vào đi." hắn nói.

Kỳ Dao đi vào, thấy bên trong rất sạch sẽ, trên mặt đất ốp gạch xanh, sáng bóng đến có thể soi gương, Dương Thiệu đứng trong sân tươi cười nhìn nàng: "Người hết ho chưa?"

"Ừm, thuốc ho kia rất có tác dụng, đã sớm khỏi rồi." Kỳ Dao đi đến trước mặt hắn, ngửa đầu nhìn chăm chú, dường như trong đôi mắt nam nhân ẩn chứa ánh sao, sáng tỏ dịu dàng, nàng do dự một chút hỏi, "Hầu gia, vì sao lại phải đưa mứt táo?"

hắn mỉm cười: "Ta thấy các cô nương đều sợ đắng... Ngay cả mẫu thân ta đã có tuổi rồi, uống thuốc cũng phàn nàn."

không hề hoảng loạn chút nào, quả thực trả lời rất kín kẽ, Kỳ Dao nghĩ thầm, chẳng lẽ mình cả nghĩ quá rồi?

"không biết hôm nay Hầu gia muốn ta làm cái gì?" Nàng nhìn quanh bốn phía, rất khó hiểu, trước đó Dương Thiệu nói không cần nàng đến Hầu phủ, lần này đặc biệt đổi chỗ, hình như có vẻ bày trò, cho nên chắc là chuyện gì khó khăn lắm? không biết hắn có làm khó mình không?

"Ta muốn Kỳ tiểu thư nấu một bữa cơm cho ta." Dương Thiệu nói.

Cái gì?

Toàn thân Kỳ Dao cứng đờ.

Nhìn vẻ mặt của nàng giống như bị dọa sợ, Dương Thiệu nói: "Nếu như người thật sự không làm được vậy thì thôi."

"không phải... tại sao người muốn ta nấu cơm?" Kỳ Dao nghi hoặc, "Cho dù ta làm, cũng thua kém đầu bếp Hầu phủ mà."

"Chỉ là tò mò tài nấu nướng của người, nhất thời nổi hứng, nếu như ngay cả món đơn giản nhất người cũng không biết, ta cũng không ép buộc."

Nghe có vẻ thất vọng, Kỳ Dao nghĩ thầm Dương Thiệu đã cứu phụ thân nàng, thật ra nàng cũng không báo đáp chuyện gì, cho dù trước đây hắn vui buồn thất thường nhưng cũng cứu giúp mình nhiều lần, nàng chỉ đều cảm ơn một câu rồi xong. Nàng suy nghĩ rồi nói: "Ta có thể làm bánh hành cho Hầu gia ăn."

Đôi mắt của hắn lập tức sáng lên: "Người biết làm?"

"Khi còn bé có thấy mẫu thân làm qua, không khó." Kỳ Dao nói, "Người sai người đi mua ít trứng gà, hành, còn có bột mì, đúng rồi, còn có muối, mỡ nữa."

"Được." Dương Thiệu sai Trần Tổ đi mua.

hắn dẫn nàng đến phòng bếp.

Nơi này cách chợ không xa, Trần Tổ nhanh chóng về tới.

"Nhóm lửa đi." Dương Thiệu nói.

Trần Tổ lau mồ hôi, đi ra phía sau lò, lấy cây mõ lửa thổi phù phù, sau đó ném vào bụng lò nhóm lửa, lửa nhanh chóng cháy lên.

Kỳ Dao đứng lựa hành, làm sạch sẽ từng cây.

Tiểu cô nương rũ rứt, rất cẩn thận, gương mặt trắng nõn như hoa ngọc lan đầu xuân, Dương Thiệu đứng bên cạnh nhìn nàng, cảm thấy mình như ở trên mây, hạnh phúc không nói nên lời, quanh mình cũng trở nên yên tĩnh, thời gian cứ như vậy dừng lại, hắn hi vọng vĩnh viễn không cần trôi qua.

Tiếng nước rào rào khiến hấn bừng tỉnh, hấn thấy Kỳ Dao đang nhào bột mì, nàng thả trứng gà và hành lá vào bên trong, khiến cho trên mặt lấm ta lấm tẩm đầy bột.

Vô cùng đáng yêu.

hấn lấy ra cái khăn nhẹ nhàng lau cho nàng: "Vắt và cho nguoi rồi."

Kỳ Dao khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn vào mắt nam nhân, trong lòng cảm thấy kì lạ, câu nói đó hình như nên nói với vợ thì phải!

Lông mi nàng khẽ rung hai lần: "Chỉ sợ làm xong không thể ăn."

Nàng hoàn toàn không có lòng tin.

Dương Thiệu nói: "không sao, nguoi làm là được."

Bỏ mỡ vào trong chảo, Kỳ Dao đổ lên trên mặt, nhớ đến dáng vẻ mẩu thân mình làm bánh, nàng cầm xẻng đảo đông đảo tây, muốn làm cho cái bánh tròn một chút.

Nhưng mà hình dạng của nó ngày càng kì cục.

trên trán Kỳ Dao đột nhiên chảy xuống một giọt mồ hôi.

thì ra nhìn có vẻ đơn giản làm lại khó như vậy, khi còn bé nàng thấy mẩu thân mình làm bánh rất nhanh, bởi vì buổi sáng năm người ăn cơm, cha và ca ca mỗi người muốn ăn hai cái, nên mẩu thân phải làm bảy cái. Nhưng trong ấn tượng, chưa đến thời gian một chén trà*, mẩu thân đã làm xong.

*thời gian từ 30 phút đến 1 tiếng đồng hồ.

Thế nhưng mà, sao nàng lại thành cái dạng này?

Kỳ Dao đỏ mặt, hơi xấu hổ.

thật vất vả mới chín, nàng bỏ bánh hành vào trong bát, thấy Dương Thiệu đi lấy đĩa, nàng nhanh chóng ăn một miếng thử hương vị.

Ôi, mặn quá!

Nàng vội vàng nhả vào khăn tay giấu trong áo.

"Hầu gia, hay là nguoi đừng ăn thì hơn." Kỳ Dao đặt bánh hành lên trên bàn, "Nguoi nhìn thử đi, ta làm không tốt đâu."

nói là bánh, nhưng càng giống cục bột hơn, khóe miệng Dương Thiệu cong lên, gấp lên.

Có khó coi cũng là Kỳ Dao làm ra.

"không sao, nếu là ta làm, còn không bằng nguoi đâu." Dương Thiệu gấp ăn, Kỳ Dao nhìn hấn chăm chăm, thầm nghĩ không biết hấn có nhả ra không.

Nhưng mà hấn không có nhả ra, chỉ là đuôi chân mày hơi nhướng lên một chút liền nuốt vào.

Mặn như vậy...

Kỳ Dao nói: "không thể ăn được đâu."

"không có, ăn rất ngon." Dương Thiệu lại gấp một miếng, "Lần đầu tiên nguoi làm à? Lần đầu làm đã không dễ dàng rồi."

Cho dù như thế nào, đó cũng là hương vị của Kỳ Dao, nàng tự mình làm, tự tay bung đến trước mặt hấn, mặc kệ là chua, là đắng, là ngọt, là mặn, hấn cũng không để ý.

Bởi vì hấn chưa từng được ném qua, hấn chỉ từng ảo tưởng, ảo tưởng Kỳ Dao hiểu ý, cam tâm tình nguyện vì hấn làm mỗi một việc...

Nhìn nam nhân ăn món ăn không ra dáng này, Kỳ Dao nghĩ đến mùi vị mặn kinh khủng trong miệng, đột nhiên dường như nghe âm thanh bên tai nói: "Dao Dao, chừng nào nàng có thể làm một bữa cơm cho ta? Từ tướng quân nói, mỗi ngày vợ hấn đều nấu cơm cho hấn."

"Thiếp không làm đâu."

"Làm màn thầu cũng được."

"Màn thầu thiếp cũng không làm." Nàng hừ một tiếng, chọt vào cánh tay hấn, "Hầu gia có phải muốn một chết thiếp, nấu cơm khó lắm, sẽ làm mặt bị thương, sẽ làm tay bị thương."

"Nàng muốn làm cái gì ta sẽ giúp nàng chuẩn bị kỹ càng, nàng chỉ cần nấu một chút, có được hay không? Dao Dao ngoan."

"không được, thiếp làm rất khó ăn, bản thân thiếp còn không ăn được."

"Ta ăn, nàng làm có khó ăn ta vẫn ăn, được ăn cơm Dao Dao làm, chết cũng không tiếc."

Chết cũng không tiếc...

Đầu Kỷ Dao bỗng dưng đau đớn, cảm giác hơi choáng, nắm tay của nàng chống lên bàn, đột nhiên bên tai nghe Dương Thiệu nói: "Hôm nay là lần cuối cùng gặp người kiều này, khế ước giữa chúng ta dừng tại đây."

hắn đem giấy khế ước đưa đến bên tay nàng, khẽ cười nói: "Cảm ơn người, Kỷ tiểu thư."

hắn sắp phải đi Ngân Châu rồi, không thể nào có thời gian gặp nàng nữa, nhưng mà Kỷ Dao đã hát cho hắn nghe, may vá quần áo cho hắn, làm cơm cho hắn, hắn đã thỏa mãn.

Những chuyện còn lại, hắn cũng không ép buộc được.

Hòa Sĩ kia, hắn nhất định phải đi gặp, nhất định hắn phải báo mối thù kiếp trước.

Kỷ Dao, chỉ có thể đợi hắn khai hoàn mới gặp lại.

Mặc dù không muốn, nhưng chắc chắn phải biệt ly.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Đầu Kỷ Dao còn hơi choáng váng, nàng không biết tại sao mình lại nhớ đến chuyện kia.

Có lẽ bởi vì đời này nấu cho Dương Thiệu một bữa cơm sao? Đây là lần đầu tiên nàng nấu cơm cho người khác. Kỷ Dao ổn định lại tinh thần, cúi đầu nhìn về khế ước: "Hầu gia thật sự trả lại cho ta sao?"

"Tất nhiên," Dương Thiệu cười nói, "Trước kia làm phiền người mấy lần."

Toàn những chuyện đơn giản, không thể nói là phiền phức, Kỷ Dao cắt khế ước vào trong tay áo, nàng không ngờ được Dương Thiệu nhanh chóng kết thúc khế ước giữa bọn họ như vậy, vốn còn tưởng rằng thật sự phải hai năm.

Lúc đó nàng thật sự sợ Dương Thiệu sẽ làm khó, nhưng hắn cứ thế mà hủy bỏ.

"Sau này nếu là việc ta có thể làm, Hầu gia cũng không cần ngại."

Dương Thiệu khẽ gạt mình, trên khóe môi nhanh chóng thoáng ý cười, hắn nhớ lại chuyện chữa bệnh trên xe trước đó của Kỷ Dao, xem ra Kỷ Dao cũng không phải thật sự hoàn toàn vô tình đối với hắn: "Được, ta cầu còn không được."

hắn cười khiến gò má nàng hơi nóng: "Ta phải trở về, vừa nãy có nói là đi quán rượu."

hắn gật đầu.

Ngay lúc Kỷ Dao chuẩn bị lên xe ngựa, bỗng nhiên Dương Thiệu nắm chặt cánh tay của nàng.

Kỷ Dao không hiểu, nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Trong đôi mắt sắc bén của hắn hàm chứa chút tình cảm phức tạp, khiến lòng nàng thỉnh thoảng thất chặt.

"Hi vọng khi ta từ Ngân Xuyên trở về, Kỷ tiểu thư vẫn tình nguyện đối với ta như vậy."

Cuối cùng, hắn chỉ nói một câu này.

Ngân Xuyên ở Tây Bắc Đại Yên, cách kinh thành cũng không tính là xa, nơi đó có một vùng thảo nguyên rộng lớn, nơi vô cùng to lớn. Kỷ Dao ngồi trong xe ngựa, đột nhiên nhớ tới, tại sao hắn phải đi Ngân Xuyên?

Đáng tiếc lúc đó ngơ ngẩn, quên hỏi rồi.

Trong cung.

Dương Thiệu đang đứng trước ngự án*, cùng Tổng Diễm và Binh bộ thảo luận kế sách.

*bàn của vua.

"Lúc đó vi thần sẽ lĩnh hai vạn binh, công kích trực tiếp địa bàn của Hỏa Si trên thảo nguyên, Từ tướng quân sẽ lĩnh năm ngàn binh đánh bọc phía sau núi Mã Lan, Trương tướng quân thì đi trước mai phục ở sông Tam Xuân, đến lúc đó..."

Tổng Diễm ngắt lời hần: "Dương Đô đốc, sao ngươi chỉ mang ba vạn binh mã? không bằng mang nhiều hơn một chút."

"Đủ rồi, kinh thành nhất định phải có đầy đủ binh mã." Dương Thiệu nghiêm mặt, "Đây cũng là lời thần muốn nói với Hoàng thượng. Chờ sau khi vi thần rời kinh, nếu hoàng thượng có chính vụ gì có thể bàn bạc với Tà đại nhân, nếu chuyện liên quan đến quân sự, sẽ có Binh bộ Thượng thư Tàn đại nhân."

"Trẫm biết, hi vọng Đô đốc có thể sớm ngày trở về, trẫm không thể rời xa ngươi được." Tổng Diễm nói, sau đó quay người về giá binh khí phía sau, lấy một thanh bảo kiếm xuống, "Đây là của tổ tiên truyền xuống, hôm nay trẫm đưa nó cho Đô đốc, hi vọng Đô đốc có thể nhờ vào đó một lần tiêu diệt bộ lạc Hỏa Si!"

"Tạ long ân của Hoàng thượng." Hai tay Dương Thiệu tiếp nhận.

Tổng Diễm nhìn hần cười: "Hần nhi mỗi ngày một lớn, vẫn chờ Đô đốc dạy hần võ công đó."

nói đến chính là Thái tử Tổng Hần.

Dương Thiệu cũng cười: "Nhiều nhất là ba bốn tháng, hi vọng Hoàng thượng cũng bảo trọng, mọi việc đều tốt."

"không sao, thời gian ngắn như vậy thì có thể có chuyện gì?" Tổng Diễm từ sau bàn đi tới, dẫn Dương Thiệu đến bàn trà nhỏ bên cạnh ngồi xuống, vỗ tay một cái nói, "Dem rượu ngon tới."

hần muốn tiễn Dương Thiệu.

Dương Thiệu cảm ơn.

Hai người uống mấy chung, Tổng Diễm nói: "Đô đốc, khi nào ngươi thành thân? Chuyện của ngươi và Kỳ tiểu thư, trẫm rất vui mừng, chờ Đô đốc hồi kinh, trẫm sẽ giúp bố trí giúp Đô đốc một chút."

Khóe miệng Dương Thiệu cong lên: "nói đến chuyện này, vi thần hi vọng Hoàng thượng có thể trông nom nặng một chút, dù sao vi thần cũng phải rời khỏi một thời gian."

"Được..." Tổng Diễm hiểu được, gật gật đầu, "Ngươi yên tâm đi, Kỳ tiểu thư nhất định không tổn thương một cọng tóc nào!"

...

Hai ngày trôi qua.

Ánh nắng tươi đẹp, thời tiết có vẻ hơi nóng.

Ban ngày mà cũng có muỗi lượn lờ bên chân, Kỳ Dao sợ nhất con này, cắn trên đùi để lại một dấu đỏ, có thể ngứa vài ngày. Nàng gọi Mộc Hương, Bạch Quả nhanh chóng đập chết.

Hai tiểu nha đầu đuổi theo đập.

Miêu Miêu xem náo nhiệt, chạy theo phía sau, kêu meo meo, nhưng A Tuyết lại uể oải, nằm sấp không nhúc nhích. Kỳ Dao cảm giác gần đây nó càng ngày càng mập, không biết có phải ăn nhiều quá hay không?

Nàng ôm A Tuyết vào trong ngực: "A Tuyết, ngươi sắp nặng hơn Miêu Miêu rồi, ngươi ăn ít một chút, đừng để đến khi đó lại đi không được."

A Tuyết liếm liếm tay của nàng, đặc biệt dịu dàng.

Kỳ Dao vuốt ve nó một lúc, lúc muốn đặt A Tuyết vào chỗ khác, đột nhiên sờ trúng một ít chất lỏng trên bụng nó, nàng giờ tay lên xem, là màu sữa ngà, nhất thời giật mình.

"Trời, thứ gì đây?" Nàng kêu lên, không phải bệnh chứ?

Hai nha hoàn nghe thấy vội vàng chạy tới.

Bạch Quả nói: "Là sữa mèo!"

"Sữa mèo?" Kỳ Dao kinh ngạc đến ngẩn người.

"Đúng vậy, nó mang bầu rồi." Bạch Quả tương đối hiểu những chuyện này, "Trước kia trong nhà nô tỳ cũng nuôi mèo, đây là nó có ti, không tin tiểu thư có thể vạch ra nhìn, mấy cái kia nhất định đã lớn."

Kỳ Dao đỏ mặt.

Mộc Hương nói: "Sao ngươi lại nói lung tung, nói với tiểu thư những thứ này."

"Nhưng mà, nhưng mà có đó."

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nam nhân: "Cái gì có rồi?"

Hai nha hoàn nhìn lại, vội vàng gục đầu xuống, một trái một phải lùi sang một bên, so với Kỳ Dao, tính tình Kỳ Đình Nguyên này càng khó hơn, các nàng không dám chọc.

Kỳ Dao sờ sờ đầu A Tuyết: "Tiểu gia hỏa này muốn sinh mèo con rồi," Nhưng mà cũng không kì lạ, hai vợ chồng trẻ này suốt ngày ở chung một chỗ chàng chàng thiếp thiếp, không có mèo con mới lạ.

"thật sao?" Kỳ Đình Nguyên cười, "Chuyện vui đó."

Kỳ Dao thả A Tuyết xuống: "Sao đột nhiên ca ca tới đây?"

"Còn không phải muội muốn tra..." Kỳ Đình Nguyên nhìn hai nha hoàn một cái, "Tất cả lui xuống đi."

"Vâng."

Đợi khi các nàng đi, Kỳ Đình Nguyên ngồi xuống nói: "Muội muốn điều tra cô nương tên Tổ Vân, xuất thân người này không rõ, nhưng nghe nói nàng ta vốn là nô tỳ Chu gia, Chu lão gia là một địa chủ, lúc trước con trai của ông ta bị độc chết."

Kỳ Dao giật mình: "Là Tổ Vân đó hạ độc chết sao?"

"không rõ lắm, nhưng con trai Chu lão gia này không phải người tốt lành gì, thường xuyên đánh đập vợ, Tổ Vân chính là nha hoàn của thiếu nữ nhà này...không biết vì duyên cớ gì, Chu lão gia thường xuyên trút giận lên trên người nàng, thường xuyên đấm đá đánh đập, có một ngày bị Kim đại phu nhìn thấy, cảm thấy đáng thương, bỏ số tiền lớn chuộc nàng làm đệ tử."

Kỳ Dao ngây người ra.

nói như vậy, Tổ Vân thật sự chỉ vì một lòng trung thành mới có ý nghĩ diệt trừ mình?

Nàng là tên điên!

May mắn nàng ta không đến Hầu phủ, nếu không ngày nào nàng ta cảm thấy ai đáng chết, người đó sẽ chết...Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Kỳ Dao toàn thân cứng đờ, Tổ Vân không đến Hầu phủ, vậy làm sao Dương Thiệu biết người này?

Ngày đó hẳn nhắc đến cái tên này, vô cùng rõ ràng, hẳn còn hỏi nàng, "Ngươi có hài lòng đối với viện của bản hầu không?"

Chút nữa thì Kỳ Dao nhảy dựng lên.

Nhưng nàng không có nhảy, gần từng chữ một: "Tổ Vân này không có ở nhà người khác chứ?"

"không có, chỉ có hai nhà này," Kỳ Đình Nguyên khó hiểu, "Vì sao muội hỏi chuyện này?"

Nàng không đáp, lúc này nàng đã nói không nên lời, hai tay chăm chăm nín chặt góc áo của mình, cảm giác nhịp tim nhanh chóng dị thường, giống như muốn nhảy ra ngoài.

Hồ hấp của nàng cũng trở nên dồn dập.

Đôi mắt lại rất mờ mịt, lọt vào mắt Kỳ Đình Nguyên, hẳn đưa tay đẩy nàng: "Dao Dao, muội sao vậy? Muội đừng sợ, người này không có liên quan tới muội, tuyệt đối không hại muội đâu, giấc mơ kia của muội chỉ là vô văn thôi! Dao Dao? Dao Dao..."

Giọng nói ca ca càng lúc càng lớn, nhưng giống như không lọt được vào tai nàng.

Nàng đang nghĩ tới Dương Thiệu.

Mấy năm nay, bọn họ gặp nhau như thế nào, quen biết ra làm sao, hẳn nói muốn cưới nàng như thế nào, lại thích nàng thế nào...Rồi lại tức giận, nổi giận, giẫy dụa, rồi đi ra sao...

Nàng cảm thấy toàn bộ lồng ngực đều trở nên đau đớn.

Có thứ gì đó đang chậm rãi khuấy động, đem từng chút từng chút ký ức khuấy lên, dần dần hiện ra trước mắt.

Thế nhưng mà, vẫn hỗn loạn.

Có điều, bây giờ nàng đã biết rõ, rốt cuộc hấn là ai!

Dường như nước mắt muốn tràn khỏi vành mi, đột nhiên Kỳ Dao chạy ra bên ngoài, nhanh như chớp tiến về phía công.

"Dao Dao?" Kỳ Đình Nguyên đuổi theo phía sau, "Muội chạy đi đâu, muội đi làm cái gì vậy?"

Nàng không nghe được, nàng chạy ra ngoài cửa, hiện tại nàng muốn gặp Dương Thiệu một lần.

Nhưng mà bước chân nam nhân lớn, Kỳ Đình Nguyên nhanh chóng đuổi kịp Kỳ Dao, một tay bắt được nàng: "Muội làm gì vậy? Dao Dao? Muội muốn đi đâu?"

"Muội muốn đến phủ Hoài Viễn hầu."

"Cái gì?"

"Muội..." Kỳ Dao hơi tỉnh táo, nàng thở dốc một hơi, "Muội có việc muốn gặp hấn."

"Chuyện gì vậy?"

"...Mèo mang bầu, muội nói cho hấn biết tin tức tốt này."

Kỳ Đình Nguyên cười khò: "Chờ hấn quay về hẵng nói, hôm nay hấn duyệt binh ở quân doanh, lãnh binh xuất phát đến Ngân Xuyên rồi."

Từ nơi xa dường như có tiếng vó ngựa truyền đến, giống như có thể thấy gió bụi cuộn cuộn, Kỳ Dao ngơ ngác nhìn công, đột nhiên rơi xuống hai giọt nước mắt.

Vậy mà nàng vẫn không nhận ra hấn.

Dương Thiệu, cái tên xấu xa này!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Mùa hè đã hoàn toàn trôi qua.

Lá phong trên núi dần dần chuyển sang đỏ, Kỳ Dao đang ngồi trước bàn, viết xuống một hàng chữ: "Sông Bạch, đình Thanh Âm."

Đây là nơi kiếp này, nàng và Dương Thiệu gặp mặt lần thứ ba.

hấn cho nàng một bộ quần áo gả sai vật, chuẩn bị dẫn nàng đến đình Thanh Âm, trên đường nàng bị té, hấn xoa mắt cá chân cho nàng, bộ dạng chính nhân quân tử, lúc đó còn nàng cho rằng Dương Thiệu dễ ý tứ.

Bây giờ nghĩ đến, hấn chỉ là muốn từ từ tiếp cận nàng.

Mộc Hương ở bên cạnh nhìn, không rõ lý do.

Lần này cách một ngày tiểu thư lại viết một ít chữ không hiểu được, nàng nhớ kỹ lần đầu tiên viết chính là "Ngọc Mãn Đường", không biết là có ý gì.

Bỗng nhiên Bạch Quà từ bên ngoài chạy vào: "cô nãi nãi mời tiểu thư đến dùng cơm."

Nghe thấy tỷ tỷ mời, Kỳ Dao lập tức gác bút lại.

Đến chính phòng, nàng nói với Liễu thị: "Chắc là tỷ tỷ nhớ con rồi, nương có muốn đi cùng không?"

"Nương không đi, chuyện trong nhà không dứt được, lát nữa còn xem sổ sách, lâu rồi hai tỷ muội các con không gặp, trò chuyện vui vẻ đi."

một mình Kỳ Dao đến Tạ phủ.

Thời tiết cuối thu, chính là thời điểm vô cùng thoải mái dễ chịu trong năm, Kỳ Nguyệt dẫn con trai đến trong sân đình ngắm hoa, nói với nhóc tên các loài hoa: "Hoa trắng này tên là hoa ngọc trâm, màu hồng gọi là kim phượng, màu tím này gọi là hoa cúc, đây là tử cầu."

Tiền ca nhi vỗ tay: "Cầu cầu!"

Kỳ Nguyệt mỉm cười, xoa xoa đầu của hắn.

Trầm Hương nói: "Nhị tiểu thư tới rồi."

Kỳ Nguyệt ngẩng đầu nhìn qua, thấy một bóng dáng thon thả yếu đuối.

Thời gian thấm thoát, muội muội mình đã hoàn toàn trưởng thành, mặc áo xanh nhạt tay áo hẹp ngang vạt áo, váy hoa trắng, đẹp như nắng xuân.

Nàng đi qua, nói với con trai: "Nhìn đi, di tới rồi, mau gọi di đi."

"Di." Tiền ca nhi đã nói rõ hơn.

"Cuối cùng cũng nói rõ, lần trước đến còn không được." Kỳ Dao đưa tay ôm nhóc, "Tiền ca nhi, vừa rồi cháu ở đây làm gì vậy? Có nhớ di hay không?"

Tiền ca nhi chớp đôi mắt màu đen, đưa tay sờ sờ lên gò má của nàng, đột nhiên khúc khích cười một tiếng, dường như vô cùng vui vẻ, bé còn chưa hiểu nhiều lắm. Đối với cái gì bé cũng tò mò, lát sau lại đưa tay chạm vào đôi khuyên tai trần châu trên lỗ tai của Kỳ Dao.

Kỳ Dao trêu đùa một lát rồi nói chuyện với tỷ tỷ: "Nương nói bận rộn, không có thời gian đến, nên muội tới, gần đây tỷ tỷ như thế nào?" không chờ Kỳ Nguyệt trả lời, nàng cười lên, "Chắc là sống rất tốt."

Kỳ Nguyệt liếc nàng một cái: "Quý nhỏ, muội biết cái gì?" Bảo Trầm Hương dẫn Tiền ca nhi đi, nàng dẫn Kỳ Dao đến Hương đình ngồi xuống ghế dài.

Xem dáng vẻ này chính là muốn nói chuyện quan trọng.

Kỳ Dao khó hiểu.

"Nương rất lo lắng cho muội, Dao Dao," Kỳ Nguyệt nghiêm túc nói, "Muội đừng trách nương nhiều lời, quả thật nương muốn tốt cho muội. Con nương không thể so sánh với nam tử, không thể kéo dài được, nương sầu lo đến ngủ không ngon, mấy ngày trước còn nhờ người nhắn lời, nói để tỷ khuyên nhủ muội. Dao Dao, không phải tỷ bênh nương, chỉ là muốn muội nghe vài lời thật lòng. Tướng công giới thiệu Từ công tử đã là rồng phượng trong loài người, muội thật sự ghét bỏ à?"

thì ra là chuyện hôn sự cả đời của nàng.

Kỳ Dao thờ dãi: "không phải ghét bỏ, muốn nói thì phải là điều kiện muội vẫn không xứng. Chỉ là, muội thực sự không thể gả cho Từ công tử, phụ tâm ý của tỷ phu rồi."

"Rốt cuộc là vì sao?"

"Muội không thích," Nàng lầm bầm, "Tỷ tỷ, tỷ đừng ép buộc muội giống nương." Nàng lộ ra dáng vẻ đáng thương nắm chặt tay áo, "Ép buộc muội gả, cũng không công bằng đối với Từ công tử. Tỷ tỷ vẫn nên khuyên nương đi, muội phải ứng phó với nương một chút rồi, cho dù muội đã nói không thích, nương cũng nói rằng, ở chung lâu sẽ thích dần dần."

Kỳ Nguyệt an ủi nói: "đã có lý do, sao tỷ lại ép muội chứ? Yên tâm đi, tỷ sẽ nói tướng công báo cho Từ công tử, đến lúc đó đưa lễ vật tạ lỗi là được."

Vẫn là tỷ tỷ tốt, Kỳ Dao sung sướng đến phát rồ, nhào tới ôm lấy tỷ tỷ hận không thể hôn một cái.

Nhưng Liêu thị lại uống phí hết công sức, vốn còn trông cậy vào Kỳ Nguyệt khuyên Kỳ Dao hồi tâm chuyển ý, gả cho Từ Lang, kết quả ngược lại hoàn toàn bỏ đi mối hôn sự này.

Tạ Minh Kha đi thông báo với Từ Lang, Từ gia cũng không thể đến cầu hôn nữa.

Liêu thị kêu ca kể khổ trước mặt Kỳ Chương, Kỳ Chương vì an ủi bà, mắng con gái vài câu, sau đó cũng mắng Kỳ Đình Nguyên vài câu, lấy uy nghiêm của người làm phụ thân ép buộc bọn họ thành thân sớm một chút.

Ngoài mặt hai đứa nhỏ đồng ý, thật ra sau lưng cũng không cho đó là chuyện gì to tát.

Nhưng mà Kỳ Đình Nguyên cảm giác nhất định muội muội có người trong lòng, ngày đó đột nhiên vội vàng chạy ra ngoài tìm Dương Thiệu, lấy mèo gì đó làm cớ, nhưng hắn thấy con bé khóc.

cô nương không lý do khóc cái gì, cũng chỉ vì một chữ tình.

Thời gian trôi qua đã đến Trùng Cửu.

Thẩm Nghiên mời Kỳ Dao đến quán rượu uống rượu hoa cúc, Kỳ Dao vui vẻ chấp nhận lời mời.

Chuyện làm ăn của quán rượu rất tốt, dưới lầu ngồi kín người, nàng đi vào đã ngửi được mùi rượu nồng đậm.

Tiểu nhị biết nàng, cười nói: "Kỳ tiểu thư, mời lên phòng thượng hạng tên lầu, tiểu nhân đi gọi bà chủ."

Kỳ Dao đi lên lầu.

Tiểu cô nương mặc áo vàng nhạt thêu ngọc lan trắng, bên hông thắt đai áo cùng màu, siết chặt vòng eo tinh tế của nàng, một vòng yêu kiều, phía dưới là chiếc váy màu ánh trắng, có thể tưởng tượng được hai chân thon dài bên trong.

Tổng Thụy đi theo phía sau, cảm thấy chỉ một bóng lưng của Kỳ Dao đã khiến người khác vô cùng động tâm.

hắn cố ý bước nhanh về phía trước mấy bước.

Sức lực nam nhân lớn, bà vai đột nhiên đụng tới, Kỳ Dao không chú ý, cả người ngã xuống.

một cánh tay kéo nàng lại, Tổng Thụy thấp giọng nói: "Tiểu thư, xin lỗi, không đụng người bị thương chứ?"

Giọng nói quen tai, Kỳ Dao ngẩng đầu lên lại thấy một khuôn mặt xa lạ. Làn da hơi vàng, lông mày rậm dài, cái mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài, nhưng khóe mắt hơi trùng xuống, có vẻ không quá tự tin, khuôn mặt này không được xem là anh tuấn nhưng cũng không xấu.

"không có việc gì..." Nàng sững sốt một chút.

"Đều tại ta đi quá vội vàng." Bởi vì đang trong thời gian để tang, Tổng Thụy không dễ dàng xuất hiện ở thời gian này, dịch dung ra gặp Kỳ Dao một lần, Trùng Cửu, cô nương nào cũng không kiềm được sẽ đi ra ngoài. Nhưng giờ phút này hắn lại phát hiện một điều rất thú vị, bởi vì nếu như Kỳ Dao trực tiếp gặp mặt hắn, bình thường đều rất cảnh giác, bây giờ lại thả lỏng. Nhưng cùng lúc đó, trong lòng hắn lại tức giận, có thể thấy được Kỳ Dao không thích mình nhiều như thế nào!

"Tiểu thư thật sự không bị thương sao?" Giọng nói hắn hơi kiềm nén, "Có muốn đi xem đại phu hay không?"

Mặc dù hành vi của công tử này lỗ mãng, nhưng thái độ lại không tệ, đương nhiên Kỳ Dao cũng không so đo: "Ta không bị thương, công tử không cần để ý." Nàng rút cánh tay lại.

Tổng Thụy không bỏ được, nhưng vẫn buông ra: "Tiểu thư cũng đến quán rượu Thanh Nguyệt uống rượu sao?"

"Đúng vậy." Kỳ Dao cũng không muốn nhiều lời, nàng đi lên phía trên.

Lầu trên đều là phòng thượng hạng, Tổng Thụy thấy Kỳ Dao đi vào một phòng, hắn liền muốn phòng đối diện.

Cửa mở ra, hắn thấy Kỳ Dao khẽ xoa cánh tay, trong miệng kêu khẽ, như có chỗ đau, trong lòng hắn nghĩ, chỉ một chút kia nàng đã không chịu được, có thể thấy có bao nhiêu non mềm.

Góc cạnh đẹp mắt của cô nương lọt vào mắt, đọng lại trong lòng khiến hắn buồn bực.

Những ngày này hắn ở trong vương phủ vô cùng phiền muộn, phụ hoàng qua đời hắn cũng có đau lòng, nhưng phần nộ nhiều hơn, cũng là con trai, cùng lớn lên trong cung, chỉ vì Tổng Diễm là con trai trưởng sinh ra liền hơn người một bậc làm Thái tử, nếu bàn về thông minh, làm sao hắn có thể không bằng Tổng Diễm?

Chỉ là tính thể không bằng người!

hắn đoán sai, làm gì cũng đã trễ một bước, nhưng nhìn Kỳ Dao, hắn cảm thấy thời gian vẫn còn chút công bằng.

Lúc này Thẩm Nghiên đi lên, trong tay mang theo một bầu rượu: "Mua được ở huyện Tây, nơi đó có một đại sư ủ rượu, ủ rượu hoa cúc có mùi khác lạ, người nếm thử đi."

Nàng rót cho Kỳ Dao nửa chén.

"Mùi thơm quá," Kỳ Dao nói, "Ta có thể uống sao?"

"Có thể, rượu này không mạnh, nếu không ta cũng không mời người đến thử."

Kỳ Dao liền uống một ngụm.

Hoa cúc thanh đạm, vừa uống xong cũng không có cảm giác, dần dần mới có một vị thơm ngọt quanh quẩn ở đầu lưỡi, thật lâu chưa tan.

"Cũng không tệ." Kỳ Dao lại uống một ngụm.

"Đừng rồi, còn dùng chung với bánh ngọt hoa cúc!" Thẩm Nghiên nói, "Ngươi chờ một chút."

Nàng đi ra ngoài.

Kỳ Dao chống má chờ đợi, một lát trôi qua, đột nhiên nghe phía bên ngoài vang lên giọng nói của nam nhân: "Thẩm tiểu thư, nàng có thích nghe kịch của gánh hát Xuân Vinh không, nếu như ngày mai có rảnh..."

"không có, ngươi nhìn thử chỗ này của ta, ta làm gì có thời gian, cảm ơn ý tốt của Giang công tử."

Thẩm Nghiên cầm theo một bầu rượu tiến vào, đóng cửa lại.

Nam nhân kia cũng bị nhốt ngoài cửa.

"Giang công tử?" Kỳ Dao ngẩng đầu, nhìn Thẩm Nghiên.

Thẩm Nghiên cười một tiếng: "không cần để ý đến."

Nàng cúi đầu rót rượu.

Ánh nắng ngoài cửa sổ phủ lên người nàng, soi sáng lông tơ tinh tế trên người nàng, Kỳ Dao nhìn nàng, đột nhiên cảm giác Thẩm Nghiên trưởng thành hơn trước kia rất nhiều.

một thời nàng vẫn lén lút thích ca ca, nhưng không dám nói với hắn, chỉ biết lấy lòng tiểu cô nương như mình, mà bây giờ nàng phát triển quán rượu đến cỡ này. trên người nàng ấy dần dần cũng có một phong thái khó diễn tả bằng lời, kiên cường, trầm ổn, giống như vỏ bọc bao trùm lấy nàng ấy.

Dường như thật lâu rồi nàng không nghe thấy Thẩm Nghiên nói thích ca ca nữa.

Thời gian lâu như vậy, thật ra cho dù Thẩm Nghiên không thích ca ca nữa cũng bình thường, huống gì, Thẩm Nghiên vốn cũng không tệ...

Giang công tử vừa rồi nhất định phải lòng nàng ấy rồi.

Ca ca này...

Kỳ Dao lắc đầu.

Từ quán rượu đi ra, Kỳ Dao hơi say, nhưng vẫn chưa đến mức uống say mềm, tạm biệt Thẩm Nghiên rồi ngồi lên kiệu quay về.

Tổng Thụy cũng lập tức ngồi vào xe.

"Điện hạ." Người hầu nhỏ giọng nhắc nhở, "Điện hạ còn chưa trở về vương phủ sao?"

Vương phủ kia có gì tốt chứ, sau khi Tổng Diễm lên ngôi, vương phủ này chính là cái lồng giam, mặc dù hắn là hoàng tử cao quý, sau đó cũng chỉ nhân rồi, còn không bằng một quan viên bình thường. hắn nói: "đi theo cỗ kiệu kia."

hắn muốn xem thử có phải Kỳ Dao về nhà không, hay là đi nơi khác.

Nếu như đi nơi khác, hắn cũng có thể ngẫu nhiên gặp mặt, đến lúc đó thái độ của Kỳ Dao sẽ làm gì, hắn có hơi tò mò.

Nhưng mà cỗ kiệu đúng là đến Kỳ gia.

Chẳng qua lúc tới cửa lại bị một gã sai vặt ngăn cản, Kỳ Dao nghe Mộc Hương nói: "Ngươi là người ở đâu? Vì sao cản kiệu?"

"Xin hỏi người trong kiệu là Kỳ tiểu thư đúng không?"

"Đúng vậy."

Gã sai vặt nói luôn: "Công tử nhà bọn ta muốn gặp tiểu thư một lần, vẫn luôn chờ ở chỗ này."

"Công tử nào?"

"Công tử bọn ta họ Từ, tiểu thư có biết."

Từ Lang!

Kỷ Dao hơi kinh ngạc.

không phải tỷ tỷ đã nhờ Tạ Minh Kha nói rõ ràng với Từ Lang rồi sao, sao hắn lại tới? Chẳng lẽ Tạ Minh Kha quá bận rộn, quên nói chuyện này rồi? Nhưng cho dù như thế, Từ Lang cũng không nên tới đây, Kỷ Dao suy nghĩ một lát, nói kiểu phụ đặt kiểu xuống.

Vậy không thể làm gì khác hơn để chính nàng nói, nếu không dây dưa dài dòng để mẫu thân mình hiểu lầm, không chừng lại lái nhái không dứt.

"Công tử nhà ngươì ở chỗ nào?" Nàng hỏi.

Gã sai vật dẫn nàng tới ngõ hẻm bên cạnh.

Từ xa nhìn tới lập tức nhìn thấy một bóng dáng cao gầy đưa lưng hướng về phía nàng.

Tình huống này giống như Trung thu năm trước, Dương Thiệu cũng ở nơi này chờ nàng, ngày đó hắn mặc một chiếc áo bào màu xanh đậm hoa văn áng mây, ánh trăng phủ lên người hắn.

Ở kiếp này, là lần thứ bảy bọn họ gặp mặt, hay là lần thứ tám?

Nàng nhớ rõ, hắn nâng cằm nàng lên hỏi: "Ngươi có thật lòng thích ta không, tình nguyện gả cho ta, nếu như có, ta tuyệt đối không phụ ngươi."

Nhưng nàng không đồng ý.

Sau đó hắn nói, "Quả thật đã làm khó ngươi."

Lúc ấy, nàng lại vô cùng vui vẻ, cảm thấy Dương Thiệu quan tâm mình, lại không biết khi đó lòng hắn đã mất, bởi vì thời khắc nàng đeo sợi dây trường mệnh này cho hắn, Dương Thiệu đã lập tức nhận ra nàng rồi.

hắn thích nàng, cũng hận nàng..

Ở Tạ phủ nàng mới có thể nghe Dương Thiệu nói với Tạ Minh Kha, không cần gặp.

Kỷ Dao thầm nghĩ không biết tên xấu xa này khi nào mới trở về từ Ngân Xuyên, đến lúc đó, nàng muốn... nàng có cảm giác kích động muốn cắn hắn một cái.

đang suy tư thì bên tai nghe âm thanh êm tai của Từ Lang: "Kỷ tiểu thư..."

Nàng bừng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Gương mặt tuần tú của Từ Lang ở ngay gần trước mắt, từng sợi chân mày một ánh nhìn đều giống như họa sĩ vẽ ra, không thể chê bai.

Nếu như nàng không có trí nhớ của kiếp trước, có lẽ sẽ vui vẻ gả cho hắn, giống như một tiểu cô nương ngây thơ thuần khiết gặp được một nam tử trẻ tuổi đơn thuần tốt đẹp, từ đó về sau vợ chồng hòa hợp, bạc đầu giai lão, cũng là điều mà người ta luôn hướng tới.

Nhưng mà, đây cuối cùng cũng chỉ là một giả thiết.

Kỷ Dao nói: "không biết Từ công tử đến vì chuyện gì?"

hắn nghĩ mãi mà không rõ lý do Kỷ Dao từ chối.

Ngay sau khi Tạ Minh Kha nhấn kết quả này, hắn khá khó mà tiếp nhận.

Bởi vì hai người cho dù là đáng vẻ, gia thế, tài học đều có thể nói là ông trời tác hợp cho, hắn ngỡ Kỷ Dao sẽ thích mình. Nam nhi trẻ tuổi, nhất là nam nhi xuất sắc như vậy trong đây lòng đều có một sự kiêu ngạo, hắn muốn đến hỏi cho rõ ràng.

"không biết Kỷ tiểu thư thấy ta có chỗ nào không tốt?" Trong mắt hắn chứa đựng u buồn, giống như ngày xuân đột nhiên có mưa phùn.

Kỷ Dao không ngờ hắn lại trực tiếp như vậy, nàng sững sốt một chút, vốn muốn nói bọn họ không thích hợp, hoặc là khen Từ Lang một chút, nhưng những lời này lại nuốt trở vào.

hắn đã đến hỏi rõ, có thể thấy được đã hạ quyết tâm, không bằng nàng cũng đi thẳng vào vấn đề, Kỳ Dao nói: "Từ công tử, theo ta thấy Từ công tử cũng không có khuyết điểm gì, nhưng mà, ta không thích người, xin công tử thứ lỗi, chuyện này chỉ sợ không thể ép buộc, cho nên ta mới nhờ tỷ phu nói với Từ công tử, chính vì sợ làm trễ nãi thời gian của người."

Lời này giống như một cây châm nhọn đâm vào trái tim hắn, khiến nó đau đớn, từ nhỏ Từ Lang đã đọc đủ loại văn thơ, ở thời điểm này lại khó mà mở miệng.

không thích, thì còn có thể nói gì nữa đâu?

Chẳng lẽ muốn hắn nói, cho hắn một ít thời gian, hắn sẽ khiến Kỳ Dao thích hắn. không, lời này hắn khó mà nói ra khỏi miệng, bởi vì hắn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt của Kỳ Dao.

Bình thường tiểu cô nương này dịu dàng nhỏ nhẹ, xinh đẹp giống như bông hoa, bị gió thổi qua sẽ rụng đưa bốn phía. Nhưng bây giờ nàng đứng ở trước mặt mình, vô cùng lạnh nhạt. Khóe mắt cong lên cũng không hoàn toàn chỉ là ý quyền rũ người, mà lại là lạnh nhạt, bình tĩnh không gọn sóng.

Trong lòng Từ Lang cũng trở nên yên tĩnh, cuối cùng hắn cũng rõ, nhẹ nhàng cười một tiếng: "thì ra là thế, cảm ơn Kỳ tiểu thư đã nói rõ, Từ mỗ mong Kỳ tiểu thư có thể tìm được nam nhân hợp ý, cuối cùng thành thân thuộc."

Cuối cùng hắn liếc nhìn nàng một cái, quay người mà đi.

Tổng Thụy đứng phía sau vô cùng kinh ngạc, đây là lần thứ ba hắn thấy Kỳ Dao từ chối người khác, hai người trước kia là Tổng Vân, Dương Thiệu, mà người thứ ba này cũng là người tài hiếm có của Đại Yên.

Nữ nhân này đúng là vô tình mà, Tổng Thụy trầm nghĩ, rốt cuộc trên đời này ai có thể chiếm được lòng của nàng? Cũng không biết cuối cùng nàng sẽ thích ai... Nghĩ đến người này chắc chắn không phải là hắn, Tổng Thụy có cảm giác khó diễn tả thành lời.

Cảm giác này giống như cảm giác không chiếm được giang sơn, khiến hắn khó chịu.

Bên trong Vân Hòa Cư.

Cố Diên Niên và Binh bộ Thượng thư Tần đại nhân đang uống trà bên trong Hà Hương Lâu.

"Nghe nói Dương Đô đốc đã dẫn Hòa Si đến núi Mã Lan, Hòa Si dựa vào địa hình quen thuộc mới có thể chống cự tới hiện tại, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt..." Cố Diên Niên nhìn Tần đại nhân, "Dương Đô đốc này, thật sự là người xưa nay chưa từng có."

Tần đại nhân không hiểu: "Xin giải thích cho?"

"Quả thực chỉ dưới một người!"

Sắc mặt Tần đại nhân nhất thời tối lại.

Quả thật như vậy, cho dù Cố Diên Niên năm đó nở mày nở mặt tới đâu, tiền đề cũng không tín nhiệm như vậy, giao toàn bộ Đại Yên ra, còn có tất cả binh mã, đây thật sự là muốn đặt giang sơn vào tay Dương Thiệu, cũng khó trách hôm nay Cố Diên Niên mời ông tới đây uống trà.

Tần đại nhân thở dài: "Ai ngờ được Hoàng thượng có thể hồ đồ như vậy."

Đây cũng là chuyện Cố Diên Niên không ngờ tới.

Lúc đó thấy Tống Diễm tiến bộ, làm việc rất có chừng mực, lòng mang thiên hạ dám xông vào địa phương có ôn dịch cứu mạng dân chúng, đây là việc trừ quân* nên làm, cho nên lúc đó tiền đề không phé Thái tử, bọn họ cũng không phản đối, ai ngờ sau khi tiền đề băng hà, Tống Diễm lại trọng dụng Dương Thiệu như vậy.

*Người được chọn làm hoàng đế tiếp theo.

Cố Diên Niên sợ một ngày nào đó Dương Thiệu nổi lên đã tâm, chiếm đoạt giang sơn, như vậy làm sao ông xứng đáng với tiền đề?

"Bây giờ đang lúc chiến tranh, chi bằng người..." Cố Diên Niên nhỏ giọng thì thầm.

Tần đại nhân có chút do dự.

Tuy nói quyền lực trong tay Dương Thiệu, nhưng hắn chưa từng làm xằng làm bậy, chỉ là trẻ một chút, có đôi khi hơi độc đoán, giống như chuyện Hòa Si lần này, bọn họ đều không có chủ trương đánh trận, nhưng Dương Thiệu một mực cố chấp, nói nếu không Hòa Si sẽ gây nguy hiểm đến yên bình của Đại Yên, bọn họ cũng chỉ đành nghe theo hắn.

Ai bảo Hoàng đế tin tưởng hắn chứ?

Nhưng mà thật sự đi đối phó Dương Thiệu...

Cố Diên Niên nói: "Dương Đô đốc từng lập chiến công vang dội, thấy hấn làm người không giống gian thần, cho nên hành động lần này chỉ là đề phòng, cũng có thể thử lòng trung thành của hấn. Nếu như hấn thật sự có mục đích, sợ rằng sẽ lập tức phản kích, như vậy Hoàng thượng cũng nhận ra bộ mặt thật của hấn, có thể nói một công đôi việc."

Tần đại nhân liên tục suy xét, cuối cùng đồng ý.

không đến mấy ngày, bỗng nhiên có quan viên vạch tội thống lĩnh Tam Thiên doanh Giả Văn Trung, nói hấn sinh hoạt xa hoa lãng phí, nuôi nô lệ trong nhà hơn một trăm người, lại còn tự tiện giết hai nô lệ, thỉnh cầu Hoàng thượng trừng trị.

Tổng Diễm lập tức choáng váng.

Giả Văn Trung chính là thuộc hạ của Dương Thiệu, hấn không muốn động đến, nhưng ai có thể ngờ được nhóm người này vạch tội tầng tầng lớp lớp, hấn đành phải để Hình bộ đi điều tra, kết quả quả thật có việc này. Tổng Diễm không còn cách nào, bởi vì Dương Thiệu đã từng can dận, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, hấn không thể làm việc thiên vị tình riêng.

Tổng Diễm liên tục đắn đo, cất chức thống lĩnh của Giả Văn Trung, sau đó theo đề nghị của Tần đại nhân, đổi thành Diên An hầu Hứa Nham.

Việc này khiến hấn cho chút bồn chồn, lúc dùng bữa tối với Kiều An nói: "không biết Dương Đô đốc trở về biết được có tức giận hay không?"

Kiều An đang ôm con trai, nghe vậy cười nói: "Hoàng thượng chỉ cần không thẹn với lương tâm là được, thiếp tin tưởng Dương Đô đốc cũng thấu tình đạt lý, sao có thể tức giận với Hoàng thượng? Hơn nữa, Hoàng thượng người là cửu ngũ chí tôn, người chỉ cần đưa ra quyết định đúng là được, bất cứ ai cũng không nên nghi ngờ, nếu không làm sao quản lý thiên hạ này."

Nhưng mà Dương Đô đốc không giống vậy.

Thiên hạ này chính là Dương Đô đốc cho mình, không có hấn, mình chỉ còn hư danh Thái tử, Tổng Diễm cười nói: "Nàng lại thiên vị trẫm."

"Bởi vì Hoàng thượng là người tốt nhất thiên hạ." Kiều An rúc vào bên cạnh hấn, "Thần thiếp đương nhiên phải thiên vị Hoàng thượng."

Trong lòng Tổng Diễm ngọt ngào, gấp cho nàng một miếng tôm.

"Đừng ôm Hân nhi nữa, nàng cũng ăn đi, để bà vú ôm hấn."

"Vâng." Kiều An nghe theo.

Hai người yên tĩnh ẩm áp ăn một bữa cơm, Tổng Diễm ôm Kiều An cảm thấy rất thỏa mãn, nhưng mà nghĩ đến Dương Thiệu, lại nói: "Nếu ngày nào đó Dương Đô đốc thành hôn, trẫm cũng an tâm." hấn kêu Khương Xuân tới, "Gần đây có người nào nhà nào có ý cầu hôn với Kỷ gia không?"

"không có." Khương Xuân cũng không biết vì sao mình được người này sai đi, còn phải nghe ngóng gì mà chuyện hôn sự.

Kiều An cũng khó hiểu: "Sao vậy?"

"Ta sợ có người đoạt mất Kỷ tiểu thư, Dương Đô đốc không cưới được." Tổng Diễm sờ sờ cái cằm, "Cho nên nếu như có người muốn cầu hôn, trẫm lập tức sai Khương Xuân lên đi nhắc nhở, để bọn họ đừng có ý nghĩ này, như vậy có thể chờ đến lúc Dương Đô đốc trở về, đến lúc đó nếu như không được, trẫm sẽ ban hôn."

Kiều An nghe vậy dờ khóc dờ cười.

Đây rốt cuộc là cái biện pháp ngốc nghếch gì vậy!

"Sao người không hỏi ý Kỷ tiểu thư xem? Nếu Kỷ tiểu thư cũng thích Dương Đô đốc, vậy thì không còn khó khăn nữa." Kiều An nói.

Tổng Diễm sững sờ, hồi lâu nói: "Nàng thật ngốc, nếu như Kỷ tiểu thư đồng ý, Dương Đô đốc sẽ chờ đến bây giờ à... Nhưng mà," Đột nhiên hấn nhớ tới lần trong cung nhìn thấy Dương Thiệu hôn Kỷ Dao, cảm thấy đầu đầy bọt nhão, "Ta cũng không biết, tóm lại, ta sẽ coi chừng Kỷ tiểu thư!"

Ngay tại thời điểm Tổng Diễm hết lòng suy tính thay hấn, Dương Thiệu đang cười trên lưng ngựa, gió cung tên lên, dưới ánh trăng, một mũi tên bay ra ngoài, ghim vào giữa ngực Hóa Sĩ đào vong.

Nam nhân cường tráng ngã nhào trên mặt đất, vùng vẫy một lát cuối cùng cũng yên tĩnh.

Trong bóng đêm ngập tràn mùi máu tươi nồng đậm.

Chính là ngày đó kiếp trước, hấn ngửa mặt lên bầu trời đêm, mùi máu quanh quẩn chóp mũi.

Bi thương, tuyệt vọng, đã từng vương vấn trong lòng của hấn, hấn từng cho rằng cả đời này cứ như vậy là kết thúc.

Dương Thiệu ngừng đầu, lại liếc mắt nhìn trên bầu trời đêm.

Mặt trăng treo cao phía trên, nói vô tình cũng vô tình, nói dịu dàng cũng dịu dàng, hẳn nhớ đến tiểu cô nương kia... Kỳ Dao, nàng ở kinh thành xa xôi có từng nhớ đến hắn không?

Nửa tháng sau.

Kỳ Dao đang ôm mèo sư tử con chơi.

A Tuyết sinh ra ba con mèo sư tử con, từng cục tròn vo vô cùng đáng yêu, bây giờ đã tầm một tháng, tập tễnh học đi, thường xuyên bò lăn trong sân.

Kỳ Dao thường xuyên ôm nó chơi một lúc, lại đổi một con khác, chơi đến quên trời quên đất.

thật sự vô cùng đáng yêu!

Chỉ là đáng đáp giống nhau như đúc, hoàn toàn không phân biệt được, nàng cảm thấy hơi khó đặt tên.

"Nếu không gọi là nhất nhất, nhị nhị..." đang nói thì đột nhiên nghe một trận pháo nổ rung trời, nàng vừa định hỏi Mộc Hương xảy ra chuyện gì, nhưng Kỳ Đình Nguyên chạy tới, một phát nắm lấy tay Kỳ Dao, "đi, Dao Dao, mau cùng huynh ra ngoài."

"Làm chi vậy?"

"Dương Đô đốc về kinh rồi!"

"Hả," Kỳ Dao sợ hãi kêu lên, "Chờ một chút!"

"Chờ cái gì, không phải muội có tin tốt muốn nói sao? đi mau, đi mau." Kỳ Đình Nguyên không nói gì nữa lôi Kỳ Dao ra ngoài.

Ca ca này, nàng chỉ muốn chải đầu một cái có được không? Nàng còn muốn thay quần áo khác, nàng còn muốn tô son...

A a a!

Lung tung lộn xộn, trên người còn có lông mèo nữa!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Từ lúc trông thấy Dương Thiệu đeo sợi dây trường mệnh, Kỳ Đình Nguyên đã mơ ước hôn sự giữa muội muội và nam nhân này, sau đó muội muội thay lòng đổi dạ, hẳn vẫn luôn thương xót Dương Thiệu, cho đến khi ngày đó nhìn thấy Kỳ Dao rơi lệ...Sau khi Dương Thiệu đi đánh trận, muội muội không còn gặp nam nhân nào nữa, Kỳ Đình Nguyên lập tức hiểu được, nhất định trong lòng muội muội có Dương Thiệu.

Cho nên sao hắn có thể không vội?

thật vất vả mới có thể lại gặp mặt!

hắn kéo muội muội đi đến hướng cổng thành.

So với công lao Dương Thiệu dẹp loạn ở Vân Châu, thật ra lúc này không tính là gì, nhưng bởi vì Hoàng thượng coi trọng nên cổng thành đốt vô số pháo hoa, nghênh đón tướng quân đại thắng trở về.

Đây là lần thứ hai Kỳ Dao thấy hắn lấy dáng vẻ này trở về.

Chắc đó là lần thứ năm gặp mặt ở kiếp này nhỉ?

Khi đó, hắn cũng giống như bây giờ, cười tuấn mã màu đen, áo bào màu xanh đậm phủ lên áo giáp màu trắng bạc, rồi khoác thêm một chiếc áo khoác màu đỏ, sự tuấn tú và uy phong khó nói thành lời. Khi ấy, nàng cũng đứng ở chỗ này nhìn hắn, chỉ là chưa từng muốn đến, lúc hắn dừng lại trước đám đông, quảng cho nàng cái nhìn ân ý.

Lúc ấy nàng cứ cho rằng đó là ảo giác.

Nhưng mà thật ra hắn vẫn luôn nhìn mình, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, tới tận bây giờ ánh mắt của hắn chưa từng rời khỏi nàng.

Trong lòng Kỳ Dao đột nhiên có chút chua xót, quay lưng lại.

"Muội làm gì vậy?" Kỳ Đình Nguyên sững sờ, cúi đầu hỏi han, "không phải muội muốn gặp hấn sao?"

"Ai muốn gặp chứ?" Kỳ Dao đưa tay sờ tóc mình, nhặt được tới hai cọng lông mèo ở phía trên, cực kỳ dài, nhất định là của Miêu Miêu, nàng lại sờ mặt mình, cảm giác làn da vào đông hơi khô, nếu thoa một chút phấn hoa đào thì tốt rồi. Đều tại ca ca, gấp muốn chết, nàng giận dữ nói, "Chạy nhanh như vậy, cái gì muội cũng không..." Được rồi, ca ca không hiểu đâu.

Ở phương diện này ca ca chính là đồ đàn!

Kỳ Đình Nguyên không hiểu gì hết, nghĩ thầm chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi sao? Muội muội không thích Dương Thiệu à? Vậy hấn phí công kéo con bé tới đây rồi ư?

đang nghĩ ngợi thì nghe sau lưng vang lên tiếng nam nhân trầm thấp: "Kỷ đại nhân."

"A, Hầu gia!" Kỳ Đình Nguyên xoay người, chấp tay thi lễ nói, "Hầu gia tiêu diệt Hòa Si, giữ cho Đại Yến thanh bình, thật là phúc của dân chúng, ta đặc biệt đến chúc mừng Hầu gia!"

"Kỷ đại nhân có lòng."

Dáng người Kỳ Đình Nguyên cao gầy, tuấn tú như ngọc, ở trong đám người giống như hạc*, hấn nhìn một cái liền chú ý tới, tiểu cô nương bên cạnh tất nhiên cũng là Kỳ Dao, nhưng mà không biết vì sao nàng không nhìn mình? Dương Thiệu nghi ngờ trong lòng, cũng có chút lo lắng.

*câu này hàm ý chỉ hạc trong bầy gà.

Nếu nàng vì tránh hiềm nghi thì được, nếu là chán ghét...

Chắc là không thể nào, nàng làm cơm cho hấn, sợ hấn không thể ăn, xấu hổ, lo lắng, khuôn mặt hồng hồng.

hấn không kiềm được nói: "Đây là Kỳ tiểu thư à?"

âm thanh tựa như giọt nước rơi xuống mái hiên lọt vào tai của nàng, tim của Kỳ Dao đập thình thịch, có cảm giác thân thuộc bồi hồi.

một lát sau, nàng xoay người qua, thi lễ nói: "Gặp qua Hầu gia, chúc mừng Hầu gia chiến thắng trở về."

Gương mặt tiểu cô nương trắng hồng, khiến hấn nhớ đến hoa tuyết lan thấy ở Ngân Xuyên, tinh khiết xinh đẹp, dường như nàng không thoa phấn, tóc hơi rối, hấn thấy trên tóc đen nhánh có lẫn mấy cọng lông trắng như tuyết.

Là tới quá vội vàng sao? Vội vã mong gặp hấn sao?

Ý nghĩ này thật tốt, khiến Dương Thiệu không nén được cong khóe môi, trong lòng có cảm giác dâng trào, muốn cúi đầu hôn nàng.

Cảm giác ánh mắt nam nhân vương vấn trên người nàng, Kỳ Dao cảm thấy bị nhìn thấu, đáng vẻ như hiện tại quả thật chật vật, nàng nói: "Lúc đầu ta đang ôm mèo chơi...Đúng rồi, mèo sư tử sinh mèo con đó, có ba con, sau đó nghe nói Hầu gia về kinh, ca ca vội vàng kéo ra ta..."

Tiểu cô nương vô cùng buồn phiền.

Từ trước đến giờ nàng rất thích xinh đẹp, kiếp trước khi đi ra ngoài còn có thể ngồi nửa canh giờ trước bàn gương, lựa chọn từng loại trang sức.

Dương Thiệu mỉm cười: "thì ra là vậy, chờ ta rảnh nhất định phải đến xem."

Kỳ Đình Nguyên trầm nghĩ, như vậy thì tốt.

"Hầu gia nhất định phải tới." Kỳ Đình Nguyên nói.

Dương Thiệu gật đầu đồng ý, thúc vào bụng ngựa đi về phía trước.

Như vậy mà đi rồi!

Kỳ Dao ngo ngắc nhìn bóng lưng Dương Thiệu, thầm nghĩ hấn không thể nói nhiều thêm mấy câu à? Rồi đi ba tháng, hấn không nhớ mình sao? Sao hấn không nhìn mình thêm chút nữa?

Ồ, mặc dù bây giờ hơi khó nhìn...

Kỳ Đình Nguyên phát hiện vẻ mắt mát trên mặt muội muội, an ủi: "Chắc là Hầu gia phải về cung báo cáo rồi."

Đúng vậy, hấn phải đi gặp Hoàng thượng.

Kỷ Dao dễ chịu một chút, về nhà với Kỷ Đình Nguyên.

Dương Thiệu đúng là đi gặp Tống Diễm.

Trong cung Tống Diễm đã chuẩn bị tiệc chào đón.

"Cuối cùng Dương Đô đốc cũng trở về, khiến trẫm trông mong!" hần giữ chặt tay Dương Thiệu, "Đô đốc vất vả rồi, mau mau ngồi xuống, trẫm nghe nói Đô đốc bị thương, có nghiêm trọng không?"

"Đao kiếm không có mất, vết thương nhỏ mà thôi." hần xưng phong đi đầu, không thể tránh được chuyện bị thương, chỉ cần không nghiêm trọng thì cũng không coi ra gì, hần sờ sờ cánh tay trái, "Sớm có quân y băng bó kỹ, nhiều lắm một tháng thì khỏi hẳn."

"Vậy thì tốt rồi." Tống Diễm lệnh những tướng quân khác cùng nhau ngồi xuống, "Lần này các người lập được công lớn, ngày mai chắc chắn trẫm sẽ ban thưởng!"

"Tạ Hoàng thượng long ân." Đám người cùng lớn tiếng tạ ơn.

Sau khi tàn tiệc.

Tống Diễm giữ một mình Dương Thiệu lại.

"Lúc trước trẫm đã cất chức Giả Văn Trung." Tống Diễm nói với hần, "hần ta đúng là đã phạm phải sai lầm, trẫm cũng không thể bao che được."

Nếu như trước đó hần quả thật có tâm tư lợi dụng Tống Diễm, nhưng ở chung lâu, con người không phải cây cỏ có thể vô tình, tình cảm của Dương Thiệu đối với Tống Diễm dần dần cũng trở nên không tầm thường, hần phát hiện thật ra Tống Diễm rất chân thành. Ai đối tốt với hần, hần sẽ đối tốt lại gấp đôi.

"Hoàng thượng làm theo lễ công bằng, vì thần rất vui mừng, Giả Văn Trung đã phạm tội, hần phải chịu tội này." Dương Thiệu chuyển đề tài, "Vậy bây giờ ai đang giữ chức thống lĩnh?"

"Diên An hầu Hứa Nham."

Đây không phải là cha vợ kiếp trước của Tống Diễm sao? Đôi mắt Dương Thiệu nheo lại: "Sao Hoàng thượng lại chọn hần?"

"Là Tàn đại nhân tiến cử, không phải Dương Đô đốc nói, chuyện quân vụ có thể nghe Tàn đại nhân sao?"

Trong trí nhớ, Tàn Ứng Xuân là một đại công thần vô tư, trung thành tuyệt đối với Đại Yên, Dương Thiệu nghi ngờ, sao ông ta đột nhiên lại nhúng tay vô chuyện này? Còn phản công Diên An hầu, đã tâm Diên An hầu bưng bưng... Nhưng mà hiện tại người này không trở thành cha vợ của Thái tử, coi như thâm tàng bất lộ*, có lẽ Tàn Ứng Xuân cũng nhìn sai rồi, dù sao ngoài việc Diên An hầu có dã tâm, hần ta cũng được ca ngợi là dũng mãnh vô cùng thiện chiến, cũng rất được các tướng sĩ yêu quý.

*giấu tài, giấu dã tâm

Tam Thiên doanh ban đầu cũng có một bộ phận dưới tay của hần, ngón tay Dương Thiệu vuốt ve thanh nắm ghé dựa, có lẽ do mình cây to đón gió!

"Xin Hoàng thượng cho phép vì thần nghỉ ngơi một thời gian." Lúc hần ra về đã nói.

Tống Diễm cười lên: "Đương nhiên được rồi, cho dù vết thương nhỏ cũng là bị thương, chỉ có khỏi hẳn thì Đô đốc mới có thể đốc sức vì Đại Yên."

hần lập tức đồng ý.

Dương Thiệu về đến nhà, không nhắc gì với Thái phu nhân.

Chớp mắt đã qua mười ngày.

Kỷ Dao tựa trên bàn, nhìn ba con mèo nhỏ mập mạp, không có chút sức lực nào, bởi vì Dương Thiệu nói sẽ tới thăm mèo con, kết quả hần vẫn chưa tới, ca ca nói là bị thương, nhưng nghe nói không nghiêm trọng lắm..

Chẳng lẽ rời khỏi mấy tháng, tình cảm Dương Thiệu đối với mình nhạt nhòa rồi sao?

Chắc không đâu?

hần thích mình như vậy, cho dù nàng làm cái gì, từ đầu đến cuối hần cũng không thay lòng, lúc gần đi còn cố ý bảo nàng làm cơm

Có lẽ lúc đó hần cảm thấy trận chiến này sẽ có nguy hiểm, tên ngốc này, không sợ chết trên chiến trường sẽ không còn được gặp lại nàng sao, chỉ còn lại một mình nàng thì phải làm sao bây giờ? Tên ngốc! Kỷ Dao bắt một con mèo con đến hung hăng xoa nhẹ, chỉ lên cái mũi nhỏ của nó: "Mi nói có phải hần ngốc nghếch hay không?"

Con mèo nhỏ ngây thơ nhìn nàng, mở to đôi mắt màu xanh lam.

Xinh đẹp giống như nước biển, giống như áo bào xanh lam hắt mặt...

Kỷ Dao ngồi không yên!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng ngồi trước bàn gương bảo Mộc Hương chải tóc, Mộc Hương chải cho nàng búi tóc song đao, cài trâm vàng khảm ngọc lam vào. Sau đó cẩn thận vẽ lông mày thoa phấn, cuối cùng thay một chiếc áo lụa trắng mỏng, váy gấm màu lam chi vàng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lông cáo màu trắng tuyết.

"Người nói với Chu Niệm, ta muốn đến Hầu phủ, nói hấn chuẩn bị xe ngựa bên ngoài."

Mộc Hương sững sốt một chút mới đi ra ngoài.

Kỷ Dao cũng không nói với mẫu thân nàng, cứ như vậy mà ra ngoài.

Xe ngựa nhanh chóng đến cổng Hầu phủ, nghe nói Kỷ Dao muốn gặp, Dương Thiệu vô cùng kinh ngạc, ngày đó hấn nói muốn đi xem mèo con, chỉ là cánh tay còn chưa khỏi, hơn nữa sợ vợ và đến Kỷ gia như vậy, sợ quấy rầy Kỷ Dao khiến nàng không vui.

Dù sao ngày đó cũng là Kỷ Đình Nguyên mời, mà Kỷ Dao không nói gì.

Ai ngờ được...

Trong lòng hấn nhảy cẫng lên, lập tức nói Trần Tô đi đón.

Từ rất xa Kỷ Dao đã thấy bóng dáng cao lớn của Dương Thiệu, hấn đang đứng ở cửa sân nội nàng.

Có thể thấy được hấn muốn gặp nàng, nếu không sẽ không đứng đón ở đây, khoe mẽ nàng công lên, bước chân nhanh lên, đi thẳng đến trước mặt hấn.

Hai người nhìn nhau, thời gian dường như dừng lại, nàng cảm giác ánh mắt của hấn giống như dùng sự dịu dàng để bện lại, vẫn luôn bao phủ lấy nàng, giây phút không thoát ra.

thật ra nàng vẫn luôn ở trong cái lưới này, chỉ là mình cũng không biết.

"Hầu gia." Nàng chớp mắt một cái, "Ta nghe ca ca nói Hầu gia bị thương, không biết có nghiêm trọng không? Có chút lo lắng cho Hầu gia, cho nên mới đánh liều đến đây."

"Chỉ là vết thương nhỏ." Dương Thiệu nhìn nàng, không thể tin được, vậy mà Kỷ Dao đặc biệt đến Hầu phủ vì chuyện hấn bị thương, nàng vì hơi thích hấn, hay bởi vì ân nghĩa trước đó hấn đối với nàng? Cho dù như thế nào, hấn cảm giác mình khá lảng lảng, "Làm phiền Kỷ tiểu thư đã nhớ mong, tốt lắm lắm rồi."

đã tốt rồi, vậy mà cũng không đến Kỷ gia, sao hấn càng ngày càng ngốc vậy, Kỷ Dao nói: "Như vậy ta cũng yên tâm."

Dương Thiệu mời nàng vào, sai gã sai vặt dâng trà.

"Vốn ta nên đi thăm Kỷ tiểu thư, chỉ là sợ Kỷ tiểu thư không tiện...Ba con mèo nhỏ kia đã lớn chưa?"

"Đã lớn rồi." Kỷ Dao khua tay một chút, "Hầu gia có muốn hay không, ta có thể đưa cho Hầu gia một con. Lúc trước nếu không phải nhờ người, ta cũng không nuôi được, Thái phu nhân có thích giống mèo này hay không?"

"Ngày khác ta hỏi mẫu thân ta thử xem." Dương Thiệu cười, ánh mắt rơi lên mặt Kỷ Dao, cảm giác hôm nay nàng đặc biệt đẹp.

Mỗi một chỗ đều vô cùng xinh đẹp, giống như giống mẫu đơn điểm lệ nở rộ tỏa hương.

hấn rất muốn kéo nàng lại, giống như khi nhìn thấy nàng ở cổng thành, muốn cúi đầu hôn nàng một cái, chỉ là hấn biết, chuyện này không có khả năng thực hiện.

hấn sợ Kỷ Dao trốn ra xa.

Ánh mắt nam nhân ẩn chứa mền mọ, trong lòng Kỷ Dao có chút đắc ý, ngày đó nàng ăn mặc như vậy, đều do ca ca hại, cũng không biết Dương Thiệu có thấy buồn cười hay không.

Chỉ là nam nhân mền mọ thì mền mọ, nhưng không may có động tác thân mật, thấy nói chuyện một lúc, sợ nàng ở quá lâu, làm Kỷ phu nhân lo lắng, nên đứng lên muốn tiễn nàng về. Kỷ Dao nhìn Dương Thiệu, thiếu chút nữa bị hấn chọc tức chết.

Nàng không thể bỏ qua được.

Nàng muốn nói, Dương Thiệu, cái tên xấu xa này.

Thế nhưng đối diện với ánh mắt của hắn, cuối cùng một chữ nàng cũng không nói được.

Nếu nàng nói, những thứ Dương Thiệu giấu diếm sẽ bị vạch trần toàn bộ, hắn muốn giấu đau xót, phần nộ, si nhục, yếu ớt, thậm chí từng có âm trầm, cũng sẽ cứ như vậy mà lộ ra, chặn ngang giữa nàng và hắn, hắn sẽ cảm thấy khó chịu.

không, bây giờ nàng không muốn nói.

Nàng muốn cho Dương Thiệu kỳ vọng, từng bước một thích hắn, cho hắn chân tình của mình. Nàng muốn cho hắn một khởi đầu hoàn toàn mới.

Thế nhưng mà, nàng rất muốn ôm hắn một cái.

Kỷ Dao bỗng nhiên nói: "Hầu gia mời ta uống trà, bản thân người lại đang uống rượu, đây là rượu gì, thơm quá!

"Là rượu Hoàng thượng ban thưởng." Dương Thiệu phát hiện nàng thèm, không kiềm được cười một tiếng, Kỷ Dao vẫn luôn thích uống rượu, chỉ là dễ say, hắn nói, "Rượu này rất mạnh, sợ là người không thể uống."

"Vậy ta uống nửa ngụm thôi," Kỷ Dao cầm chung trà tới, "Cho ta một chút đi, Hầu gia."

Trong giọng nói của nàng chứa đựng một chút nũng nịu, khiến toàn thân Dương Thiệu trở nên tê dại, ho nhẹ một tiếng: "Người tuyệt đối đừng uống nhiều."

"Ừm, ta biết rồi!"

Nửa ngụm tửu lượng cũng không khổng chế được, thật ra rót ra nhất định là mấy ngụm, Kỷ Dao nâng chung trà lên, dáng vẻ tham lam, uống sạch sành sanh.

Dương Thiệu sững sờ, nghĩ thầm không tốt, nhất định nàng sẽ say.

Lúc đang còn suy nghĩ, thân thể Kỷ Dao đã ngã về phía hắn, vô tư ngã vào trong ngực của hắn.

trên thân nam nhân có một hương thơm mát lạnh xông tới, Kỷ Dao tựa vào ngực của hắn, khoe miệng hơi cong lên, hai cánh tay giả bộ vô thức vòng lên cổ của hắn.

Nàng đem gương mặt ửng đỏ nóng hổi dán lên cổ của hắn.

Yết hầu nam nhân hơi nhấp nhô, khá kinh ngạc, nàng thỏa mãn, chậm rãi nhắm mắt lại, trầm nghĩ, Dương Thiệu, ta trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Tiểu cô nương cứ như vậy mà ngủ trong ngực của hắn, vẫn là động tác thân mật như thế, nếu không phải trải qua đủ chuyện trước kia, Dương Thiệu sẽ cho rằng Kỷ Dao đang quyến rũ hắn.

Nhưng mà, nàng chỉ uống say thôi.

Nàng thấy rượu, cuối cùng lại không biết tự lượng sức mình.

Nhưng nàng uống rượu ở trước mặt hắn như vậy, đủ thấy tin tưởng đối với hắn, Dương Thiệu ngồi yên một lát, cảm nhận rung động trong lòng Kỷ Dao mang tới.

Lâu rồi hắn không ôm nàng.

Yên tĩnh như vậy, gần gũi rúc vào nhau, dường như chỉ có kiếp trước mới có, mặc dù khi đó lòng của nàng không thuộc về mình, nhưng thường xuyên tựa vào ngực của hắn như thế, như một con mèo con lười biếng. Lúc vui vẻ, nàng sẽ ngẩng đầu lên hôn hắn, trêu chọc hắn...

Dương Thiệu chậm rãi đưa tay ôm sát hông nàng.

cô nàng bỗng lăm bằm một chút, giật giật, bờ môi lướt qua gương mặt của hắn.

hắn cảm thấy máu mình sôi trào lên.

Bởi vì sợ mất Kỳ Dao, rất nhiều lúc hắn đều áp chế dục vọng của mình, thế nhưng lúc này nàng cứ ngủ như vậy, ôm cổ hắn, hắn cảm thấy mình trở nên vô cùng nguy hiểm, đương nhiên, đó là đối với Kỳ Dao, hắn muốn đặt Kỳ Dao dưới thân mà cướp đoạt!

Hô hấp của hắn bắt đầu nặng nề, nhịn không được cúi đầu xuống chạm vào môi nàng.

Hương vị thơm ngọt từng chút thấm vào, giống như câu hồn đoạt phách □□.*

*nguyên tác.

Mặt Dương Thiệu cũng đỏ lên.

Dục vọng lan tràn toàn thân hắn, thúc giục hắn, hắn là nam nhân trưởng thành hai mươi hai tuổi, đối mặt với cô gái trong lòng, trong đầu nhớ đến quá khứ kiều diễm, ngay ở trong phòng này, bọn họ đã từng triền miên không dứt, không phân ngày đêm.

Đột nhiên Dương Thiệu đứng lên.

Kỳ Dao đang say trượt xuống, hắn duỗi tay nâng chân của nàng.

Trần Tổ và Hứa Như Nam ngoài cửa liếc nhìn, lập tức giả vờ không nhìn thấy, mỗi người lùi một bước, để mình cố gắng ẩn nấp đi.

Dương Thiệu ôm Kỳ Dao đi vào phòng trong, đặt nàng lên giường.

Nàng ngủ rất say, như hoa quỳnh nở rộ trong đêm, lúc đôi mắt sáng rỡ kia khép lại, khuôn mặt vô cùng đơn thuần chân chất.

Dương Thiệu ngồi ở bên giường, đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, nhiệt độ nóng bỏng truyền đến đầu ngón tay, hắn vội vàng rút tay về, hắn đắp chăn cho Kỳ Dao, nhanh chân bước ra ngoài. Bởi vì tiếp tục ở lại, hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định được là, như vậy sẽ chọc giận Kỳ Dao.

Trần Tổ nhìn thấy Dương Thiệu rời khỏi viện, hắn đi theo tới, chờ sai bảo bất cứ lúc nào.

Ai ngờ Dương Thiệu trực tiếp đi đến hồ nước trong Hầm phủ, đem nước trong hồ vào ngày đông lạnh như muốn kết băng tạt lên mặt.

Cảm giác lạnh đến run cầm cập, trong lòng Trần Tổ run rẩy, nhưng nghĩ lại một chút, hơi hiểu rõ hành động của chủ tử.

Vừa rồi dáng vẻ của Kỳ tiểu thư thật sự là...hắn quay lưng đi, nghe tiếng nước vang lên.

một canh giờ sau Kỳ Dao mới tỉnh lại.

Mắt mở to, nhìn thấy chiếc giường xa lạ, nàng hơi hoảng hốt, nghiêng người nhìn xung quanh mới nhớ chuyện xảy ra trước đó.

không cần phải nói, đây là giường của Dương Thiệu.

Vậy mà hắn ôm nàng lên giường, Kỳ Dao nghĩ tới đây, vội vàng vén chăn lên nhìn váy trên người nàng một cái.

không có rối loạn, ngay cả áo choàng cũng còn, xem ra hắn không có đối với mình...Đúng vậy, hiện tại hắn quân tử kinh khủng, sợ mình tức giận, nhưng mà có lẽ hắn vụng trộm hôn nàng thì phải? Lần trước trong tù quần áo đã bị nàng phát hiện.

Hồi tưởng cảnh đó một chút, gương mặt của nàng hơi ửng hồng.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân, nàng nhắm mắt lại.

Dương Thiệu đi tới, thấy Kỳ Dao còn ngủ say, nhìn sắc trời bên ngoài muốn tối rồi, hắn hơi khó xử.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, hắn ước gì Kỳ Dao mãi ngủ lại ở Hầm phủ, thế nhưng sợ rằng chỗ Kỳ gia phát hiện không thấy nàng, Dương Thiệu trầm ngâm một lát: "đi nấu canh giải rượu."

Trong lòng Kỳ Dao lộp bộp một tiếng, nghĩ thầm canh giải rượu rất khó uống, mà nàng đang ngủ thiếp đi làm sao rót vào, rót một hồi chẳng phải lộ tẩy sao?

"Um." Đúng lúc đó Kỳ Dao kêu một tiếng, chậm rãi mở to mắt.

"Ngươi tỉnh rồi?" Dương Thiệu thở phào nhẹ nhõm, "Vừa rồi ngươi say nên..."

hắn giải thích.

Kỳ Dao giả vờ mới phát hiện, vội vàng ngồi dậy, rầu rĩ nói: "không ngờ rượu này mạnh như vậy, vốn dĩ ta còn tưởng...Cũng tại rượu này quá ngon, không hề là rượu ngon vua ban."

"Cho dù uống ngon, sau này ngời cũng không được như vậy nữa." Dương Thiệu trầm nghĩ, may mắn là ở chỗ của hắn, nếu ở trước mặt nam nhân khác, chẳng biết nàng uống như vậy sẽ thế nào. Nghĩ đến cũng bị ôm thế này, đem lên trên giường, sắc mặt của hắn lập tức không dễ nhìn, nghiêm mặt nói, "không phải ta hù dọa, đối với Kỷ tiểu thư rượu này mạnh, không thua gì thuốc mê, vẫn không nên đụng vào thì tốt hơn."

Nghe cực kì nghiêm túc!

Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ nói: "Ta cũng chỉ uống trước mặt Hầu gia một chút."

Mắt Dương Thiệu giật giật.

"Bởi vì ta cảm thấy cho dù có say, Hầu gia cũng sẽ bảo vệ ta phải không?"

Có lẽ nàng nghĩ sai rồi, Dương Thiệu nhớ lại vừa rồi thân thể kích động, hắn cảm thấy hắn có thể muốn Kỷ Dao bất cứ lúc nào. Nhưng mà Kỷ Dao có suy nghĩ này, có phải bởi vì biểu hiện gần đây của hắn quá nho nhã không?

Hay là, thật ra Kỷ Dao có hơi thích hắn? Nếu không sao nàng vẫn ngồi trên giường của hắn? Nếu chán ghét, phản ứng đầu tiên không phải vội vã nhảy xuống hay sao?

Khóe miệng của Dương Thiệu không kiềm được cong cong.

Có phải là trải qua ba tháng ly biệt, Kỷ Dao nhớ hắn, cảm thấy hắn tốt hay không? Cho nên mới tới Hầu phủ thăm hắn?

hắn nhìn tiểu cô nương chăm chú, trong lòng vui vẻ cuộn trào, nhưng cũng không có thể hiện ra bên ngoài, lỡ như đoán sai...

"Ngươi có thể đi không, ta đưa ngươi trở về." hắn nói.

Kỷ Dao gật đầu, đi xuống giường, mới thấy mình còn mang giày.

Vậy mà hắn cũng không cởi giày cho nàng!

Chẳng lẽ vừa nãy vội vàng đặt nàng lên giường rồi lập tức chạy đi sao? Nàng mím môi cười trộm.

Lúc hai người đi ra ngoài đã chạng vạng tối, nơi xa có vài áng mây ráng chiều lơ lửng trên không trung, vô cùng đẹp đẽ, giống như tơ lụa thượng hạng.

Ánh chiều tà chậm chậm lặn xuống, mỗi ngọn cây ngọn cỏ ở Hầu phủ đều nhuộm một màu quả quýt.

Kỷ Dao đi bên cạnh Dương Thiệu, cảm thấy vô cùng yên bình.

Trong khoảnh khắc đó, tựa như quay về trước kia, lúc đó bọn họ cũng tản bộ giống như vậy. Hắn nắm tay của nàng, nắm thật chặt, vô tình nắm đau nàng.

Nàng tức giận sẽ hừ vài tiếng.

Dương Thiệu lập tức buông ra, nhìn nàng xin lỗi, xoa tay cho nàng.

Nghĩ đến đó, nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua bàn tay của hắn.

Lúc nam nhân đi bộ nhanh như gió, nhưng vì chiều theo nàng, đi chậm rất nhiều, hắn mặc áo bào tay hẹp, cánh tay lác lác bên người, ngón tay thon dài nhìn rất có lực.

Nhưng mà thôi quên đi, Kỷ Dao nghĩ thầm, hôm nay đã ngủ trên người hắn, vậy đủ rồi, không thể đột nhiên chạm vào tay hắn nữa. Coi hắn là chồng mà đối xử, không chừng sẽ khiến Dương Thiệu nghi ngờ, nàng phải duy trì rụt rè.

Kỷ Dao dòi mắt.

Lúc đi đến cửa, xe ngựa đã chờ sẵn.

Dương Thiệu nói: "Nếu Kỷ phu nhân hỏi tới, ngươi trả lời như thế nào? Có cần ta giúp ngươi hay không?"

Kỷ Dao lắc đầu: "không cần, ta đã có biện pháp."

trên mặt tiểu cô nương lộ ra vẻ tỉnh ranh, Dương Thiệu cười một cái: "Vậy ngươi trở về sớm đi."

"Mèo con kia," Kỷ Dao nghiêng đầu hỏi, "Hầu gia có muốn hay không? Ngươi nhớ kỹ hỏi Thái phu nhân thử xem."

Nàng muốn tặng hắn mèo vậy sao? Là vì nhân tình kia?

Nhưng mà hấn nhận mèo, dính dáng đến Kỳ Dao càng nhiều, cứ sao không nhận? Dương Thiệu nói: "Ta nhớ kỹ."

Đợi đến khi Kỳ Dao ngồi lên xe rồi đi, Dương Thiệu đến chỗ Thái phu nhân.

Thái phu nhân đang dặn dò chuyện tặng quà lễ tết cho quần gia, nhìn thấy con trai, có hơi kinh ngạc: "Sao đến đây lúc này? Có dùng bữa tối chưa? Chờ lát nữa ở đây dùng với nương đi," Dặn dò nha hoàn, "nói phòng bếp xào một ít thịt dê, nấu canh cá măng mùa đông."

Dương Thiệu không từ chối.

Lúc ăn cơm, hấn đột nhiên hỏi Thái phu nhân: "Mẫu thân, người có muốn nuôi mèo không?" hấn thường xuyên không ở trong phủ, thật sự không thích hợp nuôi mèo, mà mẫu thân hấn lại là người có lòng tốt, "Là mèo sư tử, đáng vẻ nhìn rất xinh đẹp."

"thật sao?" Thái phu nhân sững sờ, "Là loại trường công chúa Thọ Xuân nuôi đó à?"

"Đúng vậy."

Thái phu nhân thăm dò hấn một chút: "Nghĩ như thế nào mà để nương nuôi?"

"Vừa khéo có một người bạn có, ngài có muốn hay không? Muốn thì con xin cho ngài." Dương Thiệu cố ý nói hời hợt, tránh để mẫu thân hấn nghi ngờ rồi lại hỏi han.

Thái phu nhân thở dài: "Nuôi mèo con cũng không tệ, ai bảo phủ chúng ta lạnh tanh như vậy, nguyện vọng muốn có nàng dâu của nương đúng là khó khăn! Nương cũng chỉ có thể nuôi mèo cho náo nhiệt một chút." Hung hăng mĩa mai con trai một câu.

Dương Thiệu cúi đầu ăn cơm.

Cùng lúc đó.

Kỳ Dao về đến nhà, vừa mới đến cửa thùy hoa đã thấy Bạch Quả canh giữ ở chỗ đó, sốt ruột nói: "Tiểu thư, người trở lại rồi, phu nhân không thấy tiểu thư, đang la mắng Mộc Hương đó!"

Kỳ Dao vội vàng chạy qua.

Mộc Hương quỳ trên mặt đất khóc, chỉ là không chịu nói.

"Trời ơi, nương, nương la nàng ấy làm cái gì? Là con nói Mộc Hương giữ bí mật."

"Giữ bí mật à?" Cánh tay Liêu thị kéo nàng qua, "Con đi đâu vậy? Đột nhiên biến mất lâu như vậy, đủ hai canh giờ, còn không mang theo nha hoàn, con muốn dọa chết nương sao?" Bà dò xét trên dưới Kỳ Dao, "Con phải thành thật nói cho nương, rốt cuộc gần đây con như thế nào? Nương chỉ muốn tốt cho con, để con lấy chồng, không phải hại con, sao con lại không nghe lời hả!"

Nghĩ đến Kỳ Dao sắp mười bảy rồi, Liêu thị âu sầu không ngừng lau nước mắt, một đứa hai đứa đều như vậy, bà không biết rốt cuộc đã làm sai chuyện gì.

Kỳ Dao nói: "Nương, con đến phủ Hoài Viễn hầu."

"Cái gì?" Liêu thị tròn mắt, "Con đến Hầu phủ, Dương Đô đốc ở Hầu phủ sao?"

"Đúng vậy, con nghe nói hấn bị thương nên đi thăm hấn."

Liêu thị giật mình, vội vàng đóng cửa lại, nhanh chóng đi đến bên người nàng: "Con nói thật chứ? một cô nương như con sao lại một mình đến Hầu phủ? Dương Đô đốc kia muốn gặp con sao?"

"Đúng vậy, trò chuyện rất vui, con còn muốn tặng mèo cho hấn nữa." Kỳ Dao cười tủn tủn, "Hầu gia đối với con rất tốt, đúng rồi, chuyện lần trước của phụ thân cũng là Hầu gia giúp đỡ giải quyết, lúc đó con lén lút giấu nương nên chưa từng nói, con đã đi cầu xin Hầu gia...Cho nên bởi vì cảm kích, mới đi thăm hấn."

Liêu thị hoàn toàn giật mình, suy nghĩ kỹ một lúc mới hiểu rõ, đập một cái bốp vào tay con gái: "Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với trong nhà! Cái đứa nhỏ này, thực sự quá tùy hứng!"

"Nương, đều đã qua rồi, nương cũng đừng tức giận nữa nha." Kỳ Dao lắc tay áo của bà, "Sau đó không phải cha đã bình yên vô sự rồi sao."

không ngờ cuối cùng đều nhờ Dương Thiệu.

Lông mày Liêu thị cau lại, thì ra địa vị con gái mình trong lòng Dương Thiệu cao hơn so với con rể, không phải lần trước con rể cũng không gặp được đó sao?

một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu, xem ra con gái mình và Dương Thiệu còn hy vọng! Hai người kia quay đi quần lại, bà vốn cho rằng không có hy

vọng... Trong lòng Liễu thị vui mừng, lần này con gái mình từ chối đi gặp mặt các công tử khác, hôm nay lại lên lút đến thăm Dương Thiệu, chắc là thích hẳn rồi? Mà Dương Thiệu cũng gặp con gái mình, tuy nói hành động lần này trái với lẽ thường, nhưng chưa hẳn hai người không phải lưỡng tình tương duyệt*.

*hai bên đều có tình cảm.

Liêu thị sung sướng đến phát rồ, nhất thời lộ ra vẻ mặt tươi cười.

"Được rồi, lần này vì con vi phạm lần đầu nương không tính toán, sau này mà có chuyện này nữa, tuyệt đối không thể dẫu điểm bọn ta."

"Vâng." Kỳ Dao đồng ý.

Liêu thị thả nạng đi, bà định nghĩ cho rõ chuyện này, rốt cuộc mình có đoán đúng hay không.

Kết quả chưa được mấy ngày, Dương Thiệu đến nhà thăm, mang theo hai hộp đồ.

"Kỷ phu nhân, hôm nay làm phiền, bởi vì trước đó gặp được Kỷ công tử ở cổng thành, nói đến chuyện mấy con mèo..."

Kỷ Đình Nguyên cười nói: "Cuối cùng Hầu gia cũng tới, hai con mèo này đều là Hầu gia tặng, bây giờ có mèo con, cũng nên báo một tiếng, để Hầu gia cũng vui mừng."

Liêu thị thăm dò: "Nghe Dao Dao nói muốn tặng Hầu gia một con."

Dương Thiệu không ngờ Kỳ Dao sẽ nói thật với Liễu thị, hần cười một tiếng: "Kỷ tiểu thư rất hào phóng, đúng là nói như vậy, vừa khéo gia mẫu muốn nuôi một con, cho nên đến cửa xin."

Đúng là cho Thái phu nhân nuôi, Liễu thị cảm thấy mối hôn sự này có thể trông chờ được, vội vàng nói: "Mau gọi tiểu thư tới."

Kỷ Dao sớm đã nghe tin, thốt tha đi tới.

Nàng mặc váy mộc mạc, đơn giản hơn nhiều so với lần trước đến Hầu phủ, nhưng càng nổi bật khuôn mặt như vẽ của nàng, nhìn qua ngó lại.

"Dao Dao, Hầu gia tới rồi, không phải con muốn tặng mèo cho Hầu gia sao, nhanh chóng dẫn Hầu gia đi xem một chút." Liễu thị nói, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

Kể từ hôm nay, mẫu thân nàng chắc chắn không giục nàng đi xem người này nhìn người kia nữa, Kỳ Dao cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Nhưng mà cũng thế thôi, đứng trước mắt nàng là thân từ chạm vào bông tay của Đại Yên đó!

Kỷ Dao cười với Dương Thiệu một tiếng: "Hầu gia, xin mời đi theo ta."

Hai người đi về hướng viện của nàng.

Kỷ Đình Nguyên và Liễu thị ăn ý không đi theo.

Thấy có khách đến, hai con mèo tò mò tiếp cận, không sợ người lạ chút nào.

Lâu rồi Dương Thiệu không gặp bọn chúng, cảm thấy bọn chúng được Kỷ Dao nuôi vô cùng tốt, từng con tròn vo, lông dài lại trắng, rõ ràng thường xuyên tắm cho nó.

Kiếp này Kỳ Dao quả thật thích những con vật nhỏ này.

hắn còn đi nhìn rùa đen, đến mùa đông, bọn chúng lại đi ngủ đông, chỉ lộ ra hai cái mai rùa thật to.

Kỷ Dao gọi hắn đến xem mèo con: "Người muốn một con... Ta hoàn toàn không phân biệt được bọn chúng, nhưng mà có lớn có nhỏ, nếu không người bắt mèo được đi?" A Tuyết sinh ra hai con cái, một con đực, lờ như lớn lên chung với nhau, cũng không biết có hay không... Nàng cảm thấy nên đưa con đực đi mới tốt.

"Con nào là đực?" Dương Thiệu hỏi, nhìn ba con nho nhỏ như quả cầu tuyết rất hoa mắt.

Nuôi lâu như vậy, đương nhiên nàng sẽ phân biệt được đực cái, Kỷ Dao tìm tìm, ôm mèo đực cho Dương Thiệu.

Dương Thiệu nhận lấy.

Vật nhỏ lập tức cọ quậy trong lòng hắn, co thành một cụm

Kỷ Dao nói: "không biết Thái phu nhân có từng nuôi hay không, thật ra rất dễ nuôi, chỉ là bình thường vẫn nên dành thời gian chơi với bọn chúng, bọn chúng sẽ rất vui vẻ." Nàng đặt tay lên lưng con mèo nhỏ, "không có chuyện gì thì vuốt ve nó thế này, còn ở chỗ này, bọn chúng đều rất thích." Nàng gãi

gãi cái cằm con mèo nhỏ, mèo con ngẩng đầu, đôi mắt híp lại.

cô nàng vuốt ve mèo trong ngực hần, giống như đang xoa vào lòng hần, hần nhìn bàn tay trắng nõn, chậm chạp dời mắt đi. Rơi vào đỉnh đầu của nàng, phát hiện phía trên đỉnh lông mèo, hần nhặt một cọng xuống: "Xem ra mèo con nhiều lông cũng không phải chuyện tốt."

"A, dính rồi sao?" Kỳ Dao nói, "Rất nhiều à?"

"không nhiều lắm." Dương Thiệu lại lấy xuống một cọng.

"Làm phiền Hầu gia rồi." Kỳ Dao nói, "Tại ta không nhìn thấy."

hần cẩn thận tìm cho nàng.

Tóc mềm mại lướt qua lòng bàn tay, mang theo cảm giác ngứa ngứa, vô tình phát hiện tầm mười cọng, ngón tay hần chuyển đến búi tóc bên trái, đôi mắt nhìn Kỳ Dao. Thấy nàng vô cùng yên tĩnh, mí mắt hơi rũ xuống, khóe miệng cong lên, vẻ mặt này vô cùng giống con mèo nhỏ trong ngực.

Nàng rất hưởng thụ chuyện mình làm thay nàng sao?

Ánh mắt Dương Thiệu lấp lánh.

Trong lòng có một suy nghĩ hiện lên, nhất định là Kỳ Dao thích hần, nếu không một cô nương làm sao chịu cho nam nhân tùy tiện chạm vào tóc của nàng?

Ngón tay hần thuận theo búi tóc lướt xuống dưới, dừng ở bên tai trái của nàng.

Vành tai trắng tuyết, nho nhỏ tròn trịa, đeo một khuyên tai trân châu trắng, lung la lung lay.

hần không kiềm được vuốt xuống.

Lúc đầu cảm giác rất thoải mái, rất muốn ngủ, đột nhiên vành tai cảm thấy hơi ẩm ướt, đó là chỗ cực kì mẫn cảm của nàng, nàng không nhịn được đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thiệu.

Nhưng vẫn không tránh né...

Dáng vẻ Kỳ Dao như vậy khiến dự vọng của hần được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Đôi mắt nam nhân sâu như biển, con ngươi đen nhánh, ánh mắt phủ xuống khiến nàng cảm thấy cơ thể mềm nhũn, gương mặt cũng đỏ lên.

Nàng cúi đầu xuống, giả ngu kiểm tra vành tai: "Chỗ này của ta cũng dính lông mèo."

hần lại hi vọng chỗ nào của nàng cũng dính, sau đó hần sẽ nhặt từng cọng sạch sẽ...

Suy nghĩ đến đó, Dương Thiệu cảm thấy khó kiềm chế được, trước đó Kỳ Dao vô tình với hần, cái gì hần cũng giấu kín, bây giờ nàng có hơi thân cận với hần, thân cận kia giống như cánh cửa, thoáng mở ra một chút, dự niệm tựa như nước chảy trào ra. Người luôn luôn có lòng tham, dường như chẳng thể nào có khả năng thỏa mãn.

Mà hần đối với Kỳ Dao, càng muốn nhiều hơn.

Lòng của hần, thân thể của hần vào lúc này như trống rỗng, cần Kỳ Dao đến lấp đầy cho hần.

Ánh mắt của hần khiến tim của nàng đập nhanh.

Cứ tiếp tục nhìn như vậy, nàng sẽ lập tức bại lộ, nàng sẽ không nhịn được bỏ nhào vào lòng hần.

Kỳ Dao dịch chuyển hai bước, nói tiếp chuyện chính: "Mèo con đã được hai tháng, có thể ăn thịt ăn cá, nhưng mà cá phải rút xương sạch sẽ, nếu không sẽ bị thương." Nàng dặn dò Dương Thiệu chuyện nuôi mèo, "Trời lạnh nhất định phải chuẩn bị cái ổ ấm áp."

"Được," Dương Thiệu thu hồi ánh mắt, cup mắt vuốt ve mèo con: "Nó có tên chưa?"

Nàng nghiêng đầu ngắm nghĩ: "Vẫn nên ai nuôi người đó đặt đi, phù hợp hơn."

Dương Thiệu nghĩ thầm cũng được, như vậy mẫu thân hắn và mèo con sẽ thân mật hơn, hắn nói: "Cảm ơn Kỳ tiểu thư."

"không cần khách khí." Mặt mày Kỳ Dao tươi cười, cười vô cùng ngọt ngào, "Hầu gia nhiều lần giúp đỡ, tặng mèo con thì tính là gì?"

Lúc này không đi không được, cho dù hắn có rất nhiều ý nghĩ đối với Kỳ Dao, Dương Thiệu gật đầu: "Tạm biệt."

Bỗng nhiên Kỳ Dao nói: "Chờ một chút."

hắn khó hiểu.

Kỳ Dao nói: "Mộc Hương, cho Miêu Miêu và A Tuyết ăn com trước đi."

Mộc Hương liền đến phòng bếp lấy thịt gà đến, hai con mèo lớn ngửi được mùi thơm, tất cả đều chạy tới, ngồi xổm chỗ đó ăn, meo ô meo ô. Kỳ Dao thừa lúc lấy một miếng vải che lên thân con mèo con, khẽ nói: "Đừng để bọn chúng thấy con mình bị ôm đi, nếu không chắc sẽ đau lòng lắm."

Dương Thiệu khẽ gật mình.

"Hầu gia đi mau, đúng lúc bọn chúng đang ăn, chờ ăn xong có lẽ sẽ quên mất chuyện này."

Tiểu cô nương lén lén lút lút, vô cùng đáng yêu, khoe miệng Dương Thiệu cong lên, quay người đi.

Trở lại Hầu phủ, hắn đặt mèo trước mặt Thái phu nhân.

Trắng như cục tuyết, con mắt lại là màu xanh lam, Thái phu nhân ôi một tiếng, ôm lấy: "Dáng vẻ thật là đẹp nha, mèo này không tệ, nhưng mà trị giá không ít bạc hà? Nhà ai tặng cho chúng ta vậy? Nương nghe nói mèo sư tử hiện tại ngày càng ít, không dễ nuôi."

"Được tặng, chẳng qua là ân nghĩa qua lại." Dương Thiệu lướt qua không nói tới, "Mẫu thân nuôi cho tốt, đừng làm chết."

Con mèo nhỏ sò lên mềm mềm, Thái phu nhân cười tủm tỉm nói: "Hiếm khi con không cho nướng châu báu, đưa thứ như vậy, cũng coi như có tiến bộ." Bà điểm cái mũi màu hồng nho nhỏ của nó, "Đầu tròn tròn, vậy gọi Viên Từ đi, nướng nhớ ở Thanh Châu con thích gọi chè trôi nước là viên từ, vừa khéo tết sắp đến tết rồi cũng nên ăn bánh trôi. Tiểu Viên Từ*, có sợ không hả?" Lập tức liền trêu chọc.

*Viên Từ có nghĩa là bánh trôi.

Cũng không trách mẫu thân hắn luôn trách cứ, kiếp trước hắn phụ lòng mẫu thân, Dương gia từ hắn đã tuyệt hậu, nhưng mà đời hắn cũng không có cách nào dứt bỏ Kỳ Dao. Chẳng qua nhiều chuyện đã thay đổi, hắn tin tưởng hắn và Kỳ Dao sẽ có kết quả tốt đẹp.

Nghĩ đến Kỳ Dao mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt Dương Thiệu càng ngày càng dịu dàng.

Mấy ngày nay trời đổ tuyết, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Lúc trước Tống Diễm nhiệm phong hàn, vẫn chưa tảo triều, hôm nay hồi phục nên gọi mấy vị quan viên đến điện Minh Đức nghị sự, Dương Thiệu đã đến từ sớm, ngồi bên ngoài phòng chờ. không bao lâu, liền thấy Cố Diên Niên, Vinh Gia Hầu, Tần Ứng Xuân lần lượt đi tới, hắn đứng lên chào hỏi.

Lần trước sau khi Giả Văn Trung bị mất chức, Dương Thiệu cũng không có động tác gì, ngược lại còn nghỉ ngơi một tháng, lặng yên không một tiếng động. Cố Diên Niên cảm giác vị Hầu gia trẻ tuổi này thật sự sâu không lường được, trao đổi ánh mắt với Tần Ứng Xuân, cười nói: "Dương Đô đốc đã khỏi hẳn rồi à? thật đáng mừng"

"Đều là Hoàng thượng quan tâm, cho phép ta ở nhà dưỡng bệnh, nếu không chỉ sợ còn mất một thời gian."

Vinh Gia hầu quen biết với Dương Thiệu, cười nói: "Vậy thì thật là tốt, ta đã sớm muốn hẹn ngươi đi săn, sau trận tuyết này đi săn mới thể hiện được bản lĩnh... Năm trước ta còn thua ngươi một con hươu đó! Năm nay chúng ta tiếp tục đấu."

Vinh Gia hầu Mục Liêm lớn hơn Dương Thiệu bốn tuổi, hai nhà đều thích đi săn, Dương Thiệu đang chờ nói xong, nghe bên ngoài vang lên một trận cười: "Các ngươi đang muốn phân thắng bại sao? Vậy để trẫm làm trọng tài cho, ai săn được nhiều hươu, trẫm có thưởng, thế nào?"

Là Tống Diễm đến.

Đám người vội vàng đứng lên bái kiến.

"Hoàng thượng mới vừa khỏi bệnh, sao lại đi ra ngoài?" Cố Diên Niên khuyên nhủ, "Hoàng thượng cần phải chú ý thân thể, trời lạnh như vậy."

"Chính vì trẫm không hoạt động gân cốt, nên mới có thể động một chút lại nhiễm bệnh." Tống Diễm khoát khoát tay, "Cố đại nhân không cần lo lắng, cũng chỉ vì niềm vui thú."

hắn cho mọi người ngồi xuống, nói đến chuyện các nước Thổ Lỗ, Ô Tư Quốc sắp dâng cống phẩm, bảo Dương Thiệu chú ý giữ gìn trật tự trong ngoài

kinh thành ngày đó, sau đó lệnh cho Cố Diên Niên phụ trách tiếp đãi, đẩy mạnh quan hệ tốt đẹp giữa hai quốc gia nhỏ này.

nói xong việc này, Tống Diễm vẫn nói đến chuyện đi săn.

"...không bằng làm long trọng một chút, trăm mời công tử trẻ tuổi trong kinh thành tham gia đi săn, xem ai có thể đoạt giải nhất." Sau khi tiên đế băng hà, triều đình rơi vào cảnh yên tĩnh, hân cũng ở trong cung không bước chân ra ngoài, bây giờ cũng nên thân thiết với đám quan chức một chút, khiến bầu không khí hòa hợp, thuận tiện nhìn xem con em của những gia tộc cao quý kia có tiền đồ không.

Lúc tiên đế còn sống thảnh thơi cũng đi săn vào mùa đông, sau đó thân thể càng ngày càng yếu, đương nhiên không thể đi, Cố Diên Niên nhớ tới chuyện cũ không khỏi thốn thức, sờ sờ hàm râu đẹp dưới cằm nói: "Nếu Hoàng thượng đã muốn thân thiết với thần tử, cũng là một chuyện tốt."

Tống Diễm cười nói: "Cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó đi núi Ngọc sơn bắn, riêng mỗi người mang theo người nhà, cảnh tuyết mùa đông thường đẹp, ở chung một chỗ cho náo nhiệt một chút."

Việc này quyết định như thế.

Tin tức truyền tới, Kỳ Chương nói: "nói thân thiết, thật ra là đề cử những con cháu gia tộc cao quý, Hoàng thượng vẫn rất kiêng kỵ ngoại tộc, sợ bọn họ có thể xâm phạm Đại Yên bất cứ lúc nào."

"Thiếp cũng thấy vậy." Liêu thị cũng rất tán thành, "Giống như nhà chúng ta, có ai cưỡi ngựa được? Đến lúc đó cũng chỉ có thể ngồi xe ngựa đi."

nói đến cưỡi ngựa, trong đó Dương Thiệu là cao thủ, kiếp trước cũng dạy nàng cưỡi ngựa, thế nhưng nàng lười biếng muốn chết nên vốn không học với hân, nàng chỉ thích châu báu thích ăn mặc đẹp, đôi mắt Kỳ Dao đảo vòng vòng, bây giờ lại là cơ hội rất tốt. Nàng nói: "Nếu đi xem săn bắn, cưỡi ngựa mới thú vị, ngồi xe lúc nào không thể ngồi."

"Nhưng ai dạy con cưỡi ngựa?" Liêu thị nói, "Con cũng không sợ ngã xuống à?"

"Muốn cưỡi ngựa cũng không dễ dàng, có thể nhờ tỷ phu tiến cử một vị phu nhân dạy dỗ, chỉ là ngựa không dễ tìm lắm, con định mượn Hầu gia một con."

Con gái cười tủm tỉm, Liêu thị nghĩ thầm hai người này càng nhìn càng có khả năng, ngay ở trước mặt bọn họ, con bé còn nói muốn đi mượn ngựa, lần trước Dương Thiệu đến bắt mèo cũng vậy, không biết nói bao lâu. Dựa theo tình hình này, Hầu phủ chắc sẽ nhanh chóng đến cầu hôn, sao bà lại ngăn cản con gái được chứ?

Bà nghiêm mặt nói: "Đừng cảm thấy tặng một con mèo rồi quá đáng, tóm lại là mượn đồ, nếu không có ngựa thích hợp, nói Hầu gia đừng khó xử."

"Con hiểu rồi." Kỳ Dao gật đầu.

Trở lại phòng, nàng bảo Mộc Hương mài mực, viết một lá thư cho Dương Thiệu, sau đó lập tức đi mua hai bộ kỵ xạ phục*.

*quần áo cưỡi ngựa.

Tĩnh vương phủ.

Nghe nói Tống Diễm muốn tổ chức săn bắn tranh tài, sắc mặt Tống Thụy rất âm trầm, làm Hoàng đế không cần giữ đạo hiếu, cuộc sống của hân ta ngược lại vô cùng muôn màu muôn vẻ. không giống ba hoàng tử bọn họ, còn có công chúa Phúc gia, cả ngày ngồi yên ở nhà.

hân thông thả bước tới bước lui trong phòng một lát.

"không biết ngày đó Diên An hầu có đi không..." Đột nhiên Tống Diễm nói, Dương Thiệu quyền khuynh thiên hạ*, đã gây nên phần nợ trong mọi người, trước đó không lâu Diên An hầu được Tàn Ứng Xuân tiến cử là thống lĩnh Tam Thiên doanh, có thể thấy được ngay cả Binh bộ Thượng thư cũng kiêng kỵ Dương Thiệu, những ngày an nhàn của hân ta chỉ sợ không còn bao lâu, hân phải thêm dầu vào lửa thôi.

*quyền lực ngấp trời.

một khi Dương Thiệu đổ xuống, Tống Diễm lập tức mất đi sức mạnh hỗ trợ phía sau, đến lúc đó các vị quan viên vì tranh đoạt quyền lợi, nhất định sẽ đấu đá nội bộ không ngừng, hân sẽ thừa nước đục thả câu.

Tâm phúc Vương Hi nói: "Trước kia Diên An hầu cũng là dũng tướng lập được chiến công, đáng tiếc cảnh tượng nở mày nở mặt đã qua, hiện tại vừa nhận chức Thống lĩnh, sẽ không thiếu muốn biểu hiện trước mặt Hoàng thượng một chút, chắc sẽ không bỏ qua cơ hội này."

"nói có lý." Khóe miệng Tống Diễm nhếch lên một cái, thấp giọng nói: "Có trò hay để xem rồi."

hân dặn dò Vương Hi vài câu: "Ngay lập tức xử lý đi."

Vương Hi nhận lệnh.

một ngày trôi qua, Dương Thiệu nhận được thư của Kỳ Dao.

Chữ viết trên thư xinh đẹp linh hoạt, còn tiến bộ so với trước đó, nàng muốn mượn hán một con ngựa, nói muốn đi đến núi Ngọc xem săn bắn.

Đây là chuyện lúc trước không thể nào có, vốn dĩ Kỳ Dao không thích cưỡi ngựa, trước đó hán đã dành nàng học, vì để nàng có thể chơi đùa chung với hán, nhưng xưa nay nàng không chịu, mà bây giờ, nàng chủ động tới mượn ngựa.

Dương Thiệu buông thư xuống, ánh mắt không thể che hết ý cười.

"Trần Tổ, đi tìm một con ngựa tính tình tốt một chút đến đây, nhất định không làm bị thương người, tốt nhất là ngựa cái nhỏ, đầu không nên quá cao."

Nghe xong liền biết cho con gái cười, Trần Tổ nói: "Hầu gia muốn màu gì?"

"Màu gì cũng được, đặt ở chuồng ngựa, cho người thời gian một ngày."

Trần Tổ cảm thấy có chút vội vàng: "Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức."

Ý là có thể không làm được, Dương Thiệu cau mày muốn trách mắng, nhưng cuối cùng lại khoát khoát tay không nói, tâm tình của hán tốt nên không tính toán, nhiều một chút ít một chút cũng không sao, nghĩ rằng Trần Tổ cũng không cố tình lừa dối.

không đến hai ngày, Dương Thiệu liền sai người đến thông báo, nói ngựa đã chuẩn bị xong, hỏi khi nào Kỳ Dao có rảnh đến phủ để chọn.

Đương nhiên Kỳ Dao lập tức đi.

Nhìn con gái mặc kỳ xạ phục, Liễu thị không khỏi kinh ngạc: "không phải đi chọn ngựa sao? Sao lại mặc thành như vậy? Con rể đã nói rồi, mời La phu nhân dạy con cưỡi ngựa, chờ mượn được ngựa sẽ học."

Tài nghệ của cô nương không chê nhiều, vốn dĩ Liễu thị muốn dạy Kỳ Dao theo hướng tài nữ, nếu nàng thật sự học được cưỡi ngựa, đó cũng là việc tốt.

"Cũng nên cưỡi thử xem có hợp không mà, mặc vậy không tiện." Kỳ Dao nói, "Nương yên tâm đi, con biết cân nhắc."

Liễu thị trầm ngâm: "Con đến Hầu phủ, Thái phu nhân có biết không?"

Nếu người lớn trong nhà biết và đồng ý, vậy mỗi hôn nhân này mới thật sự vạn đã đóng thuyền, nếu không lại sợ có thay đổi gì.

"Chắc là biết." Kỳ Dao chớp mắt một cái, "Nương không yên lòng thì hôm nay con sẽ đến thăm hỏi Thái phu nhân."

"Đúng là nên như vậy, đã đến mượn ngựa, lẽ ra cũng nên nói cảm ơn với Thái phu nhân."

Kỳ Dao đồng ý, ngồi xe đến Hầu phủ.

Lúc tiểu cô nương xuất hiện trước mặt, Dương Thiệu không rời mắt được.

Lần đầu tiên hán thấy Kỳ Dao mặc kỳ xạ phục.

Màu vàng đỏ nổi bật lên làn da trắng như ngọc của nàng, quần áo này lại vừa người, phác họa toàn bộ dáng dấp lung linh của nàng, đường cong lộ ra, thướt tha động lòng người.

hán cảm giác này hôm nay sẽ không tốt.

"Kỳ tiểu thư cũng không nói hôm nay muốn đến học cưỡi ngựa." Giọng nói Dương Thiệu hơi trầm xuống.

"Tuy nói là mượn ngựa, nhưng ta cảm thấy vẫn nên cưỡi thử. Ta sợ vóc dáng của ta không hợp với con ngựa," Kỳ Dao giải thích, "Cho tới bây giờ ta chưa từng cưỡi ngựa, cũng không biết chọn như thế nào, nên nghĩ đến biện pháp ngốc nghếch này."

Quả thực Kỳ Dao chưa từng cưỡi ngựa.

Dương Thiệu dẫn nàng đến chuồng ngựa: "Sao lại muốn học vậy? Đại khái người có thể ngồi xe, thật ra trời đổ tuyết cưỡi ngựa cũng không thoải mái, ta sợ người cảm lạnh." Mặc dù hán rất vui vẻ, nhưng cũng sợ nàng ngã, dù sao cũng không phải hán dạy.

Đồ ngốc này, không phải hán hi vọng mình học cưỡi ngựa sao, sao đột nhiên còn khuyên nàng.

Kỳ Dao nói: "Lần trước ta thấy Hầu gia về thành, ngồi trên lưng ngựa thật là uy phong, cho nên ta cũng muốn học."

Bước chân Dương Thiệu dừng lại.

hán nghiêng đầu: "Người nói cái gì?"

"Hầu gia thật là uy phong." Nàng nhìn hán, "Cha và ca ca ta đều là văn nhân, không biết cưỡi ngựa, ta rất ít khi thấy phong thái như thế."

Vậy mà khen hần...

Mặt Dương Thiệu không kiềm được đỏ lên, cho đến bây giờ Kỳ Dao chưa từng nói những lời này.

Trong trí nhớ, kiếp trước dường như cũng có trong lúc làm quần áo cho hần, nàng nói hần thường mặc áo xanh đậm đẹp mắt, trong kiếp này, hần phải đi đánh trận, liền đặc biệt mặc khi gặp Kỳ Dao, chẳng qua khi đó nàng cũng chẳng khen gì, nhưng lại tặng cho hần một lá bùa bình an.

Lá bùa bình an kia vẫn còn trong hộp trong thư phòng của hần.

Dường như nam nhân rất kinh ngạc vui mừng.

Kỳ Dao thấy mặt hần hơi đỏ, thăm nghĩ kiếp trước nàng bị bề ngoài của Tống Văn mê hoặc con mắt, thật ra Dương Thiệu rất anh tuấn đó.

Bây giờ trong mắt của nàng, hần đẹp hơn bất cứ ai!

Đôi mắt cô gái sáng lấp lánh, Dương Thiệu cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, cảm xúc này rất kì quái, hần là một đại nam nhân đỏ mặt cái gì?

Chẳng qua là được Kỳ Dao khen một câu.

Dương Thiệu ho nhẹ: "Người có học cũng không học được uy phong, người là con gái, nhưng mà nếu thật sự muốn học, thành thạo tất nhiên có ích."

Kỳ Dao nói: "Tỷ phu mời La phu nhân dạy ta cưỡi ngựa."

"La phu nhân? Phu nhân Chi huy sứ binh mã La Hoài Giang?"

"Đúng vậy."

"Hồ nữ tướng môn, không tệ."

Trong lúc nói chuyện đã đến chuồng ngựa.

Phía đông buộc một con ngựa yêu thích của Dương Thiệu, toàn thân đen nhánh không có một chút lông màu khác. Mà ở phía tây, trong chuồng có sáu bảy con ngựa vốc dáng hơi lùn, nhìn có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, có vài con đang ăn cỏ trong chuồng, khẽ giơ cái đuôi lên.

Kỳ Dao đến gần nhìn: "Những con này đều cho ta mượn à? Nhiều như vậy."

Vóc dáng Dương Thiệu cao gầy, nhất định là cưỡi ngựa cao to, còn nàng, mặc dù vóc dáng cũng cao, nhưng cũng chỉ vừa đến cổ của hần.

"Đúng vậy, người chọn một con trong đó."

Kỳ Dao hoàn toàn không biết chọn thể nào, chỉ một con trong đó: "Vậy mượn nó đi."

Màu đen.

Màu giống như thú cưỡi của hần, Dương Thiệu liếc mắt nhìn Kỳ Dao bên cạnh một chút: "Người xác định?"

Nàng khẳng định: "Đúng vậy, con này đẹp mắt."

Dương Thiệu lập tức dẫn con ngựa kia ra.

Con ngựa màu đen, đôi mắt lại màu nâu, lúc nhìn về phía nàng ánh mắt dịu dàng, nàng đưa tay muốn sờ đầu của nó, lại bị tay Dương Thiệu nắm lại.

Kỳ Dao sững sờ một chút, vô thức rút tay về.

Nhưng Dương Thiệu không buông ra.

Nàng xấu hổ lên tiếng: "Hầu gia..."

Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào, Dương Thiệu cảm giác cái tay trong lòng bàn tay mềm mại không xương, khiến tim hần đập thình thịch. hần thấp giọng nói: "Hôm nay người đến chỉ thật sự mượn ngựa?"

Giọng nói hơi khàn, giống như tiếng đàn lướt qua bên tai, mặc dù Kỳ Dao cố ý, nhưng cũng không kiềm được đỏ mặt: "không biết lời này của Hầu gia là ý gì? Ta không mượn ngựa thì có thể vì chuyện gì?"

"Tỷ phu người có thể mời được La phu nhân, hỏi bà ấy mượn một con ngựa cũng không khó."

Lông mi Kỳ Dao run rẩy: "Vậy Hầu gia có cho ta mượn hay không?" Nàng chu môi, "Vậy ta, ta không mượn người nữa, ta đi tìm La phu nhân..."

Mặt của nàng đỏ như trời chiều, Dương Thiệu giữ chặt nàng: "Sao lại vậy, ngươi muốn thứ gì ta đều cho ngươi mượn, không, đều cho ngươi." hấn cúi đầu xuống, chậm rãi lại gần nàng, "Ngươi đặc biệt tới gặp ta, đúng không?"

Hô hấp của hấn quẩn quýt bên cạnh, nàng thành công khiến Dương Thiệu cảm thấy thích mình, nhưng dường như cũng chìm đắm vào đó.

Nàng nghe tim mình đập thình thịch.

Nàng muốn ngã nhào xuống.

Đúng lúc này, bên hông xiết chặt, Dương Thiệu đỡ nàng. Bên tai nghe được giọng nói trầm thấp của hấn: "Ta sẽ dạy ngươi cưỡi ngựa."

Nàng tỉnh táo lại, thấy hấn đã đứng thẳng, dáng vẻ nghiêm túc muốn dạy, trong lòng Kỳ Dao hơi buồn bực.

Vậy mà vừa rồi hấn không có... hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tiểu cô nương chu môi một cái, môi đỏ càng mê người, Dương Thiệu nhớ đến lần đầu tiên hôn nàng ở kiếp này, đó là lúc nàng đã uống say. Lần thứ hai bởi vì Tống Vân, hấn bị đổ kị làm cho choáng váng đầu óc, lần thứ ba, thì là ngày Kỳ Dao đến Hầu phủ làm khách...

không có lần nào giống như vừa rồi, nàng lộ ra khát khao, muốn nhắm mắt lại, chuyện này khiến hấn đột nhiên thấy mình như đang nằm mơ, không chân thật.

hấn tự làm mình tỉnh táo một chút.

"Cưỡi ngựa tới kị hoảng loạn." hấn bắt đầu dạy bảo.

Nam nhân chừng chặc nghiêm túc, mặc dù Kỳ Dao tức giận, thế nhưng cũng biết Dương Thiệu vì hành động trước kia của nàng nên kiềm nén, nhắc tới cũng trách nàng, tại thời điểm hấn chủ động tích cực nhất lại chưa từng nghĩ kỹ càng, cố chấp ép hấn thành như vậy.

Tay nàng đặt lên lưng ngựa: "Vì sao không thể hoảng loạn?"

"Bởi vì ngựa rất thông minh, nó có thể cảm nhận được tâm tình của ngươi, nếu ngươi không đủ trầm ổn thì không thể khống chế nó." Dương Thiệu đưa tay vuốt cái bờm của con ngựa đen nhỏ này, "Nhưng mà tính tình của nó tương đối tốt, sẽ dễ hơn một chút."

"đi lên thử chút không?" hấn hỏi.

Kỳ Dao gật gật đầu, chân đạp lên trên bàn đạp.

Mặc dù con ngựa nhỏ kia là ngựa cái, nhưng độ cao cũng không thấp nên nàng hơi lo lắng, đúng lúc này nam nhân đứng bên cạnh đỡ lấy eo nàng, "Đừng sợ, nếu ngã xuống ta sẽ đỡ được ngươi."

Giọng điệu hấn vô cùng dịu dàng, Kỳ Dao được cổ vũ, chân trái dùng lực, thân thể giống như đám mây lập tức ngồi lên lưng ngựa.

Đột nhiên cao lên, nàng vẫn có hơi sợ hãi, sắc mặt không khỏi trở nên trắng.

Nàng chưa từng cưỡi ngựa một mình, duy nhất chỉ có một lần Dương Thiệu dẫn theo, có hấn ngồi ở phía sau, nàng chỉ cần ôm chặt lấy hấn là được. Nàng sợ, một tay nắm chặt tay áo Dương Thiệu không buông, một tay khác nắm thật chặt yên ngựa.

"thật cao." Nàng lẩm bẩm.

"Quen sẽ tốt hơn." hấn nhìn ngón tay nàng một chút, trên móng tay tô son màu hồng phấn, giống như từng hạt trân châu, "đi thử một vòng xem sao."

"A." Lúc này Kỳ Dao hơi ngốc.

"Buông tay ra." Dương Thiệu nhắc nhở.

Kỳ Dao không hề động đậy, còn đang nắm: "Ta sợ..."

Đáng vẻ nàng nhất gan khiến hấn có loại kích động muốn ôm nàng xuống, hoặc là hấn cười lên kéo nàng vào lòng, mặc cho con ngựa rong ruổi.

Nhưng không phải nàng muốn học cưỡi ngựa sao, lúc này hấn dung túng thì nàng còn học thể nào?

"Buông ra." hấn nghiêm mặt nói, "Như vậy ngươi không học được."

"Ta không buông." Kỷ Dao không nhịn được muốn nũng nịu.

Giống như trong miệng uống chung rượu ngọt, lại còn rất mạnh mẽ, khiến người ta hơi say, Dương Thiệu thầm nghĩ hấn dạy không nổi nữa, hấn nắm tay đặt lên mu bàn tay của Kỷ Dao, miến cường còn duy trì chút uy nghiêm, gỡ từng ngón tay ra: "Đến chỗ La phu nhân, có lẽ bà ấy còn nghiêm khắc hơn bản hầu."

hấn có tình cảm với nàng, La phu nhân thì không, phụ thân của bà từng là tướng quân nghiêm minh kỷ luật nhất Đại Yên, chắc hẳn La phu nhân cũng nóng tính.

Cảm giác hơi đau, Kỷ Dao không thể không buông lỏng tay ra.

Dương Thiệu cầm dây cương dắt ngựa đi.

Kỷ Dao ngồi trên lưng ngựa, nom nớp lo sợ.

hấn ngoái liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ sợ như vậy còn học cưỡi ngựa, bộ dạng như vậy sợ rằng học không tốt, hấn có hơi đau lòng, dừng bước lại nói: "thật ra ngươi có thể không học, đi săn có cái gì đáng xem? không thích hợp với con gái."

nói đến đi săn, nàng lập tức nhớ đến lần hấn không để ý tới nàng, chỉ lo mỗi ngày đi săn bên ngoài với Vĩnh Gia hầu, sau đó có thịt rừng cũng không cho nàng, ngược lại chỗ tỷ phu và tỷ tỷ nhận được rất nhiều, nào là hươu nào là thỏ rừng.

"Ta chỉ là muốn ăn ít thịt rừng." Nàng tủi thân.

Dương Thiệu khẽ giật mình, lập tức dờ khóc dờ cười.

Vì ăn thịt rừng có đáng hay không, khoe môi hấn nhếch lên: "Lần sau ta cho ngươi một ít, ngươi muốn ăn cái gì? Thỏ, gà rừng, hay là hươu, nai trắng?"

"Đều muốn." Kỷ Dao chậm chạp nói, "Nhưng mà ta vẫn muốn học cưỡi ngựa."

Nếu không làm sao cưỡi ngựa chung với hấn đây?

Vẫn tham lam như thế, Dương Thiệu nhớ đến chuyện săn thú năm trước, cũng không phải hấn không nghĩ đến Kỷ Dao, chẳng qua lúc đó để tâm mấy chuyện vụn vặt, ước gì đời này không còn nhìn thấy nữa. Giống như không thấy, tất cả quá khứ lập tức có thể xóa bỏ, trên thực tế nàng đã sớm trở thành cái gai đâm thật sâu trong lòng của hấn, trừ tiếp nhận cũng chẳng còn cách nào khác, hoặc là, hấn cũng chỉ có thể móc trái tim này ra.

"đã quyết tâm muốn học thì thả lỏng một chút, đừng căng thẳng." Dương Thiệu đi tới, khoác tay lên bả vai của nàng, "đã co cụm lại như vậy rồi."

Nàng hơi thả lỏng ra: "Ta sợ té xuống."

"Tư thế ngồi của ngươi chính xác thì sẽ không, việc này không khó," Dương Thiệu suy nghĩ một chút, động viên nói, "Cưỡi ngựa thậm chí còn dễ hơn luyện chữ vẽ tranh, chỉ cần siêng năng luyện tập, kiên trì không ngừng, mà trước đó chỉ cần học được...không phải ngươi nuôi mèo sao, ngựa và mèo cũng không khác biệt, biết rõ tập tính, tính tình của nó thì sẽ dễ dàng ở chung."

"Lát nữa Trần Tổ đem ngựa này đến nhà ngươi, ngươi thân cận với nó nhiều một chút."

Kỷ Dao cái hiểu cái không, âm thầm cân nhắc.

Con mèo nhỏ đáng yêu nhiều bao nhiêu, còn con ngựa này lại là một đại gia hỏa đó!

Nàng đưa tay sờ sờ lỗ tai con ngựa, sau đó vuốt lại ít lông bờm cho nó, thấm thoát vậy mà đã đi được một vòng lớn.

Trần Tổ ở bên cạnh thấy vậy, thầm nghĩ Kỷ tiểu thư này thật có mặt mũi, thể mà được chủ tử bọn họ dẫn ngựa, nhìn toàn bộ Đại Yên xem, cũng chỉ có Hoàng thượng mới có thể.

không chỉ hấn thấy, mấy gã sai vặt khác cũng chú ý tới, tin tức lập tức truyền đến tai Thái phu nhân.

Đường ma ma nói: "nói là đã ở chuồng ngựa một canh giờ rồi."

"Ngươi nói thật chứ?" Thái phu nhân kinh ngạc buông sổ sách xuống, "Thiệu nhi mà dẫn ngựa cho một cô nương hả? cô nương nhà ai vậy?"

"nói là ở xa không thấy rõ lắm." Đường ma ma cười nói, "Phu nhân, không cần quan tâm nhà ai, đây không phải là chuyện vui lớn sao?"

"Đứng đứng đứng." Thái phu nhân đã buồn bã tuyệt vọng, chẳng quan tâm con trai đang làm cái gì, chỉ cần hắn chịu cười vợ, hắn muốn cung chiều như thế nào cũng được, chỉ cần đồng ý cười cô nương nhà nào đó... Nghĩ đến đây, lông mày cau lại, vẫn không thể quá kém, ít nhất phải có gia thế trong sạch, không thể không rõ ràng được! Bà đứng lên, "Phải đi xem thử, đừng chờ lát nữa, hỏi hắn hắn lại không nói."

Bởi vì chuồng ngựa cách chỗ Thái phu nhân khá xa, Đường ma ma vội vàng sai người chuẩn bị kiệu.

Kiệu phu nhanh chóng tới.

Thời gian nửa chum trà trôi qua, Thái phu nhân đến, màn kiệu kéo ra, bà liền thấy phía xa có hai bóng người, dáng người oai hùng phía trước chính là con trai của bà Dương Thiệu, về phần trên lưng ngựa, chỉ cảm thấy là cô gái thướt tha.

"Đẫn ngựa cẩn thận như thế, chẳng lẽ cô nương này học cười ngựa ở đây sao?" Thái phu nhân khó hiểu.

"Chắc vậy." Đường ma ma nói, "Người xem kia, đã có thể cười một đoạn."

Quả nhiên thấy con ngựa kia chạy, chỉ là đi không bao xa, lập tức nghe tiếng cô nương kia thét chói tai: "A, chậm một chút, chậm một chút... Hầu gia, người giữ chặt nó đi!"

âm thanh ngọt ngào, rất êm tai, Thái phu nhân lắng tai nghe một lát, vô cùng kinh ngạc: "Vậy mà lại là Kỷ nhị tiểu thư kia!"

thật là kì lạ, chuyện này dây dưa bao lâu, cuối cùng vẫn chuyển đến trên người của nàng, Thái phu nhân cũng không biết nói cái gì cho phải.

Bà vịn tay Đường ma ma đi qua.

Dương Thiệu buông tay nàng để nàng thử một chút, nhưng nàng còn chưa thích nghi, trong miệng kêu gào Hầu gia, Dương Thiệu nói: "Buông dây cương ngựa ra."

Kỷ Dao nghe vậy buông tay ra.

không còn dây cương siết cổ, con ngựa kia lập tức dừng lại.

thì ra không chế cũng không khó, Kỷ Dao ngẩn ngơ, lại kéo dây cương một cái, trong miệng bắt chước nói: "Cha, cha."

Con ngựa lại chạy một đoạn.

Dương Thiệu cong môi.

Đúng vào lúc này tiếng của Thái phu nhân vang lên: "Thiệu nhi."

Thân thể Kỷ Dao cứng đờ, dây cương trong tay nàng rơi ra, nàng vội vàng muốn đi xuống, thế nhưng không ai đỡ nên không dám động dẩy.

"Mẫu thân." Dương Thiệu không ngờ bà sẽ tới, nghĩ lại chắc là động tĩnh quá lớn, khiến mẫu thân hắn biết, hắn đi đến bên cạnh Kỷ Dao, đỡ tay nàng xuống, "Cẩn thận một chút, chậm một chút." Sau đó thấp giọng nói, "Đừng lo lắng, mẫu thân ta sẽ không làm khó ngươi."

Ngay trước mặt Thái phu nhân mà còn có động tác thân mật như vậy, gương mặt Kỷ Dao đỏ bừng, nhưng nghe Dương Thiệu nói vậy trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào.

Nàng sẽ không sợ hãi nữa.

Xuống lưng ngựa, Kỷ Dao đến trước mặt Thái phu nhân: "Gặp qua Thái phu nhân, hôm nay đến đây vì mượn Hầu gia một con ngựa... Lúc đầu cũng muốn đến bái kiến người, kết quả lại phát hiện cười ngựa không dễ dàng, vô tình chậm trễ thời gian."

Còn nhớ rõ hai lần gặp mặt, lần đầu tiên cô gái này cho bà ấn tượng không tốt, nhưng lần thứ hai lại làm bà thay đổi cái nhìn, bây giờ con trai bà vẫn thích nàng, Thái phu nhân còn gì không hài lòng đây? Bà tươi cười hiền lành: "thì ra là vậy, ta nói mà, sao lại ở chuồng ngựa."

Bà nắm chặt tay Kỷ Dao: "Lâu rồi không gặp, sắp không nhận ra rồi, mới vừa rồi ta còn nói, Thiệu mời được cô nương nhà ai, xinh đẹp giống như tiên tử."

Thế mà Thái phu nhân khen nàng, mặt Kỷ Dao càng đỏ hơn.

"Đừng xấu hổ, cho đến bây giờ ta chưa từng nói dối, có câu nào nói câu đó." Thái phu nhân nhìn con trai một chút, "Thân thể con gái mảnh mai, sao có thể cười ngựa hoài được? Phải nghỉ một lát... đi thôi, đến chỗ ta ngồi nghỉ một chút, ta sai đầu bếp làm điểm tâm cho ngươi ăn."

Quả là thụ sủng nhược kinh*.

*được yêu thương mà kinh sợ.

Xưa này Thái phu nhân không đối xử với nàng như vậy, Kỷ Dao nhỏ giọng nói: "Liệu có quấy rầy người không?"

"Sao lại vậy, ta đang mong có cô nương nào đó quấy rầy ta!" Thái phu nhân không kiềm được nói ra lời trong lòng. "Gần đây ta cảm thấy cô đơn quá, Kỳ tiểu thư, nếu mỗi ngày người có thể đến quấy rầy, ta cầu còn không được."

Kỳ Dao hé miệng cười, nàng đã nghe ra một chút ý tứ.

Chắc là Dương Thiệu vẫn không chịu cưới vợ, Thái phu nhân sốt ruột, xem ra bởi vì vậy nên Thái phu nhân mới đối xử tốt với nàng như thế.

"Vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Nàng đi theo Thái phu nhân đến chính phòng.

Dương Thiệu tất nhiên đi theo.

Thái phu nhân sai đầu bếp làm rất nhiều điểm tâm, gì mà bánh hoa đào, mứt táo, bánh móng ngựa... Còn nói: "Có ăn tổ yến không, nếu như có, tranh thủ thời gian mang lên hai bát." Nhìn Kỳ Dao cười nói, "Con gái nên ăn nhiều tổ yến một chút."

Nhìn ánh mắt bà vui vẻ, Dương Thiệu cảm thấy mẫu thân mình muốn hấn cưới vợ đến điên rồi, kiếp trước bà vô cùng khó chịu với Kỳ Dao, kiếp này xem ra không cần lo lắng chuyện này, nhưng mà vốn dĩ Kỳ Dao cũng thay đổi, khéo miệng Dương Thiệu cong lên, càng ngày nàng càng khiến người khác yêu thích.

Phòng bếp bùng nổ tổ yến tới, sau khi Kỳ Dao cảm ơn, ăn từng chút.

Tiểu cô nương yên lặng, cũng không có bất cứ hành động không hợp lễ nghi nào, cho dù Dương Thiệu ngồi ở bên cạnh, cũng không liếc mắt đưa tình, nhưng con trai mình luôn không nhìn được nhìn về phía nàng.

Thái phu nhân đột nhiên nhớ đến có lần Dương Thiệu nói, hấn đối với nàng dư tình chưa hết.

Đó chính là chuyện năm trước, âm thầm thờ dài, bà vẫn luôn ép con trai cưới vợ, nhưng không biết thì ra hấn lại chịu đựng như vậy, có lẽ trước đó cô nương này không muốn tiếp nhận con trai mình, hấn đang chờ nàng ấy hồi tâm chuyển ý*.

*thay đổi thái độ, suy nghĩ lại.

Thái phu nhân than thở.

Nhưng mà cũng may, chờ được rồi, bà nghĩ thậm chí không có nương này cũng không tới mượn ngựa, còn học cưỡi ngựa ngay tại đây.

Thái phu nhân lại vui vẻ, chẳng bao lâu nữa bà sẽ có con dâu!

Thái độ Thái phu nhân đối với Kỳ Dao càng hiền hòa hơn.

Đến lúc Kỳ Dao ra về, Thái phu nhân đặc biệt dặn dò con trai: "Con phải tự mình đưa Kỳ tiểu thư trở về, sắc trời không còn sớm nữa."

Vốn dĩ Dương Thiệu cũng muốn vậy, tất nhiên sẽ không phản đối.

Trước lúc ra cửa, hấn dặn dò Trần Tổ: "Người đem ngựa đến Kỳ gia trước... mang theo chút cỏ khô."

thật là chu đáo, cỏ ngựa cũng nghĩ đến, khéo miệng Kỳ Dao cong lên: "Nhà bọn ta còn chưa có chuồng ngựa đó, có phải Hảu gia nên xây cho ta một cái không?"

Đồ tinh ranh, Dương Thiệu cười: "Người muốn thật, ta lập tức sai người đi."

không do dự chút nào, nhưng Kỳ Dao không tiện nói tiếp: "Ta chỉ là tùy tiện nói thôi, con ngựa này buộc trên nhánh cây được rồi."

"Vẫn nên xây một cái chuồng ngựa, trời tuyết lạnh." Dương Thiệu nghiêm mặt, "Nhanh chóng làm đi, cần phải làm xong trước trời tối."

Chuyện đó còn phải tìm thợ mộc mà, Trần Tổ bận rộn quay cuồng.

Chỉ là học cưỡi ngựa, nhưng hiện tại xem ra giống như gây phiền phức cho Dương Thiệu, Kỳ Dao cau mày: "Sớm biết vậy không học."

"Thế nào, vẫn cảm thấy sợ à?"

"Cũng không phải, ý ta là, chỉ là..."

"Vậy được rồi," Dương Thiệu nhìn nàng, "Người cảm thấy vui vẻ được rồi, ta đã sớm nói rồi, người muốn cái gì ta cũng đều có thể cho người."

Ánh nắng chiều phủ trên bờ vai của hấn, có cảm giác vô cùng ấm áp, Kỳ Dao đối diện với ánh mắt của hấn, cảm thấy lòng mình muốn tan ra. Có người thích mình như vậy, thật sự vui vẻ.

Nàng giơ tay lên, chậm rãi vươn tới.

Dương Thiệu run lên.

"Có lẽ vừa ngồi dậy ta cười ngửa, ngọc quan của Hầu gia bị lệch." Nàng vói không tới, kiễng chân, cũng chỉ có như vậy mới có thể tới gần hắn một chút. Hắn có cảm giác được không?

Nàng nghe được tim của nàng đập thình thịch, đầu ngón tay chạm vào ngọc quan, lạnh lạnh.

Gương mặt tiểu cô nương càng lúc càng gần, ánh mắt như nước, môi đỏ như hoa, chớp mắt hắn ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của nàng, rốt cuộc hắn đã xác nhận mình không nằm mơ.

Theo đuổi hai đời, thứ vĩnh viễn chỉ nhìn thấy chứ khó có được, Kỳ Dao đã tình nguyện cho hắn. Đôi mắt Dương Thiệu sâu thẳm, tay từ sau ôm lấy eo của nàng.

"Chỉnh xong chưa?" hắn hỏi.

Giọng nói có chút khàn khàn.

Mũi chân Kỳ Dao vẫn nhón lên, tim càng đập nhanh hơn, nàng cảm thấy trên người nam nhân đột nhiên toát ra khí tức xâm lược. không hiểu sao nàng khẽ run rẩy, tùy tiện chỉnh ngọc quan: "Ủm, được rồi..."

âm thanh đột nhiên biến mất, nụ hôn nam nhân rơi xuống, lấp kín môi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Cảm giác quen thuộc tràn vào bờ môi, có chút dịu dàng lại mãnh liệt, khiến cho đáy lòng nàng run lên.

Kỳ Dao run chân, không nhận được ôm lấy cổ của hắn, nhưng trong chớp mắt, hắn rời khỏi môi của nàng.

Nàng sững sờ, đôi mắt xinh đẹp tròn to.

Tiểu cô nương đỏ mặt, giống như trái táo đỏ chín mọng, bàn tay hắn lướt qua môi nàng, "Cũng không nhìn thử xem đây là nơi nào, đến cổng chính rồi."

Trời, là cửa thùy hoa...

Mặt Kỳ Dao càng đỏ hơn, thật sự vừa rồi nàng không nghĩ nhiều như vậy, chưa nói đến hôn nàng chính là Dương Thiệu, do hắn không nhận được nha, nàng khẽ hừ: "Ta phải trở về."

Xe ngựa đang dừng ở bên ngoài, Dương Thiệu đưa nàng lên xe.

Đợi sau khi nàng đi lên, nam nhân cũng khom lưng vào ngồi cùng.

"Hầu gia cũng muốn đi?"

"Vừa rồi không phải mẫu thân đã nói rồi sao, để ta tự mình đưa người trở về."

Nam nhân nói câu này, Kỳ Dao liền hiểu hắn có ý đồ gì, chế nhạo nói: "nói tự mình chứ không nói phải ngồi chung một chiếc xe đâu."

Dương Thiệu không thèm để ý tới, dặn dò xa phu đánh xe tới Kỳ gia, rồi lập tức duỗi dài tay, ôm Kỳ Dao lên đùi.

Ngồi vừa rồi sao có thể thoải mái, chỉ lo lắng ban ngày ban mặt ảnh hưởng không tốt, nơi này mới là chỗ tốt nhất, hắn cúi đầu nhẹ nhàng nhẹ liếm láp lên môi nàng.

Dưới móng là chân nam nhân, Kỳ Dao bị hắn ôm như vậy, lỗ tai không khỏi nóng lên, chỉ là lâu rồi chưa từng thân mật như vậy, nàng nhớ đến cảnh lúc từng là vợ chồng, hắn cũng thích ôm nàng như vậy, nói có chân của hắn là đệm cho nàng ngồi, ngồi xe ngựa sẽ không bị đau.

Nàng đang suy tư, trên môi hơi nặng, đúng là bị cắn một cái.

"A." Kỳ Dao che môi, "Làm gì mà Hầu gia cần ta!"

"đang nghĩ gì đó?" Ánh mắt Dương Thiệu sâu thẳm, đột nhiên nàng giống như đang thất thần.

"đang nghĩ về Hầu gia đó," Kỳ Dao chớp mắt mấy cái, "Vừa rồi ta mới tính thử, ngồi xe ngựa chung với Hầu gia cũng ba lần rồi."

Dương Thiệu lại cảm thấy như đang ăn mật, nắm chặt tay: "không chỉ ba lần, ta muốn sau này đi ra ngoài cùng người đều như vậy, quang minh chính đại." hần nhích thân lên, nhắm nháp bờ môi của nàng, "Dao Dao, có được hay không?"

Nàng kéo dài giọng: "Ừm, để ta nghĩ lại."

Như vậy mà còn muốn nghĩ lại sao, còn muốn ương bướng với hần, Dương Thiệu hôn lỗ tai nàng: "Bản hầu hỏi một lần nữa, có được hay không..."

Nhiệt độ trên môi của hần theo hơi thở chạm vào nàng, Kỳ Dao run rẩy trong chớp mắt, cảm thấy không thể chịu được nữa, vội vàng trốn về phía sau. hần ôm chặt thân thể của nàng, ngậm lấy vành tai của nàng, dùng đầu lưỡi trêu chọc. hần hiểu rõ trên dưới toàn thân của Kỳ Dao, đây là chỗ mẫn cảm của nàng.

Kỳ Dao nhột súyt chút khóc ra nước mắt: "Hầu gia, đừng như vậy.... a, đừng mà."

Nàng lấy tay che lỗ tai, lại bị hần đè dưới thân.

"Đừng cái gì?" hần hỏi.

Kỳ Dao cắn môi trừng hần, trước đây làm đủ chuyện quân tử quân tử, bây giờ biến mất không còn tung tích, đúng là nam nhân.

Nàng hừ nhẹ.

Trong lòng đã sớm có đáp án, Dương Thiệu cũng không chọc ghẹo nàng nữa, cúi đầu xuống tiếp tục hôn.

Son trên miệng bị ăn sạch sẽ, tiến vào bên trong, hần tìm đầu lưỡi của nàng đùa nghịch, giống như lữ khách đói khát đã lâu, nếm hết vị ngọt của nàng, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh môi lưỡi quấn quít khiến người ta đỏ mặt. Kỳ Dao bị đè ở dưới, cảm giác không thờ nổi.

Bộ ngực tiêu cô nương phập phồng, hần cảm nhận rõ ràng ngực phía dưới mềm mại. Nghĩ đến xé bộ đồ cưỡi ngựa kia, bên trong chắc chắn là đầy đặn trắng như tuyết, hần lập tức cảm giác có hôn cũng không thực sự giải quyết được cái gì.

Cứ tiếp tục như vậy, hần phải đi dội nước lạnh.

Dương Thiệu ngẩng đầu lên, trên mặt đỏ bừng.

hần kéo Kỳ Dao lên.

Cảm giác trâm trên đầu đều rối loạn, Kỳ Dao đưa tay chỉnh lại.

Thấy nàng không nhìn thấy, Dương Thiệu rút trâm ngọc ra, một lần nữa cài lại cho nàng.

Tuy nói hai cha con Kỳ gia đều được thăng quan, không lo ăn mặc, nhưng muốn nói phú quý còn kém xa lắm, Kỳ Dao đeo đồ trang sức cũng là loại bình thường, đột nhiên hần nhớ lại ngày ấy Kỳ Dao đặc biệt đến Hầu phủ trả lại trâm bướm vàng cho hần, không chỉ như vậy, còn đòi lại dây trường mệnh, mặc dù bây giờ nàng tự nguyện thích mình, trong lòng cũng không tránh được một đợt nhói đau.

Kỳ Dao trước kia, thật là một tiêu cô nương nhẫn tâm.

hần không kiềm được néo mặt nàng một cái.

Kỳ Dao bị đau: "Hầu gia làm gì vậy?"

"Chỉ là muốn néo một cái."

Kỳ Dao không nói gì.

hần lại một lần nữa ôm nàng vào ngực, nghiêng đầu nhìn nàng chăm chú: "Rốt cuộc vì sao lại..." hần cân nhắc từ ngữ, "Muốn ở chung một chỗ với bản hầu?"

Trong mắt hần có nghi ngờ.

Đúng vậy, trước kia mình nhiều lần trốn tránh, từ chối, nhất định hần sẽ nhớ đến điểm này, Kỳ Dao cụp mắt, ngón tay vuốt ve đai lưng màu đen của hần: "Ta cũng không biết vì sao, từ sau khi Hầu gia đi đánh trận, ta liền bắt đầu nhưng nhớ Hầu gia, nhớ đến những thứ tốt đẹp của Hầu gia, sợ Hầu gia bị thương, sợ cuối cùng không nhìn thấy được Hầu gia nữa...." nói rồi, tim nổi lên một cơn chua xót, khóe mắt vương nước mắt, "Mặc dù ca ca kéo ta đến

cửa thành, nhưng thật ra ta cũng rất muốn gặp người, giống như hôm nay, muốn đến gặp người, muốn người dạy ta cưỡi ngựa."

Muốn hôn nàng.

Cứ ôm nàng như vậy.

Nghe giọng nói dịu dàng lại ngọt ngào của nàng, Dương Thiệu cảm giác lòng mình chậm rãi được lấp đầy.

Hắn ôm chặt nàng, nói nhỏ: "Về sau cứ nghĩ đến ta như vậy đi."

Nàng tựa đầu lên bả vai của hắn: "Được, chỉ nghĩ đến một mình người."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Lúc này Liêu thị đang chìm trong kinh ngạc, bởi vì Trần Tổ đột ngột tới nhà, còn dẫn theo ba thợ mộc, nói phải dựng chuồng ngựa ở đây.

Bà rất bất ngờ, hỏi: "Con gái của ta đâu?"

"Hầu gia sẽ tự mình đưa Kỷ tiểu thư trở về." Trần Tổ nghĩ thầm, về phần phải bao lâu hắn không biết được, bởi vì vừa nãy ở cửa thùy hoa hôn con gái người ta, bây giờ ngồi xe ngựa về cũng không biết làm chuyện gì, chủ tử thế mà lại thích cô nương này đến tận xương tủy.

Nghe được câu này, trong lòng Liêu thị vui mừng, chỉ là không thấy được Kỷ Dao, trong lòng vẫn có hơi không xác định.

Trần Tổ hỏi thăm: "Phu nhân, xin hỏi chuồng ngựa này xây ở đâu?"

Chỉ là tới mượn một chút mà còn phí công như vậy, nhưng Liêu thị cũng không từ chối tấm lòng thành này, nói với Chu ma ma: "Đi về gian thứ hai phía tây, không có người nào ở đó, thấy có vẻ cũng thuận tiện, người dẫn bọn họ đi."

Chu ma ma nghe theo, làm một tư thế mời.

Trần Tổ liền kêu thợ mộc đi theo.

Xe ngựa dừng trước cổng Kỷ gia, lúc muốn đi ra ngoài, Dương Thiệu lại giữ chặt Kỷ Dao, giữ gầy nàng mạnh mẽ hôn lần nữa. Kỷ Dao cảm giác môi mình đều sưng lên, trên đoạn đường này, hắn lúc hôn lúc dừng không biết hôn bao nhiêu lần.

Đẩy Dương Thiệu ra, nàng hắng giọng: "Còn hôn nữa sẽ bị mẫu thân ta phát hiện."

"Vậy thì lấy bản hầu ra nói." Dương Thiệu nghĩ thầm, hắn sẽ nhanh chóng đến cầu hôn, sớm muộn gì Kỷ Dao cũng là vợ hắn.

Bị da mặt dày của hắn làm nghẹn lời, Kỷ Dao nghĩ thầm, lén lút thì có thể thân mật như vậy, nhưng trước mặt người lớn sao nàng có thể không biết xấu hổ, nàng liếc xéo Dương Thiệu một cái: "Ta đi đây."

Dương Thiệu không buông tay: "Ngày mai đến chỗ La phu nhân học cưỡi ngựa à?"

"Ừm." Kỷ Dao gật đầu, "Tỷ phu đã nói với La gia, không thể không đi, nhưng mà hôm nay nhờ có Hầu gia, ta cũng hiểu rõ mấy phần, chắc chắn sẽ học rất dễ dàng."

"Nếu để ta tiếp tục dạy, không đến hai ngày người có thể học được." Ngón tay hắn khẽ vuốt ve mu bàn tay của nàng, "Nhưng Dục Thiện đã mở lời, người nên đến La gia đi... phải cẩn thận."

Hắn muốn nói nhất là ba chữ phía sau, sợ nàng bị thương, Kỷ Dao cười ngọt ngào: "Biết rồi."

Nàng đi xuống xe.

Bóng dáng tiểu cô nương biến mất, hắn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Mặc dù hắn đã thích nghi với cảm giác cô đơn này một thời gian dài, nhưng khi Kỷ Dao chủ động lập tức tùy tiện phá vỡ, hắn xoa bờ môi của mình, dường như còn có thể cảm giác được sự mềm mại kia, khát vọng trong lòng càng dâng lên.

Phải sớm cưới Kỷ Dao!

Lại nói đến Kỳ Dao vừa mới về đến nhà lập tức được nha hoàn mời đến chính phòng.

Liêu thị đang chờ ở đó, hỏi: "Hầu gia tặng cho con à?"

"Vâng."

"Hắn sai một người hầu đến nhà chúng ta dựng chuồng ngựa." Liêu thị đi lên nắm chặt tay Kỳ Dao, "Rốt cuộc con nói với Hầu gia như thế nào? không phải đi mượn ngựa sao, vậy mà đi đến mấy canh giờ, có gặp Thái phu nhân không?"

"Có gặp, Thái phu nhân còn mời con ăn tổ yến, còn đặc biệt dặn dò đầu bếp làm điểm tâm, lúc gần đi, bảo Hầu gia tự mình đưa con về."

Cuối cùng Liêu thị cũng yên tâm, trên mặt không kiềm được nụ cười, sau đó còn có chút đắc ý.

Lúc đầu Thái phu nhân không đồng ý, coi thường con gái mình, tới hôm nay thay đổi thái độ, rốt cuộc cũng không phải đồng ý hay sao. Xem ra bởi vì Dương Thiệu vô cùng thích con gái mình, bà càng nghĩ càng vui vẻ, có cảm giác nở mày nở mặt.

"Được rồi, hôm nay cũng mệt mỏi rồi, mau chóng nghỉ ngơi đi!" Liêu thị cười tủm tỉm, "Ngày mai còn đến La gia học cưỡi ngựa đó, đã mượn Hầu gia thì cũng không thể phụ lòng, xem phiền phức chưa, còn dựng cả chuồng ngựa."

Kỳ Dao liền về phòng.

Quả thật nàng cũng có chút mệt mỏi, chuyện cưỡi ngựa này mặc dù mới lạ, thật ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì, nàng cảm giác hai bên bẹn đau mỗi như.

Con gái vừa đi, hai cha con Kỳ Chương cũng vừa về.

Liêu thị nói chuyện này ra, Kỳ Chương không dám tin, ngược lại Kỳ Đình Nguyên lại vô cùng vui vẻ, cuối cùng hai người kia cũng thành chính quả!

Nghĩ đến việc Dương Thiệu trở thành muội phu của mình, Kỳ Đình Nguyên rất hài lòng, sau này muốn tìm một người uống rượu chung cũng dễ, hắn vẫn luôn không có đối thủ, Dương Thiệu chính là đối thủ mạnh mẽ nhất của hắn, hắn phải lĩnh giáo nhiều hơn mới được.

Mãi cho đến giờ Tuất, chuồng ngựa mới dựng xong, trong lúc đó Liêu thị bảo gã sai vặt mang com cho mấy người kia ăn.

Sau khi Trần Tổ hoàn thành trở về báo cáo, lúc đó Dương Thiệu đang ở trong phòng, mặt mày Thái phu nhân hớn hớn: "Nếu như muốn cầu hôn, mẫu thân sẽ cho người sắp xếp, mời mấy người phù hợp đi, nhưng mà cũng phải chọn ngày tốt nữa..." Bà sai người lật hoàng lịch, "Nhanh nhất cũng phải qua tết, năm nay chắc chắn không được, một hai tháng tới cũng không có ngày nào tốt, sớm nhất cũng phải tháng ba."

Tháng ba mùa xuân ấm áp, cỏ mọc én bay, là một mùa dễ chịu, Dương Thiệu nói: "Vậy thì tháng ba đi."

Thái phu nhân gật đầu, uống một ngụm trà rồi nhìn về phía Dương Thiệu thăm dò: "Nhất định Kỳ gia sẽ đồng ý phải không?"

Trước kia bà cảm thấy con trai này của mình không gì không làm được, tất nhiên muốn cưới một người xứng đôi, cô nương tài mạo song toàn, ai ngờ lại là một người si tình. Hơn nữa Kỳ Dao kia cũng chẳng tham lam phú quý của Hầu phủ bọn họ, không chịu gả, ngược lại làm bà có chút lo lắng.

Đây chính là cơ hội duy nhất.

Cảm giác được ý nghĩ của mẫu thân mình, Dương Thiệu phiền muộn không nói ra được.

Rẻ hiền như hắn, vợ chồng Kỳ Chương làm sao không chịu, đều bởi vì Kỳ Dao không muốn, lúc đó mẫu thân lại không thích Kỳ Dao nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Chờ đến thời gian thích hợp cứ việc đi cầu hôn."

Có câu nói này của con trai, Thái phu nhân yên tâm.

Bởi vì sẽ chẳng mấy chốc sẽ tiến hành tranh tài săn bắn trên núi Ngọc, Kỳ Dao đi theo La phu nhân học tập rất nghiêm túc, cho đến ngày thứ tư cũng có thể giục ngựa phi nhanh.

Nghe được việc này, Thẩm Nghiên sang đây thăm nàng: "nói sớm thì chúng ta đã học cưỡi ngựa chung rồi."

"Người cũng học à?" Kỳ Dao kinh ngạc, "Sao người lại nghĩ đến chuyện này?" Trong trí nhớ, Thẩm Nghiên kiếp trước sẽ không đâu, nàng ấy không giống người thích chuyện này, cho dù là nàng, nếu không phải vì Dương Thiệu cũng không cố gắng đi học.

Đây không phải là chuyện cần thiết, hơn nữa cũng có nguy hiểm nhất định, các nàng có học cũng không thể so với tướng môn hổ nữ* không phí chút sức.

*con gái nhà võ.

"Còn không phải do mẫu thân ta lải nhải bên tai sao, nói ngày đó ở núi Ngọc náo nhiệt bao nhiêu vân vân, Hoàng thượng cũng đến, biết bao nhiêu con cháu quý tộc có mặt, nói ta học cưỡi ngựa... Dù sao ta cũng rảnh rồi nên học." Thẩm Nghiên khoác tay lên vai nàng, "Đúng rồi, ngươi có cần ngựa tốt hay không, ta mua hai con, cho ngươi một con?"

"Ta có rồi." Kỷ Dao cong môi, "Ta mượn Dương Đô đốc."

Hoài Viễn hầu Dương Thiệu?

Thẩm Nghiên nhìn Kỷ Dao một cái, trong lòng đột nhiên hiểu rõ.

Thích, đại khái vẫn giống nhau, cho dù là nam nhân, nữ nhân, nhỏ tuổi, lớn tuổi, khi nhắc đến người kia, ánh mắt của nàng sẽ khác, trong ánh mắt có tình cảm khó che giấu được.

thì ra Kỷ Dao đã có người trong lòng.

"Bỏ đi." Thẩm Nghiên cười, "Ngựa của Hầu phủ nhất định tốt hơn của ta, ánh mắt ta dù sao cũng kém hơn Dương Đô đốc... Chờ đến ngày đó, chúng ta cười với nhau, ta vừa học được một ít, đến lúc đó làm bạn."

"Được." Kỷ Dao đồng ý.

Đến ngày hưu mộc tiếp theo, nàng lập tức dậy sớm, thay một bộ kỳ xạ phục màu đỏ anh đào, tóc chải kiểu xoắn ốc đơn giản, cài một cây trâm vàng khảm ngọc đỏ, bên ngoài khoác thêm áo choàng da chồn trắng tuyết.

Mặc đồ này, Kỷ Đình Nguyên nhìn cũng sững sờ.

Bởi vì dáng vẻ thường ngày của Kỷ Dao đều là tiểu cô nương xinh xắn, váy sam bông bênh, yếu đuối, chỗ nào giống hôm nay, tựa như ngọn lửa xinh đẹp bức người.

Mặc dù nàng không thoa phấn, thậm chí ngay cả khuyên tai cũng không đeo, thế nhưng da trắng môi đỏ, thật sự vô cùng gây chú ý.

Nhìn ca ca không dời mắt, Kỷ Dao nói: "Có chỗ nào không ổn à?" Nàng sờ lên tóc hỏi.

"không có." Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm, bộ dạng này của muội muội là muốn đi trêu ong ghẹo bướm rồi, hôm nay nhiều công tử như vậy, nhất định sẽ chú ý đến nàng. Nhưng mà nghĩ lại, có Dương Thiệu ở đó, ai dám làm gì Kỷ Dao nữa?

Trừ phi là Hoàng thượng..

Thân thể hần cứng đờ, chắc Hoàng thượng sẽ không đầu nhĩ?

Nghe nói Hoàng thượng với Hoàng hậu tình sâu như biển, hơn nữa Dương Thiệu lại là người hần tin cậy nhất, chắc chắn sẽ không đoạt nhân duyên tốt đâu.

hần thoáng yên tâm

Kỷ Dao đi dẫn ngựa, Kỷ Đình Nguyên theo phía sau nói: "đang yên đang lành học cưỡi ngựa làm gì, không sợ ngã à, hay là cứ ngồi xe đi?"

"Muội không đâu, học rồi thì ngồi xe làm gì?" Kỷ Dao chê cười, "Nếu không muội mang ca ca đi chung?"

Kỷ Đình Nguyên chỉ thích uống rượu, không có hứng thú gì với cưỡi ngựa, cho nên cũng không học, cười nhạo nói: "Ta có xe không ngồi, hóng gió à? Ngốc ngếch." hần nhủ mày, "Vậy muội cưỡi một lúc đi, chờ đến tối phải lên xe."

Kỷ Dao hàm hừ, không thèm để ý tới hần.

một ngựa một xe đi tới cửa, đối diện thấy Thẩm Nghiên đi tới, nàng ấy cười một con ngựa màu đỏ thẫm, mặc kỳ xạ phục xanh nhạt, khoác áo choàng da cáo màu đỏ, làm nổi bật khuôn mặt vô cùng trắng nõn.

Kỷ Đình Nguyên không ngờ sẽ nhìn thấy nàng, khẽ giật mình, không thèm chào hỏi liền lùi về phía sau màn xe.

"Dao Dao," Thẩm Nghiên ngạc nhiên nói, "Ngựa của ngươi lại là màu đen, ta cho rằng ngươi sẽ thích ngựa trắng."

Ngựa trắng rất đẹp mắt, nhưng ai kêu ngựa của Dương Thiệu lại là màu đen chứ, nàng và hần phối thành một đôi. Mặt mày Kỷ Dao tươi cười: "Cũng không biết làm sao chọn một chút lại chọn trúng con ngựa đen này." Nàng kéo cương ngựa một cái, "Chúng ta đi thôi."

"Được." Thẩm Nghiên quan tâm nói, "Ngươi đội mũ lên, coi chừng bị lạnh."

Kỷ Dao nghe lời đội lên.

Hai người cùng cưỡi ngựa đi về cửa thành.

trên đường có nhiều xe ngựa, đều là đi đến núi Ngọc, dù sao Hoàng thượng tự mình tổ chức trận tranh tài lần này, chỉ cần là nam tử trẻ tuổi có tài bắn tên đều muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho Hoàng thượng, rất có lợi đối với con đường làm quan, cho nên đường đi còn đông hơn so với ngày tết.

Các cô nương cũng không vội vã, Thẩm Nghiên và Kỷ Dao nhỏ giọng nói chuyện, nói đến chuyện làm ăn của quán rượu, gần đây nhập vào rượu gì, đầu bếp lại chế biến ra món ăn mới, còn nói ca ca Thẩm Đường ở Thành Châu mới có con trai.

âm thanh trong sáng thảnh thơi truyền vào trong xe, Kỷ Đình Nguyên nhìn qua cửa sổ, thấy một phía gương mặt xinh đẹp của nàng.

Nhiều ngày không gặp, ngây ngô trên mặt của nàng không còn nữa, so với mười mười càng giống một cô nương trưởng thành hơn, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng toát ra sự tự tin. hần nhớ ngày đó phụ thân hần nói con gái mà mặc cẩm bào*, nhưng có một ngày nàng cũng học cưỡi ngựa.

*quần áo của nam nhân.

Lời nói và dáng vẻ của nàng càng ngày càng khác xa các cô nương nên có, trong lòng Kỷ Đình Nguyên kiềm nén khó hiểu.

Mặc dù Thẩm Nghiên không nói thích hần nữa, mọi chuyện đều do hần gây nên, chỉ là, chuyện này trách hần được sao? hần chỉ từ chối Thẩm Nghiên thôi mà.

Lúc đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên bên tai nghe được giọng nói của một nam nhân: "Thẩm tiểu thư, nàng cũng đến núi Ngọc sao?"

"Giang công tử?" Thẩm Nghiên sững sốt một chút, "Đúng vậy."

Đây là một nam nhân đáng người oai hùng, mày rậm mắt sáng như sao, xem ra là một người tập võ, Kỷ Dao tò mò nhìn hần: "Vị này là..."

không đợi Thẩm Nghiên trả lời, Giang công tử nói: "Tại hạ là Giang Vô Hồi, thường xuyên đến quán rượu của Thẩm tiểu thư, tiểu thư là bạn tốt của Thẩm tiểu thư ư?"

Họ Giang, lại thường đến quán rượu, đột nhiên Kỷ Dao nhớ đến tên ngày đó nghe được, Giang công tử này từng mời Thẩm Nghiên đi nghe kịch nhưng bị từ chối. Nàng nhíu mày, vậy công tử này chắc là thích Thẩm Nghiên rồi.

Cũng không trách được, dáng vẻ Thẩm Nghiên tốt như vậy, gia thế cũng không kém, mặc dù mở quán rượu, nhưng gặp được nam nhân thật lòng, tất nhiên cũng không ghét bỏ.

Ca ca này...

Kỷ Dao bĩu môi, vậy mà huynh ấy vẫn luôn trốn trong xe, một câu cũng không nói.

Cũng được, nếu như ca ca không thích Thẩm Nghiên, cần gì phải ép buộc, Thẩm Nghiên cũng có thể gặp được người thương thật lòng, có lẽ cũng là một chuyện tốt. Trong lòng nàng đang nhớ lại thời gian ba năm trước, lúc Thẩm Nghiên khóc khi bị ném vỡ vò rượu, ngón tay vô tình nắm chặt cương ngựa.

Từ bỏ một người mình thật lòng thích, nói dễ hơn làm.

Nàng khẽ thở dài.

Giang Vô Hồi rất có tình cảm với Thẩm Nghiên, cho dù đến đường chính cũng không muốn rời đi.

Nhưng mà Thẩm Nghiên lại nói: "Ta và Kỷ tiểu thư vừa mới học cưỡi ngựa, chỉ sợ đi chậm, kéo dài thời gian của Giang công tử, xin Giang công tử đi trước."

Lúc này Giang Vô Hồi mới cười một cái, lộ cộc đi về phía trước.

Nhưng vừa nãy hần hỏi han ân cần đều lọt vào trong tai Kỷ Đình Nguyên, Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm, Giang Vô Hồi này có vẻ là người không tệ, cũng thích Thẩm Nghiên, nếu như nàng ấy có thể nghĩ thông gả cho hần, chắc là sẽ trải qua cuộc sống khá tốt.

Dù sao cũng tốt hơn một cô nương đi mở quán rượu.

Dù sao cũng tốt hơn so với cứ chờ hần.

hần có thể cho nàng cái gì đâu? Kỷ Đình Nguyên khẽ nhắm mắt lại.

Giờ phút này ở núi Ngọc rất đông người, công tử trẻ tuổi đứng ở một chỗ, tự chuẩn bị cung tên cho mình, chỗ các cô nương lại là một cảnh tượng khác, đa số đều ngồi trong xe, duy chỉ có một số ít xuất thân tướng môn*, cười trên lưng ngựa giống các nam nhân, tràn đầy khí thế hào hùng, trong đó nổi bật không ai bằng chính là Hứa Linh Nhi con gái của Diên An hầu.

*con nhà võ.

Nàng mặc kị xạ phục màu hồng, trên lưng đeo túi tên, nắm roi ngựa trong tay, tóc chải cao lên, cảm giác vênh vào hung hăng.

đã có một số công tử thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, nhưng Hứa Linh Nhi khinh thường, lúc nàng sinh ra đời đã có cao tăng đoán mệnh, nói mệnh cách của nàng vô cùng cao quý, đương nhiên không thể gả cho nam nhân bình thường.

Vốn nàng vừa ý vị trí Thái tử phi, ai ngờ năm đó tiền đề ban một đạo thánh chỉ, Thái tử cưới Kiều An, sau đó trưởng công chúa Thọ Xuân tổ chức yến hội, nàng đề ý tới vị trí vương phi, nào ngờ được tiền đề băng hà, Sở vương Tĩnh vương đều phải giữ đạo hiếu, nàng cũng đành tìm người khác.

Hôm nay chính là thời điểm nàng bộc lộ tài năng, chờ lát nữa nàng muốn những nam nhân kia, bao gồm cả phụ thân nàng, đi sẵn chung với nhau, xem ai sẽ thắng ai.

Khóc môi Hứa Linh Nhi cong lên.

Đúng vào lúc này, phía trước bụi cuốn mù trời, một đội binh mã dần dần đến đây, phía sau chính là long liễn*, Hoàng đế tuần tú mặc long bào ngồi phía trên, dáng vẻ hiên ngang. Mà nam nhân đi bên cạnh long liễn, mặc một cẩm bào màu tím sậm, gương mặt thanh lịch, oai phong凛冽, thậm chí lúc Hoàng thượng nói chuyện với hắn, thân người cũng hơi nghiêng về phía trước, giống như sợ hắn nghe không rõ.

*xe của vua.

Hứa Linh Nhi thầm nghĩ, Dương Thiệu này đúng là một tay che trời, khó trách lúc phụ thân nàng nhắc đến hắn có sự hâm mộ và kiêng kỵ.

Mà phụ thân nàng cũng là thuộc hạ của hắn, ba quân doanh lớn bên ngoài cũng vốn do Dương Thiệu thống lĩnh.

Đôi mắt nàng híp lại.

Đoàn người này thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, đợi đến lúc Hoàng thượng giá lâm, toàn bộ đều tiến lên hành lễ.

Mà bọn người Kỷ Dao thông dong tới chậm, bởi vì sợ lạnh, sợ gió thổi làm tổn thương mặt nên nàng cười rất chậm, chờ đến lúc tới nơi, Hoàng thượng đã chuẩn bị cho bọn họ đi sẵn.

Kỷ Đình Nguyên xuống xe, nhỏ giọng nói: "Còn không chịu ngồi xe, nhìn muội chậm chạp thấy chưa," Lúc đang nói chuyện thì đối diện với ánh mắt của Thẩm Nghiên, hắn dời mắt đi, "đi nhanh lên."

Kỷ Dao cười ngựa đi qua.

Dương Thiệu đang nói chuyện với Tống Diễm thì thấy nàng mặc một bộ áo đỏ đi tới, nhan sắc đẹp đẽ chói mắt, chân mày không nhịn được nhíu lên.

So với kị xạ phục màu vàng hồng lần trước, bộ áo này cũng vô cùng bắt mắt, hắn thấy rất nhiều ánh mắt của các công tử nhìn về phía nàng, nàng vẫn chưa phát hiện được, cúi mũ xuống, một gương mặt xinh đẹp hiện ra.

Như mẫu đơn, như ánh lửa, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Tống Thụy trốn trong đám người cảm thấy toàn thân run lên, giống như bị tên bắn trúng, trong lòng trào lên cảm xúc khó tả.

Cứ như vậy, Kỷ Dao sẽ càng có nhiều người thích, nàng sẽ từ chối bao nhiêu người nữa đây? Đột nhiên hắn cảm thấy sự tò mò của hắn đối với Kỷ Dao cũng chỉ là cái cớ, hắn luôn đoán rất cuộc Kỷ Dao muốn cái gì, rốt cuộc thích hạng người gì, thật ra hắn chỉ không dám bỏ sức tranh giành.

hắn cũng giống như những người kia, muốn chiếm được trái tim Kỷ Dao

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Tiểu cô nương vừa có mặt cũng hấp dẫn sự chú ý của Tống Diễm, nghĩ thầm khó tránh Dương Thiệu sẽ yêu thích, Kỷ tiểu thư này thật sự càng lớn càng xinh đẹp, cũng không biết quan hệ giữa bọn họ như thế nào rồi? Nếu như Dương Đô đốc còn chưa cưới được, nhất định hắn sẽ ban hôn, nếu không sợ rằng Kỷ tiểu thư sẽ bị nam nhân khác cướp đi.

Lúc đang suy nghĩ, Kỷ Dao đã cười ngựa đi đến bên cạnh, Tống Diễm thấy nàng hướng về phía này cười, xua tan mọi rét lạnh của mùa đông.

hắn giật mình, nghĩ thầm Kỷ tiểu thư đang cười với người nào vậy? không phải là Dương Đô đốc đó chứ? Vì vậy nghiêng đầu quan sát một chút.

Dương Thiệu đã quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt trầm tĩnh nhưng khóe mắt chân mày không giấu được vui vẻ, hòa tan ngu quan lạnh lẽo cứng rắn của hắn.

anh hùng khó qua ải mỹ nhân, khóe miệng Tống Diễm cong lên, Kỳ tiểu thư này chỉ cười một tiếng đã khiến Dương Đô đốc vui vẻ như vậy. Nhưng mà có thể thấy được, chuyện tốt của hai người này dường như sắp đến rồi, vì thế hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy không còn sớm nữa, Tống Diễm đang định phát tay ra lệnh thì thấy một vị cô nương đi lên phía trước, cách khoảng cỡ một trượng rồi hành lễ: "Hoàng thượng, tiểu nữ chính là con gái của Diên An hầu Hứa Nham, xin Hoàng thượng cho phép tiểu nữ cùng tham gia đi săn, tiểu nữ sẽ không khiến Hoàng thượng thất vọng."

Con gái Diên An hầu? Tống Diễm nhìn nàng một cái, thấy nàng trang bị đầy đủ, có chút tò mò: "Ngươi biết cưỡi ngựa bắn tên à?"

không đợi nàng trả lời, Hứa Nham từ bên cạnh bước ra: "Tiểu nữ lỗ mãng, xin Hoàng thượng thứ tội! Công phu mèo cào ba chân này của con bé chỉ sợ..."

"Cha, là ngựa chết hay lừa chết phải chờ kết quả mới biết, con cảm thấy con không hề thua kém bất kì nam nhân nào." Về phần các cô nương càng không thêm liếc mắt một cái, Hứa Linh Nhi liếc Kỳ Dao, nghĩ thầm hôm nay nàng ta cũng mặc kỳ xạ phục màu đỏ, muốn tranh cao thấp hay sao? Đáng tiếc, loại cô nương yếu đuối này căn bản không chịu được một kích, làm sao có thể so sánh với nàng? Hứa Linh Nhi thỉnh cầu: "Phái nữ không thua đáng mà râu, xin Hoàng thượng cho phép."

Những năm qua Diên An Hầu này cũng lập được công lớn, Tống Diễm nghĩ thầm, hiếm có được con gái của ông ta còn biết cưỡi ngựa bắn tên: "Trẫm đồng ý cho ngươi, nếu như ngươi có thể đoạt hạng nhất, trẫm đối xử như nhau." Nhưng hắn cũng không tin có kết quả đó, một đám nam nhi để mặt đi đâu?

Hứa Linh Nhi mừng rỡ: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Nàng thúc ngựa đến phía trước đứng chung với những công tử trẻ tuổi.

Kỳ Dao ở phía xa nhìn thấy, thầm nghĩ Hứa Linh Nhi này quả nhiên không thay đổi chút nào, kiếp trước làm một nữ phụ mạng về trời, kiếp này vẫn kiêu căng tự mãn như vậy. Bây giờ nghĩ lại, vận khí của mình quả thật không tệ, không phải ai cũng có thể sống lại, hơn nữa còn gặp được Dương Thiệu cũng sống lại.

Kỳ Dao không nén được vui vẻ, ánh mắt lại rơi lên người Dương Thiệu, ước gì có thể cưỡi ngựa song hành với hắn.

Lúc này Tống Diễm hạ lệnh, công tử trẻ tuổi đều không muốn rơi lại phía sau, tiếng thúc ngựa liên tục vang lên, chừng ba mươi con ngựa phóng đi như bay. Nhưng mà Dương Thiệu bên cạnh cũng không hề động, Tống Diễm kinh ngạc hỏi: "Đô đốc không đi sao?"

Mặc dù hắn cũng là người trẻ tuổi, nhưng ngồi ở vị trí cao, còn đi đoạt hào quang này làm gì? Cái này không giống với thú vui đi săn chung với Vĩnh Gia hầu. Dương Thiệu cười cười: "Vi thần vẫn nên ở bên cạnh Hoàng thượng xem quá trình săn bắn thôi."

Lời này vừa nói ra, Diên An hầu đang chuẩn bị xuất phát đỏ mặt lên.

Ông ta vốn dĩ còn muốn thể hiện trước mặt, kết quả Dương Thiệu lại không đi, hắn là một lão tướng năm nay gần bốn mươi tuổi còn tranh đoạt được gì nữa.

Nhìn gương mặt lạnh nhạt của vị Đô đốc này, Hứa Nham khó lòng không ghen ghét, bao đời triều đại làm gì có thần tử quyền lực ngập trời nào mà còn trẻ như vậy? Vứt tất cả nhóm lão thần, quan viên hiển danh cả đời cho Đại Yên ra phía sau, không biết vì sao Hoàng thượng lại tin nhiệm như vậy!

Hứa Nham bỏ ý nghĩ đi săn, chỉ có thể trông cậy vào con gái có thể khiến phủ Diên An hầu về vang, đó là trưởng nữ của ông, phía sau chỉ có con trai nhỏ chưa thể cưỡi ngựa bắn tên.

Quả thật Hứa Linh Nhi rất liêu lĩnh, phi như bay, liên tục cài tên, đã bắn trúng hai con thỏ rừng, những công tử kia không khỏi lớn tiếng khen hay, đôi mắt đẹp của nàng xoay chuyển, lúc không phát hiện Dương Thiệu, trong lòng thất vọng một hồi, vốn dĩ còn muốn tranh hơn thua với hắn, đến lúc đó chắc chắn Dương Thiệu sẽ bị nàng khuất phục.

Nhưng vậy mà không đến...

Trong lúc buồn bực, Hứa Linh Nhi quay đầu nhìn quanh, thấy Dương Thiệu đang chậm rãi cưỡi ngựa với Hoàng thượng.

trên nền đất phủ đầy tuyết trắng, hắn cưỡi ngựa đen càng dễ thấy, khí thế uy phong khắp người đến mức lấn át Tống Diễm bên cạnh. Cứ như vậy xem ra, bỏ đi long bào* kia thì không phân biệt được ai là vua ai là thần.

*áo bào của vua.

Chẳng trách ngày đó nàng nghe Binh bộ Thượng thư Tần Ứng Xuân nói với phụ thân nàng, muốn phụ thân nàng quản lý Tam Thiên doanh, ý đồ có thể áp chế Dương Thiệu, tránh việc tất cả binh mã đều nằm trong tay một người, ngày nào đó có lòng dạ xấu sẽ chiếm toàn bộ Đại Yên.

Nàng khẽ phát ra tiếng, tiếp tục thúc ngựa, cố gắng thể hiện ra tư thế oai hùng.

Dương Thiệu không đi sẵn, Kỳ Dao cũng rất khó hiểu, cười ngửa đi theo phía sau, Tống Diễm thấy vậy nhỏ giọng nói với Khương Xuân một câu, Khương Xuân lập tức truyền lời để Kỳ Dao đến đây.

Kỳ Dao chuẩn bị xuống ngựa hành lễ.

Tống Diễm cười tủm tỉm: "không cần gò bó, trẫm và ngựoi không phải gặp mặt lần đầu tiên, ngựoi ở bên cạnh xem sẵn bắn với trẫm đi."

Vẫn hiền lành giống như trước kia, nhưng bây giờ Kỳ Dao đã suy nghĩ kĩ càng, làm gì có việc Tống Diễm sống lại lôi kéo Dương Thiệu, rõ ràng là Dương Thiệu nâng đỡ Tống Diễm leo lên ngôi Hoàng đế, khó trách hắn quyền cao chức trọng như vậy.

Nàng nhìn Dương Thiệu một cái.

Nàng đẹp như vậy, lại còn quyến rũ người, cũng vì hắn mà rục rờ, Dương Thiệu hiểu được hành động này của Tống Diễm có ý gì, có chút cảm kích. Nhưng mà đem Kỳ Dao đến bên cạnh như vậy, chỉ khiến trong lòng hắn ngứa ngáy hơn, hận không thể ôm nàng lên lưng ngựa.

hắn thúc ngựa đến gần một chút, nhẹ giọng nói: "Lạnh không?"

"Có." Kỳ Dao nói, "Lạnh muốn chết."

thật là muốn đưa bàn tay vào lòng bàn tay của hắn, để hắn che chở cho.

cô nàng này từ ánh mắt cho đến lời nói đều toát lên sự nũng nịu, khoe miệng Dương Thiệu cong lên, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy: "Vậy người qua đây."

Đáng ghét, làm sao qua được?

Nhiều người ở đây như vậy, Kỳ Dao bĩu môi.

Từ xa nhìn tới, hai người đi song song với nhau, vô cùng thân mật, hơn nữa màu ngựa cười cũng giống nhau, trong lòng Tống Thụy giật mình, nghĩ thầm không biết Dương Thiệu và Kỳ Dao đã có cái gì rồi? Chuyện này không thể nào, hắn còn nhớ rõ, ở trong Tạ phủ hắn từng bắt Kỳ Dao lại hỏi, nàng nói nàng từ chối Dương Thiệu và Tống Văn chỉ bởi vì không thích, cho nên nhất định là Dương Thiệu muốn lợi dụng Tống Diễm đã đoạt được Kỳ Dao...

Đôi mắt Tống Thụy nheo lại.

Tâm phúc Vương Hi bên cạnh cũng cái trang hỏi: "Hôm nay Dương Đô đốc và Diên An hầu đều không đi sẵn, điện hạ thấy nên thế nào?"

Kế hoạch của hắn rối loạn, lúc đầu hắn muốn mượn cơ hội này khơi lên thù hận giữa Dương Thiệu và Hứa Nham, kết quả Dương Thiệu lại không tham gia tranh tài, sắc mặt Tống Thụy âm u, càng cảm thấy người này khó nắm bắt, rõ ràng bằng tuổi mình, nhưng lại thông minh nhạy bén như vậy, giống như tất cả đều nằm trong dự tính của hắn.

thật không dễ dàng đối phó, Tống Thụy trầm ngâm.

Đám người đi sẵn phía trước khí thế hùng hổ, thúc ngựa xua đuổi thú vật ẩn trốn, bọn chúng trốn đông trốn tây, lưu lại vô số dấu chân trên nền tuyết, những con nhát gan càng không tìm được đường, lên ra phía sau, bọn họ thi nhau cái tên đuổi theo, bởi vì Tống Diễm đang ở đây cho nên càng nỗ lực.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Kỳ Dao nói: "Sao Hầu gia không đi sẵn?"

Nàng là đặc biệt đến xem Dương Thiệu, không có hứng thú gì với người khác, kết quả đến đây, hắn cũng đứng quan sát.

Nhớ đến Kỳ Dao từng nói muốn ăn thịt rừng, Dương Thiệu cong môi, đây là nàng nhắc nhở mình đi sẵn cho nàng ăn đó à?

thật là một con mèo ham ăn.

Dương Thiệu kéo cương ngựa một cái, phi ra ngoài.

Áo bào tím rục rờ dưới ánh mặt trời, lấp lánh những chấm sáng trắng, Hứa Linh Nhi nhìn thấy hắn, tinh thần kích động, vừa khéo nhìn thấy một con hươu đang bị đám người vây đuổi, nàng lấy tên từ phía sau lưng ra, liên tục nhắm chuẩn, bắn tên ra ngoài. Nhưng mà lại đến chậm, ngay thời điểm mũi tên muốn đâm vào thân thể nó thì có một mũi tên nhanh hơn, chuẩn hơn bay tới, bắn con hươu ngã trên mặt đất.

Nàng quay đầu nhìn lại, Dương Thiệu đang ngồi trên lưng ngựa, vẫn chưa hạ cung xuống.

Hứa Linh Nhi cắn môi, vừa tức giận vừa khâm phục.

Có người kêu lên: "Là tên của Dương Đô đốc."

"Hôm nay có thể được mở rộng tầm nhìn."

"Đúng vậy, nghe nói Dương Đô đốc cũng diệt Hòa Sĩ ở núi Mã Lan như vậy."

Loại tăng bốc này Dương Thiệu không thèm để ý, hiện tại nghe nhiều lắm rồi, cho dù là tốt hay xấu hắn cũng không để trong lòng.

Ở phía xa có một con thỏ vọt ra ngoài cực nhanh, hắn thúc ngựa đuổi theo, phi như bay lấy tên lấp vào, từ xa mấy chục trượng đã bắn trúng nó.

Tiếp tục một tràng khen hay của đám người, Dương Thiệu xuống ngựa cầm con thỏ trong tay, cười nhạt một tiếng: "Thêm đồ ăn ban đêm mà thôi, các người tiếp tục đi."

hắn không có ý so tài.

Được Dương Thiệu nhắc nhở, đám người tiếp tục vội vàng truy đuổi con mồi.

Dương Thiệu cầm theo thỏ rừng đến thẳng trước mặt Kỳ Dao, rung rung một cái rồi nhướn mày nói: "Như thế nào, đủ ăn chưa? không đủ thì còn một con hươu."

Dáng vẻ đi săn vừa rồi của hắn nàng đã nhìn thấy, cảm thấy lúc bắn tên vô cùng động lòng người, trong lòng ngọt ngào, ngoài miệng lại nói: "không đủ, ta đã nói đều muốn hết." Trước kia hắn không cho nàng, nàng muốn đến bừa, nào là hươu, lợn rừng, tất cả đều muốn.

Ánh mắt Dương Thiệu sâu thẳm: "Đợt lần tới bù lại cho người."

Lần sau hắn đi một mình với nàng, muốn cái gì cũng được.

Đôi mắt hắn lướt qua khiến gò má nàng đỏ lên, Kỳ Dao cụp mắt: "Vây cũng được."

hắn nhướn mày, đặt con thỏ xuống lưng ngựa.

Hành động của hai người hoàn toàn lọt vào mắt Hứa Linh Nhi, tay của nàng vô thức nắm chặt roi ngựa, chẳng trách đột nhiên Dương Thiệu chạy tới săn, thì ra là cho Kỳ Dao.

Trước kia hai huynh muội Kỳ gia đắc tội Hứa Linh Nhi ở Ngọc Mãn Đường, Hứa Linh Nhi có phần không ưa Kỳ Dao, sau đó cũng gặp mặt một lần ở phủ trưởng công chúa Thọ Xuân, lúc đó Kỳ Dao phát cháo còn được khen ngợi, nhưng Hứa Linh Nhi vô cùng khinh thường, không ngờ lại gặp lần nữa, Kỳ Dao đã được Dương Thiệu yêu thích!

nói ra cũng không phải nàng thích Dương Thiệu bao nhiêu, chẳng qua là cảm thấy trên đời này chỉ có nam nhân đó mới có thể xứng với nàng, kết quả bị Kỳ Dao nhanh chân tới trước.

Nhìn xem, màu ngựa cười cũng giống nhau, trong lòng Hứa Linh Nhi nổi nóng, quay đầu ngựa lại, trút giận trên con mồi.

Cuối cùng lúc đêm, bắn trúng sáu con, nhưng mà sơn ngoại hữu sơn*, rốt cuộc vẫn bị Vĩnh Gia hầu đoạt hạng nhất.

*đồng nghĩa với câu núi cao còn có núi khác cao hơn, mang ý nghĩa người giỏi còn có người khác giỏi hơn.

Nàng xếp hạng ba.

một cô nương mà có bản lĩnh như thế đúng là hiếm thấy, Tống Diễm vẫn gọi nàng tới thưởng một phen.

Nhưng Hứa Linh Nhi nhụt chí, cảm giác mình bị Kỳ Dao làm phân tâm, nếu như hôm nay không có nàng ta ở đây, nhất định mình sẽ thể hiện tốt hơn.

Nàng im lặng lui ra.

đi săn kết thúc, đám người quay về kinh thành, Kỳ Dao thấy Giang Vô Hồi tặng con thỏ cho Thẩm Nghiên, dường như kỹ năng cưỡi ngựa bắn tên của hắn cũng không kém, bắn được bốn con thú.

Thẩm Nghiên nói: "Giang công tử vất vả bắn được, ta vô công bắt thụ lộc*."

*không làm không hưởng, không có công không nhận lộc.

"Dù gì cũng uống rượu ở quán rượu, coi như cảm ơn Thẩm tiểu thư."

Nhưng Thẩm Nghiên vẫn không nhận.

Giang Vô Hồi cũng không ép buộc.

Nhìn hắn rời đi, Kỳ Dao cười ngựa qua nói: "Giang công tử này đúng thật hào phóng."

"Có hào phóng ta cũng không cần." Thẩm Nghiên nhìn Kỳ Dao một cái, trêu ghẹo nói: "không giống như vài người, cho dù là muốn thỏ, muốn hươu

cũng không việc gì."

Mặt Kỳ Dao đỏ lên: "Người nói cái gì đó?"

"Đừng giả bộ, ta thấy hết rồi, chẳng trách không thèm ngựa của ta." Thẩm Nghiên cười hì hì, "Dương Đô đốc sẵn thò không lẽ không phải cho người ăn?"

Dương Thiệu vô cùng nổi bật, thời điểm hấn ra tay các cô nương đều nhìn chăm chăm, sau đó hấn cầm theo con thỏ quay về nói chuyện với Kỳ Dao, nàng lập tức nghe các cô nương kia bàn tán, đều vô cùng ghen tị. Kết hợp với chuyện lúc trước, không khó đoán được.

Mặt Kỳ Dao nóng lên, có chút xấu hổ, nhưng Thẩm Nghiên là bạn tốt của nàng nên nàng không muốn giấu diếm nữa, nhìn trái nhìn phải nói với nàng: "Ồ, sắc trời càng tối càng lạnh đó, vẫn nên đội mũ lên thôi."

Thẩm Nghiên cười khúc khích.

Lúc hai cô nương đang nói chuyện không hề biết nguy hiểm đang tới gần.

Kỳ Dao đang thoải mái cười ngựa, nghĩ đến nhất định hôm nay Dương Thiệu sẽ đến đưa thỏ rừng và hươu rừng, lập tức thèm thuồng, dự tính để phòng bếp làm vài món ăn, sau đó nghĩ có nên nhờ mẫu thân giữ hấn lại ăn bữa cơm không, như vậy bọn họ có thể gặp mặt, không giống ở đây, quá nhiều người nên không tiện.

đang nghĩ tới nghĩ lui thì bỗng nhiên con ngựa dưới người run rẩy một trận, nàng không kịp phản ứng, ngựa phi ra ngoài chẳng khác nào mũi tên.

"A." Kỳ Dao kinh hãi, không nói ra được câu nào.

Thẩm Nghiên cũng ngây ra, nàng chỉ mới học cưỡi ngựa, nhìn thấy ngựa của Kỳ Dao phi nhanh như vậy thì vô thức đuổi theo, thế nhưng thật sự đuổi không kịp, kỹ thuật của nàng không đủ giỏi, nóng lòng đến mức đầu đổ đầy mồ hôi.

Mặt bị gió lớn tấp vào, Kỳ Dao hoàn toàn cảm nhận được cái gì gọi là nguy hiểm, nàng nhớ lại những gì La phu nhân đã dạy, cúi người như muốn dán lên lưng ngựa, giảm bớt áp lực xung quanh, cùng lúc đó thả lỏng dây cương ngựa. Thế nhưng ngựa đen nhỏ vẫn không nghe lời, lúc đầu nó rất dịu dàng ngoan ngoãn, vậy mà bây giờ giống như bị điên.

không phải bị bệnh chứ?

Kỳ Dao nghĩ thầm thôi xong rồi, không biết mình có thể chống đỡ không ngã xuống không? Hôm nay nàng có bỏ mạng ở đây không?

Nếu nàng chết rồi, Dương Thiệu đau lòng cỡ nào!

không được, nàng không thể chết.

Dương Thiệu nhất định sẽ tới cứu nàng.

đang lúc suy nghĩ lung tung thì nghe phía sau vang lên giọng của một nam nhân lớn tiếng nói: "Tiểu thư, người đừng hoảng hốt, ta lập tức tới ngay."

Nàng nhìn thấy một gương mặt xa lạ.

Mặc dù không quen nhưng đó cũng là một cọng cỏ cứu mạng, Kỳ Dao vội nói: "Cảm ơn công tử, xin hỏi hiện tại ta nên làm như thế nào?"

Tổng Thụy luôn theo dõi Kỳ Dao, mãi mới chờ được lúc Dương Thiệu không ở bên cạnh nàng, tất nhiên là muốn tiên hạ thủ vi cường*. hấn thúc ngựa tới gần, bỗng nhiên đưa tay nắm lấy dây cương, dùng sức kéo một cái.

*ra tay trước chiếm được lợi thế.

Ngựa hấn cưỡi cao to, cho dù ngựa của Kỳ Dao đang điên cuồng nhưng cũng đuổi theo kịp, bây giờ dùng một lực lớn mạnh mẽ kéo lấy dây cương, miệng con ngựa đang sừng sờ bị kéo rách một đường, con ngựa kia bị đau, rú lên một tiếng, hai chân trước hất lên, suýt nữa hất văng Kỳ Dao.

Tổng Thụy vội vàng đỡ lấy eo của nàng, mặc dù cách một lớp áo choàng nhưng cũng có thể cảm nhận được vòng eo nhỏ nhắn bên trong.

Cuối cùng cũng ngừng, Kỳ Dao nhẹ nhàng thở ra: "Đa tạ công tử."

"không cần khách khí." Tổng Thụy xuống ngựa, đến đỡ nàng

Bàn tay bị dây cương gây thương tích lộ ra, đúng là có một vết thương rất sâu, từng giọt máu chảy xuống.

Kỳ Dao kinh hoàng: "...Người có đau không? Có nghiêm trọng không?"

"Chỉ là vết thương nhỏ." Tổng Thụy thấy nét lo lắng trên mặt nàng, trong lòng ảm áp, Kỳ Dao chưa từng dịu dàng với hấn như vậy, hấn lấy ra một cái khăn phủ lên trên bàn tay, mới vừa đụng vào thì lập tức nhăn mày, "Được rồi, ta có một cái tay cũng không tiện..."

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của mình, Kỳ Dao nói: "Ta giúp ngươi." Nàng cầm khăn, quấn vòng quanh trên bàn tay của hắn.

Tiểu cô nương ở rất gần, rũ mắt thì có thể thấy lông mi cong lên của nàng, còn có ngón tay trắng nõn gần ngay trước mắt, động tác khéo léo giống như lông vũ lướt vào tim của hắn, khiến hắn run rẩy một hồi, sau đó lại khó chịu một lúc. Hắn cũng chỉ có thể dùng biện pháp này mới có thể tiếp cận Kỳ Dao.

Nếu không lấy bộ mặt thật đối mặt, chỉ sợ nàng đã sớm trốn thật xa.

Bởi vì ngay từ lúc đầu, Kỳ Dao đã rất chán ghét hắn.

Cảm thấy thời gian quá ngắn, Tống Thụy không muốn Kỳ Dao băng bó nhanh như vậy, bỗng nhiên hắn nâng cánh tay, lộ ra vẻ mặt đau khổ.

"Sao vậy?" Kỳ Dao sững sờ, "Cánh tay ngươi cũng bị thương à?"

"Có lẽ vừa rồi trật tay," Tống Thụy cười khổ nói, "Kỹ thuật cưỡi ngựa của ta không giỏi, cũng chỉ là mạo hiểm cứu tiểu thư, may mắn không xảy ra chuyện gì, nếu không chỉ sợ lại hại tới tiểu thư."

"nói cũng lạ, không biết có phải con ngựa này bị bệnh hay không," Kỳ Dao nhăn mày, "Mấy ngày nay vẫn rất tốt... Tóm lại cảm ơn công tử, chờ về đến kinh thành, ta nhất định sẽ báo đáp công tử." Ngừng một lát, "Xin hỏi công tử họ gì, đang ở chỗ nào?"

Như vậy có chút khó khăn...

Tống Thụy giờ tay lên, cánh tay âm thầm dùng lực, máu trong lòng bàn tay lại chảy ra.

trên tuyết một mảng đỏ tươi, Kỳ Dao thấy giống như hắn nghiêm trọng hơn, vội vàng băng bó lại cho hắn: "Chắc là sẽ nhanh chóng có người tìm tới, ngươi chịu đựng một chút, chờ về đến thành khám đại phu..." Vừa dứt lời lập tức nghe được một tràng tiếng vỗ ngựa, tựa như đá lớn đập vào mặt đất, trong chớp mắt đã đến phía sau lưng.

Kỳ Dao quay đầu lại, nhìn thấy một con ngựa đen, trong lòng vui mừng, đang định nói chuyện thì thấy Dương Thiệu nhảy xuống ngựa, một tay nắm lấy cổ tay của nàng: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đây là ai?"

Vừa rồi hắn nói vài câu với Tống Diễm rồi muốn đến gặp Kỳ Dao, dự định cùng nhau trở về Kỳ gia, kết quả lại nghe xảy ra chuyện, hắn vội vàng tìm kiếm, vừa khéo nhìn thấy một màn này.

"Đây là..." Kỳ Dao cũng không biết đây là ai, "Vị công tử này đã cứu ta, nếu không chỉ e rằng ta sẽ ngã bị thương."

Dương Thiệu nhìn về phía Tống Thụy, thấy gương mặt hắn lạ lẫm, không có chút ấn tượng nào, âm thầm tự trách vừa rồi sơ suất, sớm biết vậy đã không cho Kỳ Dao đi, thế nhưng ai lại hại nàng? Hắn không tin chuyện con ngựa này bị hoảng sợ, đó là ngựa được lựa chọn tỉ mỉ.

Mà công tử này, sao lại vừa khéo cứu được Kỳ Dao? Dương Thiệu kéo Kỳ Dao ra sau lưng, lạnh nhạt nói: "Phần nhân tình này, Dương mỗ nhất định sẽ trả lại."

hắn là gì của Kỳ Dao mà muốn trả? Tống Thụy thấy Dương Thiệu đang lấy lòng Kỳ Dao, sẵn thả rồi cho, thế nhưng Kỳ Dao cũng không thích hắn.

"Việc này không cần nhắc tới." Tống Thụy hạ giọng, "Kỳ tiểu thư cũng không cần đề ở trong lòng." Quay người lên ngựa, "Kỳ tiểu thư, ngày khác gặp lại." Dương Thiệu đang ở đây, hắn không dám nói nhiều, sợ bị nhìn ra manh mối.

Nàng thật sự không biết tên tuổi công tử này, nghĩ chắc chỉ đơn giản là cứu người, nếu không Kỳ Dao cũng thật sự không nghĩ ra được lý do gì. Nàng nói: "Ngươi nhớ đến khám đại phu... Đứng rồi, ngươi còn chưa cho ta biết tên."

Giữ lại đó về sau từ từ nói, Tống Thụy cong môi, kể từ ngày hôm nay Kỳ Dao sẽ nhớ hắn, cũng sẽ biết ơn hắn.

Thấy hắn vừa rồi đi, Kỳ Dao định hỏi Dương Thiệu chuyện con ngựa thì đột nhiên thân thể bay lên, sau đó bị hắn bế lên. Nàng kêu lên một tiếng, ôm lấy cổ Dương Thiệu: "Ngươi làm gì vậy?"

Dương Thiệu không nói lời nào, trực tiếp đặt nàng trên lưng ngựa, sau đó cũng xoay người ngồi lên, cúi đầu chặn miệng của nàng.

Kỳ Dao bị hắn hôn đến thở gấp.

May mắn Trần Tổ đến, Dương Thiệu mới buông nàng ra, nói: "Đắt con ngựa của Kỳ tiểu thư về kiểm tra cẩn thận!"

"Vâng." Trần Tổ nhận lệnh.

Kỳ Dao hỏi thăm: "Có phải bị bệnh hay không?"

"Hơn phân nửa là bị động tay chân."

"Làm sao có thể, hiện tại ta cũng không có kẻ thù nào." Kỳ Dao trầm nghĩ, nhiều nhất chỉ là Hứa Linh Nhi, nhưng lúc đó nàng ta không ở gần mình.

Dương Thiệu không trả lời, im lặng một lát rồi nói: "Sau này ngươi không được cười ngửa nữa." Đều do hấn không tốt, dù sao đây cũng là chuyện nguy hiểm, hấn nên ngăn cản nàng.

"Vậy không được." Kỳ Dao nói, "thật vất vả lắm ta mới học được."

Nàng nghiêng đầu nhìn Dương Thiệu.

Sắc mặt Dương Thiệu cực kì nghiêm túc.

Giọng nói của nàng dịu xuống: "Vậy chỉ khi có người bên cạnh ta mới cười được không?"

"Người làm được sao? Làm không được, ta sẽ không cho ngươi mượn ngựa."

Kỳ Dao liên tục gật đầu.

Thấy nàng ngoan ngoãn, Dương Thiệu đưa tay ôm eo nàng, bỗng nhiên lại hỏi: "thật sự ngươi không biết vị công tử vừa rồi?"

"Ừm."

"Vậy mà ngươi còn băng bó cho hấn ta?" Lúc hấn nhìn thấy, cảm thấy trong lòng tức giận như lưỡi gươm ra khỏi vỏ. hấn không muốn Kỳ Dao đến gần bất cứ nam nhân nào, chứ đừng nói đến động tác thân mật như vậy.

"hấn đã cứu ta mà, lại còn bị thương, ta chỉ thuận tay giúp thôi." Kỳ Dao ngửi được mùi máu, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen âm u của nam nhân, "Ngươi không vui à?"

"không có." Nghe hợp tình hợp lý, mặc dù nam nhân kia có chút kì lạ, nhưng Kỳ Dao nói cũng không sai, là do hấn tới chậm một bước.

Miệng không thừa nhận, nhưng không biết tức giận như thế nào đâu, Kỳ Dao hiểu cho dù Dương Thiệu đã đứng ở đỉnh cao quyền lực, thậm chí Hoàng thượng cũng coi hấn là ân sư, nhưng mà trong lòng hấn lại không giống như vậy, có lẽ chỉ vừa chạm vào liền chảy máu, sẽ đau, bởi vì từng bị nàng đâm bị thương.

Nàng chủ động quàng lên cổ của hấn: "Ta thật sự không biết hấn, ta cũng không thích hấn, mới vừa rồi là bởi vì cảm kích nên mới vội vàng giúp..."

"Sao lại giải thích?" hấn nhún mày đề phòng.

"Sợ ngươi tức giận đó, ở chỗ này nhện chết thì làm sao bây giờ?" Kỳ Dao chột chột ngực của hấn, "thật ra vừa rồi ta đều nghĩ đến ngươi, lúc con ngựa kia điên cuồng chạy nhanh, ta sợ mình chết rồi, ngươi sẽ đau lòng. Ta liền nghĩ ta không thể chết, ta chỉ vừa ở chung một chỗ với Hầu gia..."

Dương Thiệu ngắt ra, ánh mắt dịu xuống như nước: "Ngươi thật sự nghĩ như vậy?"

"Đúng vậy đó." Nàng khẽ thì thầm, "Nếu như là Hầu gia, chẳng lẽ không nghĩ như vậy sao? Hầu gia không muốn thật lâu dài với ta sao?"

Lòng hấn hoàn toàn mềm nhũn.

Cho dù trước mặt là núi đao biển lửa, chỉ cần một câu của Kỳ Dao hấn cũng sẽ không kiếm được mà nhảy xuống.

"Ngươi thật sự..." hấn giận nàng cũng không giận nổi, hận cũng không thể hận, thật là một yêu tình phiền phức, hấn cúi đầu xuống ra sức hôn nàng, "thật dài thật lâu, chính ngươi nói."

"Ừm." Nàng đáp lại hấn, một lát sau nói, "Dương Thiệu..."

hấn cứng đờ, ngón tay bên hông siết chặt: "Lại dám gọi tên ta?"

Hơi ngửa mặt một chút, khóe miệng Kỳ Dao cong lên: "Đột nhiên ta cảm thấy tên Hầu gia thật là dễ nghe."

"..." Dương Thiệu nói khẽ, "Kêu thêm một tiếng."

"Dương Thiệu."

Hai chữ đọc bên môi có chút lưu luyến, nàng chợt nhớ cho đến bây giờ nàng chưa kêu tên của hấn, mặc dù bất kính, cũng không biết vì sao đột nhiên nàng muốn gọi như vậy.

Nam nhân dịu dàng hôn, con ngựa dưới thân chở hai người chậm rãi đi về hướng cổng thành.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Sau đó Kỷ Đình Nguyên mới đuổi theo, ngựa kéo xe tất nhiên không nhanh bằng một người, chỉ là đi trên đường thì lập tức thấy cảnh như thế này.

Thoáng chốc Kỷ Đình Nguyên đỏ mặt, không ngờ muội muội và Dương Thiệu đã thân mật đến thế!

Tiếng xe ngựa vang lên kinh động đến hai người này, Dương Thiệu ngẩng đầu.

Kỷ Dao cũng lấy lại tinh thần từ trong sự thân mật, phát hiện là xe ngựa của ca ca, gương mặt đỏ lên, vội nói: "Thả ta xuống đi."

Dương Thiệu không muốn buông, nhưng mà có mặt Kỷ Đình Nguyên cũng không tiện tiếp tục, hần nâng Kỷ Dao lên, thả nàng xuống đất.

Tiếp xúc thân thể vô cùng rõ ràng, quả thực giống như vợ chồng mới cưới, Kỷ Đình Nguyên thấy vậy, cau mày nói: "Dao Dao muội vào trước đi, ta có mấy câu muốn nói với Hâu gia, muội chờ một lát."

Có lẽ là muốn hỏi chuyện con ngựa, Kỷ Dao ngồi vào trong xe.

Kỷ Đình Nguyên đến gần hai bước: "Hậu gia, ngựa của Dao Dao là mượn của người, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Ta đã sai Trần Tổ đi điều tra, sẽ nhanh chóng có kết quả." Dương Thiệu dặn dò, "Ta nghi ngờ có người muốn hại nàng, lần này người để ý một chút."

Kỷ Đình Nguyên ngạc nhiên: "Ai lại hại Dao Dao?"

"không biết, ám tiễn* khó phòng."

*thủ đoạn ngầm hại người.

Nhìn vẻ mặt hần nghiêm túc, chắc chắn không phải giả, hần nghiêm mặt: "Được, ta sẽ chú ý." Ngừng một lát, "Hậu gia, xá muội* ngại thơ đơn thuần, bây giờ cùng Hậu gia như vậy, nhưng lại không biết Hậu gia có tính toán gì không?"

*từ chỉ em gái mình khi nói chuyện với người khác.

nói ra lời này là bởi vì thấy hần hôn Kỷ Dao sao? Dương Thiệu mỉm cười: "Tán Minh, người yên tâm đi, hai ngày nữa ta sẽ đến cầu hôn, mẫu thân ta đã chọn được ngày tốt rồi... Đương nhiên, cũng phải xem ý kiến của Kỷ lão gia, Kỷ phu nhân, nếu như có thể, chắc là tháng ba sang năm."

rõ ràng như vậy, tuyệt đối không phải thuận miệng nói, cuối cùng Kỷ Đình Nguyên cũng yên tâm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười: "Vậy là tốt rồi." Chủ yếu vì muội muội và Dương Thiệu có tiếp xúc da thịt, nếu như hai người cứ tiếp tục như vậy hần không chịu nổi nữa.

Trở lại trong xe, Kỷ Đình Nguyên nhìn Kỷ Dao một chút: "không bị thương chứ?"

Kỷ Dao lắc đầu: "Huynh nói gì với Hậu gia vậy?"

"Tán gẫu vài câu." Kỷ Đình Nguyên cũng không nói chuyện cầu hôn ra, "Con ngựa này có vấn đề, huynh thấy dạo này muội đừng ra khỏi nhà, chờ mọi chuyện điều tra rõ rồi nói tiếp."

"Trời lạnh như vậy, muội vốn cũng lười ra ngoài." Kỷ Dao quấn chặt áo choàng, đột nhiên nhớ đến Thẩm Nghiên, "A Nghiên đâu, huynh có thấy không?" Nàng xảy ra chuyện, nhất định Thẩm Nghiên rất nóng lòng, không chừng đã đuổi theo nàng rồi.

Kỷ Đình Nguyên nhớ lại một chút, trên đường vẫn không thấy Thẩm Nghiên.

Nếu như nàng không có đuổi theo, như vậy chắc là đi tìm người giúp đỡ rồi, Kỷ Dao bảo xa phu trở về thành.

Dương Thiệu thúc ngựa tới, dọc đường đi theo.

Nàng nhìn qua cửa sổ thấy hần.

Gương mặt tiểu cô nương như ẩn như hiện, khóe môi Dương Thiệu cong lên, vô tình đáng người càng thêm anh tuấn.

Nhưng mà đi dọc đường vẫn không nhìn thấy Thẩm Nghiên, Kỷ Dao sai người đi hỏi, có mấy vị cô nương nói thấy Thẩm Nghiên đuổi theo nàng, Kỷ Dao nóng lòng, đang định năn nỉ Dương Thiệu đi tìm một lúc thì thấy cách đó không xa, Thẩm Nghiên đang khập khểnh dắt ngựa tới.

Nàng ngheh đón: "Hù chết ta rồi, người đi đâu vậy? Người sao vậy?"

"Đừng nói nữa, còn nói gì mà ngựa tốt Tây Vực, ta thấy là con ngựa gốc mới đúng!" Thẩm Nghiên thờ dài, "Ta cười nó hơi nhanh một chút, nó liền không phân rõ phương hướng, chạy loạn một hồi, lúc ta xuống ngựa không cẩn thận bị trật chân."

Chắc là tiểu cô nương này ngã xuống đất, trên đầu đầy tuyết, trên quần áo cũng có, Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm quả thật Thẩm Nghiên rất quan tâm muội muội. đã nhiều năm như vậy rồi, mặc dù không còn hi vọng với hắn, nhưng quan hệ với muội muội không thay đổi chút nào.

Kỷ Dao áy náy: "Cũng may không có việc gì, nếu không ta có lỗi với người."

"Đừng nói như vậy, nhất định ta phải đuổi theo người, nếu như đổi thành ta, chẳng lẽ người ở đó chờ hay sao?"

Thẩm Nghiên vỗ vỗ tuyết trên quần áo, tươi cười một tiếng, "không có gì đâu, nghỉ ngơi hai ngày thì ổn."

"Vậy người ngồi xe chung với ta đi, đừng cười ngựa nữa." Kỷ Dao nói, "Ca ca, huynh ngồi xe người khác đi."

Bạn bè huynh ấy nhiều như vậy.

"đi đi." Kỷ Đình Nguyên lời ít mà ý nhiều, quay người đi.

Kỷ Dao đỡ Thẩm Nghiên ngồi xuống.

"thật không nghiêm trọng sao?" Nàng hỏi, "Người đừng nên gắng gượng."

"Sao lại vậy, không thấy ta còn có thể dẫn ngựa sao?" Thẩm Nghiên tiếc nuối, "Ta thấy ta bị lừa rồi, nhất định ngựa này không đáng tiền đến vậy," Sau đó trêu chọc, "Lần sau muốn mua ngựa, chắc là phải học hỏi Dương Đồ đốc mới được."

Kỷ Dao cười, không phủ nhận: "Nhất định hắn hiểu rất rõ, tuyệt đối sẽ không để người bị lừa."

Đôi mắt sáng rỡ, trong giọng nói toát lên sự tự hào, Thẩm Nghiên vui vẻ thay nàng, cũng có mấy phần ghen tị.

Khi nào mình mới được giống như Kỷ Dao đây, nghĩ đến đó, trong đầu hiện lên bóng hình Kỷ Đình Nguyên, hắn vẫn như cũ, rất lạnh nhạt với nàng, một thời gian dài không gặp, ngay cả một câu hỏi han cũng không nói.

Nhưng mà hắn vẫn không cưới vợ, nghĩ theo chiều hướng tốt, dường như mình vẫn còn cơ hội, chẳng qua nàng đã dần dần quên hết mùi vị chờ đợi, chỉ là chờ đợi ngày qua ngày, giống như trở thành thói quen... Có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, thói quen này cũng thay đổi, bản thân nàng cũng không rõ.

Xe ngựa đã nhanh chóng vào thành, dừng ở trước cổng Kỷ gia, sau khi Kỷ Dao xuống xe, bởi vì Thẩm Nghiên bị thương nên bảo xa phu đưa Thẩm Nghiên về nhà.

Nhìn xe đã đi xa, Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trên lưng ngựa: "Hầu gia không trở về sao?"

"không, đồ còn chưa đưa đến lệnh tôn* mà." Dương Thiệu xoay người xuống ngựa, "không phải người muốn ăn sao? Cho người ăn cho đã."

*từ chỉ cha mẹ người đối diện.

hắn sai người đem con hươu kia tới, còn có thỏ rừng.

"đi thôi." hắn nói.

Đêm đó đầu bếp bận rộn, bỏ tất cả khả năng để nấu ra món ngon, rốt cuộc Kỷ Dao cũng đạt được ước muốn ăn thịt do Dương Thiệu săn. Mà Kỷ Đình Nguyên cũng có cơ hội uống một bữa với đối thủ mạnh mẽ này, chẳng qua cuối cùng cũng thất bại mà kết thúc.

Ngược lại Dương Thiệu càng uống càng tỉnh, ngoại trừ ngoài mặt có hơi ửng đỏ thì không có chút dấu hiệu say rượu nào.

Nhưng Kỷ Dao vẫn rất lo lắng cho ca ca, lúc đưa Dương Thiệu ra cửa nói: "Hầu gia ngàn chén không say, nhưng mà ca ca không như vậy, lần sau đừng đề ý đến ca ca, lòng hiếu thắng của huynh ấy mạnh lắm, luôn muốn thắng Hầu gia, hơn nữa, Hầu gia uống nhiều quá cũng không tốt."

Hôm nay cũng do vui vẻ làm bữa một lần, hắn ôm eo Kỷ Dao: "Chuyện bản hầu uống rượu, không phải ai cũng có thể quản."

trên người nam nhân tản ra mùi rượu nồng nặc, làm ngộp thở, Kỷ Dao nhăn mày nói: "Vậy ai có thể quản được?"

Đương nhiên chỉ có thân phận kia.

Dương Thiệu cúi đầu hôn lên môi nàng một chút: "Chỉ có nương tử* mới có thể quản." hắn kéo người nàng sát lại, nói bên tai, "Người có muốn làm vợ bản hầu không? Làm thiếu phu nhân phủ Hoài Viễn hầu? Làm vợ của Dương Thiệu ta?"

*vợ.

Đúng là say nói năng bừa bãi, Kỷ Dao chột chột bộ ngực của hắn: "Làm thì ngài phải uống rượu ít một chút, có đồng ý không?"

"Nàng đồng ý sao? thật sự đồng ý?" hấn ngậm môi nàng trong miệng, "Ngày mai ta lập tức đến cầu hôn, nàng không thể... từ chối."

Nàng cảm thấy một đợt nóng bỏng, Kỳ Dao lùi về sau, hấn lại kéo nàng về phía trước ôm chặt hơn: "Có nghe thấy không?"

Bộ dạng không đồng ý thì không buông, quả thật là mượn rượu làm càn, Kỳ Dao vừa bực mình vừa buồn cười, dụ dỗ nói: "Nghe rồi, Hầu gia, ta tuyệt đối không từ chối."

hấn lại hôn một lát rồi mới buông ra, nhưng vẫn cứ ôm Kỳ Dao trong ngực.

Nhất thời bốn phía yên tĩnh, nàng tựa lên ngực của hấn, dường như có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch cực nhanh.

Nàng cũng không nói chuyện.

Bỗng nhiên Dương Thiệu buông nàng ra: "Ta đi đây."

Giọng nói nặng nề.

Kỳ Dao sững sờ, còn tưởng rằng hấn sẽ nói thêm cái gì thì thấy nam nhân bước đi không quay đầu lại, nhanh chóng bước đi.

Lúc ngồi trên lưng ngựa, Dương Thiệu vẫn cảm nhận được kích động trong lòng giống như ngọn lửa bùng cháy không cách nào dập tắt được. Vừa rồi Kỳ Dao nói sẽ không từ chối, hấn lập tức vui vẻ không kiềm nén được, bởi vì chính tai nghe được nàng đồng ý, trong chớp mắt hấn thật muốn lập tức đưa nàng về Hầu phủ, mang nàng tới phòng ngủ của mình...

hấn thúc ngựa trở về phủ, nhưng cũng không dừng lại, điên cuồng chạy vài vòng ở chuồng ngựa mới xuống ngựa.

Trần Tổ đứng ở phía xa cũng chẳng hiểu ra sao, bởi vì hành động của chủ tử quá kì lạ, hấn không theo đến Kỳ gia nên cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Sau khi Dương Thiệu khôi phục bình tĩnh thì dự định đi tắm rửa một chút, vừa rồi cả người đầy mồ hôi.

Trần Tổ bẩm báo: "Phát hiện vết thương ở chân ngựa phía sau, có lẽ thương tích do ám khí gây nên, nhưng không phát hiện ám khí, chắc là rơi mất trên đường."

Quả thật có người động tay động chân, nhưng sẽ là ai đây?

Kẻ thù trước kia cũng chính là Tạ Minh Xu, Tạ Minh Thiệu đã bị lưu đây, Tạ gia cũng không có lá gan này... Là công tử kia sao? Dương Thiệu nghi ngờ, chưa từng gặp mặt, không đến mức ra tay vì vẻ đẹp của Kỳ Dao chứ?

hấn đi đến thư phòng, dựa theo trí nhớ nhanh chóng vẽ khuôn mặt công tử kia vào: "đi điều tra người này."

Trần Tổ nhận lời.

Trong cung.

Tổng Diễm đang dùng bữa với Kiều An, hôm nay đi săn, làm Hoàng đế tất nhiên không thiếu thịt rừng, ngự trù* làm tám món ăn, mùi thơm lan vào mũi.

*đầu bếp trong cung

Kiều An tò mò hỏi: "Hạng nhất có phải Dương Đô đốc không?"

"không phải." Tổng Diễm lắc đầu, "Vốn ta còn tưởng rằng sẽ là Dương Đô đốc, kết quả hấn căn bản không có ra sân, nhưng mà nửa đường lại bán hai con thú rừng... cho Kỳ tiểu thư," Lúc đó hấn thấy rõ ràng, cười nói, "Chà, cuối cùng trẫm không cần quan tâm nữa, chắc là Dương Đô đốc sẽ nhanh chóng ôm người đẹp về nhà." nói rồi vẹo má Kiều An, "Giống như trẫm vậy."

hiện tại Kiều An đã sớm quen Tổng Diễm, sẵn giọng: "Hoàng thượng không đứng đắn, thiếp thân do phụ hoàng ban hôn đó."

"Đó cũng là do trẫm cầu xin." Tổng Diễm nhớ đến ngày đó Dương Thiệu bảo hấn sớm sinh quý tử, nghĩ thầm mỗi một chuyện, mỗi một câu nói của Dương Đô đốc đều thành sự thật, không phải thần tiên thì là cái gì? Chẳng qua là, nhân vật lợi hại như vậy, sao lại liên tục thất bại trên người Kỳ tiểu thư vậy?

không lẽ Kỳ tiểu thư là khắc tinh trong số mệnh của Dương Đô đốc?

Nghĩ như vậy, Tổng Diễm bắt đầu lo lắng, ban đêm lật qua lật lại, ngày hôm sau quyết định lần đầu tiên tự chủ trương, ban hôn cho Dương Thiệu và Kỳ Dao.

Thế là, thái giám đi tuyên chỉ ban hôn và đoàn người Thái phu nhân với Dương Thiệu đến Kỳ gia cầu hôn đụng mặt nhau.

Bạch Quả nói năng lộn xộn: "Tiểu thư, Dương gia đến cầu hôn, còn có, thánh chỉ đến, đồng thời, bảo tiểu thư ra tiếp chứ!"

Kỷ Dao:...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Đừng nói chỗ Kỷ Dao không rõ, cả nhà Kỷ gia cũng không hiểu ra sao, sau đó thái giám kia nói là Hoàng thượng ban hôn mới hiểu rõ được.

Mà bà mai đứng trong phòng, hai vị phu nhân thì hai mặt nhìn nhau, hôm nay các bà đến đây để cầu hôn, sao lại đột nhiên ban hôn? Vậy không cần phải cầu hôn nữa à? Cho dù ba người đều là người già dặn có kinh nghiệm cũng ngại ngần cả người, bởi vì đây là lần đầu tiên gặp chuyện như thế này.

Kỷ Dao ăn mặc chỉnh tề tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ.

Tất cả mọi người đều quý xuống.

thật sự là thánh chỉ lệnh nàng và Dương Thiệu thành hôn, Kỷ Dao vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm không phải Dương Thiệu đi cầu đó chứ? Nhưng nếu đúng như vậy, chắc là không đến trùng lúc cầu hôn đâu? Thậm chí không cần cầu hôn, dù sao lệnh vua khó trái, chỉ cần đưa sinh lễ, chọn ra ngày tốt là được.

Nàng nhớ lại bộ dạng mượn rượu làm càn hôm qua của Dương Thiệu, càng khẳng định không có liên quan đến Dương Thiệu.

Thái giám đọc xong, đám người đứng dậy.

"Công công, vốn dĩ hôm nay Dương gia đến cầu hôn, đã như vậy thì, ngài xem..." Kỷ Đình Nguyên đặt câu hỏi đầu tiên, "Vậy chuyện tiếp theo, Hoàng thượng có yêu cầu gì không, hoặc là trong cung có mời Lễ bộ, Khâm Thiên Giám* xử lý không?"

*Lễ bộ: bộ phận đảm nhiệm các lễ nghi trong cung đình.

Khâm Thiên Giám: bộ phận chịu trách nhiệm bói toán, quan sát thiên tượng, thời tiết, tính toán ngày lành tháng tốt, báo hung cát...

Công công cười nói: "Chuyện này hai nhà các người tự bàn bạc đi, tốt nhất nhanh một chút, không phải Hoàng thượng nói không nên kéo dài sao? Hoàng thượng ấy à, thấy Hầu gia và Kỷ tiểu thư xứng lứa vừa đôi, nên muốn tác hợp một chuyện tốt."

Đám người nghe được lời này thì đã hiểu rõ.

Sau khi công công ra về, Liễu thị nhỏ giọng hỏi Kỷ Dao: "Hầu gia đi cầu à?"

"không phải, là tấm lòng của Hoàng thượng." Kỷ Dao nghĩ thầm Hoàng thượng này thật tốt với Dương Thiệu, sợ hắn không cưới được mình cho nên ban hôn, "Đương nhiên Hầu gia không biết, nếu không cũng không chạm mặt như vậy."

Liễu thị trầm ngâm: "Cũng đúng." Sau đó cười một tiếng, nhìn con gái mình: "Có thể thấy con và Hầu gia có duyên, nhìn thử đi, ngay cả Hoàng thượng cũng muốn tác hợp."

Kỷ Dao giả bộ xấu hổ, cúi đầu ra ngoài.

Ban hôn cũng ban hôn rồi, Kỷ gia không thể không đồng ý, chuyện cầu hôn này cũng chỉ vẽ vờ thêm việc, chỉ là đến cũng đã đến, vẫn nên cho xong quá trình, bà mai và hai vị phu nhân trở về Dương gia báo tin tốt, đương nhiên Dương gia cũng đã nhận được thánh chỉ.

Thái phu nhân cho ba người hồng bao* rồi tự mình tiễn, nói với Dương Thiệu: "Việc này đúng thật bất ngờ, Hoàng thượng không nói trước với con à?"

*bao lì xì

Quả thật kì lạ, bởi vì cho dù là chuyện gì Tống Diễm cũng bàn bạc với hắn, nhưng mà Dương Thiệu nhớ Tống Diễm nhiều lần hỏi chuyện của hắn và Kỷ Dao, có thể thấy được để ý bao nhiêu, như vậy đạo thánh chỉ hôm nay cũng không ngoài ý muốn, trong lòng hắn cũng cảm động.

nói tới nói lui, Tống Diễm cũng chỉ quan tâm mà thôi.

"Cũng là chuyện vui." Dương Thiệu nói, "Như vậy làm đơn giản một chút, con thấy mấy ngày nữa đưa sinh lễ đi."

"Cái gì mấy ngày nữa?" Thái phu nhân nói, "Nương đã sớm chuẩn bị xong sinh lễ cho con, hai năm trước nương tưởng con muốn cưới vợ, kết quả thì sao?" Tiếc hận không thể rèn sắt thành thép, "Kéo dài cho tới bây giờ, cũng được, tốt xấu gì cũng thành thân, đương nhiên muốn càng nhanh càng tốt. Việc này con không cần phải bận tâm, con đi đưa sinh lễ chung, mời cậu mợ con, bọn họ vẫn mong con sớm ngày thành thân."

Cậu của hắn là Công bộ Thượng thư, Dương Thiệu ngăn ra.

"Khó có được Kỳ tiểu thư đồng ý gả cho con, đương nhiên phải cho đủ mặt mũi." Thái phu nhân giải quyết dứt khoát, "Ngày sau đi đưa sinh lễ, ngày mai để nương tính toán sinh lễ," nhìn con trai một chút, "Tuyệt đối không khiến Kỳ tiểu thư thiệt thòi."

Quả thật còn sót ruột hơn hắn, Dương Thiệu họ nhẹ: "Làm phiền mẫu thân rồi."

...

Phủ Tĩnh vương.

Tổng Thụy nghe được tin này, hung hãn quăng nghiên mực trên bàn xuống đất.

không cần phải nói nhất định là Dương Thiệu đi cầu Tống Diễm, Tống Diễm mới có thể ban hôn, đại hoàng huynh này thật sự là bị Dương Thiệu nắm mũi dắt đi, yêu cầu gì cũng có thể đáp ứng. Sau này có phải Dương Thiệu muốn giang sơn Đại Yên, hắn ta cũng chấp tay nhường cho giống vậy không?"

Đúng là điên rồi.

hắn ở trong thư phòng như thú bị nhốt, đi qua đi lại, hận không thể lập tức đến Kỳ gia đem Kỳ Dao đi. Đúng vậy, nhất định Kỳ Dao cũng không muốn gả cho Dương Thiệu, chỉ là có thánh chỉ nên không thể chống lại, hoặc là hắn nên tìm một cơ hội hỏi rõ, chỉ cần Kỳ Dao đồng ý, hắn có thể bảo vệ nàng trốn tránh kiếp nạn này.

Nhưng mà, ngày nào Dương Thiệu còn nắm giữ quyền cao thì ngày đó hắn không có cơ hội trở mình. Hắn cũng không tin, nhiều quan viên như vậy đều thật sự tình nguyện thân phục Dương Thiệu, tình nguyện để Dương Thiệu chỉ dưới một người, trở thành người không thể lay động!

Ai mà không có dã tâm chứ? Nhất là người có địa vị cao... Tống Thụy nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên lóe sáng, đôi mắt híp híp, thấp giọng dặn dò Vương Hi.

Vương Hi sừng sốt một chút: "Chuyện này có được không?"

"Có cái gì mà không được?" Tống Thụy cau mày nói, "Người này rất sĩ diện, người cứ dựa theo ta nói mà làm, mấu chốt là bên cạnh hắn tự có kẻ xấu khuyến khích. Ai bảo Dương Thiệu một tay che trời chứ, chỉ sợ hắn cũng không biết mình đắc tội bao nhiêu người."

Vương Hi nói: "Phải."

"Bản thân người không nên đi, để Chương Mậu Thần tìm một cơ hội tiếp cận, phương diện này hắn thành thạo."

Vương Hi vội vàng đi tìm Chương Mậu Thần.

Cách một ngày, Dương Thiệu và Công bộ Thượng thư Trình Tư Nhậm cùng phu nhân đưa sinh lễ, rương gỗ vừa nhấc lên giống như dòng sông liên tục không ngừng.

Dọc theo đường đánh trống thổi kèn vô cùng náo nhiệt, khiến cho dân chúng chen nhau ra xem.

Vì biết chuyện ban hôn, Kỳ Nguyệt về nhà ngoại thăm, ngồi ở trong phòng với muội muội cười nói: "Rốt cuộc vẫn gả cho Hầu gia, muội đó nha..." Nàng cũng không biết nói cái gì cho phải, thì ra cuối cùng người trong lòng muội muội thích vẫn là Hoài Viễn hầu.

Kỳ Dao đỏ mặt, cũng biết vì chuyện của nàng đã làm phiền đến tỷ tỷ và tỷ phu, giới thiệu Từ Lang cho nàng, lãng phí thời gian của người khác.

"Tỷ tỷ không trách là tốt rồi, trước đó do muội không suy nghĩ kỹ càng."

"Sao tỷ lại trách muội?" Kỳ Nguyệt ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Tỷ là mừng cho muội, cũng vui thay phụ thân mẫu thân, nhất là mẫu thân, cuối cùng cũng không cần lo lắng nữa."

Kỳ Dao cười lên.

Lần này mẫu thân nàng như ăn phải mật đường, cả ngày cười tít tít, thấy nàng thì cười đến không ngậm miệng được, sau ngày hôm nay chỉ e cười càng tươi hơn.

"Sao không dẫn Tiềm ca nhi đến?" Nàng hỏi, "Lâu rồi không gặp."

"Mới có mấy ngày, đã lâu đâu? Sau muội lại thích trẻ con như vậy?" Kỳ Nguyệt cười, xoa xoa búi tóc của nàng, "Chờ sau này bản thân sinh một đứa, cũng có người làm bạn với Tiềm ca nhi."

Chuyện này nàng vẫn không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng lúc muốn gả cho Dương Thiệu, dù ít dù nhiều cũng nhớ đến kiếp trước, lúc đó nàng làm thế nào cũng không mang thai được, vì thế Thái phu nhân càng không ưa nàng, không biết lần này... Nàng vô thức sờ bụng dưới một cái, lần này vận khí sẽ không kém như vậy đâu nhỉ?

Nàng không phải là cô nương tham lam phú quý của Hầu phủ kia, nàng cũng có tình cảm đối với Dương Thiệu, Kỳ Dao nghĩ thầm, số phận của nàng nhất định sẽ thay đổi.

Thấy muội muội có vẻ suy sụp, Kỳ Nguyệt quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Kỳ Dao thu hồi tâm tư, miễn cưỡng cười một tiếng: "không có gì."

Lúc này đột nhiên Bạch Quả chạy vào: "Tiểu thư, sinh lễ đưa đến rồi, cũng may phu nhân đã tính trước chỗ để... Đúng rồi, tiểu thư đoán xem bên trong sinh lễ có cái gì!"

Kỳ Dao khó hiểu: "không phải để ở trong rương sao, người có thể thấy được à?"

"không phải, không có để trong rương."

Bạch Quả thần thần bí bí.

Nhìn vẻ mặt cười hi hi của nàng, đột nhiên Kỳ Dao cảm giác như đã từng thấy, đúng vậy, kiếp trước lúc Dương Thiệu đến đưa sinh lễ, Bạch Quả cũng đã từng nói câu này. cô nàng này thật sự không thay đổi chút nào, mà tâm ý của Dương Thiệu cho đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Nàng không nói đáp án, tự mình chạy ra ngoài nhìn.

Ngay ở trong sân, một cặp chim nhạn buộc ở đó kêu cạc cạc, cánh màu xanh xám vỗ bịch bịch.

Ở phương nam Đại Yên, đưa sinh lễ đều đưa đến một đôi chim nhạn, mang ý "Ung ung minh nhạn, húc nhật thủy đán. Sĩ như quy thê, đãi băng vị phán"*, mà ở kinh thành thì không phải thứ cần. Nhưng Dương Thiệu dường như rất thích ngụ ý như vậy, hai lần đều đưa chim nhạn tới.

*Đây là bài thơ Bào Hữu Khố Diệp 3 của Khổng Tử.

Dịch nghĩa: Chim nhạn kêu ung ung (được dùng trong lễ nạp thái).

Lúc trời vừa tang tảng sáng.

Nếu anh rước vợ về nhà

Nên lo kịp lễ cưới vào lúc nước đá chưa tan.

Chim nhạn làm bạn sống chết không rời, bỗng nhiên Kỳ Dao rất muốn biết kiếp trước mình chết rồi, rốt cuộc sau đó Dương Thiệu như thế nào?

Chờ đến lúc thích hợp, nàng sẽ hỏi.

Nhưng mà nàng tin tưởng Dương Thiệu nhất định không cưới người khác, nếu không cũng không cố chấp với nàng như vậy, đang nghĩ ngợi thì đột nhiên xuất hiện một đôi giày quan đen nhánh trước mắt, chậm rãi đi về phía nàng. Kỳ Dao không thấy rõ mặt cũng đoán được là ai, vội vàng xoay người lại khẽ nói: "Ai bảo người tới đây?"

Ngay cả áo choàng nàng cũng không khoác, chỉ mặc một chiếc áo tay ngắn hẹp mảy đỏ thẫm, phía dưới là một chiếc váy gấm trăm hoa, trong thời tiết mùa đông này có vẻ khá mỏng manh.

Dương Thiệu cởi áo choàng lông chồn nhưng màu tím khoác lên người nàng: "Sao ta không thể tới?"

"không thể, trước khi thành thân gặp mặt không tốt," Kỳ Dao chau mày, "Điềm xấu."

Dương Thiệu bật cười.

Lời như vậy nghe một ít thì thôi đi, trải qua hai kiếp còn có thể tin sao? Nhưng mà dáng vẻ Kỳ Dao như vậy cũng rất đáng yêu, hắn từ sau ôm lấy eo của nàng, dựa vào nói: "Vậy ta không nhìn mặt của nàng, chúng ta cứ như thế này nói chuyện."

Ấm áp bao phủ lấy nàng.

Lúc đầu Kỳ Dao muốn đuổi hắn đi nhưng lại có chút không nỡ, không nhìn thấy mặt có phải tính là chưa thấy hay không? Chắc vậy cũng được.

"Người bắt chim nhạn ở đâu vậy?" Nàng hỏi.

"trên núi tuyết, ban đêm chim nhạn thích ở đó, trước đó ta đặt bẫy, dễ dàng bắt được, chỉ là thời gian chờ tương đối lâu, hơn nửa đêm mới bắt được."

Trước kia nàng không cảm thấy hứng thú gì, bây giờ mới biết hẳn thật sự đến núi tuyết, một lần đến ở hẳn một ngày, trời lạnh như vậy.

Tay nàng phủ lên mu bàn tay nam nhân: "Vắt và cho Hài gia rồi."

Khóe miệng Dương Thiệu cong lên, cúi đầu hôn sau tai nàng một cái: "không vắt và, có qua có lại, nàng cũng phải có lễ vật trả lại cho ta."

"Cái gì?"

hắn kêu Trần Tổ tới, đưa một thứ cho Kỷ Dao: "Làm tốt một chút cho ta, nếu không thoải mái..."

Kỷ Dao nhìn lại, là miếng giấy.

Đúng rồi, Dương Thiệu hầu như không mang được giày nàng làm, duy nhất chỉ có một lần, nhưng mà nàng làm quá tệ, không chịu đựng được nửa ngày.

Nhất định hẳn nhớ rất kỹ.

"Được, ta sẽ làm thật tốt." Kỷ Dao hỏi thăm, "Hài gia thích hoa văn gì?"

Chân mày Dương Thiệu khẽ nhếch lên, quả thật cái gì Kỷ Dao cũng không biết.

Nhìn cái cổ tuyết trắng phía sau của cô nàng, hẳn muốn cắn một cái, nhưng vẫn cứng chiều trả lời: "Muốn hoa văn vạn tự."

"Được."

"Màu nâu hoặc màu tương*, màu sắc không nên quá tươi."

*màu đỏ đô.

"Được."

"Muốn vải gấm, để giày bằng vải, hoa văn vạn tự dùng chỉ bạc để thêu."

"....."

"Mũi giày tốt nhất nên cao một chút."

"....." Kỷ Dao muốn đánh hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Dương Thiệu càng nói càng hăng, cảm giác quang minh chính đại để Kỷ Dao làm giày cho thật tốt. Cuối cùng Kỷ Dao cũng trở thành vợ của hắn, hắn tựa cằm trên đỉnh đầu của nàng, khẽ cười.

Vốn dĩ Kỷ Dao còn giận, nghe được tiếng cười kia lại hơi giật mình, bởi vì cảm giác được trong đó tràn đầy vui vẻ và thỏa mãn, khóe miệng nàng cong lên.

Được rồi, làm cho hắn thì làm, dù sao cũng dùng cho thành thân, nếu như sau này còn kén như vậy, nàng không thèm làm đâu!

Kỷ Dao hầm hừ: "Hài gia nói xong chưa?"

hắn ừ một tiếng, nhưng vẫn không buông tay ra, vẫn ôm từ phía sau: "Ta để lại cho nàng hai người."

"Cái gì?" Kỷ Dao sùng sốt.

"Hứa Như Nam, Trần Liệt." hắn nghiêm túc nói, "Thân thủ Hứa Như Nam dễ dàng bảo vệ nàng, còn Trần Liệt, nàng muốn tìm ta thì có thể dặn dò hắn chuyển lời bất cứ lúc nào."

Kiếp trước không có việc này, Kỷ Dao khó hiểu: "đang yên đang lành sao lại muốn bảo vệ ta? không lẽ thật sự có người muốn hại ta sao?"

"Lần trước điều tra chuyện ngựa, đúng là do âm khí gây thương tích, vì vậy vẫn nên cẩn thận một chút." Dương Thiệu hôn lên đỉnh đầu của nàng, ngửi

được hương hoa quế ngọt ngào, hận không thể xoay nạng lại gần mình một chút. Chỉ là nghĩ đến nạng vẫn còn suy nghĩ cố chấp điềm xấu gì đó nên kiềm lại. Lâu như vậy cũng đã chờ, chỉ còn không đến hai tháng nữa, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn này, hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Kỷ Dao cũng không phản đối.

Bởi vì bản thân nàng cũng cảm thấy phòng vệ của Kỷ gia thật sự quá kém, bây giờ Dương Thiệu tăng thêm nhân thủ, vậy thật sự không thể tốt hơn.

Nàng vui vẻ nhận lấy.

Vẫn còn ở trong nhà cha vợ tương lai nên không thể cứ ôm như vậy hoài, Dương Thiệu lưu luyến buông tay, nhìn Kỷ Dao trở về phòng.

Quả thật nàng không hề quay đầu lại, từ đầu đến cuối kiên trì không nhìn hắn.

Nghiêm túc như vậy, xem ra đúng là muốn thật dài thật lâu với mình rồi. Trong lòng Dương Thiệu ngọt ngào, xoay người trở về chính phòng.

Hai nước phái sứ giả đến tiến cống, đây là lần đầu tiên Tổng Diễm lấy thân phận là Hoàng đế tiếp kiến, cho nên vô cùng coi trọng, sau đó bàn bạc với Dương Thiệu, nhưng mà câu đầu tiên lại hỏi ngày thành hôn của hắn.

Dương Thiệu cười nói: "Hồi Hoàng thượng, đã định vào mừng sáu tháng ba."

"không tệ, không tệ." Mặc dù hắn ước gì Dương Thiệu có thể lập tức thành thân, cũng đỡ một chuyện phải lo, thế nhưng biết mùa đông khắc nghiệt không phải là thời tiết tốt, trong đó còn xen lẫn những chuyện khác, chắc chắn Dương Thiệu cũng rất nóng lòng, "Đến lúc đó nhất định trẫm sẽ tặng một món quà lớn."

"Vây vì thần cảm ơn Hoàng thượng trước." Dương Thiệu cũng không khách sáo.

Tổng Diễm nói đến chuyện chính: "Trẫm nhớ lúc phụ hoàng còn sống, Ô Tư Quốc đã từng tiến cống, dâng sĩ Ô Tư của bọn họ tính tình nóng nảy, từng đánh nhau trên đường. Bây giờ gần đến Tết, trẫm thật sự không muốn có chỗ nào sơ suất, cho nên mong Dương Đô đốc chú ý nhiều hơn."

So với trước đó, Tổng Diễm làm việc tỉ mỉ hơn nhiều, Dương Thiệu nói: "Vi thần nhất định sắp xếp ôn hòa, ngoài ra còn có La đại nhân quản lý Binh mã ty, Hoàng thượng cứ yên tâm đi."

...

Trước Tết hai ngày.

Sứ giả hai nước phụng lệnh của quốc vương nước mình, mang theo lễ vật mệnh mông cuồn cuồn tiến vào kinh thành, nhưng mà binh sĩ gác cửa thành đã sớm nhận được lệnh của Dương Thiệu, canh phòng nghiêm ngặt, tra xét từng người, những vật giống như binh khí đều bị tịch thu, cất giữ trong Binh mã ty, chờ sau khi tiến cống mới trả về.

Cho dù không vui nhưng sứ giả hai nước cũng nghe theo, dù sao binh mã Đại Yên cường tráng là thứ không phải bọn họ có khả năng chống cự.

Ngày hôm đó, ngự trù trong cung lập tức bắt đầu chuẩn bị yến tiệc.

Tổng Diễm đứng bên cửa sổ, nhìn công công và cung nữ đi đi lại lại, nhớ tới nhộn nhịp từng có thì không khỏi thổn thức.

hắn khỏi giá đến điện Từ Tâm

Sau khi phụ hoàng băng hà, Thái hoàng Thái hậu vô cùng đau lòng, vẫn chưa từng ra khỏi cửa điện, cho đến khi hắn đề tang được mấy tháng, đám quan chức liên tục dâng thư thỉnh cầu, Hoàng tổ mẫu mới ra mặt lần nữa, thống nhất ý kiến với đám quan chức để hắn nhanh chóng lên ngôi, trở thành tân đế của Đại Yên.

Mặc dù cách làm của Hoàng tổ mẫu không đúng nhưng từ đầu đến cuối bà vẫn không rời bỏ mình, sử dụng tất cả biện pháp giúp đỡ hắn.

Tổng Diễm ngồi ở dưới, cung kính nói: "Tổ mẫu, ngày mai ta muốn tiếp kiến sứ giả, trong cung tổ chức tiệc, tổ mẫu đến chung đi... Cháu sợ có chỗ nào chưa đúng, còn cần tổ mẫu chỉ dạy."

Đứa nhỏ này mặc long bào màu vàng tươi ngồi dưới ánh mặt trời, trong chớp mắt Thái hoàng Thái hậu có cảm giác như nhìn thấy tiên đế, thậm chí thoát đã qua hơn một năm rồi, Thái hoàng Thái hậu thấy Tổng Diễm rất có khí thế của Hoàng đế, có phần vui mừng: "Hiếm có được người có lòng hiếu thảo," Bà nhắc tay, ra hiệu Tổng Diễm đỡ bà ra ngoài, "Sao ta có thể từ chối chứ? Nhưng mà tiến cống này, người không cần làm quá long trọng, bọn họ nói là tiến cống, thật ra còn không phải thu hoạch của cái từ Đại Yên chúng ta sao? Bọn họ có thể cống được thứ gì?"

Trong giọng nói ẩn chứa kinh thường, Tổng Diễm cười một tiếng: "Tốt xấu gì cũng là lòng thành."

"Người đó, quá dễ tính." Thái hoàng Thái hậu nói, "Đừng để bọn họ nắm mũi dắt đi, phụ hoàng của người lúc còn sống cũng đã nói, tiến cống này nên từ ba năm một lần đổi thành năm năm một lần."

"thật sao?" Tống Diễm kinh ngạc, "Ta lại chưa từng nghe thấy."

"Phụ hoàng của người đã nhận ra tiến cống này không có ý nghĩa gì." Thái hoàng Thái hậu thầm nghĩ, đứa con trai này của bà không hổ là minh quân, chỉ tiếc bạc mệnh, sớm biết như vậy trước kia bà không nên chống đối với hắn, sau này mẹ con còn sinh ra khoảng cách, bà có chút hối hận, chỉ mong Tống Diễm có thể làm một vị Hoàng đế tốt, cũng không uổng phí tâm tư trước kia của bà.

Hai người nói một lúc, Thái hoàng Thái hậu nhìn mai vàng nở trong sân nói: "Mậu hậu kia của người như thế nào? Có từng qua thăm không?"

nói đến chính là Hoàng Quý Phi trước đó, trước kia tiên đế băng hà đã để lại chiếu thư phong làm Hoàng hậu, bây giờ đương nhiên là Hoàng Thái hậu.

Tống Diễm nói: "Đóng cửa không ra, dường như là bái Phật, ta nghe An An nói, con bé đến thăm cũng không gặp được."

Hi vọng thật sự là người chung tình, Thái hoàng Thái hậu nghĩ thầm, đến lúc chết tiên đế còn nhớ tới nàng ta, thế nhưng so với Tống Vân thì tốt hơn nhiều, nếu cứ luôn an phận như vậy thì thôi đi, chỉ sợ sau khi Tống Vân xả tang lại gây ra sóng gió, như vậy bà tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn. Đến lúc đó đưa nàng ta đi gặp tiên đế, để xem có mặt mũi nào không!

Bà trầm ngâm: "Cũng không thể đối xử tệ với nàng ta, để ta điều thêm vài cung nữ hầu hạ."

"không cần đâu." Tống Diễm nói, "Chỗ của bà ấy không thiếu cung nữ, đến hai mươi người, Hoàng tổ mẫu cứ yên tâm, An An sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy."

Thái Hoàng Thái hậu cau mày, nhưng vẫn không lên tiếng.

Ngày hôm sau, sau khi sứ giả hai nước được an bài xong thì Cố Diên Niên đến tiếp đãi, sau đó dẫn vào cung bái kiến Hoàng thượng, cùng nhau dự tiệc.

Hai vị sứ giả nhìn thấy Cố Diên Niên thì chấp tay hành lễ.

Sứ giả Ô Tư Quốc có làn da màu đen, cao lớn cường tráng, tính tình cũng vô cùng nóng nảy, dùng câu chữ không thạo nói: "Chào đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, có phải chúng ta sẽ vào cung không? không biết có thể nhìn thấy Dương Đô đốc của Đại Yên các người không, đây thật sự là phúc ba đời."

Đến đón không chỉ có Cố Diên Niên mà còn có mấy vị quan viên Lễ bộ, nghe được câu này, sắc mặt rất xấu hổ, nhưng khó xử nhất không ai quạ được Cố Diên Niên. Nhớ lại ngày đó, có vị sứ giả nào mà không muốn đến bái kiến ông đầu tiên? Bây giờ người đang ở ngay trước mặt, bọn họ lại chẳng thèm ngó tới, nóng lòng muốn gặp Dương Thiệu.

Lần đầu tiên ông chịu sự kính trọng như thế này, nhưng Cố Diên Niên vẫn duy trì vẻ tươi cười: "Hiện tại Dương Đô đốc đang duy trì trật tự trong ngoài thành, không biết có thể gặp được hay không?"

Hai vị sứ giả gật đầu, theo ông đi vào cung.

Thời điểm bọn họ tới, nghe nói Dương Thiệu là thái sư* của Thái tử cao quý ở Đại Yên, Hoàng thượng cũng vô cùng tín nhiệm hắn, cho dù nói cái gì Hoàng thượng cũng nghe theo. Lần này bọn họ đến có mang theo chút lễ vật muốn tặng cho Dương Thiệu, hi vọng hắn có thể nói vài lời tốt đẹp trước mặt Hoàng thượng, để hai nước bọn họ có thể thông thương**.

*Thầy dạy học của Thái tử.

**Mở cửa trao đổi mua bán hàng hóa.

Tính tình của sứ giả Ô Tư Quốc nóng nảy, vội vàng lao ra ngoài.

Đoàn người đi vào trong cung.

Sau khi sứ giả hai nước hành lễ, đưa lên rất nhiều cống phẩm, có các loại da lông, hương liệu, lá trà, các giống ngựa, còn có hai con nai trắng nói là thụy thú*.

*thú may mắn.

Tống Diễm tặng lại lễ.

Vì thể hiện phong độ của nước lớn, đương nhiên không thể keo kiệt, đa số đều là tơ lụa, vàng bạc châu báu những thứ đáng giá.

Sứ giả cười như hoa nở, một chuyến này thật đáng, sau đó kêu mỹ nhân lên múa.

Mỹ nhân mặc vô cùng ít, tươi đẹp ướt át, trên cổ tay và cổ chân đều đeo chuông vàng, động một cái lập tức có một trận âm thanh vang lên êm tai, thực sự là vô cùng tệ hại, Tống Diễm nghĩ thầm, nhìn gương mặt đỏ rần của mấy quan viên trẻ tuổi trong điện thử xem, tiểu quốc chính là tiểu quốc, quen dùng những cách thức lấy lòng này, khó trách phụ hoàng muốn sửa lại số lần tiến cống.

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, nói: "Lui ra đi, còn thể thống gì nữa."

Hai vị sứ giả cảm nhận được uy nghiêm, vội vàng nói xin lỗi.

Tổng Diễm truyền người trong cung vào múa.

Lần này đương nhiên cao nhã hơn nhiều.

Thái hoàng Thái hậu thấy vậy, âm thầm nhẹ gật đầu.

Đợi sau khi tan yến tiệc, Tổng Diễm nghe thái giám báo cáo các loại cống phẩm, tuy không đáng tiền nhưng cũng có những đồ vật kì lạ, không khỏi nghĩ đến lúc còn nhỏ thường có sứ giả đến tiến cống, thỉnh thoảng phụ hoàng sẽ cho hắn và nhóm hoàng đệ ngồi chung một chỗ, nhìn những người mặc trang phục kì lạ, ngôn ngữ kì lạ, khiến cho bọn họ mở mang tầm nhìn.

Còn hôm nay, chỉ có một mình hắn.

Trong lòng Tổng Diễm buồn bã, dặn dò Khương Xuân nói: "Đưa một ít hương liệu và lá trà cho Sở vương, Tĩnh vương còn có tứ đệ, lòng da đều đưa cho Yên Yên đi, đợi con bé xả tang thì làm áo lông."

Khương Xuân lĩnh mệnh.

So với đường phố náo nhiệt lúc sứ giả đến thăm, phủ Sở vương lại đặc biệt vắng lặng.

Từ sau khi tiên đế băng hà, Tổng Vân không rời khỏi vương phủ.

Nhìn vàng trắng sáng bên ngoài cửa sổ, hắn cảm thấy trà nóng trong tay, không biết đang suy nghĩ gì, có lẽ việc gì không muốn nghĩ mới đúng.

Thường Thanh đẩy cửa ra, khẽ nói: "Điện hạ, Hoàng thượng sai người đưa đến một vài thứ, nói là hôm nay sứ giả dâng cống phẩm." Hắn đưa tới, mở ra một cái rương, một mùi hương liệu nồng nàn bay ra.

Tổng Vân nhìn một lát: "Nhận lấy đi, tạm thời cũng không dùng đến."

"Vâng." Thường Thanh đóng rương lại, đứng một bên.

Nhìn bóng lưng hiu quạnh của chủ tử nhà mình, hắn không khỏi cay mũi, vốn dĩ tân đế Đại Yên phải là chủ tử, cũng không biết vì sao lại để cho Tổng Diễm, không lẽ yêu thương trước kia của tiên đế đối với chủ tử đều là giả sao? Trước khi chết cũng không nói riêng với chủ tử mấy câu, không trách được bây giờ chủ tử buồn bực như vậy.

Ánh mắt người hầu giống như đinh, Tổng Vân nhấp một ngụm trà lạnh nhạt nói: "Thường Thanh, có phải ngươi cảm thấy ta rất thất bại hay không?"

"không không." Thường Thanh vội nói, "Làm sao có thể, chỉ là vận khí của chủ tử không tốt."

Vận khí...

Đúng vậy, hắn vốn cho rằng mình là thiên chi kiêu tử*, thông minh không ai bằng, nhưng về sau mới biết, cả đời này của mình chẳng qua chỉ là mệnh tả hữu**, chịu điều khiển của vận khí.

*con trời.

**thuật ngữ trong tướng số, mệnh người hầu, đi theo giúp đỡ người khác.

hắn có thể trách được ai đây?

Chỉ trách đại ca ngu xuẩn ban đầu đã thay đổi tốt hơn, trở nên có trách nhiệm, có thành tựu, có tình, có nghĩa...

hắn im lặng, một lúc sau mới mở miệng: "Thường Thanh, có lần ta nghe phụ hoàng dạy bảo, khi đó tuổi nhỏ không biết, vậy mà hỏi phụ hoàng tại sao đại ca là Thái tử, ta không phải, bọn họ đều gọi ta là điện hạ, lại gọi đại ca là Thái tử điện hạ. Lúc đó phụ hoàng nói, ai là Thái tử không quan trọng, quan trọng là Đại Yên..."

"Đáng tiếc ta vẫn chưa từng hiểu rõ câu nói này, nhưng bây giờ, ta cũng nên hiểu rõ rồi." Tổng Vân nhìn ánh trăng sáng chậm rãi nói, "Trong cuộc sống không có điều đáng hối hận, chỉ có một việc có thể làm, chính là bắt đầu làm lại từ đầu."

Trong lòng Thường Thanh chấn động: "Điện hạ!"

"Ta tin tưởng Hoàng thượng sẽ là một minh quân, mà ta sẽ là một thần tử thật tốt." Ngón tay Tổng Vân vuốt ve chung trà, hắn nên từ bỏ hết tất cả, ngoài khả năng từng có thể làm Thái tử, mà còn là những quan viên kia mang chờ mong đối với hắn, hoặc là... cô nương hắn từng thích. Bây giờ chắc là nàng phải gả cho Dương Thiệu rồi. Lúc đầu nàng cũng không thích mình.

Những hào quang hoa lệ trên người hắn thật ra chỉ là ảo giác, là hắn đánh giá mình quá cao mà thôi, coi bỏ những lớp này, hắn và những người khác có

gì khác biệt?

Lần này hắn dần dần đã nhìn rõ chính mình, thật sự ban đầu hắn làm gì muốn hoàng quyền gì đó, chẳng qua bởi vì một đám người trông mong, mới từng bước trở nên tham lam, phát hiện Tống Diễm không đảm nhiệm được ngôi vị Thái tử mà sinh ra dã tâm.

hắn nên tỉnh ra.

Tống Vân hắn cũng chẳng qua là một người vô cùng bình thường.

Màn đêm buông xuống.

Đến khuya Dương Thiệu mới trở về nhà, mới vừa đến cửa liền gặp Đường ma ma.

Đường ma ma nói: "Thái phu nhân sai nô tỳ nói với Hầu gia, có sứ giả đến tặng lễ vật, Thái phu nhân đã từ chối nên thông báo cho Hầu gia một tiếng."

Dương Thiệu nói: "Đương nhiên ta sẽ không nhận, người nói mẫu thân ta cứ yên tâm."

Đường ma ma cáo từ.

Trần Tổ cau mày: "Vậy mà đến tặng đồ, bọn họ không biết Hầu gia liêm khiết thanh bạch hay sao!" Chủ tử là quan thanh liêm hiếm thấy, hắn đã gặp quá nhiều muốn nịnh bợ Dương Thiệu, nhưng hắn (Dương Thiệu) chưa từng nhận thứ gì.

thật ra những vật quý kia tính là gì? Phủ Hoài Viễn hầu sẽ thiếu sao? Tặng cho Ký tiểu thư còn được, Trần Tổ trầm nghĩ, Ký tiểu thư là trái tim của Hầu gia, nhưng mà Hầu gia đã muốn cưới nàng

Thế nhưng lời đồn cũng từ đó mà nổi lên, nhanh chóng có mấy vị quan vạch tội Dương Thiệu tiếp xúc với hai vị sứ giả, nói hắn nhận hối lộ, sinh động như thật, còn nói nhìn thấy sứ giả Ô Tư Quốc đưa mỹ nhân đến, mỹ nhân ở Dương gia đến giờ Tý mới đi.

Người sứ giả kia có lòng, nhưng mà căn bản không có cách đưa vào, bây giờ đã rời khỏi kinh thành, giới nước bản* như thế nào cũng được. Tống Diễm giận dữ, trách mắng những quan viên vạch tội kia một trận.

*vu oan nói xấu người khác.

Nhưng bởi vì quả thật sứ giả Ô Tư Quốc có ý đồ đó, hơn nữa vừa đến kinh thành lập tức nói muốn gặp Dương Thiệu nên vạch tội vẫn không ngừng.

Sau đó Tống Diễm đem một vị quan viên ra phạt trọng*, tước đi mũ quan mới yên tĩnh.

*cây gậy bản to hồi xưa.

Tin tức truyền đến tai Tống Thụy, hắn không khỏi mỉm cười, nên như vậy, Tống Diễm càng tín nhiệm Dương Thiệu, Dương Thiệu càng nhận lại nhiều đối địch, vẫn vỗ bả quan không ai hi vọng có một quan viên nào đó sẽ có quyền lực cao giống Hoàng thượng. Cứ mãi như vậy, không cần hắn ra tay, tự nhiên sẽ có thể lực đánh đến chết đi sống lại với Dương Thiệu.

hắn dặn dò Vương Hi: "Theo dõi Ký gia, Ký tiểu thư vừa ra khỏi cửa lập tức báo cáo." Chuyện Dương Thiệu có thể trì hoãn, hiện tại hắn muốn nhìn thấy nhất là Ký Dao.

Tết qua đi, Ký Dao vẫn luôn cố gắng ở nhà làm giày, nhất định phải làm cho hoàn hảo để Dương Thiệu hài lòng. Đây cũng là lễ vật nàng tặng cho hắn vào ngày thành thân.

Về phần Liêu thị cũng vội vàng chuẩn bị đồ cưới, nhưng mà bởi vì nhờ có con gái lớn nên bà đã có kinh nghiệm, cũng không bối rối, cũng không không lắng vì đồ cưới ít. Đây chính là Hoàng thượng ban hôn, Dương Thiệu lại thích con gái mình, cứ làm theo khả năng đi.

Ngày hôm đó kéo Ký Dao đến Ngọc Mãn Đường: "Mua cho con vài bộ trang sức, tự con nhìn xem thích không."

Ký Dao nói: "Nương mua đều thích."

nói ngọt như vậy, nhưng Liêu thị không muốn uống tiền, lỡ như không thích mua rồi không đeo không phải lãng phí sao? Bà nghiêm túc nói: "Nhanh nhìn kỹ một chút, lúc trước Nguyệt nhi cũng chọn, nương là người tốt, hai đứa con không thiên vị đứa nào hết."

Thấy mẫu thân nghiêm túc như vậy, Ký Dao liền nhìn mấy bộ, chọn một bộ khảm hồng ngọc, còn có một bộ phi thủy.

Liêu thị à một tiếng: "Cũng được, sau này không thể ăn mặc như con gái nữa, chừng chặc một chút."

Liêu thị bàn bạc với ông chủ xem khi nào làm thì tốt, Ký Dao thì đang đi dạo trong tiệm, đúng lúc này đột nhiên thấy một vị công tử đi tới, làn da hắn hơi vàng, mí mắt hơi sụp xuống, không nổi bật, nhưng dáng người của hắn lại cao gầy thon gọn.

Ký Dao nhận ra được, kinh ngạc nói: "Công tử, là người."

"À?" Tống Thụy giả vờ mới phát hiện ra nàng, mỉm cười: "Từ lần trước chia tay cho đến giờ tiểu thư không có vấn đề gì chứ?"

"Tay của ngươi khỏi chưa?" Kỷ Dao trực tiếp hỏi, "Lần trước công tử không để lại tên, ta cũng không biết cảm ơn như thế nào."

Ánh mắt nàng giống như nước hồ mùa xuân, long lanh óng ánh, Tống Thụy nhìn thấy, có cảm giác không rượu tự say.

"Ta họ Tần." Tống Thụy tùy tiện bịa ra một cái họ, "không biết tiểu thư họ gì?"

Kỷ Dao còn chưa trả lời thì Liêu thị đã đi tới: "Dao Dao, vị công tử này là ai vậy? Con quen à?"

"Lần trước ngựa của con bị thương, chính là vị công tử này cứu con."

"Ồi chào, đây chính là ân nhân cứu mạng của con." Liêu thị vội vàng cảm ơn, "Lần sau nhất định phải mời công tử đến nhà bọn ta dùng bữa cơm, trò chuyện tỏ lòng biết ơn."

"Phu nhân, không biết quý phu..."

"Tướng công họ Kỷ, chính là Tri phủ phủ Thuận Thiên."

Tống Thụy lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Kỷ Dao một cái, hỏi: "Nàng là người được Hoàng thượng ban hôn, gả cho vị Hoài Viễn hầu, Kỷ tiểu thư đó à?"

Được ban hôn vô cùng hiếm thấy, sớm đã truyền khắp kinh thành.

Dù sao cũng là chuyện cả đời của mình bị một người không quen nhắc tới, gương mặt Kỷ Dao đỏ lên, Liêu thị cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy đó, không lẽ công tử cũng biết Hầu gia sao? Hôm nay ta dẫn tiểu nữ đến đây chính vì đặt mua đồ cưới."

Liêu thị không giấu được vui vẻ, mà còn Kỷ Dao, quả là nàng có chút ngượng ngùng, hoàn toàn không có phản cảm hay không vui như hần đã tưởng tượng.

Trong lòng Tống Thụy như bị đâm một nhát.

không, có lẽ Kỷ Dao chỉ đang giả bộ, ai bảo Dương Thiệu có uy như thế, ngay cả Hoàng đế cũng nghe theo, nàng có thể làm sao?

Thế nhưng mà, hình ảnh Dương Thiệu và Kỷ Dao sóng vai cười ngửa ở núi Ngọc tràn vào não, hai bàn tay hần nắm chặt thành quyền, lần nữa thăm dò: "Ta nhớ ngày đó, hình như Dương Đô đốc cũng có tới tìm nàng...thì ra Kỷ tiểu thư và Dương Đô đốc đã sớm có duyên phận."

Liêu thị cười lên: "Con ngựa đó chính là mượn Hầu gia, Dao Dao xảy ra chuyện, đương nhiên Hầu gia rất sốt ruột, cũng may gặp được công tử, nếu không chỉ sợ có nguy hiểm. Dao Dao, lúc đó con nên hỏi vị công tử này rõ ràng chứ, nhìn xem, ngay cả ân nhân của mình cũng không biết..."

Những câu phía sau Tống Thụy không nghe lọt một câu, hần chỉ nghe được, Kỷ Dao mượn ngựa của Dương Thiệu.

A...

Hai con ngựa cùng màu sắc, nói lên được điều gì? Trong chớp mắt Tống Thụy hiểu rõ, từ đầu đến cuối mình là đồ ngu!

Nếu như Kỷ Dao không tình nguyện gả cho Dương Thiệu thì làm sao lại cười ngửa của hần? Khi đó còn chưa có ban hôn! Rốt cuộc nàng cũng bị địa vị của Dương Thiệu khuất phục sao?

nói cái gì "Chỉ đơn giản là không thích, cho dù xuất thân bọn họ có cao quý", đứa con gái đầy dối trá này, nói cho cùng vì điều kiện không đủ thì chân tình gì, tư cách gì? Đúng vậy, Tống Thụy nhớ lại, ngày đó Kỷ Dao ở ven hồ Trần Châu, duy nhất vô cùng không thích có mình hần, mà đối với Dương Thiệu, đối với Tống Văn cũng khác nhau, từ đầu đến cuối nàng vẫn như những cô nương kia, coi trọng nhất vẫn là quyền thế.

Điểm này, từ lúc hần sinh ra đã thiếu khuyết, thân phận của mẫu phi thấp, cha cũng không coi trọng, nhất định là muốn hần làm một hoàng tử vô dụng, chẳng làm nên trò trống gì.

Làm sao Kỷ Dao có thể để ý tới hần?

Ánh mắt Tống Thụy ngày càng trở nên lạnh lẽo, dường như trở thành hàn băng.

Có cảm giác nguy hiểm ập tới, Kỷ Dao lùi về sau, cùng lúc đó Hứa Như Nam đang đứng ngoài cửa đi đến bên cạnh nàng.

Vậy mà còn có người bảo vệ bên mình, người kia chắc chắn của Dương Thiệu!

Nhìn cô gái diễm lệ chói mắt như hoa mẫu đơn này, khóe miệng Tống Thụy nhếch lên, cười đến cổ quái: "Kỷ tiểu thư, nếu như Kỷ tiểu thư thật sự biết ơn thì đem ân tình này khắc ghi trong lòng đi, nếu như ngày nào có duyên gặp lại, ta sẽ tự để tiểu thư trả lại."

Đây là ý gì? Kỷ Dao không hiểu gì cả.

Đương nhiên nàng sẽ không hiểu.

Bởi vì nếu có một ngày này, hẳn nhất định sẽ khiến Kỳ Dao hối hận, muốn Kỳ Dao hối hận vì không thích hẳn, muốn Kỳ Dao hối hận vì chưa từng lựa chọn hẳn.

Tổng Thụy nhìn Kỳ Dao thật sâu, quay người mà đi.

Có lẽ ngày đó cũng không còn lâu nữa.

Tổng Thụy hẳn sẽ không cam chịu vận mệnh như vậy, làm thần tử của Tổng Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Lần này, Trần Tổ cho người cầm chân dung đi hỏi khắp nơi, thậm chí Hộ bộ* cũng đi qua, vậy mà không tra được người này, vì thế lập tức bẩm báo với Dương Thiệu: "Hứa Như Nam nói có gặp qua công tử kia ở Ngọc Mãn Đường, nói mấy câu với Kỳ tiểu thư rồi rời đi, sau đó chưa từng lộ diện."

*Hộ bộ có quản lý về nhân khẩu.

Càng nghĩ càng kì lạ, Dương Thiệu cảm thấy nhất định hẳn có mưu đồ với Kỳ Dao, dằn dò nói: "nói với Hứa Như Nam, sau này gặp lại thì trực tiếp bắt."

"Vâng." Trần Tổ sai một gã sai vặt đi chuyển lời.

Dương Thiệu tiếp tục dằn dò quản gia: "Nơi này trồng nhiều loại hoa cỏ một chút, giống tường vi, thược dược, sau này đầu xuân hoa nở nhiều... Ở đây đào một cái hồ nước, càng nhanh càng tốt, bên trong trồng năm ba gốc hoa sủng, ở giữa đặt một ngọn núi đá, ngang với mặt nước."

Nghe đến đó Trần Tổ mới hiểu được chuyện gì xảy ra, nhìn có vẻ giống như cho Kỳ tiểu thư nuôi rùa đen.

Quả nhiên sau đó nghe Dương Thiệu nói: "Rồi làm thêm một ổ mèo, lớn một chút."

hiện tại ở chỗ Kỳ Dao còn bốn con...

đang nói chuyện thì Thái phu nhân đến, từ xa cười nói: "Ồ mèo à, là cho Kỳ tiểu thư nuôi mèo sao? Sao nào, nàng cũng có sở thích này à?"

"Con mèo của ngài là nàng tặng."

Thái phu nhân kinh ngạc, mình thật sự không hay biết gì cả!

"Vậy trong nhà cũng náo nhiệt một chút." Bà nhìn con trai một cái, thầm nghĩ hẳn thật sự đặt Kỳ tiểu thư trong lòng, chuyện gì cũng tính toán chu đáo như vậy, mình cũng không ngại dặt dụa trên găm*, "Đồ vật trong phòng cũng nên đổi một chút, cũng được vài năm rồi, sau đó mua thêm một vài thứ, như là bàn trang điểm, tủ quần áo này, con dâu tương lai của nương cần dùng đến." Có cô nương nào không thích trang điểm?

*làm cho chuyện gì đó trở nên tốt đẹp hơn.

Dương Thiệu cười nói: "Cảm ơn mẫu thân."

"Khách khí với nương làm gì?" Thái phu nhân lắc đầu, "Nhưng mà chỉ sợ có quan viên phát hiện xuyên tạc, nói tác phong của người xa hoa lãng phí, cười có một cô vợ mà lại lao sư động chúng*. Nương nói chứ, có phải làm tiệc rượu cũng không được hay không? Chỉ riêng nhà nương của nương, tiệc cũng tầm mười bàn, có phải cũng bị vạch tội hay không, nói Hầu phu chúng ta phò trương lãng phí!"

*huy động một lực lượng lớn để làm một việc gì đó.

Nghe thấy mẫu thân tức giận, Dương Thiệu nói: "Chấp nhận với bọn họ làm gì?"

"Nương không muốn để ý tới, nhưng cậu của con nói, bây giờ con thành cái đinh trong mắt của vài người, nói con cẩn thận một chút."

Ngồi ở vị trí này thì đã sớm chuẩn bị, chẳng qua là sắc mặt của những quan viên kia còn khó nhìn hơn so với hẳn tưởng tượng, hẳn cũng đã khoan dung lắm rồi, tự hỏi cũng chưa làm chuyện mưu mô gì cho bản thân mình, mà bọn họ cứ một mực cắn hấn không nhả, không lẽ bởi vì Hoàng thượng quá chú ý đến mình sao?

Tổng Diễm, đúng là rất tin cậy hẳn.

Nhưng phần tin cậy này, hẳn làm sao có thể vứt bỏ? một đời này của hẳn vốn dĩ muốn sống nở mày nở mặt, bây giờ cười được Kỳ Dao, cũng có thể cho nàng hưởng thụ phần tôn quý này.

"Nương không cần lo lắng, con có thể tự ứng phó được." Dương Thiệu an ủi mẫu thân.

Con trai có thể một mình chống đỡ một phương đương nhiên Thái phu nhân rất vui mừng, vỗ vỗ cánh tay của hẳn: "Nếu có thể nên nhờ cậu con hỗ trợ, đừng một mình gánh vác."

"Trò đùa trẻ con sao có thể ảnh hưởng đến con?" Dương Thiệu khinh thường những quan viên vạch tội này, chẳng qua chỉ có tác dụng phủ chút bụi, hẳn lại không có nhược điểm gì trong tay kẻ khác.

Thái phu nhân gật đầu, gọi người đến kho lựa chọn vài vật thích hợp.

Hơn một tháng trôi qua, Kỳ Dao cũng đã làm xong giày, còn đến chỗ Liêu thị khoe khoang một chút.

"Coi như không tệ." Liêu thị cẩn thận kiểm tra, vô cùng khen ngợi phần nữ công này, "Nhất định Hầu gia sẽ hài lòng, nhưng mà con cũng đừng làm tay bị thương, Hầu phủ bọn họ còn có thể không có tú nương à?"

Đương nhiên là có, kiếp trước nàng không làm nữ công cũng chưa bao giờ thiếu những thứ này, chẳng qua thứ Dương Thiệu muốn là tấm lòng.

Tấm lòng thể hiện như thế nào, ngoài dựa vào chính tay mình thì không còn cách nào, nàng định thuận tay làm cho hẳn hai đôi vớ, hẳn thấy được nhất định sẽ càng vui vẻ.

Kỳ Dao lại bắt đầu làm vớ.

Mèo con trong nhà cũng dần dần lớn lên, thời điểm nàng bận rộn, bốn con xếp thành hình chữ nhất* nằm trên bàn nhìn nàng chăm chăm, mập mạp béo ú rất dễ nhìn. Mặc dù Kỳ Dao thích, nhưng cảm thấy nếu tiếp tục nuôi chúng thì phải tìm chồng cho hai con mèo nhỏ, sau đó lại sinh...

*chữ nhất: —

Kỳ Dao đau cả đầu.

Nàng cũng sai người đến hỏi Thẩm Nghiên muốn hay không, vẫn nên tìm nhà tương đối phù hợp.

Mèo sư tử đẹp như vậy, đương nhiên Thẩm Nghiên cầu còn không được, lập tức ôm đi.

Còn một con nữa, Kỳ Dao đưa cho Kỳ Nguyệt.

Tiền ca nhi rất thích, mỗi ngày chơi cùng mèo con, còn nói chuyện với mèo con, khiến người ta buồn cười.

Đầu tháng ba, ngoài việc hai nhà kết thân, Tạ phủ cũng có việc mừng, Tạ Minh Kha được thăng lên làm Lại bộ Tả thị Lang, vượt liên tục hai cấp, tiến vào nội các. Từ trước đến nay nội các có quyền quyết định chính sự, dựa vào năng lực của Tạ Minh Kha sẽ không khiến cho người khác chỉ trích, nhưng mà hẳn lại là liên khâm* với Dương Thiệu.

*anh em cột chèo.

Bách quan xôn xao.

Bản thân Kỳ Dao cũng cảm thấy, đây là Hoàng thượng mạnh mẽ cho những quan viên muốn gây chuyện kia một bạt tai.

Có thể thấy được địa vị Dương Thiệu vững chắc không thể lay động.

Ngược lại Kỳ Chương có chút lo lắng, cảm giác địa vị hai người con rể này quá cao, bây giờ Tống Diễm còn tình nguyện tin tưởng thì cũng thôi, nhưng ngày nào đó trở mặt, vậy sẽ còn thảm hơn so với người khác.

"Tiền triều* có Trương Phương Tín, Hiếu Chân Đế vô cùng tin tưởng hẳn, thế nhưng lúc về già đột nhiên thay đổi, không chỉ giết Trương Phương Tín, thậm chí còn tru di cửu tộc**..." Kỳ Chương sợ con rể của mình cũng nổi gót, vậy cả nhà bọn họ cũng khó tránh được kiếp nạn này.

*Triều đại trước.

*Tru di cửu tộc là giết chín đời từ cao tổ (cụ tổ năm đời của người phạm tội) đến huyền tôn (chút của người phạm tội).

"Đó là bởi vì Trương Phương Tín có mưu đồ tạo phản." Kỳ Đình Nguyên nhàn nhạt nói.

"Ai nói là tạo phản? Chỉ là ngang ngược càn rỡ một chút."

Liêu thị kinh hồn bạt vía, nhưng nhớ lại: "Hầu gia cũng không có ngang ngược càn rỡ mà, chẳng nhìn những người châm ngòi ly gián kia đi, Hầu gia

cũng không đối phó bọn họ, đều do Hoàng thượng ra tay."

Kỷ Dao nghĩ thầm dù gì Dương Thiệu cũng là sống lại, đối với kiểu thủ đoạn này e rằng chẳng thêm ngó tới, không giống Tống Diễm trẻ tuổi nóng tính, oán hận bọn họ nói xấu ân sư của hắn.

Nghĩ đến lại cảm thấy buồn cười, thật ra Dương Thiệu cũng mới chỉ hai mươi ba tuổi, còn nhỏ hơn Tống Diễm.

"Muốn con nói, nếu thật sự có ngày đó, còn không bằng bây giờ phản..." Kỷ Đình Nguyên còn chưa nói xong, lập tức bị Kỷ Chương gõ đầu một cái, "Đồ dân này, điên rồi, lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng dám nói! Đầu óc con mê muội rồi!"

Cũng không biết do ai nói trước, buồn lo vô cớ, Kỷ Đình Nguyên trầm nghĩ, nếu như Hoàng đế muốn diệt tộc, Dương Thiệu cầm binh mã trong tay không tạo phản không phải đồ ngu sao?

Càng nói càng không ra gì, Liêu thị nói: "Hai người con rể tự có chủ kiến, những người không biết như chúng ta lo lắng cái gì?" Sau đó đổi chủ đề, "Chắc là phụ thân đang ở trên đường đến phải không?"

Cũng chỉ có thời điểm như thế này Kỷ lão gia từ mới tới một chuyến.

Ngày hôm sau Kỷ lão gia từ đã đến nơi, vẫn giống như trước đó mang theo mấy xe đồ, Kỷ Dao đi lên hỏi han, ngọt ngào hỏi: "Tổ phụ, sao thấy ông càng ngày càng trẻ vậy?"

Dáng người lão gia từ thẳng tắp, tinh thần sáng lạng, cười ha hả nói: "Làm người không thể nhàn rỗi, càng hoạt động thân thể càng tốt, ông có mang cây tê thái này, còn có cái đầu tự tay trồng."

"Tổ phụ thật sự càng già càng dẻo dai." Kỷ Đình Nguyên cũng khen.

Nhưng mà lão gia từ lại trề mắt liếc hắn một cái: "Càng già càng dẻo dai cũng không biết có chờ được cháu trai hay không, Đình Nguyên, cháu nhìn đi, Dao Dao cũng sắp làm phu nhân Hầu gia rồi, còn cháu thì sao? Nàng dâu của cháu chừng nào có? Ông còn chuẩn bị một đôi vòng tay vàng, đó là tổ mẫu cháu để lại."

Hiếm khi lão gia từ thúc giục, có thể thấy cũng vô cùng sốt ruột.

Muốn nói không có áp lực, không có khả năng, chỉ là hắn vẫn chưa gặp được người thích thì phải làm sao? Kỷ Đình Nguyên qua loa nói: "Ông chờ một chút, chắc chắn sẽ có."

"Khi nào?"

Kỷ Đình Nguyên chạy mất.

Đội đến mừng sáu tháng ba, từ sớm La phu nhân đã đến Kỷ gia, trước đó bà dạy Kỷ Dao cười ngửa, cho dù xuất thân của bà hay là gia thế của chồng đều rất vinh quang lừng lẫy, dưới gối lại có hai trai một gái, vô cùng có phúc nên được mời đến là Toàn Phúc phu nhân*

*Toàn phúc phu nhân là phu nhân nhà quan còn đầy đủ cha nương, chồng con, được mời tới chải tóc chúc phúc cho cô dâu.

Lúc này Kỷ Dao đã có chút bồn chồn, so với cảm giác kiếp trước, cảm giác lần này hoàn toàn khác biệt, có chờ mong, có ngọt ngào, có thỏa mãn, cũng có hơi lo lắng, có thể nói là cảm giác phức tạp.

Các nữ quyến tới thêm trang* ngồi một bên, nhỏ giọng nói cười.

*đến tặng quà cho cô dâu.

Kỷ Nguyệt ôm Tiềm ca nhi: "Nhìn đi có đẹp không nào?"

Tiềm ca nhi gật đầu: "Ừm, đỏ đỏ."

Mặc áo cưới đương nhiên phải đỏ, Kỷ Nguyệt mỉm cười, nàng cũng không có cảm giác khó chịu gì, muội muội gả đi, cho dù là người lớn trong nhà hay là nàng đều thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì biết Dương Thiệu nhất định sẽ đối xử tốt với muội muội.

Ngoài vui vẻ thì chính là có cảm giác mong đợi, cảm giác cuộc sống sau này của bọn họ sẽ càng ngày tốt hơn, thậm chí nàng có thể tưởng tượng được, sau này nàng đi thăm muội muội, đến lúc đó ở trong sân uống trà với muội muội, còn mấy đứa bé tập trung một chỗ vui đùa, đuổi đuổi đánh đánh.

Mà tương công của các nàng, chắc hẳn đang ở thư phòng bàn bạc chính sự, chờ bàn bạc xong liền ôm con dạy bảo, hoặc là nói cười với các nàng.

Kỷ Nguyệt nghĩ đến đây, thật là một chuyện tốt, nhưng khóe mắt vẫn không kiềm được hơi nóng lên.

Các nàng đều rời khỏi nhà rồi.

Lúc giật mình tỉnh lại thì nghe được tiếng pháo nổ bên ngoài.

Dương Thiệu đến đón dâu.

Kỷ Dao nhìn gương mặt trang điểm vô cùng điểm lệ trong gương, khóe miệng cong lên. Nàng cảm thấy trong lòng hồi hộp, nàng sắp lại được nhìn thấy Dương Thiệu rồi, mặc dù là hai tháng gần gũi nhưng giống như cách ba thu.

La phu nhân đội khăn đỏ lên cho nàng, cười nói: "Hầu gia đến rồi, vậy cùng nhau đi bái kiến song thân*."

*cha nương.

Thời điểm ánh sáng trước mắt biến mất, nàng nhìn thấy Thẩm Nghiên phía sau, không khỏi thờ dài, chẳng biết đến khi nào mình mới có thể thêm trang cho Thẩm Nghiên nữa?

Nàng tặng mình một đôi ngọc bội quý giá!

Lúc này Kỷ Nguyệt nắm chặt tay của nàng: "Dao Dao, cẩn thận một chút, đừng đụng vào."

"Vâng, tỷ tỷ." Nàng nắm thật chặt.

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, trận thế của đội đón dâu vô cùng lớn, Dương Thiệu mặc một thân hỉ phục*, cưỡi ngựa cao to, bên trái hán chính là Vĩnh Gia hầu Mục Liêm, bên phải chính là Tạ Minh Kha, ở bên cạnh còn có con trai của Tào Quốc Công Trình Di Trung, thống lĩnh Cẩm vệ quân Nguyên Thái, còn có con trai của Đại học sĩ viện Hàn Lâm, đầu trạng nguyên năm ngoái Vệ Vũ Phong.

*áo cưới dành cho nam.

Chưa nói đến tên tuổi của Dương Thiệu, chỉ dựa vào mấy nam nhi anh tuấn xuất sắc này, dân chúng cũng vây lại tầng tầng lớp lớp, chưa kể đến còn tiền mừng đầy đất.

đi đến cổng, Dương Thiệu liền xoay người xuống ngựa đón Kỷ Dao.

Hai người gặp nhau ở chính phòng, Kỷ Dao thông qua khăn tân nương thấy được một góc áo bào của nam nhân, màu đỏ giống như nàng.

Tiểu cô nương yêu thương đang ở trước mặt, cảm xúc Dương Thiệu nhấp nhô, mặc dù những ngày này không có ngày nào không mơ ước, quả thật đã đến, hắn vẫn không kiềm chế được tâm tình vui vẻ, ước gì có thể lập tức ôm Kỷ Dao lên lưng ngựa, lao vùn vụt về nhà.

Chỉ là, chuyện nên làm còn chưa làm.

Hai người dâng trà cho Kỷ lão gia tử, còn có vợ chồng Kỷ Chương.

Kỷ lão gia tử cho một hồng bao, cười tủm tỉm nhìn Dương Thiệu: "Sau này cần phải đối xử thật tốt với Dao Dao nhà chúng ta, đứa nhỏ Dao Dao này nghịch ngợm, cháu bao dung con bé một chút."

"Vâng, xin tỏ phụ cứ yên tâm." Dương Thiệu nghiêm túc, thật ra hắn cảm thấy Kỷ Dao nghịch ngợm càng đáng yêu.

Liêu thị nhìn con gái lại khóc lên.

Tuy nói không thiên vị, nhưng thật ra bà yêu thương Kỷ Dao nhất, bởi vì miệng con bé ngọt, lại nhỏ nhất, cũng ở chung rất lâu, bây giờ cuối cùng cũng gả đi, bà rất vui vẻ nhưng lại không muốn rời xa, sau đó nhìn thấy Kỷ Nguyệt đứng bên cạnh càng khổ sở hơn.

Hai đứa con gái đều đã gả đi làm vợ!

Kỷ Chương lau nước mắt cho bà: "Đừng khóc, ngày tốt mà." Mặc dù trong lòng cũng chưa xót nhưng là nam nhân không dễ rơi lệ, dặn dò, "Dao Dao, đến Hầu phủ không thể không hiểu chuyện nữa, phải cùng Hầu gia cử án tề mi*, giúp đỡ nhau trong lúc khó khăn, nhớ kỹ phải hiếu kính với người lớn trong nhà, xảy ra chuyện không được tự mình quyết định mà phải bàn bạc với nhau mới được."

*vợ chồng tôn trọng nhau.

Cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe tiếng mẫu thân nàng khóc, phụ thân dạy bảo, trong lòng Kỷ Dao cũng có hơi khó chịu.

Cả đời nàng tùy hứng, bây giờ có thể thuận lợi gả cho Dương Thiệu, tất cả đều bởi vì người lớn trong nhà yêu thương quan tâm, còn có ca ca tỷ tỷ bao dung. Hôm nay đi đến bước này, cũng có thể nói là vận khí tốt, nhưng cũng bởi vì có người nhà tốt như vậy.

Hai hàng nước mắt không nén được chảy xuống, cũng may, kiếp này bọn họ đều bình an.

Bái biệt xong, Kỷ Đình Nguyên công nàng đến kiệu hoa.

Thường ngày hai huynh muội vô cùng thân thiết, tới giờ phút này lại không biết nói cái gì, một lúc lâu Kỷ Dao mới nói: "Ca ca, huynh sống thật sự vui vẻ sao?"

Kỷ Đình Nguyên hơi ngần ra.

"Muội hi vọng ca ca thật sự vui về."

Kỷ Đình Nguyên còn chưa kịp hiểu thì bọn họ đã đến cạnh kiệu hoa.

Thả muội muội xuống, Kỷ Đình Nguyên nhìn Dương Thiệu một cái, ngàn vạn câu chữ cũng chỉ còn lại một câu: "Sau này giao muội muội cho người."

"Được, ta sẽ không để nàng hối hận khi gả cho ta."

Giọng nói nam nhân trầm thấp chân thành tha thiết truyền vào lỗ tai, trong lòng Kỷ Dao ngọt ngào, sau đó La phu nhân đỡ nàng vào kiệu.

Tiếng trống nhạc vang lên, đội ngũ đón dâu chậm rãi đi về hướng phủ Hoài Viễn hầu.

Sau đó nên làm cái gì Kỷ Dao biết rất rõ, chỉ là trước mắt không nhìn thấy, trên đầu là mũ phượng nặng nề, không tránh được đầu óc thấy choáng váng, lúc đưa vào động phòng, cảm giác chân muốn nhũn ra, chờ đến khi ngồi vào giường mới cảm thấy toàn thân thả lỏng.

Cuối cùng cũng xong!

Trong phòng lần lượt vang lên tiếng cười, đều là nữ quyến của Dương gia đến náo động phòng, chờ đến lúc Dương Thiệu đi vào, các nàng liên tục trêu ghẹo.

Con cháu Dương gia ít ỏi, những người kia đều là họ hàng xa, cho dù kiếp này Kỷ Dao cũng không quen nhiều, đang phân biệt thì liền thấy một đôi giày đen tối gần, ngay sao đó trước mắt sáng lên, khăn tân nương rơi xuống.

Ngẩng đầu lên lập tức đối diện với ánh mắt sâu sắc của nam nhân. Khắp trong phòng đều là màu đỏ, càng động lòng người, tựa như một đầm nước tĩnh lặng, nước trong đầm chỉ có thể hiện lên dung mạo của nàng.

Gương mặt Kỷ Dao nóng lên, cúi đầu xuống.

Các nữ quyến thi nhau khen ngợi vẻ đẹp của nàng, khen bọn họ là do ông trời tác hợp cho.

Nha hoàn ném táo đỏ, đậu phộng lên người bọn họ, đó là ngụ ý sớm sinh quý tử, trong tay Kỷ Dao bóp một hạt âm thầm cầu nguyện.

Sau đó hai người uống rượu giao bôi.

Tiếp theo các nữ quyến lại chúc mừng vài câu rồi rời đi.

Trong phòng một đợt im lặng, cũng không biết do mũ phượng quá nặng hay sao mà nàng cảm giác mình hơi khó thở, Kỷ Dao cúi mũ phượng xuống, đúng lúc này nam nhân đi tới, ngồi bên cạnh nàng.

"Hầu gia..." Tim nàng đập nhanh hơn.

Giọng nói nũng nịu, làm sao Dương Thiệu nhịn được, lập tức đưa tay ôm nàng lên đùi, không nói một câu mà là một trận hôn.

Đương nhiên đã đói khát lâu rồi, Kỷ Dao cảm giác hần như một vòng xoáy muốn cuốn mình vào, nghĩ đến tiếp theo đó sẽ xảy ra chuyện gì, càng có chút hoảng hốt khó nói. không phải không muốn, chỉ là từ nhỏ Dương Thiệu đã luyện võ, phương diện này hơi quá dũng mãnh.

Nhưng mà tính ra hần còn quan tâm, hôm nay lại là lần đầu... Lúc Kỷ Dao suy nghĩ lung tung lập tức cảm giác ngực mát lạnh, không biết hần đã rút mất thất lung của nàng lúc nào, quần áo rơi xuống, lộ ra quần áo trong thêu mẫu đơn đỏ ửng, hần cúi đầu xuống, cách lớp vải mềm mại mà hôn lên hai khối mềm mại kia.

Cho dù đã từng trải qua nhưng Kỷ Dao không kiềm được đỏ mặt, khẽ nói: "không phải chàng còn đi mời rượu sao? Nhiều khách như vậy đang chờ chàng."

Đúng vậy, cho dù không muốn buông cũng phải đi một lúc, đầu lưỡi lướt qua cánh môi anh đào, giọng nói của hần khàn khàn: "Chờ ta trở lại."

Toàn thân Kỷ Dao run lên, vội vàng ôm ngực.

Nàng then thùng càng làm hần nổi lửa, tiếp tục nữa thật chịu không nổi, ngón tay Dương Thiệu vuốt ve mặt của nàng: "Ta đi đây, có đói thì đến phòng bếp ăn một chút..." Cúi đầu xuống nói bên tai của nàng, "Đừng ngủ."

Ánh mắt hần đã nhiễm tình ý, khiến cho tim nàng đập loạn một trận, gục đầu xuống nói: "Hầu gia đừng để say mới được."

Ngày thường thì thôi đi, hôm say làm sao hần có thể say được?

"Còn có rất nhiều, rất nhiều người đỡ rượu giúp ta, ta sẽ nhanh chóng trở lại." hần ôm nàng từ trên đùi trở về giường, bỗng nhiên nói, "Đường như nàng

nặng thêm một chút rồi, là do áo cưới hay thêm ít thịt?"

Kỷ Dao nói: "Chàng đoán đi."

"Đoán cái gì?" hấn nhú mày cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một chút, "Chờ lát nữa tự bản hầu nhìn xem "

Cảm giác như bị nắm trong lòng bàn tay, mặt Kỷ Dao càng đỏ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Lúc này Trần Tổ ở ngoài cửa nói: "Hầu gia, Hoàng thượng cử người đến chúc mừng."

Đúng là trước đó Tống Diễm có nói, muốn tặng hấn một món quà lớn, Dương Thiệu không thể dây dưa nữa, ngón tay tham lam vuốt ve gương mặt Kỷ Dao, đứng lên mở cửa ra ngoài.

Thấy cô gia đi rồi, Mộc Hương và Bạch Quả vội vàng đi vào.

Áo cưới còn đang mở ra, nàng ngồi thẳng lên kéo lại một chút.

Bạch Quả đem mũ phượng trên giường để lên bàn trang điểm, Mộc Hương hỏi: "Phu nhân có muốn tắm rửa không?" Cho dù ai trải qua những nghi lễ đại hôn như vậy cũng người đầy mồ hôi, chứ đừng nói đến thân thể mềm mại của chủ tử.

Kỷ Dao gật đầu: "Ừm, nước nóng một chút."

Ngâm một lát tiêu trừ mệt mỏi.

"Phu nhân có đói bụng không, hay là ăn trước một chút gì đi?" Bạch Quả hỏi.

"không đói bụng, chỉ là hơi buồn ngủ." Chắc là vừa rồi uống rượu giao bôi, Kỷ Dao đang nói, chợt nghe hai tiếng mèo kêu, chao ôi một tiếng. "Bọn chúng vừa mới qua đây, không biết có chạy loạn khắp nơi hay không?" Nàng đứng lên đi tới cửa, có phần sốt ruột.

Mộc Hương cười nói: "Chỉ sợ phu nhân chưa biết rồi, Hầu gia sai thợ mộc làm một ổ mèo thật lớn trong sân, hai con mèo đang ở chỗ đó."

"thật sao?" Kỷ Dao kinh ngạc, khoe miệng cong lên, nghĩ thầm hấn rất có lòng, "Nhưng mà chúng có chạy không?"

"Cửa đóng lại, có nha hoàn trông coi nên không chạy được."

Kỷ Dao nhẹ nhàng thở ra, dự định ngày mai đi xem một chút, bây giờ ngoài trời đã tối không tiện ra ngoài.

Mộc Hương kêu người đi lấy nước, còn nàng ở trong phòng nhìn bốn phía.

Vật dụng đều là vật mới, bao gồm cả cái giường lớn này, toàn là gỗ tử đàn, vô cùng xa hoa. Nàng đưa tay sờ bàn trang điểm, cái này cũng vậy, còn đẹp hơn kiếp trước, điêu khắc hoa văn hoa lệ, xung quanh khảm ngọc trai trắng sáng, khi ánh nến chiếu vào phản xạ chút ánh sáng.

Chắc là do Thái phu nhân chọn rồi. Dương Thiệu không hiểu những sở thích của con gái, nghĩ đến Thái phu nhân thay đổi, Kỷ Dao rất vui vẻ.

Nàng cởi áo cưới ra, treo bên cạnh kệ áo.

Nước nhanh chóng được đưa tới, Kỷ Dao ngâm mình trong thùng gỗ, cảm thấy vô cùng thoải mái, chút nữa thì ngủ rồi, vẫn là Mộc Hương lay nàng tỉnh lại.

Thấm thoát nửa canh giờ đã trôi qua, nhớ lại Dương Thiệu nói gì mà sẽ nhanh chóng trở lại, Kỷ Dao liền bật cười.

Kiếp trước địa vị của hấn không cao mà còn xã giao một lúc lâu hướng chi bây giờ là Đại Đô đốc, cũng không biết bao nhiêu khách khứa muốn gặp mặt, chỉ sợ còn trẻ hơn kiếp trước. Kỷ Dao mặc quần áo vào rồi tựa ở trên gối, bởi vì trước đó có uống một ít rượu, rốt cuộc cũng không chờ được Dương Thiệu về, ngủ say sưa.

Như nàng đoán, đúng là Dương Thiệu tiếp không xuể, có mấy người bạn hỗ trợ cũng đến giờ Hợi* mới về, vội vàng đi tắm sạch mùi rượu trên người, lúc trở lại động phòng liền nghe Mộc Hương nói: "...Hôm nay phu nhân quá mệt mỏi."

*Từ 21 giờ đến 23 giờ.

Sửng sốt một chút, Dương Thiệu nói: "Người ra ngoài đi."

Mộc Hương lui ra bên ngoài, gài cửa lại.

Nến đỏ vẫn còn đang cháy, Dương Thiệu nương vào đó nhìn thấy Kỷ Dao.

không còn lớp trang điểm điểm lệ, hiện tại nàng như hoa quỳnh nở rộ trong đêm, được nước mưa cọ rửa qua, trong sạch tinh khiết, hân tì mĩ thường thức, một chỗ cũng không bỏ qua. Cặp chân mày thanh tú của nàng, lông mi của nàng, chiếc mũi của nàng, đôi môi khê mím của nàng, còn có... Thân thể tươi đẹp bên trong quần áo.

Lúc đang suy nghĩ, cảnh tượng từng thân mật ào tới, hân cúi người nhấp nhấp đôi môi của nàng.

Kỷ Dao đang buồn ngủ díp mắt, cứ ngỡ là ở trong mơ, lằm bằm vài tiếng rồi xoay người.

Vẫn không chịu tỉnh cũng thú vị, trước kia nàng uống say hân càng thích làm xằng làm bậy, Dương Thiệu đưa tay cởi quần áo trong của nàng.

Trượt xuống lộ ra một khoảng vai trắng nõn.

...

Trong mơ, thân thể càng ngày càng lạnh, giống như từ mùa xuân chậm rãi đến mùa thu, trên trời có lá rụng bay xuống, từng chiếc từng chiếc bám lên thân, làm sao cũng không thoát ra được. Qua một lúc sau, lại càng ngày càng nóng, trên người có ai đang khơi lên đồng lửa, ngọn lửa kia trực tiếp nhào vào mặt của nàng, ngực của nàng, chân của nàng.

Kỷ Dao chậm rãi mở to mắt, mới biết được chuyện gì xảy ra, mặt đỏ lên, vô thức trốn tránh vào chăn.

Dương Thiệu tay dài, kéo chăn mền ra ném xuống chân giường.

"Chàng..." Kỷ Dao không có chần, xấu hổ đến mức nói lắp bắp, trong lòng thật sự ghét bỏ mình không thể uống rượu, nàng chỉ uống một ngụm rượu giao bôi, vậy mà ngủ say đến vậy, "Chàng, chàng trả chăn mền lại cho thiếp, thiếp lạnh."

"Lạnh à?" Dương Thiệu nhàn mày cười một tiếng, kéo nàng lại, "Ta rất nóng, ôm ta là được."

Lòng ngựa cứng rắn của hân quả nhiên giống như bàn ủi, lỗ tai Kỷ Dao đã đỏ lên, cắn môi nói: "Chàng cũng không đánh thức ta."

"Sao lại không đánh thức, không phải nàng thức rồi sao? Còn nhanh hơn ta dự đoán." hân còn chưa đã nghiệm đâu, nhưng mà nếu Kỷ Dao còn không thức, khả năng hân phải một mình động phòng. Cơ thể vô cùng đẹp để hoàn toàn phơi bày trước mặt hân, hân đã không còn phải mơ ước được thưởng thức, nội tâm của hân rục rịch góc đầu gối muốn xâm chiếm.

Thân thể nam nhân nghiêng về phía trước đặt nàng dưới thân: "Thức rồi thì tốt."

Nghe thật là nguy hiểm, Kỷ Dao biết được lần đầu sẽ có cảm giác gì, sững sốt không buông cánh tay ôm cổ của hân ra: "Đợi lát nữa đi, thiếp có lời muốn nói với chàng."

"nói cái gì?" hân cúi đầu hôn lên cánh tay của nàng.

trên môi cũng nóng hổi, Kỷ Dao nhớ đến cẳng chân nóng hổi lúc vừa tỉnh lại, trên thân có cảm giác tê dại, không biết hân hôn bao lâu, hôn chỗ nào nữa! Lông mi của nàng run rẩy: "Thiếp nghe Mộc Hương nói, chàng làm cho con mèo một ổ rất lớn phải không?"

"Phải."

"Làm khi nào vậy?"

Còn tưởng là chuyện gì quan trọng, loại chuyện lông gà vô tội này Dương Thiệu không có kiên nhẫn nghe, bây giờ là thời điểm để nói chuyện này sao? một lần nữa nam nhân lại đè nàng xuống: "Sau này từ từ mà nói." hân cúi đầu xuống hôn lên cổ của nàng, một cánh tay chậm rãi đưa xuống dưới, chạm vào mềm mại chẳng khác nào đậu hũ.

Lòng bàn tay nắm lấy chỗ nhô lên, ma sát hạt châu, hô hấp của hân ngày càng nặng.

Kỷ Dao bị hân vuốt ve đến toàn thân nhũn ra, giống như một vũng nước, bỗng nhiên Dương Thiệu nói: "Ta đã nhìn ra rồi, quả thật nàng có thêm chút thịt... Nhiều thêm một chút nữa, như vậy càng tốt hơn."

Nương theo âm thanh khàn khàn của hân, Kỷ Dao cảm giác mình chạm phải một thứ, giống như măng non muốn phá đất xông lên, tìm nàng đập thành thạch, còn muốn hoãn lại một chút, vô thức nhắc chân lên, chống đầu gối lên bộ ngực của hân: "Đột thêm lát nữa."

Giờ này đã là giờ nào rồi, Dương Thiệu nói: "Đợi nữa trời sáng luôn." một tay đẩy chân ra, một tay vuốt ve dịu dàng nói, "Dao Dao, đừng

sợ..." hấn đã nhận ra Kỳ Dao đang muốn kéo dài thời gian, ngoài sợ đau thì có thể vì cái gì, "Chịu một chút sẽ qua."

Bị nói trúng tâm sự, Kỳ Dao bĩu môi: "Chàng nói dễ nghe như vậy, có phải chàng đau đầu."

Dương Thiệu nhướn mày: "Làm sao nàng biết ta không đau?" hấn nắm tay nàng hướng xuống dưới, "Đau như muốn nứt ra, còn đau hơn so với chịu một đao."

Xấu xa.

Mặt Kỳ Dao muốn bùng rồi, muốn rút tay ra, nhưng rút ra không được, buồn bực nói: "Hầu gia..."

hấn thả lỏng tay ra, nhưng đúng lúc đó lại tiến vào.

Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, mặt mày hoảng hốt.

Nhìn thấy gương mặt nhỏ trắng bệch, Dương Thiệu chậm lại, cúi đầu hôn lỗ tai của nàng, Kỳ Dao ngửa ngáy, thân thể uốn éo. hấn tiếp tục hôn đầu vai của nàng, tay cũng không ngừng châm lửa bốn phía, giống như nhạc công thuần thục gảy đàn, nàng dần dần mê loạn, cũng không biết đau một chút mới tốt, hay là nên...

Trong vô thức hấn đã xâm chiếm toàn bộ, khi thì dịu dàng lúc thì nhanh chóng, nàng cũng không còn khó chịu như ban đầu. Nhưng mà hấn lo lắng cho Kỳ Dao, vẫn không dám dùng sức tiến công, nhìn nhin một ngọn lửa, đến cuối cùng cũng không thể làm cho sáng khoái, luôn cảm thấy giống như phóng ngựa trên thảo nguyên, quát roi ngựa thế nào cũng không thể chạy, cuối cùng chân mềm nhũn còn té xuống đất, đầy bụi bặm!

Dương Thiệu nằm ngang nhìn rèm che, có một tia trống rỗng.

Ngược lại Kỳ Dao cảm thấy giải thoát, so với kiếp trước thì động phòng trải qua thuận lợi hơn.

Nàng uể oải: "thật nhiều mồ hôi, đi tắm đi." Cúi đầu xuống thì thấy trên giường trải tấm vải trắng, bên trên nhiễm mấy cánh hoa kích cỡ như vệt máu, nàng cảm lên để một bên, chờ lát nữa Mộc Hương sẽ đưa đến chỗ Đường ma ma, Thái phu nhân cũng sẽ biết.

Làm xong động tác này, cùng nam nhân nhìn nhau, trong lòng Kỳ Dao giật mình, cho rằng hấn chưa thỏa mãn nên muốn nàng, lần thứ nhất có thể chịu đựng được, nhưng mà lần thứ hai thì khó nói. Dù Dương Thiệu cẩn thận như thế nào nhưng cũng sợ động đến vết thương, nàng có thể cảm giác được đau ngầm ngầm.

"Hầu gia..." Kỳ Dao nhẹ nhàng thở ra, "Muộn rồi, buổi sáng ngày mai còn phải dâng trà cho mẫu thân nữa."

không kêu Thái phu nhân, một tiếng mẫu thân khiến cho trong lòng hấn nở hoa.

Giờ phút này Kỳ Dao thật sự đã trở thành vợ của hấn, Dương Thiệu ôm nàng chặt hơn một chút: "Rốt cuộc gọi ta là cái gì?"

Kỳ Dao run lên hiểu được: "Tướng công."

hấn cười, mặt mày khoan khoái, ngón tay vuốt ve bên hông của nàng: "Nàng nói vừa rồi tướng công có làm đau nàng không?"

Nhớ lại đúng là hấn rất kiềm chế.

Có thể nhìn ra cô sức kiềm chế, bây giờ trên trán vẫn còn mồ hôi, Kỳ Dao ừ một tiếng, nhìn gương mặt tuấn tú của hấn: "Vất vả cho Hầu gia rồi."

"Chỉ là vất vả thôi à?" Đôi mắt hấn nhắm lại.

Vậy còn muốn thế nào nữa? Kỳ Dao suy nghĩ một chút: "Hầu gia có đói không, hay là thiếp nấu cho chàng một bữa khuya?"

hấn nhìn ngón tay tuyết trắng thon dài của nàng, đưa tay chụp tới: "Ý kiến hay, chẳng qua chỗ này của ta không đói chút nào, nhưng mà chỗ khác vô cùng đói..." Đói bụng rất lâu rất lâu, từ khi hấn sống lại nhớ tới Kỳ Dao, hấn vẫn nhìn nhin.

Sau ngày đính hôn, những ngày đó làm sao trải qua được, chỉ có hấn hiểu rõ.

Tim Kỳ Dao đập thình thịch, ngón tay rút lại: "Chưa từng nghe qua chỗ khác sẽ đói... Có phải chàng mệt mỏi quá không, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi."

Làm sao hấn ngủ được? Dương Thiệu xoay người đặt nàng dưới thân, nhìn lông mi run run của nàng, khẽ nói bên tai: "Ta không động vào nơi đó, Dao Dao, nhưng nàng phải giúp ta."

Mặt Kỳ Dao đỏ giống như ánh bình minh, nàng đã biết Dương Thiệu muốn làm gì, dù sao cũng là vợ chồng, không phải chưa từng làm qua, nhưng đêm tân hôn thì... không hề nghĩ tới.

Dù sao so với kiểu kia thì tốt hơn.

Nàng nhắm mắt lại: "Ừm."

...

Đột nhiên trong lòng im lặng, không có bất kì âm thanh nào cũng không cần nước, thậm chí Mộc Hương và Bạch Quả tưởng rằng hai người kia đã ngủ rồi, chờ bên ngoài một lúc lâu, đề phòng bọn họ thức dậy lại cần nước.

Kết quả đột nhiên nghe tiếng phu nhân giận dữ mắng một tiếng: "Dương Thiệu!"

Ngay sau đó không còn âm thanh nào nữa.

một lúc sau hai người mới cần nước, phu nhân không biết bị cái gì, được Hầu gia ôm ra, hai cánh tay buông thõng, trên trán đều là mồ hôi.

Mộc Hương và Bạch Quả hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có trong lòng Kỳ Dao hiểu rõ, mua bán này hoàn toàn lỗ vốn, sớm biết còn không bằng... hần có thể thương tiếc kết thúc sớm một chút, nhưng hiện tại làm nằng một chết.

Ngày mai nếu nằng không dâng trà được, nằng sẽ, nằng sẽ... Đột nhiên Kỳ Dao nghiêng đầu cắn trên bả vai hần một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Dương Thiệu bị đau, nhưng không tức giận chút nào, cười nhẹ nói: "Nàng muốn cắn bao nhiêu cũng được."

Ý là, tùy nằng xử phạt, Kỳ Dao lập tức cắn thêm một cái.

hần cau mày, lập tức lại cười.

Thái độ đáp lại như đánh vào cục bông, trong lòng Kỳ Dao nhất thời không còn buồn bực, nằng có thể cắn rớt miếng thịt nào của hần ư?

Nàng oán giận: "Tay thiệp thật tê!"

"Chờ lát xoa cho nằng."

Dương Thiệu đặt nằng vào thùng gỗ, mình cũng ngồi xuống đó.

Nhìn thấy nước trong thùng gỗ tràn ra, hần nhíu mày: "Xem ra vẫn có chuyện sơ sót, ngày mai phải đi đặt một thùng gỗ lớn hơn một chút."

Kỳ Dao nghĩ thầm không biết xấu hổ, ai thèm thường xuyên tắm cùng hần chứ. Thế nhưng vẫn không lên tiếng, dù sao nếu hần huấn luyện binh mã trở về, trên người đầy mồ hôi bẩn, nằng chắc chắn sẽ không bước vào cái thùng này.

Dương Thiệu cầm khăn lau cho nằng.

Hai người tắm rửa xong, lúc trở lại lên giường thì sắc trời đã khuya, Kỳ Dao ngáp một cái: "Chẳng biết mai có dậy nổi hay không, nếu dậy trễ, là chàng hại, mẫu thân có hỏi..."

"Mẫu thân có hỏi cũng sẽ không trách, hơn nữa, ta sẽ chủ động giải thích."

Giải thích?

Là muốn nói chuyện giường chiếu của bọn họ đó à? Mặt Kỳ Dao nóng lên, muốn đánh hần.

Dương Thiệu nắm chặt tay của nằng: "Còn dùng lực nữa, đến mai thật sự không được, để ta xoa cho nằng một lát."

Kỳ Dao hàm hừ, nhắm mắt lại.

Sức lực của nam nhân không nặng không nhẹ, đúng thật rất dễ chịu, xoa từ đầu ngón tay đến cánh tay, nằng vô tình ngủ mất.

Dương Thiệu cúi người nghe được tiếng thở đều đều của nằng, khóe miệng cong lên, đặt tay nằng vào chăn đỏ chót, nghiêng mình nằm xuống.

Chóp mũi đều là mùi hương trên người của nằng, hương tóc thơm, nghĩ đến tương lai mỗi đêm đều có Kỳ Dao làm bạn, hần liền có cảm giác thỏa

mặt không nói nên lời, khoác tay lên eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng kéo vào ngực, cả người Kỳ Dao đều rúc vào ngực, nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại như vậy.

hắn cúi đầu xuống hôn lên đỉnh đầu của nàng một cái, chìm vào mộng đẹp.

Giấc ngủ này cũng không biết ngủ cho đến giờ nào, Kỳ Dao mở mắt ra thấy rèm màu đỏ, có hơi hoảng hốt, nhưng nhanh chóng nhớ lại đêm động phòng hôm qua, kêu lớn: "Mộc Hương, giờ nào rồi?"

"Giờ Tý." Bất chợt có một âm thanh nam nhân vang lên, Kỳ Dao mới phát hiện Dương Thiệu đang đứng trước tấm bình phong.

hắn mặc cẩm bào màu đỏ, thắt đai ngọc lên, dáng người thẳng tắp, lúc nghiêng mặt qua, ánh mắt chiếu lên càng làm đôi mắt của hắn thêm sáng.

"Sao Hầu gia không gọi thiếp?" Kỳ Dao thấy Mộc Hương đi vào, vội vàng nói nàng ấy đi lấy vẩy sam cho nàng.

"không cần lo lắng, vừa rồi mẫu thân bảo Đường ma ma đến chuyển lời, nói chúng ta qua muộn một chút. Bà bảo là hôm qua sợ ý uống nhiều quá, chẳng biết khi nào mới dậy được, quyết định buổi trưa dâng trà, sau đó đến từ đường, rồi trở về dùng cơm trưa chung." Dương Thiệu ngồi bên giường, "Mẫu thân chờ mong đã lâu, vô cùng vui vẻ."

thật sao? Kỳ Dao nửa tin nửa ngờ.

Thế nhưng kiếp trước Thái phu nhân dậy rất sớm, chẳng qua lúc đó quả thật không nóng vội cho Dương Thiệu thành thân như vậy.

Nàng cũng chậm lại.

Chỉ là lần đầu tiên lấy thân phận con dâu gặp Thái phu nhân, vẫn nên ăn mặc trang trọng, Kỳ Dao ngồi trước bàn gương để Mộc Hương chải đầu, chải một búi tóc kinh hồng, lúc đang định cài trâm vào, Dương Thiệu nói: "Chỗ này của ta có một cây trâm phù hợp, nàng xem có được hay không?"

Là trâm bướm vàng quen thuộc, chính là trước kia nàng trả lại cho hắn.

Chẳng trách cứ đi theo nàng, hắn vẫn đợi trong phòng, lúc chải tóc cũng không đi, Kỳ Dao hé miệng cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào: "Đẹp lắm, làm phiền Hầu gia cài lên giúp thiếp đi."

Dương Thiệu nhanh chóng cài lên cho nàng.

Hai người không ai nói gì, nhưng cây trâm này cuối cùng cũng trở về trong tay của nàng, thật giống như phần tình cảm đã từng mất đi kia, Kỳ Dao cười ngọt ngào với Dương Thiệu.

Dương Thiệu dắt tay nàng: "đi gặp mẫu thân thôi, cũng gần đến trưa rồi."

đi đến ngoài sân, Kỳ Dao ngừng lại.

Nhớ rõ lần đầu tiên tới, nơi này không có bao nhiêu hoa cỏ, hôm qua che khăn tân nương cũng không phát hiện, không ngờ hắn lại biến chỗ này thành giống như chỗ ở ở nhà mẹ đẻ, khắp nơi cây lá sum sê, hơn nữa ở phía tây còn đào một cái hồ, giờ phút này hai con rùa đen đang bò lên tảng đá phơi nắng.

Nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, ngón tay cào cào trong lòng bàn tay của hắn.

Đôi mắt hắn híp lại, rất dễ chịu.

Biểu cảm kia giống như còn mèo nhỏ nàng nuôi, Kỳ Dao thấy vậy muốn gỡ cái cằm của hắn một chút, nhưng mà tốt xấu gì Dương Thiệu cũng là Đại Đô đốc, nếu thật sự đưa tay lên gỡ, hình tượng này...

Suýt nữa thì Kỳ Dao đã phì cười một tiếng.

Hai người đi ra ngoài, nhanh chóng thấy được ổ mèo.

thật là một cái ổ lớn, dùng gỗ tạo thành, về phần nóc nhà thế mà che từng mảnh ngói, chắc là vì phòng mưa.

Ổ này còn tốt hơn ổ mèo ban đầu nhiều, Kỳ Dao nghe được tiếng mèo kêu bên trong, dịu dàng nói: "Ngoan một chút, lát nữa ta tới thăm các người." không thể lập tức thả ra, trước tiên để bọn chúng quen nơi này mới được.

"thật ra trong nhà thiếp đều để bọn chúng ngủ tùy ý, cũng không có cái ổ chính thức nào cả. Mùa hè có lúc ngủ trên bàn, có lúc thì ngủ ngoài mái hiên, mùa đông thỉnh thoảng còn ngủ trên giường."

đã biết nàng không có khuôn phép, Dương Thiệu nghiêm mặt nói: "Ta mặc kệ trời nóng trời lạnh, không cho phép ngủ trên giường."

"Mùa đông còn ấm hơn so với lò sưởi tay..." Kỳ Dao nhấn mạnh, "Tắm xong mới ngủ."

Dương Thiệu nắm thật chặt ngón tay.

Nhìn đáng vẻ giông bão sắp đến của hắn, vậy mà kết quả lại nói: "Có ấm hơn ta không?"

Lúc đầu Kỳ Dao muốn phản bác, chớp mắt lập tức nuốt trở vào, mồm mới bao nhiêu lớn, đáng người hắn lại cao to như vậy, làm sao có thể hơn được.

Hai nha hoàn theo phía sau cũng nhìn không được cười, ý của Hầu gia là chỉ muốn chủ tử ôm ngai ấy ngủ là được rồi, nghĩ đến cũng có hơi đỏ mặt.

Ở chính phòng, thật ra Thái phu nhân không dậy muộn như vậy, nhưng mà bà quan tâm con trai và con dâu, nghe nói hai người quần quít đến đêm khuya mới ngủ, nên vô cùng quan tâm, đặc biệt đề Đường ma ma đi chuyển lời.

Ai bảo con trai bà thành thân muộn như vậy, lại chỉ thích Kỳ Dao, động phòng không thiếu được thô lỗ một chút, sợ rằng đứa con dâu này cũng chịu vất vả.

Thái phu nhân dặn phòng bếp nấu canh đại bổ, trong canh có dạ dày gà vịt ngỗng, hải sâm và mực, nấu trọn vẹn hai canh giờ buổi sáng sau đó còn thêm nhân sâm, đương quy, hoàng kỳ và các loại dược liệu, vẫn còn nấu cho đến giờ.

Lúc này nha hoàn đi vào bẩm báo: "Hầu gia và phu nhân đã tới."

"Mau mời vào." Vẻ mặt Thái phu nhân tươi cười.

Lúc nhìn thấy Kỳ Dao, bà càng trở nên hiền hòa, lời kéo tay con dâu: "Ngủ có ngon không? Ta uống nhiều rượu quá, cũng mới dậy."

Thấy gương mặt của nàng được phủ một lớp phấn mỏng, dường như cũng không nhìn ra chút mệt mỏi nào, thật đẹp mắt, mặc một bộ váy màu hồng thêu hoa mẫu đơn, trong điểm lệ còn thêm hòa nhã. Nhưng mà con của mình thì rất rõ ràng, tinh thần sáng khoái, mặt mũi tràn đầy thỏa mãn.

Thái phu nhân nói: "Hôm qua thì thôi, hôm nay ngủ sớm đi, sắp phải lại mặt* rồi." Nhắc nhở con trai đừng giãy vò con dâu đến mệt chết.

*sau ba ngày kết hôn, chú rể sẽ đưa cô dâu về thăm nhà mẹ đẻ.

Mặt Kỳ Dao đỏ lên, cũng không biết nên nói cái gì.

Dương Thiệu ho nhẹ: "Mẫu thân cũng vậy, đừng uống nhiều quá."

Vì hắn mà nói dối, còn nói nữa à? Thái phu nhân liếc xéo đứa con trai này một cái.

Đường ma ma nhắc nhở: "Thái phu nhân, trà đã pha xong rồi."

Nha hoàn lấy đệm gấm ra.

Dương Thiệu thấp giọng nói: "Tay còn tê không?"

thật sự sợ nàng bùng trà không được, Kỳ Dao cố ý nói: "không nhắc lên được."

"Vậy bản hầu nâng với nàng, để ta nói với mẫu thân một tiếng..." hắn thật muốn nói, Kỳ Dao gấp đến mức nhéo hắn một cái, Dương Thiệu cười nhẹ.

Đường ma ma bùng trà tới.

Hai người quỳ lên đệm gấm, mỗi người lấy một chung trà dâng cho Thái phu nhân, Thái phu nhân nhấp chung trà của Kỳ Dao, cảm thấy trong lòng ngọt ngào, sau này còn mong chờ Kỳ Dao sinh con đường cái cho Dương gia bọn họ! Bà cho hai hồng bao thật dày, còn cho Kỳ Dao một hộp trang sức.

Kỳ Dao cảm ơn, có thể cảm nhận được Thái phu nhân yêu thích nàng.

Sau đó cả nhà ăn một ít điểm tâm lót dạ rồi đi về hướng từ đường Dương gia, bởi vì Kỳ Dao gả vào Hầu phủ, là chính thê của Dương Thiệu, đây là muốn đưa vào gia phả*.

*danh sách những người trong tộc.

Bên trong từ đường không khí nghiêm trang, lúc Dương Thiệu bước vào vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, phụ thân của hắn đã qua đời từ sớm, nếu không hôm nay sẽ ngồi chung một chỗ với mẫu thân hắn nhận trà của bọn họ, sẽ tốt đẹp như thế nào? Hắn dẫn Kỳ Dao dâng hương cho phụ thân của hắn, sau đó quỳ xuống, nghiêm túc dập đầu ba cái.

Thái phu nhân lặng lẽ lau nước mắt.

Nhìn cảnh này khó tránh khỏi nhớ đến chuyện trước kia, nhưng mà đã qua lâu rồi, có thể nào cũng dần dần quên đi, tâm tư của bà đều ở trên người Dương Thiệu, bây giờ hắn lấy vợ, tốt hơn so với bất cứ chuyện gì.

"Tướng công, chàng ở trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ con trai, còn có đứa con dâu này, nhìn bọn họ bình an, con cháu đầy đàn." Trong lòng Thái

phu nhân thầm nói.

Sau khi viết tên Kỳ Dao lên gia phả, bọn họ trở lại Dương gia.

"không biết bình thường đáng vẻ của phụ thân ra sao?" Kỳ Dao đi bên cạnh Dương Thiệu, "Chàng và phụ thân có giống nhau không?"

Kiếp trước nàng chưa bao giờ hỏi tới.

Dương Thiệu trầm ngâm: "Giống nhau bảy tám phần, ngoài đôi môi giống mẫu thân, dường như đều giống phụ thân..." Người đó trong trí nhớ, hình dáng càng ngày càng mơ hồ, thế nhưng những cảnh ông ấy ở chung với mình vẫn rất rõ ràng, "Phụ thân ít nói, câu thích nói nhất với ta chính là, "Đến đây, tiếp vài chiêu với phụ thân"."

Nghe có vẻ ông ấy rất thích so tài, Kỳ Dao nói: "Vậy chàng đánh thắng được phụ thân không?"

"Làm sao có thể? Từ đầu phụ thân không cần binh khí, để tự ta chọn, cho dù là đao, kiếm hay là thương, tùy ý, thế nhưng mỗi lần đều không quá ba chiêu đã bị phụ thân cướp mất." Phụ thân giỏi tất cả các loại võ nghệ, khỏe miệng Dương Thiệu dần dần lộ ra nụ cười, "Sau đó thì cần mười chiêu, sau nữa thì ba mươi chiêu...Cho đến khi lúc ta mười ba tuổi, phụ thân không thể sử dụng binh khí nữa."

Kỳ Dao đắm chìm trong lời kể của Dương Thiệu, tựa như có thể thấy lão Hầu gia anh tuấn so tài với Dương Thiệu nhỏ tuổi, một lớn một nhỏ đánh tới đánh lui, lão Hầu gia cao như vậy, Dương Thiệu nhỏ như vậy, cảm thấy ấm áp như thế nào, đây cũng chính là những kí ức tốt đẹp quý giá nhất trong lòng Dương Thiệu.

Kỳ Dao nghĩ thầm, nếu sau này nàng cũng sinh được một đứa con trai, có phải Dương Thiệu cũng sẽ dạy bảo đứa bé này như vậy không? Đến lúc đó nàng đứng dưới mái hiên, nhìn hai cha con giao đấu, nhất định sẽ rất buồn cười.

Dương Thiệu bước ra ngoài hai bước phát hiện Kỳ Dao không có đi cùng, quay trở lại nói: "Nghĩ gì vậy?"

"A..." Kỳ Dao chớp mắt.

Nhìn nàng như có chút mơ màng, Dương Thiệu xoa mặt của nàng: "Có phải đói bụng rồi không? Mộc Hương, đi lấy ít điểm tâm... Nhanh chóng đưa tới ngay, nghe nói phòng bếp hầm canh đại bổ, chờ lát nữa nàng uống nhiều một chút."

hắn vô cùng dịu dàng, cũng vô cùng tuấn tú, con trai bọn họ sinh ra nhất định sẽ đẹp như tiên tử, Kỳ Dao mềm giọng nói: "Hầu gia."

"Ừm?" hắn cúi đầu xuống nghe.

"Vừa rồi thiếp đang nghĩ, sinh cho chàng một đứa con trai..."

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như tiếng muỗi, rơi vào tai lại giống như tiếng pháo hoa, đùng đùng nổ rộ trong lòng hắn... hắn nhìn Kỳ Dao chăm chú, đôi mắt dưới ánh mặt trời gợn lên ngọn sóng.

rõ ràng e ngại Thái phu nhân đang ở phía trước, hắn không có làm ra hành động gì, thế nhưng Kỳ Dao cảm thấy giống như Dương Thiệu đang hôn nàng, kịch liệt hơn so với bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Mặt Kỳ Dao không khỏi đỏ lên, cho đến bây giờ cũng không phát hiện ánh mắt hắn có khi lại nóng bỏng như vậy.

Dương Thiệu nhìn một lát, bình tĩnh trở lại, dặt tay của nàng nói: "đi thôi."

Nàng ừ một tiếng.

Quả thật Thái phu nhân sai người hầm canh đại bổ, vừa đến chính phòng đã sai người mang lên.

trên bàn nhanh chóng lấp đầy thức ăn.

Kỳ Dao làm con dâu, không thể tùy tiện ngồi xuống, đứng bên cạnh Thái phu nhân nói: "Mẫu thân, con gấp thức ăn cho ngài."

Mặc dù không cần, nhưng Thái phu nhân nghe rất hài lòng, càng thích Kỳ Dao: "Gấp thức ăn làm gì? Con cũng không biết ta thích ăn cái gì, ngồi xuống đi, đi một hồi nhất định đói bụng rồi." Thấy Kỳ Dao vẫn đứng, bà cười lên, "Sao vậy, còn muốn ta kéo ngài xuống à? Nhà chúng ta không có

hiều quy tắc như vậy, con nhìn xem, chỉ có ba người chúng ta, phí sức làm gì? Đừng gò bó."

Kỷ Dao cũng không cố chấp, vâng một tiếng rồi ngồi xuống.

Dương Thiệu cười với nàng một tiếng.

Kỷ Dao lễ phép hơn trước kia nhiều, biết phải cung kính với mẫu thân.

Trong khi đó, Thái phu nhân để Kỷ Dao uống một chén canh bồ lớn: "Nếu như thích, đến mai ta lại hầm cho con, cảm thấy thế nào?"

"Vâng, mùi rất thơm, rất ngon."

Dương Thiệu cũng ăn vài miếng, thân nhiên nói: "Chỉ có đắng, mẫu thân, vẫn không cần hầm đâu..." hắn không ngờ bên trong có nhiều vị thuốc như vậy, có lẽ canh bồ của nữ nhân uống không giống nhau? Nhưng Kỷ Dao lại không thích đắng, lập tức từ chối giúp nàng.

Thái phu nhân cười nói: "Có phải là Dao Dao sợ đắng không?"

"không có," Kỷ Dao phủ nhận, "Đây không xem là đắng."

không có lương tâm, Dương Thiệu liếc xéo nàng một cái.

Thấy con trai kinh ngạc, Thái phu nhân nghĩ thầm, chỉ e rằng đứa con trai này chỉ có con dâu mới quản được, cũng tốt, sau này nếu hắn muốn làm chuyện gì mạo hiểm, có Kỷ Dao ở đây có thể khuyên bảo, Thái phu nhân không có chút nào không vui, chỉ là hơi ganh tỵ. Nhưng mà, có người làm mẫu thân nào không như vậy?

Cơm nước no nê, hai vợ chồng tạm biệt Thái phu nhân rồi trở về.

không có người lớn ở đây, Dương Thiệu không còn e ngại nhiều nữa, kéo Kỷ Dao qua: "không cần lấy lòng mẫu thân như vậy, không thích ăn nói không thích ăn, mẫu thân sẽ không ép buộc."

"Canh đại bồ đó, vì sao không ăn? Ăn chùa thì ngu sao không ăn." Kiếp này Kỷ Dao hoàn toàn không muốn chống đối với Thái phu nhân.

Kiếp này Thái phu nhân thích nàng như vậy, lại là người từng trải, đối với chuyện con cái nhất định hiểu rõ, làm sao bỏ thân thể cũng hiểu rõ.

Có đôi khi nên nghe người già dạy bảo đó.

Thấy ánh mắt nàng vô tư, Dương Thiệu không nói nữa, quan hệ giữa vợ và mẫu thân tốt, hắn cũng vui vẻ.

Hai người đi đến trong sân, Kỷ Dao bảo Mộc Hương mở cửa ổ mèo ra, hai con mèo thấy nàng, kêu meo meo lập tức đi ra, vây quanh lượn lờ bên cạnh Kỷ Dao.

"đi, ta dẫn các ngươi đi nhìn xung quanh." Kỷ Dao nói, "Sau này đây chính là nhà của các ngươi, đừng có chạy lung tung, biết chưa?"

nói chuyện với mèo, nghĩ chúng nó là người à? Dương Thiệu buồn cười.

Nhưng mà không ngờ được, hai con mèo thật sự đi theo sau nàng, một bước không rời, ước chừng đi hai vòng bốn gian nhà này, sau đó trở về chính phòng với Kỷ Dao.

Kỷ Dao nói: "Nhớ rõ chưa, sau này chỉ đi lại ở khu vực này, chạy ra xa bị người xấu bắt ta cũng không cứu được các ngươi đâu." Nàng ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu A Tuyết, "A Tuyết, nhất là ngươi, xưa nay ngươi luôn nghe lời, có hiểu chưa?"

Chỉ cần A Tuyết không đi, mỗi ngày Miêu Miêu luôn vây quanh nó cũng sẽ không đi xa.

A Tuyết meo một tiếng.

Dương Thiệu nhú mày: "Đây là thành tinh rồi à? thật lợi hại, ngày nào đó hóa thành người thử xem."

Kỷ Dao bật cười một tiếng.

"Nàng cười cái gì?" Dương Thiệu nắm bả vai nàng, "không tin trên đời này có yêu quái à?"

"Ồ? Kiến thức Hầu gia rộng rãi, chắc là gặp ở nơi nào rồi?" Kỷ Dao tò mò, ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngay cả Ngân Xuyên chàng cũng đã đi qua." Đừng nói, thật ra nàng khá tin tưởng, dù sao chuyện sống lại cũng xảy ra, vậy có yêu quái cũng không lạ.

"Đúng là đã gặp," Dương Thiệu nâng mặt của nàng lên, "Trước mắt có một con đây, nàng đoán xem là cái gì biến thành."

Xi, không đứng đắn, Kỷ Dao đỏ mặt, đã hiểu được hắn muốn nói cái gì, muốn nghiêng đầu qua một bên nhưng vẫn bị hắn giữ lại, động của không thể động.

"Làm sao? Sợ bản hầu thu phục nàng à?" Dương Thiệu chạm lên môi nàng một chút, nói nhỏ, "không phải còn muốn sinh con cho bản hầu sao? Tiểu hồ ly tinh..."

Kỷ Dao đỏ mặt, dậm chân: "Chàng nghe lầm rồi!"

hắn cười lên, hôn càng sâu.

Cách ngày lại mặt một ngày, Dương Thiệu cho người chuẩn bị rất nhiều đồ, chất đầy một xe, Kỷ Dao cũng không từ chối, dù sao đều cho phụ thân mẫu thân hưởng phúc, với tính tình của Dương Thiệu dù nàng có nói cũng sẽ không lấy lại, chỉ nũng nịu nói một câu cảm ơn.

Hai người ngồi lên xe, đi về hướng Kỷ gia.

Tựa ở trong ngực nam nhân, Kỷ Dao nói: "Có phải ngày mai Hầu gia phải đến phủ Đô đốc không?" Nàng nhớ rõ, Dương Thiệu luôn dậy lúc trời còn tối, mùa đông khắc nghiệt cũng như vậy, khi đó hắn không đánh thức nàng bao giờ, nàng nghĩ thầm, nếu như vậy, đến mai nàng phải thức dậy ăn sáng chung với hắn, tốt xấu gì cũng là ngày đầu tiên vào triều sau thành thân.

Ai ngờ Dương Thiệu nói: "Hoàng thượng cho ta nghỉ ngơi nửa tháng."

Hoàng thượng này à, ngày thành thân tặng nhiều vàng bạc châu báu không nói, còn thương tiếc Dương Thiệu như vậy, quan viên bình thường cưới vợ nghỉ nhiều nhất cũng chỉ ba ngày.

Đối đãi với Dương Thiệu thật sự không thể chê!

"Nhưng mà chàng không ở đó, phủ Đô đốc có chuyện gì thì sao? Ai quản lý?" Kỷ Dao đưa tay nghịch ngọc bội bên hông của hắn, "Hơn nữa, chàng không đi, không sợ có người vạch tội à?"

Xem ra chuyện trong triều đã sớm truyền đến tai của nàng, Dương Thiệu nắm tay nàng vuốt ve: "Có vạch tội cũng là chuyện tốt, sớm muộn gì cũng biết được người sau lưng, chỉ sợ lặng yên không tiếng động mới khó lòng đề phòng."

"Bình mã trong tay của chàng, còn có thể nháo ra chuyện gì?" Kỷ Dao nhìn hắn chăm chăm, "Chàng nói ai sẽ là người khích bác?"

"Chắc là vị quan văn nào đó." Cũng chỉ có quan văn thích chiêu này, đa số quan võ sẽ gây sự trong quân đội.

Quan văn, Kỷ Dao nghĩ thầm, nếu như đời này Dương Thiệu không giúp đỡ Tống Diễm, nổi bật nhất bây giờ chỉ sợ là Tạ Minh Kha, nhưng mà Cố Diên Niên đã từng nâng đỡ Tống Văn, cho tới bây giờ ông ta vẫn ngồi vững vị trí đó, có phải là người này hay không? Nhưng quan giả như vậy, chắc sẽ không hồ đồ đâu!

Bao nhiêu năm chìm nổi trong quan trường, vẫn không thể vinh nhục không sợ hãi sao?

Vậy cũng khiến người ta quá thất vọng rồi.

đang nghĩ ngợi thì xe đã đến cửa lớn Kỷ gia.

Chu ma ma ra nghênh đón, hành đại lễ với hai người, Kỷ Dao vội vàng đỡ bà: "Ma ma, không cần như vậy, những năm nay cũng may có người chăm sóc một nhà chúng ta, mẫu thân cũng coi người là người trong nhà."

Chu ma ma đến nhà bọn họ từ rất lâu, chứng kiến bọn họ trưởng thành đến ngày hôm nay.

"Ôi, vậy nô tỳ cung kính không bằng tuân mệnh!" Chu ma ma cười, đỡ Kỷ Dao, "cô gia và cô nãi nãi đến sớm như thế, phu nhân cũng không ngờ, mới vừa rồi còn nói chuyện với công tử."

Ngày lại mặt, nhất định hai cha con Kỷ Chương rời khỏi nhà môn sớm.

"thật sao?" Kỷ Dao cười nói, "Ca ca vậy mà cũng nhớ kỹ, ta chứ cho rằng huynh ấy ra ngoài uống rượu rồi."

"Công tử thương người như vậy, cô nãi nãi còn không biết sao?" Chu ma ma than thở, "Nếu như công tử dùng một phần mười lòng thương cô nãi nãi cho cô gái khác, cũng không trở thành..."

Ồ, ngay cả Chu ma ma cũng không nhận được nói ca ca, Kỷ Dao cười khỏ.

Lúc đi đến chính phòng, ba người Kỷ Chương ra, Liêu thị tươi cười ra đón, vừa đến đã nắm chặt tay con gái. Già bộ quở trách: "cô gia khách khí, còn con sao không hiểu đạo lý vậy? Ở đâu có lại mặt mà mang theo một xe đồ."

"Mẫu thân, là con muốn đưa tới, Dao Dao tốt như vậy, đều do có ngài và phụ thân dạy bảo, bây giờ con cưới được người vợ hiền lành xuất sắc như vậy, những thứ này tính là gì? không cần để ý, mời phụ thân mẫu thân cứ vui vẻ mà nhận." Dương Thiệu tiến lên hành lễ một cái.

Khen con gái mình như đóa hoa, cũng giống như khen bọn họ, Liêu thị vô cùng vui vẻ, Kỷ Chương cũng cười: "Dao Dao nghịch ngợm, con bé không gây

thêm phiền phức cho con thì tốt rồi."

Kỷ Đình Nguyên cũng cảm thấy Dương Thiệu đang vuốt mông ngựa, chế nhạo nói: "Đúng vậy, không ngờ có một ngày muối muối lại có thêm hai chữ hiền lành đứng cạnh."

"Làm sao không thể? Cảm kì thư họa muối đều giỏi, nữ công cũng tốt!" Kỷ Dao trừng hấn.

"Đúng đúng đúng." Kỷ Đình Nguyên cười với Dương Thiệu, trong lòng vô cùng hài lòng với hấn, có thể thấy được hấn thật lòng thích muối muối, "Muối phu, lát nữa chúng ta sẽ uống một chén."

Nghe được câu này, Kỷ Dao lập tức kéo tay áo Dương Thiệu.

Nhớ lại nàng từng khuyên mình ít uống rượu, đừng đầu rượu với Kỷ Đình Nguyên, Dương Thiệu cười một tiếng: "Uống vài chén thôi, lát nữa về phủ còn có công việc."

nói rồi mấy người đi vào trong phòng khách.

Kỷ Dao nhìn thấy nha hoàn vừa mới quét sạch sẽ mảnh vỡ chung trà.

không lẽ vừa rồi mẩu thân với ca ca cãi nhau à? Chẳng trách Chu ma ma lại nhắc đến ca ca, nàng nghi ngờ, chờ lát nữa Liêu thị nói chuyện với mình thì hỏi việc này.

Liêu thị than một tiếng: "Thấy con thành thân Thẩm phu nhân càng sốt ruột, A Nghiên còn lớn hơn con một tuổi, bà ấy rất lo lắng, còn nói có Giang công tử cầu hôn Thẩm Nghiên. Đúng rồi, Giang công tử kia vừa được thăng làm Chỉ huy phó Bình mã ty trước đó không lâu, Thẩm phu nhân rất hài lòng, nói người ta không chê A Nghiên mở quán rượu, cơ hội khó có được, vậy nên nói mẩu thân nhanh chóng cho Đình Nguyên thành thân, như thế con gái bà ấy cũng tuyệt vọng."

Giang công tử chắc là Giang Vô Hồi gặp lần đi săn trước, có lẽ tài năng bắn tên không tệ nên được Thẩm Nghiên để mắt tới, Kỷ Dao nói: "Vậy nên nương lại ép ca ca rồi?"

"Nương làm sao ép được hấn? Nương thuật lại lời Thẩm phu nhân nói cho hấn biết," Tay Liêu thị gõ gõ lên bàn, "Nương hỏi hấn vì sao vẫn không chịu cưới vợ, trong thiên hạ không có cô gái nào lọt vào mắt của hấn sao? Nếu thật sự không có, xuất gia làm hòa thượng đi!"

Có thể thấy được mẩu thân tức giận đến cỡ nào, chỉ là lời này... Kỷ Dao dờ khóc dờ cười, người như ca ca không có rượu không vui, đây là muốn làm hòa thượng rượu thịt sao?

Nhưng mà nàng cũng không biết nên nói cái gì, tình thế khó xử.

Lúc lên xe ngựa vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này.

Dương Thiệu đã phát hiện ra, hỏi: "Phiền lòng vì chuyện gì?"

"Còn không phải bởi vì ca ca hay sao, huynh ấy vẫn không chịu cưới vợ, trong nhà sầu muốn chết rồi."

Dương Thiệu cau mày: "Nam nhi lập gia đình cần gì vội vàng?"

"Sao không vội vàng? không vội vàng sao chàng vội vã cưới thiếp vậy?" Kỷ Dao liếc xéo hấn.

Đuôi mắt nhếch lên vô cùng câu người, Dương Thiệu cười lên, ôm nàng lên đùi: "Đây còn không phải là bởi vì có hồ ly tinh quyến rũ bản hầu sao, nếu không năng nhìn thử xem, ta cần nữ nhân như thế nào?"

Lại không đứng đắn với nàng, Kỷ Dao nói: "Thiếp đang nói chuyện nghiêm túc với chàng đó."

"Bản hầu cũng nói thật." hấn cúi đầu hôn môi nàng, "Trước kia chưa gặp gỡ nàng, bản hầu cũng chưa từng..." Tay chậm rãi lướt qua chiếc eo thon, vuốt qua da thịt mềm mại, âm thanh trở nên khàn khàn, "Chưa từng nghĩ sẽ cưới một người con gái như vậy."

Quả thật là ngày nhớ đêm mong, thần hồn điên đảo.

Kỷ Dao bị hấn vuốt ve mềm nhũn cả người, suýt chút phát ra âm thanh, ấn vào người của hấn nói: "Hầu gia, còn trên xe đó, chàng đừng..."

"Đừng cái gì?" hấn giương mắt nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, "Ta cũng không nói muốn làm gì."

"Chàng." Kỷ Dao xấu hổ, véo người hấn một cái, muốn xuống.

hấn thấp giọng cười: "không phải muốn sinh con trai sao?"

"....." Có quan hệ gì với chuyện này?

"Cho nên phải chuẩn bị mọi nơi mọi lúc... Nếu không sao có thể nhanh chóng sinh được?"

Toàn là nguy hiểm, gương mặt Kỳ Dao nóng hổi, thật hối hận khi nói câu đó, đang muốn hung hãn mắng hấn vài câu, đột nhiên xe ngựa bị một lực mạnh va vào, toàn bộ toa xe văng về phía cửa hàng bên cạnh. Cũng may kỹ thuật của người đánh xe quá tốt, liều mạng đánh ngựa một lần nữa kéo toa xe ra ngoài, dừng lại cách đó ba trượng.

Kỳ Dao còn chưa hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thiệu, sắc mặt của hắn lạnh lẽo như hàn băng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Trần Tổ theo ở phía sau lập tức nổi giận, đi đến chiếc xe phía trước chất vấn: "Dám va chạm Đô đốc, người đánh ngựa kiểu gì đó?"

Nghe được hai chữ Đô đốc, kẻ đánh xe bị dọa đến mức quỳ xuống đất.

Mà Chương Mậu Thần ở trong xe sắc mặt trắng bệch, khẽ nói: "Phải làm sao mới tốt đây? Tam công tử, Dương Đô đốc kia bây giờ làm tâm phúc của Hoàng thượng, đều do ta không tốt, nói đến Văn Hòa Cư làm gì..." hắn khóc ròng, "Đề ta gánh tội thay công tử, chỉ mong Tam công tử nhật xác cho ta!"

Tam công tử kia tên Cố Nguyên, là con út của Cố Diên Niên, được Cố phu nhân rất yêu thương, nuông chiều từ bé, suốt ngày đá gà đấu chó, ăn chơi đàng điếm, bên cạnh còn có một đám bạn xấu dụ dỗ, tính tình ngang ngược càn rỡ. Chẳng qua tất cả mọi người nể mặt mũi Cố Diên Niên nên nhiều lần bỏ qua.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt của Chương Mậu Thần, Cố Nguyên cười ha ha: "Sợ cái gì, chỉ là một tên Dương Thiệu mà thôi, gia không sợ đâu."

Nghe lệnh của Tống Thụy, Chương Mậu Thần nghĩ đủ mọi biện pháp tiếp cận Cố Nguyên, bỏ không ít tiền trên người hắn, bây giờ chính là thời điểm vỗ béo làm thịt. Chương Mậu Thần đưa tay lau mồ hôi: "Ta chỉ sợ Đô đốc kia không buông tha, liên lụy đến Tam công tử, dù sao bây giờ cũng không giống ngày xưa, lỡ như Tam công tử bị Đô đốc trách phạt, vậy phải làm thế nào mới được đây, ta sợ không chịu trách nhiệm nổi!"

Cố Nguyên sầm mặt.

Hai vị công tử bên cạnh vội vàng nói: "Chương công tử, người nói cái gì đó? Nghĩ hắn sẽ sợ Dương Đô đốc kia ư? Quả thật là làm trò cười cho thiên hạ! Lúc Cố đại nhân phụ tá cho tiên hoàng, Dương Đô đốc kia còn đang bú sữa đó, nói đến cống hiến cho Đại Yên, ai mà vượt qua được Cố đại nhân?"

"Còn không phải sao? Dương Thiệu kia có tài đức gì..."

Lúc này âm thanh của Trần Tổ truyền từ bên ngoài vào: "nói, rốt cuộc người nào sai người? Ta thấy người cũng không phải là người mới, nếu không phải cố ý sao lại đụng vào xe ngựa?"

Cố Nguyên từ trên xe nhảy xuống, quát to: "Giữ hã, xa phu của lão tử đánh xe như thế nào, đến phiên người dạy dỗ à?"

Trần Tổ ngẩng đầu, nhìn công tử đối diện, hơi sững sờ.

Tên kia vậy mà là con trai của Cố Diên Niên Cố Nguyên.

hắn lập tức không biết nên nói thế nào, dù sao Cố Diên Niên cũng là lão thần hai triều, bản thân Dương Thiệu gặp được ông ấy cũng cho mấy phần mặt mũi.

Thời điểm còn Trần Tổ do dự, Dương Thiệu từ trên xe xuống.

Nhìn dáng vẻ của hắn vô cùng đáng sợ, Kỳ Dao sợ xảy ra chuyện, vội vàng theo phía sau.

Bởi vì là lại mặt cho nên Kỳ Dao ăn mặc vô cùng xinh đẹp, mặc một chiếc áo tay mỏng thêu mẫu đơn, váy trắng thêu lá bạc cành vàng rủ xuống, thắt đai ngọc trắng, trên cổ tay đeo chiếc vòng vàng, mép váy có tua rủ, tóc đen chải thành búi tóc đóa mã, cài lớp lớp ngọc châu.

Nhưng mà cả người phú quý cũng không thể che lấp sự xinh đẹp của nàng, trái lại còn tôn lên thêm, tựa như Bách Hoa tiên tử.

Nhất thời Cố Nguyên tròn tròn đôi mắt, miệng cũng ngoác ra.

Dương Thiệu giận dữ, đưa tay kéo Kỳ Dao ra sau, thấp giọng hỏi: "Nàng ra đây là gì?"

"Thiếp sợ chàng..."

"Trở về đi, ta sẽ tự xử lý."

âm thanh của hấn cực kì nghiêm túc, Kỳ Dao đành phải xoay người trở về trong xe.

"Đây là xe của người?" Dương Thiệu chau mày.

Cố Nguyên lấy lại tinh thần, thản nhiên nói: "Đúng vậy, vừa rồi xe của Dương Đô đốc quá chậm chạp, xa phu nhất thời vô ý đụng vào, xin Dương Đô đốc chớ để ý."

Nhất thời vô ý?

Đường rộng như vậy, đủ cho hai chiếc xe đi song song, vì sao lại đụng vào nhau? Lực còn mạnh như vậy, nếu vừa rồi không phải hấn đỡ Kỳ Dao, nhất định nàng sẽ bị thương. Nhưng hấn không thù không oán với Cố Diên Niên.... Dương Thiệu nhìn về phía xa phư: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói cận kề ra."

Giọng điệu lạnh lùng, toàn thân xa phu phát run: "Là tiểu nhân không cẩn thận, không phải cố ý..."

"Dương Đô đốc, đã nói nhất thời vô ý, sao người còn chưa bỏ qua?" Người nhìn thử đi, người không bị thương, phu nhân người cũng không bị thương, sao cứ nắm lấy mà hỏi?" Cố Nguyên khinh khinh, "Hay là người cho một con số, ta bồi thường cho Dương Đô đốc uống rượu, người thấy thế nào?"

Dương Thiệu mỉm cười.

một lát sau, hấn giơ tay lên: "Bắt tất cả đến Hình bộ, bao gồm người ở trên xe."

"Người dám!" Cố Nguyên giận dữ, "Người dựa vào cái gì mà bắt người? Gia còn có xã giao, không rành đến Hình bộ gì đó với người."

Trần Tổ đã vịn tay hấn ra sau lưng.

Bản thân Cố Nguyên này cũng chẳng có công danh gì, tất cả đều ỷ vào mặt mũi Cố Diên Niên, dám vô lễ với chủ tử nhà mình, không biết ai cho lá gan đó!

Cố Nguyên bị đau liền kêu lên thảm thiết, nói với người hầu: "Nhanh chóng đi nói cho cha ta biết, Dương Thiệu này dám bắt người lung tung trên đường phố, không coi luật pháp ra gì!"

Người hầu nhanh chóng chạy đi.

Bọn người Hứa Như Nam kéo những người khác trên xe xuống, bao gồm cả xa phu, giải đến Hình bộ.

Kỳ Dao ở trên xe đều nhìn thấy được, thấy Dương Thiệu trở về, thấp giọng nói: "Đó thật sự do Cố Nguyên gây ra à?"

"không biết, chắc không phải." Giọng điệu Dương Thiệu lạnh nhạt, "Chỉ là cho hấn một bài học."

"Nhưng hấn là con trai của Cố Diên Niên."

"Vậy thì thật khéo."

Lời này có hơi khó hiểu, Kỳ Dao kinh ngạc: "Vì sao lại thật khéo?"

Dương Thiệu không đáp, đưa tay véo mặt của nàng: "Hôm nay nàng ăn mặc quá rực rỡ."

Chuyện gì đây, đột nhiên lại nói câu này.

Kỳ Dao vẫn rất tò mò, kết quả hấn lại cúi đầu xuống hôn nàng.

Chuyện Cố Nguyên bị bắt tới Hình bộ nhanh chóng truyền vào tai Cố phu nhân, bà nhanh chóng đi đến thư phòng của Cố Diên Niên.

"Lão gia, ông có biết hay không..."

Đương nhiên Cố Diên Niên đã sớm biết, giọng điệu lạnh lùng nói: "Tên mất dạy, ngày nào cũng gây rắc rối bên ngoài, đáng đời hấn!"

"Trời ơi, lão gia, hấn có thể gây nên chuyện gì? hấn làm đều là trò đùa trẻ con, uống rượu với người khác, đá gà, có khi nào gây ra họa lớn chưa? Tính tình của hấn thiếp hiểu được, hấn không dám đâu, chuyện lần này cũng là ngoài ý muốn." Cố phu nhân nắm chặt tay áo Cố Diên Niên, "Xe ngựa va chạm sao đến mức phải bắt đến Hình bộ hả? Lão gia, ông nhanh chóng đi gặp Dương Đô đốc, nói cho rõ ràng, để hấn nương tay cho!"

"Cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe vì kiểu tranh chấp này mà ồn ào đến Hình bộ, nhiều lắm chỉ là bồi thường chút bạc, nghe nói cũng không có người bị thương, thế mà còn bắt đến Hình bộ, không phải là Dương Thiệu cố ý làm khó sao?"

Lời kiểu này nói ra từ miệng thê tử, sắc mặt Cố Diên Niên không kiềm được trầm xuống.

Dương Thiệu đúng là chuyện bé xé ra to!

Biết rõ Cố Nguyên là con của hắn, thế mà còn bắt đến Hình bộ, đây là muốn cho các vị quan viên biết Dương Thiệu hấn lợi hại, cũng để cho Cố Diên Niên biết, hào quang của ông không còn nữa.

thật sự là ghé con mới đẻ không sợ cộp!

Cố Diên Niên vung tay áo đi ra khỏi thư phòng.

Cố phu nhân ở phía sau kêu lên: "Lão gia, lão gia, chàng tính đi đâu? Nhất định phải cứu Nguyên nhi ra."

trên thực tế, Cố Nguyên cũng không bị giam bao lâu thì đã nhanh chóng được thả ra.

Bởi vì xa phu kia chết ngoài ý muốn, thế mà uống thuốc độc chết, sau đó Hình bộ điều tra một chút mới biết, xa phu này chết trên đường tới, hắn vừa chết, đương nhiên cũng không tra được lý do vì sao.

Nhưng mà Dương Thiệu lại không nể mặt mũi Cố Diên Niên như vậy, những năm gần đây Cố Diên Niên có không ít người ủng hộ, thi nhau nhắm vào Dương Thiệu, diễn biến ngày càng mãnh liệt.

Tổng Thụy dựa vào ghế, vuốt ve ly rượu: "Cố lễ Hoàng thượng vẫn còn thiên vị Dương Thiệu nhỉ?"

Vương Hi nói: "Đúng vậy, Hoàng thượng làm như không thấy những vạch tội kia, rất nhiều thần tử đã vô cùng thất vọng, thuộc hạ nghe nói Cố Diên Niên đã tự mình đi gặp mấy vị tướng quân..."

Khóe miệng Tổng Thụy nhếch lên.

Cả đời Cố Diên Niên thuận buồm xuôi gió, mười sáu tuổi trúng cử, sau khi thi đình thì đậu Trạng Nguyên, tiếp đó thăng tới mây xanh, chừng ba mươi tuổi yên ổn ở vị trí Lại bộ Thượng thư, địa vị trên cao. Phụ hoàng đối với ông ta như người nhà, bách quan đều kính sợ ông ta, làm sao ông ta chịu được sỉ nhục này?

Dù sao Dương Thiệu cũng mới hai mươi tuổi, vậy mà ngồi lên đầu của ông ta.

Tổng Thụy nâng ly uống một ngụm, chỉ mong có thể cho Dương Thiệu ném mùi đau khổ, không phải hấn thoải mái lắm sao? Tần hôn hạnh phúc...

Nghĩ đến việc mỗi đêm hắn ta ôm Kỳ Dao trong ngực, bỗng nhiên Tổng Thụy ném ly rượu xuống đất.

Nhưng mà Dương Thiệu cũng không thêm để ý tới, những ngày này đang là thời gian nghỉ ngơi, nhìn sắc trời rất đẹp, đám người đua nhau ra ngoài đạp thanh, hắn cũng dự định đưa Kỳ Dao đi dạo chơi.

"Chờ lát nữa để Trần Tổ chuẩn bị, rồi mời vợ chồng Dục Thiện, thêm Tấn Minh đi chung." Hai người mới thức dậy, còn chưa xuống giường, Dương Thiệu đã ôm Kỳ Dao nói, "không phải nàng biết câu cá sao? Lát nữa đến hồ Trân Châu câu cá cho ta ăn."

Kỳ Dao giận dỗi: "đi chơi để sai bảo thiếp đó à?"

Gần đây nàng thường xuyên uống canh đại bổ, thân thể hơi mũm mĩm một chút, sắc mặt càng hồng hào, tựa như cánh hoa đào.

Dương Thiệu đưa tay gạt mấy sợi tóc trên gò má của nàng, hôn một cái nói: "Nàng câu cá, ta nướng cá cho nàng ăn."

"Vậy thì còn được." Kỳ Dao hưởng thụ nụ hôn của hắn, đột nhiên hỏi: "Có phải sẽ cưỡi ngựa đi không? nói mới nhớ, con ngựa kia của thiếp thế nào rồi?"

"đã sớm chữa khỏi rồi, còn mập thêm một chút."

Kỳ Dao vui vẻ: "Vậy chúng ta cưỡi ngựa chung đi, đúng rồi, Mộc Hương..." Nàng dự định bảo Mộc Hương lấy đồ trước đó ra.

Nhắc đến chuyện này, Dương Thiệu lập tức nhớ chuyện đi săn, nàng mặc kỵ xạ phục màu đỏ anh đào, đường cong hiện ra, vừa xuất hiện đã khiến bọn công tử thi nhau ngắm nhìn, mặc dù biết nữ vi duyệt kỵ giả dung*, lúc đó nàng ăn mặc xinh đẹp cũng vì mình nhưng vẫn không nên được có chút không vui.

*con gái trang điểm vì người yêu.

"Kỵ xạ phục của nàng nhất định mặc không vừa," Dương Thiệu thần nhiên nói, "Bảo nàng ta đi mua bộ mới đi."

Đúng là có béo thêm một chút, Kỳ Dao lập tức gọi Mộc Hương tới.

Hai vị chủ tử còn nằm trên giường, phu nhân vén mái tóc đen nhánh lên, làm bật lên nhan sắc vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong veo ánh nước, từ kẽ hở

chấn mền có thể đoán được đang được cô gia ôm. cô gia ở phía sau nên không nhìn ra biểu cảm, nhưng Mộc Hương vẫn có thể cảm giác được sự uy nghiêm.

Nàng cúi đầu xuống cung kính nói: "Phu nhân có gì dặn dò?"

"Người cầm kỳ xạ phục ban đầu của ta đi mua một bộ mới..." Bởi vì không kịp nữa, nàng vẫn cảm thấy đồ tú nương trong phủ làm mới phù hợp, như vậy sẽ đẹp hơn, dặn kỹ, "Nhớ rộng hơn so với trước đó một tấc*."

*mười centimet.

Mộc Hương đáp vâng, hỏi: "Phu nhân thích màu nào? Vẫn là màu đỏ anh đào sao?"

Ừ, rất đẹp, Kỳ Dao nói: "Hoặc là màu vàng oanh."

Đều là màu tươi đẹp rực rỡ, sẽ khiến nàng thành một đóa hoa ai cũng muốn cắn một cái, Dương Thiệu hơi nheo mắt lại.

Mộc Hương đã biết, đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghe tiếng cô gia: "Rộng hai tấc."

Mộc Hương sùng sốt một chút.

Kỳ Dao cũng sùng sốt: "Cái gì mà hai tấc? Thiếp béo như thế lúc nào?"

"Nàng rõ hơn, hay ta rõ hơn?" Dương Thiệu cau mày, nàng có sờ nhiều như hấn không?

Nhưng Kỳ Dao không phục: "Làm gì hai tấc, hôm qua thiếp mới đo qua, nhiều nhất chỉ một tấc..." Nàng mới không mập như vậy, nhưng tay nam nhân đưa tới, lập tức khiến âm thanh của nàng nghẹn trong cổ họng.

Mộc Hương thấy như vậy, đỏ mặt chạy ra ngoài.

Vừa mới đến chỗ tắm bình phong liền nghe được tiếng kêu lên, ngay sau đó chấn bị đập ra. Nàng len lét nhìn một chút, thấy đôi chân tuyết trắng thon dài của phu nhân bị cô gia nắm trong tay, hấn cúi người xuống, phu nhân lập tức gác hai chân lên cổ cô gia.

Mộc Hương không dám tiếp tục nhìn nữa, nhanh chóng bước ra cửa.

không cần phải nói, nhất định là giống như tối hôm qua, không biết giãy vò đến khi nào, nàng nói với Bạch Quả: "Vẫn đừng nên bụng đói ăn sáng tới..."

Bụng đói cũng nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Vốn nên chuẩn bị sớm để ra ngoài, kết quả bởi vì Dương Thiệu đột nhiên nổi lên dục vọng, hai người làm tới giờ Ty*.

*từ 9 đến 11 giờ sáng.

Nhìn kỳ xạ phục rộng rãi trên người, Kỳ Dao hừ một tiếng nói: "Còn nói không lớn, muốn rớt xuống luôn rồi."

Rớt đâu? rõ ràng rất ổn, Dương Thiệu xoa xoa đầu nàng: "Uống thêm nhiều canh đại bổ là được."

Kỳ Dao không thềm nói gì.

Hai người đến tạm biệt Thái phu nhân.

"Mẫu thân không đi thật sao?" Kỳ Dao mời Thái phu nhân, "Hiếm có được thời tiết khô ráo, không giống mấy ngày trước trời luôn mưa, mẫu thân chỉ ở nhà thôi sao?"

"Chỗ núi Ngọc đó ta đã ngắm bao nhiêu lần rồi, không thích thú giống mấy người trẻ tuổi các con. Ta đó à, còn không bằng ở trong nhà treu mèo." Thái phu nhân ôm Bánh Trôi chơi, tiểu Viên tử lớn lên như cha mẹ nó, đáng đáp mỉm mỉm, "Tên tiểu tử này có vợ rồi, thường xuyên trốn đi chơi."

Bà chỉ chỉ cái đầu nhỏ của nó.

Kỷ Dao nói: "Nếu không cũng mua cho nó một con mèo cái?"

"không không không, không cần, ta đã thấy con mèo cái kia rồi, đáng đáp rất đẹp, bộ lông màu vàng, ngày hôm trước đã đến chỗ này ở," Thái phu nhân cười, "Đừng chia rẽ bọn chúng."

Lời này khiến Kỷ Dao bật cười, cũng không nói nữa.

Thái phu nhân nói: "Nếu muốn đi câu cá, buổi tối ta nói phòng bếp chờ các con đem cá về, về sớm một chút."

"Vâng." Dương Thiệu đồng ý, cùng Kỷ Dao ra ngoài.

Ra đến ngoài đường, Dương Thiệu lập tức đội mũ lên cho nàng.

Tâm tư nam nhân như thế nào, làm sao nàng lại không biết? Khóe miệng Kỷ Dao cong lên.

Hai người cưỡi ngựa song song với nhau.

Lúc đến ngoài thành thì cùng nhau thúc ngựa, ngựa của Dương Thiệu nhanh hơn một chút, nên sẽ cố ý thả chậm tốc độ, từ đầu đến cuối vẫn duy trì đi chung với nàng.

Tiếng cười của Kỷ Dao như chuông bạc vang khắp bầu trời.

Khó trách kiếp trước Dương Thiệu luôn muốn dạy nàng, ra ngoài với nhau như thế này quả thật thú vị, lúc chạy nhanh giống như bay lên, rất thoải mái.

Bởi vì cả đường lao vùn vụt nên nhanh chóng đến núi Ngọc.

Biết Dương Đô đốc dẫn theo phu nhân đến dạo chơi, rất nhiều quan viên đi cùng nữ quyến tranh nhau đến gặp.

Giống như sao vây quanh trăng, Hứa Linh Nhi đứng ở đằng xa nhìn, sắc mặt lạnh lẽo.

Nếu không có Kỷ Dao, vị trí này chính là của nàng, hào quang hôm nay cũng thuộc về nàng, thế nào mà hết lần này đến lần khác đều bị Kỷ Dao vượt mặt. không biết nữ nhân này có gì tốt? một hai lần đều khoe khoang, lần trước ở phủ trưởng công chúa mượn chuyện phát cháo được công chúa xem trọng, còn lần đi săn lại dựa vào ăn mặc trang điểm, nàng ta biết bán tên sao? Thế mà mặc kỳ lạ phục giống nàng, bắt chước người khác.

Hứa Linh Nhi càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

Bây giờ Dương Thiệu nắm hết quyền hành, tương lai mỗi lần nàng gặp được Kỷ Dao đều phải kính cẩn gọi một tiếng phu nhân Đô đốc, cẩn thận nịnh nọt, đúng là tức giận không nói nên lời.

Nàng sờ lưng trên lưng, quay người đi.

Những cô nương khác đương nhiên cũng có suy nghĩ giống vậy, nhưng không ai dám thể hiện ra, chỉ vây quanh Kỷ Dao nịnh bợ, có người thì muốn có quan hệ tốt, có người thì bởi vì người lớn trong nhà dặn, không thể không nói vài câu.

Thẩm phu nhân dẫn con gái vừa mới đến, thấy Kỷ Dao cũng ở đây, không khỏi vui mừng: "Nhìn đi, Dương phu nhân cũng ở đó, chúng ta mau qua đi."

Vốn dĩ Thẩm Nghiên không muốn tới chút nào, quán rượu đang bận rộn, nhưng mà lần này mẫu thân có phần buồn bã, thậm chí còn có tóc bạc, sáng nay ở trước mặt nàng khóc lóc, rốt cuộc không kiếm được niềm vui.

Cũng đúng, mẫu thân quá mức nuông chiều nàng, có nhà nào cho phép con gái mình mở quán rượu đâu? Mẫu thân nàng dung túng nàng lâu như vậy, nàng cũng không thể tiếp tục như vậy nữa... Hoặc là, có lẽ nên thử quên đi Kỷ Đình Nguyên, thử thích người khác.

Nàng gật gật đầu.

Nhìn thấy Thẩm phu nhân và Thẩm Nghiên, Kỷ Dao lập tức đi qua, nắm chặt tay Thẩm Nghiên: "Trùng hợp như vậy, bà chủ Thẩm cũng tới du xuân à?"

"Cái gì mà bà chủ." Thẩm phu nhân cười, "Bây giờ quán rượu của Nghiên nhi đã có rất nhiều khách quen, về sau này, ta bảo nàng giao cho tiểu nhị quản lý, nàng còn phải học hỏi người đó phu nhân Đô đốc, luyện cảm kỳ thư họa một chút. Dương phu nhân, người rảnh rồi dạy Nghiên nhi một chút được không?"

Nghĩ đến chuyện lần trước mẫu thân mình nói, chắc là Thẩm phu nhân muốn mượn tay mình thay Thẩm Nghiên thêm danh tiếng tốt.

Kỷ Dao cũng không chán ghét.

đã nhiều năm như vậy, Thẩm Nghiên nên lập gia đình rồi, ca ca hoàn toàn không có phản ứng, còn phải chờ đợi sao? Nàng cũng không hi vọng Thẩm Nghiên sống cô độc hết quãng đời còn lại.

"Được." Kỷ Dao cười lên, "Lát nữa người đi câu cá với ta đi!"

Lúc đang nói chuyện, Tạ Minh Kha và Kỳ Nguyệt đi từ bên cạnh tới.

Tạ Minh Kha nhìn về phía Dương Thiệu: "Khắc Thuật, vừa khéo cũng muốn tới gặp ngươi."

Trước kia luôn gọi Hầu gia, Đô đốc, bây giờ cuối cùng cũng gọi tên chữ của hắn, Dương Thiệu nghĩ thầm, quả thật Tạ Minh Kha rất cẩn thận, cho tới hôm nay mới xem hắn như người trong nhà.

hắn nói: "Chúng ta qua bên kia nói."

Hai người đi về phía đình xa xa.

Hôm nay Kỳ Nguyệt ra ngoài cũng không dẫn theo Tiêm ca nhi, sợ bé nhiễm gió cảm lạnh, cho nên nói chuyện vui vẻ với Kỳ Dao và Thẩm Nghiên.

một người là phu nhân Đô đốc, một người là phu nhân Lại bộ Tả thị lang, hơn nữa còn là tỷ muội ruột, người khác chỉ được hâm mộ, nhưng còn Thẩm Nghiên thì sao? Mặc dù nhà ngoại giàu có, nhưng Thẩm lão gia lại không có thành tích gì trên con đường làm quan, cho đến bây giờ cũng chỉ một Lang trung, quan ngừ phẩm

không thiếu khiến cho người ta ghen ghét.

"Mở quán rượu cũng là một cách nha, công phu dễ dành người cũng hạng nhất đó, nếu không sao hai vị phu nhân lại để ý đến nàng ta? Làm bạn với người này thật mất hết thân phận! Quán rượu là chỗ nào chứ, đủ hạng người đến đó, nàng ta là con gái đó...Ai đó, cũng không biết có phải con gái không nữa."

Lời này khiến cho mấy vị tiểu thư khác cười trộm.

"Khoan hắn nói, nàng ta thật sự có bản lĩnh đó nha, Chỉ huy phó mới nhậm chức kia thường đến quán của nàng, rất nhiều người nhìn thấy đó. Chẳng qua, ta thấy cũng không chỉ có một vị này, ai biết sau lưng nàng ta còn quyến rũ ai nữa, không thấy làm ăn tốt như vậy sao, đều là nam nhân đến uống rượu."

"Đúng vậy nha, còn có mặt mũi ra ngoài, da mặt thật dày!"

"không biết cho phu nhân Đô đốc uống thuốc gì, để nàng ấy đối xử như vậy."

"Ta nghe nói hai vị phu nhân đã sớm quen biết, hình như là lúc Kỳ gia vừa mới tới kinh thành..."

"thì làm sao? Nếu là ta, cho dù có quen biết, nàng ta làm ra chuyện như vậy ra cũng không thèm đếm xỉa tới nàng ta, đó giống dáng vẻ của con gái quan lại sao? Sợ rằng nàng ta giống với nhà ngoại, trời sinh đầy mùi tiền."

Mia mai đứt quãng lọt vào tai của Kỳ Đình Nguyên, hắn tới muộn, vốn dĩ muốn đi gặp hai vị muội muội, kết quả vừa khéo nghe được những lời như vậy.

thì ra ở trong lòng những cô nương khác, thanh danh của Thẩm Nghiên kém như vậy.

Nhưng ở trong mắt nam nhi, dường như cũng không phải thế, không phải Giang Vô Hồi kia thích Thẩm Nghiên sao, còn có mấy người bạn của hắn cũng rất thích đến quán rượu Thanh Nguyệt, nói rượu nơi đó rất ngon, đầu bếp cũng hạng nhất, sẽ không uống tiền.

Mấy năm nay, danh tiếng quán rượu Thanh Nguyệt đã chiếm một chỗ đứng trong kinh thành.

Những nữ nhân này, dựa vào cái gì mà mia mai nàng?

Thẩm Nghiên cướp tiền của các nàng, hay là cướp nam nhân của các nàng? không hiểu sao Kỳ Đình Nguyên tức giận, nhanh chóng lướt qua.

Bản thân hắn còn trẻ đã làm quan tứ phẩm, hơn nữa lại tuần tú vô song, bây giờ hai vị muội phu đều là rồng trong loài người, đương nhiên Kỳ Đình Nguyên cũng là một lựa chọn làm chồng rất tốt.

Nhìn thấy hắn đi ngang qua, những tiểu thư kia không nhịn được len lén nhìn, người có gan lớn thì liếc mắt đưa tình.

Miệng chê bai người khác, bản thân mình còn không phải người tham hư vinh, mong chờ gả cho một con rùa vàng sao? Kỳ Đình Nguyên buồn nôn, nghĩ thầm thứ con gái như vậy mà mẫu thân hắn cả ngày kêu hắn cưới về nhà, thật sự chẳng ra sao!

Sắc mặt hắn lạnh lùng.

đi đến chỗ của Kỳ Dao vẫn còn chưa thả lỏng.

"Ca ca, ai chọc giận huynh vậy?" Kỳ Dao khó hiểu, sao vừa đến đã trưng ra khuôn mặt thối rồi, "Nha môn có chuyện gì à?"

"không có."

Nhưng cái loại tâm tình phiền muộn kia vẫn tràn lan ra, Thẩm Nghiên hoài nghi hắn là vì thấy mình, nghĩ thầm chẳng lẽ lại chọc hắn rồi ư? Nhìn khó chịu

vậy? Cũng đúng, lần trước gặp được lúc đi sẵn, hấn thấy mình thì lập tức dời mắt đi chỗ khác.

Trong lòng Thẩm Nghiên nhói lên, quay lưng đi về phía xa.

Sau này, có lẽ nàng sẽ không đi để khiến Kỷ Đình Nguyên khó chịu nữa!

Thế nhưng lọt vào mắt của Kỷ Đình Nguyên, nhớ đến những lời cay nghiệt ban nãy những cô nương kia phun ra, sắc mặt hấn càng đen hơn.

Thẩm Nghiên thật là một đồ ngốc, vì sao muốn mở quán rượu vì hấn chứ?

Đúng vậy, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói qua câu này, thế nhưng hấn biết rõ, nhất định Thẩm Nghiên vì hấn, nếu không nàng chỉ là một cô nương không uống rượu thì vì cái gì mà đột nhiên uống rượu, vì cái gì mà mở quán rượu? Lúc trước thứ nàng đưa mình cũng là rượu ngon nhất.

Những năm này kiểm chế không nhắc tới, không ngờ bỗng nhiên cảm xúc mệnh mỏng như biển, muốn phá đê xông ra.

Kỷ Đình Nguyên nén lại, nói vài câu với hai vị muội muội, sau đó đi đến bên cạnh Thẩm Nghiên, thấp giọng nói: "Ngươi đến đây với ta."

Thẩm Nghiên sửng sò, ngơ ngác nhìn hấn.

"Ta bảo ngươi đi theo ta."

hấn nói xong bước về phía trước mấy bước.

Thẩm Nghiên chắc chắn không nghe lầm, lập tức đi theo phía sau, cách ra một chút.

Kỷ Đình Nguyên đi đến một nơi vắng vẻ mới dừng lại.

Phía sau là đá dây leo quấn quanh, là một nơi tốt để nói chuyện, Thẩm Nghiên nhìn xung quanh, nhẹ giọng hỏi: "Kỷ công tử, ngươi tìm ta làm gì?"

Mới đó mà Thẩm Nghiên đã mười tám tuổi rồi, lúc trước thích hấn mới chỉ mười bốn tuổi, thời gian bốn năm đã làm ngũ quan của nàng phát triển, không thanh lệ như đại muội, không xinh đẹp bằng nhị muội, nàng giống như một đóa hoa tường vi nhỏ, tú lệ động lòng người.

Kỷ Đình Nguyên nhìn Thẩm Nghiên một lúc, lạnh nhạt nói: "Quán rượu của ngươi không cần mở nữa."

Gọi nàng đến chỉ để nói chuyện này thôi sao? Quả thật không hiểu được, Thẩm Nghiên cau mày: "Ta bỏ ta nhiều công sức như vậy, sẽ không để nó đóng cửa."

Mặc dù nàng dự định hiếu thuận với phụ thân mẫu thân, nhưng quán rượu sẽ không biến mất trong kinh thành.

"Được, không đóng cửa cũng được," Kỷ Đình Nguyên nhìn nàng chăm chăm, "Giang Vô Hồi kia không tệ, ngươi sớm gả cho hấn đi."

"Ngươi nói cái gì?" Thẩm Nghiên mở to mắt.

Dường như có ánh nước trong đó, giống như gọi sóng trên mặt hồ.

Kỷ Đình Nguyên chậm rãi nói: "Thân thể Giang công tử trong sạch, nề nếp gia đình giản dị, Giang lão gia cũng là người đồn hậu, Giang phu nhân mắt sớm, ngươi gả qua đó không sợ có người làm khó. Dòng dõi Giang gia ít ỏi, cũng không có thân thích gì gây chuyện, rất xứng đôi với Thẩm gia ngươi, không bằng ngươi..."

hấn còn chưa nói xong thì nghe một âm thanh sắc bén: "Kỷ Đình Nguyên, ngươi dựa vào cái gì..." Khóe mắt Thẩm Nghiên đỏ lên, "Ngươi dựa vào cái gì mà bảo ta lấy chồng?"

Nàng không dây dưa với Kỷ Đình Nguyên, thậm chí nàng chưa từng nhắc tới hấn trước mặt Kỷ Dao, nàng không hề làm phiền hấn chút nào.

Tại sao hấn lại chạy tới bảo nàng đi lấy chồng?

Chẳng lẽ Thẩm Nghiên nàng không thể xuất hiện nữa sao?

hấn dựa vào cái gì!

Lần đầu tiên Kỷ Đình Nguyên nghe thấy Thẩm Nghiên nói chuyện lớn tiếng như vậy, lông mày cau lại: "Ta chỉ vì tốt cho ngươi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, ngươi không biết người bên ngoài nói ngươi như thế nào sao? Ta cũng không phải hại ngươi."

"Ngươi cút cho ta..." Giọng nói Thẩm Nghiên run rẩy, "Chuyện của ta, không tới phiên ngươi chỉ dạy, ta lấy chồng hay không, không có liên quan tới ngươi."

Thế mà bảo hấn cút.

Kỷ Đình Nguyên cười lạnh: "không có liên quan tới ta? Có đúng không, chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi thích ta cho nên mới mở quán rượu, mới không lấy chồng sao?"

Cho tới bây giờ, hắn đều gánh vác nỗi áy náy này, hắn cũng muốn giải thoát.

Thẩm Nghiên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đúng, trước kia ta thích ngươi, nhưng đã rất lâu rồi ta không thích ngươi nữa... Ngươi không cần suy nghĩ vì ta, quán rượu là ta mở cho mình, không phải cho ngươi. Ta không lấy chồng, là bởi vì muốn làm ăn, ta bận rộn nhiều việc, ta không rảnh..."

Còn nói dối, Kỷ Đình Nguyên bước tới hai bước: "Ngươi không thích ta?"

"Ta không thích."

"Làm sao để chứng minh?" Kỷ Đình Nguyên cúi đầu nhìn nàng đe dọa, "Ngươi không lấy chồng, chính là vì thích ta, nếu không vì sao ngươi không gả? Chẳng lẽ toàn bộ kinh thành không có nam nhân ngươi coi trọng sao?"

Đôi mắt hắn sáng bừng ngay trước mặt, giống như hai đốm lửa, thiêu đốt toàn thân nàng đau đớn.

Bộ ngực Thẩm Nghiên đập trùng, nước mắt đảo quanh trong mắt, bị nàng ép trở về, thấp giọng nói: "Kỷ Đình Nguyên, ngươi không phải người."

"Ngươi nói cái gì?" Đôi mắt hắn nheo lại.

"Ngươi không phải là người!" Thẩm Nghiên quát to, nàng chưa từng tức giận, xấu hổ, đau lòng như vậy... Mọi cảm xúc trộn lẫn với nhau, giống như muốn nổ tung, nàng đưa tay ra sức đẩy Kỷ Đình Nguyên, muốn đẩy nam nhân từng bước áp sát ra.

Ai ngờ trong lúc xúc động phẫn nộ, người thì không đẩy ra, ngược lại mình lại giẫm lên rêu xanh do mây ngày mưa liên tục sinh ra, cả người ngã về phía sau.

Kỷ Đình Nguyên vô thức nghiêng người về phía trước, vươn tay giữ nàng lại.

Trán của Thẩm Nghiên đập vào bộ ngực của hắn, ngửi được một mùi rượu nhàn nhạt, sững sờ một lúc, sau đó dùng sức thoát ra, lại nghe nam nhân nói bên tai: "Nếu đã biết ta là thứ gì, ngươi cũng đừng thích nữa."

Tên khốn kiếp, Thẩm Nghiên cắn răng, hung hãn giẫm một cước lên giày của Kỷ Đình Nguyên, xoay người rời đi.

Kỷ Đình Nguyên ở phía sau nói: "Tốt nhất ngươi nên nghĩ rõ ràng cho ta."

Tên khốn kiếp!

Thẩm Nghiên không thêm để ý tới hắn, chạy thật nhanh.

Lúc này Kỷ Đình Nguyên mới cảm giác được mũi chân đau đớn, tựa như đá lớn đập xuống, nhớ đến hốc mắt đỏ bừng của Thẩm Nghiên, nghĩ thầm chắc lúc này hận chết mình rồi. Chắc là nàng sẽ gả cho Giang Vô Hồi kia rồi?

Đúng vậy, hắn muốn để Thẩm Nghiên hận hắn, vì sao hắn không nghĩ tới sớm một chút, lãng phí thời gian lâu như vậy.

Lâu như vậy!

Mới đó mà bốn năm đã trôi qua rồi.

hắn ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên nhớ đến ngày Kỷ Dao lấy chồng hỏi hắn, "Ca ca, huynh thật sự vui vẻ sao?"

Đúng vậy, hắn vui vẻ sao?

Thẩm Nghiên không còn thích hắn, hắn thật sự được giải thoát sao?

Lại nói Kỷ Dao phát hiện không thấy Thẩm Nghiên, hỏi Mộc Hương, Mộc Hương nhỏ giọng nói: "'đi chung với thiếu gia, thiếu gia tìm nàng ấy trước."

"thật sao?" Kỷ Dao kinh ngạc.

Kỷ Nguyệt nói: "thật như vậy à?"

"Đúng vậy."

Hai tỷ muội hai mặt nhìn nhau, đồng thời nhớ đến vẻ mặt của Kỷ Đình Nguyên khi vừa mới đến, các nàng đều hiểu rất rõ ca ca này, lập tức liền nghĩ huynh ấy tìm Thẩm Nghiên gây phiền phức.

Kỷ Nguyệt thở dài: "Thẩm tiểu thư đã như vậy, sao ca ca còn... Huynh ấy lại nhẫn tâm như vậy sao?" Cho dù là có người thích mình, cứ cho là từ chối, đã không thành còn muốn đi tìm người ta gây phiền phức sao? Vậy thì có hơi quá đáng.

Kỷ Dao cũng không nói gì.

Kỷ Nguyệt lắc đầu: "Hoặc là như mẫu thân nói, vẫn nên để ca ca thành thân sớm đi, ca ca thành thân, có lẽ Thẩm tiểu thư sẽ buông bỏ sự cố chấp này."

"Ai lại không muốn chứ? Nhưng mà vấn đề là, ca ca không có người vừa ý."

Kỷ Nguyệt trầm tư, giương mắt nhìn về cô nương phía trước, đột nhiên ánh mắt lóe lên: "'Có thể là không có người thích hợp, nếu như tìm một cô nương xuất sắc từ dung mạo đến tài hoa phẩm hạnh, chưa chắc ca ca sẽ không động lòng.'" Nàng thấp giọng nói, "Muội nhìn đi, Chu Lương âm Chu tiểu thư kia, tỷ nghe nói có rất nhiều công tử cầu hôn, nếu như ca ca trông thấy, liệu có khả năng động lòng không?"

Chu Lương âm!

Kỷ Dao chờ người ra.

Chu Lương âm đó là vợ trong số mệnh của Tống Văn đó... Tuy nói có khả năng Tống Văn bị hành động kì quái của mình hấp dẫn, nhưng đến nay cũng đã chết đứt tơ tình, mà nhiều năm như vậy Chu Lương âm cũng không gặp được công tử ngưỡng mộ, có lẽ là đang đợi Tống Văn.

Kỷ Dao vội nói: "Chuyện này chỉ sợ không được."

"Sao vậy" Kỷ Nguyệt khó hiểu, suy nghĩ một chút, "Có phải là hơi bất ngờ quá không? Muội yên tâm đi, từ khi tướng công thăng lên làm Lại bộ Tả thị lang, thường xuyên qua lại với Chu Lão gia, để Chu tiểu thư và ca ca gặp mặt không khó."

"....." Kỷ Dao cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Lúc đang cân nhắc câu chữ, Kỷ Nguyệt đã đi tìm Chu Lương âm.

Kỷ Dao nhìn bóng lưng của nàng rồi suy nghĩ, có lẽ cũng không cần hoảng, nếu như chuyện đúng như nàng đoán, Chu Lương âm nhất định không để ý ca ca, về phần ca ca... không tìm không phôi, cũng chưa chắc huynh ấy sẽ nhìn trúng Chu Lương âm, huynh ấy vốn không muốn cưới vợ.

đã có chủ ý, Kỷ Dao cũng bình tĩnh, đang muốn dời bước về phía trước, nhưng không ngờ sau đầu truyền đến tiếng xé gió rất nhỏ, như có thứ gì từ xa bắn tới, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, lập tức nhìn thấy một vật nhanh như sao băng bắn tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Kỷ Dao hoảng sợ, tim nhảy lên cổ họng.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hứa Như Nam ném một cái phi tiêu ra, chuẩn xác đánh vào tên thân mũi tên, để nó mất độ chính xác, lướt qua búi tóc của Kỷ Dao bay lên không trung.

Dù không bắn trúng nhưng cảm giác chạm đến đầu vẫn khiến Kỷ Dao run chân, suýt nữa thì té trên mặt, Mộc Hương vội vàng đỡ lấy nàng, kinh hãi kêu lên: "Có thích khách!"

Trần Liệt xuất hiện: "Phu nhân, đừng sợ hãi, Hứa đại ca đã đi bắt thích khách rồi!" Sau đó bảo gã sai vặt nhanh chóng đi báo với Dương Thiệu.

Kỷ Nguyệt nghe tin, cũng không màng đến đi tìm Chu Lương âm, nhanh chóng bước tới: "Dao Dao, xảy ra chuyện gì vậy? Thích khách? Muội có bị thương không?"

"không có." Kỷ Dao vuốt lại búi tóc, nghĩ thầm mình lại thoát được một kiếp!

Cũng may Dương Thiệu để Hứa Như Nam bảo vệ bên cạnh nàng.

Thế nhưng mà, ai sẽ muốn hại chết nàng đây? Kỷ Dao cảm thấy mình đã sớm hối cải thay đổi làm người tốt, lại không có suy nghĩ hại người, sao vẫn còn có người không buông tha, cứ nhìn chăm chăm nàng không bỏ vậy? Chẳng lẽ bởi vì Dương Thiệu? Hắn gây thù hằn trên triều đình, có lẽ những người kia không đối phó được hắn, liền thay đổi mục tiêu.

Kỷ Nguyệt thấy nàng hoảng sợ, nhỏ giọng nói: "Chờ muội phu tới, chúng ta lập tức trở về."

"Ừm." Kỷ Dao gật đầu.

Dương Thiệu ở ngay đó không xa, nghe gã sai vặt bấm báo, sau khi sắp xếp mọi việc thì lập tức xuất hiện. Hắn kéo Kỳ Dao đến bên cạnh, dò xét trên dưới, ánh mắt lướt qua lông mày tú lệ, ánh mắt trong trẻo, chiếc mũi cao, sắc mặt càng trở nên nặng nề.

Cảm thấy hắn muốn giết người, Kỳ Dao nói: "Thiếp không có bị thương, chỉ là giật mình...Chàng đừng lo lắng."

Dương Thiệu nhìn về phía rừng cây kia, im lặng không nói, nhưng ánh sáng trong mắt lập lòe không ngớt, rõ ràng là đang suy tư gì đó.

"Chàng nghĩ đến là ai chưa?" Nàng hỏi.

Dương Thiệu không trả lời mà nhìn về phía Tạ Minh Kha: "Dục Thiện, người cảm thấy sẽ là ai?"

Vừa rồi lúc bọn họ bàn bạc chuyện trên triều đình, đương nhiên Tạ Minh Kha cũng có ở đó.

"Có lẽ nào là kẻ thù của Dao Dao không?"

"Kẻ thù của muội?" Kỳ Dao cau mày, "Dường như muội không có kẻ thù muốn dòn vào chỗ chết, chẳng lẽ không phải là vị quan viên nào sao?"

"Sẽ không, cách làm này quá mức vội vàng, ta không đoán nhầm, chắc là nhất thời nảy ra ý định, không điều tra qua trước." Tạ Minh Kha chậm rãi nói, "Giống như chuyện xe ngựa của Khắc Thuật bị đụng, đó là có âm mưu trước..." Vừa rồi bọn họ cũng có nhắc đến, "Còn nữa, mâu thuẫn của Khắc Thuật và những người kia, cho dù có giết chết muội cũng không ảnh hưởng đến địa vị trên triều của Khắc Thuật." Đó chỉ là về vội thêm chuyện, cho nên tuyệt đối không có liên quan đến những quan viên kia.

Hắn vừa phân tích ra, Kỳ Dao càng thêm hồ đồ, vậy thật sự nhắm vào nàng à? Nhưng ai lại độc ác như vậy? Hơn nữa lý do là gì?

Dương Thiệu nhìn Tạ Minh Kha: "Dục Thiện, người dẫn các nàng lên xe đi."

"Chàng muốn đi đâu?" Kỳ Dao nắm tay áo của hắn.

"Bảo thù cho nàng." Đôi mắt hắn âm u, "Trở về chờ xem." Vừa dứt lời, hắn cười ngựa phi như bay về phía rừng.

"Chàng cẩn thận một chút!" Kỳ Dao nói theo ở phía sau.

Cũng không biết Dương Thiệu có nghe hay không, nhanh chóng cười ngựa đi xa.

Vừa rồi hắn đã phái ba người điều tra, lúc này gặp được Hứa Như Nam trong rừng, Hứa Như Nam bấm báo nói: "Là nữ, đúng là không ngờ tới bên người phu nhân có người bảo vệ, tùy tiện ra tay. Nhưng mà chạy cũng thật nhanh, lúc thuộc hạ đuổi theo, nàng dùng khăn che mặt lại, nương nhờ rừng rập rập, bỏ chạy vào chỗ sâu."

Nữ tử...

Trong đầu Dương Thiệu hiện lên một hình ảnh.

Sẽ không phải là Hứa Linh Nhi chứ?

Cẩn thận nghĩ lại, cũng chỉ có thể là nàng, trong đám nữ nhi có ai bắn tên chính xác như nàng ta? Hơn nữa, kiếp trước nàng ta cũng là một nhân vật độc ác, gã cho Tổng Diễm, sau khi Tổng Diễm bị phế, nàng ta lập tức muốn leo lên Tổng Vân, sau này tự tiện mạng mình.

"Tiếp tục đuổi." Giọng điệu Dương Thiệu lạnh lùng nói, "Ta đã báo cho Chi huy sứ La đại nhân, chắc là cũng đang phái người đến... Nếu như thích khách phản kháng, không cần lưu tình!"

Ở trong rừng, trên trán Hứa Linh Nhi đã toát đầy mồ hôi.

Nàng cho rằng mình thân không biết quý không hay, một mũi tên có thể giải quyết được Kỳ Dao, ai ngờ bên người nàng ta lại có cao thủ như vậy.

Nàng sợ hãi, còn bị cao thủ kia quần người, đuổi vào bên trong rừng, bây giờ muốn chạy khó như lên trời, trừ phi nàng băng xuyên qua khu rừng, lại leo qua một ngọn đồi, trở về kinh thành từ hướng khác. Đến lúc đó tìm phụ thân giúp đỡ, van xin vài lời, chắc cũng không khiến người ta nghi ngờ.

Dù sao mũi tên kia cũng là tên phổ biến, không có khả năng điều tra ra được trên người nàng, hơn nữa hôm nay nàng không nói chuyện với Kỳ Dao, chưa từng có mâu thuẫn gì, chỉ là quần áo vừa rồi của nàng bị người kia thấy, có chút nguy hiểm.

Chẳng qua tốt xấu gì phụ thân nàng cũng có hầu tước trên người, có phụ thân che chở nàng, cũng không dẫn đến họa sát thân.

Trong lòng Hứa Linh Nhi hơi bình ổn, băng thật nhanh qua rừng.

Không biết chạy đã bao lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy một vùng ánh sáng trước mặt, trên đỉnh đầu không còn bóng cây trầm mát, nơi xa là núi xanh liên miên.

Nàng vượt qua núi là được rồi.

Nhưng vào lúc này, một bóng người chậm rãi đi ra, chặn ngay trước mặt nàng.

Hứa Linh Nhi kinh hoàng lùi lại.

Ngược sáng, nàng đối diện với một đôi mắt đen nhánh.

Nam nhân đứng ở đó, lì lì bất động, ngón tay của hắn phủ trên chuôi kiếm, trong như mảnh thú thủ thế chờ đợi.

Toàn thân Hứa Linh Nhi rét run, xem ra Dương Thiệu đã đoán được nàng muốn trốn đến chỗ nào, sớm một bước chờ nàng ở đây.

hắn ở đây ôm cây đợi thỏ!

Hầm răng của nàng phát ra âm thanh cạch cạch, lạnh run lên, cảm giác đã bị Dương Thiệu nhìn thấu, hắn cũng đã biết mình là ai! Rốt cuộc hắn muốn như thế nào? Bắt mình đến nha môn sao? Nếu như hắn hỏi mình, mình nên giải thích như thế nào? Vì sao nàng lại ở trong rừng? Vì sao nàng chạy trốn tới nơi này?

Rất khó trả lời...

Nhưng nàng không muốn ngồi tù!

Hứa Linh Nhi rút chủy thủ ra.

Rất tốt, lông mày Dương Thiệu cau lại, chỉ sợ nàng không ra tay.

Hứa Linh Nhi khẽ kêu lên một tiếng, chủy thủ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, không hề lưu tình đâm tới về phía Dương Thiệu.

Quả nhiên hung ác, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ chết, chỉ là sao có thể là đối thủ của Dương Thiệu, sau mười chiêu đã bị hắn một kiếm đâm thủng bả vai.

Lưỡi kiếm sắc nhọn đâm vào da thịt, kéo đến một trận đau đớn, trong chớp mắt tay phải của nàng đã bị phế. Chủy thủ trong lòng bàn tay Hứa Linh Nhi loảng xoảng rơi xuống, cả người tê liệt ngã xuống mặt đất, mồ hôi rơi như mưa, nước mắt liên tục chảy xuống, ướt đầm khăn che.

Dương Thiệu rũ kiếm xuống, máu chảy dọc theo mũi kiếm, rơi xuống lập tức thấm vào mặt đất.

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng bước chân, Hứa Linh Nhi nghe được, một tay kéo khăn xuống, giọng the thé kêu lên: "Dương Đô đốc hắn điên rồi, muốn giết ta! Người đầu mau tới đây..."

Dương Thiệu hờ hững.

Người tới trong rừng là Chỉ huy sứ La đại nhân, nhìn thấy cảnh như vậy, lông mày hơi cau lại: "không ngờ rằng Hứa tiểu thư đúng là thích khách, thật sự ngoài dự liệu." Vung tay lên, "Áp giải nàng đến Hình bộ chờ xử trí!"

"La đại nhân, không phải là ta, là hắn, ta chỉ đi tản bộ trong rừng, ai ngờ Dương Đô đốc đột nhiên ra tay với ta." Hứa Linh Nhi lớn tiếng nói, "hắn đã thương ta, La đại nhân người không nhìn thấy sao?"

"Ta thấy là ngươi ra tay trước." Giọng điệu La đại nhân lạnh nhạt, "Ngươi tản bộ thì sao ban này lại che mặt? Vì sao nhìn thấy Dương Đô đốc lập tức rút chủy thủ ra? Chẳng lẽ không phải vì có tật giật mình sao? Dương Đô đốc vì bất đắc dĩ mới đã thương ngươi."

Toàn thân Hứa Linh Nhi chấn động.

Hoàn toàn không ngờ được chuyện vừa rồi bị Chỉ huy sứ nhìn thấy, chẳng lẽ trước đó Dương Thiệu đã sắp xếp rồi?

Nàng cứng họng không trả lời được, bỗng nhiên nở nụ cười.

Đúng vậy, bây giờ trong triều còn được bao nhiêu người không dám nghe Dương Thiệu sai bảo, Chỉ huy sứ này còn không phải là người của Dương Thiệu sao? Hắn muốn nói như thế nào cũng được!

"Các ngươi chờ đó, chờ đó cho ta, phụ thân của ta sẽ không để các ngươi muốn làm gì thì làm..." Tiếng kêu gào của nàng quanh quẩn trong rừng cây.

Nghe nói do Hứa Linh Nhi làm, Kỳ Dao chỉ cảm thấy không tin nổi.

Nếu muốn nói đến thù hận giữa Hứa Linh Nhi và nàng, chẳng qua chỉ là lần ở Ngọc Mãn Đường kia không nhường nàng ta mà thôi, kết quả lại bị ghi hận đến bây giờ.

Kỳ Dao nghĩ thầm, nếu như không có việc sống lại, những người này, bao gồm cả Tạ Minh Xu, Tạ Minh Thiệu, bọn họ sẽ không có thay đổi sao? Vĩnh viễn sẽ không tỉnh ngộ sao? Nghĩ cũng đúng, chỉ có một người thay đổi vận mệnh là Tống Diễm, nhưng đó cũng là vì có Dương Thiệu dẫn dắt.

Nếu không chỉ sợ Tống Diễm đã không còn trên đời này.

"Cứ như vậy, Hầu gia lại kết thù oán với Diên An Hầu." Diên An Hầu kia cũng không phải là một người an phận.

"Là do ông ta không biết cách dạy dỗ con gái, nên gánh chịu hậu quả này." Dương Thiệu đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, "Cũng may nàng không sao, nếu không ta có thể sẽ giết nàng ta."

Đôi mắt nam nhân u ám, Kỷ Dao cảm thấy bầu không khí ngột ngạt, tựa vào ngực hắn nói: "Được rồi, không nói đến chuyện này nữa. Đáng tiếc không câu được cá, cũng không được ăn cá nướng, hơn nữa ở nhà mẫu thân cũng chờ."

Dương Thiệu nhướn mày: "Nàng còn tâm tình nghĩ đến chuyện này sao?"

"Sao lại không?" hiện tại nàng cảm thấy rất may mắn khi mình sống lại, còn có thể có cơ hội với Dương Thiệu thế này, khiến nàng hiểu rõ tình cảm của mình đối với nam nhân này. thật tốt biết bao, nàng rất quý trọng. "Nếu không về đến nhà, sai người ta chợ mua một ít, buổi tối chàng ở trong sân nướng cho thiếp ăn, cũng mời mẫu thân đến, chúng ta có thể uống chút rượu..."

Nàng nói vô cùng vui vẻ, mặt mày hớn hở, Dương Thiệu có thể tưởng tượng ra đó là khung cảnh như thế nào.

Kiếp trước chưa từng có.

Mẫu thân hắn ngồi bên trái, Kỷ Dao ngồi bên phải, nướng cá ăn dưới ánh trăng, thưởng thức rượu ngon...

Dương Thiệu mỉm cười.

thật là một ý nghĩ không tệ, đột nhiên hắn cúi đầu xuống hôn nàng.

Kỷ Dao vẫn còn đang thao thao bất tuyệt*, tức thời bị hắn chặn môi.

*nói liên miên không dứt.

hắn hôn rất dịu dàng, rất cẩn thận, giống như sợ nàng đau. Răng môi triển miên khiến Kỷ Dao dần dần mê say, cho đến khi nam nhân đưa tay đến, thân thể nàng run lên, kẹp chặt chân.

"Đừng, đang ở trên đường đó." Gò má nàng đỏ bừng.

Dương Thiệu cười khê, thổi hơi bên tai nàng: "Ta không làm nàng, thả ra."

Nàng cắn môi: "Vậy chàng muốn làm gì..."

"Thả ra." hắn cắn lỗ tai của nàng.

Hiểu nàng rất rõ, Kỷ Dao ngửa ngáy muốn co cụm lại một chỗ, làm gì còn sức lực nữa.

Nữ nhân cuộn tròn trong ngực của hắn, mặc hắn trêu chọc, dần dần không kiềm được phát ra âm thanh quỵn rữ người khe khẽ, lại giống như đang khóc.

hắn che môi của nàng: "Đừng lên tiếng." Đúng là hắn đột nhiên muốn nàng dễ chịu một chút, muốn nhìn đáng vẻ nở rộ của nàng, kết quả lại hại khổ mình, nhưng bộ quần áo này của Kỷ Dao lại không tiện làm chuyện khác, kỳ lạ phục này...Cởi ra lỡ như có chuyện gì lại không kịp sửa soạn.

hắn toát mồ hôi đầy trán, cảm thấy mình cũng trưởng khó chịu, rốt cuộc cũng không dám làm quá.

hắn dừng tay, kiều thê trên đùi vẫn nhắm mắt lại, đáng vẻ ngủ say, nhưng nhìn kỹ lại, lông mi lại khẽ run lên một cái, rõ ràng là đang giả vờ ngủ.

Nàng xấu hổ không muốn tỉnh lại.

Cảm thấy Dương Thiệu càng ngày càng xấu xa, bờ môi Kỷ Dao mím chặt, dịch người vùi mặt trong ngực hắn.

hắn cười đến run người.

Chờ đến cửa bên của Hầu phủ, Kỷ Dao vẫn không phản ứng, Dương Thiệu cúi xuống nhìn kỹ lại, thấy nàng thật sự đã ngủ thiếp đi.

Có lẽ là ngồi trên chân hắn quá dễ chịu, khéo miệng Dương Thiệu cong lên, ôm nàng ra khỏi xe.

Động tác lớn như vậy, đương nhiên Kỷ Dao không thể ngủ được nữa nhưng mà vẫn dựa vào ngực hắn, cảm nhận được hơi thở mát lạnh, dưới bầu trời xanh, đi dạo trong khu vườn xuân này, nàng không muốn xuống.

Ừm, tiếp tục giả vờ ngủ cũng tốt.

Ai ngờ nghe nam nhân hỏi bên tai: "Buổi tối muốn ăn cá gì? Cá thi? Cá mè, hay là cá khác?"

không nghe thấy, nàng hằm hừ: "Thiếp ngủ say rồi."

Gương mặt nữ nhân trong ngực của hấn hồng hồng, lông mi cong dài, âm thanh nũng nịu, Dương Thiệu bị sự đáng yêu của nàng khơi dậy một bụng lửa: "Ngủ tiếp đi, nhưng một lát tuyệt đối không được thức... Dao Dao ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Kỷ Dao nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hấn, lông mi run rẩy, vội vàng mở to mắt nói: "Muốn ăn cá mè."

"Chỉ cá mè thôi sao?"

"Ừm, nhưng mà không biết mẫu thân muốn ăn cái gì." Kỷ Dao uốn éo muốn xuống, "Hầu gia ôm một không? Để tự thiếp đi."

không phải vừa rồi còn giả vờ ngủ sao, còn làm nũng, bây giờ sợ rồi à? Dương Thiệu không chịu buông ra, dặn dò Trần Tổ: "Bảo phòng bếp đi mua một ít cá mè, mua thêm ít cá thi."

Trần Tổ nghe theo.

Dương Thiệu nói xong, sai bước ôm Kỷ Dao trở về phòng.

Kết quả không cần phải nói, chuyện không tiện làm trên xe ngựa đều làm một lần.

Kỷ Dao cảm thấy còn mệt hơn so với cưỡi ngựa, có thể còn hơn leo núi, nằm lì ở trên giường, toàn thân bủn rủn, ngủ một lúc lâu mới tỉnh.

Vừa mở mắt đã thấy ánh lửa bập bùng, vậy mà đã nhóm lửa rồi, dường như nàng còn nghe được tiếng của Thái phu nhân, vội vàng nói Mộc Hương lấy vẩy sam ra, ăn mặc chỉnh tề.

Lúc đi tới cửa mới phát hiện không có nghe lầm, lông mày cau lại một cái, nghĩ thầm Dương Thiệu chưa đánh thức mình mà đã tự mình mời Thái phu nhân đến, nàng đi ra ngoài cười nói: "Mẫu thân, người tới rồi."

"Sao không nghỉ ngơi thêm một lát?" Thái phu nhân ân cần nói, "Ta nghe Thiệu nhi nói, con bị kinh sợ ở núi Ngọc, bị người khác đánh lén. Ôi, Hứa Linh Nhi kia cũng vậy, không có lý do gì mà hại con... Đổi lại là ta, ta cũng sợ hãi, con nên ngủ thêm một lát."

Làm gì mà sợ hãi mới ngủ, Kỷ Dao nhìn Dương Thiệu một chút, rõ ràng đều là chuyện tốt hấn gây nên!

"Con đã không sao, mẫu thân, bây giờ đang cảm thấy đói."

"Vậy đúng lúc, tới ăn cá nướng đi." Thái phu nhân đã sớm sắp xếp xong ghế ngồi, cười tủm tỉm nói, "Thế mà đứa nhỏ này lại muốn nướng cá trong nhà, trong trí nhớ của ta, thấy hấn ăn cá nướng là vào tám chín năm trước, khi đó lão gia vẫn còn, hai cha con bọn họ cùng nhau nướng cá ăn."

Thái phu nhân nói có chút thẩn thức, nhưng lại cảm thấy vui mừng.

Cho tới bây giờ bà cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ ăn cá nướng chung với con trai và con dâu, đứa con trai này, cưới nàng dâu xong cả người đều trở nên hòa nhã.

Dương Thiệu đưa cá vừa nướng xong cho Thái phu nhân: "Da rất giòn xốp, mẫu thân nếm thử xem như thế nào."

Thái phu nhân vô cùng vui vẻ, ăn một miếng: "Chà, coi như không tệ, mặn nhạt vừa vặn."

Con trai tự tay nướng, sao có thể ăn không ngon?

Dương Thiệu lại nướng một con cá mè cho Kỷ Dao.

Lúc nam nhân đưa qua, ánh lửa phản chiếu ánh mắt vô cùng dịu dàng của hấn, Kỷ Dao ngọt ngào nhận lấy, ăn vài miếng, cẩn thận chọn miếng không có xương, đút vào trong miệng Dương Thiệu: "Tướng công vất vả rồi."

Vợ chồng trẻ ngọt ngào thân mật, Thái phu nhân thấy vậy cười tươi.

Nha hoàn đem rượu tới.

Ba người ăn xong mấy con cá, chỉ là Kỷ Dao không dám uống nhiều rượu, say xin náo loạn trước mặt Thái phu nhân còn ra thể thống gì?

Nàng nói: "Mẫu thân cũng đừng nên ăn nhiều, khó tiêu hóa."

"Hiếm khi mới được." Thái phu nhân không ngại.

Đường ma ma nói: "Vẫn nên ăn ít một chút, nếu không những con cá còn lại sai phòng bếp nấu ít canh cá thanh đạm?"

"Được." Thái phu nhân suy nghĩ một chút rồi đồng ý, "Dao Dao cũng ăn một chút."

Phòng bếp lại bận bịu nấu nướng.

Ánh trăng dịu dàng, cả nhà ngồi trong sân một lúc lâu, nói cười vui vẻ, thậm chí mấy con mèo cũng tới vây quanh ăn cá.

Đến khuya mới kết thúc.

Ngày hôm sau, Hình bộ xử án, bởi vì có La đại nhân làm chứng, Hứa Linh Nhi vốn không có cách nào thoát được, phạm hai tội danh đánh lén và tập kích mệnh quan triều đình, bị phán lưu đầy ba ngàn dặm. Diên An hầu Hứa Nham không phục, quỳ gối bên ngoài ngọc môn yêu cầu gặp mặt Hoàng thượng, hi vọng có thể điều tra lại lần nữa.

Tổng Diễm tiếp kiến hần ở điện Minh Đức.

Hứa Nham quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, tiểu nữ tuyệt đối không làm ra chuyện độc ác như vậy, trong đó nhất định có hiểu lầm gì đó, xin Hoàng thượng minh xét!"

"Hiểu lầm?" Tổng Diễm lạnh lùng nói, "Hôm qua ở trong rừng có biết bao nhiêu người nhìn thấy mũi tên từ trong rừng bắn tới, thế mà Hứa tiểu thư lại ở ngay trong rừng. Sau đó nàng ta còn rút chủy thủ ra đối phó Dương Đô đốc, không chỉ La đại nhân, hai binh sĩ của La đại nhân cũng nhìn thấy, giải thích thế nào đây? Trẫm biết người thương con gái nên nóng lòng, nhưng chứng cứ việc này vô cùng rõ ràng, thật sự không thể phúc thẩm."

Hứa Nham lớn tiếng nói: "Đó cũng chỉ là lời nói một bên của La đại nhân! Hoàng thượng, La đại nhân và Dương Đô đốc..."

Còn chưa nói xong, Tổng Diễm đã ngắt lời hần: "không lẽ người còn định nói Dương Đô đốc và La đại nhân muốn hãm hại Hứa tiểu thư hay sao?"

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của thiên tử, Hứa Nham vội nói: "Vi thần không có ý này, chẳng qua lúc đó trong rừng chỉ có hai bọn họ, không có quan viên nào khác, vi thần còn nghe nói La phu nhân từng dạy Dương phu nhân cưỡi ngựa..."

"Lý nào lại vậy!" Gần đây Tổng Diễm nghe đủ người hãm hại Dương Thiệu, bây giờ Hứa Nham này lại hồ đồ như thế, hần quát, "Trước đó Hứa tiểu thư ám sát Dương phu nhân, sau đó công kích Dương Đô đốc, dựa vào bản lĩnh của Dương Đô đốc, muốn giết Hứa tiểu thư dễ như trở bàn tay, sau đó hoàn toàn có thể nói là vì tự vệ nên ngộ sát, nhưng Dương Đô đốc chỉ đã thương Hứa tiểu thư! Bây giờ người nói hần hãm hại? Trẫm thấy hần là mất nhầm mất mớ, tha cho con gái của người một mạng!"

Ý tứ là, trong lòng Hứa Nham nên biết ơn mới đúng.

Dù sao theo Tổng Diễm thấy, hần cho Dương Thiệu nhiều quyền lực như vậy, Dương Thiệu có thể vì thế tử mà giết Hứa Linh nhi, thì có làm sao? Nhưng Dương Thiệu chưa từng bỏ qua luật pháp, làm chuyện gì cũng theo điều lệ mà làm.

Hứa Nham này còn vì đứa con gái độc ác kia mà trả đũa!

Nhìn thiên tử lộ vẻ mặt giận dữ, trong lòng Hứa Nham biết không còn cách nào, thờ dài một tiếng nói: "Hoàng thượng nói đúng, vi thần không biết tốt xấu, hiểu lầm Dương Đô đốc."

Miệng thì nói như vậy nhưng lại nhận định Tổng Diễm là hôn quân, thiên vị Dương Thiệu.

Loại Hoàng đế như vậy mà xứng ngồi trên long ý* sao? nói thế nào ông cũng là lão thần, cho dù con gái của ông phạm sai lầm, Tổng Diễm cũng nên nhìn chiến công trước đó của ông mà bao dung mấy phần, nhưng hần lại chỉ bao che cho Dương Thiệu, hoàn toàn không để ý đến thần tử khác!

*ghế của vua ngồi.

Hứa Nham cắn răng lui ra.

Chuyện của Hứa gia truyền đến tai Tổng Thụy, nghe nói Hứa Linh Nhi đã bị đầy đến biên cương, nghĩ thầm những quan viên này vì lấy lòng Dương Thiệu, hiệu suất làm việc cũng khá nhanh.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn bởi vì có Tổng Diễm ủng hộ.

Cứ tiếp tục như vậy, tiếng phản đối trên triều nhất định sẽ càng lúc càng nhiều.

Nhưng mà, hấn còn phải thêm chút lửa mới được.

Tổng Thụy thấp giọng dặn dò Vương Hi.

Mấy ngày trời qua, Dương Thiệu phải đi tảo triều, ban đêm Kỷ Dao ngăn cản hấn náo loạn, nói thân thể khó chịu, chút nữa thì Dương Thiệu đã muốn đi mời đại phu, sau đó mới biết, Kỷ Dao vì muốn tự mình tiễn hấn ra ngoài.

Trời còn đen nhánh, mặt trời vẫn chưa lên, nàng nghiêm túc thắt đai ngọc cho Dương Thiệu, sau đó đeo túi thơm, đoản đao, trường kiếm, ngọc bội từng thứ đeo lên.

Ngón tay nàng mảnh khảnh tinh tế, chỉ nhìn như vậy cũng là một loại hưởng thụ, chứ đừng nói nàng ở trước mặt là vợ của hấn.

Dương Thiệu cảm giác trong lòng sôi sục, không nhìn được đưa tay ôm nàng vào trong ngực: "Đồ ngốc, không phải tối hôm qua nói không được sao, không phải nói không thoải mái sao?"

"không nói như vậy, chàng sẽ nghe à?" Kỷ Dao không thêm tin đâu, nhất định sẽ muốn giày vò nàng, như vậy ngày hôm sau nhất định nàng sẽ không dậy nổi.

hấn cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của nàng: "Sau này không cần giúp ta như vậy nữa, quá sớm." Thân thể nàng mảnh mai, cần nghỉ ngơi nhiều, không giống như hấn đã quen rồi, "Hôm nay như vậy đủ rồi, ngày mai ngoan ngoãn ngủ đi, sau đó khẽ nói, "Ban đêm cùng bản hầu là được."

Kỷ Dao véo một cái trên cánh tay của hấn, hắng giọng: "Chỉ nghĩ mấy chuyện này!"

"Ta là vì nàng, là nàng muốn có con trai, không như vậy sao được?"

Kỷ Dao cắn môi, bây giờ ngược lại lại thành cái có cho hấn!

Nàng đeo xong: "đi sớm đi, đừng để trễ."

Dương Thiệu cúi đầu hôn lên môi của nàng một cái rồi thả tay ra.

Nàng tiễn hấn đến cửa, nhìn hấn rời đi.

Bóng lưng nam nhân dần dần biến mất, giờ phút này nắng sớm chậm rãi lan tỏa, chiếu sáng trời đất, nàng dừng chân nhìn một lát rồi mới trở về.

Lại nói đến sau ngày Thẩm Nghiên gặp Kỷ Đình Nguyên, vì sợ mẫu thân phát hiện, cứ thế nén lại không khóc, chỉ nói với Thẩm phu nhân không thoải mái nên trở về.

Chuyện đó nàng cũng chỉ để trong lòng, không biểu hiện ra ngoài mặt, ngôn ngữ cử chỉ vẫn giống như thường ngày.

Chỉ là Giang Vô Hồi này, nàng vẫn không muốn gả cho hấn.

Nàng tuyệt đối sẽ không vì một câu của Kỷ Đình Nguyên mà gả cho một người không thích.

Cho nên ngày hôm đó Giang Vô Hồi đến, một lần nữa bày tỏ thích Thẩm Nghiên, nàng từ chối vô cùng vô tình, nói: "Giang công tử, nếu như người thật sự thích rượu ở nơi này, tiểu nữ rất hoan nghênh. Nhưng nếu là vì chuyện khác, xin Giang công tử không cản trở lại."

"Công tử còn tới nữa, ta sẽ bảo tiểu nhị mời công tử ra ngoài!"

Đối diện với gương mặt lạnh lùng của cô gái, Giang Vô Hồi chân thành nói: "không biết rốt cuộc Giang mỗ có chỗ nào không hợp ý Thẩm tiểu thư? Giang mỗ sẽ sửa."

Thay đổi chỗ nào không phải là vấn đề. Nếu như tình cảm trên đời đều dễ dàng như vậy thì tốt rồi.

"Mời Giang công tử về đi, ta nói được thì làm được."

Nàng có thể không đợi Kỷ Đình Nguyên, nhưng nàng vẫn muốn gả cho người mình coi trọng, có lẽ điều kiện Giang Vô Hồi không tệ, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn không thích, gả đi, không công bằng đối với Giang Vô Hồi.

Giang Vô Hồi gây ngăn cả người, trơ mắt nhìn Thẩm Nghiên buồn rầu chau xướng, ngăn cản hấn ở bên ngoài.

Cho đến ngày hôm sau muốn gặp nàng, tiểu nhị quán rượu trực tiếp mời Giang Vô Hồi ra ngoài, Giang Vô Hồi không chịu, lúc đó mười người đàn ông cao to mang hấn ra khỏi quán rượu.

Thẩm phu nhân biết được, chạy tới gặp Thẩm Nghiên: "Trời ơi, công tử tốt như vậy, sao con lại không cần? A Nghiên, con đừng mong gả cho Kỷ công tử nữa, đã bao nhiêu năm rồi? Sao con lại phải khổ như vậy!"

"Ai nói chờ hần?" Thẩm Nghiên cười khúc khích, kéo cánh tay của Thẩm phu nhân, "Nương, sau này con muốn gả cho một công tử, nhất định phải tốt hơn gấp trăm ngàn lần Kỳ Đình Nguyên. Kỳ Đình Nguyên thì tính là gì? Con đã suy nghĩ kĩ càng rồi, không xứng đáng."

"Con nói thật chứ?" Thẩm phu nhân dò xét nàng.

"Đương nhiên, ai lừa nương đâu? Về phần Giang công tử này, con thật sự không thích, hơn nữa nương không cảm thấy da mặt hần quá dày sao?"

"Háo nữ sợ triền lang*, da mặt không dày sao cưới được vợ chứ?" Thẩm phu nhân nhủ mảy, "Chọn ba lấy bốn, con nói xem không dễ gì mới có một người..."

*con gái tốt sợ người khác đến quấy nhiễu làm phiền.

"Ồi nương ơi, sau này con ít đến quán rượu được chưa? Con ở nhà giả làm tiểu thư khuê các, giống như nương nói, đi tìm Dương phu nhân học về tranh học viết chữ!"

Thấy nàng ngoan ngoãn, trong lòng Thẩm phu nhân vui vẻ, nhất thời không ép buộc nàng gả cho Giang Vô Hồi, chuyện này cần chất lượng mới được.

Nhưng mà Giang Vô Hồi vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn đến quán rượu nhiều lần, có một ngày Lý Băng Ngọc và Tô Thăng thấy hần bị tiểu nhị đuổi ra. Hai người không khỏi trợn mắt há mồm, hỏi tiểu nhị trong quán rượu một chút mới hiểu được xảy ra chuyện gì, không nhịn được có hơi cảm khái.

Lúc uống rượu với Kỳ Đình Nguyên, Tô Thăng liền nói: "Nếu ta là Thẩm tiểu thư thì sẽ gả cho hần, nam nhân tốt như vậy, sao lại không gả chứ? Tuổi của Thẩm tiểu thư cũng không nhỏ nữa, người khác đều đã có con rồi, người nói xem hết lần này đến lần khác..."

hần đã sớm biết Thẩm Nghiên thích Kỳ Đình Nguyên, tiếc hận thay nàng.

Kỳ Đình Nguyên cầm chung rượu: "Người nói thật chứ? Giang Vô Hồi bị nàng đuổi đi?"

"Còn không phải sao?" Lý Băng Ngọc nói, "Bọn ta đặc biệt đến hỏi tiểu nhị, nói Giang đại nhân kia đến mấy lần, nếu như chỉ là uống rượu thì bà chủ Thẩm không ngại, nhưng chỉ cần nói gặp nàng, nhất định phải đuổi đi."

Kỳ Đình Nguyên nghe vậy, chung rượu đang cầm lên bỗng nhiên đặt lên bàn.

Hai người kia hai mặt nhìn nhau.

Ngay sau đó, Kỳ Đình Nguyên lập tức đứng lên.

"Người đi đâu vậy?" Tô Thăng hỏi thăm

Kỳ Đình Nguyên không đáp, nhanh chóng bước đi.

"Có lẽ là đi gặp bà chủ Thẩm." Lý Băng Ngọc cau mày, "Người nói xem, chúng ta có nói sai gì không?"

"Sớm muộn gì hần cũng biết, sai cái gì?" Tô Thăng nâng chung uống hết, nghĩ đến biểu cảm của hần ta có vẻ rất tức giận, hần ai một tiếng, "Rốt cuộc Tấn Minh đang suy nghĩ gì vậy? Người nói xem? Thẩm tiểu thư đuổi Giang đại nhân đi, cuối cùng chuyện với hần mà nói là chuyện tốt hay xấu?"

Lý Băng Ngọc không trả lời, bởi vì hần hoàn toàn không hiểu rõ được tâm tư của Kỳ Đình Nguyên.

Kỳ Đình Nguyên nhanh chóng đi tới quán rượu Thanh Nguyệt.

Người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Gió thổi lên gương mặt mang theo chút hơi nóng, mới đó mà đã đến đầu hạ.

hần đứng ở cửa, nhưng không đi vào.

Giống như nhiều lần trước đây, hần đi ngang qua quán rượu này, ngửi được mùi rượu thơm phức, nhưng xưa nay đều chưa từng đi vào.

Tuy vậy thỉnh thoảng hần sẽ thấy Thẩm Nghiên, có đôi khi nàng mặc áo bào, có đôi khi mặc váy, có khi nói cười với khách nữ uống rượu, khi lại tiễn các nàng ra ngoài, cũng có khi tự mình ngồi bên cửa sổ, uống một ngụm rượu, bóng dáng bên trong không khí náo nhiệt, lộ ra mấy phần cô độc.

Giống như bóng đêm này.

hần lặng lẽ đứng đó, rốt cuộc vẫn không gặp nàng.

Bởi vì gặp Thẩm Nghiên, hần còn có thể nói gì đây? Nhất định Thẩm Nghiên sẽ nói, nàng không muốn gả cho Giang Vô Hồi... hần lại có thể thế nào? hần đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, rốt cuộc muốn hần thế nào, Thẩm Nghiên mới có thể buông tay đây?

Lông mày Kỳ Đình Nguyên cau lại.

Thấy sắp đến Đoan Ngọ rồi, Kỳ Dao loay hoay quên trời quên đất, không nói tới làm dây trường mệnh, còn làm mấy túi thơm, dự định treo bên hông Dương Thiệu.

Đúng lúc này, Kỳ Nguyệt sai người chuyển lời, nói ngày mai trong nhà mời mấy vị tiểu thư đến làm khách, trong đám tiểu thư bao gồm cả Chu Lương âm, đồng thời còn mời cả nhà Kỳ gia, muốn Kỳ Dao cũng đến, về phần Dương Thiệu, phải xem hắn có thời gian hay không.

Bởi vì kể từ sau ngày đó Dương Đô đốc bận rộn đến chân không chạm đất.

Dường như nửa tháng thành thân kia Tổng Diễm gom rất nhiều chuyện, chờ hắn vừa đến nha môn lập tức thường xuyên gọi hắn vào cung bàn bạc sự tình.

Đủ thấy làm quyền thần một mối biết bao nhiêu!

Kỳ Dao cảm thấy nên đổi thành Dương Thiệu ăn canh đại bổ mới đúng.

Nhưng mà ca ca sẽ đồng ý đến Tạ gia gặp Chu Lương âm sao? Kỳ Dao rất hoài nghi.

Đợi đến sáng sớm ngày hôm sau nàng lập tức dậy sớm.

"Ta còn phải đến điện Minh Đức." Dương Thiệu thuận thực thắt đai lưng cho Kỳ Dao, vừa thắt vừa chiêm tiện nghi, "Có thể đến chiều mới về, nàng nói với bọn Dục Thiện một tiếng xin lỗi, lần sau mời bọn họ đến, đền bù thật tốt."

Kỳ Dao hừ một tiếng: "Lần sau không biết đến khi nào, rốt cuộc Hoàng thượng có chuyện gì mà cứ gọi chàng vào cung? Chẳng lẽ lại muốn chàng đi đánh trận sao?"

Tổng Diễm không nỡ để hắn đi đánh trận, Dương Thiệu cười lên: "Cứ cho là đánh trận cũng phải có các tướng quân, nàng chớ suy nghĩ lung tung, chỉ là việc vặt. Đúng rồi, Hoàng thượng còn muốn ban hôn cho Công chúa Phúc Gia, sang năm xá tang, nói muốn gả Công chúa Phúc Gia đi, còn bảo ta nghĩ lại có người nào tốt để chọn không."

Tổng Diễm này...

Chuyện của Hoàng tộc cũng muốn Dương Thiệu nhúng tay vào sao? Kỳ Dao không nói gì.

Nhưng mà Công chúa Phúc Gia hồn nhiên đáng yêu, mặc dù trước đó hơi phiền một chút, nhưng nàng vẫn hi vọng nàng ấy có kết cục tốt, nghĩ rồi lại nhìn Dương Thiệu một cái, chắc là hắn sẽ để cho Công chúa Phúc Gia gả cho phò mã thế tử kiếp trước nhỉ? Đường như bọn họ sống rất tốt.

Dương Thiệu cảm nhận được nàng muốn nói gì, ánh mắt hơi động.

Nhưng mà Kỳ Dao bỏ qua ánh mắt đó nói: "không biết ca ca có đến hay không, nếu đến, cũng không biết có để ý Chu tiểu thư hay không."

"Nàng suy nghĩ nhiều làm chi, lương duyên tự có trời định." Dương Thiệu ngồi xổm xuống mang vớ cho nàng, "Giống như chúng ta, làm sao cũng không tránh khỏi."

Bắt lấy gót sen trắng tuyết, lòng bàn tay ma sát qua, khiến nàng có một đợt ngứa ngáy lạ lẫm.

Suýt chút nữa Kỳ Dao đã muốn lăn trên giường, nàng dùng sức rút về nói: "Chàng mau đi gặp Hoàng thượng đi, đừng để chậm trễ công việc."

Khóe miệng Dương Thiệu cong cong, xoa nắn mặt nàng rồi mới đi.

Chờ đến lúc Kỳ Dao đến Tạ phủ, bất ngờ thấy phụ thân mẫu thân còn có ca ca đều đã đến, nàng còn đang cảm thấy kinh ngạc thì đã thấy mẫu thân nàng vui vẻ đi tới, lôi kéo tay của nàng thấp giọng nói: "Dao Dao, cuối cùng ca ca con đã thông suốt rồi, đồng ý gắp mặt!"

thật sao?

Kỳ Dao ngậy ra, rốt cuộc cả nhà bọn họ đã đợi được ngày này rồi sao?

Thế nhưng mà, Thẩm Nghiên làm sao bây giờ? Nhất thời trong lòng cảm xúc phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Từ sau khi Kỷ Nguyệt gả cho Tạ Minh Kha, dựa vào quan hệ của Tạ gia, các cô nương quen biết đương nhiên là xuất thân từ gia đình dòng dõi nho học, sau đó được sàng chọn lọc một phen, cho dù là dung mạo hay phẩm hạnh đều không thể chê bai.

không thể nói sợ không xứng với Kỷ Đình Nguyên, điều kiện của ca ca như thế nào nàng rất rõ, nàng chỉ hi vọng ca ca có thể động lòng, có thể nghĩ thông suốt, một khi thành công, như vậy sẽ nhanh chóng lấy vợ. hiện tại nàng lo lắng chính là, cho dù có thiên tiên ở trước mặt ca ca, huynh ấy cũng không có ý nghĩ này.

Nhưng mà tốt xấu gì Kỷ Đình Nguyên cũng chịu đến, vẫn là một tin tức tốt.

Liêu thị có hơi kích động, ngồi bên cạnh Kỷ Nguyệt, thỉnh thoảng ánh mắt lướt qua những cô nương kia, cảm thấy ai cũng tốt.

Con trai bà tùy tiện cưới một người nào, nhất định bà cũng hài lòng.

Về phần các cô gái đang ngồi, trong lòng cũng hiểu rõ, bây giờ Kỷ Đình Nguyên ở kinh thành cũng coi là lựa chọn tốt, các nàng đều tình nguyện gặp mặt, nếu như vừa ý, cũng thành một đoạn nhân duyên tốt, nếu như không hợp, cũng không có tổn thất gì.

Mọi người ngồi trong phòng khách một lúc, Kỷ Nguyệt liền mời các nàng đến vườn ngắm hoa.

Kỷ Dao còn cố ý đến bên cạnh nói chuyện với Chu Lương âm: "Chu tiểu thư, mới đó mà chúng ta cũng quen nhau nhiều năm rồi, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Ngọc Mãn Đường..."

Chu Lương âm cười nói: "Đúng vậy."

Nàng ở nhà đại bá cũng một thời gian rồi, đại bá mẫu cũng lo lắng âu sầu vì chuyện hôn sự cả đời của nàng, nhưng mà cho đến bây giờ nàng vẫn không có người hợp ý. nói đến kinh đô vô số người tài tử, hơn nữa người thân phận tôn quý cũng không phải chưa thấy qua, thế nhưng mà, nàng vẫn luôn cảm thấy thiếu gì đó, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại.

Hôm nay Tạ phủ mời tới, đại bá mẫu thúc giục nàng đến, nàng vẫn cảm thấy có chút áy náy.

Nếu thực sự không được, nàng vẫn nên trở về Thanh Châu thôi, để khỏi khiến đại bá và đại bá mẫu hao tâm tổn trí, chỉ có một mình nàng, có thể chậm rãi chờ, nhất định sẽ có một ngày chờ được một người chồng hợp ý.

Lúc này, Kỷ Đình Nguyên giả vờ đến gặp Liêu thị, từ một hướng khác chậm rãi đi tới, đối diện với các cô nương.

Lúc ánh mắt lướt đến khuôn mặt của Chu Lương Âm, cảm thấy vẻ đẹp của nàng thanh lệ, cũng chừng chặc, coi như có chút ấn tượng. Mấy năm nay, hắn đã tham gia biết bao cuộc gặp gỡ lớn nhỏ, bọn công tử muốn lấy vợ, các tiểu thư phải lập gia đình, luôn có những gương mặt quen thuộc.

Trong lòng nổi lên một ý nghĩ... hay là cô nương này đi?

Dù sao là cưới, cưới ai cũng có quan trọng đâu? Mọi người trong nhà đều hỏi thúc, phụ thân mẫu thân, thậm chí là tổ mẫu, nhìn thấy hắn đều muốn mắng một câu.

Cùng lúc đó.

Kỷ Đình Nguyên nhìn thoáng qua.

Kỷ Dao có thể cảm nhận được ánh mắt của huynh ấy dừng lại, trong lòng lộp bộp một tiếng, nghĩ thầm không lẽ huynh ấy thật sự để ý Chu Lương âm rồi?

Chuyện này rất có thể tự mình chuốc lấy khổ, tương ai cũng mê mình!

không chờ được đến lúc Kỷ Đình Nguyên trả lời Liêu thị và Kỷ Nguyệt, Kỷ Dao lập tức đuổi theo, một tay nắm chặt tay áo của hắn kéo đến đằng sau núi giả.

"Làm gì vậy?" Kỷ Đình Nguyên khó hiểu.

"Huynh nói muội biết đi, huynh thấy vị tiểu thư nào không tệ?" Kỷ Dao dùng gương mặt tươi cười che giấu ý đồ thật, "Ca ca, muội cũng chỉ thật lòng muốn giúp huynh, huynh suy nghĩ một chút đi, muội chưa từng hỏi thúc huynh phải không? Lần này cũng giống như vậy, nếu như ca ca không đồng ý, muội sẽ không ép buộc, nhưng nếu ca ca có người vừa ý, muội cũng tình nguyện giúp ca ca nhận xét một chút."

Cả nhà Kỷ gia, đứng là quan hệ của Kỷ Dao và hắn thân thiết nhất, hắn cũng thương người muội muội này nhất.

Kỷ Đình Nguyên hỏi: "cô nương vừa rồi đi với muội tên là gì?"

thật đúng là Chu Lương âm

Kỷ Dao ho nhẹ: "Nàng ấy tên là Chu Lương âm, đại bá là Hộ bộ Tả thị lang."

À, Ký Đình Nguyên nhớ lại: "Khó trách cảm thấy quen mắt, phụ thân nàng là thanh quan ở Thanh Châu đúng không?"

"Đúng vậy," Ký Dao nhìn Ký Đình Nguyên chằm chằm, "Chẳng lẽ ca ca muốn cưới nàng?"

"Nàng cũng không tệ, không phải muội muốn nhận xét sao, như vậy muội xem thử cho ca ca, nàng có thể làm tẩu tử* của muội hay không?"

*chị dâu.

Chuyện này có thể hay không là vấn đề sao? Đây là muốn loạn rồi!

Ký Dao nghiêm túc hỏi han: "Ca ca, nhiều tiểu thư như vậy, sao huynh chỉ chú ý đến nàng? Còn nữa, nghe ý của huynh, cũng không phải lần đầu huynh thấy Chu tiểu thư, đúng rồi, hôm ở Trần gia, muội vẽ tranh gom tiền ủng hộ thiên tai, chắc huynh cũng có gặp qua nàng phải không? Vì sao lúc đó không có tâm tư gì, cha còn đặc biệt bảo huynh đi nhìn."

Bị Ký Dao nói vậy, tâm tình Ký Đình Nguyên có chút phiền: "Đây không phải mong muốn của các người sao, sao huynh nhìn trúng, muội còn hỏi không ngừng?"

"Ca ca đột ngột như vậy khiến bọn muội phải suy nghĩ chứ." Ký Dao thật sự khó hiểu, bỗng nhiên nàng nhớ đến ngày đó Ký Đình Nguyên gọi Thẩm Nghiên đi nói chuyện một mình, nàng cũng không có cơ hội nói, "Ca ca, lúc ở núi Ngọc sao lại gọi A Nghiên đi, huynh nói gì với nàng vậy?"

Nhắc đến Thẩm Nghiên, Ký Đình Nguyên càng thêm lo lắng, cau mày nói: "không nói gì!"

"không nói, vậy huynh gọi nàng đi..."

"Muội đủ chưa? Dao Dao, không phải muội nói muốn nhận xét giúp huynh sao, sao cứ nhắc đến Thẩm Nghiên, nàng ấy là tỷ tỷ ruột của muội à? Nàng còn quan trọng hơn so với ca ca này sao?" Ký Đình Nguyên lạnh lùng nói, "Huynh thấy vẫn nên đi nói cho nương biết."

đang yên đang lành đột nhiên nổi giận, nhất định có chuyện!

Đúng rồi, có lẽ ca ca đột nhiên muốn cưới vợ, cũng bởi vì nói gì đó với Thẩm Nghiên.

Huynh ấy muốn Thẩm Nghiên hết hi vọng sao?

Nếu không thì có thể vì chuyện gì? Huynh ấy không có kiên nhẫn như vậy, xem ra cũng chẳng phải thật lòng thích Chu Lương âm, nếu không sao lại có thái độ này? Nam nhân thích một cô nương sẽ không như vậy, ngay cả một chút tình cảm huynh ấy cũng không biểu hiện ra.

Ký Dao ở sau lưng kêu lên: "Cho dù huynh có cưới vợ, A Nghiên cũng không nhất định sẽ chết tâm, huynh còn liên lụy cô nương khác!"

Toàn thân Ký Đình Nguyên cứng đờ.

"Huynh không thích người ta lại cưới nàng, vậy có khác nào hại nàng?" Ký Dao thấy có hiệu quả, càng thấy mình không đoán sai, bước lên phía trước hai bước nói khẽ, "Ca ca, A Nghiên thích huynh, đối với huynh mà nói khó chịu đến thế nào, nhất định muốn dùng cách này để nàng hết hi vọng?"

Đúng vậy, cực kì khó chịu.

Ký Đình Nguyên nghĩ thầm, giống như một khối đá đè nặng trong lòng của hắn, cho dù là ngày hay là đêm, chỉ cần nghĩ đến nàng đã cảm thấy khó chịu.

Loại cảm xúc đó không có cách nào nói ra được, cũng không có cách nào phát tiết.

Nếu như nàng ấy là nam nhân thì tốt, hắn có thể đi đánh nàng một trận, để nàng tỉnh ra, thế nhưng hắn chỉ có thể nhìn nàng sa vào, nhìn nàng lút sâu vào đó, nhìn nàng phí thời gian phí tuổi tác.

"Muội là bạn của nàng, muội không thể khuyên nhủ nàng sao?" hắn nói nhỏ.

Nàng khuyên thế nào được, thậm chí cả người lớn trong nhà Thẩm Nghiên còn không cách nào khuyên, nàng thì tính là gì, Thẩm Nghiên không nhắc tới, nàng cũng không tiện chủ động nói tới chuyện này, huống chi đó là ca ca của nàng.

Ký Dao thở dài.

"Ca ca tình nguyện cưới vợ để Thẩm Nghiên hết hi vọng, sao không thể thích nàng một chút ư? không phải ca ca tình nguyện cưới người khác sao, huynh tình nguyện làm trái với..." Nàng chợt dừng lại, đôi mắt mở to, đột nhiên nhớ đến có một lần cha nàng nói Thẩm Nghiên mặc áo bào của nam nhân, ca ca còn nói giúp nàng.

Có lẽ không phải ca ca không có chút tình cảm nào với Thẩm Nghiên.

Hoặc có khi ca ca còn là một tên ngốc.

Ký Dao cố ý nói: "Ca ca, huynh thật sự tình nguyện cưới người khác cũng không cưới A Nghiên sao? đã như vậy, thôi quên đi, huynh cưới người

khác đi, để A Nghiên cô độc sống quãng đời còn lại, cùng lắm thì đến am ni cô cả đời."

Am ni cô?

Trong chớp mắt Kỷ Đình Nguyên nghĩ đến cảnh Thẩm Nghiên cạo tóc, trong lòng chấn động.

sẽ không như muội muội nói chứ, mình thật sự cưới vợ, Thẩm Nghiên cũng không hết hi vọng? Chẳng lẽ nàng ấy cứ đi tiếp con đường đen tối đó sao?

Lúc này Kỷ Đình Nguyên thật muốn đi đánh Thẩm Nghiên một trận.

Rốt cuộc hẳn có gì tốt, cứ một mực thích hẳn? Mất nàng mù rồi sao?

Mà thôi, mà thôi, Kỷ Đình Nguyên phát tay áo bỏ đi.

Lúc đầu trong lòng Liêu thị đầy mong đợi, kết quả không thấy con trai tới, hỏi người hầu mới biết được, Kỷ Đình Nguyên đã rời Tạ phủ rồi.

Liêu thị tức giận đến choáng váng.

Nhưng mà Kỷ Dao lại thờ phào nhẹ nhõm, hiện tại đầu óc ca ca không tỉnh táo, nếu thật sự cưới vợ chắc chắn sẽ giẫm lên vết xe đổ giống như kiếp trước, cứ để huynh ấy suy nghĩ kĩ càng đi.

Kỷ Nguyệt đành phải đi an ủi Liêu thị.

Liêu thị làm sao nghe lọt, nổi giận đùng đùng bỏ đi, muốn đi tìm con trai tính sổ.

Bên kia Chu Lương âm trở về Chu gia, Chu phu nhân đến hỏi, nàng lắc đầu, ý là hai bên đều không có ý kiến gì.

Chu phu nhân không khỏi âu sầu, chờ đến lúc Chu lão gia trở về, không nhận được phản nài: "Chuyện của Lương âm thật sự khó khăn, chàng nhìn đi, dạng công tử nào con bé cũng đã gặp, vậy mà đều không để ý. Đến lúc đó lão gia cũng không thể nói thiệp ép con bé, cứ tiếp tục như vậy thì tuổi đã lớn rồi."

Chu lão gia thắc mắc: "Đứa nhỏ Lương âm này có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngoan ngoãn hiểu chuyện, theo lý không nên như vậy chứ."

"Còn không phải sao," Chu phu nhân cau mày, "Các cô nương bình thường đến tuổi đều nóng vội, nhưng con bé vẫn thờ ơ, chàng nói xem, chẳng lẽ con bé..." Bà thấp giọng, "Khi đó đâu bị đập trứng, có thể bị thương chỗ nào không, vì thế đầu óc chậm chạp?"

"Nàng nói là lần con bé vào thành lúc chín tuổi à?"

"Đúng vậy đó."

Khi đó Chu nhị lão gia vào kinh thành, Chu Lương âm cũng đi theo, hôm đó đến miếu thấp hương với Chu phu nhân gặp cháy lớn, Chu Lương âm hôn mê, tỉnh lại thì không còn nhớ rõ.

Chu lão gia nói: "Nếu là như vậy thì cũng không còn cách nào, nàng xem Lương âm đáng thương như vậy, nàng chăm lo nhiều một chút, vất vả cho nàng rồi."

Sau khi Chu phu nhân được trượng phu an ủi cũng không tiện nói thêm gì, yên lặng thờ dài.

Rất nhanh đã đến Đoan Ngọ.

Thái phu nhân dặn phòng bếp làm rất nhiều bánh ú, nhân gì cũng có, sáng sớm Kỷ Dao thức dậy đã ngửi được mùi lá dong thơm ngát.

Mộc Hương nói: "Thái phu nhân cho người đưa đến một bát lớn, mỗi loại nhân đều dùng dây thừng khác nhau để cột, bánh nhân thịt là dây màu nâu, bánh nhân táo đỏ là dây màu đỏ, còn bánh nhân đậu là dây màu đen..."

Kiếp trước không kĩ càng như vậy, chắc là tâm tình Thái phu nhân tốt nên mới dặn dò kĩ như vậy.

Kỷ Dao đứng lên trang điểm.

Lúc đi ra thấy Dương Thiệu đang ngồi trước bàn, cười hỏi nàng: "Muốn ăn bánh nhân gì?"

Vậy mà muốn lột bánh ú cho nàng, nhất định Kỷ Dao phải nể mặt mới được: "Thiếp muốn ăn bánh nhân táo đỏ."

Dương Thiệu lập tức lột cho nàng một cái, dùng đũa xiên vào.

Nàng cắn một cái, đưa đến trước mặt nam nhân: "Chàng cũng ăn đi."

Dương Thiệu nói: "Ta không ăn."

"Vậy lát nữa thiếp sẽ lột giúp chàng cái bánh nhân thịt." Kỳ Dao ăn vô cùng vui vẻ.

Dương Thiệu lại đổi ý, ôm nàng vào ngực, tiến tới hôn nàng, hôn đến khi cảm nhận được vị ngọt của táo đỏ.

Bánh ú trong tay Kỳ Dao suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Hai người quần lấy nhau một lúc rồi mới đi thỉnh an Thái phu nhân.

Khi đi tới cửa, Dương Thiệu nói: "Còn không lấy ra?"

"Lấy cái gì?" Kỳ Dao giả ngu, đi lên phía trước.

Nam nhân nắm cổ tay nàng lại: "Vậy bản hầu tự mình lục soát...đừng nhúc nhích." hắn vươn một cánh tay khác đến bên hông của nàng.

Còn chưa đụng tới Kỳ Dao đã đầu hàng.

Nàng thực sự sợ công phu gài ngựa của hắn.

Nàng liên tục lấy ra một sợi dây trường mệnh, sáu cái túi thơm.

Đặt ở trước mặt vô cùng hoành tráng, Dương Thiệu như mở cờ trong bụng, hận không thể ôm Kỳ Dao xoay một vòng, nhin lại nói: "Rất tốt, đeo lên cho ta."

Kỳ Dao nghe lời thắt lên cổ tay hắn, sau đó lại treo bên đai ngọc: "Có thể nhiều quá hay không?"

thật sự treo một vòng cũng quá gây chú ý cho người khác.

"không nhiều, bản hầu tình nguyện." Kỳ Dao làm ra, treo đầy đai lưng hắn cũng tình nguyện.

Trong lòng Kỳ Dao rung động, nói khẽ: "Đồ ngốc, cũng không phải chỉ làm năm nay, nếu chàng thích, mỗi ngày thiếp đều làm một cái mới cho chàng." Sau đó nhìn đôi giày hắn đang mang, vẫn là đôi làm trước thành thân, hắn thường xuyên mang, "Thiếp sẽ làm cho chàng một đôi giày mới."

Dương Thiệu giật mình, có cảm giác dường như Kỳ Dao đã nhìn thấu hắn, hần kết trượt lên xuống nói: "Được."

Kỳ Dao chỉ đeo cho hắn hai cái túi thơm, tránh việc Dương Đô đốc nhìn như đồ ngốc.

Làm xong, hai người đi thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân nói: "Nào nào, đang định sai người nói cho các con biết một tin tức tốt, Tà phủ đó phái người đến nói Tà phu nhân có tin vui. Thiệu, Dao Dao, các con rảnh rồi đến thăm một chút."

Tỷ tỷ lại có thai!

Kỳ Dao vui mừng: "Vậy bọn con sẽ đi, dù sao năm nào cũng xem thuyền rồng, cũng không có gì lạ lắm."

"Vậy thì hôm nay đi đi, chỉ cần nhớ về ăn cơm trưa là được." Thái phu nhân nhìn Kỳ Dao, cười tủm tỉm nói: "Tỷ muội các con cũng trò chuyện với nhau, lấy chút kinh nghiệm."

Lấy kinh nghiệm?

Kỳ Dao sững sờ, hiểu được.

Mới mấy ngày trước đây vừa đến tháng, không có mang thai, trong lòng đột nhiên trùng xuống, Thái phu nhân muốn ôm cháu trai rồi sao? Thế nhưng mà có ai lại không muốn chứ, nàng cũng muốn sinh cho Dương Thiệu một đứa con trai.

Nhưng mà nàng và Dương Thiệu mới kết hôn hai tháng, chắc là không có chuyện gì đâu, không nên suy nghĩ nhiều. Kỳ Dao mỉm cười: "Được ạ mẫu thân."

Sau đó đến Tà phủ với Dương Thiệu.

không ngờ phụ thân mẫu thân nàng cũng ở đây, tỷ tỷ đang ngồi trên giường, Tà Minh Kha nói chuyện với phụ thân nàng. Còn Tiềm ca nhi chạy loạn trên đất, thấy nàng thì lập tức nhào tới, kêu lên: "Di!"

"Còn người này, kêu cái gì?" Kỳ Dao chỉ chỉ Dương Thiệu.

Tiềm ca nhi nghiêng đầu, bởi vì Dương Thiệu không thường xuất hiện.

Tạ Minh Kha nói: "Gọi dựng, tiểu tử ngốc."

"À, tiểu tử ngốc."

Kỷ Dao bật cười một tiếng.

Tiền ca nhi cảm giác gọi sai rồi, vội vàng nói: "Dì, dựng."

Dương Thiệu cũng cười lên, một tay ôm lấy Tiền ca nhi: "Dựng đưa cháu đi chơi đại đao được không?"

"Được, được." Tiền ca nhi vỗ tay, "A, cháu nhớ rồi, dựng biết võ công!"

Hai người cười nói đi ra ngoài.

Kỷ Dao thấy ca ca không ở đây, hỏi: "'Nương, ca ca đâu, sao không đến?"

"không biết, sáng sớm đã đi ra ngoài, không biết chuyện tin mừng của Nguyệt nhi, nương thấy chắc là hấn đi uống rượu rồi! Mặc kệ hấn, cứ mặc hấn." Liêu thị nhắc đến đứa con trai này, tức giận không có chỗ trút ra.

Kỷ Dao không dám hỏi nữa.

Lúc này, đúng là Kỷ Đình Nguyên đang đứng ở cửa quán rượu, nhưng không phải đi uống rượu mà là đi gặp Thẩm Nghiên.

Bởi vì ngày nay làm ăn tốt, Thẩm Nghiên sớm đã tìm người phụ giúp một tay để cùng người lớn trong nhà đến Bạch Hà xem thuyền rồng, ai ngờ vừa mới đến đã thấy Kỷ Đình Nguyên.

Thẩm Nghiên nổi nóng, sợ Kỷ Đình Nguyên lại đến nói cái gì khiến nàng khó chịu, đang định nói cho Kỷ Đình Nguyên biết, nói nàng sẽ không thích hấn, hiện tại nàng muốn tìm tướng công đặc biệt.

Kết quả còn chưa mở miệng đã nghe Kỷ Đình Nguyên nói: "Thẩm tiểu thư, ngày mai ta sẽ đưa người đến nhà ngươi cầu hôn."

Cái gì!

Thẩm Nghiên mơ hồ, lời này quả thật sự sấm sét giữa trời quang đánh vào đầu nàng.

"Ngươi, ngươi nói cái gì?" Đôi mắt nàng tròn tròn.

không cưới thì phải làm sao bây giờ, cả đời Thẩm Nghiên sẽ bị hủy, vì cứu nàng, vì làm dịu lại khó chịu trong lòng, hấn đành phải đưa ra quyết định này.

không phải Thẩm Nghiên muốn hấn sao, vậy cho nàng là được, dù sao không phải cưới ai cũng vậy sao? Cưới Thẩm Nghiên cũng là làm một chuyện tốt.

Kỷ Đình Nguyên nói: "Ta nói ta cưới ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

thì ra vừa nãy không có nghe lầm, Kỷ Đình Nguyên thật sự muốn đến cầu hôn.

Thẩm Nghiên nhìn hấn chằm chằm, nghĩ thầm không lẽ đầu óc hấn bị hỏng rồi à?

Trước đó hấn còn bảo nàng gả cho Giang Vô Hồi, bây giờ đột nhiên lại chạy tới nói muốn cưới nàng, hấn coi nàng thành cái gì!

Lập tức Thẩm Nghiên quay đầu đi.

không có vui mừng như trong dự tính, Kỷ Đình Nguyên sững sốt một chút, đuổi theo giữ chặt nàng: "Thẩm Nghiên, lỗi tại ngươi bị điếc hay sao? không nghe thấy ta nói cái gì à? Có phải muốn ta lặp lại lần nữa sao?"

trên cánh tay truyền đến một đợt đau nhói nhói.

Nếu là lúc trước, chỉ sợ nàng mừng rỡ như điên, nhưng hết lần này tới lần khác hấn nói lời tuyệt tình, nàng quyết tâm không chờ hấn nữa. Nhưng mà, không hiểu sao Kỷ Đình Nguyên lại muốn cưới nàng, đây là hấn đang đùa giỡn nàng sao?

Có phải Kỳ Đình Nguyên cảm thấy nàng là loại người gọi thì đến đuổi thì đi không?

Thẩm Nghiên quay đầu lại: "Mời Kỳ công tử buông tay, nếu không ta gọi tiểu nhị mời người ra!"

Kết quả hoàn toàn khác biệt với hần nghĩ, Kỳ Đình Nguyên nheo mắt lại: "Thẩm Nghiên, rốt cuộc là người xảy ra chuyện gì?"

hắn đã như nàng mong muốn, nàng không vui sao?

"Song Toàn!" Thẩm Nghiên hét to, muốn gọi tiểu nhị đến.

Nhớ đến chuyện bọn Tô Thăng nói Giang Vô Hồi bị đuổi ra, Kỳ Đình Nguyên thả tay ra, hai tay khó chống lại bốn tay.

Thẩm Nghiên đi lên lầu hai.

hắn cũng đi theo.

"Chúng ta nói chuyện một chút." hần nghĩ thầm, hắn đã bỏ công đi một chuyến, nếu như không rõ ràng, nhất định ban đêm sẽ ngủ không yên.

Đây là quyết định hắn đã suy nghĩ mấy ngày mới đưa ra!

Lúc này Thẩm Nghiên cũng bình tĩnh lại, nàng đi đến một phòng thương gia, mời hắn vào.

"Kỳ công tử, có phải người muốn đùa giỡn ta hay không?" Bộ dáng nàng đề phòng, lưng tựa lên tường phía sau, nhều mày nói, "Rốt cuộc vì sao người đến đây?" Đừng nói cười nàng gì đó, nàng không tin, nhất định là Kỳ Đình Nguyên có ý đồ khác.

cô nàng ngẩng đầu, Kỳ Đình Nguyên phát hiện cảm của nàng nhợt, không biết có phải gầy đi không, lúc này hiện ra một khí thế sát bén.

hắn bật cười.

Là Thẩm Nghiên muốn gả cho hắn, là Thẩm Nghiên thích hắn, bây giờ hắn đồng ý cưới, chẳng lẽ nàng không nên vui đến phát khóc sao? Còn muốn hắn giải thích ư... Kỳ Đình Nguyên nhìn Thẩm Nghiên, có chút dờ khóc dờ cười, nhưng tới cũng đã tới, hắn nhịn.

hắn không muốn tiếp tục khó chịu nữa.

"Ta đến vì nói với người chuyện này." Kỳ Đình Nguyên chậm rãi nói, "Ta không lừa người, ta thật sự dự định cưới người."

Ánh mắt còn rất chân thành, hắn thật sự muốn lấy nàng ư?

Thẩm Nghiên im lặng một lát: "Vì sao? Vì sao đột nhiên muốn cưới ta, lần trước ở núi Ngọc, người không nhớ rõ mình đã nói những gì sao?"

"Ta là vì tốt cho người, lúc đó cũng vậy... hiện tại cũng vậy." Kỳ Đình Nguyên nói, "Nếu người đồng ý, ngày mai ta lập tức đến cầu hôn."

Vì tốt cho nàng, hiện tại cũng vì tốt cho nàng...

Thẩm Nghiên khẽ cười, lông mi run rẩy: "Kỳ Đình Nguyên, có phải người đang thương hại ta hay không?" không đợi hắn trả lời, "Ta mặc kệ có phải mà Kỳ phu nhân ép người hay không, hay là như lời giải thích "tốt với ta" của người, ta cũng sẽ không đồng ý."

Đột nhiên nàng nghiêm mặt: "Cứ như vậy đi, không có gì để nói."

Nàng không phải kẻ ngốc!

Kỳ Đình Nguyên nổi nóng: "Thẩm Nghiên, rốt cuộc người muốn cái gì? Chẳng lẽ người điên rồi sao? Ta không cưới người, người nổi điên, ta cưới người, người cũng nổi điên là sao?"

Thẩm Nghiên đi về phía cửa: "Kỳ công tử, đại khái là người không hiểu rõ một chuyện, ta thật sự không thích người. Vì vậy người không cần thương hại ta, Thẩm Nghiên ta thật sự muốn lấy chồng, không lẽ không chọn được hôn phu, người không cần tự mình đa tình."

Tự mình đa tình?

Kỳ Đình Nguyên chặn ở trước mặt nàng, một tay đóng cửa lại.

Nhiều năm như vậy, bởi vì nàng mà mẫu thân hắn đã mắng hắn biết bao nhiêu câu? Cả nhà bọn hắn đều biết Thẩm Nghiên thích hắn, vậy mà bây giờ nàng nói cái gì đây? hắn tự mình đa tình? Cho tới bây giờ Kỳ Đình Nguyên chưa từng nghe qua lời buồn cười như vậy.

"Thẩm Nghiên, làm sao người có thể nói ra được như vậy?"

Thẩm Nghiên ngẩng đầu, ánh mắt như ngọn sóng trong hồ: "Vì sao ta không thể, thậm chí ta có thể nói, cho đến bây giờ ta chưa từng thích người, Kỳ

Đình Nguyên."

Đây chẳng qua là một giấc mơ, trong mơ, từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng, xưa nay Kỳ Đình Nguyên không tham dự cùng. Có lẽ, nàng chỉ ở trong đó thích một người, mà không phải Kỳ Đình Nguyên, nếu như đổi thành bất kỳ nam nhân nào cũng có thể.

Hiện tại chẳng qua là tỉnh mộng rồi.

Hai đôi mắt nhìn nhau, chẳng biết tại sao Kỳ Đình Nguyên cảm nhận được một cơn nhói xẹt qua trong lòng.

Nàng nói vô cùng nghiêm túc.

Giống như thật sự chưa từng thích hắn, vậy những năm nay, hắn tính là cái gì? Hắn bị nàng lừa ư? Ngu ngốc gánh vác sự áy náy này? Nếu như nàng không thích hắn, hắn quan tâm nàng hai mươi tuổi, hay ba mươi tuổi, hay là cả đời không lấy chồng làm gì!

Tại sao hắn phải quan tâm?

Bầu không khí đình trệ lại.

Thẩm Nghiên nói: "Người tránh ra, nếu không ta..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Kỳ Đình Nguyên giữ chặt bả vai của nàng, dùng sức đẩy nàng dựa lên tường, trầm giọng nói: "Người lặp lại những lời lúc này một lần nữa."

Thẩm Nghiên bị đau, khẽ rên lên một tiếng, giãy giụa nói: "Người điên rồi, Kỳ Đình Nguyên? Người còn như vậy, ta sẽ nói cho Kỳ phu nhân, nói cho Dao Dao biết!"

"Người cứ nói thoải mái, tốt nhất nói cho Thẩm lão gia, Thẩm phu nhân luôn, để xem bọn họ sẽ trả lời như thế nào." Kỳ Đình Nguyên cúi đầu xuống, nhìn nàng chăm chăm, "Người nhìn ta, lặp lại lần nữa, người chưa từng thích ta."

Khoảng cách gương mặt nam nhân chỉ có mấy tấc, đôi mắt hẹp dài ở ngay trước mặt, giống như lửa nóng thiêu đốt.

Bốn năm qua đi, Kỳ Đình Nguyên vẫn là thiếu niên trẻ trung như lúc trước, cho đến bây giờ chưa từng thay đổi.

Trong lòng Thẩm Nghiên buồn bực, cup mắt xuống nói: "Ta không có thích..."

"Nhìn ta nói." Kỳ Đình Nguyên nâng cằm nàng lên.

Thẩm Nghiên hung hãn: "Cho tới bây giờ ta không có thích..."

trên môi đột nhiên nặng nề, thế mà hắn lại hôn nàng.

Trong chớp mắt này, trong đầu Thẩm Nghiên trống rỗng, cảm giác hỗn phách của mình bị kéo ra, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, thân thể cũng không động đậy được, biến thành tảng đá.

Môi tiểu cô nương vô cùng mềm mại, có một cảm xúc không tưởng tượng được, Kỳ Đình Nguyên cũng không biết tại sao mình phải hôn nàng. Chỉ là khi nghe nàng nói những lời này, không có cách nào không chế lửa giận trong lòng, thúc đẩy hắn phải làm ra hành động này.

Mà sau khi hôn rồi lại không nhanh chóng rời đi.

Cảm giác khó hiểu này khiến nhịp tim hắn đập vô cùng nhanh, cũng đúng lúc này, bỗng nhiên trên mặt bị tát một bạt tai.

Bốp một tiếng, vô cùng vang dội trong gian phòng.

không cần phải nói, nhất định là Thẩm Nghiên.

Kỳ Đình Nguyên ngẩng đầu, không thèm để ý cái tát kia, thản nhiên nói: "Người còn dám nói người không thích ta?"

Thẩm Nghiên tức giận đến ngực phập phồng, hét lên: "Kỳ Đình Nguyên, người rút ra ngoài cho ta!"

Bởi vì tức giận, môi của nàng càng đỏ lên.

Kỳ Đình Nguyên nói: "Thẩm Nghiên, người nên suy nghĩ kỹ lại đi."

Thẩm Nghiên lại muốn đánh hắn.

Kỳ Đình Nguyên chặn tay của nàng lại: "Người muốn để người bên ngoài biết chỗ này xảy ra chuyện gì sao? Thẩm Nghiên, ta sẽ đi, nhưng cầu hôn, ta sẽ không thu hồi."

Thẩm Nghiên cười lạnh: "Người cầu hôn, Thẩm gia bọn ta phải đồng ý sao?"

"không tiếp nhận, ta sẽ nói ta đã hôn người."

"Người..." Thẩm Nghiên nhìn hần chằm chằm, lần đầu tiên phát hiện Kỷ Đình Nguyên vô si như vậy, hần thật sự không phải người mà!

"Ta sẽ không gả cho người." Nàng vút lại một câu, tự mình mở cửa ra ngoài.

Lúc này Kỷ Đình Nguyên mới sờ mặt, cảm nhận được con đau, thậm chí lực tay của Thẩm Nghiên cũng không nhỏ, chỉ sợ trên mặt đều là dấu bàn tay của nàng.

Mở quán rượu đúng là rèn đuổi con người, nhớ ngày đó nàng chỉ là một cô bé ngốc ngếch.

Nhưng mà rốt cuộc vì sao Thẩm Nghiên không đồng ý vậy?

Vừa rồi lúc hần cách gần như vậy, rõ ràng cảm giác được nàng... Cũng không thể nói rõ được, hần cảm giác Thẩm Nghiên thích hần.

Là bởi vì hần thương hại nàng sao?

Nếu đã có lòng tự trọng như vậy, vì sao không từ bỏ sớm một chút, sao lại phải chờ lâu như vậy? Kỷ Đình Nguyên cau mày, trong lòng khẽ động, nếu như Thẩm Nghiên đã sớm từ bỏ thì sẽ như thế nào? Có phải là cũng sẽ không có chuyện hần hôn nàng vừa nãy không?

Kỷ Đình Nguyên chậm rãi đi xuống lầu.

Bên trong quán rượu có không ít người nhìn qua, hần cũng không để ý.

Nhưng mà ngày hôm sau hần không đi cầu hôn ngay.

Thẩm Nghiên thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chắc một cái tát của nàng đã ngăn cản Kỷ Đình Nguyên, thế nhưng vì sao hần lại hôn nàng? Tại sao phải làm ra chuyện này?

Bọn họ đã có tiếp xúc da thịt thế này, nàng phải thế nào đây?

Xem như không có gì xảy ra, đi gặp công tử khác sao?

Thẩm Nghiên gác bút trong tay lại, rất muốn đến trò chuyện với Kỷ Dao, thế nhưng lại không biết nói thế nào...

Cho đến cuối tháng năm, đột nhiên trong ngày tảo triều có một vị Tể đại nhân vạch tội Lưu tướng quân Lưu Nguyên Cảo, nói lúc hần trấn thủ Liễu Châu, tự mình buôn bán hàng hóa đến biên cảnh làm ăn với ngoại di, từ đó thu lợi, hai bên thu được mấy chục vạn bạc, đồng thời dâng lên chứng cứ.

Tổng Diêm giận dữ, lệnh cho Hình bộ điều tra rõ, đồng thời sai các vị quan viên ở Đô Sát viện tiến hành thẩm vấn các tướng sĩ đóng giữ ở Liễu Châu, bắt toàn bộ những người liên quan tới án này.

Đây không tính là chuyện bé xé ra to, bởi vì lúc đó Liễu Châu đang giao chiến với ngoại di Hóa La, Lưu Nguyên Cảo làm tướng quân trấn thủ, vậy mà làm giàu bất chính cho riêng mình, dù sao những tên ngoại di kia buôn bán với nhau, Lưu Nguyên Cảo bán hàng hóa đi, rất có thể chính thứ Hóa La cần, như vậy giống như với thông địch phản quốc.

Liên tục mấy ngày, các võ tướng ở Liễu Châu từng người từng người đều cảm thấy bất an.

Thân là quan trong Đô Sát viện, Kỷ Đình Nguyên cũng quản lý cấp dưới của Lưu Nguyên Cảo, một hôm đột nhiên đến phủ Hoài Viễn Hầu.

Lúc đó Kỷ Dao đang làm giày cho cho Dương Thiệu, nghe ca ca tới, vội vàng ra đón.

"Có phải đến uống rượu không?" Nàng cảnh giác.

đang yên đang lành lại muốn giày vò thân thể cho tệ đi, nàng không cho phép.

"không phải." Kỷ Đình Nguyên cười nói, "Đến bàn công việc."

"À, vậy huynh chờ đi, chắc là Hầu gia sẽ nhanh chóng trở về." Kỷ Dao mời hần ngồi, bảo Mộc Hương châm trà.

"Có việc gì à?" Kỷ Dao tò mò, "Huynh nói cho muội nghe trước đi."

"Muội? Được rồi, muội biết cái gì, làm cho tốt giày của muội đi." Kỷ Đình Nguyên thấy trên bàn bày biện đồ đạc, có vẻ đã làm được một nửa.

Vậy mà xem thường nàng?

Kỷ Dao nghĩ thầm, nói đến chuyện trên triều đình, chuyện Kỷ Đình Nguyên biết còn thua xa nàng nhiều, nàng sống lại đó, trừ phi có thay đổi,

nếu không năng đoán một cái chỉ có chuẩn.

Kỷ Dao bữu môi, nhìn Kỷ Đình Nguyên một chút: "Gần đây ngoại trừ bận việc nha môn, ca ca còn bận chuyện gì vậy?"

Thăm dò tin tức à? Kỷ Đình Nguyên nói: "Vẫn như cũ, muội không cần lo lắng, ta sẽ không lấy người khác."

không đi hại người thì được rồi, Kỷ Dao chỉ sợ hắn làm bừa, lỡ như cưới trúng cô nương không thích, lại mỗi ngày không ở nhà, thế nào cũng ly hôn.

Hai người đang nói chuyện thì Dương Thiệu trở về tới.

"Tán Minh, sao ngươi ở đây? Gần đây không phải Đô Sát viện của các ngươi bận rộn nhiều việc sao, còn có nhã hứng tới đây uống rượu à?"

Cũng lại cho rằng hắn tới uống rượu.

Kỷ Đình Nguyên không nói gì: "Muội phu, dù sao ta cũng là Tà thiên Đô Ngự Sử, không thể vì công việc mà đến sao?" Vỗ vỗ bả vai Dương Thiệu, "đi, chúng ta đến thư phòng bàn việc, liên quan tới Lưu Nguyên Cáo, ta phát hiện ra một chuyện..." thật sự lời Dương Thiệu đi.

Lén lén lút lút, Kỷ Dao nghĩ thầm, không muốn nói cho nàng, chẳng lẽ một lát nàng không biết hỏi Dương Thiệu sao?

đi đến thư phòng, Kỷ Đình Nguyên lập tức nói: "Lưu Nguyên Cáo từng là cấp dưới của Diên An Hầu, do một tay Hứa Nham đề bạt lên. Ngươi nói xem, lá gan Lưu Nguyên Cáo lớn cỡ nào, trong đó có Hứa Nham không? Hứa Nham sống xa hoa lãng phí, chưa chắc đã đủ bạc, đoạn thời gian ta thăm vấn, Lưu Nguyên Cáo từng có qua lại thư từ với Hứa Nham..."

hắn cười lạnh một tiếng: "Con gái Hứa Nham dám giết Dao Dao, bây giờ bị lưu vong, Hứa Nham này chỉ sợ cũng là một mầm họa."

Có thể thấy được Kỷ Đình Nguyên vẫn rất nhanh nhạy, Dương Thiệu nói: "Ý ngươi là, muốn bắt Hứa Nham sao?"

"Đúng vậy, nhưng Lưu Nguyên Cáo rất gian xảo, bọn ta không cạy miệng của hắn ra được, không biết thư giấu ở đâu. Ở chỗ Hứa Nham chắc chắn đã tiêu hủy."

Dương Thiệu nhíu mày: "Ngươi là muốn ta giúp đỡ, để Lưu Nguyên Cáo khai Hứa Nham ra?" Hắn trầm ngâm, "Phu nhân của Lưu Nguyên Cáo, các ngươi có từng thăm vấn chưa?"

"Phu nhân?" Kỷ Đình Nguyên sững sờ.

"Lưu Nguyên Cáo sợ vợ, nghe nói rất nhiều chuyện hắn đều bàn bạc với vợ hắn."

"À!" Kỷ Đình Nguyên vỗ đầu một cái, "Sao ta lại không nghĩ tới chuyện này, chỉ điều tra cấp dưới của hắn, nhưng mà hình như phu nhân của hắn không ở kinh thành, chắc vẫn còn ở Thành Châu...ta lập tức trở về điều tra một chút."

hắn chạy nhanh như làn khói.

Dương Thiệu trở về chính phòng, Kỷ Dao lập tức đến hỏi, Dương Thiệu nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn: "hắn muốn diệt cỏ tận gốc, cảm thấy Hứa Nham sẽ gây bất lợi cho nàng."

Ca ca ngọc này, trong lòng Kỷ Dao âm áp, cho dù ca ca có như thế nào, nhưng đối xử với nàng không thể chê.

một kiếp này, nàng cũng thật sự hi vọng ca ca có thể có kết quả tốt đẹp, thế nhưng mà, ca ca này thật sự quá khiến người ta âu sầu!

Nàng hỏi: "Vậy theo Hầu gia thấy, ca ca có thể như ý không?"

Chuyện này có vẻ giống như ngẫu nhiên, chỉ là Tề đại nhân vô tình phát hiện, nhưng chuyện đã giấu ba bốn năm, lúc này đột nhiên bùng lên, thấy thế nào cũng giống như có người ở trong bóng tối tác động. Tra hỏi Lưu Nguyên Cáo, còn không bằng tra thêm làm sao Tề đại nhân phát hiện.

Dương Thiệu thần nhiên nói: "Sợ rằng sẽ là lấy giỏ tre múc nước, công dã tràng."

Quả nhiên, chờ Kỷ Đình Nguyên tra ra đến Lưu phu nhân thì đã phát hiện Lưu phu nhân sớm bị người ta uy hiếp giao thư ra.

Mà những phong thư kia đã được mang đến trong tay Diên An Hầu Hứa Nham.

Hứa Nham nhìn ba phong thư, phía sau toát mồ hôi lạnh.

Bọn hắn và những người đánh trận, ở bên ngoài vào sinh ra tử, mỗi ngày đều buộc đầu trên lưng quần, đôi khi khó tránh khỏi việc phóng túng một chút.

Vì chiêu đãi cấp dưới, có cơ hội kiếm tiền sẽ không buông tha, chuyện Lưu Nguyên Cáo làm có ông làm chỗ dựa sau lưng, lúc đó ông cũng được một số tiền lớn, nhưng mà lại tự cho rằng an toàn, không ngờ sẽ bị người ta vạch trần. Sau đó Hứa Nham suy nghĩ một chút, sẽ là ai chứ?

Nhất định là Dương Thiệu!

Bởi vì ông quản lý Tam Thiên doanh, chiếm binh quyền của Dương Thiệu, nhất định hắn ta đã sớm nhìn ông không thuận mắt, nếu không sao lại hãm hại con gái của ông? Bây giờ tiến thêm một bước, còn muốn đưa ông vào chỗ chết!

một khi tin này bại lộ, Hứa Nham ông nhất định sẽ giống như Lưu Nguyên Cáo, roi đầu!

Dù sao đương kim Thánh thượng đã bị mờ heo che mắt, căn bản không biết trái phải trắng đen.

Hứa Nham đốt thư, nhìn người đưa tin một chút: "Hứa mỗ thiếu nhân tình lớn như vậy, tương lai nhất định sẽ báo đáp, chỉ là không biết báo ơn ai?"

Người kia cười nhạt một chút: "Sau này Hầu gia sẽ biết, tóm lại, chủ tử của bọn ta và Hầu gia có chung mối thù."

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.

Hứa Nham nở nụ cười: "Hứa mỗ nhớ kỹ."

...

Lần này vì Thẩm Nghiên sợ Kỳ Đình Nguyên nên rất ít khi đến quán rượu Thanh Nguyệt, ngẫu nhiên Kỳ Đình Nguyên có đi ngang qua thì phát hiện nàng không có ở đó.

Bây giờ nàng cũng học được cách trốn mình.

Nhưng mà ngược lại hắn muốn xem xem, Thẩm Nghiên có thể trốn đến khi nào.

Chuyện nàng không thích hắn, bản thân nàng cũng không tin.

Kỳ Đình Nguyên đến quán rượu, mua một vò Nữ Nhi Hồng.

Vừa mới uống được nửa vò thì nghe được sau lưng vang lên âm thanh cường điệu của Tô Thăng: "Ôi, mặt trời mọc đằng tây rồi sao, Kỳ đại nhân thể mà đến quán rượu Thanh Nguyệt uống rượu sao, ghê thật, thời gian qua người đã xảy ra chuyện gì à?"

"Câm miệng cho ta," Kỳ Đình Nguyên cau mày, "Ta không thể đến chỗ này sao?"

"Cũng không phải." Tô Thăng ngồi xuống, cũng gọi một vò, "Nhưng mà không phải chính người không tới sao, không muốn gặp bà chủ Thẩm."

Kỳ Đình Nguyên không nói.

Tô Thăng lại gọi thêm hai đĩa đồ ăn: "Đồ ăn cũng không tệ, ném thử đi, thịt bò kho tương của quán bọn họ tuyệt nhất, phối với rượu là ngon nhất."

Kỳ Đình Nguyên gấp một miếng bỏ vào trong miệng, vào miệng lập tức tan đi: "Mềm nhũn, cũng được đi."

A, còn mạnh miệng.

Tô Thăng cảm thấy Kỳ Đình Nguyên đã thông suốt, trong lòng cũng vui mừng thay cho hắn.

Bởi vì hắn và Lý Băng Ngọc đã thành thân, duy chỉ còn một mình Kỳ Đình Nguyên, có đôi khi ngẫm lại cũng tội nghiệp, rõ ràng điều kiện tốt như vậy.

Tô Thăng nghĩ đến đây, bỗng nhiên đẩy Kỳ Đình Nguyên: "Nhìn đi, trên cửa phòng thương gia có một cô nương đang nhìn người."

Kỳ Đình Nguyên lười nhác mắt lên.

"Người đó, cũng bởi vì như vậy mới không lấy được vợ."

"Ta không lấy được vợ?" Kỳ Đình Nguyên cười, "Ta thấy người uống say, nói năng bừa bãi."

"Vậy sao người không cưới?" Tô Thăng chỉ chỉ lên lầu, "Dáng vẻ cô gái kia cũng không tệ, xứng tới người, Tán Minh!" hắn ngừng một lát, "Nhưng vì sao người không nhìn nàng một chút? Tán Minh, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi, ta nói người nghe, ta nghi ngờ người có người trong lòng."

Kỳ Đình Nguyên liếc hắn một cái: "Ăn thịt bò của người đi."

Tô Thăng cũng thấy hành động của hắn bất thường, muốn nói thêm hai câu: "Những năm nay, không ít cô nương thích người."

"không biết."

"Đương nhiên người không biết, người đã có người trong lòng, cho nên căn bản không để ý đến những cô nương khác. Cho dù những cô gái kia thích người, thậm chí thích người một tháng, một năm, hoặc là mấy năm, ta hỏi người, Tán Minh, người có từng chú ý đến chưa?"

Kỷ Đình Nguyên dừng tay lại.

"Nếu như ngươi không để ý, ngươi đã sớm đến quán rượu Thanh Nguyệt uống rượu." Tô Thăng vỗ vỗ bả vai của hắn, "Cho dù bà chủ Thẩm thích ngươi thì thế nào? không bằng ngươi chơi liêu, ngươi sợ nàng sao? Sao ngươi phải tránh né nàng? Ngươi vì cái gì..."

"Đủ rồi." Kỷ Đình Nguyên ném chung rượu trong tay đi, "Ta đã nói nơi này không phù hợp với ta, tự ngươi uống đi!"

hắn đứng lên rời khỏi quán rượu.

Tô Thăng nhìn bóng lưng hắn, lắc đầu.

Chớp mắt thời tiết nóng bức đã tới.

Trong thời gian này, băng trong Hầu phủ tới không ngừng, trong phòng giống như mùa xuân, đã lâu rồi Kỷ Dao không ra khỏi cửa.

Nắng quá gắt, phơi một lúc đã mồ hôi đầm đìa, thời gian lâu hơn sẽ hoa mắt chóng mặt.

Làm sao để chịu được như chỗ này, Kỷ Dao thoải mái nằm dài trên giường, dặn dò Bạch Quả: "Đưa một chén dưa lạnh tới."

Mùa hè ăn cái này rất ngon, giải nhiệt.

Bạch Quả đưa tới: "Phu nhân, cái này là dưa lạnh chín mọng, nhất định rất ngọt."

"Đưa một nửa tới cho mẫu thân ta đi." Kỷ Dao nói.

"Vâng." Bạch Quả bưng đi.

Mộc Hương đưa thìa cho Kỷ Dao, khẽ dặn dò: "Cái này quá lạnh, phu nhân ăn ít một chút, Thái phu nhân cũng đã dặn, nhất là đến lúc kinh nguyệt..."

nói đến chuyện này, Kỷ Dao lập tức nản lòng, sáng sớm nguyệt sự của nàng lại tới, ảo não đặt thìa xuống: "Được rồi, không ăn.""

"Phu nhân, ăn hai miếng cũng không sao."

"không ăn." Kỷ Dao mất hứng.

Trước đó thành thân được hai tháng cũng không mang thai, bây giờ qua hai tháng rồi, nàng vẫn không có động tĩnh, rõ ràng tới nào Dương Thiệu cũng chơi đùa, sao vẫn không có thu hoạch vậy? Có phải nên mời thái y xem không?

Nhưng mà chỗ Thái phu nhân cũng chưa nói gì.

Nàng càng nghĩ càng phiền muộn, tựa ở trên giường nhắm mắt lại.

không biết qua bao lâu, đột nhiên nàng nghe một loạt bước chân vang lên bên ngoài, nàng vội vàng đứng dậy đón, trong miệng kêu lên: "'Hầu gia..."

Đúng là Dương Thiệu trở về, hắn mặc áo bào màu đen thêu kỳ lân, bên hông đeo trường kiếm, trên chân mang giày da hươu, giẫm lên đá phát ra tiếng xột xoạc.

Nàng vừa định nhào vào ngực hắn, đột nhiên thấy bên cạnh xuất hiện một cô nương trẻ tuổi, mặc váy màu xanh nhạt, toàn thân có cảm giác cao nhã trong sạch, không chỉ như vậy, còn thân mật ôm cánh tay Dương Thiệu, nàng giật nảy mình, chất vấn: "Ngươi là ai? Vì sao ngươi tới nhà ta?"

"Nhà ngươi?" cô nương kia kinh thường nhìn nàng một cái, mỉm cười, "Bây giờ sắp không phải nhà ngươi rồi, ngươi không thể sinh con, không có cách nào khai chi tán diệt* cho Dương gia, đương nhiên Hầu gia không thể giữ ngươi nữa. Ngươi nhìn đi, đây là thư hòa ly**... Kỷ Dao, ta lệnh cho ngươi, ngươi lập tức rời khỏi phủ Hoài Viễn Hầu."

*sinh con đẻ cái.

*giấy ly hôn.

"Ngươi nói cái gì?" Kỷ Dao chấn kinh, vội vàng đến hỏi Dương Thiệu, "Hầu gia, rốt cuộc nàng là ai, chàng đuổi nàng ta đi đi, Hầu gia!"

Dương Thiệu nhìn nàng, im lặng không nói.

Trong lòng nàng đau đớn khôn cùng.

"Hầu gia, chàng nói đi chứ... Dương Thiệu!"

Nàng không nén được rơi lệ.

đang khóc thì đột nhiên cảm thấy bên hông bị siết chặt, sau đó có thứ gì đó liếm láp trên mặt, ấm áp, nàng muốn trốn tránh nhưng tay lại nắm chặt, khi chậm rãi mở to mắt mới phát hiện đó là Dương Thiệu.

Đôi bàn tay trắng như phấn của nàng đập lên.

Vợ hần nằm mơ khóc, lần đầu tiên Dương Thiệu nhìn thấy, vốn định lau nước mắt, vốn định ôm nàng an ủi, không hiểu sao bị đánh một cái.

"Dao Dao..." hần hơi mơ màng, nắm lấy tay của nàng, "Còn chưa tỉnh à?"

Hừ, đúng là muốn đánh hần.

Đàn ông bạc tình!

Kỷ Dao mím môi, lại muốn khóc.

Dương Thiệu vội vàng ôm nàng vào lòng, vỗ về phía sau lưng: "Rốt cuộc sao vậy? nói cho bản hầu biết, ai ức hiếp nàng vậy? Trong mơ khóc thành như vậy?"

Còn không phải là hần sao, Kỷ Dao tức giận, nhưng không thể nói ra, chuyện này quá vô lý.

nói ra, hần sẽ cười chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Đôi mắt Kỷ Dao xoay chuyển: "Chi là ác mộng thôi."

Nàng không thèm kể chuyện trong mơ cho Dương Thiệu biết đâu, bởi vì chuyện này mà khóc quá thì mất mặt, nàng nghĩ thầm, nhất định là vì mình quá sốt ruột muốn mang thai bé con nên mới có thể mơ giấc mơ hoang đường này. Nếu không cứ cho là ở trong mơ, Dương Thiệu cũng không ức hiếp nàng như vậy.

Nhưng nhớ lại vẫn đáng ghét, Kỷ Dao hận không thể nện cho Dương Thiệu một đấm.

"Ác mộng gì?" Dương Thiệu nắm chặt tay của nàng, "nói cho ta nghe một chút."

Khóc thương tâm như vậy, vô cùng đáng thương.

Vậy phải bịa một chút...

Trong đầu Kỷ Dao lóe lên một chút: "Còn không phải bởi vì ca ca sao, thiếp mơ thấy huynh ấy xảy ra chuyện, ca ca vẫn không chịu thành thân, trong lòng thiếp nóng vội, mơ cũng lung ta lung tung."

Nếu khóc vì Kỷ Đình Nguyên, Dương Thiệu vẫn có thể hiểu được, dù sao Kỷ Đình Nguyên đối với cô muội muội này vẫn rất tốt.

"Vậy có muốn ta giật dây cho Tán Minh không?" Kiếp này, Kỷ Đình Nguyên có chút kì lạ, không cưới Thẩm Nghiên, cũng không cưới người khác, nhưng mà hần là nam nhân, cũng không cảm thấy có gì không tốt. Đòi người còn dài lắm, nếu như chưa có người thích, chờ một chút vẫn được.

Chi là nể mặt Kỷ Dao, muốn an ủi vợ hần một chút, hần cũng có thể mời một ít nữ quyến trong gia tộc đến làm khách.

"không được." Kỷ Dao lắc đầu, "không thể để cho ca ca làm chuyện hồ đồ, thật ra thiếp nghi ngờ huynh ấy cũng có ý với A Nghiên. Chàng không biết đâu, huynh ấy vì làm cho A Nghiên hết hi vọng, vốn định cưới đại một người, đây không phải điên rồi sao?"

Dương Thiệu sững sờ: "Còn việc này nữa ư?"

"Đúng vậy đó, chàng nói xem, thiếp đoán có đúng không?" Kỷ Dao ngẩng đầu nhìn Dương Thiệu chăm chăm, "Các người đều là nam nhân, chàng cảm thấy tâm tư của ca ca thế nào? Nếu như là chàng, có thể như vậy không?"

"sẽ không." hần sẽ tương đối tuyệt tình, nếu như cô nương kia vẫn u mê không tỉnh ngộ, hần sẽ không quan tâm sống chết của nàng.

Kỷ Đình Nguyên như vậy không thích hợp.

Ai lại vì một người không thích mà cư xử qua loa với chuyện hôn sự cả đời của mình chứ?

"thật ra thử một chút là được." Dương Thiệu trầm ngâm, "Qua một thời gian nữa ta mời một vài công tử đến phủ, còn chỗ Dục Thiện nữa, cũng nói hán mời tới mấy người, nàng thì mời Thẩm tiểu thư."

Đây là muốn Thẩm Nghiên chọn chồng à?

Kỷ Dao mỉm cười: "không phải chàng trông chờ ca ca ăn dấm đó chứ?" Người như huynh ấy, thiếp thật sự không biết trong bụng có dấm hay không đâu."

"Trừ phi hán không có ý gì, nếu không chắc chắn sẽ có hành động." Ngón tay Dương Thiệu vuốt ve mu bàn tay của nàng, cảm giác giống như noãn ngọc, "Nếu như vậy mà Tấn Minh còn thờ ơ, vậy cũng là cơ hội tốt để Thẩm tiểu thư chọn chồng, coi như vẹn toàn chuyện hai bên, nàng cảm thấy thế nào?"

"Được." Kỷ Dao đồng ý, mĩa mai nói, "Nam nhân cứ phải nhất định lúc này mới có thể đặc biệt chủ động à?"

Dương Thiệu cũng vậy, chỉ cần nàng gặp được Tống Vân, hán đều trở nên vô cùng kích động.

Trước kia không biết hán sống lại, luôn cảm thấy Dương Thiệu kỳ kỳ quái quái, sau này mới biết... Chắc là hán cũng giống như mình, hoặc là rất quen thuộc nội dung trong sách này, nên mới có thể ăn dấm bởi vì Tống Vân?

Nàng nhẹ giọng cười.

Nhưng cho dù như vậy, hán vẫn thích nàng.

Dương Thiệu híp mắt: "Cười cái gì?"

"không có gì." Tâm tình Kỷ Dao rất tốt, chỉ chỉ đưa lạnh, "Vừa rồi một miếng cũng chưa ăn, đột nhiên cảm thấy khát quá."

Dương Thiệu đem đưa lạnh tới, múc cho nàng một muống.

Kỷ Dao còn chưa nuốt vào, hán đã xông tới.

Kỷ Dao đỏ mặt: "Chàng, sao chàng không tự ăn đi?"

"Ăn như vậy đặc biệt ngọt..."

"...."

không chỉ ngọt, ăn xong còn dễ dàng làm chuyện khác, kết quả lại biết nguyệt sự của Kỷ Dao tới, Dương Thiệu đành phải thôi.

Buổi tối tới thư phòng, Trần Tổ bẩm báo: "Năm đó ở Liễu Châu chuyện giao dịch với ngoại di đều tự mình làm, không liên quan đến nhiều người, thuộc hạ điều tra mấy hôm nay, cộng thêm tin tức ở chỗ Kỷ đại nhân, ở đây có một phần danh sách, mời Hầu gia xem qua."

Dương Thiệu nhìn kỹ, suy nghĩ một lát nói: "Tin của Lư Nguyên Cáo giữ lại, nhất định không phải sơ sót, mà vì lưu lại nhược điểm của Hứa Nham trong tay." Bon chen trong quan trường đều không đơn giản, nhưng mà tin bị đoạt đi, chứng cứ bị hủy, Lư Nguyên Cáo muốn uy hiếp Hứa Nham cứu hán cũng không được, chứ đừng nói gì tới giao cho Hứa Nham.

Sau đó chịu trách nhiệm cho việc này cũng chỉ có Lư Nguyên Cáo, còn có hai tên phó tướng bị chặt đầu.

"Tề đại nhân biết được bí mật này là do có người ở quán trà bàn tán, sau đó tra một chút lập tức phát hiện ra chứng cứ phạm tội của Lư Nguyên Cáo, nhất định là có người đã sớm sắp xếp tốt để ông ta phát hiện." Dương Thiệu gõ gõ danh sách, "đi điều tra bối cảnh của tất cả những người này, năm đó là cấp dưới của ai, lui tới với ai nhiều nhất, nhất định phải biết rõ ràng." Cuối cùng còn thêm một câu, "Theo dõi Hứa Nham."

"Vâng." Trần Tổ lĩnh mệnh.

Tháng bảy lưu hỏa*, thời tiết dần dần trở lạnh, bên trong khu vườn của Hoàng gia, các loại hoa cúc đã nở rộ.

*Tháng bảy lưu hỏa (thất nguyệt lưu hỏa): vào tháng bảy âm lịch, trời bắt đầu trở lạnh, vào lúc nhá nhem tối có thể sao rơi ở bầu trời phía Tây, được cho rằng đó là sao Hỏa dịch chuyển về phía Tây.

Thái hoàng Thái hậu ngồi bên trong đình nói chuyện với Tống Diễm.

"Ta nghe nói người đang chọn chồng cho Yên Yên?" Thái hoàng Thái hậu nhàn nhạt nói, "Người thật có lòng, chọn ai vậy?"

Tống Yên là một tiểu cô nương ngây thơ hoạt bát, vốn Tống Diễm cũng không ghét, mà sau khi phụ hoàng không còn nữa, hán cảm thấy phụ hoàng tin tưởng hán, cuối cùng vẫn quyết định để hán trở thành tân đế, vậy càng phải chăm sóc tốt cho cô muội muội này.

Trước đó Dương Thiệu cũng cho hán gợi ý, nhắc đến mấy người, Tống Diễm cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy thế tử phủ Văn Quốc Công Khương

Chi Sâm ôn tồn lễ độ, nhân hậu bao dung, nhất định rất phù hợp với Tống Yên, nên nói cho Thái hoàng Thái hậu.

Thái hoàng Thái hậu nhú mày: "Gia thế cao như vậy?"

Nàng ta là muội muội ruột của Tống Vân, gả nàng cho Khương Chi Sâm, chẳng phải đẩy Khương gia về phía bên kia sao!

Tống Diễm thân nhiên nói: "Hoàng tổ mẫu, Yên Yên là Công chúa Đại Yên, chẳng lẽ không được trèo cao sao?"

Thái hoàng Thái Hậu khoát tay chặn lại, đây là việc nhỏ: "Mà thôi, người đã muốn chọn chồng cho Yên Yên, không bằng dứt khoát cho Vân nhi, Thụy nhi cùng cưới, ta thấy Vân nhi cưới con gái Tri phủ Trùng Châu..."

Tri phủ Trùng Châu ở ngoài kinh thành, đây là muốn đuổi Tống Vân ra khỏi kinh thành à, Tống Diễm nói: "Hoàng tổ mẫu, việc này người không cần lo lắng, chờ sau khi xả tang, ta sẽ tự thương lượng với nhị đệ và tam đệ, có lẽ bọn họ đã có người trong lòng rồi."

"Người sao lại có lòng tốt như vậy!" Thái hoàng Thái hậu thật sự không nhận được, đứng lên chỉ vào Tống Diễm, "Người có biết cái gì gọi là lấy oán báo oán* không? Người cứ dung túng cho bọn hần như vậy?"

*Chỗ này mình nghĩ là lấy oán báo oán mới hợp logic chứ nhỉ.

Nếu như là thường ngày, có lẽ Tống Diễm sẽ nhượng bộ, nhưng hôm nay hần đã chấp chương hoàng quyền một năm có thừa, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, chậm rãi nói: "Hoàng tổ mẫu, trăm tự có tính toán, hôm nay hiếm khi thương cúc, sao lại làm hỏng bầu không khí...người nói đúng không, Hoàng tổ mẫu?"

Trong chớp mắt, Thái hoàng Thái hậu thấy được uy nghiêm thiên tử trong mắt hần, bà đột nhiên nhớ đến con trai đã qua đời.

Cuối cùng bây giờ thiên hạ cũng của Tống Diễm.

Chẳng lẽ bà còn giẫm lên vết xe đổ nữa hay sao? Giọng điệu Thái hoàng Thái hậu dịu lại, từ từ ngồi xuống nói: "Ta cũng vì nghĩ cho người, nếu Hoàng đế người đã có tính toán, chẳng lẽ ta không nên hưởng thanh nhàn hay sao? Tuổi ta cũng lớn rồi, không có nhiều sức lực như vậy...Diễm nhi," Bà dịu dàng nói, "Mọi chuyện người phải cẩn thận một chút, bây giờ trong triều cũng không yên ổn, đúng là người quá trọng dụng Dương Đồ Độc, sao phải vì một người mà không vui vẻ với các thần tử?"

Ai nhìn cũng như vậy.

Nhưng mà ngày xe ngựa Dương Thiệu bị đục, sau khi hần bắt con trai Cố Nguyên của Cố Diên Niên về, từng đưa tới một phong thư.

Dương Thiệu là cố ý đắc tội Cố Diên Niên, khoe miệng Tống Diễm cong cong: "Hoàng Tổ Mẫu, chúng ta vẫn nên ngắm hoa đi."

Mấy ngày trời qua, danh sách nhân tuyển vị hôn phu tương lai của Công Chúa Phúc Gia được đưa tới phủ Sở vương.

Hai tay Thường Thanh dâng lên cho Tống Vân.

"Hoàng thượng nói có mấy vị công tử, để điện hạ nhìn một chút, chỗ Thái hoàng Thái Hậu và Hoàng Thái hậu đã đồng ý, Hoàng thượng nói ngài ấy cảm thấy Khương công tử tốt nhất, muốn hỏi ý kiến điện hạ."

Vua của một nước, lại muốn hỏi hần sao?

Tống Vân run lên, cúi đầu nhìn kỹ từng người, phát hiện đều là người trẻ tuổi tuấn tú văn võ song toàn, mà gia thế đều không tệ, Khương Chi Sâm là người tốt nhất. Đương nhiên hần cũng biết, không chỉ có một thân võ công tốt, phẩm hạnh cũng tốt, phụ thân còn là Quốc công gia.

không ngờ được, Tống Diễm lại gả muội muội cho Khương Chi Sâm.

thật sự là ngoài dự liệu!

Ngón tay hần vuốt ve giấy Tuyên Thành, khẽ cười: "Vây thật sự cảm ơn Hoàng thượng." Sau đó cầm công hàm tóm lược ở trên bàn mà trước đó hần nghiêm túc viết, "Dâng cái này lên cho Hoàng thượng."

Thường Thanh biến sắc: "Điện hạ, người thật sự muốn đi trị thủy sao?"

"Đúng vậy, trước kia ta sớm có hứng thú với trị thủy, lúc đó còn từng đề nghị với Hoàng thượng...Nghĩ đến vẫn tự mình đi thực tế cho thỏa đáng, những thức trong sách viết đều nông cạn." Tống Vân vỗ vỗ bả vai Thường Thanh, giọng nói nhu hòa, "đã là lúc nào rồi, người không cần vọng tưởng nữa, tương lai đi khắp nơi với ta."

Cái mũi Thường Thanh chua chua, rơi lệ.

Sau khi Tống Diễm nhận được công hàm tóm lược này, nhìn một lúc lâu, một lúc sau mới đặt qua một bên.

...

Thời tiết trong lành.

Ngày hôm đó Thái phu nhân nói là ngày Địa Tạng Vương Bồ Tát ra đời, muốn đến chùa Bạch Mã thấp hương.

Vừa đúng là nghỉ hưu một, Kỳ Dao và Dương Thiệu cũng đi theo.

Kỳ Dao nói: "không bằng mời nhà mẹ con cùng đi?"

"Được." Thái phu nhân rất vui vẻ, "Vừa khéo náo nhiệt một chút, buổi trưa chúng ta ở đó ăn chay, nói đến cũng lâu rồi không gặp phu nhân thông gia, nhanh đi mời!"

Kỳ Dao cố ý dận dò: "Nhất định phải nói mẫu thân để ca ca cùng đi."

Lọt vào trong tai Dương Thiệu, hần nhếch miệng lên.

Đây là nàng đang chuẩn bị đào hố cho Tán Minh nhảy, đúng lúc hần đã tìm được mấy vị công tử, chỉ là không biết chỗ Tạ Minh Kha thế nào? Bây giờ Kỳ Nguyệt có tin vui, cũng là lúc Tiềm ca nhi biết chạy nhảy, không có việc gì thì hần đều dành thời gian ở nhà.

Gã sai vật nghe theo, nhanh chóng đi tới Kỳ gia.

Liêu thị nghe xong liền nói với Kỳ Đình Nguyên: "Hầu gia cũng đến chùa Bạch Mã, con cũng đi cùng đi, nếu không đều là nữ nhân, hần cũng không có người nói chuyện, con đi thì các con có thể nói chuyện trên triều."

"không phải phụ thân cũng đi sao?"

"Lão gia phải đi theo nương."

Kỳ Đình Nguyên không nói gì, nghĩ thầm không phải Dương Thiệu cũng muốn đi theo muội muội sao? Chẳng qua gần đây mọi chuyện hần làm đều không thuận lợi, đến chùa Bạch Mã giải sầu cũng không tệ.

Cả nhà lập tức đến Dương gia, Liêu thị thân thiết nói vài câu với Thái phu nhân, hai người ngồi chung một xe ngựa, lúc này mới xuất phát đi ra ngoài thành.

Chờ đến chùa Bạch Mã, thấy khách hành hương rộn rộn ràng ràng, đều là người đến thấp hương cầu phúc.

Liêu thị lôi kéo tay Kỳ Dao, nói khẽ: "Này, Thái phu nhân cũng giống như nương, đều trông ngóng con sớm mang thai đó, chờ lát nương quyền thêm tiền nhang đèn, cầu Bồ Tát phù hộ." Sau đó nhìn Kỳ Đình Nguyên đang nói chuyện với Dương Thiệu phía trước, "Dương gia con cái ít ỏi, gia thế lại hiển hách, vì thế con nhất định phải sinh được con trai mới tốt."

Như vậy địa vị mới ổn định!

"Con hiểu rồi, nương." Kỳ Dao gật đầu, nghĩ thầm nương còn gấp hơn bất cứ ai, còn phải nhắc nhở nương sao?

Hai người đi vào trong chùa.

Dương Thiệu đang nói chuyện khác với Kỳ Đình Nguyên: "Mấy ngày nữa, ta mời Dục Thiện, còn có mấy vị công tử tới làm khách, ngươi cũng tới đi, chúng ta uống rượu với nhau."

"Được." Kỳ Đình Nguyên một tiếng đồng ý.

Dương Thiệu nói tiếp: "Chủ yếu là Dao Dao sốt ruột thay Thẩm tiểu thư, nói muốn chọn chồng cho nàng ấy, ta bị ép không còn cách nào, ngươi cũng hiểu tính tình Dao Dao..." hần giả bộ không biết chuyện của Kỳ Đình Nguyên và Thẩm Nghiên, nói rất tự nhiên.

Sắc mặt Kỳ Đình Nguyên thay đổi, nghĩ thầm muội muội lại muốn gả Thẩm Nghiên đi, con bé này thật rảnh rồi lo chuyện bao đồng! Quân hần không nói còn quân cả Thẩm Nghiên ư?

Trước đó không phải còn hi vọng mình thích Thẩm Nghiên sao, hiện tại lại mặc kệ suy nghĩ của hần? Con bé thật sự là một người nóng vội.

"Thẩm tiểu thư cũng đồng ý sao?" Kỳ Đình Nguyên khôi phục lại bình tĩnh hỏi thăm.

"Ta đây không biết, phải đi hỏi Dao Dao." Dương Thiệu nói, "Dù sao cũng chỉ gặp nhau, Thẩm tiểu thư không có lý do không đồng ý."

Kỳ Đình Nguyên cũng không hỏi nữa.

Nhất thời Dương Thiệu không nhìn ra vui buồn của hần.

Có điều, Kỳ Đình Nguyên cũng rõ, có khả năng vẫn có chút để ý.

Kỷ Dao theo phụ thân mẫu thân, Thái phu nhân vào bên trong tháp hương, quả thật thấy mẫu thân nàng góp rất nhiều tiền nhang đèn, cũng phải cỡ ba mươi lượng bạc, nghĩ thầm thật là vô cùng rộng tay, sau đó lại nhìn Thái phu nhân, càng nhiều hơn gấp hai lần, nàng lập tức cảm thấy áp lực.

Xem ra bình thường Thái phu nhân không nhắc đến, đều là che giấu, thật ra không chừng mỗi ngày đều dòm ngó bụng nàng!

Đôi mắt Kỷ Dao thoáng nhìn qua bụng mình, thầm nghĩ đã tới rồi, có lẽ nàng nên đi bái Quan âm Tổng Từ một chút.

Kiếp trước, Thái phu nhân muốn thỉnh một tượng Quan âm Tổng Từ về nhà cho nàng, lúc đó nàng nghe được thì cực kì tức giận, cảm thấy Thái phu nhân muốn mỗi ngày nhắc nhở nàng, mình không sinh được con cái. Bây giờ nghĩ lại, Thái phu nhân cũng chỉ nôn nóng muốn ôm cháu trai. Chỉ là ở kiếp này, bà tương đối chăm chú với mình, hơn nữa thời gian thành thân cũng không lâu.

Kỷ Dao lặng lẽ chạy ra bên ngoài.

Gọi Mộc Hương hỏi chỗ của Quan âm Tổng Từ, sau đó nàng đi về hướng đó.

Đây là lần đầu tiên nàng bái vị Bồ Tát này.

Kỷ Dao quỳ gối trên bồ đoàn*, chấp tay trước ngực, âm thầm cầu nguyện.

*Miếng đệm hình tròn dùng cho khách hành hương quỳ ở chùa.

Trước kia nàng chưa từng biết cuộc đời có thể trở lại một lần nữa, bây giờ rơi vào người, sao mà may mắn, nàng có thể quen biết Dương Thiệu lần nữa, hiểu rõ nhau lần nữa, bắt đầu lại từ đầu lần nữa... Phụ thân mẫu thân an khang, tỳ tỳ hạnh phúc, mặc dù đường tình ca ca không rõ, nhưng bây giờ cũng rất bình an, thật ra nàng vẫn tham lam, hi vọng có thể sớm sinh một đứa con của nàng và Dương Thiệu.

Cũng không biết đó có phải là hi vọng xa vời không... Cuộc sống có thể vẹn toàn được sao?

Nhưng nàng không hi vọng giống như kiếp trước. Nàng có thể cam đoan với Bồ Tát, Dương Thiệu sẽ là người cha tốt, nàng cũng cố gắng làm người nương tốt...

Cho nên, xin hãy thành toàn cho nàng.

Kỷ Dao nhìn chăm chú khuôn mặt hiền hòa của Quan âm Bồ Tát, cung cung kính kính dập đầu.

Nhưng không biết Dương Thiệu đứng ở cửa nhìn.

Vừa rồi hắn không tìm thấy Kỷ Dao, vội vàng sai người tìm, lập tức phát hiện nàng ở đây.

Lần đầu tiên hắn thấy dáng vẻ thành kính của Kỷ Dao, nghiêm túc như vậy, đột nhiên trong lòng đau xót, nàng không gả cho mình, có phải cũng vì nguyên nhân này không?

Thế nhưng mà, chuyện đó chắc không xảy ra đâu.

Hắn đã thay đổi vận mệnh, Kỷ Dao cũng giống như vậy.

Hơn nữa, kiếp trước cũng chỉ kết hôn hơn hai năm, hắn đã từng gặp người sau khi kết hôn đến bốn năm mới sinh con, căn bản không cần sốt ruột.

không cần sợ...

Kỷ Dao bái Quan âm xong liền thấy Dương Thiệu đứng đối diện, hắn đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân chìm trong ánh nắng, tơ vàng chỉ bạc trên người lấp lánh giống như sao.

Nàng kinh ngạc: "Hầu gia, không phải chàng đang ở chung một chỗ với ca ca sao?"

Hắn không trả lời, lời nàng đi đến căn phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

Đây là muốn nói chuyện gì lớn à? Kỷ Dao nhìn hắn, ai ngờ Dương Thiệu lại hỏi: "Vì sao đột nhiên lại đến bái Quan âm Tổng Từ?"

"Há?" Kỷ Dao ngẩn người, mặt lập tức đỏ lên, "Thiếp, thiếp chỉ là tiện đường đi ngang qua, nên vào xem một chút..." Còn chưa nói xong, một lực ập tới, đột nhiên nam nhân ôm nàng vào ngực.

Kỷ Dao giật mình: "Hầu gia!" Hắn không phải là muốn ở đây...

Thế nhưng nam nhân cũng không làm cái gì, chỉ ôm nàng thật chặt.

"Sao vậy?" Nàng cảm thấy có chút không đúng.

"Dao Dao." Dương Thiệu cúi đầu xuống gọi nàng.

"Ừm."

"Nàng đừng sợ," hắn nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, dịu dàng nói, "sẽ không giống kiếp trước đâu, vận mệnh của chúng ta đã khác rồi, cho nên nàng đừng sợ."

Toàn thân Kỳ Dao chấn động.

hắn vừa mới nói cái gì? Kiếp trước? Hắn đang thẳng thắn với mình sao?

Đôi mắt nàng tròn to: "Chàng..."

"Là ta, chắc nàng đã sớm biết, đúng không?" Dương Thiệu cúi đầu hôn lên môi nàng, "Nghĩ lại ta cũng không lừa được nàng, chúng ta vẫn là vợ chồng, bây giờ nói rõ cũng tốt."

"Thế nhưng mà, sao chàng lại..." Đối với Dương Thiệu mà nói, nhất định hắn không muốn phơi bày, bởi vì hắn đã làm quá nhiều việc ngốc nghếch!

"Còn không phải sợ đồ ngốc như nàng suy nghĩ lung tung sao?"

À, là chuyện có con, Kỳ Dao cắn môi: "Thiếp chỉ tùy tiện cúi đầu bái, không nghĩ gì cả."

"Nàng cho rằng ta sẽ tin ư?" Dương Thiệu nói, "Nàng đập đầu mấy cái?"

Vô thức đập rất nhiều...

Kỳ Dao bĩu môi: "Thiếp chỉ muốn sinh con trai cho chàng, thiếp sai sao?"

"không sai." hắn lại ôm nàng, nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc của nàng, "không sai, chỉ là ta không muốn nàng hối hận. thật ra những chuyện này, ta cũng đã nghĩ qua, thế nhưng ta chưa từng hối hận, nếu như chúng ta thật sự không có con, ta cũng vẫn lấy nàng. Dao Dao, ta sẽ cùng với nàng sống quãng đời còn lại, cho dù gặp được chuyện gì, ta cũng không bỏ nàng..."

Kỳ Dao nghe vậy không nhịn được khóc, ôm thật chặt eo của hắn: "Thiếp cũng không rời bỏ chàng, thế nhưng mà, thiếp muốn sinh con trai cho chàng. Thiếp thích con trẻ, thiếp cảm thấy con chúng ta lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, cũng rất tài giỏi."

"Vậy lỡ như không có thì sao? Nàng có hối hận khi gả cho ta không? Có lẽ nàng và nam nhân khác..."

Kỳ Dao đưa tay che miệng của hắn: "'nói vậy, thiếp chỉ sinh với chàng! Nếu như không được, cũng được, thiếp không hối hận. Cùng lắm thì, cùng lắm thì chúng ta nhận một đứa con nuôi!"

"Nàng có thể nghĩ như vậy thì tốt." Dương Thiệu lấy khăn ra lau nước mắt cho nàng, khóc như con mèo, "Đây chẳng qua là kết quả xấu nhất, bây giờ nói chuyện này còn hơi sớm, chúng ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Người ta hơn ba mươi tuổi còn có thể sinh con...chúng ta còn rất nhiều năm, nàng không cần phải gấp."

Nét mặt hắn vô cùng dịu dàng, Kỳ Dao nhìn hắn, cảm thấy lúc này Dương Thiệu động lòng người khó tả.

Vì nàng chia sẻ, vì nàng an ủi, hắn không do dự để lộ thân phận. hắn muốn nói cho nàng biết, cho dù chuyện gì xảy ra, hắn đều cùng nàng đối mặt giải quyết.

Đúng vậy, như vậy đã đủ.

Nàng khẽ gọi nói: "Dương Thiệu..."

"Hửm?"

Nàng nhón chân lên ôm hắn: "Dương Thiệu..."

"Ngốc rồi sao, cứ gọi tên ta hoài vậy, có còn chút quy tắc nào không?" Mặc dù Dương Thiệu trách cứ, nhưng trên mặt lại cười, tay chậm rãi ôm chặt eo nàng.

"Chàng thật tốt." Nàng nói, "Thiếp rất thích chàng."

Đây là lần đầu tiên nàng nói như vậy, cổ họng Dương Thiệu gật gật, âm thanh khàn khàn: "Nàng lặp lại lần nữa."

"Rất thích rất thích chàng."

âm thanh thì thầm như bài hát êm tai nhất trên đời, quanh quẩn bên tai, Dương Thiệu cúi đầu hôn nàng, ngàn vạn câu chữ đều hóa thành một nụ hôn này.

Nàng kiễng chân lên, giống như muốn đu lên người của hắn.

hắn ôm nàng, đặt lên trên bàn, tiếp tục hôn nàng, muốn hôn đến thiên hoang địa lão*.

*thời gian dài sánh bằng trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Trở về từ chùa Bạch Mã, lại đợi đến ngày hưu mộc tiếp theo, Kỳ Dao liền sai người đến mời Thẩm Nghiên.

Thẩm phu nhân vui vẻ, thúc giục Thẩm Nghiên qua đó: "Hiếm khi phu nhân Đô đốc mời con, con mau đi đi, đừng để chờ lâu!"

Còn chuẩn bị ăn mặc cho Thẩm Nghiên thật tốt.

Thẩm Nghiên tâm tình phức tạp đến phủ Hoài Viễn hầu.

Lúc này Tạ Minh Kha vừa đến, còn có cả ba vị công tử đi đến chính phòng.

"một lát nữa ta dẫn bọn họ đến Văn Nguyệt Lâu, mấy vị công tử Dục Thiện mời đến đều thích chơi song lục*." Dương Thiệu nói với Kỳ Dao, "Còn người ta mời thì thích chơi mộc xạ**"

*Song lục hay còn gọi là cờ tào tháo là một dạng board game 2 người chơi cổ nhất, người chơi sẽ di chuyển những quân cờ theo súc sắc. Người thắng là người di chuyển được hết quân cờ về phía mình. Tuy trò chơi này chứa yếu tố may mắn nhưng cũng cần có chiến thuật cụ thể trong những lần gieo súc sắc để chiến thắng.

**Mộc xạ có cách chơi gần giống như bowling ở hiện đại.

Quan văn và quan võ đều có thú vui yêu thích.

"Có phải có một vị là đệ đệ Vĩnh Gia Hầu không?"

"Đúng vậy, tên là Mộc Chiêu, trong nhà đứng thứ ba." Dương Thiệu hỏi, "Sao vậy, nàng cảm thấy hắn khá phù hợp với Thẩm tiểu thư à?"

"Chủ yếu là trong nhà không có nhiều quy tắc, người lớn cũng hào phóng cởi mở, đối với việc A Nghiên mở quán rượu chắc là sẽ không quá để ý đâu?" Kỳ Dao có hơi lo lắng chuyện này, "Nhưng mà gần đây nàng cũng không đi nhiều, Thẩm phu nhân bảo nàng tu thân dưỡng tính, làm một khuê tú* tốt."

*tử nữ chỉ các cô gái con quan lại thời xưa."

"Trước kia ta đã nhắc đến, nàng đoán xem Mộc Chiêu nói thế nào? Người đẹp rượu ngon là được."

Kỳ Dao không tin: "Chẳng lẽ người không đẹp thì không được?"

Dương Thiệu cười, xoa mặt thê tử: "Rất đúng, nhưng mà người đẹp hơn nàng càng ngày càng ít, cho nên một lát nữa nàng không cần xuất hiện."

"...."

"thật ra chủ yếu vì giúp đỡ, ta đã nói rõ với bọn họ, thành cũng được, không thành cũng được, đừng để trong lòng, đều là người hiểu chuyện rộng lượng." Dương Thiệu nói, "Sau đó dẫn Thẩm tiểu thư đến gần hồ sen của Văn Nguyệt Lâu."

hắn hôn lên môi của nàng, quay người ra ngoài.

Lúc Thẩm Nghiên được nha hoàn dẫn đến chính phòng, Kỳ Dao đang chơi đùa với hai con mèo, trong tay cầm một quả cầu lông, buộc đầu lên dây thừng, hất lên phía trước, con mèo lập tức đuổi theo, vung quả cầu trở về, sau đó đột ngột nhào lên.

Nàng bật cười nói: "Dao Dao, trò này của người hay nè, trở về ta cũng chơi như vậy."

Kỳ Dao gọi nàng lại đây ngồi: "Con mèo kia của người có thích trốn đi chơi không?"

"không, rất ngoan, chỉ là mỗi đêm có nhiều con mèo khác tới." Thẩm Nghiên rầu rĩ, mèo của bọn họ là mèo cái, mèo tới đương nhiên là mèo đực, "Ta đang nghĩ có nên giống người, đi mua một con mèo sư tử đực."

"Vậy thì dễ rồi, hôm nay có Mục công tử đến làm khách, hần là tam đệ của Vĩnh Gia Hầu, trong nhà có mèo sư tử đực, một lát nữa người đi hỏi một chút."

Thẩm Nghiên sững sờ: "Mục công tử?"

Kỷ Dao cười tủm tỉm "Đúng vậy đó, tướng công mời tỷ phu còn có một số công tử đến làm khách, đang ở chỗ Văn Nguyệt Lâu, rất náo nhiệt, một lát nữa chúng ta cũng đến xem."

Sao mà nghe có vẻ như có ý đồ khác vậy?

Thẩm Nghiên đang muốn hỏi rõ ràng, lại nghe bên ngoài vang lên tiếng nha hoàn: "Phu nhân, Kỷ đại nhân tới rồi."

nói là Kỷ Đình Nguyên đó à? Nhất thời Thẩm Nghiên đứng ngồi không yên.

Hai lần gần đây Kỷ Đình Nguyên quả thực không thể nói lý, nhất là lúc ở quán rượu, cứ vậy mà hôn nàng, cũng không biết hần có ý đồ gì nữa. Dù sao nàng cũng không muốn gặp hần, ai biết có làm ra hành động nào khác hay không, nàng cảm giác nàng không muốn biết đến hần.

"Dao Dao, người cũng không nói Kỷ công tử sẽ đến." Thẩm Nghiên nghiêng đầu, "Nếu không, ta tránh một chút?"

Kỷ Dao khó hiểu, nhìn nàng dò xét: "Vì sao?"

Trong trí nhớ, mặc dù Thẩm Nghiên không đi tiếp cận ca ca nữa, nhưng xưa nay không cố gắng tránh né, hơn nữa sắc mặt này nhìn có vẻ không được tự nhiên...Ngày hôm đó, rốt cuộc ca ca đã nói cái gì? Khiến Thẩm Nghiên sợ hãi huynh ấy như vậy? Quá không ra gì.

đang nghĩ ngợi thì Kỷ Đình Nguyên đã sai bước tới.

"Ca ca, không phải huynh đến Văn Nguyệt Lâu sao, đến chỗ của muội làm gì?" Kỷ Dao cười một tiếng, "Muội muốn nói chuyện với A Nghiên."

Quả nhiên Thẩm Nghiên đã tới.

Kỷ Đình Nguyên nhìn sang, thấy nàng mặc một bộ áo thu màu đỏ thêu cành hoa lê, phía dưới là một chiếc váy lụa xanh thêu hoa, lộ ra vòng eo thon thả, ngũ quan lại tú lệ sáng rõ, người còn yêu kiều hơn hoa.

Kỷ Đình Nguyên nghĩ thầm, điệu bộ này của nàng là thật muốn đến tìm chồng hay sao? Thế nhưng hần đã nói rõ ràng, hần sẽ lấy nàng!

Ánh mắt nam nhân như chứa lửa, đốt lên người của nàng.

Thẩm Nghiên muốn chạy trốn, nhưng ở trong phòng này thì trốn chỗ nào, sau đó nàng lại đứng thẳng lưng lên.

Kỷ Dao cũng ở đây, nàng sợ cái gì, chẳng lẽ Kỷ Đình Nguyên còn làm bữa ngay trước mặt Kỷ Dao hay sao? Hơn nữa, nàng cũng không nên sợ hần.

Nàng không làm chuyện gì sai.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Kỷ Đình Nguyên có loại kích động muốn tóm lấy nàng tra hỏi, nhưng hần vẫn kiềm chế lại.

"Vậy huynh đến Văn Nguyệt Lâu trước." hần nói.

"Vâng, một lát nữa muội và Thẩm Nghiên cũng tới."

Khóe miệng Kỷ Đình Nguyên giật giật, không nói thêm cái gì, quay người mà đi.

Ca ca này, hôm nay muốn nhìn huynh ấy nhần đến khi nào, nếu thật không có ý gì với Thẩm Nghiên, nàng sẽ không lo chuyện này nữa.

Bởi vì cuối cùng cũng vô duyên.

Nàng quay đầu lại, thờ dãi: "Ca ca này của ta, cũng khó cho A Nghiên thích huynh ấy, huynh ấy ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. Nhìn tật xấu này đi, ta cũng chịu không nổi...Cho nên, ta thấy có lẽ người cũng nên nghe lời Thẩm phu nhân đi, suy nghĩ kĩ càng chuyện của người và ca ca, hôm nay ta nhờ Hầu gia mời tỷ phu và mấy vị công tử đến, đương nhiên, nếu người không muốn gặp cũng được."

Nàng ấy có lòng tốt, Thẩm Nghiên nói: "'Gặp cũng được không sao, mẹ ta cũng mong chờ ta như vậy."

Trong lòng Kỷ Dao lộp bộp một tiếng, chắc là Thẩm Nghiên muốn từ bỏ ca ca rồi, nàng ấy trả lời thật nhanh, có phải ngày đó ca ca đã tổn thương lòng của nàng hay không?

Cũng được.

Dù sao cũng chỉ còn lần này.

Kỷ Dao cười nói: "Được, một lát nữa chúng ta đi."

Dương Thiệu còn không cho nàng xuất hiện, một mình Thẩm Nghiên đi làm sao được? Mắc công hấn nghĩ ra.

Kỷ Dao bảo nha hoàn chuẩn bị một chút trà và điểm tâm.

Chờ xong, lệnh các nàng bưng đến hồ sen.

Nơi đó đã sớm bố trí một bàn trà, nha hoàn đặt đồ ăn thức uống ở phía trên, sau đó lùi ra một bên.

Trong ao sen còn lưu lại vài bông, nở trễ cũng rất đẹp, trên mép nước có rất nhiều con cá đủ màu sắc chen nhau bơi tới, muốn đòi đồ ăn, Kỷ Dao cười nói: "Đem một chút thức ăn cá tới đây."

Mộc Hương liền sai người đi lấy.

Hai người đứng đó cho cá ăn.

Bên cạnh chính là Văn Nguyệt Lâu, những công tử kia nhao nhao nhìn qua.

Dương Thiệu liếc thê từ một cái, nghĩ thầm thật không nghe lời, nhưng mà quả thực một mình Thẩm Nghiên tới cũng không tốt, hấn đi qua một bên, nói chuyện với Tạ Minh Kha.

"Chuyện ở Liễu Châu, tra được rồi." hấn nói bên tai Tạ Minh Kha một cái tên.

Đuôi lông mày Tạ Minh Kha nhướng lên: "'Là hấn ta?"

hấn cũng không ngoài ý muốn, người này vốn không an phận, chỉ là không nghĩ tới trong lúc giữ đạo hiếu vẫn không quên gây sóng gió, Dương Thiệu nói: "Lần trước Cố Nguyên đụng xe của ta hơn phân nửa là do hấn làm."

"Đó là muốn đẩy ngươi lên nơi đầu sóng ngọn gió." Tạ Minh Kha trầm ngâm, "Vậy ngươi dự định làm thế nào? hiện tại cũng không có chứng cứ xác thực?"

"Chờ."

Tạ Minh Kha khề giạt mình, gật đầu: "'Đúng là phải chờ."

Chờ rần xuất động.

"Nhưng mà chỗ của Cố đại nhân, ta sợ là có hiểu lầm." Cống hiến của Cố Diên Niên đối với Đại Yên rõ như ban ngày, những năm nay, nếu không phải ông ấy phò tá tiền đế, Đại Yên cũng không phen hoa yên ổn như bây giờ, Tạ Minh Kha nhìn thế nào Cố Diên Niên cũng không phải người hồ đồ như vậy.

Dương Thiệu nhíu mày: "Dục Thiện, ngươi thông minh như vậy, không đoán ra được sao?"

Tạ Minh Kha nhìn hấn: "Chẳng lẽ là..." hấn nuốt về sau lại, trong lòng biết rõ, nhìn Kỷ Đình Nguyên một cái, "Lúc ta tới, Nguyệt nhi dặn dò ngàn vạn lời, nói nhất định phải giúp Tấn Minh một chút, ngươi nói xem ta giúp thế nào đây?"

"Giúp cái gì?" Dương Thiệu nói, "Chúng ta ai không vì chuyện này mà tới?" Trừ phi hấn là kẻ ngu.

Tạ Minh Kha mỉm cười.

Lời này thế mà vô cùng có đạo lý.

Tuổi Thẩm Nghiên mới mười tám, chính là đào lý chi niên*, lại có danh tiếng bà chủ quán rượu Thanh Nguyệt, thật ra còn dễ thu hút sự chú ý của nam nhân hơn so với con gái bình thường.

*cụm từ dùng để chỉ độ tuổi đẹp nhất của con gái.

Bởi vì tương đối mới lạ.

Bọn công tử thi nhau nhìn qua, duy chỉ có mình Kỷ Đình Nguyên không nhìn, hấn đang ngồi bên cạnh cầm quân cờ trong tay, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, có một gã sai vặt tới nói: "'Hầu gia, phu nhân muốn hỏi Mục công tử một chút, phủ Vĩnh Gia Hầu có phải có mèo sư tử đực hay không, nói chỗ Thẩm tiểu thư muốn, nếu như có, có thể bán một con cho Thẩm tiểu thư không."

Dương Thiệu nhìn về phía Mục Chiêu.

Mục Chiêu là một người tình tường, trước đó đã sớm hiểu ý Dương Thiệu, cười nói: "Đương nhiên là có, hơn nữa, cho dù không có, Thẩm tiểu thư muốn, ta cũng phải nghĩ cách đưa đến một con, nhất định phải khiến Thẩm tiểu thư vui về một chút."

nói thẳng như vậy, Kỷ Đình Nguyên nhìn sang hắn, thấy dáng người hắn cao gầy, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ đường hoàng, còn muốn xuất sắc hơn Giang Vô Hồi. Nhất thời trong lòng có cảm xúc không nói ra được, khi đó hắn muốn để Thẩm Nghiên gả cho Giang Vô Hồi, bây giờ có người tốt hơn, có phải Thẩm Nghiên sẽ gả cho Mục Chiêu này không?

Nàng gả rồi, có phải trong lòng hắn sẽ thoải mái hay không, có phải không nghĩ về người này nữa không?

Con cò nắm chặt trong tay Kỷ Đình Nguyên khiến lòng bàn tay hắn thấy đau.

không, hắn đã nói với nàng, hắn muốn cưới nàng, Thẩm Nghiên không thể gả cho người khác, hơn nữa, không phải nàng thích hắn sao?

Trong lòng nàng chỉ có hắn.

Kỷ Đình Nguyên mở tay, quân cò rơi trên bàn cờ.

"một con mèo sư tử thôi mà, mua ở đâu chẳng được? Việc này không cần Mục công tử quan tâm." Kỷ Đình Nguyên đứng lên, "Ta sẽ mua cho nàng."

Rốt cuộc cũng nhìn không được, Dương Thiệu buồn cười.

Tạ Minh Kha thì đưa tay lên sờ sờ mũi, hắn nhớ tới thời điểm Kỷ Đình Nguyên chọn chồng cho Kỷ Nguyệt, tâm tình của hắn cũng phiền não.

Nghĩ đến đó, hôm nay Kỷ Đình Nguyên cũng tự mình ném trái rồi nhỉ?

Lời này của Kỷ Đình Nguyên rõ ràng để biểu đạt ý tứ của hắn, hắn là anh vợ của Dương Thiệu và Tạ Minh Kha, những công tử khác đương nhiên không tiện làm gì, cả đám đều thu hồi ánh mắt.

Mục Chiêu cười cười: "Nhưng mà không biết Thẩm tiểu thư có cần mèo của Kỷ công tử không."

Kỷ Đình Nguyên cau mày: "đi hỏi một chút thì biết."

hắn trực tiếp đi đến chỗ Thẩm Nghiên.

Thẩm Nghiên vốn đang cho cá ăn, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng đi tới, tay của nàng cứng đờ, sau đó làm bộ không nhìn thấy.

"Ngươi muốn mèo sư tử sao?" Kỷ Đình Nguyên hỏi.

Thẩm Nghiên lạnh nhạt nói: "'Phải thì sao, không phải thì sao?'"

"Được, ta có thể mua cho ngươi một con mèo, làm gì phải phí công nhiều như vậy, muốn để nhiều người biết như thế?" hắn vừa nói vừa nhìn về phía Kỷ Dao, đều là chuyện tốt của muội muội hắn làm!

Kỷ Dao nén cười, tiếp tục cho cá ăn, bên tai nghe Thẩm Nghiên nói: "'Ta muốn, có thể tự mình mua, không làm phiền Kỷ công tử.'"

"Vậy không phải vừa rồi ngươi còn muốn làm phiền Mục công tử sao?"

Mùi giấm lan ra rồi, chua ngắt trời.

Thích một người đã nhiều năm, Thẩm Nghiên không ngờ giống Kỷ Đình Nguyên, nàng sùng sốt một chút, nghi ngờ nhìn Kỷ Đình Nguyên: "...Cho dù ta mua của Mục công tử, thì có liên quan gì tới ngươi đâu? Kỷ công tử, ngươi và ta mấy năm chưa từng qua lại, chưa nói là bạn được."

Kỷ Đình Nguyên ghen lời, bình thường ở trong nhà môn là quan viên thăm vấn miệng mồm lạnh lợi, lúc này kinh ngạc một chữ cũng không nói nên lời.

Kỷ Dao ném thức ăn cho cá xuống, thầm than, đây cũng là cảnh hiếm thấy, ca ca cũng có ngày cứng họng trước mặt Thẩm Nghiên.

Chẳng lẽ Thẩm Nghiên không còn thích ca ca nữa?

Dưới sự kích thích như thế này, cuối cùng Kỷ Đình Nguyên cũng tức giận, bước tới gần mấy bước thấp giọng nói: "Ngươi đừng quên, giữa hai chúng ta đã xảy ra chuyện gì."

Đem chuyện này ra uy hiếp là sao? Thẩm Nghiên nhìn dáng vẻ tức giận của hắn, nghĩ đến vừa nãy hắn ăn giấm còn không biết, đột nhiên cảm thấy hắn tuyệt đối không dọa người, bình tĩnh mà nói: "Kỷ công tử, xảy ra chuyện gì ta không nhớ rõ, nếu ngươi muốn nói, ngươi nên vĩnh viễn nhớ kỹ tới tốt."

"Ngươi!" Kỷ Đình Nguyên thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

Thẩm Nghiên nói: "Kỷ công tử, không có việc gì thì mời đi, ta còn muốn cho cá ăn."

Giọng nói nhẹ nhàng thờ ơ, giống như quạt roi trên người hắn, Kỷ Đình Nguyên nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng hơi: "Người thật sự không muốn gả cho ta?"

Thẩm Nghiên giương mắt: "'Có phải người đang thương hại ta hay không, nên muốn cưới ta?"

Kỷ Đình Nguyên không đáp, chỉ nói: "Thẩm Nghiên, người không nên hối hận."

"Được thôi." Nàng nói, "Người cũng không cần hối hận."

Kỷ Đình Nguyên nghe lời trở mặt như vậy, sự tỉnh táo bị Thẩm Nghiên làm cho tức giận, nhìn chăm chăm nàng một chút, phát tay áo bỏ đi.

Giống như một con mãnh thú nổi giận, lại không có cách nào cắn người, Thẩm Nghiên nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên nhớ lại lúc hắn ném vỡ vò rượu của mình, dường như cũng là bộ dạng này. Hắn tức giận thật rồi, nhưng mà vì sao nàng cảm thấy thoải mái như vậy.

Khóe miệng Thẩm Nghiên cong lên.

Kỷ Dao thu hết cảnh vừa rồi vào mắt, trong lòng cũng nắm chắc, nàng cảm thấy, chuyện này chắc là không cần nàng nhúng tay.

Chờ tiền Thẩm Nghiên, bọn công tử bên kia cũng ra về, Kỷ Dao đi vào Văn Nguyệt Lâu, nói cho Dương Thiệu biết chuyện.

Dương Thiệu cười ha ha.

Kỷ Dao chột chột vào ngực: "Chàng cười cái gì, trước kia chàng còn ngốc hơn ca ca!"

"Ta?" Dương Thiệu cau mày, "Nàng đang đùa đó à?"

"Thiếp nói đùa?" Kỷ Dao cầm lấy quả cầu mây dùng chơi mộc xạ trong tay, "Cũng không biết đồ đàn nào, rõ ràng nhớ ta, nhưng vẫn không chịu gặp, ngày ngày đi săn với người khác, sau đó thấy Từ công tử..."

Dương Thiệu đưa tay bịt miệng của nàng: "Ta dạy nàng chơi mộc xạ."

Kỷ Dao bật cười trong lòng bàn tay của hắn.

"Chơi hay không?" hắn nói, "Hiếm có lúc bán hầu có thời gian."

Được rồi, cho hắn mặt mũi.

Kỷ Dao gật đầu.

Dương Thiệu thả tay ra, nắm lấy bàn tay của nàng: "Nắm chặt quả cầu trong tay."

"Chặt rồi."

"Muốn tạt đổ cây gỗ nào?"

"Chàng cho rằng thiếp ngốc à? Nhất định là cây có sơn đỏ kia!" Nàng đã thấy người khác chơi, Kỷ Dao chỉ vào nói, "Cây bên phải kia đi."

Dương Thiệu nói: "Đứng qua một chút, nhắm chuẩn vào, hạ eo xuống! Cánh tay đừng đưa ta bên ngoài, lúc ném ta bảo nàng buông tay thì lập tức buông tay. Nhìn ta làm gì, nhìn cây gỗ đi!"

"....." Kỷ Dao cảm giác mình đang bị huấn luyện.

không chừng lúc hắn huấn luyện binh sĩ chính là như vậy.

Kỷ Dao hết sức tập trung tinh thần, không để ý tới hắn nghiêm khắc, càng nhìn càng hứng thú, nghe theo chỉ lệnh của hắn một lúc, ném quả cầu ra ngoài.

Bộp một tiếng, cây gỗ sơn đỏ bị ném trúng, gãy trên mặt đất.

"A!"

Kỷ Dao kêu lên vui mừng.

"Tiếp tục, tiếp tục." Nàng nói, "Thiếp muốn tạt ngã hết những cái này!"

Giống như đứa trẻ, Dương Thiệu xoa đầu của nàng.

trên sân không ngừng phát ra tiếng bang bang, còn có tiếng vui cười của hai người.

Thái phu nhân ở phía xa nhìn thấy: "Ồi, ta nói không biết đang chơi cái gì, chơi cái này cũng có thể chơi đến nửa ngày sao? Com cũng không ăn...Người đi gọi bọn họ, nói phòng bếp nấu canh ngỗng, nói bọn họ cùng tới."

"Vâng." Đường ma ma đi gọi.

Hai người chơi đến tận hứng, Kỳ Dao kéo cánh tay Dương Thiệu, miệng liên tục nói lần sau muốn chơi song lục với hắn, vô cùng vui vẻ thẳng tiến đến chính phòng.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, cây cỏ trong đình đều được phủ một ánh sáng màu vỏ quít ấm áp, hai cái bóng thật dài giao nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Trước giờ Kỳ Đình Nguyên chưa từng bức tức như hôm nay, ngay cả Liêu thị cũng nhìn ra, bà nói với Kỳ Chương: "Đứa con trai này sợ rằng ăn phải pháo rồi, động một cái liền nổ! Hôm qua thiếp chỉ nói hai câu, hắn như muốn đập luôn bát com, chẳng lẽ nha môn có chuyện gì à?"

"Đồ Sát Viện bọn hắn ngày nào chẳng có chuyện." Làm quan quản lý các quan, nói khó nghe một chút chính là chuyên môn đi trêu ghẹo, là chức quan đám quan chức thống hận cũng kiêng kỵ nhất.

Liêu thị khó hiểu: "Vậy thì vì sao? Thiếp thấy hắn uống rượu cũng nhiều hơn thường ngày, đêm hôm qua nghe gã sai vặt nói, hơn nửa đêm mới trở về. Cũng may là ngày nghỉ, nếu không không phải chậm trễ công việc rồi sao? Chẳng khuyên hắn một chút."

Kỳ Chương an ủi: "không sao, hắn công tư rõ ràng, những năm nay nàng có thấy hắn làm hỏng việc chưa?"

Nhưng mà thê tử đã nhắc nhở, đến chiều ông vẫn nên đi xem một chút.

"Đình Nguyên." Kỳ Chương thấy hắn đang rửa mặt, vẩy áo choàng ngồi xuống, "Lần sau đừng uống nhiều như vậy, nhìn mặt mũi con xem, bây giờ vẫn còn đỏ, có uống trà giải rượu chưa?"

"không cần đâu," Kỳ Đình Nguyên đưa khăn mặt cho gã sai vặt, "Cha có chuyện gì quan trọng à?"

"Còn không phải bởi vì nương con sao, nương lo lắng cho con." Kỳ Chương dò xét con trai, "Cha biết con có chừng mực, nhưng mà gần đây tính tình không ổn, con nên cẩn thận, đừng đắc tội cấp trên."

"Cha, cha coi con là con nít ba tuổi à? Con không có gì cả." Trong lòng hắn có một ngọn lửa, không có chỗ trút giận.

Mỗi lần nhớ lại ngày đối mặt với Thẩm Nghiên ở Hầu phủ, hắn cảm thấy mình quá tệ, hắn lại bị Thẩm Nghiên hỏi đến cứng họng không trả lời được, đến cuối cùng chỉ nói một câu "Người không nên hối hận" rồi chạy trốn chết.

Chỉ sợ muối muối cũng nhìn ra được, mình thảm hại!

Nhưng rõ ràng Thẩm Nghiên thích hắn, vì sao mình phải tức giận như vậy, vào lúc đó lại làm ra chuyện khó hiểu chuyện như thế? Cái gì mà mua mèo sư tử, nếu thật sự trong nhà Mực công tử có mèo sư tử, hắn ngáng tay làm cái gì?

Lý trí của hắn đâu rồi?

Tại sao hắn nhất định Thẩm Nghiên phải gả cho hắn?

Từng vấn đề hiện lên trong lòng, Kỳ Đình Nguyên cũng chẳng nghe phụ thân hắn tra hỏi.

Kỳ Chương cất cao giọng: "Đình Nguyên, còn nói không có việc gì, cha đang nói chuyện với con đó, con cũng không thèm nghe," Dận dò gã sai vặt, "Mau đến phòng bếp chuẩn bị trà giải rượu!"

"À, con không có gì," Kỳ Đình Nguyên lấy lại tinh thần, "Có thể là ngủ không đủ."

"Dù sao con nhất định phải uống trà giải rượu." Kỳ Chương đứng lên, "Cha không quấy rầy con nữa, lát nữa con ngủ tiếp đi, còn nữa, thu liễm tính tình lại một chút. Con không cưới vợ nương con đã rất đau lòng rồi, còn như vậy nữa, không trách được bà ấy sẽ suy nghĩ lung tung." Ông thở dài, "Đình Nguyên, cha không muốn ép con, nhưng mà con cũng nên suy nghĩ cho mình một chút, bên cạnh phải có người biết nóng biết lạnh thì công việc mới tốt, đúng không?"

"Cha và nương con cũng già rồi, sau này chẳng lẽ con sống một mình sao? Con không hi vọng có vợ hầu hạ bên người sao? Mùa xuân có người cùng con ra ngoài du xuân, mùa hè có người cùng con ngắm sen, còn mùa thu lên núi du ngoạn, mùa đông ủ một vò rượu, đêm tuyết thảo luận việc nhà..."

Từng cảnh từng cảnh vô cùng đẹp đẽ, trong đầu Kỷ Đình Nguyên hiện lên rất nhiều gương mặt cô nương, cuối cùng cũng hiện rõ, dừng lại trong đầu lại là Thẩm Nghiên.

Đó là cô gái duy nhất hắn nhớ thật kỹ.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu Thẩm Nghiên nói "Ta thích người" thì đã chôn một hạt giống trong lòng hắn, chậm rãi mọc rễ nảy mầm, ngay cả chính hắn cũng không biết. Đột nhiên Kỷ Đình Nguyên bật cười: "Con hiểu rồi, cha, con sẽ nhanh chóng cưới vợ."

Kỷ Chương vui mừng gật đầu, vỗ vỗ bả vai hắn rồi đi.

Kỷ Đình Nguyên uống xong trà giải rượu, đợi đến khi đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, trời đã tối, hắn đến quán rượu Thanh Nguyệt.

Vừa mới tới cửa đã phát hiện bóng dáng Giang Vô Hồi, hắn đi vào, nghe tiểu nhị nói: "Giang đại nhân, sao ngài lại tới? Cho dù bà chủ không nói đuổi ngài đi, ngài cũng nên chú ý mặt mũi của mình chứ."

"Ta tìm được một loại rượu ngon muốn cho Thẩm tiểu thư nếm thử, nếu như có thể, ta muốn giới thiệu chuyện làm ăn này cho nàng, người đi nói với bà chủ Thẩm đi."

Nếu có liên quan đến chuyện làm ăn, tiểu nhị lập tức đi thông báo.

Giang Vô Hồi nhanh chóng được mời đến hậu viện.

Thấy hồi lâu hắn chưa ra, Kỷ Đình Nguyên suất chút muốn bóp nát chung rượu, không phải nàng không muốn gặp Giang Vô Hồi sao? Xảy ra chuyện gì đây? Hai người trai đơn gái chiếc, không sợ người khác bàn tán sao? Đột nhiên Kỷ Đình Nguyên đứng lên, đi đến hậu viện.

Tiểu nhị chặn lại: "Kỷ đại nhân, chuyện này chỉ sợ không thích hợp...bà chủ bọn ta không có mời ngài."

"Tránh ra." Kỷ Đình Nguyên đẩy hắn ra, nhanh chóng bước vào.

Thấy Giang Vô Hồi đang ngồi trong sân với Thẩm Nghiên, trước mặt mỗi người có một chung rượu.

Nhìn thấy hắn, Thẩm Nghiên sững sốt một chút, nhưng nhanh chóng nghiêng đầu nói: "Giang đại nhân, cảm ơn ngài đã đề cử, rượu này có điểm đặc biệt, vừa uống nào mùi hương thơm ngát mềm mại, dư vị ngọt, nếu có cơ hội, ta cũng rất muốn nói chuyện hợp tác với ông chủ Trần và ngài."

"không dám" Giang Vô Hồi nói, "Có thể giúp đỡ Thẩm tiểu thư một tay, ta rất vinh hạnh."

"Sau này Giang đại nhân uống rượu sẽ tính trên người ta," Thẩm Nghiên cười, "Chỗ ông chủ Trần, ông ấy nói bao nhiêu tiền ta cũng có thể đồng ý, chỉ cần ông ấy hứa ngoài quán rượu Thanh Nguyệt, cho dù bất kì quán rượu nào cũng không sẽ không xuất hiện loại rượu này."

"Đương nhiên, lời hứa của ông chủ Trần cũng là ngàn vàng."

Lúc này Thẩm Nghiên toát lên vẻ hào phóng, nhưng bên trong hào phóng cũng chứa đựng khôn khéo cần thiết, Kỷ Đình Nguyên đi qua, thản nhiên nói: "Bà chủ Thẩm, ta cũng có việc muốn nói với người."

Nghe xong đã biết giả, nhưng mà cũng nên để Giang Vô Hồi đi về, Thẩm Nghiên nói: "Giang đại nhân, việc này chúng ta để sau lại nói."

"Được." Giang Vô Hồi ra về.

Thấy hắn đi rồi, Kỷ Đình Nguyên nhíu mày nói: "không phải bà chủ Thẩm không muốn gặp hắn nữa sao?"

"Trước khác giờ khác." Thẩm Nghiên nói, "trên đời không có quan hệ không đổi, hơn nữa Giang đại nhân rất có quy tắc."

Qua nhiều lần từ chối như vậy, Giang Vô Hồi cũng đã hiểu rõ, quan hệ của bọn họ chỉ là bà chủ và khách uống rượu, Giang Vô Hồi nói có thể làm bạn bè, nàng không có lý do từ chối. Nàng là một người làm ăn, cũng nên có quan hệ với nhiều loại người, nếu không sao cho thể để quán rượu Thanh Nguyệt thành quán rượu ngon nhất kinh thành?"

Nhưng mà Kỷ Đình Nguyên không cảm thấy Giang Vô Hồi tuân thủ quy củ, hắn cảm giác ánh mắt nam nhân này vẫn còn quán quýt si mê, hắn nói: "Tốt nhất người đừng gặp lại hắn nữa."

"Kỷ công tử dựa vào cái gì mà nói câu này?" Thẩm Nghiên buồn cười, "Lần trước không phải nói với ta không nên hối hận sao, nhưng ta cũng không có hối hận."

Kỷ Đình Nguyên tức giận.

Nàng liếc hẩn một cái: "không biết hôm nay Kỳ công tử đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"không có việc gì không thể tới à?"

"Có thể," Thẩm Nghiên hướng mặt về căn phòng phía trước, "Uống rượu, mời ra bên ngoài, ta còn phải xem sổ sách."

Kỳ Đình Nguyên cảm giác tức giận mình đang đè nén lại muốn xông lên, xưa nay hẩn không biết bản lĩnh làm hẩn tức giận của Thẩm Nghiên cũng hạng nhất. Nhưng mà hôm nay hẩn không phải đến cãi nhau, hẩn đi lên nắm chặt tay Thẩm Nghiên, kéo nàng về căn phòng trước mặt, trở tay đóng cửa một cái, lập tức chốt khóa gỗ xuống.

Thẩm Nghiên giật mình.

Mặc dù nàng có chút hiểu rõ tâm tư Kỳ Đình Nguyên, nhưng bị nhốt trong phòng vẫn không tránh được hoảng hốt, nhanh chóng bước lên muốn mở cửa.

"Ngươi," Thẩm Nghiên cắn răng, "Ngươi tránh ra, nếu không ta gọi người tới, ngươi đường đường là Tả Thiêm Đô Ngự Sử lại làm ra loại chuyện này..."

Nàng thật sự muốn há miệng kêu người, Kỳ Đình Nguyên thốt lên: "Ta hối hận rồi."

Thẩm Nghiên sững sốt.

Nhìn đôi mắt kinh ngạc của nàng, bản thân Kỳ Đình Nguyên cũng kinh ngạc, nhưng đã nói ra như tát nước ra ngoài khó mà thu hồi lại, hẩn dừng một chút, giả bộ bình tĩnh: "Ta không muốn ngươi gả cho người khác."

Đôi mắt nam nhân tinh mịch, có sự nhu hòa hiếm thấy.

Đột nhiên gương mặt Thẩm Nghiên nóng lên, miễn cưỡng tỉnh táo lại nói: "Đây không phải chuyện ngươi có muốn hay không, ta đã nói rồi, giả sử Kỳ công tử vì thương hại ta, thì không cần phải như vậy, ta không cần bất kì người nào thương hại, hơn nữa, ta cũng không thích ngươi."

"Ngươi gạt ai? Mới có mấy ngày, ngươi đã không còn thích ta ư? Vậy sao ngươi không lấy chồng?"

"Chuyện này không phải đang chọn sao, chuyện hôn sự cả đời, sao có thể qua loa?"

"...."

Kỳ Đình Nguyên bước tới gần một bước: "Cho dù là tướng mạo tài hoa, ta không kém người khác, gia thế bình thường, thế nhưng có xứng với Thẩm tiểu thư không? Huống chi, chúng ta đã sớm quen biết, ngươi và muội muội ta là bạn bè, ngươi nói xem, ngươi có lý do gì không chọn ta? Ngươi còn bị ta hôn."

Thẩm Nghiên cắn môi.

Thấy nàng không trả lời được, Kỳ Đình Nguyên cảm thấy rốt cuộc mình cũng đã lấy lại mặt mũi, ngày đó hẩn nên nói như vậy!

"Xin hỏi," Đột nhiên Thẩm Nghiên nói, "Cuối cùng vì sao Kỳ công tử muốn cưới ta? Ta mặc kệ ngươi có điều kiện thế nào, ta chỉ muốn nghe lời thật lòng của ngươi."

Nàng ngửa đầu nhìn hẩn chăm chú, không hề chớp mắt.

Ánh mắt kia sáng như sao, như muốn chiếu vào lòng của hẩn.

Hầu kết của Kỳ Đình Nguyên nhấp nhô.

Nếu nói thương hại, nhất định Thẩm Nghiên sẽ từ chối, nhưng vậy hẩn uống công đi rồi, Kỳ Đình Nguyên hít một hơi thật sâu: "Ta cảm thấy ngươi không tệ."

"thật sao?" Thẩm Nghiên chớp mắt hỏi, "Chỗ nào không tệ?"

Bỗng nhiên đôi mắt có chút tinh ranh, không hiểu sao gương mặt Kỳ Đình Nguyên nóng lên, muốn xoay người rời đi, nhưng mà đi về lại bức bối nên nhịn lại: "Chỗ nào cũng không tệ, đáng đáp đẹp mắt, tính tình cũng tốt, còn biết làm ăn, bình luận về rượu..."

Thẩm Nghiên nghe xong, không nhìn được cup mắt muốn cười, thế mà nàng còn nghe được Kỳ Đình Nguyên nói những lời này. Nàng ừ một tiếng: "Xét thấy ngươi nói như vậy, ta sẽ suy nghĩ lại."

Vậy mà còn muốn suy nghĩ, Kỳ Đình Nguyên nổi nóng, hẩn đã nói đến thế rồi, Thẩm Nghiên còn chưa chịu sao? Nàng thật là được voi đòi tiên, nếu là trước kia, hẩn như vậy, chỉ sợ Thẩm Nghiên vui mừng phát khóc. Kỳ Đình Nguyên híp mắt: "Suy nghĩ cũng được, chỉ là..."

Bỗng nhiên hẩn cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Thẩm Nghiên vô thức trốn về sau.

Tay của hắn giữ gậy nằng lại, hoành hành trên môi.

Hôn còn lâu hơn so với lần đầu, nhưng giống như rất bất mãn, luôn cảm thấy còn có thể làm thêm chút gì, hắn vừa định cạy mở môi tiến vào, dưới chân truyền đến một trận đau đớn.

Thẩm Nghiên giẫm chân của hắn.

hắn ngẩng đầu.

Thẩm Nghiên cảm tức nhìn hắn: "Kỷ Đình Nguyên nguoi..."

hắn ngắt lời nàng: "Bên ngoài có người đấy."

"....." Thẩm Nghiên nổi nóng, hạ giọng: "Nguoi cút ra ngoài cho ta."

Kỷ Đình Nguyên nhìn chằm chằm đôi môi bị hôn đến đỏ thắm của nàng, từ tốn nói: "Thẩm Nghiên, nguoi đừng nên suy nghĩ nữa, nếu không lần sau ta tới, vẫn như vậy."

Mặt Thẩm Nghiên đỏ lên: "Nguoi nói cái gì?"

hắn cảm thấy chuyện này gây nghiến, Kỷ Đình Nguyên nói: "Nguoi còn muốn ta lặp lại lần nữa à..." Ngừng một lát, "Thẩm Nghiên, rốt cuộc vì sao nguoi không muốn gả cho ta? Đây không phải chuyện nguoi vẫn luôn hi vọng sao?"

Thẩm Nghiên không trả lời.

Nàng muốn nghe Kỷ Đình Nguyên nói câu kia, nàng muốn cảm giác chân thực, nàng hi vọng Kỷ Đình Nguyên thật lòng muốn cưới nàng, mà không phải thương hại, hoặc là ý đồ gì khác. Có lẽ, con người chính là tham lam như thế.

"Tự nguoi suy nghĩ đi," Thẩm Nghiên xoay người, "đi nhanh đi, ở lại lâu rồi."

Mình nghĩ? Suy nghĩ gì?

Nhất thời Kỷ Đình Nguyên còn chưa hiểu rõ, do dự một lát, mở cửa đi ra ngoài.

....

Thẩm thoát vậy mà đã gần đến Tết.

Đây là năm mới đầu tiên của Kỷ Dao ở Hầu phủ, Thái phu nhân bàn giao rất nhiều chuyện xuống dưới.

Hôm nay nàng sai người đến mở cửa từ đường, sai người quét dọn, thỉnh bài vị...Đồng thời mọi nơi trong phủ đều phải quét dọn, sau đó phải chuẩn bị đồ tết, gà vịt thịt cá, trà tương dấm đều phải mua đủ, còn quà tặng cho các nhà, mua thêm đồ mới các loại cho người trong nhà, nàng có cảm giác còn bận hơn ở nha môn, nhưng trong lòng lại vui mừng phấn khởi.

Nàng sắp được đón năm mới chung với Dương Thiệu rồi!

Nhưng mà sợ con gái làm việc không cẩn thận, Liễu thị tới thăm: "Có chuyện gì không hiểu phải hỏi bà thông gia nhiều vào, Tết nhất mà sai cái gì rất không ổn."

"Có Đường ma ma hỗ trợ, những quà tặng ngày Tết Thái phu nhân cũng đã xem qua."

"Như vậy cũng tốt." Liễu thị yên tâm, "Tổ phụ con cũng đến ăn Tết, những trái lê này là do ông ấy mang đến, chờ lát nữa đưa đến cho bà thông gia một ít, biết chưa?"

"Vâng, mừng hai đầu năm con sẽ đến thăm tổ phụ...tỷ tỷ như thế nào rồi?"

"Béo lên một vòng, con rể chăm sóc cẩn thận lắm." Liễu thị cười, nhìn con gái một chút, nhẹ giọng hỏi, "Con còn chưa có tin tức à?"

Kỷ Dao lắc đầu: "Vẫn chưa."

Liêu thị lập tức sốt ruột: "Trời ạ, có nên mời thái y đến khám không?"

"không cần đâu, gần đây con tương đối bận rộn, Hầu gia cũng vậy, chờ một thời gian nữa sẽ ổn." Lần trước Dương Thiệu đã khiến nàng hiểu rõ, cũng đã đưa ra dự tính xấu nhất, vậy cứ thuận theo tự nhiên đi, mỗi ngày ở chung với Dương Thiệu, vui vẻ là được. Lâu lắm rồi nàng không suy nghĩ về chuyện này, hôm qua Dương Thiệu còn dạy nàng chơi đạn kỳ* nàng chơi xấu mới thắng được hai bàn.

*Đạn kỳ là một trò chơi cổ của Trung Quốc, bản thân mình thấy nó như chơi bi-da phiên bản tay không. Mọi người có thể lên youtube và gõ 弹棋 (dàn

qị) để biết thêm chi tiết.

Đương nhiên sau đó lại bị hấn dùng cách khác để thắng lại, nghĩ đến đó, đột nhiên nàng cảm thấy eo có hơi đau, đưa tay xoa nhẹ một chút.

"Đứng rồi, gần đây ca ca thế nào?" Nàng hỏi.

Liêu thị vỗ đùi một cái: "Nương cũng muốn hỏi con đây, con nói có phải Đình Nguyên hấn với Thẩm tiểu thư...cha con nói ông ấy đi xã giao với đồng liêu về, đi ngang qua tận mắt thấy Đình Nguyên uống rượu ở quán rượu Thanh Nguyệt, Thẩm tiểu thư định đóng cửa, hấn cũng không đi về, sau đó còn giúp Thẩm tiểu thư đóng cửa."

"Cha không đến hỏi thử sao?" Kỳ Dao buồn cười.

"Cha con sợ nhìn lầm, xoa mắt đến mấy lần, nhưng thấy Thẩm tiểu thư đang ở đó, ông ấy cảm thấy không tiện quấy rầy..."

"Trở về cũng không hỏi ca ca à?"

"hấn vọt chết cứng miệng, có thể thừa nhận sao?"

Kỳ Dao bật cười một tiếng: "Cũng đúng."

"Vậy con nói..."

"Con cảm thấy ca ca sẽ nhanh chóng cưới A Nghiên, nương, nương có thể chuẩn bị sính lễ rồi." Rốt cuộc ca ca vẫn là người thông minh, nghĩ thông suốt đương nhiên sẽ có hành động. Còn Thẩm Nghiên, nhất định Thẩm Nghiên cũng nhận ra ca ca thích nàng, vẫn đến quán rượu đã nói lên trong lòng nàng ấy vẫn thích ca ca, vậy đoạn nhân duyên này không phải vãn đã đóng thuyền sao?

Liêu thị như mở cờ trong bụng, liên tục hỏi: "Con nói thật chứ?"

"thật."

Liêu thị có được đáp án, kích động lập tức về nhà nói cho Kỳ Chương nghe tin tốt.

Ngày ba mươi tháng chạp, trước giao thừa, bá quan văn võ và mệnh phụ trong nhà đều phải vào cung chúc mừng, Dương Thiệu là quan nhất phẩm, đương nhiên Kỳ Dao là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

Sáng sớm ở phủ Hoài Viễn Hầu, từ cửa chính, cửa lớn cửa phụ, cho đến đại sảnh noon các, chính đường đều mở rộng cửa, đèn lồng đỏ rực dưới mái hiên được thắp lửa, ngay cả các tấm bình phong cũng được buộc lụa đỏ, khắp nơi đều là bầu không khí vui mừng.

Dương Thiệu và Kỳ Dao mỗi người một bên đỡ Thái phu nhân ngồi lên kiệu, tiến về hoàng cung.

Quan viên đến chúc mừng năm mới Hoàng thượng, nhóm mệnh phụ thì đến trước mặt Thái hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu và Hoàng Hậu.

Vốn dĩ Thái hoàng Thái hậu này coi Hoàng Thái hậu là cái đinh trong mắt, nhưng kết quả Kỳ Dao thấy được, tựa như rất vui vẻ hòa thuận, cũng cảm thấy lạ lùng, nhưng mà Tổng Diêm đã trở thành quân vương, còn có chuyện gì không có khả năng chứ?

Trong các mệnh phụ, Thái phu nhân và nàng đều được Hoàng hậu Kiều An ưu ái, từng người đều được nhắc tên, tính thêm mấy phu nhân khác, ăn cơm trưa chung với các nàng, tuy Kỳ Dao cảm thấy Kiều An ôn hòa dễ gần, nhưng dù sao vẫn là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, không thể tránh cẩn thận từng li từng tí, đừng nói đến bên cạnh còn hai vị kia.

Ăn một bữa cơm còn hao tâm tốn sức hơn so với bình thường, nhưng mà Thái phu nhân gừng càng già càng cay, vẫn nói chuyện vui vẻ với Thái hoàng Thái hậu.

Lúc trở về, Dương Thiệu đã ở bên ngoài chờ, nhủ mảy nói: "Vậy mà còn trẻ hơn."

"Thái hoàng Thái hậu kia nói rất nhiều, trong bữa tiệc còn gọi người đến hát khúc góp vui, nghe cũng thú vị, mẫu thân không cần thận ăn nhiều một chút..." Thái phu nhân đang nói, nhìn thấy Cố phu nhân ra, bà cười một cái với bà ấy.

Cố phu nhân cũng đáp lễ, đồng thời cũng nhìn Kỳ Dao một cái.

Về phần Dương Thiệu, bà ta không thêm nhìn.

Ở ngoài cửa cung, xe ngựa của Cố gia chạy tới, Cố Diên Niên ở bên trong ló đầu ra, mời phu nhân lên xe trở về, đúng lúc ánh mắt đối diện với Dương Thiệu.

Hai người đều không nói gì.

Cố phu nhân ngồi lên xe ngựa, nói khẽ: "Dương Đô đốc kia đúng thật kinh người, dù gì chàng cũng là lão thần, cũng là thiên quan, nhìn thấy chàng, hấn cũng không hành lễ sao? Khó trách đều đồn đãi hấn không coi ai ra gì, cũng khó trách trước đó hấn dám đối phó Nguyên nhi như vậy," Nghĩ

đến lúc ăn cơm vừa nãy, lại lác đầu, "Hoàng hậu cũng có vẻ yêu thích Dương phu nhân kia."

"Nàng quản chuyện này để làm gì," Cố Diên Niên tựa đầu lên vách xe, "Vừa rồi uống nhiều mấy chung rượu với Hoàng thượng, ta nghỉ ngơi một lát."

Ông nhắm mắt lại.

Nhưng mà trong đầu lại hiện ra cảnh Dương Thiệu gặp ông mấy ngày gần đây, hắn nói: "Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi."

Cho dù là ngày tiến cống, sứ giả của các nước nhỏ làm ông mất mặt trước mặt mọi người, hay là chuyện con trai ông xung đột, đều không đơn giản như vậy. Cố Diên Niên trầm nghĩ, người trẻ tuổi kia đúng là lợi hại, cái gọi là "Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người mới vượt người cũ" chính là như vậy.

Lên kiệu, Kỷ Dao không nhìn được ngáp một cái, đến lúc đến cửa thùy hao thì đã ngủ thiếp đi, Mộc Hương nói với Dương Thiệu: "Phu nhân ngủ thiếp trong kiệu rồi."

Dương Thiệu xuống ngựa vén rèm lên, quả nhiên nàng không có động tĩnh gì, hắn đi lên xem thử, ngủ đến có vệt sáng lóng lánh trên miêng.

hắn cầm khăn xoa xoa, ôm Kỷ Dao ra.

Nàng còn buồn ngủ: "đã đến rồi sao? Vậy mà thiếp lại ngủ quên."

"Ngủ đến mức mặt mũi đầy nước bọt."

"A!" Kỷ Dao vội vàng vươn tay ra lau.

Dương Thiệu nói: "Còn đợi nàng à, đã sớm sạch sẽ rồi." Nếu không cứ vậy mà ôm ra, bị hạ nhân thấy được lại cười cho.

Mặt Kỷ Dao đỏ lên, không nói chuyện này nữa, hỏi: "Mẫu thân đâu?"

Thái phu nhân cũng đứng lúc từ trong kiệu ra, khó hiểu nói: "Sao vậy? Bị thương chỗ nào à?"

Dương Thiệu nói: "Ngủ thiếp ở bên trong, nha hoàn kêu không tỉnh, con thấy nàng vô cùng mệt mỏi, cho nên..."

"Trời!" Thái phu nhân mừng rỡ nói, "không phải là có rồi chứ?" Bà nhanh chóng bước lên, chạy còn nhanh hơn so với bất cứ lúc nào, "Dao Dao, không phải nguyệt sự của con còn chưa tới sao?"

"..." Sao mẫu thân biết được? Khỏe miệng Kỷ Dao giật giật, chẳng lẽ mỗi ngày Thái phu nhân đều theo dõi nguyệt sự của nàng? Cũng rất có thể, Thái phu nhân một lòng muốn ôm cháu trai.

Dương Thiệu nói: "Có chuyện này à?"

"Đúng là không quá chuẩn, nhưng mà năm trước nhiều chuyện, muộn hai ngày cũng không có gì." Bản thân Kỷ Dao cũng không để ý.

"Muộn hai ngày còn thích ngủ, không chừng đã có!" Thái phu nhân nói, "Có phải gần đây con dễ mệt mỏi hay không?"

Kỷ Dao lác đầu: "Cũng không nhớ rõ."

"Đưa nhò ngốc!" Thái phu nhân nói một tràng, "Nhanh đi mời đại phu đi, mời Lưu đại phu của Hồi Xuân Đường...Đúng rồi, hôm nay là giao thừa, đến nhà ông ấy đi, nhất định phải nói là có chuyện khẩn cấp, nhất định phải mời đến, chuẩn bị một phong đồ thật dày."

Đường ma ma nghe theo, nhanh chóng đi dẫn dò.

Đôi mắt Dương Thiệu nhìn Kỷ Dao, hai người mắt đối mắt, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Kỷ Dao nói: "Chàng thả thiếp xuống trước."

Dương Thiệu còn chưa lên tiếng, Thái phu nhân nói: "Nhanh ôm về đi, ngại ngác làm gì?"

Dương Thiệu mỉm cười: "Nhìn đi, mẫu thân không cho phép."

hắn ôm Kỷ Dao đến chính phòng, đặt lên giường.

"Chàng nói có phải hay không..." Kỷ Dao đưa tay sờ bụng của mình, khẽ nói, "Chỉ sợ mẫu thân thất vọng."

Dương Thiệu nắm chặt tay của nàng, giọng nói trầm ổn: "Chờ đại phu khám xong sẽ biết, không cần đoán mò."

Thế nhưng mà, nàng thật hi vọng là đúng, mặc dù trước đó đã nghĩ thông suốt, nhưng một khi có tia hi vọng, vẫn không nén được sẽ chờ mong, nàng nằm trong ngực của hắn thở dài: "thật không mong đại phu đến, chỉ sợ không phải, lại không biết phải làm sao?"

hắn xoa đầu của nàng: "Đừng sợ, cho dù là chuyện gì, ta cũng ở bên cạnh nàng."

Vui vẻ cũng được, thất vọng cũng được, bọn họ sẽ cùng nhau vượt qua.

Kỷ Dao ôm eo của hắn, ngẩng đầu lên: "Chàng hôn thiếp đi."

Dương Thiệu cười to một tiếng: "Hôn rồi sẽ thoải mái một chút sao?"

"Ừm, sẽ không nghĩ nhiều như vậy."

Dương Thiệu cúi đầu xuống hôn nàng.

Bởi vì là Thái phu nhân mời, cho dù là giao thừa, Lưu đại phu cũng vội vàng chạy tới, lau mồ hôi trên trán nói: "Thái phu nhân, rốt cuộc có việc gì mà gấp vậy? Có vị nào trong quý phủ không thoải mái sao, là Thái phu nhân ngài hay là..."

"Là con dâu ta!" Thái phu nhân nói, "Ông nhanh bắt mạch cho nàng đi."

Lưu đại phu vội vàng đi vào.

Đầu tiên quan sát sắc mặt Kỷ Dao, thấy trắng trẻo hồng hào, khí sắc rất tốt, ông có chút nghi ngờ: "Xin hỏi phu nhân khó chịu ở đâu?"

"Dễ dàng một mồi, thích ngủ, nguyệt sự chưa tới." Thái phu nhân nói giúp.

Lưu đại phu trầm nghĩ, đây chẳng phải hi mạch sao? Nhanh chóng hiểu được vì sao Thái phu nhân gấp gáp như vậy, ông vội vàng bắt mạch cho Kỷ Dao.

Tay Kỷ Dao đặt trên gối, khăn trương hơn bất kì lúc nào.

Lưu đại phu nói: "Mời phu nhân thả lỏng."

Đúng vậy, có thể làm ông ấy nhiễu loạn, Kỷ Dao hít một hơi sâu, bình tĩnh trở lại.

Từ sườn mặt nhìn sang, ánh mắt của nàng hết sức nghiêm túc, tầm mắt rũ xuống, lông mi dài khẽ run, nhìn kỹ lại, khóe miệng cũng mấp máy.

Nhất định là đang cầu phúc rồi. Giờ phút này Dương Thiệu muốn ôm Kỷ Dao vào lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hắn cảm thấy còn dài hơn một ngày.

Bầu không khí im ắng khiến hắn vô cùng khẩn trương, còn khẩn trương hơn so với đối mặt với tướng địch hung hãn.

Cuối cùng Lưu đại phu cũng buông tay.

Thái phu nhân hỏi: "Như thế nào?"

Lưu đại phu cười, nụ cười này như trăm hoa đua nở, màu xuân giáng trần, cho đến bây giờ Dương Thiệu mới phát hiện đáng đáp Lưu đại phu ưa nhìn như vậy!

"Chúc mừng Thái phu nhân, Hầu gia, phu nhân." Lưu đại phu đứng lên chấp tay thi lễ, "Phu nhân có tin vui!"

Nước mắt phút chốc ập tới, Kỷ Dao không kiềm nổi nước mắt, nức nở nói: "Đại phu, là thật sao, ông có muốn khám lại không? Là thật sao?"

"Vô cùng chính xác." Lưu đại phu không ngờ Kỷ Dao sẽ khóc, giọng nói cũng trở nên hòa nhã, "Phu nhân, ngài thật sự có tin vui."

Kỷ Dao oa một tiếng, càng khóc lớn hơn.

Dương Thiệu đi lên ôm nàng, yên lặng vỗ lưng cho nàng.

Ngàn vạn lời nói cũng không thể biểu đạt hết sự vui mừng của nàng, vậy để nàng khóc một trận đi.

Thái phu nhân cũng bị ảnh hưởng, chùi khóe mắt, tự mình đưa Lưu đại phu ra ngoài, hỏi: "Đứa nhỏ này là..."

"Lúc này còn khó nói." Lưu đại phu cười cười, "Nhưng mà mạch tượng của phu nhân rất ổn, ngài không cần phải lo lắng, mỗi tháng ta sẽ đến một chuyến, qua một thời gian ngắn sẽ biết được nam hay nữ."

Cảm tạ tổ tông phù hộ!

"Tốt tốt tốt, đa tạ!" Thái phu nhân vô cùng kích động, vội vàng chưa kịp đưa một bao lì xì lớn.

Kỷ Dao ở bên trong khóc một lúc thì nín, vội vàng sợ bụng: "Ôi, bé con có thể biết được không? Có cảm thấy không thoải mái không?"

Bộ dáng như vậy vừa đáng yêu vừa đáng thương, Dương Thiệu ôm nàng lên chân: "Mới cho bao lớn chứ, sao có thể hiểu được? Nàng cho rằng nàng mang thai thần tiên sao?"

"nói không chừng là như vậy đó, là con của Quan âm ban tặng." Kỷ Dao cười hi hi, lại thở dài một hơi, "thật đã mang thai rồi."

hắn cau mày: "Sao nghe có vẻ không vui?"

"không, sao lại không vui, chỉ là cảm giác như nằm mơ," Nàng dựa vào trong ngực của hắn, "Là thật ư?"

hắn cúi đầu hôn lên tai của nàng: "Có nhột không?"

Nhột chết!

Cảm giác chân thật như vậy, Kỷ Dao cười lên: "Đó là thật! Hầu gia, chúng ta thật sự có con rồi."

"Ừm, vui không?"

"Vui, còn chàng?" Nàng thì thầm

"Vui." hắn ôm eo nàng, "Vô cùng vui."

Hai người ngủ gật cười.

Bên ngoài, tiếng pháo nổ vang lên, từng tiếng từng tiếng càng to lớn, ánh sáng rực rỡ bay thẳng lên không trung, năm mới đã đến.

Cảm giác thân thể trong lòng run một cái, có thể bị âm thanh này dọa, hắn che lỗ tai của nàng, cúi đầu xuống hôn lên.

Nàng nhắm mắt lại, nghĩ thầm, đây là năm mới đầu tiên, còn có đứa nhỏ trải qua cùng bọn họ, thật vui về...

thật là một bé ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Sau giao thừa, ngày từ đầu năm đã phải đi thăm họ hàng, bình thường có thể từ mừng một đến mừng chín, mỗi ngày liên tục không ngừng. Nhưng bởi vì Kỷ Dao mang thai đứa bé, đương nhiên không có khả năng ra khỏi cửa, chưa nói tới bản thân căng thẳng, Thái phu nhân lại càng giống như cung phụng Bô Tát, thậm chí đưa cả Đường ma ma đến chỗ của nàng.

trên phương diện ăn uống cũng rất cẩn thận, mỗi thứ đều hỏi qua đại phu, sau khi xác nhận mới có thể ăn.

Vô cùng tỉ mỉ, nhưng mà Kỷ Dao cũng rất vui vẻ, không cảm thấy phiền phức chút nào.

Mấy ngày nay cũng bắt đầu chuẩn bị đồ mới cho con.

Hai đứa con gái đều có tin vui, con gái lớn còn gần ngày sinh, Liêu thị cũng bận rộn chân không chạm đất, thăm bên này xong đến thăm bên kia.

Cho đến tháng hai liền truyền đến tin tốt, nói Kỳ Nguyệt sinh được một đứa con gái, Kỷ Dao không thấy được, trong lòng như bị mèo cào. Cho đến lúc Dương Thiệu trở về, bắt lấy hắn hỏi: "Hình dáng thế nào? Có giống Tiềm ca nhi lúc còn bé không?"

"không khác lắm." Dương Thiệu nói, "Ta không nhìn ra khác nhau chỗ nào." Đầu nhỏ nhỏ như nhau, khuôn mặt hồng hồng, "Có lẽ đứa bé gái này hơi gầy, trước đó Dục Thiện nói Tiềm ca nhi nặng sáu cân, đứa này hình như hơn năm cân một chút."

Kỷ Dao cười nói: "Con gái chắc là giống tỷ tỷ..." nói xong nhìn bụng của mình một chút, đã ba tháng rồi, đại phu nói nhất định là con trai. Cũng không vội, lần sau lại sinh một đứa con gái.

Nàng muốn sinh sáu đứa, hai đứa con gái, bốn đứa con trai, như vậy trong nhà sẽ náo nhiệt.

Đương nhiên Dương Thiệu không biết suy nghĩ của nàng, lấy kim khâu trong tay nàng đi: "Đừng vát vát, từ từ làm, đau mắt."

"Ài, rảnh rồi vẫn hoàn rảnh rồi, cũng không cho thiệp ra ngoài chơi, còn có thể làm gì được chứ?"

Dương Thiệu cười lên, nắm chặt tay của nàng: "'Nếu không chúng ta cùng nhau nghĩ tên cho con? Ta đã lấy mấy cái, nhưng đều không hài lòng. một tên gọi là 'Tư Thịnh', một tên thì gọi 'Tu Tắc', còn tên chữ thì có 'Gia', 'Hữu', 'Bàn'..."

Kỷ Dao bật cười một tiếng: "Chàng lấy bao nhiêu tên vậy!"

"Còn nữa, đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong, nàng từ từ nghe." Dương Thiệu nói từng tên từng tên.

một chuỗi dài, Kỷ Dao càng không nhịn cười được.

Hơn nửa ngày hai người cũng không chọn ra được.

Đợi đến tháng ba, hoàng tử công chúa xả tang, Tống Diễm đặc biệt đãi tiệc cả nhà đoàn tụ, bởi vì Tống Trùng và Tống Yên vẫn ở trong cung, cho nên chỉ mời hai vị phong vương vào cung.

một lần nữa trở về, nhìn cảnh vật xung quanh cung, Tống Vân có cảm giác như cách một đời. đã từng nhộn nhịp, lúc này lại tĩnh lặng im lắng.

Tống Thụy nhìn Tống Vân: "Nhị ca, có phải cảm thấy cảnh còn người mất hay không!"

"Cũng nên cảnh còn người mất, thời gian lâu như vậy, chẳng lẽ tam đệ còn trông cậy vào nhất thành bất biến* sao?" Giọng điệu Tống Vân lạnh nhạt.

*đã hình thành nên thì không thay đổi.

không biết trong lòng hắn có không quan tâm như biểu hiện bề ngoài hay không, Tống Thụy cau mày: "không biết sau này Hoàng thượng sẽ cho chúng ta làm cái gì, trong lòng nhị ca có nghĩ tới chưa? Hoàng thượng nhớ tới tình thân mới được, nếu không, chỉ sợ chúng ta không thể ở lại kinh thành."

"Kinh thành có gì tốt? Tam đệ nhìn còn chưa chán sao? Ta dự định rời khỏi nơi này, chỉ chờ Hoàng thượng phê chuẩn."

Tống Thụy giật nảy mình, trừng mắt nhìn Tống Vân, cảm thấy hắn ta điên rồi.

"Tam đệ cũng tự giải quyết cho tốt đi." Tống Vân đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng của hắn, Tống Thụy cười lạnh.

Tống Vân chấp nhận số phận, thậm chí hèn nhất không dám tranh thủ thêm bất cứ thứ gì, nhưng hắn không giống vậy!

Hai người đi vào trong điện.

Thái hoàng Thái hậu không ở đây, đứa cháu trai kia nhân hậu, đồng ý đối đãi với bọn đệ đệ như vậy, nhưng bà chỉ nhắm mắt làm ngơ, cho nên chỉ có Hoàng Thái hậu và Hoàng hậu ở lại. Nhìn thấy Tống Vân, đôi mắt Hoàng Thái hậu đỏ lên, đi đến nắm chặt tay của hắn, giọng run run nói: "Vân nhi."

Sau khi tiên đế băng hà, bà mong nhớ nhất là đứa con trai này và con gái, con gái trong cung, cách gần đó, nhưng đứa con trai này của bà đã hai mươi bảy tháng không gặp, Hoàng Thái hậu rơi lệ là chỗ.

Tống Vân cũng đỏ mắt.

Đúng lúc này, Tống Diễm đi tới, hai người đưa tay tự lau mắt mình.

Tống Yên chạy đến bên cạnh Tống Vân, khoác tay của hắn: "Ca ca, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi, ca ca, muội rất nhớ huynh!"

"Huynh cũng vậy." Tống Vân sờ sờ đầu của nàng.

Mấy người tiến lên hành lễ với Tống Diễm.

Sau khi nói chuyện phiếm bàn việc nhà thì chính là ngồi vào vị trí dùng bữa.

Sau tiệc, Tống Vân giữ ba đệ đệ lại nói chuyện.

"Công hàm tóm lược của nhị đệ ta đã xem qua, trị thủy không cần gấp, đệ vừa mới xả tang, trước tiên không cần đi vội như vậy, vừa khéo Hộ bộ cần xây dựng thêm kho hàng, chuẩn bị tích trữ lương thực cho thiên tai, đệ đi giám sát đi." hắn nhìn Tống Trùng một cái, "Tư đệ, thân thể đệ yếu ớt, đi theo nhị đệ học hỏi làm ít việc."

Tống Vân cũng sờ, không nghĩ rằng Tống Diễm không cho hắn đi, không thể làm gì khác hơn nói: "'Vâng, Hoàng thượng, thần nhất định làm tốt việc này."

Tống Trùng cũng nhận lệnh.

Tổng Thụy cau mày, thầm nghĩ Tống Diễm đúng là âm hiểm, e rằng muốn vây khốn Tống Vân, sợ hắn ta rời khỏi kinh thành gây chuyện, cho nên cố ý tìm việc cho hắn ta. Nhìn đi, việc vặt gì đâu, chỉ dựa vào tài cán của Tống Vân mà làm việc này không phải dùng dao mổ trâu giết gà sao?

Lúc đang nghĩ ngợi thì phát hiện Tống Diễm nhìn về phía hắn: "Tam đệ, đệ chờ ở Binh bộ đi, mấy ngày trước có người mật báo nói có chuyện ăn bớt tiền trợ cấp, đệ đi điều tra một chút, nhất định phải tra cẩn thận, sau đó đến báo với trẫm."

Có ý tứ.

Thế mà để hắn điều tra việc này, chẳng lẽ...trong lòng Tống Thụy vui mừng, nói: "Hoàng thượng giao phó trách nhiệm, vì thần đương nhiên dốc sức, chỉ sợ ngu ngốc, làm hư chuyện, đến lúc đó còn xin Hoàng thượng khoan dung."

"Tam đệ lanh trí đa tài, trước kia phụ hoàng cũng thường khen ngợi, trẫm tin đệ có thể làm tốt." Tống Diễm mỉm cười, cầm chung trà trên bàn, "Mấy ngày nữa, trẫm sẽ ban hôn cho Yên Yên, cũng coi như đỡ một nỗi lòng, sau đó đến lượt các đệ. Nhị đệ, tam đệ, khoảng thời gian này các người dành nhiều thời gian suy nghĩ một chút, nếu như có người hợp ý, trẫm cũng có thể làm Nguyệt Lão."

Nguyệt Lão cũng không phải chuyện gì cũng có thể làm, Tống Thụy nghĩ đến Kỷ Dao, sắc mặt lạnh lẽo, nghe nói nàng có tin vui...Quả nhiên ân ái ái với Dương Thiệu, không biết ngày tốt lành này có thể kéo dài được bao lâu.

Tống Vân cũng không nói gì, tạm thời hắn không muốn nghĩ đến việc này, vốn hắn một lòng muốn đi trị thủy.

Đến đầu tháng ba, Tống Diễm ban hôn cho Tống Yên và con trai Khương Chi Sâm của Văn Quốc Công.

Lúc này vào đêm tối có khách quý tới phủ Diên An Hầu.

Nhưng khách quý này không phải vào từ cửa chính, mà là thừa dịp đêm tối, lên vào phủ gặp mặt Hứa Nham.

"Tĩnh Vương điện hạ," Hứa Nham hành lễ, "Trước đó mang ơn, hạ quan không thể báo đáp, bây giờ điện hạ xả tang, hạ quan nguyện cùng điện hạ mưu thành việc lớn."

Tổng Thụy hất dạ hành phục* lên ngồi xuống: "Mời Hầu gia ngồi, đừng nói tới mang ơn, chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Hôm nay ta tới, là bởi vì chuyện ăn chặn tiền trợ cấp, nếu như ngươi có liên quan, tốt nhất nên chuẩn bị sớm...Còn nữa, chỗ Dương Thiệu, quan binh dưới tay hắn, chỉ sợ không có khả năng sạch sẽ như vậy."

*quần áo màu đen dùng để đi trong đêm

"Ý điện hạ là, muốn bắt Dương Thiệu khai đao?"

"Đây chính là mệnh lệnh của Hoàng thượng," Tống Thụy cười một tiếng, "Lần này nhiều người vạch tội Dương Thiệu, nhưng lão thần kia có Cố Diên Niên cầm đầu thành một phe, chỉ sợ Hoàng thượng không chống nổi, muốn làm cho chúng quan viên yên tâm."

Tình huống này, Hứa Nham cũng thấy được: "Có lẽ trong lòng Hoàng thượng cũng đã bắt đầu kiêng kị Dương Thiệu, binh quyền chỉ nằm trong tay một mình hắn, làm mưa làm gió!"

So với giang sơn, vẫn là giang sơn quan trọng hơn!

Tổng Thụy cười nói: ""Vậy mời Hầu gia tranh thủ thời gian bắt đầu làm đi, thuận tiện xem người nào có khả năng chào mời tới tay."

hắn thừa dịp lúc này, muốn đối phó đám người Dương Thiệu, sau đó cho hắn ta một kích trí mạng.

Dương Thiệu không xong, binh quyền sẽ bị chuyển đến tay người nhà, như vậy muốn đoạt kinh thành sẽ dễ như trở bàn tay.

Hai người bàn bạc hồi lâu mới giải tán.

Qua một thời gian, Kiều An cũng có tin vui, Tống Diễm vui vẻ, phong cha Kiều An Kiều đại nhân thành Nghi Xuân Hầu, Kiều đại thiếu gia thành Binh bộ Tả thị lang, nhất thời Kiều gia nước lên kéo theo thuyền lên.

Thái phu nhân và Kỷ Dao bàn việc nhà: ""Kiều gia này à, nghe nói mấy ngày trước trước cửa hỗn loạn, không biết bao nhiêu người đến chúc mừng."

"Mẫu thân sai người đi rồi à?"

Thái phu nhân cười: ""Đương nhiên phải đi, chỉ là Kiều gia vẫn rất cho mặt mũi, lập tức nhận quà. không giống nhà khác, chào ôi, đồ ném ra có thể chất thành núi."

Tiếp xúc với Kiều An mấy lần, cảm giác nàng ấy là một Hoàng hậu hiền lành, hi vọng không có sai lầm gì.

Hai người đang nói, Đường ma ma bưng một bát canh gà rừng tới, mùi thơm tỏa bốn phía: "Phu nhân thích, mau thừa lúc nóng ăn đi."

Thái phu nhân nói: "Là Thiệu nhi sẵn được à?"

Sau khi nàng có tin mừng ăn rất tốt, không giống như người khác ăn sẽ nôn nghén, lượng cơm nàng ăn cực lớn, một ngày có thể ăn bốn năm lần, mấy ngày trước đột nhiên muốn ăn gà rừng, thêm muốn chết, nên hôm qua Dương Thiệu đặc biệt ra ngoài thành săn cho nàng.

Kỷ Dao ngượng ngùng cười: "Đúng vậy, làm phiền chàng ấy rồi."

"Cái này thì có là gì, con muốn ăn cái gì cứ việc nói, đừng bận tâm tới hân." Cháu trai trước tiên, con trai thì tính là gì đâu. Thái phu nhân không đau lòng chút nào, cười nói: "Nhanh ăn đi, ta không quấy rầy con."

Thái phu nhân đi ra, Kỷ Dao chậm rãi ăn một bát lớn.

Trong canh gà rừng này có lạc xương, măng, nước cốt, gà rừng cũng được cắt thành lát mỏng nấu chung với nhau, mùi vị nồng đậm, Kỷ Dao ăn đến mặt đỏ ửng.

Cho đến buổi chiều Dương Thiệu trở về, vừa đúng lúc nàng đã ngủ một giấc, đang ngồi trên giường đọc sách.

"Về sớm vậy?" Nàng hỏi.

"Ừ, còn săn được hai con thỏ rừng, sợ nàng đột nhiên muốn ăn." Dương Thiệu tới ngồi, "Hôm nay như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"không có, ăn được một bát canh gà rừng lớn." Kỷ Dao theo thói quen nằm sấp trong ngực hân, "Ồ phòng bếp còn rất nhiều, lát nữa chàng cũng ăn một chút." nói xong chớp mũi ngửi được hương bò kết tươi mát, "Chàng tắm rồi à?"

"Lúc đi săn dính máu."

Chẳng trách, nàng ôm cổ của hân, ló đầu hôn: "Tướng công vất vả rồi."

trên môi có vị ngọt, dường như đã được bôi son gì đó, Dương Thiệu nếm môi của nàng, tay ôm hông, cảm thấy nơi đó nở nang một chút. Sau đó càng lên trên thì như sóng lớn mãnh liệt, vừa mềm vừa ẩm.

hân ôm một lát liền buông tay ra: "Lát nữa còn phải đi thư phòng."

Kỷ Dao nghi ngờ: "không phải chàng đã về sớm sao, còn có công việc à?"

"Ừm" hân cup mắt xuống, nhìn gương mặt phấn hồng, cái cổ trắng tuyết của nàng, cảm giác nếu mình không đi không được.

"Ta sẽ đến sau, nàng đọc sách đi."

Mỗi lần thân mật lại như vậy, Kỷ Dao giữ chặt hân: "không cho phép đi."

"Dao Dao." Dương Thiệu nghiêm mặt, nắm chặt cổ tay của nàng, "thật có công việc."

Nàng không nói lời nào, đột nhiên mắt đỏ lên, trong mắt nổi lên ánh nước: "Có phải chàng thấy ta mập, ghét bỏ ta!" Gần đây nàng ăn nhiều, mập một vòng, soi vào gương cũng không dễ nhìn như trước kia.

Sao đột nhiên lại nói như vậy...

Dương Thiệu lại ngồi xuống: "Nghĩ gì vậy? Mập chỗ nào? Nhiều lắm chỉ nặng thêm bốn năm cân."

"Bốn năm cân rất nặng." Kỷ Dao chu miệng, "Xem cầm thiếp tròn cả rồi."

Dương Thiệu sờ sờ: "Tròn càng đẹp, đừng suy nghĩ lung tung, ta chỉ là...ta không thể chạm vào nàng," hân nói nhỏ, "Nàng bảo ta phải làm sao bây giờ?"

hân sắp bị giày vò chết rồi.

"Là bởi vì chuyện này?"

"không phải sao?" Dương Thiệu nheo mắt, "Sao ta có thể ghét bỏ nàng được? không phải có tin vui đều béo sao? Như vậy đứa bé mới có thể lớn khỏe, nàng yên tâm ăn nhiều một chút."

"Ừm." Kỷ Dao lại cười, nhưng vẫn không cho hân đi, ngồi lên đùi hân.

Cổ họng hân nhấp nhô hai lần.

Quần áo xuân hè mỏng, có váy che cũng cảm nhận được đường cong đẹp đẽ, còn có cảm giác da thịt.

"Dao Dao," hân nâng nàng, "Đừng quyến rũ ta."

Gò má nàng phỉm hồng, tròn mắt nói: "không phải chàng khó chịu sao?" Nàng có tin mừng chỉ lo vui vẻ, mỗi ngày đều muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, ngược lại quên mất Dương Thiệu. Phụng diện kia của hắn khá thường xuyên, trước kia dường như mỗi ngày đều cùng nàng, nhưng bây giờ đã mấy tháng rồi không chạm vào nàng, nàng còn trách hắn ghét bỏ nàng.

thật ra Dương Thiệu vẫn luôn chịu đựng.

hắn sợ làm tổn thương đứa bé, cho dù đã qua ba tháng cũng không có ý định này.

"Nếu không tiếp giúp chàng..." Tay nàng phủ lên trên.

Dương Thiệu cứng đờ, giữ tay nàng: "Sợ nàng mệt mỏi, thật ra cũng không cần."

"thật?" Kỳ Dao ngược mặt nhìn hắn, "Chàng không cần thật ư..."

âm thanh mềm nhũn, xẹt qua trong lòng hắn, đột nhiên đôi mắt Dương Thiệu sâu hút, giọng nói khàn khàn: "Nhưng mà nàng..." hắn cúi người, môi rơi vào bên tai của nàng, "Mà thôi."

hắn không chống lại được dụ hoặc này.

Kỳ Dao chỉ cảm thấy trống không, lập tức bị hắn ôm đến bên giường.

Sau đó...

Dương Thiệu đem bữa tối đến, từng muỗng từng muỗng đút cho nàng, nói là đền bù.

thật ra cũng không phiền như vậy, so với ngày thành thân còn tốt hơn nhiều, Kỳ Dao nói: "Lần sau đừng chịu đựng như thế nữa."

Dương Thiệu dùng tay một chút: "Đừng quyến rũ ta nữa."

hắn muốn nhào lên bất cứ lúc nào.

Kỳ Dao nói: "Cũng không phải cho chàng cái kia."

"Cái kia là cái nào?" Ánh mắt Dương Thiệu rơi vào môi của nàng, cảm giác nàng càng nói mình sẽ càng ngày càng buông thả, cup mắt đút đồ ăn cho nàng, "Đang hoàng ăn cơm của nàng đi, đừng nói chuyện này nữa."

Kỳ Dao hừ một tiếng, hiếm khi chủ động, hắn có cố gắng từ chối, nhưng trong lòng ngọt ngào, có thể thấy được Dương Thiệu thương nàng và con."

"Tối." Nàng tiến lên, "Cái này ăn ngon."

Dương Thiệu sững sờ.

Nàng đã dán lên môi, đem thịt tôm mập tròn còn chưa lột đút vào miệng hắn.

thật sự càng ngày càng chủ động...

Dương Thiệu cảm giác muốn cho ăn cơm cũng không được, chỉ muốn ôm nàng lên giường.

Được rồi, cố gắng nhịn một tháng, hai tháng, ba tháng...thêm ở cữ, tám tháng đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Bởi vì con dâu có tin mừng, Thái phu nhân đã sớm đem tất cả mọi chuyện kéo qua, không làm phiền Kỳ Dao chuyện gì, cho nên Kỳ Dao có nhiều thời gian làm quần áo.

không chỉ là cho con trai, còn làm cho Dương Thiệu hai chiếc áo trong, thêu hoa văn tứ quân*, hắn thường xuyên mặc trên người.

*mai, lan, trúc, cúc.

Chờ đến tết Đoan Ngọ, nằng dự định làm mấy cái túi thơm, hôm nay đang chọn nguyên liệu, Dương Thiệu đến, phía sau còn ba người đi theo, Kỳ Dao nhìn qua, suýt chút nhảy dựng lên kêu: "Tỷ tỷ!"

Kỳ Nguyệt ra thẳng liền đến thăm muội muội, trong tay dắt Tiềm ca nhi, đã cao đến eo của nằng.

"Đừng lộn xộn." Kỳ Nguyệt thấy nằng ra đón, vội vàng tới đỡ, "Trời ơi, mau ngồi xuống!"

"không có gì đâu, đã bốn năm tháng rồi, có thể đi lại khắp nơi, đại phu nói ngồi yên cũng không tốt, cho nên mấy ngày nay cứ buổi chiều muội lại đi bộ ở trong sân, ngắm hoa." Kỳ Dao nắm chặt tay Kỳ Nguyệt, "Tỷ tỷ cũng sinh hai đứa rồi, sao còn căng thẳng như vậy?"

"Tỷ đây không phải lo cho muội sao?" Kỳ Nguyệt cười lên, "Đương nhiên bản thân tỷ không căng thẳng rồi." Nằng quan tâm hỏi, "Có chỗ nào không thoải mái không? Nghe nói khẩu vị của muội rất tốt?"

"Vâng, nhìn mặt muội thì biết."

Kỳ Nguyệt mỉm cười.

Đúng là muội muội đã mập ra, nhưng đây là điều không thể tránh khỏi, huống chi có thể ăn là phúc, rất nhiều người hay bị nôn, lúc đó mới lo âu.

Lúc này Tiềm ca nhi tới hành lễ: "Chào dì ạ!"

Thằng bé càng lớn càng giống Tạ Minh Kha, Kỳ Dao cho bé một chuỗi hạt châu vàng: "Cầm đi chơi đi."

"Cảm ơn dì." Tiềm ca nhi thật thà nhận lấy, nghiêng đầu nhìn nằng một cái, "Có phải trong bụng dì có biểu đệ của cháu không? Muội muội của cháu đã ra rồi, chỉ chờ đệ đệ thôi."

Kỳ Dao cười khúc khích.

Dương Thiệu ở bên cạnh cũng cười.

Tạ Minh Kha nói: "Lúc Nguyệt nhi mang thai Thụy Phương, mỗi ngày hần cứ thúc giục."

Con gái của bọn họ tên là Thụy Phương.

Kỳ Dao nói: "Chờ năm tháng nữa có thể thấy được rồi, cháu ngoan ngoãn một chút, chăm sóc muội muội thật tốt."

"Vâng." Tiềm ca nhi gật đầu.

Mấy người nói vài câu, Dương Thiệu liền vào đình viện với Tạ Minh Kha.

Bên cạnh ao nước nhỏ dành để nuôi rùa đen đặt hai băng ghế, hai người bọn họ ngồi đối diện nhau, Dương Thiệu sai Trần Tổ bưng trà tới.

Bên tai nghe tiếng cười duyên của thê từ phía xa, trên mặt Dương Thiệu tràn đầy dịu dàng, nhưng nhanh chóng thu lại, nói việc chính với Tạ Minh Kha. Bởi vì trước đó không lâu, Tống Thụy đã mượn chuyện ăn bớt tiền trợ cấp đối phó hần, đuổi mấy phó tướng xuống, thay thành người của mình.

"Diên An Hầu cũng có hành động, sợ là muốn mưu đồ kế lớn gì."

Tạ Minh Kha nói: "Vậy không phải vừa khéo sao? Ở chỗ quan văn, chắc hẳn Cố đại nhân sẽ ra tay. Chỗ khác ta sẽ lưu ý, chỉ sợ không có ít người có suy nghĩ "cầu phú quý trong nguy hiểm"."

"Cẩn thận một chút, đừng đãn thảo kinh xà*." Dương Thiệu nâng chung trà lên uống một ngụm, đây là thời khắc sống còn, muốn vạch tới hần nhiều bao nhiêu. Nếu như vạch tội có thể lưu lại vết thương, hần sợ chính mình đã thành cái sàng.

*trung tự như câu rung cây dọa khỉ của Việt Nam, ý chỉ làm một hành động nào đó khiến đối phương biết được tiếng gió, bất lợi với mình.

Tạ Minh Kha gật đầu: "Yên tâm," sau đó hỏi tiếp, "Kịch có diễn quá mức hay không?"

Dương Thiệu nhếch miệng: "Đối với người tự đại mà nói, chỉ là chút này, hần sẽ chỉ cảm thấy mình thông minh."

Tạ Minh Kha không nói nữa.

Qua một lúc, uống trà xong, hần nói: "Có nên nói cho Tấn Minh biết một chút? hần ở Đô Sát Viện, có lẽ sẽ có manh mối, cũng diệt sạch sẽ một chút, tránh để lại dư nghiệt*"

*kẻ còn sót lại.

"Có khả năng hần bận," Dương Thiệu nói, "Buổi tối nguoi có thể đến quán rượu Thanh Nguyệt tìm hần."

Tạ Minh Kha muốn cười, nhưng phải nhịn lại.

Hai nam nhân đang nói chuyện công việc, bên trong nữ nhân lại nói một ít chuyện vụn vặt, vừa đúng lúc làm túi thơm, Kỷ Nguyệt còn cung cấp mấy hình vẽ, đều là do nàng nghĩ ra, Kỷ Dao nghe rất thích, vội vàng dự theo miêu tả của Kỷ Nguyệt, tỉ mỉ vẽ ra.

"Lần sau đưa sách tới cho muội."

"Được đó." Bây giờ nàng rất thích làm nữ công, Kỷ Dao nghĩ thầm, nàng càng lúc càng giống hiền thê lương mẫu!

Bữa tối, hai nhà dùng cơm chung với nhau.

Bữa ăn vui vẻ hoàn thuận, nói cười vui vẻ, mỗi lần có chuyện vui, Kỷ Dao đều muốn uống một chút rượu.

Kỷ Nguyệt cũng uống một chút, lúc trở về ngủ thiếp trên xe. Tạ Minh Kha dặn con trai trông chừng vợ, đến lúc tới quán rượu Thanh Nguyệt, hẩn xuống dưới tìm Kỷ Đình Nguyên.

Như Dương Thiệu nói, quả thật ở đó.

Tạ Minh Kha đi vào, cười nói: "Tán Minh, ngươi lại tới uống rượu à?"

"A." Kỷ Đình Nguyên ngạc nhiên, "Dục Thiện, sao ngươi cũng tới?"

"Vừa mới đến chỗ Khắc Thuật, hẩn nói ngươi ở chỗ này." Tạ Minh Kha thấp giọng nói vài câu, phát hiện bên cạnh hẩn có một cái giỏ trúc, kinh ngạc nói: "Mang theo thứ gì vậy?"

"không có gì." Kỷ Đình Nguyên ho nhẹ một tiếng, nói việc chính: "Ta theo dõi đã nhiều ngày, có tin tức hữu ích thì đưa cho ngươi, đúng rồi, muội muội đâu?"

"Ngủ trên xe, ta lập tức trở về." nói đến vợ mình, khuôn mặt Tạ Minh Kha mỉm cười, "Sợ nàng cảm lạnh, hôm nay nàng vui vẻ khó tránh được uống rượu, Tiềm nhi cũng ở trên xe."

"Các ngươi ăn cơm chung mà không gọi ta!" Kỷ Đình Nguyên bắt mắt.

"Chờ ngươi lập gia đình sẽ gọi ngươi." Tạ Minh Kha chế nhạo, vỗ vỗ bả vai hẩn rồi quay người đi.

Chân trước hẩn vừa đi, chân sau lại có mấy vị công tử vào, lớn tiếng nói cười muốn tiểu nhị đưa rượu thịt lên.

Kỷ Đình Nguyên quay nhìn lại, thấy Mục Chiêu cũng ở trong đó, sắc mặt trầm xuống.

Mục Chiêu thấy hẩn liền cười, nâng chén rượu lên: "Kỷ công tử, lại gặp."

Cảm giác giống như cổ tình gây khó dễ với hẩn, nhưng cũng có thể là rượu nơi này của Thảm Nghiên quá ngon, rất nhiều công tử trẻ tuổi ở kinh thành đều muốn tới đây. Những ngày gần đây, Kỷ Đình Nguyên cũng phát hiện nơi đây rất tốt, khó trách Tô Thăng và Lý Băng Ngọc thường xuyên đến.

hẩn cười cười, cũng không tức giận.

Gần đây hẩn như sử dụng hết tức giận của cả đời, chỉ vì Thảm Nghiên.

Nhưng bây giờ hẩn hiểu được, chỉ cần Thảm Nghiên mở quán rượu, lập tức sẽ có rất nhiều công tử trẻ tuổi đến, chẳng lẽ muốn hẩn tức giận với từng người? Vậy chỉ sống không được bao lâu, vẫn nên kiềm chế lại thôi.

Cho nên Mục Chiêu này...hẩn cũng không thêm đề ý, tình cảm bốn năm Thảm Nghiên đối với hẩn tuyệt đối không phải nói hết là hết.

hẩn bình tĩnh uống rượu.

Đợi đến lúc Thảm Nghiên ra, thấy Kỷ Đình Nguyên không còn ở đây, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, có lẽ đêm đã khuya rồi? hẩn không thể nào mỗi ngày đều chờ đến khuya như vậy.

Nàng lên tiếng chào hỏi mấy vị công tử quen biết, đi ra ngoài.

đi đến giao lộ, nhìn quanh hai bên một chút.

một lúc sau, quyết định đi hướng tây.

Bất ngờ vang lên tiếng của nam nhân: "Cuối cùng cũng ra."

Thảm Nghiên giật mình, quay đầu lại phát hiện là Kỷ Đình Nguyên, thở phào một hơi: "Là ngươi."

"Bị dọa sao?" Kỳ Đình Nguyên nói, "Nhưng mà, không phải ngươi đang tìm ta đó chứ?"

"Ai tìm ngươi..."

"Được rồi." Kỳ Đình Nguyên biết nàng không thừa nhận, mở giỏ trúc trong tay ra, "Tặng cho ngươi."

Thẩm Nghiên cúi đầu xuống nhìn, thấy bên trong giỏ trúc là một con mèo, nàng kinh ngạc nói: "Là mèo sư tử sao? Ngươi thật sự mua được."

"đã nói với ngươi, đương nhiên phải tặng, chỉ là trước đó vẫn chưa lớn. không, là còn chưa sinh ra, nhà bọn họ chỉ có mèo cái, đây là con đực." Kỳ Đình Nguyên nói, "Ta mang về giúp ngươi."

Thẩm Nghiên nói: "Nhưng ta không muốn."

Kỳ Đình Nguyên nhàn nhạt nói: "Thẩm Nghiên, ngươi già rồi như vậy không thấy khó chịu sao?"

"...không khó chịu."

Kỳ Đình Nguyên nói: "Vậy được, ngày mai ta đem đến cho Dao Dao, để con bé dùng danh nghĩa của nó tặng ngươi."

Thẩm Nghiên nói: "Bao nhiêu bạc ta trả cho ngươi, ngươi giúp ta cầm về nhà."

"Chờ ta tính." Kỳ Đình Nguyên đi về phía trước, "Tới tới lui lui mấy bận, một Tà Thiêm Đô Ngự Sử ta muốn, chỉ là chi ra không ít tiền, còn có mua mèo này nọ ân tình..."

Đây là chẳng biết muốn tính bao nhiêu tiền, Thẩm Nghiên đi theo phía sau, nghe hắn nghiêm túc mà nói vậy, âm thầm buồn cười, dù sao nàng vẫn trả nổi.

Nhưng rốt cuộc Kỳ Đình Nguyên vẫn không tính ra được số lượng, ngược lại lúc đến một ngõ nhỏ yên tĩnh, bỗng nhiên hắn dừng lại nói: "Ngươi còn nhớ ngày đó ta đưa ngươi về không?"

Cũng muộn giống như hôm nay, nàng mặc quần áo nam nhân đến một quán rượu, sau đó Kỳ Đình Nguyên chủ động đưa nàng về nhà.

Ánh trăng ngày đó nàng vẫn luôn nhớ kỹ, từ trước đến nay chưa từng nhu hòa như vậy.

Lòng cũng nàng đột nhiên đau đớn, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi còn nhớ?"

Làm sao lại không nhớ? Nàng nói, "Kỳ Đình Nguyên, hoặc là ngươi nên đối với ta tàn nhẫn một chút."

Giọng điệu mềm mại, như đường ngọt nhất trên đời. thật ra hắn đã ăn một miếng, chính bản thân mình cũng không biết.

Kỳ Đình Nguyên mỉm cười: "Đương nhiên ta nhớ kỹ, nếu có thể quay trở về lúc đó, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy."

Nghe hắn nói như thế, khóe mắt Thẩm Nghiên nóng lên: "Vậy ngươi sẽ đối xử với ta thế nào đây?"

"Ta sẽ không để cho ngươi chờ, ta cũng không ném vò rượu của ngươi, nghĩ đến vò rượu đó chắc uống rất ngon." Kỳ Đình Nguyên nhìn Thẩm Nghiên mặc quần áo nam nhân, mặc vô cùng đơn giản, nhưng lại động lòng người.

trên người nàng có sự kiên trì, nghị lực, còn có dũng khí mà rất nhiều nam nhân không có được.

Có lẽ lúc đầu nàng mở quán rượu vì hắn, nhưng về sau, nàng làm tốt như vậy, lại không vì hắn. hắn nhận ra được, Thẩm Nghiên coi nó như hi vọng, nàng không phải là một cô gái bình thường.

Tương lai nàng gả cho mình, hắn có thể bình phẩm rượu với nàng, cùng chọn rượu, ban đêm cùng bán rượu, chắc cũng có một thú vị đặc biệt. Hơn nữa, đến lúc đó, hắn có thể quang minh chính đại nói cho người khác biết, Thẩm Nghiên là vợ hắn, như vậy, cho dù có công tử nào đến uống rượu cũng không có gì.

Kỳ Đình Nguyên buông giỏ trúc xuống, đi lên nắm chặt cánh tay Thẩm Nghiên: "A Nghiên."

Nét mặt nam nhân nghiêm túc hiếm thấy, Thẩm Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, thấy ánh trăng trong trẻo trên đỉnh đầu của hắn, nàng ừ một tiếng.

"Ngày hôm đó, không phải ngươi nói, trước khi ta chưa cưới vợ, sẽ vẫn luôn thích ta sao?"

Lời nói ra thật sự không thể thu lại, lời này hắn cũng nhớ, Thẩm Nghiên cắn môi: "Trước khác giờ khác."

Kỳ Đình Nguyên cau mày: "Vẫn còn chống đối ta, được rồi, ta không phải muốn nói chuyện này...ta muốn nói," hắn ngừng một chút, ngón tay hơi dùng sức, "A Nghiên, trước khi nàng chưa gả cho người khác, ta vẫn sẽ luôn thích nàng."

Giọng nói nam nhân trầm thấp dịu dàng, theo gió bay vào lỗ tai, trong lòng Thẩm Nghiên thịch một tiếng, tròn to đôi mắt.

Tựa như nàng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng đây không phải chuyện nàng muốn sao?

Kỷ Đình Nguyên hiểu rõ, Thẩm Nghiên vì chuyện gì mà vẫn không chịu đồng ý, nàng hi vọng mình có thể nói như vậy.

Nàng thích hắn, hắn cũng thích nàng, như vậy mới có thể thành thân.

"A Nghiên, ta thích nàng." hắn hơi cúi đầu xuống, xích lại gần nàng, "đã nghe chưa, ta thích nàng."

Sắc mặt Thẩm Nghiên đỏ bừng, cảm giác hơi thở của hắn ập tới, lông mi của nàng run lên.

"Người thích từ lúc nào..."

"không biết," Kỷ Đình Nguyên hoài nghi, "Có thể là lúc ném bình rượu của nàng đi."

"Cái gì?" Thẩm Nghiên cũng không biết nói cái gì cho đúng nữa.

Nhìn bộ dạng của nàng, Kỷ Đình Nguyên khẽ cười một tiếng, cúi đầu hôn.

...

Chờ lúc Kỷ Dao biết chuyện Kỷ Đình Nguyên đến Thẩm gia cầu hôn là đã qua được vài ngày.

Liêu thị vô cùng vui vẻ: "Ôi chao, Dao Dao, bị con nói trúng rồi! Hai nhà chúng ta rốt cuộc cũng thành thông gia, Thẩm phu nhân khóc luôn rồi."

"Như vậy cũng tốt." Kỷ Dao cũng thật thờ phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hai người này sẽ không ly hôn nữa, bởi vì lần này là ca ca cam tâm tình nguyện đi cầu hôn.

"Con phải dưỡng thai cho tốt, biết chưa, nương phải đi mua bàn trang điểm, hai cái tủ quần áo." Liêu thị vừa nói vừa cười to, "Còn nói cho tổ phụ con biết nữa, để ông ấy khỏi sốt ruột, đúng rồi, còn phải đi chùa tạ thần."

Kỷ Dao cảm giác mẫu thân nàng vui vẻ muốn điên rồi.

Quả thật Liêu thị mừng rỡ như điên.

Bao nhiêu năm rồi mới đợi được chuyện này, bà và Thẩm gia đã bàn bạc xong ngày tốt. Thẩm phu nhân cũng nóng vội giống vậy, định thời gian thành hôn vào ngày năm tháng chín này, chỉ cách ba tháng.

Nhưng mà hai nhà đều đã chuẩn bị xong sinh lễ và đồ cưới, nên cũng không gấp gáp như vậy.

Thẩm thoát đã đến tháng tám.

Ngay lúc Thái phu nhân chuẩn bị lễ Trung thu, trong kinh thành đã xảy ra một chuyện lớn, Diên An hầu mưu đồ bí mật tạo phản, bị bắt tại trận, quan viên liên quan tới án này đến hơn ba mươi người, trong đó quan võ có mười chín người, chia ra nhận chức ở Binh mã ty, Tam Thiên doanh, vệ sở các nơi, đa số chính là Thiên Hộ, ít có tướng quân.

Tổng Diêm hạ lệnh, lệnh cho Hình bộ, Đại Lý Tự, phủ Thuận Thiên đồng thời điều tra xử lý.

Hứa Nham vạn vạn không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Ông ta cho rằng mình ở trong bóng tối, lúc nhóm quan viên đang tập trung bàn bạc, tính toán đợi thời điểm Tổng Diêm ra ngoài thì tiến hành ám sát. Nếu như thành công, triều đình nhất định sẽ đại loạn, đến lúc đó có thể thừa nước đục thả câu, cướp đoạt kinh thành.

Mà nếu không thành công, lập tức dẫn nước về phía đông*, binh quyền ở trong tay Dương Thiệu, là hắn ta sắp xếp, kết quả kế hoạch còn chưa tiến hành, đã chết từ trong trứng nước.

*đánh lạc hướng giá họa.

Ông ta mới hiểu được, cái gọi là Dương Thiệu không hợp với Cố Diên Niên đều là giả!

Quan viên của Dương Thiệu bị mất chức, cũng đã sớm có sắp xếp.

Những người kia tìm tới dựa vào ông ta, trong đó nhất định có nội gián, hoặc là Cố Diên Niên sắp xếp quan văn, hoặc là Dương Thiệu phái ra quan võ, bọn họ đều trở thành nhân chứng.

trên lưng Hứa Nham đổ đầy mồ hôi lạnh.

trên công đường Kỷ Chương võ kinh đường mộc*: "Còn chưa khai thật? Các người chuẩn bị ở Trùng Cửu, lúc Hoàng thượng leo núi thì ra tay, sát thủ đã nói ra kế hoạch chi tiết, còn có những quan viên khác cũng khai, người chính là chủ mưu. Hứa Nham, người không cần chấp mê bất ngộ**, ta biết một mình người không có lá gan lớn như vậy..."

*khối gỗ thường được đặt trên bàn của quan thẩm vấn ngày xưa.

** cố chấp không chịu tính ngộ.

"Làm gì phải phí thời gian như vậy?" Quan xét xử Hình bộ không có tính nhẫn nại như vậy, "Nhiều người đã khai như vậy, ở Hữu phủ cũng tìm ra ám sát dùng □□*, còn có các loại chất độc."

*nguyên tác.

"Người đâu, tra tấn!"

....

Phủ Tĩnh Vương, Vương Hi đã chuẩn bị hành lý cho Tống Thụy.

"Điện hạ, vẫn nên nhanh chóng chạy khỏi kinh thành đi, nhất định Hứa Nham sẽ khai ngài ra, lúc này nếu ngài không đi, sẽ không còn kịp nữa."

Tống Thụy cười chua chát.

Đến lúc đường cùng quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy mình như một trò cười.

thật sự hoang đường!

Thế nhưng tự mình đã chạy tới bước đường này, không thể quay đầu lại.

Trốn, trốn đi đâu? Trong thiên hạ đều là đất của vua, chẳng lẽ muốn hắt từ đây mai danh ẩn tích, giống như tên ăn mày vậy sao? không, Tống Thụy hẳn tuyệt đối sẽ không, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đánh cược một lần.

Hứa Nham khai ra hẳn thì có ích lợi gì?

Cũng may hẳn cẩn thận, hết thấy đều do Hứa Nham đi, có lẽ còn có cơ hội.

Đúng vào lúc này, đột nhiên trong cung triệu kiến.

Tống Thụy đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, giấu mấy phi kiếm* trong giày, đi ra ngoài.

*loại kiếm nhỏ nhẹ.

Wang Hi ở sau kêu lên: "Điện hạ, điện hạ, không thể đi..." Kêu cho đến khi khàn cả giọng.

Thế nhưng Tống Thụy hoàn toàn không nghe, nhanh chóng biến mất.

đi vào điện Minh Đức, hẳn thì lễ với Tống Diễm một cái.

Nam nhân trên ghế mặc long bào màu vàng tươi, uy phong凛冽, hẳn ta đã sớm không còn là Thái tử năm đó. Tống Thụy trầm nghĩ, nhưng mà nếu hẳn ngồi lên vị trí này, cũng sẽ giống như Tống Diễm.

Chỉ là từ nhỏ hẳn đã mất đi cơ hội trời ban, không giống như Tống Diễm là con Hoàng hậu, hưởng sự tôn kính, hẳn là gì chứ? Vẫn luôn bị lạnh nhạt bỏ rơi, hèn mọn giống như mẫu thân của hẳn, không được sủng ái.

Thu hồi tâm tư, Tống Thụy nói: "không biết Hoàng Thượng triệu kiến thần có việc gì?" hẳn như chợt hiểu ra, cố thể hiện mình không chột dạ, "Là vì chuyện Diên An hầu ả? Ai, nhắc đến, Diên An Hầu thật sự hồ đồ, thế mà đại nghịch bất đạo như vậy, uống cho Hoàng thượng tin tưởng hẳn như thế."

Tống Diễm khề thờ dài: "'Còn không phải sao? Lòng người khó dò, cho đến bây giờ trẫm chưa từng nghĩ đến Hứa Nham muốn mạng của trẫm" hẳn nhìn Tống Thụy, "Nhưng mà hôm nay trẫm cũng không phải vì chuyện này, dù sao cũng đã bắt, đã không còn gì để nói." Cười một tiếng, "Mấy ngày nữa tới Trung thu rồi, lâu rồi trẫm chưa trải qua với các người, Yên Yên sắp phải lập gia đình rồi, trẫm muốn tụ họp với các người."

"Trẫm nghe nói người giỏi hí khúc, như vậy đi, người chuẩn bị cẩn thận, sau đó chúng ta ở trong cung nghe trước một lúc, nếu như tốt, Trung thu cứ vậy mà quyết định, người thấy thế nào?"

Tống Thụy sững sờ, xem ra Diên An Hầu không khai hẳn ra, không khỏi cười nói: "Được, vì thần lập tức trở về chuẩn bị, nhất định sẽ khiến Hoàng thượng hài lòng."

Tổng Diễm gật đầu: "Cũng chỉ có chuyện này."

Tổng Thụy cũng không muốn ở lâu: "Vây vi thần không quấy rầy Hoàng thượng."

Tổng Diễm im lặng một lát, nhìn hần: "Tam đệ, việc này, ngươi có đề nghị gì tốt không? Hoặc là có ý khác, nói với trẫm một chút?"

"không có." Tổng Thụy cũng không do dự, "Vi thần đối với chuyện khác một chữ cũng không biết."

"Vây thì thôi." Tổng Diễm khẽ thở dài, trong giọng nói lộ mấy phần rã rời, khoát tay nói, "Ngươi đi đi."

Tổng Thụy khom người cáo lui.

Nhìn bóng lưng của hần, trong mắt Tổng Diễm khé lên một tia bi ai, còn có một tia sát khí nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Đại cữu tử* sắp đưa sinh lễ, hôm nay Dương Thiệu ra ngoài săn một đôi chim nhạn với hần, đưa đến Kỳ gia mới trở về.

*anh vợ.

Đường ma ma đang chọn bà vú cho Kỳ Dao, liên tục tìm mười hai người tới, nói chọn bốn người trong đó.

Kỳ Dao nhìn Dương Thiệu, kéo kéo tay áo của hần, thấp giọng nói: "Thiếp nghĩ thiếp tự mình cho bú, không muốn bà vú cho, nhưng Đường ma ma nói nhất định phải có bà vú, nói sợ sữa không đủ. Con còn nhỏ như vậy, bú được sữa bốn người sao?"

thật vất vả mới có con, nàng không muốn để bé đi uống sữa người khác.

Dương Thiệu ừ một tiếng, nói với Đường ma ma: "Chọn hai người phòng hờ thôi, vậy cũng đủ rồi, nhiều người ở đây thêm phiền."

một lời của nam nhân, âm thanh lạnh lùng, nhóm bà vú nghe đều sợ sệt.

Phu nhân được Hầu gia nuông chiều, Đường ma ma cũng không ép buộc: "Hai người thì hai người, nhưng mà phu nhân muốn sữa của mình, cũng đừng sợ chịu khổ. Lời nô tỳ nói bày ra trước mắt, sẽ đau đó."

"không sợ." Kỳ Dao lắc đầu, đau không có gì.

Đường ma ma cũng không nói thêm gì.

Bọn người vừa đi, Dương Thiệu liền cúi đầu dán lên bụng Kỳ Dao, nghe động tĩnh bên trong của con trai.

Hơn tám tháng, đứa bé hoạt bát hiếu động, đoán chừng đáng vẽ cũng béo, bụng của vợ không nhỏ.

"Ngủ rồi à?" Kỳ Dao cũng chú ý con mọi lúc, "Vừa rồi không có cử động."

Dương Thiệu không đáp, đưa tay kiểm tra bụng nàng: "Con à, vừa rồi cha bắt một cặp chim nhạn cho cậu con, có muốn nhìn không?"

Kỳ Dao phì cười một tiếng: "Con nghe hiểu được mới lạ." Nàng vỗ tay lên cổ nam nhân, "Hầu gia, sắp sinh rồi, tên của con đã chọn được chưa?"

"Gọi là Duệ nhi có được không?" Đây là chuyện quan trọng, Dương Thiệu ngẩng đầu nhìn nàng, "Người Dương gia chúng ta đều lãnh binh tác chiến, lui có thể bảo vệ lãnh thổ, tiến có thể công thành chiếm đất. Nam nhi như vũ khí, không thể phá vỡ, ta nghĩ tới nghĩ lui, chữ "Duệ" rất được, nàng cảm thấy thế nào?"

"Dương Duệ..." Kỳ Dao cúi đầu hỏi con trai, "Duệ ca nhi, con nói được không?"

Vừa dứt lời, lập tức cảm giác được con trai dùng chân đạp bụng, nàng cười ha ha: "Chao ôi, con thích nè, vậy gọi Duệ nhi đi."

"thật sao?" Dương Thiệu lại cúi đầu nghe, trên mặt thể hiện nhu hòa của người cha.

Cho đến khi đứa bé tạm nghỉ, hần mới đứng lên.

"Đại phu nói đừng luôn ngồi yên, đi, ta đi dạo đi ra bên ngoài một chút."

Kỷ Dao ừ một tiếng, nào đoán được vừa mới ngồi một chỗ, chân lập tức rút gân, toàn bộ ngũ quan của nàng đều cau lại.

Dáng vẻ như vậy Dương Thiệu đã sớm quen, hắn thuận thực ngồi xuống bóp chân cho nàng. Đây không chỉ ban ngày mới có, có đôi khi ban đêm nàng cũng vì thế mà tỉnh lại, không chỉ rút gân còn đau lưng nhức eo. Đứa nhỏ trong bụng càng lớn, nàng càng vất vả.

Dương Thiệu xoa bóp cẩn thận.

Tay nghề của hắn càng ngày càng thành thạo, Kỷ Dao được hắn xoa, chậm rãi ngủ thiếp đi.

...

Bên trong hí lâu.

Đèn đuốc sáng rực, âm thanh các con hát rõ to.

"Giục ngựa làm chi? Giục ngựa làm chi? Sông khóa kiên thành, nổ bắn hùng binh. Lại thu binh, lại thu binh, chiếm đóng thành Vĩnh Châu này..."

đang hát là bài《 Ngọc Thu Cung 》.

Tổng Thụy nhắm mắt nghe, tựa như đã ngủ.

Nhưng chuyện xảy ra trước đó từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu, cho đến sau ngày hắn xả tang, đi bá kiến Tổng Diễm, hắn đã để mình tra chuyện ăn chặn tiền trợ cấp. Lúc đó còn tưởng rằng cuối cùng Tổng Diễm đã bắt đầu nghi ngờ Dương Thiệu, muốn dần dần thu hồi quyền lực của hắn, ai ngờ, đó lại là một chiêu gây ông đập lưng ông.

hắn giẫm một chân vào, còn tưởng rằng mình đang nắm giữ toàn cục.

Còn tưởng rằng mình trốn được...

âm thanh bên tai càng nhanh, tiếng đàn như gió thét mưa gào, Tổng Thụy chậm rãi mở mắt ra, lạnh nhạt nói: "Hát không tệ, đến mai các người theo bản vương vào cung trình diễn."

Biểu diễn trước mặt Hoàng thượng, gánh hát vô cùng mừng rỡ, đều hoan hô lên.

Chỉ có Vương Hi nhìn Tổng Thụy, nước mắt hận không thể rơi xuống.

"Điện hạ, ngài còn không đi sao? Còn chờ đến khi nào?"

Tổng Thụy ra khỏi hí lâu, nhìn đường đi yên ắng, nhẹ giọng cười một tiếng: "Người cho rằng thật sự đi được sao?"

Đó chẳng qua là Vương Hi ảo tưởng thôi.

Có lẽ sau lưng hắn có không ít mũi tên hướng về hắn.

Mấy ngày trước đây, hắn quả thật tin Tổng Diễm nói chuyện hí khúc gì đó, người ca ca này quả thật đã học được bộ dáng của phụ hoàng kia, chẳng qua còn giả mù sa mưa nói một chút tình thân với hắn...Tình thân, ở trước mặt hoàng quyền thì đáng là gì?

"đi thôi," Tổng Thụy nói, "Về phủ chuẩn bị cho ta vài hũ rượu ngon, ta muốn say không tỉnh."

Vương Hi thở dài.

Ngày hôm đó Tổng Thụy mời gánh hát vào cung, Tổng Vân cũng biết, xuất phát từ cảnh giác trong lòng, hắn cũng vào cung bá kiến Tổng Diễm.

Tổng Diễm nói: "Nhị đệ, sao đệ lại tới đây?"

"Nghe nói có hát khúc, vì thần tới xem một chút." Tổng Vân cân nhắc từ ngữ, "Sao Hoàng thượng lại muốn để Tam đệ chuẩn bị việc này? Những chuyện này trong cung, không phải có phủ Chiêm sự đặc biệt phụ trách sao? Vì thần sợ tam đệ không đủ chu đáo."

Nghe ra ý tứ của hắn, trong lòng Tổng Diễm ảm áp, ánh mắt nhìn Tổng Vân cũng nhu hòa. Ít ra quan tâm của hắn đối với Tổng Vân không có uống phỉ, như vậy phụ hoàng trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không quá thất vọng nhỉ?

"không sao, Cẩm quân đã kiểm tra cẩn thận." Tổng Diễm cười một tiếng, "Đệ đã tới, vậy cùng nghe đi."

đã kiểm tra qua, vậy thì không có vấn đề sao?

Lông mày Tổng Vân hơi cau lại.

hắn vẫn luôn cảm thấy Tống Thụ rấp tâm hại người, cũng không thích người đệ đệ này, bây giờ vất vả lắm mới ổn định lại, hắn không hi vọng lại xảy ra phong ba. Dù sao mình đã không còn hi vọng hi vọng tranh đoạt hoàng vị, nhưng Tống Thụ này... lại càng không thể ngồi lên vị trí này.

Bởi vì Tống Thụ tuyệt đối không nhân hậu như Tống Diễm, đến lúc đó cho dù là mẫu thân hắn, hay là mấy huynh đệ của hắn, thậm chí là muội muội cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đương nhiên Tống Vân đồng ý: ""Vây vì thần cung kính không bằng tuân lệnh.""

Chỉ chốc lát sau, Dương Thiệu cũng tới, thấy gánh hát lần lượt tiến vào, hắn đến hỏi Tống Diễm một chút.

Tống Diễm gật đầu.

Dương Thiệu âm thầm thở dài.

thật ra Tống Thụ đã phạm phải tội lớn, nhưng hết lần này tới lần khác Tống Diễm không đành lòng, thế nào cũng phải chờ, hi vọng hắn ta chủ động nhận tội, việc gì phải làm khổ mình như vậy? Nếu là hắn, hắn đã sớm chém đầu Tống Thụ, trong lòng hắn vô cùng chán ghét Tống Thụ.

Nhưng mà lệnh của Hoàng thượng vẫn phải tuân theo.

Dương Thiệu liếc mắt với thống lĩnh cấm vệ quân một cái, đứng phía sau Tống Diễm.

Lúc này Tống Thụ tới, trên mặt tươi cười: "Dương Đô đốc thật sự trái phải không rời Hoàng thượng nha, muốn sánh bằng Khương Xuân rồi, nhưng mà Hoàng thượng có được thân tử như Dương Đô đốc, thật sự là phúc lớn."

So sánh hắn với thái giám, còn muốn chăm ngời ly gián, Dương Thiệu cảm thấy Tống Thụ thật sự đang tự tìm đường chết.

"Nhưng mà vì sao hôm nay Dương Đô đốc không dẫn phu nhân đến? Lâu rồi ta chưa gặp nàng, Dương Đô đốc trở về, thay bản vương hỏi thăm."

Ánh mắt Dương Thiệu lạnh lẽo: "Điện hạ vẫn nên quản tốt chuyện của mình đi, gánh hát đã tới, xin bắt đầu."

Tống Thụ vỗ tay một cái, gánh hát trên sân khấu lập tức hát lên.

Chính là khúc 《Ngọc Thu Cung》

"Nhị ca." Tống Thụ ngồi bên cạnh Tống Vân, khẽ thì thầm, "Nhị ca thật sự dự định buông xuôi như thế sao?"

Nếu như không có Tống Diễm, Tống Vân chính là Hoàng đế.

hắn thế nào cũng không nghĩ thông, vì sao Tống Vân có thể cam chịu!

Nhìn đôi mắt không hiểu của hắn ta, Tống Vân nghĩ thầm hắn sao lại không từng trải qua gãy dũa, chưa từng trải qua thống khổ? Chỉ là sinh ra là người thì phải tiếp nhận kết quả ngoài ý muốn, hắn thân nhiên nói: "Tam đệ, còn sống so với thứ gì đều tốt hơn, thế nào đệ cũng phát hiện ra những thứ khác ở những nơi khác, đệ không cần cố chấp nữa."

Mặc dù nuôi tiếc, nhưng cuộc đời không chỉ có một con đường để đi.

Tống Thụ cười.

Đúng thật lòng dạ bao la, không hổ là đứa con phụ hoàng yêu thương nhất, chỉ là chưa từng đi đến vị trí cao nhất, cho dù có sống thì có ý nghĩa gì? Tống Diễm bỏ qua cho hắn sao? sẽ không, hắn ta chỉ đang đợi mình nhận tội, sau đó chém đầu mình, không đến mức ngu mà phẫn thây, đây chính là tha thứ của hắn ta.

Tống Thụ đứng lên, ôm quyền: ""Thần hôm nay rất có hứng thú, hát cho Hoàng thượng nghe một khúc.""

Tống Diễm khẽ giật mình, im lặng một lát: "Hiếm khi Tam đệ đồng ý mở miệng, đương nhiên trầm chờ no bụng sướng tai."

Sau khi Tống Thụ lên đài, không bao lâu sau thì mặc vào một thân long bào vàng tươi, tư thế hắn bưng bưng phần chân, trong tay cầm một thanh kiếm, mở miệng hát: "Chu phó tướng, người nhìn Cao Dục đi không cáo biệt, Tam Trấn Hựu không tuân theo quân pháp. Nhân mã trăm có được, số lượng không bao nhiêu, làm sao có thể thủ được Giang Đông. Mất thấy đại sự đã rồi, không biết làm thế nào, không biết làm thế nào!"

Mọi người sau lưng hát: "Hoàng hôn trên rừng chiếu rọi cờ, khúc Hoàng Hà vào thu an ủi nỗi nhớ quê nhà tông quân phương bắc, tựa như anh hùng lúc cùng đường."

Trong âm thanh cao vút, Tống Thụ vung trường kiếm lên, mấy cây châm độc trong lòng bày tay nhanh như chớp bắn về phía Tống Diễm. Đền đuốc chao liêng, ánh sáng lập lòe, tất cả đều bị nhiễm độc.

Chỉ là Dương Thiệu đã sớm chuẩn bị, trường kiếm vung lên, lập tức đánh rơi châm độc trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Cẩm quân đã sớm mai phục xung quanh sân khấu kịch cũng nhảy lên, muốn đuổi bắt Tống Thụy.

Nhưng mà đột nhiên trên sân khấu oanh một tiếng, có ánh lửa từ giữa bốc lên, chẳng biết từ lúc nào hân hát hí khúc nhưng đã đổ rượu mạnh lên trên đài, lửa cháy hừng hực. Tống Thụy ở trong lửa, người mặc long bào, trên mặt có biểu cảm đắc ý vừa lòng, giống như nhìn thấy bá quan văn võ quỳ bái hân trên mặt đất, hô to vạn tuế.

Kiếp sau, hân nhất định sẽ đoạt được giang sơn, đăng cơ làm đế, hân nhất định sẽ có được mỹ nhân, tung hoành trời đất!

Tống Thụy cười cười, ngã trên mặt đất.

hân thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nhìn đệ đệ trong lửa, nhìn công công hót hải đến dập lửa, sắc mặt Tống Diễm hơi trắng bệch.

không ngờ cuối cùng Tống Thụy lại chọn con đường này...

Cũng tốt, với tính tình của hân, giam giữa hân so với giết hân còn khó chịu hơn. Cũng tốt! Cũng tốt!

Đây có lẽ là kết cục tốt nhất cho hân.

hân đứng lên, khẽ thở dài: "Nhị đệ..."

Ai ngờ Tống Vân bên cạnh không nhúc nhích, giống như lâm vào cảnh mộng nào đó, hân kêu lên: "Nhị đệ!"

Tống Vân dường như trở lại rất nhiều năm trước.

Ánh lửa lóa mắt trước mắt, cửa ra vào đều bị chặn, khói đặc thỉnh thoảng lùa vào, khiến hân không thở nổi.

Có một tiểu cô nương dò xét đưa tới một viên đường: "Ngươi đừng sợ, ăn cái này đi."

hân cau mày.

Tiểu cô nương kia lập tức chạy đến kéo hân: "Ngươi trốn phía dưới đi, nơi này ít khói."

"Có ít hơn nữa cũng sẽ thổi qua." hân đưa ống tay che mũi, "Ngươi cũng bật kín đi, lúc này ăn đường cái gì?"

Nàng chớp mắt mấy cái: "'Ta đang an ủi ngươi, nhìn ngươi rất sợ hãi."

nói thế nào mình cũng lớn hơn nàng vài tuổi, hân nói: "Ta mới không sợ, ta chỉ là...ngươi biết không, ta còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, ta không thể chết ở đây, ta không muốn uổng mạng."

Bên trong chùa đột nhiên bốc cháy, cửa bị đóng lại, người hầu bên cạnh hân cũng không thấy, nhất định có người muốn giết chết hân, hân không thể cứ như vậy mà chết đi!

Tiểu cô nương ho khan vài tiếng: "Ta lại không có chuyện gì phải làm, nương ta chết rồi, nếu ta chết, vừa khéo đi theo bà." Nàng đề hân trốn ở dưới tượng phật, "Ngươi vào bên trong đi, ta ở bên ngoài cản cho."

Cho đến bây giờ hân chưa thấy qua tiểu cô nương nào lương thiện như vậy, Tống Vân hỏi: "Ngươi tên là gì..." đang nói thì xà nhà bị đốt cháy đổ xuống, tiểu cô nương sợ nện trúng hân, lập tức nhào vào lưng của hân, trong miệng nhất thời phun ra một ngụm máu.

hân sợ ngây người: "'Ngươi đừng chết, ngươi cố chịu, chờ lát nữa có người tới cứu chúng ta, ngươi tỉnh lại..." hân ôm nàng vào ngực, "Ngươi tên gì?"

"Lương âm, Chu Lương âm..."

"Lương âm" hân lay thân thể của nàng, "Người đừng chết đó, ta còn muốn báo đáp cho ngươi, ta đưa ngươi đi khám thái y."

"Ngươi đừng sợ, ta không sao, ta muốn đi gặp nương."

"Gặp nương gì? Ngươi nghe đây, ngươi còn nhỏ, ngươi cũng có rất nhiều chuyện phải làm, lớn lên ngươi còn phải lấy chồng." hân sợ nàng không có động tĩnh, bóp mặt của nàng, "Ngươi đừng chết, ngươi đã cứu ta, sau này ta sẽ cưới ngươi."

Nàng cười lên: "'Ngươi nói thật chứ? Mặt mũi của ngươi thật dễ nhìn..."

"Dáng vẻ của ngươi rất đẹp," Ánh mắt hân nhìn lên một nốt ruồi nhỏ bên má trái của nàng, cảm thấy tiểu cô nương này đáng yêu lại còn dũng cảm, "Ngươi cố chịu đựng, chúng ta nói đã định."

"Ừm." Nàng gật gật đầu, nhưng sau đó không còn tiếng thở.

Tiếp sau đó nữa, một cây gỗ nện xuống, rơi vào lưng của hắn, trước mắt một màu đen kịt.

....

"Nhị đệ, nhị đệ!" âm thanh Tống Diễm lọt vào lỗ tai, cảm giác trọng lượng trên bờ vai, Tống Vân mới lấy lại tinh thần.

Tống Vân nhìn lửa trên đài đã được dập tắt, chỉ còn lưu lại một ít đốm tàn, nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, không nhịn được thở dài.

Huynh đệ hai người im lặng.

một lát sau, Tống Diễm dặn dò Khương Xuân: "Mời Lễ bộ đại nhân tới, để ông ấy chịu trách nhiệm việc này, an táng cho Tĩnh vương thật tốt...lấy quy cách hoàng tử."

"Vâng." Khương Xuân nhanh chóng bước đi.

Khi Dương Thiệu về đến nhà đã là nửa đêm, Thái phu nhân chờ ở cửa sân, nhìn thấy hắn thấp giọng nói: "'Tĩnh vương kia thật sự chết rồi à?"

"Sao ngài biết được?"

"Mẫu thân có cách biết được vài tin."

Dương Thiệu gật đầu: "Đúng vậy."

"Chủ mưu mưu phản cũng là hắn?"

"Đúng."

"đã bắt sạch rồi?"

"Phải."

Thái phu nhân vỗ ngực một cái: "Rốt cuộc sau này nương không cần lo lắng cho con nữa, nhanh chóng nghỉ ngơi đi."

"Ngài cũng nghỉ ngơi."

Sau khi Dương Thiệu thấy Thái phu nhân rời khỏi, tắm rửa xong mới về phòng.

Xem ra Kỳ Dao cũng đang chờ hắn, quần áo vẫn chưa thay, đang ngồi tựa lên gối, trên thân đắp tấm chăn mỏng.

hắn đi qua, lấy gối dựa ra, ai ngờ nàng tỉnh dậy.

"Nghe kịch xong rồi à?" Nàng xoa xoa con mắt, "Vậy mà thiếp ngủ quên mất," Nhìn trên dưới của hắn, "Chàng không sao chứ, Tống Thụy kia..."

Hôm nay nghe nói Tống Diễm mời hắn vào cung nghe kịch, lại là Tống Thụy phụ trách nàng lo lắng không thôi, kiếp trước hắn ta không phải là người an phận, trước đó xảy ra chuyện Diên An hầu nàng đã đoán được Tống Thụy ở phía sau giờ trò. Kiếp trước hắn cầu kết với ca ca, kéo bè kéo phái bán linh không nhỏ: "Hoàng thượng bắt Tống Thụy sao?"

"đã chết." Dương Thiệu nói, "hắn tự biết không còn đường trốn, muốn ám sát Hoàng thượng, thiếp chết tại chỗ."

thật ra hắn ta vốn không muốn sống nữa.

Kỳ Dao nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may Dương Thiệu không có chuyện gì, Tống Diễm cũng không có chuyện gì, nàng dựa vào trong ngực của hắn: "Sau này có phải sẽ không còn chuyện gì nữa không? Kiếp trước chàng..."

"Bị Hóa Sĩ giết chết, ta đã sớm báo thù, mặc dù lúc đó Tống Vân điều ta đến biên cương, nhưng người nịnh bợ hắn rất nhiều, cũng có khả năng mượn cơ hội kéo dài viện binh. Dù sao kiếp này Tống Vân không được làm Hoàng đế, ta cũng không tìm hắn tính sổ nữa."

Theo hắn quan sát, Tống Vân an phận hơn nhiều so với Tống Thụy, nếu không vẫn giống như Tống Thụy, hắn nhất định không bỏ qua.

Ngón tay Kỳ Dao khẽ vuốt ve hai má của hắn, dịu dàng nói: "'Vậy cũng tốt, chúng ta có thể nhân hạ chờ Duệ nhi chào đời."

"Ừm, sau này ta cũng sẽ không bận rộn như vậy, chờ sau khi giao ra một phần binh quyền, sẽ có nhiều thời gian với nàng hơn."

một tay hắn giúp đỡ Tống Diễm, cuối cùng cũng có một ngày trưởng thành đủ tư cách làm đế vương, đến lúc đó hắn không thể lấy tư cách ân sư tự cho là mình đúng. Bao triều đại qua, quyền thần giống như hắn có kết thúc yên lành ít càng thêm ít, hắn phải học cách giữ hay bỏ.

Mặc dù có lẽ Tống Diễm có lương tâm, nhưng giang sơn của hắn, cũng là của Thái tử tương lai, một đời tiếp một đời, kéo dài không dứt.

Dương gia bọn hắn muốn đời đời hưng thịnh, không phải đơn giản như vậy.

Kỷ Dao nghe hắn nói sẽ ở bên cạnh nhiều hơn, sững đến phát rồ: "Sớm nên như vậy, tránh mệt thân! Dù sao thiếp cũng không để ý vinh hoa phú quý của chàng..."

"Vậy thì cái gì của ta?"

Kỷ Dao nhìn hắn một chút: "Cái mặt của chàng."

Dương Thiệu cười ha ha: "'Được đó, vậy mau mau ôm tướng công tuấn tú của nàng ngủ đi, muộn lắm rồi."

"Ừm." Kỷ Dao đưa tay ôm eo của hắn, nghiêng người thiếp đi.

Gương mặt tròn trịa trắng hồng, càng nhìn càng đáng yêu, Dương Thiệu hôn một cái, tay đặt lên cái bụng tròn vo của nàng, cũng nhắm mắt lại.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng cũng tròn trịa, tản ra ánh sáng dịu dàng, cơn trùng đêm râm ran kêu, hương hoa quế phiêu tán.

Trung thu nhanh chóng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Mấy ngày trước Thê tử phủ Quốc công cưới Phúc Gia công chúa, rất nhanh đã đến lượt Kỷ Đình Nguyên cưới thê tử.

Kỷ Dao tất nhiên là vô cùng quan tâm, đã sớm chuẩn bị hai phần lễ vật, một phần là chúc mừng ca ca, một phần là thêm trang (thêm của hồi môn), phần quà thứ hai đặc biệt quý trọng, là một bộ đồ trang sức hồng bảo thạch.

Dù sao cũng là tẩu tử hai kiếp, đáng tiếc nàng không thể đích thân tới chúc mừng, Kỷ Dao nói với Mộc Hương: "Hôm đó nhất định phải giao tận tay A Nghiên."

Mộc Hương gật gật đầu.

Đường ma ma nói: "Bọn họ đều sẽ xử lý tốt, phu nhân sắp lâm bồn rồi, thời thời khắc khắc đều phải cẩn thận một chút."

Tính thời gian, ước chừng còn khoảng nửa tháng thời gian.

Kỷ Dao cười: "Cảm giác Duệ nhi cũng sắp đẻ không nổi nữa rồi, gần đây hình như lần qua lần lại ở bên trong, sợ rằng là một đứa trẻ nghịch ngợm."

"Còn không phải sao, khẳng định là giống Hài gia." Đường ma ma xán tới, "lúc nhỏ Hài gia chính là như vậy, hai ba tuổi tiền ằm ỉ muốn chơi kiếm, trong nhà nào có ai dám đưa đồ thật cho ngài ấy, đao kiếm không có mất mà. Lão Hài gia liền ra lệnh cho người làm một thanh kiếm gỗ, nói ra thì, đến nay vẫn còn để trong kho phòng."

"Vậy sao?" Kỷ Dao nghĩ thầm, vậy đợi hài tử lớn hơn một chút, nhất định phải mang ra cho nó chơi.

đang nói chuyện, Bạch Quả tiến vào: "Phu nhân, Thái phu nhân đề bà đỡ dọn tới ở trong sương phòng, đến lúc đó đột nhiên muốn sinh, cũng tới kịp thời."

Như vậy cũng tốt, Kỷ Dao nói: "Vậy mau nhận người đi."

"Vâng." Bạch Quả lại chạy đi.

Tủ phòng không lâu sau liền mang tới rất nhiều y phục của hài tử, đều là trang phục mùa đông, còn có mấy chiếc mũ, mũ đầu hổ, mũ lục giác, mũ tròn.

Cả Hài phủ đều đang đón chào hài tử ra đời.

Đợi đến ngày hai mươi tháng chín, Kỷ gia giăng đèn kết hoa, đám hạ nhân bên trong bên ngoài, bởi vì Kỷ Đình Nguyên cưới thê tử, rất nhiều khách nhân tới chúc mừng, bao nhiêu sương phòng bên trong đều bày bàn tiệc. ngoài cửa cũng đặt một hàng pháo dây, đợi đến giờ lành liền đốt.

Đại cữu tử thành thân, Dương Thiệu và Tạ Minh Kha đương nhiên phải tới từ sớm.

Nhìn Kỳ Đình Nguyên đã mặc lên người bộ hỉ phục, hai người đều nhin không được cười ra tiếng, hồi tưởng về lúc bản thân mình cưới thê tử.

"Đội lát nữa xã giao ta chặn thay huynh, hôm nay không giống ngày thường, huynh cũng đừng tham rượu." Dương Thiệu dặn dò Kỳ Đình Nguyên, "sớm đi động phòng một chút."

Kỳ Đình Nguyên nhướn mày: "Nhị muội phu, ngươi nghĩ ta ngốc chắc? Có điều có ngươi giúp đỡ, ắt nghĩ bọn họ cũng không dám náo với ta." Lại nhìn Tạ Minh Kha một cái, "chỗ quan văn, liền dựa vào đại muội phu rồi."

Tạ Minh Kha mỉm cười: "Cái này đơn giản, cùng lắm thì ta ăn trước một viên được chống say."

Ba người nói một lúc, mắt thấy thời gian sắp tới, Kỳ Đình Nguyên liền xoay người lên lưng ngựa đi đón tân nương.

Đương nhiên, trận thế không nhỏ, trừ hai vị muội phu ra, còn có đám người Tô Ngang và Lý Băng Như, thường ngày hấn hay bị Liêu thị nói là nhiều hồ bảng cầu hữu (bạn bè xấu), vậy hôm nay đương nhiên phải đến đầy đủ, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới Thẩm gia.

Còn có đội ngũ chiêng trống nhạc cụ tấu rung trời, khiến người dân tới xem tập nập.

Chỗ Thẩm gia cũng vô cùng náo nhiệt, bình thường không thấy bóng người, hôm nay Thẩm Nghiên phải gả cho Kỳ Đình Nguyên, đột nhiên có rất nhiều nữ quyền trong gia tộc tới thêm trang.

Thẩm phu nhân nhỏ giọng nói với nữ nhi vừa mới búi tóc xong: "Mắt chó nhìn người thấp, hiện tại ngược lại biết chạy tới lấy lòng rồi, ta mới không thèm để ý tới! Trước đây ai ai cũng ghét bỏ ngươi bán rượu, căn bản không nguyện ý nói chuyện với ngươi."

Thẩm Nghiên cười tươi: "Nương cần gì tức giận, sau này các loại lời ra tiếng vào cũng không ít, người phải tập thành thói quen đi."

"Cái gì?" Thẩm phu nhân trừng mắt thật to, "lẽ nào ngươi gả cho người ta rồi, vẫn tiếp tục kinh doanh tửu trang sao?"

"Đương nhiên, con còn dự định mua hết mấy cửa tiệm ở đối diện, lại xây một tửu trang khác, tửu trang hiện tại có hơi nhỏ. Người xem, nếu như giống Vân Hòa Cư, khi phải biết bao."

Nếu như hôm nay không phải ngày xuất giá của Thẩm Nghiên, Thẩm phu nhân thực sự muốn chỉ tay vào trán nàng, tức giận khê nói: "Ngươi đây là nằm mơ." cô gia có thể đồng ý sao? Gả cho người ta rồi thì phải an an phận phận ở trong nhà, tại sao còn nghĩ tới chuyện làm chương quây cơ chứ, đứa trẻ này!

Thẩm phu nhân không nói nữa, quay đầu mời toàn phúc phu nhân trang điểm mặc giá y cho Thẩm Nghiên.

Đội ngũ đón dâu tới, tiếng pháo bên ngoài lập tức nổ vang.

Bách tính phát hiện, phía sau kiệu tám người khiêng, đồ cưới thực sự là một con rồng cực dài, không biết có bao nhiêu hòm. Nghĩ tới lúc Thế tử Văn quốc công cưới thê tử, đồ cưới của công chúa chẳng qua cũng chỉ như thế này mà thôi, liền sôi nổi cảm khái sự hào phóng của Thẩm gia.

Nhưng nghĩ lại thì, Thẩm gia cô nương kia mở tửu trang, càng thêm bùng tình đại ngộ, bản thân vị cô nương này vốn đã rất có tiền.

Xác thực, những năm này Thẩm Nghiên kiếm được không ít, nếu không cũng sẽ không có ý nghĩ muốn mở rộng tửu trang. Chỉ là những đồ cưới này, là ngoại tô phụ cho thêm không ít, khó có được ngoại tôn nữ mà ông yêu quý xuất giá.

Thấy nhi tử đón Thẩm Nghiên về, Liêu thị mừng tới mức nước mắt rung rung, mời Kỳ lão gia từ ngòi ghé trên đầu, cùng nhận lễ bái của đám trẻ với Kỳ Chương.

Đội khăn voan, cái gì cũng không nhìn thấy, Thẩm Nghiên mơ màng bị dắt đi, cho tới khi được đưa vào động phòng, bên tai mới thanh tịnh một chút, lúc này nghe thấy giọng nói của Kỳ Nguyệt.

đang nhắc nhở Kỳ Đình Nguyên: "Đội lát nữa vén khăn voan lên cẩn thận một chút, đừng chọc phải mặt của A Nghiên."

"Làm sao có thể?" Kỳ Đình Nguyên cảm thấy tại sao hôm nay mọi người đều coi hấn là ngốc tử vậy, ngay cả chuyện này hấn cũng không biết hay sao, "ta sẽ chú ý."

Nghe thấy giọng nói của nam nhân, khóe miệng Thẩm Nghiên cong lên, có thể tưởng tượng ra bộ dáng hơi tức giận của Kỳ Đình Nguyên, nhưng lại không tiện biểu lộ ra với muội muội của mình. Tính khí của hấn từ trước tới nay đều không tốt, nhưng trước mặt hai vị muội muội hấn đều thu liễm lại.

đang nghĩ ngợi, liền thấy hấn đi tới, đôi ủng đen tuyền dừng ở phía trước.

Trái tim Thẩm Nghiên đột nhiên đập rất nhanh.

Kỳ Đình Nguyên đem cân bạc giờ ra, cẩn thận từng li từng tí, vén một góc khăn lên trước, sau đó mới lật toàn bộ.

Khuôn mặt Thẩm Nghiên lộ ra, giống như một đóa thực được điểm lệ.

cô nương từ trước tới nay đều chưa từng trang điểm, khiến Kỷ Đình Nguyên nhìn tới ngây ngốc, đơ một lúc mới hơi mỉm cười. hần thẩm nghĩ, Thẩm Nghiên như thế này cũng rất xinh đẹp, trang điểm đậm trang điểm nhạt đều mang một vẻ đẹp riêng.

Nam nhân vừa cười, vô cùng sáng lạn, mặt của Thẩm Nghiên càng đỏ, cặp mắt xuống.

Bên tai nghe thấy những lời khen của đám nữ quyền, một câu tiếp một câu.

Bởi vì con nôi dôi Kỷ gia đơn bạc, Kỷ Dao lại đang có hi, hôm nay có rất ít thân thích tới, cho nên Kỷ Nguyệt mời nữ quyền Tạ phủ tới trợ giúp, náo nhiệt náo nhiệt.

Cho nên mới có nhiều âm thanh như vậy.

Rất nhanh, hai người uống rượu hợp cần, còn có một bát canh hạt sen long nhãn nhỏ, như vậy mới được xem là hoàn thành buổi lễ.

Kỷ Nguyệt đi tới nói với Kỷ Đình Nguyên: "Phải đối xử thật tốt với A Nghiên, có biết không? Nếu huynh ức hiếp người ta, ta không tha cho huynh... đợi lát nữa không cần uống rượu, nếu say thì không được."

Dặn dò một hồi mới rời đi.

Kỷ Đình Nguyên quay người: "Cũng không biết đó là muội muội của ta hay là muội muội của nàng." Thẩm Nghiên đang định trả lời, lại nghe thấy hần nói, "bất kể như thế nào, kể từ hôm nay trở đi, cũng chính là muội muội của nàng."

Thẩm Nghiên nhất thời cảm thấy lỗ tai nóng bừng.

Kỷ Đình Nguyên ngồi xuống tỉ mỉ nhìn nàng.

Ánh mắt nóng bỏng, Thẩm Nghiên nói: "Chàng nhìn cái gì, còn không đi ra ngoài hay sao, đợi lát nữa e rằng sẽ có người tới giục."

hần gỡ mũ phượng trên đầu nàng xuống: "không vội, có hai muội phụ ở đó, những người kia, sợ rằng đang một lòng muốn kính rượu hai người bọn họ đấy." nói xong, giờ tay vuốt ve khuôn mặt nàng, cảm khái một tiếng, "không nghĩ tới Kỷ Đình Nguyên ta thực sự cưới thê tử rồi."

Này là lời nói kiểu gì vậy? Thẩm Nghiên nhướn mày: "Nếu chàng không muốn cưới ta, vẫn còn kịp...."

hần cười: "Ta không có ý đó, chỉ là cảm thấy hình như đang nằm mơ." Cúi đầu hôn lên môi nàng, nghiền ma sát một trận, cảm thấy trong lòng yên bình. không phải sự khoái hoạt tiêu sái bữa bãi ở bên ngoài, mà giống như sự vững chắc khi chân đặt trên mặt đất, hần cũng có thể từ rồi.

Sau này hần có người bầu bạn, giống như phụ thân nói, xuân hạ thu đông, bất kể làm cái gì, đều có người ở bên.

Đây là người có thể cùng uống rượu với hần, ý niệm vừa chuyển, đột nhiên đứng dậy cầm lấy ly rượu hợp cần còn dư lại trên bàn uống một ngụm, quay đầu lại hôn nàng.

Rượu chảy ra từ miệng hần, chảy vào miệng nàng, Thẩm Nghiên khẽ trách mắng: "Chàng, chàng tại sao..." lại xấu xa như vậy!

"Đột nhiên muốn thử xem." Kỷ Đình Nguyên ôm chặt eo nàng, "sau này chúng ta uống rượu như vậy có được không? Đợi lần sau đi tới tửu trang của nàng, đem rượu của nàng lần lượt thử hết lượt theo cách này."

Thẩm Nghiên đáp: "Tửu trang của thiếp là để kinh doanh, không phải để chàng hồ náo...."

"Cái này sao có thể gọi là hồ náo được?" Tay hần bắt đầu không thành thực, "cái này mới gọi là hồ náo đi?"

Cảm nhận được lực đạo bao phủ trước ngực, Thẩm Nghiên theo bản năng ngăn chặn hần: "Chàng mau đi đi, đợi lát nữa thực sự sẽ có người đến kêu chàng đó."

Cảm giác mềm nhũn lưu lại trong lòng bàn tay mãi không tiêu tan, Kỷ Đình Nguyên nghĩ tới trước lúc thành thân, mấy người Tô Ngang thúc giục hần xem hoàng san (đồng cung đồ), nói hần học tập một chút. Chỉ cảm thấy trên người như bị hỏa thiêu đốt, tâm nghĩ loạn cả lên, cũng không dám lưu lại nữa, vội vàng đứng lên, trước khi rời đi, nói: "Ta sẽ nhanh chóng trở về, nàng muốn làm cái gì liền làm cái đó, dù sao nàng rất quen thuộc chỗ này, không có gì phải câu nệ."

Thẩm Nghiên ân một tiếng.

hần rời đi rồi.

Nàng ngồi trên giường một lát, đứng dậy tắm rửa.

Quả nhiên đúng như những gì Kỷ Đình Nguyên nói, hần thực sự là nhanh chóng trở về, nàng chỉ vừa mới nghỉ ngơi trong chốc lát.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn cười cười: "Tư lượng của nhị muội phụ tốt hơn ta rất nhiều, ta mới đi ra liền phát hiện bọn họ ngã cả đám. Ta thấy đợi tới khi hắn trở về, sợ rằng sẽ bị say."

Dương Thiệu thực sự đủ nhiệt tình.

Thẩm Nghiên nói: "Vây Dao Dao không phải sẽ lo lắng hay sao?"

"Khó có khi, lo lắng cái gì?" Nhắc tới chuyện này, Kỷ Đình Nguyên lắc lắc đầu, "chính bởi vì muội ấy, bình thường Hầu gia rất ít khi uống rượu, ta muốn đầu rượu với hắn đều không đầu được, hoặc là nói có chuyện, hoặc là nói thân thể không khỏe. Đó còn không phải là những lời Dao Dao dằn dò hay sao?"

"Uống rượu quá nhiều tổn thương thân thể." Thẩm Nghiên liếc nhìn hắn một cái, "sau này chàng cũng uống ít thôi."

"Nàng cũng học muội muội?" Kỷ Đình Nguyên đi tới, cởi bỏ y phục trên người, lộ ra thân hình thon dài vững chắc, "uống công cho nàng là người bán rượu, vậy mà không uống, xem nàng kinh doanh bằng cách nào."

Thẩm Nghiên liếc thấy hắn thoát y, mặt đỏ tới mức không dám nhìn thẳng: "Uống tới mức say như chết ta cũng sẽ khuyên bảo, ta không phải gian thương, ở chỗ của ta nguyên khách nhân tới ăn cơm cũng không ít."

Thấy nàng cup mắt, xấu hổ, Kỷ Đình Nguyên đem nàng ôm vào trong lòng, cởi bỏ y phục của nàng: "Hôm nay không bàn chuyện này", hắn cúi đầu thấp xuống, dán vào người nàng, hít một hơi thật sâu, "tại sao lại cảm thấy trên người nàng cũng có mùi rượu."

Lông mi Thẩm Nghiên run rẩy: "nói linh tinh."

"thật, hình như là Nữ Nhi Hồng, không, hình như là Thu Lộ Bạch." hắn hôn lên, cảm nhận được làn da nhẵn mịn thơm ngát, tim đập như trống. Máu nóng trong người hắn nhanh chóng chảy ngược, hắn dựa theo bản năng đè nàng xuống dưới.

Biết tiếp theo sẽ phải làm gì, Kỷ Đình Nguyên ôn nhu hôn môi nàng: "A Nghiên, nàng đừng sợ."

Nhìn thấy tình - dục trong mắt hắn, Thẩm Nghiên nhỏ giọng nói: "Ta không sợ, có điều, chàng vẫn là..." mặc dù trước khi xuất giá đã được dạy qua, nhưng nghĩ tới vẫn cảm thấy xấu hổ không nói nên lời.

"Ta sẽ chậm một chút." Kỷ Đình Nguyên nói thay nàng.

hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt tú lệ của nàng, nàng nhắm mắt lại.

Lúc tiến vào, thân thể nàng hơi run rẩy, nhưng lại nhìn không được gờ tay ra ôm lấy vòng eo gầy gò nhưng tràn đầy sức mạnh của hắn.

Mùi vị trên người hắn, xúc cảm khi đầu ngón tay tiếp xúc, còn có tiếng rên khẽ khiến nhịp tim đập nhanh phát ra từ trong miệng hắn, đều khiến nàng mê mẩn.

Chỉ là, nàng sẽ không sa lầy mà quên đi tất cả. Những năm này thích hắn, khiến nàng hiểu rõ, bất kể thích Kỷ Đình Nguyên tới mức nào, đều không nên buông bỏ những chuyện mình muốn làm, bởi vì đó mới là điểm tựa của nàng, có thể khiến nàng đi tới cuối cùng, có thể tìm được hạnh phúc.

Cũng khiến nàng biết được, nếu như không có Kỷ Đình Nguyên, nàng cũng có thể trôi qua không tệ.

Có điều, hắn nguyện ý thích nàng, đương nhiên là tốt nhất, dù sao khi mới bắt đầu, nàng mở tư trang là vì hắn, nàng cũng không quên thu thập mỹ tửu khắp thế gian tặng cho hắn, Thẩm Nghiên đột nhiên nói: "Chàng có thích uống rượu Dương Cao không, trước đây ta tìm thấy một nhà biết chưng cất loại rượu này."

Lúc này đột nhiên nhắc tới rượu, Kỷ Đình Nguyên dừng lại: "A Nghiên, không ai dạy nàng sao, lúc này không nên hỏi những thứ đó."

"Vậy nên hỏi cái gì?"

"Hỏi ta có thích ăn nàng hay không."

Thẩm Nghiên suýt nữa thì phun vào mặt hắn, cầm lấy chăn ở bên cạnh che kín mặt mà cơ thể.

Kỷ Đình Nguyên ôm lấy eo nhỏ rong ruổi phi nhanh, nàng nhìn không được khóc: "Chàng không phải nói là, chậm một chút sao."

"Nàng bỏ chăn ra."

"Chàng đừng có được nước lấn tới." Thẩm Nghiên bắt mẫn.

hắn gờ tay kéo chăn ra, cúi thấp đầu nhìn nàng: "Đừng che, ta sẽ chậm."

Cứng rắn nhìn nàng rồi động, đáng thương Thẩm Nghiên không có chỗ nào để trốn, cuối cùng chỉ có thể cố gắng mặt đối mặt với hắn, chỉ cảm thấy buổi

tối thực dài.

Nha hoàn ở bên ngoài đợi rồi lại đợi, người người đều hận không thể ngủ thiếp đi, bên trong mới truyền ra động tĩnh.

Lúc này Dương Thiệu cũng say tới mức rồi tỉnh rồi mù trở về Hầu phủ, Kỷ Dao không biết đã bao lâu rồi không nhìn thấy hắn say rượu, trong lòng biết rõ ắt hẳn là gần rượu thay ca ca, vội sai phòng bếp nấu trà giải rượu.

Trần Tổ đỡ hắn nằm lên giường, kể về sự náo nhiệt ở Kỳ gia: "Phu nhân, Hầu gia cũng là vì cao hứng, không cần thận uống nhiều một chút."

Dương Thiệu nghe lời khuyên của nàng, cũng đã rất lâu rồi không say như thế này.

Kỷ Dao đợi tới khi trà giải rượu mang tới, kêu Trần Tổ trợ giúp, nàng dứt từng thìa từng thìa cho Dương Thiệu uống, rồi mới để hắn ngủ, tránh cho sáng mai tỉnh dậy đầu lại đau như búa bổ.

Đồng thời gian, Tạ phủ cũng là như vậy.

Ngày hôm sau, Dương Thiệu trở về từ nha môn, nói với Kỷ Dao, Tạ Minh Kha cả một ngày đều không tới, sai người tới xin nghỉ.

"Qua vài ngày nữa, nhất định phải bảo Tấn Minh mời chúng ta ăn một bữa cơm!"

Kỷ Dao cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Bất tri bất giác đã tới tháng mười.

Mở cửa ra, gió lạnh ùa vào, sợ con dâu bị lạnh, Thái phu nhân đã sớm ra lệnh cho hạ nhân dùng than sưởi ấm.

Bản thân bà cũng thường xuyên tới thăm Kỷ Dao.

Dường như cảm thấy không an tâm về nàng, Kỷ Dao cười nói: "Mẫu thân, con không có chuyện gì, bà đỡ nhủ mẫu đều ở đây, người không cần chạy tới chạy lui." Thời tiết cũng không tốt, hôm qua trời mưa, trên đường ướt trơn trượt.

"Dù sao đi nhiều một chút không có gì xấu." Thái phu nhân rất thích nàng, "kể từ khi Thiệu nhi cưới con về mỗi ngày ta đều rất cao hứng, cảm thấy bản thân mình trẻ ra, tay chân càng ngày càng nhanh nhẹn."

Kỷ Dao mím môi cười: "Nếu như nhìn thấy Duệ nhi, vậy mẫu thân không phải lại trẻ ra thêm mười tuổi hay sao?"

Thái phu nhân ha ha cười lớn: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Hai người đang nói chuyện, Kỷ Dao đột nhiên cảm thấy bụng mình có chút kỳ quái, nàng ngừng nói chuyện.

"Sao vậy?" Thái phu nhân nhìn nàng.

"không sao." Nàng thở ra một hơi, "hình như không giống như trước đây, có lẽ Duệ nhi ở bên trong náo động."

Ngược lại Thái phu nhân nghe thấy vậy thì thần sắc ngưng trọng: "Tính tính thời gian cũng sắp tới rồi, đợi một lát xem sao. Dao Dao, nếu như cảm thấy đau dù chỉ một chút, con đều phải nói với ta. Bình thường sẽ không đau, nếu như đau, vậy khẳng định là muốn sinh rồi, không được sợ ý."

Kỷ Dao gật gật đầu.

Thái phu nhân nói chuyện với nàng một lát, liền cáo từ.

Ai ngờ vừa đi tới cửa, Kỷ Dao lớn tiếng hô: "Đau rồi, mẫu thân, có chút đau."

"Vậy sao?" Thái phu nhân vội quay lại, "Con đợi một lát, xem còn đau nữa không."

một lát sau.

"Lại đau nữa." Kỳ Dao cau mày, vuốt ve bụng, "mẫu thân, có phải con sắp sinh rồi không?"

"Mau gọi bà đỡ tới." Thái phu nhân có kinh nghiệm, cảm thấy chắc là sắp sinh rồi, phân phó hạ nhân đi bẩm báo Dương Thiệu, bảo hẩn lập tức trở về.

Gã sai vật nghe phân phó, nhanh chóng chạy tới phủ Đô đốc.

Kết quả Dương Thiệu không có ở đó, vừa hỏi mới biết hẩn tiến cung rồi.

Gã sai vật gấp tới mức đầu đầy mồ hôi, vội vàng chạy tới cửa cấm cung.

"Có chuyện?" Thủ vệ hỏi.

"Phu nhân nhà chúng ta sắp sinh rồi, làm phiền người tiến vào bẩm báo Hoàng thượng một tiếng, để Hài gia nhà ta biết được."

"Hài gia? Hài gia nào?"

"Hoài Viễn Hài, Dương Đô đốc!" Gã sai vật nhin không được lớn giọng một chút, lau lau mồ hôi, "làm phiền người mau chóng đi bẩm báo, Thái phu nhân nhà chúng ta cũng rất lo lắng."

Nghe thấy là Dương Thiệu, thủ vệ kia nào dám chậm trễ, nhanh chóng đi tới Minh Đức Điện.

Khuông Xuân ở bên ngoài nghe thấy lời bẩm báo, có chút khó xử, bên trong đang nói chuyện chính sự, man đi Liễu Châu phát sinh phản loạn, Hoàng thượng triệu Dương Đô đốc tới thương nghị đối sách, đây là chuyện quốc gia đại sự, hẩn không dám quấy rầy.

Nhưng nếu không đi vào, lại sợ đắc tội Dương Thiệu.

Đó là đại hồng nhân trước mặt Hoàng thượng đó, một đường phò trợ Hoàng thượng từ khi còn là Thái tử cho tới ngày nay, hẩn nghĩ tới nghĩ lui, cố lấy dũng khí thò cái đầu vào thăm dò, nghe thấy Tống Diệm nói: "Theo lí mà nói thì man đi đó không chịu nổi một kích."

"Đúng, cho nên Hoàng thượng phái vài vị tướng quân trẻ tuổi tới đó đi." Dương Thiệu cười nói, "ví dụ như Mộc Chiêu, Giang Vô Hối, đúng lúc để bọn họ rèn luyện thân thủ, sau này cũng có thể trở thành trụ cột trong triều đình, là cánh tay trái phải đắc lực của Hoàng thượng."

Tống Diệm sùng sốt: "Trẫm cần gì cánh tay trái cánh tay phải, bên người Trẫm có khanh là đủ rồi."

"Hoàng thượng, lần trước vì thân và Cố đại nhân diễn một tuồng kịch, chỉ là muốn những quan viên có dị tâm tự chui đầu vào lưới mà thôi. Già là già, nhưng các quan viên trong triều bất mãn đối với thân vẫn còn rất nhiều..."

"Người sợ cái gì? Ai giám nói người, Trẫm nhất định phạt nặng!" Tống Diệm vỗ bàn, "xem ai to gan như vậy."

Dương Thiệu cảm thấy trong lòng ấm áp, hẩn yên tĩnh nhìn Tống Diệm một cái, cười cười đáp: "Tâm ý của Hoàng thượng vì thân hiểu rõ, chỉ là nếu Hoàng thượng muốn Đại Yên phồn vinh, ngai vàng bền vững, thì nên biết lắng nghe, không chỉ nghe ý kiến từ vì thân, còn có ý kiến của các vị đại thần khác nữa, như vậy mới có thể lâu dài. Nếu chỉ đối đãi với vì thân như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ mất đi nhân tâm."

Cho dù là Cố Diên Niên luôn vì đại cục, trong lòng làm sao có thể không có một chút so đo tính toán nào cho được? hẩn một người độc đại, cũng xem như là gây trở ngại cho sự cân bằng trong triều đình.

"Hoàng thượng, xin nghĩ lại."

Nghe thấy lời nói của thủ hạ cần mẫn chăm chỉ, nghĩ tới những ngày trước đây hẩn nâng đỡ mình, Tống Diệm cảm thấy khóe mắt hơi nóng, thầm nghĩ Dương Thiệu thực sự là trung thành tận tâm, từ trước tới nay hẩn chưa từng thấy người nào không tham quyền thế như vậy. Vị trí này, văn võ bá quan ai mà không muốn tiến xa hơn nữa? Nhưng hẩn lại muốn phân tách quyền lực ra.

Thấy Dương Thiệu kiên trì như vậy, Tống Diệm không tiện miễn cưỡng, thờ dài nói: "Trẫm hiểu rõ."

Cho dù Dương Thiệu không làm người đứng đầu bách quan, nhưng trong lòng hẩn, Dương Thiệu mãi mãi là ân nhân trợ giúp hẩn, cố vũ hẩn, không ghét bỏ hẩn khi hẩn thất thế.

"Người ở bên cạnh Trẫm lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một thời gian, Trẫm sẽ để tướng quân khác thay người thao binh luyện mã." Tống Diệm nói xong cảm thấy khó chịu, đột nhiên đi tới, đem ngọc bội trên eo lấy xuống đưa cho Dương Thiệu.

Dương Thiệu sùng sốt.

"Kỷ phu nhân không phải sắp lâm bồn sao, đây là lễ vật Trẫm tặng cho đứa nhỏ." Tống Diệm cười cười, "đợi nó lớn lên rồi, tới bầu bạn với Hàn nhi."

Vậy nhi tử của hẩn không phải sẽ trở thành thư đồng của Thái tử hay sao? Tống Diệm đây là đối biện pháp muốn Dương gia thân cận hoàng tộc hơn.

Dương Thiệu dờ khóc dờ cười.

Chính vào lúc này, Khương Xuân bấm báo: "Hoàng thượng..."

"Chuyện gì?" Tổng Diêm phát hiện ra hấn, nhướn mày nói, "ngó nghiêng ở bên ngoài làm gì? Tiến vào nói."

"Vâng, vâng." Khương Xuân tiến lên hai bước, "Hoàng thượng, Dương gia cho người tới nói, Kỳ phu nhân hình như sắp sinh rồi."

"Cái gì?" Tổng Diêm suyt nửa thì đáp cho hấn một đáp, "sao người không báo sớm?" Vội vàng nói với Dương Thiệu, "nhanh trở về đi, nếu cần cái gì, thì cho người tới báo, Trẫm có thể phái thái y tới trợ giúp."

Nghe thấy thê tử sắp sinh rồi, Dương Thiệu gấp muốn chết, đáp ứng một tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi Minh Đức Điện.

Tổng Diêm nói: "đi, đi cùng xem sao, sau khi thuận lợi sinh xong thì về bẩm báo Trẫm"

"Vâng." Khương Xuân vội đuổi theo.

Lúc Dương Thiệu về tới nhà, trời đổ mưa, Trần Tổ tiến tới che ô cho hấn, nhưng làm sao mà đuổi kịp bước chân của Dương Thiệu. hấn chạy từ cổng chính tới chính đường.

Kết quả không thấy Kỳ Dao, hấn quát to: "Phu nhân đâu!"

"Ồ, ở trác gian." Nơi sinh nở được sắp xếp ở trác gian bên trái, Kỳ Dao đã qua bên đó rồi, nha hoàn chỉ đường.

Dương Thiệu lại chạy qua đó.

Lúc Kỳ Dao nhìn thấy hấn, cả người nam nhân đều ướt đẫm, giống như được vớt ra từ trong nước vậy, vốn dĩ nàng đang thấy rất đau, đột nhiên thất kinh: "Hầu gia, chàng đây là...."

"Ta ở trong cung, vừa mới trở về." Dương Thiệu đi tới nắm lấy tay nàng, "nàng sao rồi? Sớm biết vậy ta liền không vào cung nữa, đúng lúc gặp phải man di Liễu Châu..." không, hấn nói những thứ này làm cái gì, "Nàng sao rồi, đau không?" hấn nhìn nàng, "Ta nghe nói sẽ rất đau, có phải hay không?"

Vốn dĩ muốn làm nũng, nhưng nhìn thấy hấn như vậy, Kỳ Dao ngược lại lại an ủi hấn: "không đau lắm, không có gì, chàng mau đi thay y phục đi."

Ngày đại hàn, không thể để cảm lạnh được.

"không sao, sức khỏe của ta thế nào, chút mưa này thì tính là gì, trước đây lúc đi đánh giặc ngày mùa đông còn phải bơi dưới sông, lúc đi lên y phục đều bị đóng băng." Tay hấn khẽ vuốt mặt nàng, "ta ở bên cạnh nàng."

Nhìn ánh mắt ôn nhu của hấn, Kỳ Dao đột nhiên không hiểu tại sao lại cảm thấy sống mũi cay cay.

không thể nói rõ là vì sao, có lẽ là thích, cũng có thể là sợ hãi, hoặc có lẽ, nàng cũng không nói rõ được.

Lúc này Dương Thiệu mới nhìn thấy Thái phu nhân: "Mẫu thân, chỗ nhạc phụ nhạc mẫu đã thông báo hay chưa?"

"Dao Dao nói không cần báo bọn họ, đợi sinh xong rồi nói." Thái phu nhân nói, "cũng đúng, tránh không nên tới đây, nếu phu nhân thân gia lo lắng mà khóc, đối với Dao Dao cũng không tốt. Thiệu nhi, đại phu cũng nói thai nhi của Dao Dao rất ổn định, nói mạch tượng của hài tử rất khỏe, sẽ không có chuyện gì, đợi lát nữa con ra ngồi đợi đi."

Nam nhi không tiện bồi ở trong này, đây là quy củ.

Dương Thiệu không nói gì, chỉ nắm tay Kỳ Dao thật chặt.

Sau đó nàng càng ngày càng thấy đau, trên trán mồ hôi từng hạt chảy xuống, trái tim hấn cũng nhấc lên theo.

"Hầu gia, chàng mau ra ngoài đi, ta sắp sinh rồi." Kỳ Dao động động ngón tay, "chàng ở đây, làm chậm trễ thời gian."

hấn không thả, trong mắt toàn là lo lắng.

Kiếp trước nàng chết trước mặt hấn, không biết tại sao, vừa rồi hấn vẫn luôn nghĩ tới cảnh đó, mặc dù hấn không nên nghĩ tới.

"Hầu gia." Kỳ Dao nhìn ra tâm tư từ trong ánh mắt của hấn, "Ta nhất định sẽ sinh Duệ nhi ra, Hầu gia, chàng đừng nghĩ lung tung. Chàng xem tỷ tỷ đều sinh được hai đứa nhỏ rồi, sợ cái gì chứ, sức khỏe của ta còn tốt hơn tỷ tỷ."

Dương Thiệu nắm chặt tay: "Những cái khác ta không quản, nàng nhất định phải bình bình an an," cúi đầu hôn nàng một cái, vô cùng nghiêm túc, "Dao Dao, nàng đáp ứng ta."

"Ta đáp ứng chàng." Nàng bảo đảm, "ta cùng hài tử đều sẽ bình an."

Cho dù nàng phải dùng hết sức mình, cũng muốn nhân sinh viên mãn.

Lúc này Dương Thiệu mới chầm rãi buông tay: "Ta đợi nàng, nàng không được nuốt lời."

Kỷ Dao hướng hần cười một cái: "Ân."

Nụ cười đó hần không thể để hần ở lại, Kỷ Dao cũng không muốn hần đi, hần đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa đóng lại.

Thời gian tiếp theo, là khoảng thời gian gian nan nhất.

Trần Tổ nói: "Hầu gia, ngài đi thay y phục thôi."

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, mới đầu hần không muốn thay, nhưng trong phòng truyền ra thanh âm của Kỷ Dao khiến hần không có cách nào đợi nữa, hần chỉ có thể đi thay y phục, như vậy có thể tiêu phí một chút thời gian.

Sau đó trở lại, tiếp tục chờ đợi.

hần bước sang trái lại bước sang phải, ngồi rồi lại đứng lên, giống như trên người bị cấm rất nhiều ngân châm vậy, làm sao cũng không đứng im một chỗ được.

Đường ma ma thực sự nhìn không nổi nữa, trấn an nói: "Thái phu nhân ở bên trong, sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hầu gia, ngài cứ an tâm chờ đợi thôi."

Làm sao an tâm được? Dương Thiệu cảm thấy đôi ủng mình đi có kim đâm, cả người khó chịu, hần không để ý tới Đường ma ma, tiếp tục giầy vò bản thân mình.

Ngày kết thúc, đêm khuya ập tới, rốt cuộc bên trong truyền ra tiếng khóc trong trẻo.

hần nhanh bước tiến lên, dùng sức gõ cửa: "Có phải sinh rồi không, Dao Dao, nàng có sao không? Dao Dao...."

Cánh cửa chỉ nha một tiếng mở ra, bà đỡ cười nói: "Chúc mừng Hầu gia, sinh được quý tử..." lời nói chưa dứt, đột nhiên cảm thấy có một trận gió thổi qua, thân hình nam nhân nhanh như chớp xông vào.

"Dao Dao, nàng không sao chứ?" Dương Thiệu xông tới bên cạnh Kỷ Dao, thấy cả người nàng đều là mồ hôi, giờ tay ôm nàng vào lòng.

"Ôi ôi, con đừng động vào nàng," Thái phu nhân gấp muốn chết, trách mắng, "động linh tinh cái gì, để nàng nằm xuống! Hành động lỗ mãng, nàng hiện tại không thể rời giường được, con để nàng nghỉ ngơi một lát."

Dương Thiệu giống như đứa trẻ làm sai, cả người cứng ngắc.

Kỷ Dao lần đầu tiên thấy Thái phu nhân giáo huấn Dương Thiệu như vậy, nhin không được phì một tiếng.

Còn tốt, còn có thể cười được, Dao Dao của hần không có chuyện gì, chuyện gì cũng không có. Dương Thiệu cúi đầu dán mặt mình lên mặt nàng, Kỷ Dao cảm thấy một trận ấm nóng.

Hình như hần khóc.

Từ trước tới nay nàng chưa từng thấy Dương Thiệu rơi nước mắt, nàng không động đậy.

Qua một lúc Dương Thiệu mới ngẩng đầu, trên mặt dính đầy mồ hôi từ nàng, cũng phân không rõ rốt cuộc chất lỏng đó là gì.

Kỷ Dao ôn nhu nói: "Hầu gia đợi ở bên ngoài rất lâu phải không?"

"không lâu, chỉ là lo lắng cho nàng." Dương Thiệu cầm khăn lau mồ hôi cho nàng: "Vắt vả cho nàng rồi." Lại hỏi, "Đói không? Dùng sức nhiều như vậy khẳng định là đói đúng không?"

"không muốn ăn, ta muốn nhìn nhi tử."

"Được."

Dương Thiệu vội kêu bà đỡ ôm nhi tử tới.

Thái phu nhân cũng cười híp mắt nhìn tôn tử.

Hài tử nặng ba cân đang nhắm mắt, hiện tại đã ngừng khóc, khuôn mặt nhăn nhúm không tính là xinh đẹp, nhưng trong mắt Dương Thiệu, hần cảm thấy vô cùng đáng yêu. Lúc trước nhìn hài tử của người khác không cảm thấy gì, tới phiên nhi tử của mình thì nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

hần thậm chí còn cảm thấy hài tử đặc biệt giống hần.

Thái phu nhân cũng cảm thấy mỹ mãn, nhìn một lát rồi nói: "Dao Dao, nếu như con muốn cho hài tử bú sữa, lúc này phải thử xem sao, như vậy sữa mới đủ."

Bà đem tôn tử đặt vào lòng Kỳ Dao.

A, muốn cho bú sữa à.

Kỳ Dao cảm thấy vừa kích động vừa mới mẻ, Dương Thiệu cũng quay đầu nhìn.

Thấy thần sắc của hai đứa, Thái phu nhân cảm thấy buồn cười, không làm phiền bọn họ nữa, nói: "Ta sai người đi thông báo cho lão gia phu nhân thân gia biết tin, các người nói chuyện trước đi."

Bà dẫn những người còn lại rời khỏi trác gian.

Dương Thiệu nói: "Thực sự muốn cho hài tử ăn vào lúc này sao, không mệt sao?"

"Mẫu thân không phải nói nếu muốn tự cho hài tử bú sữa thì phải làm vào lúc này sao?" Kỳ Dao đáp, "có lẽ để thời gian lâu thì không tốt." Nàng muốn kéo y phục ra.

Sợ nàng phí sức, Dương Thiệu nói: "Đề ta."

hắn cúi người cõ y phục cho nàng, lộ ra chiếc yếm thêu tinh thể hoa sen, đã ướt đầm rồi, bên trong căng phồng đập ngay vào mắt, khiến hân cả người nóng rực, nhìn không được ngọn lửa trong lòng, tiếp tục cõi...

"Duệ nhi nhỏ như vậy cũng không biết có sức để ăn hay không, hơn nữa còn đang ngủ."

"Thử liền biết." Kỳ Dao chỉ huy hắn, "chàng ôm hài tử tới đây, gần một chút."

Dương Thiệu liền ôm hài tử xán tới, Duệ nhi vốn đang ngủ có lẽ ngủ thấy mùi vị trên người mẫu thân, đột nhiên cử động. Mắt còn chưa mở ra, cái đầu nhỏ đã hướng lên trên đụng, miệng nhỏ bập một cái ngậm vào.

Kỳ Dao cảm thấy nhũ tử dùng sức, nhìn khuôn mặt nhỏ của hắn hút tới mức đỏ lên, yêu thương vuốt ve đầu nhỏ, nở một nụ cười hiền từ.

Tiểu hài tử ăn một lúc liền ghé vào chỗ đó ngủ luôn.

Nhỏ nhỏ, mềm mềm, Kỳ Dao nhìn thấy trái tim đều tan chảy rồi, Dương Thiệu cũng vậy. Hai người ngốc lãng nhìn chăm chăm hài tử một lúc lâu, mới đổi mắt nhìn nhau cười.

Dương Thiệu ôm hài tử lên, y phục bao kín, ôn nhu nói: "Có thể ăn đồ ăn rồi đi, ăn xong nhanh chóng nghỉ ngơi một lát."

"Àn." Kỳ Dao đáp ứng.

hắn cúi đầu hôn nàng, trong mắt đọng đầy yêu thương.

Đội bón cho thê tử ăn cơm xong, hắn cũng không rời đi, cho tới khi nàng ngủ thiếp đi mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Của Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Editor: Phiêu Phiêu Trong Gió

Sau khi tin mừng báo tới Kỳ gia, bởi vì quá muộn rồi, sợ làm phiền Kỳ Dao nghỉ ngơi, một nhà Kỳ gia đợi đến ngày hôm sau mới đi tới Hoài Viễn Hầu phủ.

Lúc đó Kỳ Dao mới ngủ dậy không lâu, Dương Thiệu vừa mới bón cho nàng ăn xong cháo gạo.

Thái phu nhân nói thức ăn mấy ngày này phải thanh đạm một chút, có lợi cho sức khỏe, đã phân phó nhà bếp buổi trưa nấu canh cá lóc, lại phối với hai món ăn chay.

Nghe thấy bọn họ tới, Dương Thiệu ra cửa nghênh đón.

"Dao Dao không phải đang ngủ chứ?" Liêu thị nói, "nếu như vẫn còn ngủ, chúng ta đợi ở bên ngoài một lát cũng được."

"Tĩnh rồi." Dương Thiệu cười lên, "khẩu vị không tồi, ăn được một bát cháo lớn."

"Vậy thì tốt." Liêu thị nhanh chân bước vào thăm nữ nhi, những người khác đi theo sau.

Ngủ một buổi tối, tinh thần của Kỳ Dao không tệ, bọn họ đều yên tâm.

Liêu thị nắm tay nữ nhi: "Lúc sinh cũng không nói với nương, nếu không nương đã tới ở cùng con rồi, may mà không sao."

"Chính vì biết là không sao, nên mới như vậy, tránh cho mọi người phải lo lắng." Kỳ Dao cười nói, "Duệ nhi ngủ ở trác gian, bộ dáng rất tốt."

"Hai người các người sinh ra có thể không tốt hay sao?" Liêu thị tâm ý viên mãn, nói được vài câu, lập tức đi thăm ngoại tôn cùng Kỳ Chương.

Thẩm Nghiên ngồi xuống: "Dao Dao, ta mang tới cho muội một chút huyết yến, muội nhớ ăn, ta đặc biệt nhờ người từ Nghi Châu mang tới."

"Đó là đồ tốt, đa tạ tỷ." Kỳ Dao hướng nàng ta cười, nhỏ giọng hỏi, "ca ca đối xử với tỷ như thế nào? Ta nói cho tỷ nghe, nếu như ca ca ức hiếp tỷ, tỷ nhất định phải nói với ta, ta khẳng định sẽ giúp tỷ... tỷ chính là tẩu tử của ta."

Nghe thấy hai từ này, khuôn mặt Thẩm Nghiên hơi đỏ: "không có, hần rất tốt."

"Vậy sao? Buổi tối có còn ra ngoài uống rượu nữa hay không?"

"Uống chứ," bỗng dưng phía sau truyền tới tiếng nói của Kỳ Đình Nguyên, "nàng ấy ngày ngày tới tửu trang, ta có thể không đi cùng sao?"

Năm ngày sau khi thành thân, Thẩm Nghiên liền bận rộn chuyện trong tửu trang, còn muốn xây lại một cái lớn hơn, có lúc bận rộn tính toán sổ sách buổi tối hần còn phải đợi nàng để đi ngủ, một chương quây như nàng xem ra còn bận hơn cả Tà Thiêm Đồ Ngự Sử là hần đấy.

Nghe thấy hần phản nản, Kỳ Dao có chút muốn cười, cảm thấy quan hệ của hai người này đảo ngược hoàn toàn so với kiếp trước.

nói một lát, Thái phu nhân tới thăm, nói với phu phụ Kỳ Chương: "Hôm qua vui quá ngủ tới tận bây giờ mới thức dậy... lão gia phu nhân thông gia, nếu đã tới rồi, buổi trưa buổi tối liền lưu lại dùng bữa, ta đã sai nhà bếp chuẩn bị rồi."

"Được." Liêu thị tất nhiên là không cự tuyệt, "ta cũng muốn nhìn Duệ nhi lâu hơn một chút, đứa trẻ này quá xinh đẹp rồi!"

"Vậy sao? Giống như Kim Đồng đi theo Bồ Tát vậy, ta nói với bà, giống y hệt bộ dáng Thiệu nhi lúc mới sinh, không không, so với Thiệu nhi còn đẹp hơn."

"Vậy à, bộ dáng so với Dao Dao cũng tốt hơn."

Kỳ Dao ở trên giường nghe thấy, hồi tưởng lại khuôn mặt nhăn nhúm của nhi tử, nhỏ giọng nói với Dương Thiệu: "Chàng cảm thấy Duệ nhi thực sự xinh đẹp hơn hai chúng ta sao?"

Nghe mẫu thân và nhạc mẫu khen nhi tử của hần lên tận trời, Dương Thiệu có chút dờ khóc dờ cười, nhỏ giọng đáp: "không đẹp bằng nàng, còn kém xa."

Kỳ Dao cười khúc khích, nhưng sửa lại cho đúng: "Nhưng khi trưởng thành nhất định là dễ nhìn."

"Đương nhiên," hần nắm tay nàng, "nàng sinh ra, sau này nhất định sẽ trở thành một mỹ nam tử."

"Còn có công phu trong người, là một đại tướng quân, là chiến thần bách chiến bách thắng, giống như Hào gia vậy. Còn cưới tiểu cô nương xinh đẹp nhất thế gian, sinh ra mấy đứa trẻ, chúng ta liền có tôn tử, tôn nữ rồi... không không không, chúng ta còn có những đứa con khác, vậy sẽ có một đám tôn tử, tôn nữ."

Dương Thiệu nghe thấy trực tiếp cười.

Nửa canh giờ sau, Tạ gia cũng tới, thậm trí Tạ Tri Thận cũng tới. Thân mình hần đã khỏi hẳn, rất nhanh có thể quay trở lại trong triều.

Hoài Viễn Hào phủ khó có khi nào nhiệt như vậy, mọi người tề tụ đầy đường, nói cười vui vẻ, từ khi mặt trời lặn cho tới khi mặt trăng lên cao, tới giờ Hợi (9-11h đêm) mới tan.

.....

Bất tri bất giác đã tới tết Nguyên Tiêu.

Ở bên cạnh nhìn hải tử trưởng thành mỗi ngày, mặc dù mệt, nhưng ngày tháng trôi qua rất nhanh.

Chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, Duệ ca nhi đã nặng năm cân, may mà lượng sữa Kỳ Dao đầy đủ, nếu không là không đủ cho nó uống.

Có điều Dương Thiệu sợ nàng mệt, trừ việc cho bú, chuyện gì cũng không để nàng làm, buổi tối hai từ đôi khóc hần bò dậy còn nhanh hơn cả Kỳ Dao, người không biết, còn cho rằng Dương Thiệu không làm Đồ đốc nữa rồi.

Thực ra gần đây hần lại để bặt mấy vị tướng lĩnh trẻ tuổi, đem sự vụ của phủ Đồ đốc phân ra một nửa.

Kỳ Dao vừa cho hai từ bú sữa, vừa nói: "Qua đợt này, sẽ không đến nỗi chức Đồ đốc cũng không làm nổi đấy chứ?"

"không đến nỗi như vậy." hần chỉ là muốn để triều đình trở về trạng thái bình thường vốn có thôi, nhưng quyền lợi nên nắm trong tay hần sẽ không buông bỏ vì nếu như vạn nhất xảy ra biến động gì đó, hần hi vọng bản thân mình vẫn có thể ngăn con sóng dữ, nhưng hần lại nói đùa với thê tử, "nếu ta thực sự không làm Đồ đốc, thì chính là một tên vô tích sự, chỉ dựa vào mỗi khuôn mặt thực sự có thể hay sao?"

Kỳ Dao đánh giá hần một chút: "Có thể, ta thấy khuôn mặt này của chàng còn có thể bảo trì mấy chục năm."

Dương Thiệu nhin cười: "Vậy Bản Hầu liền yên tâm rồi."

Hai người đang nói chuyện thì Thái phu nhân phái người tới, hỏi bọn họ buổi tối chuẩn bị trôi qua như thế nào, có phải dự định đi ra ngoài hay không, nếu không ra ngoài, buổi tối ăn món gì, nghĩ xong thì nói với bà một tiếng.

Dương Thiệu hỏi Kỳ Dao: "Muốn đi xem hội đèn lồng không?"

"Muốn!" Kỳ Dao vội vàng gật đầu, tết Nguyên Tiêu năm ngoái nàng có hi, sau khi thành thân vẫn chưa đi xem hội đèn lồng với Dương Thiệu lần nào.

Nhìn ánh mắt mong chờ của nàng, Dương Thiệu cười: "Được, vậy bữa tối chúng ta liền ăn ở Minh Nguyệt Lâu, xem như thay đổi khẩu vị."

"Vậy Duệ nhi phải làm sao?" Kỳ Dao hỏi, "trong thời gian đó có khi nào bị đói hay không?"

"Cũng không phải là đi rất lâu, hơn nữa, trước khi đi cho nó ăn no là được." Dương Thiệu nhìn hai từ vẫn đang ăn sữa, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của nó, "ăn thật khỏe, chúng ta nói chuyện bao lâu, nó liền có thể ăn bấy lâu, cũng không sợ lớn lên thành tên mập."

Có lẽ là cảm nhận được sự ghét bỏ của phụ thân, Duệ nhi buông miệng ra.

Kỳ Dao bĩu môi: "Xem xem, nó đều không dám ăn nữa rồi." Hừ một tiếng, lau miệng cho nhi tử, "đừng nghe lời cha con nói, Duệ nhi, con đang phát triển cơ thể đấy ăn nhiều một chút, nung có sữa!"

Kiểu ngạo nhi, Dương Thiệu liếc mắt nhìn nàng: "Sữa nhiều tới mức ăn không hết đúng không?"

"Đúng a."

Dương Thiệu cong khóe miệng, cúi người thấp xuống.

Đột nhiên bị nam nhân ngậm vào, Kỳ Dao run rẩy, cả người mềm nhũn, nhỏ giọng nói: "Cái này chàng cũng tham."

đã sớm thèm rồi, chỉ là không muốn bản thân khó chịu cứ phải nhịn mãi, Dương Thiệu thầm nghĩ chẳng trách mỗi lần uống sữa nhi tử lại uống nhiều như vậy, mùi vị thực không tồi, vị ngọt ngọt.

Kỳ Dao có chút ăn không tiêu: "Chàng đừng uống nữa."

Dương Thiệu cười, ngẩng đầu hôn môi nàng: "Bản thân nàng cũng nếm thử."

Kỳ Dao đỏ bừng cả mặt, đâu ra chuyện kiểu này vậy.

hần lại cuốn lấy lưỡi nàng, triển miên không tha, vị sữa tràn ra trong miệng, rất nhanh liền vô tăm vô tích.

Bởi vị trước đây vẫn luôn ở cử, sợ nàng chưa phục hồi tốt, Dương Thiệu cũng không động vào nàng, hôm nay thực sự nhịn không được, chỉ hôn thôi căn bản không thể thỏa mãn, thấp giọng nói: "Dao Dao, hôm nay được không?"

Hơn hai tháng rồi, bản thân Kỳ Dao cũng muốn, vừa rồi lại bị hần trêu chọc như vậy, ân một tiếng.

Dương Thiệu tâm hoa nộ phóng, giờ tay kéo y phục của nàng, kết quả đối diện với ánh mắt của nhi tử, đôi mắt đen lúng liếng cực kỳ giống hần. Thân mình hần cứng ngắc, tay dừng lại, đem y phục bao bọc lại, gọi Mộc Hương tiến vào: "Ôm Duệ nhi ra ngoài, không để bất cứ người nào tới làm phiền bản Hầu."

Lời cuối cùng thực sự là... Kỳ Dao nhịn không được trừng mắt nhìn hần một cái.

Dương Thiệu nhướng mày.

Đợi đến khi cửa đóng lại, liền dè Kỳ Dao xuống dưới thân: "Cách bao lâu rồi, ta còn muốn nói trước khi trời tối không được tới làm phiền đấy."

hiện tại mới là buổi trưa, Kỳ Dao sẵn giọng: "Chàng điên rồi."

"Là điên thật." hấn lập tức kéo y phục nàng ra, cắn vành tai nàng, giọng nói khàn khàn, "muốn nàng tới mức phát điên rồi!"

Trong lúc nói chuyện, một luồng sức mạnh xỏ xuyên bên dưới, Kỳ Dao nhìn không được ôm chặt lấy hấn.

Nàng cảm thấy bản thân mình có lẽ sắp biến thành thuyền nhỏ lênh đênh trên biển lớn...

Nhưng, không chỉ như vậy, thuyền nhỏ còn bị mất phương hướng, căn bản tìm không thấy bến đỗ, vẫn luôn lênh đênh trôi nổi trên biển, nhấp nhô lên xuống theo những con sóng. Có những lúc hơi hơi nhô cao, có những lúc bị con sóng cực lớn đánh trúng, thuyền nhỏ kêu lên kêu cà kẽo kẹt.

Con sóng qua đi, lại là một mảnh yên bình, chỉ là không bao lâu sau, gió táp mưa sa lại ùn ùn kéo tới, cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Bên trong đứt quãng truyền ra thanh âm khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh, đám nha hoàn đều ngại ngần không dám đứng gần, Mộc Hương thì trực tiếp ôm tiêu công tử rời xa.

Nếu như không phải bên phía Thái phu thân phái người tới hỏi, thì không biết tới bao giờ mới ngừng.

Kỳ Dao nằm trên giường, ngay cả đứng dậy cũng không có sức, quờ mắt: "Còn nói xem hội đèn lồng, xem đèn lồng cái nổi gì, ta mệt chết rồi."

"Chỉ có mệt thôi sao?" Dương Thiệu cúi người ôm nàng dậy, "vừa rồi bản thân nàng kêu gọi cái gì, đều không nhớ nữa sao?"

rõ ràng cũng rất thoải mái.

Kỳ Dao bĩu môi.

Dương Thiệu cười, cúi đầu hôn nàng một cái: "Nếu thực sự không đi nổi, ta ôm nàng đi xem."

"Nhiều người như vậy, làm sao ôm?" Kỳ Dao mới không tin đâu, nhưng toàn thân đều nhức mỏi, tinh thần nàng không đủ.

"Tóm lại là có biện pháp." Dương Thiệu ôm nàng đi tắm.

Nghỉ ngơi một lát, đợi Kỳ Dao tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã tối đen.

Bởi vì đã nói với Thái phu nhân là ra bên ngoài chơi, Thái phu nhân liền không tới thúc giục nữa, Kỳ Dao cho Duệ nhi ăn no rồi, lại có chút mơ màng buồn ngủ.

Dương Thiệu sai người lấy một cái mũ rộng vành thật to cho nàng đội lên, Kỳ Dao nhìn hấn đang buộc dây cho nàng, kỳ quái nói: "Bên ngoài rất lạnh à, sao phải đội cái này?"

hấn không trả lời, buộc xong liền khom lưng ôm nàng lên.

"A, chàng thực sự muốn ôm sao?"

"Đúng, xem nàng mệt thành như vậy." hấn ôm nàng ra khỏi phòng, ngồi xe ngựa, "ta ôm nàng tới Minh Nguyệt Lâu."

Kỳ Dao chỉ coi như hấn nói đùa, kết quả kể từ khi bước xuống xe ngựa, hấn vẫn luôn ôm nàng.

Nàng giả vờ: "Chàng thả ta xuống, ta có thể đi." Xấu hổ biết bao a, một người lớn như vậy còn cần hấn ôm, vạn nhất bị người nhìn thấy thì sao.

Nàng vừa đắm vừa náo, Dương Thiệu cười tới mức lồng ngực rung động: "Nàng còn động đậy nữa thì thực sự sẽ bị nhìn thấy đấy, hiện tại còn có mũ rộng vành che kín, người khác hỏi tới, ta liền nói chân của phu nhân ta không thoải mái, ai dám nói linh tinh? Hơn nữa, cũng sẽ không có ai tới hỏi."

Kẻ nào dám nhiều miệng tới trước mặt hấn hỏi chứ?

"Ngoan, đừng động." hấn ôn nhu nói.

đã tới cửa chính rồi, Kỳ Dao vội giả vờ chết, bất động.

Hoài Viễn Hào ôm một người tiến vào, thu hút không ít ánh mắt của người khác, chỉ là nhìn thấy sắc mặt hấn lạnh lùng, không hề muốn nói chuyện với người khác, cho nên những người bên cạnh chỉ hành lễ từ xa, đều thức thời mà không tiến lại gần. Lúc này Kỳ Dao mới thở phào một hơi.

Nhà gian hấn đặt ở lầu ba.

Kỳ Dao làm tổ trong lòng hấn, nghe thấy thanh âm khi hấn bước lên lầu, đông đông đông.

đi tới lầu hai, mắt liếc thấy rất nhiều thân ảnh của các cô nương, từng người từng người các nàng đều nhìn tới, biểu tình trên khuôn mặt khác nhau. Kỳ

Dao nhìn không được thò đầu ra thăm dò nam nhân, liếc thấy sườn mặt anh tuấn của hắn giống như được phác họa đường viền một cách hoàn mỹ, đột nhiên giờ tay ra ôm lấy cổ hắn.

một đôi cánh tay như ngó sen và nửa khuôn mặt của nàng đều lộ ra bên ngoài, mọi người mới biết được đó là Dương phu nhân, người người đều lộ ra thần sắc ngưỡng mộ.

Vừa rồi còn sợ bị người ta phát hiện, hiện tại lại chủ động rồi, Dương Thiệu là một người thông minh, lập tức liền đoán ra tâm tư của nàng, nhìn không được cong khóe miệng.

Kỷ Dao, cũng sẽ ăn giấm của hắn, đây rõ ràng là tuyên cáo với người ngoài, Hoài Viễn Hầu chính là đang ôm nàng.

Có điều hắn sẽ đi ôm cô nương khác sao? Hai kiếp rồi, trong lòng hắn chỉ có nàng.

Nha đầu ngọc....

Dương Thiệu cũng không chọc thủng tâm tư của nàng, ôm nàng lên lầu ba.

Đứng cạnh cửa sổ, chỉ thấy trên đường toàn là đèn đuốc, từ thành Tây tới thành Đông, nhà nhà hộ hộ đều treo đèn lồng trước cửa, ánh sáng rực rỡ đầy trong mắt.

Người đi đường qua qua lại lại, những người trẻ tuổi cũng cầm đèn lồng trong tay, tiếng cười nói không ngừng từ dưới bay lên.

Còn có các loại mỹ thực trên các sạp hàng nhỏ.

Kỷ Dao nghĩ tới tết Nguyên Tiêu ba năm trước, cùng ăn bánh tiêu với tỷ tỷ và tỷ phu, Dương Thiệu cũng ở bên cạnh, hắn vì muốn bồi tội nàng mà tặng một chiếc đèn hoa đăng, còn lau miệng cho nàng, khóe miệng không nhìn được cong lên.

"Đợi lát nữa chúng ta đi ăn bánh tiêu, được không?" Nàng hỏi.

"Được." hắn cời mũ của nàng xuống, cúi đầu hôn nàng, "vậy có muốn ăn súp gừng của Mai Gia Trang không?"

"Hôm nay sợ là không kịp, để đến mai đi."

"Được."

Hai người hôn một lúc, Dương Thiệu vẫn đang ôm nàng, Kỷ Dao nói: "Có thể để ta xuống rồi, chàng cứ ôm mãi không mệt sao?"

"không mệt."

Sức lực thật lớn, Kỷ Dao làm nũng: "Vậy chàng ôm ta cả đời."

"Được, ôm nàng cả đời." Cả đời đều thương nàng, yêu nàng như vậy, vĩnh viễn không để người khác ức hiếp nàng.

Nam nhân vô cùng nghiêm túc, Kỷ Dao chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, mãi lúc sau chọc chọc lồng ngực hắn: "Ta mới không muốn để chàng ôm lâu như vậy đâu, ta có chân, ta muốn bước đi cùng chàng. Sau này chàng đi tới nơi nào, ta liền đi tới nơi đó, bất kể mưa gió, bất kể núi non biển cả, ta đi cùng chàng."

Dương Thiệu cười, ánh mắt đông đầy ánh sao lấp lánh do ánh đèn bên ngoài chiếu vào, mang tới cảm giác ôn nhu không nói nên lời: "Được."

hắn đặt nàng xuống, nắm lấy tay nàng: "Nhưng Dao Dao, ta sẽ không để nàng trải qua mưa gió, nhiều lắm thì...."

Kỷ Dao còn chưa kịp phản ứng, đã bị nam nhân kéo xuống dưới lầu.

"Nhiều lắm thì cùng nhau ăn bánh tiêu."

A, nàng rõ ràng là muốn đồng hội đồng thuyền, làm sao lại biến thành chuyện đơn giản như vậy rồi!

Nhưng nhìn thân hình cao lớn của nam nhân, trong lòng nàng biết rõ, có hắn che chắn ở phía trước, sẽ không có mưa gió gì hết, nàng chỉ cần đi theo hắn, đi về phía trước là được.

Phía trước chắc chắn là tương lai tươi đẹp, giống như ánh đèn phía xa kia, lấp lánh, chói mắt, cuộc đời nàng có Dương Thiệu, là chuyện hạnh phúc nhất.

Nàng nắm tay hắn thật chặt, sóng vai cùng hắn, đi về phía trước.

đi tới tương lai.

(Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Trước Cửa Ta Là Quyền Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.